

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

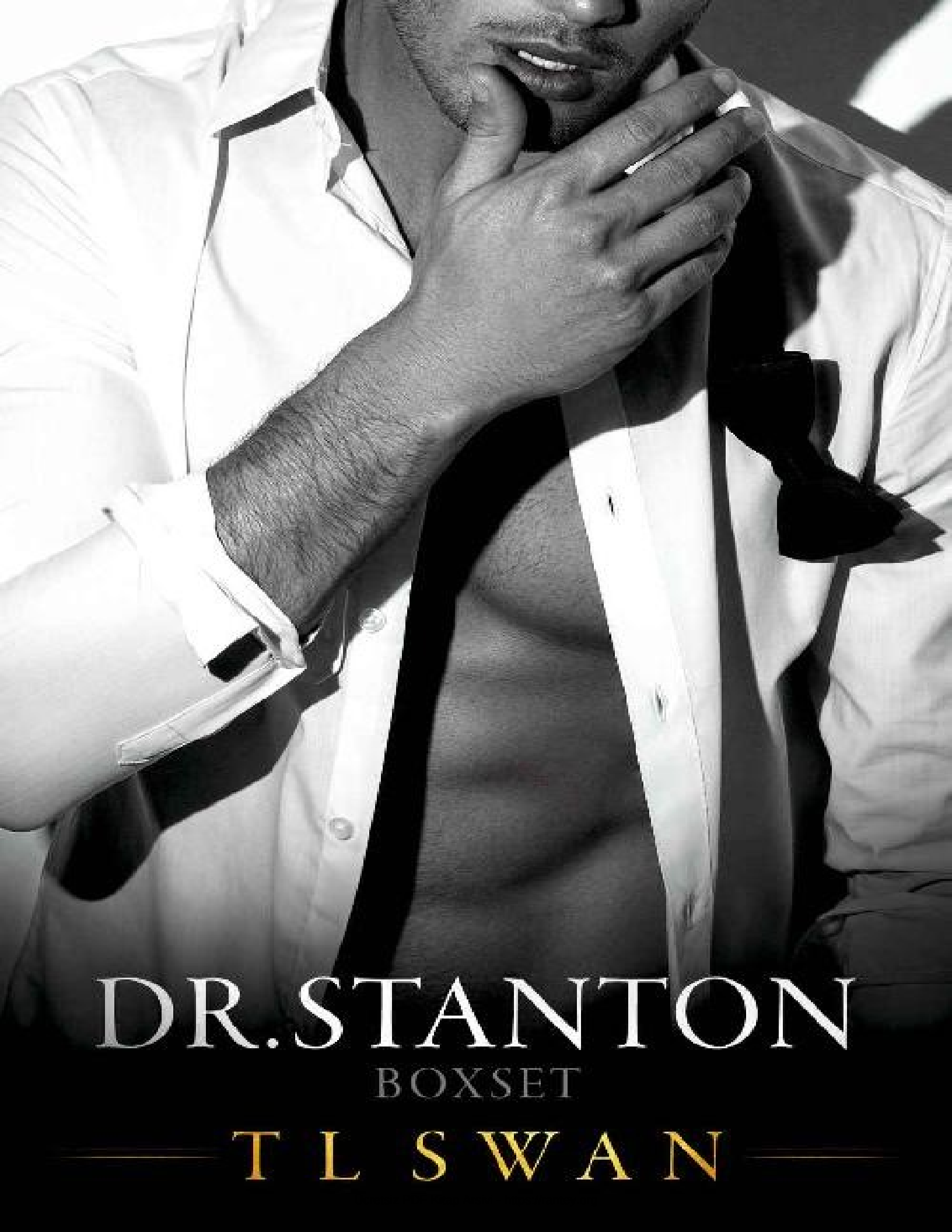
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



DR. STANTON

BOXSET

— T L S W A N —



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DR STANTON

& DR STANTONS EPILOGUE

T L SWAN

İÇİNDEKİLER

Teşekkür Telif Hakkı

T L Swan Stanton'ın

Kitapları Zaman

Çizgisi Dr Stanton

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Son

Dr. Stantons Epilog Bölüm 1

Dr. Stantons Epilog Bölüm 2

Dr. Stantons Epilog Bölüm 3

Dr. Stantons Epilog Bölüm 4

Dr. Stantons Epilog Bölüm 5

Dr. Stantons Epilog Bölüm 6

Dr. Stantons Epilog Bölüm 7

Dr. Stantons Epilog Bölüm 8

Dr. Stantons Epilog Bölüm 9

Mola... Çok Yakında!

TEŞEKKÜRLER

Kitabın bu bölümünde her zaman zorlanıyorum çünkü İngilizce sözlükte minnettarlığımı anlatmaya yetecek kadar kelime yok.

Ben deneyeyim.

Güzel anneme, desteğiniz ve dostluğunuz benim için hayal edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor. Seni çok seviyorum. Vicki'ye, dünyadaki en iyi arkadaşa. Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Dostluğun ve gülüşlerin için sana borcumu asla ödeyemem. Am ve Rachel M'ye... Siz ikiniz bu işi yapabilmemin ve aklımın başında kalmasının sebebisiniz.

Beni her gün güldürüyorsunuz. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

İkinizin de hayatıma girdiği gün benim için bir lütuftu.

Lisa K'ye, suyun ötesindeki meleğime. Dostluğunuz ve desteğiniz çok takdire şayan. Benim için dünyalara bedelsin ve çok seviliyorsun.

Lisa D.'ye. Arkadaşlığımız günümü aydınlatıyor. Yaptığınız her şey ve İrlanda'dan gelen cesaret verici sözleriniz için çok teşekkür ederim.

Nadia'ya. Dürüstlüğüne hayranım. Nihayet tanışacağımız günü iple çekiyorum dostum.

Linda'ya. Seviliyorsun. Benim için yaptığın her şey için çok teşekkür ederim.

Güzel ekibime: Rachel, Nicole, Brooke, Jodie ve Jane.

Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Okuyucu grubum Kuğu Takımı'ndaki sallanan piliçlere.

Hepinizi seviyorum ve yüz yüze görüşeceğimiz günü iple çekiyorum.

Desteğiniz ve dostluğunuz benim için dünyalara bedel.

Victoria'ya. Beni iyileştiriyor ve gldryorsun. Bu lmcl bir
kombinasyon.
Bağımsız yazarları destekleyen tüm blog yazarlarına çok teşekkür ederim
ve kocaman kucaklıyorum.

Kitaplarımdan birini okumak için zaman ayıran her bir kişiye...
Bu muhteşem rüyayı yaşamamın sebebi sizsiniz.
Profesyonel Hayallere İnanmanın mümkün olduğunu kim bilebilirdi?

Ashley ve Cameron'a, sizler hakkında yazmak bir ryaydı ve tüm zaman
boyunca yüzümde bir gülümseme vardı. Teşekkür ederim.

Benim muhteşem hub'ıma. Aşk hakkında bildiğim her şeyi senden
ğrendim.
 güzel çocuğuma - sizi sonsuz seviyorum Beni
desteklediğiniz için teşekkür ederim.
Xoxoxox

Telif Hakkı 2017 - T L SWAN

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve

Olaylar Yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, kuruluşlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu e-kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve şarkı sözleri ilgili şarkı yazarları ve telif hakkı sahipleri.

T L SWAN'IN KİTAPLARI

Stanton Adore #Stanton kitap 1 Stanton

Unconditional #Stanton kitap 2 Stanton

Completely #Stanton kitap 3

Stanton Bliss - Sonsöz #Stanton kitap 4

Marx Girl

Gym Junkie #Marx'ın Adamları kitap 1

Gym Junkie - Sonsöz # Men of Marx kitap 2 (çok yakında)

Dr Stanton #Dr Stanton kitap 1

Dr Stanton Sonsöz #Dr Stanton kitap 2 Beni Bul

Alastar #Alastar kitap 1

Birlikte Oynayın

Bay Masters #Bay kitap

1 Bay Spencer #Bay

kitap 2

STANTON ZAMAN ÇİZGİSİ

Stanton Adore
Stanton Koşulsuz
Stanton Tamamen
Stanton Bliss: Sonsöz

On sekiz ay sonra - **Anastas (NP)** Beş yıl
sonra - **Marx Girl**
Yedi yıl sonra - **Gym Junkie**
On yıl sonra - **Dr Stanton**
Dr Stantons Sonsöz

* NP - yayınlanmadı

DR STANTON

Ashley

Ter içinde kalan adam bana yapışmaya çalıştıkça kaşlarımı çatıyorum. *Oh, Tanrı aşkına.* "Sakıncası var mı?" Kolumu adamın elinden kurtarıyorum. Müzik çalıyor ve ben barda bekliyorum.

"Hiç de değil," diye mırıldanıyor.

Aman Tanrım. Gözlerim arkadaş grubuma kayıyor ve hepsinin bana gülümseyip kadehlerini şaka yollu kaldırmalarını izliyorum. Lanet olsun onlara. Bu bekârlığa veda hafta sonu bana neden ebediyen bekâr olduğumu hatırlatıyor. Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. *Sürtükler.*

"Ciddiyim, bebeğim. Hadi dans edelim."

Gözlerimi deviriyorum. "Yapamam, birini bekliyorum, o yüzden sen de gitsen iyi olur."

"Kim?" diye soruyor. Vazgeç, seni saldırgan piç.

Uzun boylu, siyah saçlı, yakışıklı bir adam yanımdan geçiyor ve ben hemen onu kolundan tutuyorum. Bize doğru dönerken kaşlarını çatı.

"Şey... Bu adam. "Sırıtiyorum.

Ürkütücü adam kaşlarını çatıyor ve rakibini kontrol etmek için dudağını kıvırıyor. Gözlerim az önce yakaladığım adamı bir aşağı bir yukarı tarıyor.

Oh, o muhteşem. Zamanlamam iyiydi.

Adam kaşlarını kaldırırken gözleri diğer adamlarla

Ben.

"Bu benim kocam." Kolumu onunkine bağlarken gülümsüyorum. O bakıyor

İyi biri gibi. Beni kurtaracağından eminim.

Uzun boylu adam şaşkınlıkla bir kaşını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Ve sen benim... karım mısın?" diye sorar.

Başımı salladım. "Uh-huh." Oh oğlum, kimliğimi açığa çıkarma.

Bay Uzun boylu, esmer ve yakışıklı, kolunu belime dolarken bakışlarını karşıımızdaki adama çeviriyor. "Görüyorum ki muhteşem karımla tanışmışsınız?"

Sesini dinlerken gözlerimi kısıyorum. Sanırım Avustralyalı.

Ürkütücü adam gözlerini kısar. "Onu tanımıyorsun." Küçümsüyor. "Sana inanmıyorum."

Bay Uzun boylu, esmer ve yakışıklı sırtıyor ve beni kendine doğru çekmeden önce başımın arkasından tutarak eğiliyor. Dili dudaklarımı yalıyor ve ağzımı emiyor. Dili ağzımın derinliklerinde dönerken hiç esir almıyor.

Ne oluyor lan?

Eli arkama düşüyor ve eliyle yanağımı sıkıyor. Aman Tanrım, bu broşürde yoktu.

Gözleri göğüslerime, oradan da tekrar yüzüme kayarken dudaklarını yalıyor.

Zihnim tamamen boşalırken sahte bir gülümseme takınıyorum. "Huh." Dudaklarımı yalarken gözlerim tekrar diğer adama bakıyor. Vay anasını. Ne tür bir öpücüktü bu? "Umm."

Bay uzun boylu, esmer ve yakışıklı elimi avucunun içine aldı. "Siktir git, dostum. O benimle." Sonra beni elimden tutup kalabalığa doğru çekti. Ne, bekle! Nereye gidiyoruz? Bay Kutsal Ateşli'yle rastgele öpüştüğüm için birbirlerine beşlik çakan arkadaşlarıma bakıyorum. Elinden çekip kurtulmalı mıyım? Ne için? Bu adam acayip lezzetli. Hay aksi. Arkadaş grubunun yanına vardığımızda, vücudumu kendine yaklaştırmak için kolunu belime doluyor.

"Çocuklar," diye sesleniyor kalabalık arkadaş grubuna. "Bardan dönerken yeni evlendiğimi bilmek sizi memnun edecektir. Lütfen yeni eşimle tanışın."

Gözleri buluşur ve hepsi başlarını sallayıp gülerler. "Merhaba."

Hepsi gülümsüyor.

Bir adam elimi sıkarken "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor.

Sahte kocamın parmakları belimi sıkıca sararken sırtıyorum."

"Tam zamanında," diyor başka bir adam elini sıkarken. "Tebrikler dostum. Karının adı ne?"

Tekrar seksi bir şekilde gülümsemeden önce düşünürken gözleri bana kayıyor. "Blossom."

Yüksek sesle güldüm. "Blossom?"

Arkadaşları bana yukarıdan aşağıya bakıp gülümsüyorlar ve sonra bu alışveriş olağan bir olaymış gibi sohbetlerine geri dönüyorlar.

Gözleri tekrar göğüslerime düşüyor.

"Gözlerim burada," diyorum ona. Bakmıyormuş gibi bile yapamıyor.

Birasını eline alıyor ve içiyor. "Ne olmuş yani?"

Kaşlarımı çattım, ne kadar sinirliyim. "Yani... göğüslerime bakıp duruyorsun." "Fark ettin mi?"

Ağzım açık kaldı. "Şey, evet. Hayal görmüyorum."

Birasını yudumlarken sırtıyor. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum."

Arkadaşı elinde bir tepsi içkiyle döner. "Murph," diye seslenir. "Gel Bloss'la tanış."

Arkadaşı kaşlarını kaldırır. "Merhaba." Elim sıkarken gülümsüyor ve bana bir içki uzatıyor.

"Teşekkür ederim." Minnetle gülümsedim. Yanındaki altı adama bakıyorum. Bu adamların hepsi muhteşem... ve kültürlü. Pahalı takımlar ve kıyafetler. Barın diğer tarafındaki arkadaşlarıma bakıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. Bu içkiyi içip yanlarına gideceğim. Bir içkiden zarar gelmez.

Arkadaşı diğer adamlara dönerken, uzun boylu, esmer ve yakışıklının gözleri tekrar göğüslerime kayıyor.

"Ne yapıyorsun?" Başımı sallıyorum.

"Hayal kuruyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neyi hayal ediyorsun?"

"Bu gece ben onları sikerken o memeler sikimin etrafında nasıl görünecek?"

Şok içinde ağzım açık kaldı.

Yavaş ve seksi bir şekilde gülümsüyor. "Diğer adamla daha güvendedin." Gözlerim onunkileri tutuyor. Söyleyecek sözüm yok.

"Çünkü onun aksine ben sana istediğimi yaptıracağım. Ve bu gece o büyük, sulu memelerini sikmek istiyorum."

Üstümde çıtır çıtır durduğunu, sikini memelerimin arasında kaydırıldığını gördüğümde beynim tekliyor...

Woah. Çok uzun zaman oldu.

"Böyle bir şey olmayacak," diye kekeliyorum.

Takım elbise ceketinin cebini karıştırıyor ve elli dolarlık bir banknot çıkarıyor. "Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

"Kendine aşırı güvenen bir pislisin." Başımı salladım. Hayatımda hiç bu kadar ucuz bir tavlama cümlesi kullanmamıştım. "Ve evet..." Elinden 50 doları kaptım.

"Bu gece sikini göğüslerimin arasına sokmayacağına dair elli dolarına bahse girerim."

Seksi bir kaş kaldırırken göz kırptıyor ve kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Teşekkür ederim. Bunu kişisel bir meydan okuma olarak kabul ediyorum."

İçkimi yudumlarken başımı sallıyorum. "Bu saçma tavlama cümlesi birçok kadında işe yarıyor mu?"

Gülümsüyor ve arsızca göz kırptıyor. "Şaşıracaksın."

Sırıtiyorum. Bu adamda son derece dürüst bir şeyler var. Olmadığı biri gibi davranmıyor.

Silahsızlandırıyor.

Eli tekrar arkama düşüyor ve kendi kendine gülümseyerek beni aşağı yukarı süzerken ovuşturuyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana bir sonraki sevişmenmişim gibi bakmayı bırakabilirsin. Bu gece aramızda hiçbir fiziksel aktivite olmayacak. Ben o tür bir kız değilim."

Eğildi ve beni tekrar öptü. "Konuşmayı kes." Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Sen sadece bu mücadeleyi benim için çok daha tatlı hale getiriyorsun. Ben hedef odaklı bir adamım, biliyorsun."

"Mutlu eş, mutlu hayat," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Blossom, gerçekten niyetim bu olsaydı seni karım olarak mutlu edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırır.

Yüksek sesle güldüm. "Kapa çeneni, seni ucube. Bu saçmalığı kim söyler ve yanına kâr kalır?"

Elleri tekrar arkama düşerken yüksek sesle gülüyor.

İki saat ve altı kokteyl sonra.

Göğüslerimin arasında kayan kocaman sikinin görüntüsü beni çıldırtıyor. Odasına geri döndük, karşılıklı çekiciliğimizi kontrol edemiyoruz, hayvanlar gibi davranıyoruz. Bu sıradan seksin en güzel hali. Bu adam muhteşem, zeki, komik ve çok seksi. Kanlı bir at gibi asıldığından bahsetmiyorum bile. Öldüm ve Vegas cennetine gittim. Dizleri iki yanında

üzerimde diz çökerken vücudum. İri, koyu kahverengi gözler bana bakıyor ve ben sevişme isteğimi tutamayarak sırtımı kamburlaştırıyorum. Beni buraya, bunu yapmaya nasıl getirdi?

Ben böyle bir kız değilim, ama lanet olsun, kötü olmayı çok eğlenceli hale getiriyor.

Eğilip beni öpüyor, dili benimkiyle baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor. "Bana elli dolar borçlusun." Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

Yüksek sesle güldüm. "Piç kurusu."

"Borcunu kapatma zamanı," diye fısıldıyor vücudunu göğüslerime doğru ilerletirken. Elleri göğüslerimi sikinin etrafına sararken gözleri zevkle kapanıyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel göğüslere sahipsin." Homurdanıyor.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor. Tanrım, bu kadar ödeme yeter. Bu görsel hissiyattan daha iyi ne olabilir?

Yatak sallanmaya başlayana ve seksim zevkle sıkılaşıya kadar göğsüme gerçekten vurmaya başlıyor. Lanet olsun, bu siki içimde istiyorum.

Yüksek sesle güldüm. İnanılır gibi değil. Bu adam nasıl oldu da beni odasına geri götürdü ve bu ayrıcalık için ona elli dolar borçlu olmamı sağladı?

Ağzı uyarılmışlıkla gevşerken seksi bir şekilde gülümsüyor. "Arrêter de rire ou je remplirai votre bouche avec ma bite," diye fısıldıyor bana bakarken.

Tercümesi: Gülmeyi kes yoksa ağzını sikimle doldururum.

"Je pourrais prendre tout cela" diye cevap verirken içimden beklenmedik bir heyecan geçiyor.

Tercümesi: Hepsini alabilirim.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Tu parle français?" diye soruyor prezervatifi takarken.

Tercüme: Fransızca biliyor musun?

Başının arkasından tutup kendime doğru çekiyorum. "Je baise en français trop," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Tercümesi: Ben de Fransızca sevişirim.

Ağzı benimkini kasıp kavuruyor ve sert aletin ıslak dudakları arasından kaydığını hissediyorum. Uzunluğunu ileri geri kaydırıyor. Gülümsüyorum. Anti'yi artıralım.

"Obwohl, wenn ich in Deutsch ficken ist, wenn I'm in meinem besten," diye fısıldıyorum tahrikim tavan yaparken.

Çeviri: Gerçi Almanca seviştiğim zamanlar en iyi olduğum zamanlar.

Ağzımın içine gülüyor ve bacaklarımı omzunun üzerinden kaldırarak beni tek bir sert darbeye içine alıyor. Kıpırdamadan duruyoruz ve gözlerimiz zevkle kapanıyor.

Vay anasını.

Bu adam iyi... ve *kocaman*.

"Sie sollten sehen, was Sie sagen, deutsch meine Bruchstelle ist," diye fısıldıyor arabadan inip tekrar eve doğru kayarken.

Tercümesi: Ne söylediğine dikkat etmelisin, Almanca benim kırılma noktam.

Sırtım yataktan kalkıyor. Tanrım, bu çok iyi. Beyni de vücudu kadar keskin. İki dil bilen başka kimseyi tanımıyorum ve bu konuşmalar aklımı başımdan alıyor. "Ich wollte deinen Schwanz in den Mund," diye nefes alıyorum.

Tercümesi: Sikini ağzımda istedim.

Çekiliyor ve sikini açık ağzıma sokarken hemen üzerime çıkıyor. Kendi tuzlu uyarılmamın tadını alıyorum. Lanet olsun. Bu adam kancadan kurtuldu.

"Votre souhait est ma commande ma chère femme."

Tercümesi: Senin dileğin benim için emirdir, sevgili karım.

Boğazımdan aşağı kaydırırken büyük penisin etrafında gülümsüyorum ve seksimin nabzının atmaya başladığını hissediyorum. "Je voudrais que vous souffler dans ma bouche. Si vous étiez vraiment mon mari je boirai vers le bas."

Tercümesi: Keşke ağzıma üfleyebilsen. Eğer gerçekten karın olsaydım, onu içerdim.

Başını sallıyor ve saçlarımı alnımdan geriye doğru iterken bana seksi bir şekilde gülümsüyor. "Siktir, ben de. Vous soufflez mon putain de l'esprit ici," diye fısıldıyor battaniye kalınlığındaki uyarılmışlığının arasından.

Tercümesi: Siktir, ben de öyle. Aklımı başımdan alıyorsun.

Dilimi onun ucunda gezdirirken gülümsüyorum. Dizleri başımın iki yanında ve vücudu akıcı bir şekilde hareket ediyor, böylece ağzıma girip çıkıyor. Koyu renk gözleri onu tamamen içime almak için verdiği mücadeleleri izliyor.

Bu adam bir tanrının vücuduna ve bir meleğin aklına sahip. Ben cennetteyim.

"Je dois te goûter."

Tercümesi: Seni tatmam lazım.

Ağzımdan çıkarken hırlıyor ve bacaklarımın arasına düşüyor, dili şişmiş etimde geziniyor.

Sikeyim. Aşırı duyuşal yükün kontrolünü ele geçirmek için mücadele ederken dizlerim kapanmaya çalışıyor. Dili gerçekten kontrolü ele alırken, her şeyimi yalayıp tadarken onları agresif bir şekilde yatağı geri itiyor.

"Tadım nasıl?" Ellerim başının arkasına düşerken fısıldıyorum.

Gözleri zevkle kapanırken içime doğru inliyor. Dili daireler çiziyor ve sürtünüyor ve ben titremeye başladığımlı hissediyorum. Tanrım, çok uzun zaman oldu. Şimdiden boşalacağım.

"Gel," diye nefes alıyor içime. "Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum. Bana biraz krema ver, Bloss Bomb."

Lanet olsun, bu adam beynimi kızartıyor. Klitorisimi ısıyor ve ben ona doğru titriyorum, o da zevkle inliyor. Onu sakinleştirmek için başının arkasını tutuyorum.

"Dur," diye nefes alıyorum, bu çok fazla. Çok hassasım. Daha derin emiyor ve gözleri kafasının içinde geri dönüyor. "Sen ateşli bir sikişsin." Hepsini yalayıp yutarken homurdanıyor. Yukarı ve üzerime tırmanıyor ve tek bir hızlı hareketle eve kayıyor.

Elim dağınık buklelerinde gezinirken kaşlarımı çatarak tavana bakıyorum. Zor nefes alıyorum. O kadar *büyük* ki.

Dizlerinin üzerinde geriye yaslanıp bacaklarımı havada tutarken gözleri seksime kayıyor ve vücudumun onun büyük kasını almak için verdiği mücadeleyi izliyor. Başparmağı klitorisimin üzerinde nazikçe dolaşılıyor, bunun beni serbest bırakacağını ve girişine izin vereceğini çok iyi biliyor.

Tecrübeli ve bir kadını nasıl gevşeteceğini biliyor.

Nefes nefese kalırken onu izliyorum, inançsızlık, inkâr ve mutlak coşku arasında bir yerdeyim. Seksin böyle olabileceğini bilmiyordum. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. İyi seks yaptığımı sanıyordum... ama şimdi bunu yaşadım...

Farkındayım.

Kulağının yanındaki bileğimi nazikçe öpüyor ve bana seksi bir şekilde gülümsüyor. Gözlerim uzun bir süre onunkileri tutuyor ve ben nefesimi tutarken kaşları çatılıyor. Eli nazikçe saçlarımı yüzümden çekerken, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor

Tanrım. Onu engellemek için gözlerimi kapatıyorum. Bu lanet herif çok saçma. "Regarde moi," diye fısıldıyor.

Çevirisi: Bana bak.

Gözlerimi açmaya zorluyorum ve onunla buluşmak için yukarı sürüklüyorum.

"Vous êtes la plus belle femme putain jamais été avec," diye fısıldıyor usulca. *Tercümesi: Sen şimdiye kadar birlikte olduğum en güzel kadınsın.*

Bedenini benimkine bırakıyor ve dudakları saygıyla benimkinin tozunu alıyor. Sanki hâlâ benim içimde olduğunu unutmuş gibi uzun bir süre öpüşüyoruz. Taşlaştırmacı olduğu kadar güzel de olan bir yakınlık. Yavaş, nazik ve şefkatli.

Kes şunu. Onu tanımıyorsun bile ve bu tek gecelik bir ilişki.

"Cesser d'être molle et baise-moi," diye fısıldıyorum.

Tercümesi: Duygusal olmayı bırak ve beni becer.

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Bu bir ilk." Beni yavaşça pompalamaya başlarken sırtıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Nefes nefese kaldım. "Bunu bana daha önce kimse söylememişti."

Çekip tekrar içime girdiğinde gülüyorum ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyorum. Beni tekrar sertçe pompalıyor. "Ve eğer karımla duygusal olmak istiyorsam, buna hakkım var."

Bacaklarımı bir kez daha omuzlarının üzerine kaldırıp bana gerçekten izin verdiğinde tekrar gülüyorum. Dizleri ona çekiş gücü vermek için geniş ve hareket ettikçe karnındaki her kasın dalgalandığını görebiliyorum. Yatak duvara kuvvetle çarptıkça güçlü, cezalandırıcı vuruşlar.

Oh, onu unutmak kolay olmayacak.

Vücudum yeniden titremeye başlıyor ve orgazmımın yaklaştığını hissederek karanlık bir şekilde gülümsüyor. Bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını biliyor.

Lanet olsun.

Tabii ki öyle.

Vücutlarımız ter içinde kalıyor ve ben orgazmı durdurmaya çalışmak için gözlerimi kapatıyorum. Bunun sürmesini istiyorum.

Bunun uzun sürmesi lazım.

"Ben... gelmek... istemiyorum," diye pantolonunu indirdi.

"Ben de öyle," diye nefes alıyorum onu dudaklarıma geri çekerken. "Bir dakika içinde bunu tekrar yapacağımıza söz ver."

Bana karşı gülüyor. "Bunu bütün gece yapabiliriz, Bloss."

Eliyle arkamı kaldırıp beni gerçekten uçururken gülümsüyorum ve vücudum onun büyük kasının etrafında kasılırken haykırıyorum.

"Siktir, evet!" diye sesleniyor başı öne doğru yuvarlanırken ve aceleyle boşalıyor. Kıpırdamadan duruyoruz, ikimiz de nefes nefese. İkimiz de terden ıslanmıştık.

Yüce Tanrım.

Bu da neydi böyle?

Ağzı benimkiyle buluşuyor ve çenemi kavrarken beni usulca öpüyor.

Dudaklarına gülümsüyorum ve o da beni tekrar şefkatle öpüyor. "Ne mükemmel bir

karımsın."

Gülüyorum ve bizi yuvarlıyor, böylece şimdi onun büyük vücudunun üstündeyim. Nefesimi tutmaya çalışırken başımı göğsüne yaslıyorum.

Dudakları alnımın tozunu alıyor. "Uyumak için zahmet etme." Eli bacaklarımın arasına düşüyor ve onları vücudunun her iki yanına sarkacak şekilde açıyor. Beni tekrar çalıştırmaya başlıyor; üç büyük parmağı ıslak, şişmiş etime kayıyor. "Bu başlangıç yemeğiydi ve bu on çeşit yemek."

Dört saat ve dört duştan sonra, yarı karanlık odada sahte kocamla birlikte uzanıyorum. Işık perdelerdeki aralıktan sızıyor. Başım onun göğsünde ve iri, kaslı kolları beni sarıyor. Gece en hafif tabiriyle inanılmazdı.

Birbirimizi yiyip bitirdik ve eğer prezervatifleri bitmemiş olsaydı muhtemelen hala bitmemiş olacaktı. Sanırım bütün bir kutuyu kullanmış olmalıyız.

"Nerede yaşıyorsun?" diye soruyor.

"New York," diye nefes alıyorum. Boğuk sesimi duyduğumda irkiliyorum - şüphesiz dün geceki tekila ve baş verme aktivitelerinden kaynaklanan semptomatik bir sorun. "Nerede yaşıyorsun?" diye soruyorum.

"Teksas. Aslen Avustralyalıyım."

Nazıkçe göğsünü öpüyorum ve memnuniyetle gülümsüyorum. "Güzel bir düşün gecesi geçirdim."

Alnımdan öpüyor. "Ben de." Dudaklarının tenime gülümsediğini hissediyorum. "Muhtemelen bir süre yürüyemeyeceksin."

Göğsüne doğru kıkırdıyorum. "Aslında, beni odama geri götürmek için bir tekerlekli sandalye ayarlayabilir misin lütfen?"

"İsterdim, ama sanırım onu kendim kullanacağım."

Bir süre daha rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz. Eli sanki her santimini ezberliyormuş gibi arkamda ileri geri geziniyor.

"Kıçımı ölçmek için kalkülüs teoremini mi kullanıyorsun?"

Yüksek sesle gülüyor ve ellerimi başımın üzerinde tutarak beni sırtüstü çeviriyor. Dili ağzımı nazıkçe keşfetmeden önce "Zihnin çok tahrik edici," diye nefes alıyor.

Bu adama doyamıyorum. "Ben de aynı şeyi söyleyebilirim. Daha önce hiç iki dilli seks yapmamıştım." Gülümsüyorum. Kahretsin, yattığım çoğu erkek

Bırakın üç dile girip çıkmayı, seks yaparken bile benimle İngilizce konuşamıyor.

Alt dudağımı ısırıp kendine doğru çekerken gülümsüyor. "Moi non plus. Je peux être accro."

Tercümesi: Ben de değilim. Bağımlısı olabilirim.

Her zaman dillere karşı bir sevgim olmuştur. Lisedeyken annemle babam boşanırken stres atma aracımdı. Kendimi yatak odama kilitler ve kavga ettiklerini duymamak için kulaklıkla dil kasetleri dinlerdim. Geriye dönüp baktığımda, odamda tek başıma geçirdiğim ve kendi kendime öğrettiğim onca saat, onunla geçirdiğim geceyi yaşamak için değerdi.

O bana meydan okudu, ama ben de ona karşılık verdim ve onu şaşırttığımı biliyorum. Ben de kendimi şaşırttım.

Böylesine zeki bir adama ayak uydurabilmek güç veriyordu. Gözlerimiz kilitlendi ve midemin derinliklerinde bir çarpıntı hissettiğimde bir şeyler yerine oturdu.

"Ne iş yapıyorsun?" Konuyu değiştirmek için sordum.

Çıplak bir şekilde yan yatıyor ve elini göğsüme sürterek sertçe sıkıyor. "Ben bir tamirciyim."

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Benden daha yumuşak elleri var. Tamirci olmasına imkan yok.

Yani, bu oyunu oynuyoruz, öyle mi?

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor.

"Dondurmacıda çalışıyorum."

Gülümsemesini gizleyemez. "Sen korkunç bir yalancısın. Dondurma servis etmene imkan yok."

Gülüyorum. "Önce sen yalan söyledin."

Dudakları meme ucuma gelip onu ağzına alırken gülüyor. "Touché." Sırıttıyor.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Ben soruyorum.

Düşünürken gözlerini kısar. "Vücudun bana bir spor eğitmeni olduğunu söylüyor ama aklın bana bir bilim insanı olduğunu söylüyor."

Dudaklarını dudaklarımla buluştururken gülümsüyorum. "Gitmem gerek." Ayağa kalkıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve dirseğine yaslanıyor. "Ne? Nereye gidiyorsun?"

Ayağa kalkıyorum ve gözleri vücudumda geziniyor. "New York," diye cevap veriyorum.

Kaşlarını çattı, "Eve mi gidiyorsun? Bugün mü?"

Odasında dolaşıp kıyafetlerimi toplarken başımı sallıyorum. "Uh-huh." Telefonumu elime alıp saati kontrol ediyorum. "Üç saat içinde uçuyorum. Acele etmeliyim."

Yüzü düşer. "Ama..."

Sütyenimi alıp giydim. "Ama ne?"

"Seni tekrar görmek istedim," diyor giyinmemi izlerken.

Gülümsüyorum ve muhteşem dudaklarını öpmek için yatağa doğru eğiliyorum. "Hmm." Onlara karşı gülümsüyorum. "Üzgünüm. Bekârlığa veda hafta sonu bitti."

Eğilip beni tutuyor ve tekrar üstüne çekiyor. "Bir gece daha kal."

Tanrım, keşke. Beni tekrar öpüyor.

"Bugün için uçak biletim var zaten," diye nefes alıyorum. "Sana yarın için başka bir bilet alırım," diye teklif ediyor. Kısa bir an için bunu düşünüyorum.

"Yarına kadar buradayım," dedi bana. "Bir geceyi daha birlikte geçirebiliriz." Seksi bir şekilde gülümsüyor.

Yapabilir miyim?

Kimi kandırıyorum ben? Birbirimizin adını bile bilmiyoruz ve o bana yalan söyleyip tamirci olduğunu söyledi. Ayrıca, param tamamen bitti. Bu akşamki yemeğimi bile ödeyemeyeceğim. Lanet olsun. "Üzgünüm, kocacığım." Ayağa kalktım ve o beni izlerken siyah dantelli külotumu giydim. "Evliliğimiz burada bitiyor."

Tekrar uzanırken iki elini başının arkasına koyuyor ve genişçe gülümsüyor.

Yüzüm onunkini yansıtıyor. "Ne?"

"Seninle evli olmak hoşuma gidiyor." Ona şakayla karışık gözlerimi büyüttüm.

"Biliyorum. Şok edici, değil mi?" Sırıttıyor.

Elbisemi omuzlarımdan çekip içine giriyorum.

"Yatağa geri dön. Seninle işim bitmedi."

Yatağa oturuyorum ve onu bir kez daha öpüyorum. "Benim de seninle işim bitmedi ama gitmem gerek."

Kaşlarını çatıyor ve isteksizce yataktan kalkıyor. Gözlerim çıplak vücudunda geziniyor. Uzun boylu, atletik, kaslı, geniş göğüslü ve siyah saçları olan harika bir örnek. Saçları çikolata kahverengisi ve üst kısımları biraz uzun olduğu için dağınık bir görünüme sahip. Gözleri koyu kahverengi ve iki günde bir uzuyor. Benim gözlerim

Büyük mücevherlerini çevreleyen kısa, koyu renkli, bakımlı kasık kıllarına kadar iniyor. Adam çok donanımlı ve bunun farkında. Yattığı her kadının ona delicesine aşık olduğunu hayal ediyorum. Parası var. Para kokuyor. Ayrıca dün gece giydiği kıyafetler. *Rolex* saati. Birlikte olduğu iyi giyimli kalabalık erkek grubu. Sanırım sadece ayakkabıları bile birkaç bin dolar ederdi. Bu oda lüks, hatta oda bile değil, bir süit... Paramız olmadığı için iki kız arkadaşımınla paylaştığımız, yan yana iki tek kişilik yataktan oluşan boktan odamla kıyaslanamaz. Bir şort ve tişört giyiyor. "Seni kahvaltıya götürebilir miyim?"

Kendime bakıyorum. Berbat görünüyorum ama sahte bir gülümseme takınıyorum. "Hayır.

Ama teşekkür ederim."

Beni tekrar kendine doğru çekerken kaşlarını çatıyor. "Benden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Gülümsüyorum. "Hayır, sadece gitmem gerek."

Dudakları benimkinde oyalanıyor. *Bütçemin canı cehenneme. Kal ve bu aptal herifi becer.* Elinden kurtulup çantamı alıyorum.

"Ayakkabılarımı giyene kadar bir saniye bekle, sonra seni odana götüreceğim." Banyoya doğru gözden kayboldu. Hemen elli dolar çıkarıp yatağının başucuna koyuyorum ve telefonunun yanında duran otel not defterine bir şeyler karalıyorum.

***Kumarın asla kazandırmadığını kim
söylediyse; size hiç
kaybetmedi***

Bu paraya ihtiyacım vardı ama bahis bahistir. Adil bir şekilde kazandı.

Tıpkı söylediği gibi memelerimi çatlayana kadar sikti. Banyodan çıktı. "Hazır mısın?"

Onu kapıdan çıkarken takip ederken başımı sallayıp gülümsüyorum.

"Günaydın," diye selamlıyor kapısının yanında duran takım elbiseli adamı. "Günaydın," diye cevap verir adam.

Etrafa bakıyorum. Çevredeki koridordaki tüm kapıların önünde takım elbiseli adamlar var. Elim tutuyor ve koridorda yürümeye başlıyoruz. "Kim bunlar?" Fısıldıyorum.

"Güvenlik," diye cevap veriyor adımlarını rahatça atarken.

Ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. "Ne için?" Fısıldıyorum.

"Oh. Kardeşim burada..." Bir an tereddüt eder. "Parası var." Gözlerini deviriyor. "Bizimle olduklarını bile unutuyorum, buna o kadar alıştım ki."

"Oh." Kaşlarımı çatıttım. Bu rastgele. Arkama dönüyorum ve adamlardan birinin koridorda bizi takip ettiğini görüyorum. "Bizi takip ediyor," diye fısıldıyorum.

Elimi öperken sırtıyor ve yürümeye devam ediyor. "Sakin ol. Onu görmezden gel."

Gözlerim arkamızdaki adama kayarken kaşlarımı çatıyorum. "Oh, tamam."

Asansöre bindik ve odamın nerede olduğunu görmek için anahtar kartımı tekrar çıkarmak zorunda kaldım.

Asansöre girmeden önce güvenlik görevlisine "Bize bir şey olmayacak," diyor.

Adam başını sallar ve olduğu yerde kalır.

Kalabalık asansöre biniyoruz ve ön tarafta duruyoruz. Elim tutarken ona sırtıyorum.

"Evliliğimizin ilk gününde beni terk ettiğine inanamıyorum," diyor herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle.

Gözlerim şok içinde açıldı. Ne yapıyor bu?

"Yani bütün gece beni kullandın ve taciz ettin, öyle mi?" diye soruyor abartılı bir sesle. Diğer insanlar dinlemiyormuş gibi yaparken arkamızdaki bir kadının şok içinde soluğunu tuttuğunu duyuyorum.

Sırtıyorum. Piç kurusu! Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Evet, Vegas'ta olan Vegas'ta kalır. Bu arada sen de yatakta çok kötüydün," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

"Peki ya çocuklarımız?" diye soruyor, gücenmiş gibi davranarak.

Gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum. Bu adam başka bir şey.

"Senin çocukların piç. Diğer eşlerinden biri onları büyütebilir. Yetti artık. Fahişeliğe geri dönüyorum."

"Sadece kimseye anal yapma. O göt deliğinin benim olduğunu biliyorsun." Kaşlarını çatıyor, ciddi davranıyor.

Gözlerimi ona diktim. Bunu yüksek sesle söylememişti.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor arkamızdaki kadın.

"Şşşt," diye tıslıyor kocası.

Gülmemek için başını eğiyor ve elimi avucunun içinde sıkıyor. Alt dudağımı ısırırken ben de sıkıyorum.

Asansörün kapıları açılıyor ve dışarı çıkıp koridorda adım adım odama doğru ilerliyor. "Kaç numara?"

"Üç iki iki." Sırtıyorum.

Odama gelene kadar yürümeye devam ediyoruz ve ben ona doğru dönüyorum. "Burası senin odan mı?"

"Evet." Gülümsüyorum. İçeri girmek istemiyorum. Onunla bir gece daha kalmak istiyorum.

Telefonunu çıkarıyor. "Numaranı alabilir miyim?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden?"

"Böylece en yüksek teklifi verene satabilirim. Sence neden?" diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

"New York'ta yaşıyorum, biliyorsun..."

"Evet. Gelecek hafta sonu New York'a geliyorum." "Ne zamandan beri?" Kaşlarımı çattım.

"Şimdiden beri." Beni öperken gülümsüyor. Dili dudaklarımı yalıyor. "Donnez-moi votre numéro avant que je vous traîne retourner dans ma chamber."

Tercüme edeyim: Seni odama sürüklemeyen önce bana numaranı ver.

Bu adam daha eğlenceli olabilir mi?

Telefonunu çıkarıyor ve kişi listesine *Wife* yazıyor.

Güldüm. "Beni eş olarak kaydedemiyor musun?"

"Kim diyor?"

"Ben."

Arkamdan tuttu ve beni kapıya doğru itti. "Vegas'ta olduğun sürece benim karımsın ve seni burada kapıya yaslayıp sikkemek istersem, yapabilirim." Boynuma karşı hırslıyor.

Onu iterken omzuna doğru gülüyorum. Telefonunu alıp numaramı yazıyorum ve gülümsüyor, dudakları dudaklarımda geziniyor.

"Önümüzdeki hafta sonu New York'a geliyorum ve bizim için bir otel ayarlıyorum. Nerede kalmak istiyorsun?"

Gülüyorum. "Sen delisin."

"Ve sen bağımlılık yapıyorsun." Beni sıkıca kavrarken yanağıma gülümsüyor.

Dudakları usulca boynuma düşmeden önce son bir uzun öpücüğe doğru gülüyoruz.

"Hoşça kal güzel karım," diye fısıldıyor gözleri gözlerimi ararken.

Kalbimin göğsümde takla attığını hissediyorum. "Güle güle."

Yumuşakça gülümsüyorum.

Beni işaret ederken koridorda geriye doğru yürümeye başladı. "Gelecek hafta sonu görüşür müyüz?"

Kollarımı önümde kavuşturup gidişini izlerken sırtıyorum.

"Kıyafet toplamakla uğraşma çünkü ihtiyacın olmayacak," diye sesleniyor.

Tekrar sırtıyorum ve başımı sallıyorum. Tanrım, o gerçek bir seks manyağı.

Bir görevli yanından geçer ve ona seslenir. "Affedersiniz, tekerlekli sandalyeniz var mı?"

Kıkırdamamı saklamak için ağzımı kapatıyorum. Yapmaz mı?

Görevli, tekerlekli sandalyeyi gerektirecek ne sorunu olduğunu merak ederek bacaklarına bakar.

"Oh, bacaklarım değil. Çok ağrıyan bir aletim var." Kasıklarını işaret ediyor. "Zor bir gece."

Hamal kasıklarına bakarken kaşlarını çatır.

Bir kahkaha patlatıyorum ve ikisi de dönüp bana bakıyor. Mahcup bir şekilde el sallayarak odama giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Son yirmi dört saat içinde gelişen çılgın olaylara inanamayarak başımı sallıyorum. Yüzümde geniş bir gülümsemeyle kapalı kapının arkasına yaslanıyorum.

Vay canına.

Ne beklenmedik bir gece.

Ne beklenmedik bir adam.

Cameron

Sırıtişımı gizlemek için viskimi yudumluyorum, gözlerim masanın üzerinde kardeşim Joshua'nın kilerle buluşuyor. Saat sabahın 3'ü ve Vegas'taki yüksek silindirli odada poker oynuyoruz.

Yüzünde bir gülümseme izi beliriyor ve purosunu yakarken neredeyse kendi kendine başını sallıyor. Kart saydığımı anlamış olmalı.

Beni hile yapmaya iten şey yakalanmamanın verdiği heyecan. Maddi kazançla hiçbir ilgisi yok. Paraya ihtiyacım yok. Ama heyecandan zevk alıyorum ve bu, Bloss'la geçirdiğim dün geceyi saymazsak, yıllardır yaşadığım en büyük eğlence. Onu üstümde görüyorum ve masanın altında hafifçe sertleştiğimi hissediyorum.

Tanrım, o çok yerindeydi. Akıl.

Bede

n.

Zihin.

Masanın karşısındaki iki adam bir şey hakkında tartışıyor, ben de bir an durup telefonuma bakıyorum ve uyurken çektiğim fotoğrafı bulmak için resimlerim arasında geziniyorum. Çıplak ve yan yatmış, iki eli melek yüzünün altında. Uzun, bal rengi saçları yastığının üzerine yayılmış ve beyaz çarşaf vücudunu örtmüş. Bu gerçekten çok garipti - o zamana kadar hiçbir kadının fotoğrafını çekmek için ilham almamıştım ama uyurken o kadar muhteşem görünüyordu ki

Yatağım... Dayanamadım. Görüntüyü kaydetmek için bulutuma gönderiyorum. Telefonum bipleyerek beni bir mesajla uyarıyor. Joshua'dan.

Eğer beni bu kumarhaneden men ettirirsen, o lanet boynunu kırarım.

Geniş gülümsememi gizleyemiyorum ve odadaki tüm güvenlik görevlilerinin beni izlediğini görmek için etrafıma bakıyorum. Joshua, kardeşim, milyoner bir uygulama geliştircisi. Güvenlik personeli onunla her yere gidiyor ve en iyi arkadaşım olduğu için benimle de her yere geliyorlar. Buna alışkınım ama o tamamen haklı. Eğer burada hile yaparken yakalanırsam kıyamet kopar. Masanın üzerinden ona gülümsüyorum ve göz kırpiyorum. Alaycı bir kaş kaldırıyor. Tur yeniden başlıyor ve ben saymaya başlıyorum.

"Kart sayıyor!" diye bağırıyor karşıındaki adam.

Ağzım sahte bir dehşetle açık kalıyor ve Joshua ukala bir sırıtışa geçiyor. Piç herif yakalanmamı istiyor.

"Ne diyorsun lan sen?" Telaş içinde kartlarımı karıştııyorum.

"Lanet olası hile yapıyor. Sana söylüyorum!" diye çıkışır.

"Değilim." Gözlerimi deviriyorum. "Bir içki daha al, seni alkolik."

Masanın karşıındaki deli çılgına dönüyor ve masayı kaldırıp havaya fırlatıyor. İçkilerimiz ve kartlarımız havada uçuşuyor. Bir de bakıyorum, havaya yumruklar savuruyor ve neyse ki dövüşmeyi beceremediği için her seferinde beni ıskalıyor. Fedailer her yönden koşarak geliyor.

"Seni öldüreceğim." Hırlıyor.

Bir sonraki vuruşundan kaçmak için yana doğru adım atarken, "Evet, böyle yumruklar atmak, bunun gerçekleşmesi için boktan bir şansın olduğu anlamına geliyor," diye alay ediyorum.

Joshua bu aptala gülmekten kırılıyor. Tek bir vuruş bile yapamadan havada sallanırken gülünç görünüyor.

"Kapa çeneni yoksa seni de öldürürüm!" diye bağırır

Joshua'ya. Joshua kaşlarını kaldırır. "Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir sözdür."

"Bir dene bakalım, pislik." Joshua hırlayarak öne çıkar ve onu göğsünden sertçe iter.

Onun yerine bana saldırdı ve fedailer tarafından yakalanıp kollarım arkamda tutularak kapıya götürülmeden önce yüzüne bir kez vurdum. "Onu aşağıya, polise götürün" diye bağıyor fedai iş arkadaşına.

"Ne?" *Kahretsin*, bu sabıka kaydımı etkileyebilir. "Ben yanlış bir şey yapmadım ve bir ödeme bile almadım."

"Aldattığını söyledi."

"Lanet bir dilsiz kadar sarhoş. O aptalın ağzından çıkan herhangi bir şeye neden inanasınız ki?" Kapılara, asansör alanına doğru koşturulurken tartışıyorum.

Fedailer benimle baş edemeyeceklerini anlayınca bakıştılar. Beni ileri ittiler ve uçmaya başladım. "Derhal odana geri dön. Bu gece kumar oynanan yere bir daha gelmeyeceksin."

Kollarımı tuttukları yerden çekiyorum. "Zaten senin pis kumarhanenden nefret ediyorum." Gömleğimin tozunu alıyorum.

Beni fuayeye kadar takip eden Joshua'nın iki güvenlik görevlisine bakıyorum ve onlara el sallıyorum. "Ben odama dönüyorum. Yoruldum. Diğerlerine yarın onları yakalayacağımı söyle."

"Evet, tamam." İki de dönüp geldikleri yere geri dönüyorlar.

Asansörle kendi katıma çıkıyorum ve koridor boyunca yürürken kendi kendime gülümsüyorum. Dürüst olmak gerekirse çok eğlenceliydi. Ne yazık ki bundan kurtulamadım.

Bir dahaki sefere.

Tanrım, çok yorgunum. O hatun dün gece beni yıprattı. Hatırladıkça gülümsüyorum. Şimdi onu arayıp ne kadar yorulduğumu söyleyeceğim.

Telefonumu almaya gittim ve cebimde olmadığını fark ettim. Ne fark ettin?

Pantolonumdaki tüm cepleri yokluyorum. Kahretsin, lanet telefonum nerede? Bir an düşünüyorum ve ağzım dehşet içinde açık kalıyor.

Tanrı aşkına. O salak devirdiğinde masanın üzerindeydi. Şimdi her yerde olabilir. Dönüp koşarak yüksek bahisçiler odasına geri dönüyorum ve yine aynı iki güvenlik görevlisi tarafından karşılanıyorum. Kapının önüne çıkıp girişimi engellediler.

"Merhaba, telefonumu içeride unutmuşum. Hemen geliyorum."

En büyük fedai başını sallıyor. "İçeri giremezsin."

"Evet, içeri gelmeyeceğimi biliyorum. Sadece telefonumu almak istiyorum." "Hayır."

Yüzümü buruşturuyorum. "Oh, siktir git. Telefonumu alacağım." Yanlarından geçmek için ilerliyorum ve girişimi bir kez daha engelliyorlar.

"Senin için başkası alsın."

"Telefonum olsaydı, onları arar ve almalarını söyledim. Benim telefonum yok!" Şak diye söyledim.

"Çok kötü."

"Bu çok saçma. Telefonumu istiyorum." *Kahretsin*, numarası orada. Kaybedersem, ona ulaşmamın hiçbir yolu yok. Tedirgin olmaya başladım. "Ben içeri giriyorum," dedim.

"Sanki öylesin."

Onları itmeye çalışıyorum ve beni kapıdan geri iterken bir itiş kakışa giriyoruz.

"Odana geri dön yoksa polisleri çağırıp seni tutuklatacağız."

Kahretsin.

"Dinle dostum, şu telefonda çok seksi bir hatunun numarası var ve onu bulmam hayati önem taşıyor. İçeri girip arkadaşlarımı çağırıp benim için bulmalarını sağlayabilir misin?"

Aptal kollarını önünde kavuşturur. "Kölen gibi mi görünüyorsun?"

İçimden bir şey koptu. "Steroid almış bir babuna benziyorsun."

Beni göğsümden sertçe itiyor, ben de onu geri itiyorum. "O lanet telefona ihtiyacım var."

"Suratını dağıtmam lazım. Defol git buradan yoksa ben yaparım." "Dene bakalım." Alay ediyorum.

Diğer fedai telefonu eline alır ve birini arar. "Buraya hemen polis çağırabilir misiniz?"

Sikeyim.

Seçeneklerimi değerlendirirken geri adım atıyorum. Burada kalırsam tutuklanacağım ve bir doktor olarak sabıka kaydım olamaz.

Yenilmiş bir nefes üflüyorum. "Siktir git." Dönüp giderken dudak büküyorum. Umarım Joshua, Murph ya da güvenlik ekibinden biri onu bulur. Muhtemelen kanlı bir masanın altında bir yerdedir.

Düşünürken koridorda adımlamaya devam ediyorum. Eminim içlerinden birinde vardır, ancak aramak için hiçbirini arayamam. Üzerimde tek bir kişinin bile telefon numarası yok ve hiçbirini ezbere bilmiyorum. Tüm telefon numaralarım o lanet telefonda. Odaya geri dönüyorum.

ve kendime fena halde kızdıktan sonra hızla yorgun bir uykuya daldım.

"Kabin ekibi kalkışa hazırlanıyor."

Uçak pistten aşağı yuvarlanırken başımı sıkıntıyla koltuk başlığıma yashıyorum.

Telefon gitmiş. Kimse görmemiş ve bu sabah aramak için geri döndüklerinde ortadan kaybolmuş.

Çok kızgınım.

"Ortaya çıkabilir." Murph karşımdaki koltuğunda içkisini yudumlarırken omuz silkiyor.

Ona ölü gibi bakıyorum.

Joshua, Murph'ün yanındaki koltuğundan sırtıyor. "O gitti. Geri gelmeyecek."

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Murph iç çeker.

Gözlerimi deviriyorum. Adrian Murphy -biz ona Murph diyoruz- en iyi arkadaşımız. Joshua'nın şirketinin Genel Müdürü, yakışıklı, genç ve bir o kadar da eşcinsel. Her zaman iyimserdir ve her olayda bir umut ışığı bulur.

"Yine de buluta bağlı, değil mi?" Joshua soruyor. "O kadar da kötü değil."

"O lanet telefonda istediğim tek bir numara var. Bulutta değil."

"Geçen geceki piliç..." diye cevap veriyor.

Asfalt çığlıklar atarak geçmeye başlarken pencereden dışarı bakıyorum. "Seni arayabilir," diye öneriyor Murph.

Başımı iki yana sallıyorum. "Lanet numaramı istemedi," diye çıkışıyorum, sinirlenerek.

Gözleri buluşuyor ve ikisi de genişçe gülümsüyor. "Muhtemelen oradan olabildiğince çabuk çıkmaya çalışıyordu." Joshua sırtıyor.

Başımı salladım. "Bayan Stanton olabilirdi, sana söylüyorum. Bu piliç bu dünyanın dışındaydı."

"Adı neydi?" Murph soruyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Bilmiyorum bile."

İkisi de kahkahayı patlattı. "Sen... Sen onun adını bile sormadın mı?" Murph şok içinde kekeliyor.

"Karısını ve Bloss'u arıyordum."

"Zavallı kaltağın kaçmasına şaşmamalı." Joshua sırtıyor. İkisi içkilerini tokuşturur. "Kim bir hatunla tanıştığı ilk gece ona karım der ki?" Joshua tiksintiyle başını sallar. "Ürkütücü orospu çocuğu."

"Bu hiç komik değil, göt herifler. Önümüzdeki hafta sonu onunla buluşmak için New York'a gitmem gerekiyor ve bende numarası yok."

Joshua şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Sırf onu görmek için önümüzdeki hafta sonu New York'a kadar uçacak mıydın?"

Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakarken derin bir nefes alıyorum. Kahretsin, kendime çok kızgıyım.

"Aya uçabilirdim. Dile girip çıkıyordu ve uğruna ölünecek bir vücudu vardı. Size söylüyorum. Bu hatun bok gibiydi." Başımı koltuk başlığına yasladım. "Seni lanet olası aptal," diye kendime çıkıştım.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Kendinden daha çok sevdiğin bir kadını bulman yirmi yedi yılını aldı ve ertesi gün onun numarasını mı kaybettin?" Murph açıkça soruyor. "İşte bu yüzden tanıdığım en aptal adamsın. Japon balıklarını bile akıllı gösteriyorsun."

Joshua içkisine doğru güler. "Şak."

Ona ters ters baktım. "Seni yüzümde bir gülümsemeye öldüreceğim. Kendini acıya hazırla, sikik."

Uçak havalanırken hepimiz bir an sessizliğe gömülüyoruz. "Ona söylediğin son şey neydi?" Murph soruyor.

Bir an düşünürken gözlerimi kısıyorum. "New York'a geleceğimi ve bizim için bir otel ayarlayacağımı söyledim ve kıyafet toplama zahmetine girme çünkü ihtiyacın olmayacak."

"Zekice," diye mırıldandı Murph kuru bir sesle. "Telefonunu kaybettiğine sevindim çünkü eğer söylediğin kadar akıllıysa, bu tür tavlama cümleleriyle seni zaten bir hafta içinde terk ederdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece sik emmeye konsantre ol, göt herif."

Murph bana arsızca göz kırptıyor. "Japon balığı tavlama cümlelerini duymaktan çok daha iyi."

"Yarın Kamala'ya mı gidiyorsun?" Konuyu değiştirmek için Joshua'ya soruyorum.

"Evet, sabah yola çıkıyoruz. Sadece üç haftalığına gidiyoruz. Neyin peşindesiniz?"

"Çalışıyorum," diye yanıtlıyor Murph. "Birinin şirketi bir arada tutması gerekiyor."

"Önümüzdeki hafta sonu New York'a gidiyorum," diye açıklıyorum ani bir kararla.

"Ne yapacaksın?" Joshua sırtıyor. "Adını bile bilmediğin gizemli bir hatunu bulmak için tüm New York'u mu arayacaksın?"

"Belki." Pencereden dışarı bakıyorum.

"Sıçtın. Kabul et artık. O gitti."

New York, Cumartesi gecesi

New York'ta Luco isimli kalabalık bir barda oturuyorum. Caddeye bakan bir koltuk seçtim ve önümden akıp giden kalabalığı seyrediyorum. Bu hayatımda yaptığım en çılgınca şey. Bütün hafta düşündükten sonra, bu sabah adını bile bilmediğim bir kızı aramak için New York'a gelmek üzere uçağa bindim.

Yapmak zorundaydım. Geçen Pazar sabahı onu otel odasında bıraktığımdan beri aklımdan hiç çıkmadı.

Geleceğimi kimseye söylemedim bile. Bunun ne kadar berbat görüldüğünü biliyorum ama bana yapabileceğim tek mantıklı şey buymuş gibi geliyor. Onu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Yeni telefonumu çıkarıp bulutuma tıklıyorum ve muhteşem yaratığın elimdeki fotoğrafına bakıyorum. Altı gün boyunca her boş anımda ona baktım. Onun var olduğuna dair tek kanıt bu.

Kimsin sen?

Garip bir durum. Ben bir oyuncuyum. Aslında, ben bir oyuncunun oyuncusuyum. Çoğu zaman yattığım kadınlar hakkında iki kez düşünmem ve kesinlikle daha önce bu kadar çaresiz bir şey yapmazdım.

Belki de yaşlandıkça yumuşuyorumdur.

Sinir bozucu küçük bir ses bilinçaltıma fısıldıyor... *Belki de o farklıdır?*

Caddede yaklaşan kalabalığı izliyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Dürüst olmak gerekirse onu gördüğümde tanıyıp tanımayacağımı bile bilmiyorum. Oraya doğru yürüyorum ve barda bir sandalye çekiyorum.

"Ne istersiniz?" Barmen gülümser.

"Buzlu mavi viski lütfen." Kalabalığı tararken etrafıma bakıyorum.

İçkimi hazırlıyor, geri dönüyor ve barın üzerinden kaydırıyor. "Bu gece burada yalnız mısın?"

Omuz silkiyorum ve nedense detaylandırmam gerektiğini hissediyorum. "İster inanın ister inanmayın, bugün Los Angeles'tan geldim ve geçen hafta sonu Vegas'ta tanıştığım bir kızı arıyorum. İsmi hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bu çok romantik."

Başımı sallıyorum. "Ben romantik şeyler yapmam. Bu çok *aptalca*."

Ben oturup içkimi içerken o da yanımdaki adama servis yapıyor. Birkaç dakika sonra bana geri döndü. "Neden ilanlara bir ilan koymuyorsun?"

İçkime kaşlarımı çattım. "Ne?"

"İlanlara sadece onun anlayacağı bir ilan koy."

Gülüyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "İşte bu çılgınlık."

Bir bez alıyor ve önümüzdeki barı siliyor. "Hayır, bu çok romantik."

O bir sonraki müşteriye geçiyor ve ben bir süre oturup düşünüyorum ve sonunda içkimi alıp derin düşüncelere dalmış bir halde pencerenin yanındaki masama dönüyorum.

Hmm... ilana ne yazacağım?

Bir garson kız yanımdan geçiyor. "Affedersiniz, ödünç alabileceğim bir kaleminiz var mı acaba?" diye sordum.

Ceplerini yokluyor ve siyah bir kalem ile bir peçete uzatıyor.

"Teşekkürler."

Düşündükçe kaşlarımı çatıyorum. Ne yazacağım ben?

*Dondurmacıda çalışan
bahisçi adamın karısına.
Geçen hafta sonu Vegas'ta
tanışmıştık. Yedek bir kocaya
ihtiyacın vardı.*

*Telefonumu kaybettim.
Sizinle iletişime geçmek için hiçbir aracım yok.*

*Tercümesi: Seni bulmamın bir yolu yok.
Her kim her zaman bir Wette kazanırsa, hiç bir zaman bir şey elde edemez.
Çevirisi: Bahsi kazanan kişi asla eskisi gibi olmayabilir.
New York'ta seni arıyorum.
Appelle-moin
Çeviri: Bana
0423788900 deyin*

**Oturup peçetenin üzerindeki çizik nota bakıyorum.
Resmen kendimi kaybettim.**

Ashley

Margaritalarımızı masaya koyan garsona gülümsüyorum. Cumartesi gecesiydi ve en iyi arkadaşım Jenna'yla yemeğe çıkmıştık.

"Teşekkür ederim," diyoruz ikimiz de çok ihtiyacımız olan kokteyllerimizi alırken. "Peki sonra ne oldu?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Yani, bu küçük pislik ona asıldı ve o da onu reddetti."

"Ama onunla birlikteydi, değil mi?"

Jenna omuz silkiyor. "Onu öptü."

"Ve bu partide miydi?"

İçkisini yudumlarken başını sallıyor. "Evet ve içiyorlardı."

Henüz on beş yaşında olan kız kardeşine sataşan küçük salak hakkında derin bir tartışmaya dalmıştık.

"Sonra ne oldu?"

"Onunla birlikteydi ve sonra yürüyüşe çıktılar."

Başımı salladım. "Aptalca bir hareket."

"Biliyorum, değil mi? Hiçbir şey düşünmediğini söylüyor."

Gözlerimi deviriyorum ve Jenna başını sallıyor.

"Sonra yürüyüşe çıkıyorlar ve adam parkta kıza takıyor ve kız hayır diyor. Adam agresifleşiyor falan."

Kaşlarımı çatтым. "Ciddi misin? Bu çocuk kaç yaşında?"

"Daha on altı yaşında. Kavga ediyorlar ve adam partiye geri dönüp herkese kızın kendisiyle seks yapmak istemediğini çünkü cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olduğunu söylüyor."

Ağzım açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Keşke olsaydım."

Ellerim şok içinde ağzıma gitti. "Lanet olsun, ne dangalak ama." Bunu sindirmeye çalışırken içkimi yudumluyorum. "Eminim kimse ona inanmıyordur, değil mi?"

Omuz silkiyor. "On beş yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun. Her dedikodu inciticidir. Doğru olmasa bile."

"Tanrı aşkına. Ne yapacak ki?"

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim: Okula gireceğim ve o herifin suratını dağıtacağım."

İçkime doğru gülüyorum. "Bu işe yarar."

"Şaka bile yapmıyorum. Ne tür bir çocuk genç bir kıza bunu yapar?"

Başımı sallıyorum. "Her erkeğin beyninden neler geçtiğini bilseydim şimdiye milyoner olurdum." İç çekiyorum. Bütün hafta telefonumun başında Vegas'taki adamın aramasını bekledim, ama tabii ki aramadı. Günler geçtikçe onu tekrar görebileceğime dair içimde küçük bir umut kıvrıntısı belirdi.

Gerçekten bir şey bulduğumuzu sanmıştım.

Jen bir süre beni izledi. "Seni aramadığına inanamıyorum."

"Yapabilirim," diye mırıldandım üzüntüyle. "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum." Sahte bir gülümseme takınıyorum. "Eskiler ne der bilirsin: Vegas'ta olan Vegas'ta kalır." Omuz silkiyorum. "Ve ayrıca, o Teksas'ta yaşıyor."

"Sizce gerçekten Teksas'ta mı yaşıyordu, yoksa bu da bir başka yalan mıydı?"

Bu iç karartıcı düşünce karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. "Tanrım, muhtemelen başka bir yalan. O lanet olası bir tamirci değil. Bundan eminim. Kim bilir başka ne konuda yalan söyledi?"

"Asla bilemezsin... kader devreye girebilir ve onu tekrar görebilirsin."

Genişçe gülümsüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Şu kader saçmalığını keser misin? Eğer kaderimizde birlikte olmak olsaydı beni arardı ve ben de şu anda seninle bu konuşmayı yapmak yerine masanın karşısında ona bakıyor olurdum."

Jen masanın üzerinden elimi tutarken omuz silkiyor. "Evet, sanırım haklısın. Gerçekten o kadar iyi biri miydi? Eminim o n d a bir sorun vardı."

Tiksintiyle başımı salladım. "Jen, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ateşliden de ateşliydi. Komikti. Güzelden de öte ve benden çok daha zeki."

İçkisine gülümsüyor. "Bundan ciddi olarak şüpheliyim, ayrıca seni aramadığına göre tam bir aptal olmalı."

Kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve ben minnettarlıkla gülümsüyorum.

Jen'i seviyorum. Beni her zaman korkularımdan çekip çıkarıyor.

Garson yemeğimizle birlikte geliyor ve kendimi depresif durumumdan kurtarıyorum. "Her neyse, şu andan itibaren Vegaslı adamı unutmaya çalışıyorum. O beni sonsuza dek mahvetmiş olabilir, ama kendimi toparlamaya ve tozumu almaya niyetliyim," diyorum kadehimi havaya kaldırırken. "Onu bir daha asla aklıma getirmeyeceğim."

"İşte, işte." Gülümsüyor. "Diğerleriyle Luco'da mı buluşacağız?"

Izgara hellim peynirli salatamdan bir lokma alıyorum ve başımı sallıyorum. "Hmm, bu iyi." Yemeğimi işaret ediyorum. "Bu gece Luco'ya gidecek gibi hissetmediğimi biliyorsun."

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "Bilemiyorum. Burası bir tür randevu yeri ve orada oturup beni bekleyen Vegaslı bir adam göreceğim değilim."

Jen bir lokma yemeğin etrafında kıkırdıyor. "Sen öyle san."

Gülüyorum ve içkimi yudumluyorum. "Bu gece dansa gidiyoruz. Luco barı siktir et."

Ashley

Hareket halindeki kamyonlar geniş caddede duruyorlar ve gözlerim arka koltuğa kayıyor. "İşte bu, bebeğim." Gülümsüyorum.

Owen pencereden yeni evimize doğru bakıyor ve ben sinirlerimin midemin derinliklerinde çırpındığını hissediyorum.

İyi görünüyor.

Ev iki katlı olup, soluk sarı hava tahtalarıyla kaplıdır. Evin etrafını saran geniş bir verandası vardır. Tırmanan güller direklere tırmanıyor ve arnavut kaldırımlı bir yol ön basamaklara kadar uzanıyor. Misafirperver görünüyor. Geniş caddeye ve çevredeki bakımlı evlerin bakımlı çimlerine bir ileri bir geri bakıyorum.

"Çok güzel görünüyor, değil mi?" Dikiz aynasından ona gülümsüyorum.

Battaniyesini küçük parmaklarının arasında sıkıca tutarken başını sallıyor. Melek yüzü huşu içinde pencereden dışarı bakıyor.

Bu, ihtiyacımız olan yeni bir başlangıç olacaktır.

Son birkaç yıl benim için zordan da zor oldu. Büyük hayallerim artık sadece uzak bir anı.

Bir adamla tanıştım, nişanlandım ve ilişkimiz bozulana kadar bir süre mutlu oldum. Tüm bunları tıp fakültesine devam ederken yaptım.

Hamile kalana kadar başarılı bir cerrah olmak gibi büyük hayallerim vardı. Planlı değildi ve nasıl oldu bilmiyorum ama oldu ve gösterene kadar öğrenemedim. Doğum kontrol iğnesi yaptırmıştım ve

bir on iki ay daha çalışmalıydı. İşe yaramayan kadın nüfusunun yüzde ikisine dahil olacağımı hiç düşünmemiştim. Regl olmadığım için regl olmadığımında bunu özlemedim.

Şok ediciydi, yıkıcıydı ama şimdi arka koltukta oturan ve bana nasıl yetişkin olunacağını öğreten mükemmel yüzlü küçük çocuğa bakınca bunu hayatımın en büyük nimeti olarak görüyorum.

Onun her zaman gelmesi gerekiyordu, her zaman benim oğlum olması gerekiyordu. Sadece zamanlama yanlıştı, hepsi bu.

Bekâr bir anne olmanın damgalanmasını aştım artık. Yıkılan hayallerin hayal kırıklığını.

Dışarı çıkma ve kendi yaşlıtlarımla eğlenme dürtüsünü aştım. Benim için aşık olma fırsatını kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyorum. Tutku ve gerçek aşk için evlenmek istedim.

Hayatımın bu olduğunu ve yattığım bu yatağı kendim yaptığımı kabullenmiş durumdayım. Eğer hastanedeki asistanlık deneyiminin son yılını atlatabilirim, Owen ve ben bir muayenehane açabileceğim, pratisyen hekim olarak çalışabileceğim ve faturalarımı ödeyebilecek kadar kazanabileceğim şirin bir taşra kasabasına taşınabiliriz. Umarım depozito biriktirebilirim ve Owen ile kendi evimize sahip olabiliriz. Sahip olduğumuz sonsuz fırsatlara gülümsüyorum.

Kim bilir? Belki on yıl sonra Owie biraz daha büyüdüğünde yetişkin çocukları olan boşanmış hoş bir adamla tanışır ve aşık olurum. Sanırım en üzücü gerçek, Owen'ın birlikte büyüyeceği bir baba figürünün olmaması. Eski nişanlım ziyaretleri sürdürmek istemedi ve şimdi neden eski nişanlı olduğunu merak ediyor.

Birbirimizden uzaklaştık. Bardağı taşıran son damla, sırf onunla yatmak zorunda kalmamak için her gece ödev yapıyormuş gibi davrandığımı fark ettiğimde geldi. Bana dokunmasını bile istemiyordum. Onunla ömür boyu evlenmeyi nasıl düşünebilirdim ki?

Owen'ın iyiliği için dayanmaya çalıştım, ancak Owen'ı görüp görmemesinin gerçekten umurunda olmadığını anladığımda, uzaklaşmaya karar verdim.

Owen daha iyisini hak ediyor. Ben daha iyisini hak ediyorum.

İşte Los Angeles'tayız. Yeni memleketimiz. Jenna bu gece geliyor ve altı ay boyunca benimle kalacak, böylece ben de yarı zamanlı bir iş ve çocuk bakımı bulabileceğim. Jenna benim meleğim. Onsuz bunların hiçbirini yapamazdım. Arabayı park ettim ve arka kapıyı açarken genişçe gülümsedim.

"Dışarı çıkıyoruz Owie."

Bana gülümsüyor ve koltuktan küçük rahat battaniyesini ve kitabını alıp arabadan beceriksizce iniyor. Eğilip gömleğini ve pantolonunu düzeltiyorum. "Yeni evimizi görmeye hazır mısınız?" Heyecanla fısıldıyorum.

Eve hayranlıkla bakarken gülümsüyor ve el ele patikadan eve doğru yürüyoruz.

Az önce acenteden aldığımız anahtarları bulmak için çantamı karıştırıyorum. Sinirlerimin gerildiğini hissediyorum. Bu ev bizim için fazla abartılı geliyor, ama ödemeyi nasıl yapacağıma dair bir planım var.

Annemden saatler uzakta yaşamak ve bir çöplükte mutsuz olmak istemiyordum.

Her gün eve geldiğimde güzel bir ev görmek istedim. Owen'ın arkadaşlarını ağırlamaktan gurur duymasını istiyorum. Yeni arkadaşlar, yetişkin kız arkadaşlar edinmek ve yaşadığım yerden utanmadan onları akşam yemeğine davet edebilmek istiyorum. Yarın bir kulüpte barın arkasında çalışacağım bir iş görüşmem var. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ama kimsenin beni tanımadığı bir yere taşınmanın verdiği özgürlükle artık umurumda değil. Uzun zamandır ilk kez insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum. Uzun süre bir gece kulübünde çalışmayı reddettim. Sanki dönüştüğüm şeyden utanıyordum.

Çocuğuna destek olmak için geceleri bir kulüpte çalışan bekar bir anne. Bir başarısızlık.

İleride Jenna eve taşınırsa ve nakit sıkıntımız olursa, hastaneden bizimle kalmak isteyebilecek genç bir kız bulabileceğimi düşündüm. Planım bu zaten.

Öndeki büyük çift kapıyı yavaşça açıyorum. Owen nefes nefese kalıyor ve ben sırtıyorum. "Vay canına," diye fısıldıyor.

Gözlerim geniş odayı tararken geniş gülümsememi bastırmak için alt dudagımı ısırıyorum. Yüksek tavanlı büyük bir fuaye ve solda bir salon var. Sağ taraftaki kapıyı açtığımda çift garajla karşılaşıyorum.

Sevinçten ciyaklıyor.

Yüksek sesle gülüyorum.

Koridorun sonuna doğru yürüyoruz ve büyük, biraz eskimiş bir mutfak, ikinci bir oturma alanı ve yemek odası ile yanında bir banyo buluyoruz. Yan tarafta kendi girişi olan büyük bir yatak odası var. Burası Jenna buradayken onun odası olacak ve solda küçük bir yatak odası daha var. İnanamayarak ellerimi ağzıma götürdüm. Aman Tanrım, bu ev harika.

Bayıldım.

Owen heyecanla halı kaplı merdivenlerden yukarı doğru koşar. "Odam nerede? Odam nerede?" diye sesleniyor.

Merdivenleri peşinden koşarak çıktım ve tepeye geldiğimde durdum. Vay anasını. Bu... doğru evde miyiz? Üç yatak odası, bir banyo ve sonra geniş bir yürüyüş yolunun sonunda çift kapı.

Çift kapıyı açıyorum ve ağzım açık kalıyor. Bir ebeveyn sığınağı, kendi banyosu ve gömme dolabı olan geniş bir yatak odasına açılan bir salon alanı. Çift kapı sokağa bakan bir balkona açılıyor. Her duvarda pencereler ve pahalı perdeler var. Biraz eskimiş ama şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev. Owen'ın sevinç çığlıklarıyla irkildim.

"Bu oda, bu odayı istiyorum!" diye sesleniyor.

Koridordan evin diğer ucuna koşuyorum ve onu ön odada bulup kollarıma alıyorum. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Uzun zamandır ilk kez kendimle gurur duyuyorum.

Bacaklarımı kavrarken başını sallıyor ve dışarıdaki kamyonun sesi bizi durduruyor.

Yüksek sesle gülüyor. "Los Angeles'ı seviyorum, anne."

Onu kollarıma aldım ve sıkıca kavradım. "Ben de bebeğim. Ben de."

Hepimiz iş görüşmelerimizi beklerken gözlerim diğer kızları tararken bekleme odasında oturuyorum. Kıyafetlerime bakıyorum ve utanıyorum.

Fazla giyinmişim.

Aşırı giyinmekten kastım, çok fazla kıyafet giymek değil. Kelimenin tam anlamıyla aşırı giyindim, çok fazla kıyafet giydim. Bu kızların hepsi muhteşem. Muhteşem hatunlar.

Ucuz görünümlü, busty, muhteşem orospular.

Aklımdan rahatsız edici bir düşünce geçerken kaşlarımı çatıyorum. Lanet olsun! Ne tür bir kulüp bu?

Hemen telefonumu çıkarıp Google'a bakıyorum:

Club Exotic, LA

Telefonum sonsuza kadar çalıyor ve düşündüke ölüm çanları çalıyor. Görüşme ofisine doğru bakıyorum. Neyse ki kapı hâlâ kapalı.

Kahretsin, acele et ve yükle, seni aptal şey. Buradan çıkmak için rüzgar gibi koşmam gerekebilir. İş başvurularında şüpheli bir şey yazmıyordu... yoksa yazıyor muydu? Hızlıca mülakat onay e-postasını açıyorum ve panik içinde göz gezdiriyorum.

Kesinlikle olmaz.

Barmen olduğum için dehşete düştüm ama belki de bu normal barmen kıyafetidir?

Tıbbi bir pozisyona başvurmakla barmenlik pozisyonuna başvurmanın ne kadar farklı olduğunu düşünüp sırtıyorum.

Konu Başvuru

Kimden: Club

Exotic'e: Ashley

Tucker

Tebrikler, Ashley.

Club Exotic ile bir görüşme ayarlama konusunda başarılı oldunuz. Gelecek ayın 7'sindeth saat 11'de Club Exotic, 59 Palmer Street, LA'de sizinle buluşmayı dört gözle bekliyoruz.

Ortalamanın üzerinde ücret ödüyoruz, mükemmel bir kariyer gelişim yolu planımız var ve sevgili ekibimize katılmak üzere on ekip üyesi işe alıyoruz.

Lütfen davetiyenizi aldıktan sonra yedi gün içinde RSVP yapın. Club Exotic

Kaşlarımı atıyorum ve ekranın üst kısmına ilerliyorum. Bu e-posta ne zaman gönderilmiş? Geçen ayın 5'indeth. Hmm, dün buraya gelmemizin nedeni bu görüşmeydi. Köhne yerler insanları vardiyalarından bir saat önce işe alır, bir ay sonra değil? Tekrar karşımda oturan kıza bakıyorum. ita desenli likralı tayt ve gök yüksekliğinde stiletolar giyiyor ve o selfie şarkısının sözleri aklımdan geçiyor.

Kim ita giyer?

Kim çita giyer ki?

Kocaman, sarkık göğüsleri her yere sarkıyor ve şişe sarısı saçlarındaki siyah dipler bir iniş şeridi gibi görünüyor. Midem bulanıyor ve sırasını bekleyen diğer kadınlara bakıyorum. *Kaçma* içgüdülerimin biraz daha fazla devreye girdiğini hissediyorum. Birinin giydiği bluzun altından sütyeninin alt kısmı görünüyor, diğerinin giydiği elbise ise o kadar küçük ki gömlek gibi duruyor. Çekici olmalarına rağmen, hepsi de sahte bir şekilde bronzlaşmış.

Oh, kahretsin.

Gitmem lazım. Lanet olsun. Saatine 35 dolar istemiştin. Ayağa kalkıyorum ve ofis kapısı açılıyor.

"Ashley Tucker?" Nazik görünümlü bayan gülümsüyor.

Oh, bir bayan mı? Kaşlarımı çattım. Bu beklenmedik bir şey. Ben orta yaşlı kötü bir porno oyuncusu hayal ediyordum.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. "Ashley mi?" Endişeyle başımı sallıyorum. "Evet, ben Ashley."

Elini ofisine doğru kaldırıyor. "Bu taraftan, canım."

Gülümsüyormuş gibi yapıp gergin bir şekilde ofisine girdim. Tanrım, iki dakika geç kaldım.

"Otur tatlım, beklettiğim için üzgünüm. Uzun sürmez kızlar." Diğerlerine gülümsüyor.

"Sorun değil," diye hep bir ağızdan cevap veriyorlar.

Koltuğa çöküyorum ve el çantamı kucağıma alıyorum. Kaçmam gerekirse diye yakınımda tutsam iyi olur.

Kapıyı kapatıyor, oturuyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. Nazik görünümlü bir kadın; dürüst olmak gerekirse puma görünümlü bir kadın. Kırklı yaşlarının sonlarında olduğu kesin ama göz alıcı bir şekilde seksi. Gözlerim ofisine iliştiğinde gümüş yaldızlı çerçeveli lüks koyu lacivert duvarlar ve arka duvarda kocaman bir ayna görüyorum. Bitkiler ve büyük siyah deri koltuk ambiyansa katkıda bulunuyor.

Beni değerlendirirken ellerini önünde kavuşturuyor.

Onda içsel bir sakinlik var - içsel bir güven - ve ben biraz kıskançlık hissediyorum. O içsel sakinliğe ve güvene sahip olmak için her şeyimi verirdim.

Sahip olunması gereken çok seksi bir özellik.

Bilge gözleri yüzümü tarıyor. "Benim adım Eliza." Gülümsüyor. "Peki Ashley, bana kendinden bahseder misin?"

Boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum. "Yirmi yedi yaşındayım ve şu anda tıp okuyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Etkileyici.

Kaçıncı sınıftasın?"

"Son senemdeyim." Gülümsüyorum. Birine bunu söylemek hiç eskimiyor, kendimle acayip gurur duyuyorum.

Gözlerini kısıyor. "Ne zamandır Los Angeles'ta yaşıyorsun?" "Daha dün geldim... New York'tan."

"Sizi buraya getiren nedir?" "Bir cerrah."

Kaşlarını çatıyor.

"Yani... LA Memorial hastanesinde üst düzey bir cerrahın yedeği olacağım. İki gün içinde başlıyorum."

"Senin için ne kadar heyecan verici." Başımı sallıyorum. "Kaç çocuğunuz var?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum, bu soru bana hiç sorulmuyor. İnsanlar hep tıp öğrencisi olduğum için çocuk sahibi olamayacağımı varsayıyor. "Bir oğlum var."

"Adı ne?"

"Owen." Gülümsüyorum. Onun adını söylemek bile gururumu okşuyor. Sandalyesine geri oturdu. "Demek Owen için buradasın?" "Evet," diye nefes alıyorum.

Kalemını eline alıyor ve günlüğüne bir şeyler yazıyor. "Ne arıyorsun?"

Soru sorarak kaşlarımı çatıyorum. Ne demek istiyor? *Bir iş, seni aptal.*

"Özür dilerim, ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Gözleri notlarından bana çevrildi. "Hangi pozisyon için buradasınız?"

Tereddüt ediyorum. "Birden fazla işiniz mi var? Farkında değildim."

Kalemını bırakıyor ve gülümsüyor. "Burada ne yaptığımızı biliyor musun Ashley?"

Sinirle yutkunuyorum. "Sen bir kulüp müsün?" Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Lütfen sadece bir kulüp ol.

"Evet, biz bir kulübüz."

Oh. Genişçe gülümsedim.

"Biz bir centilmenler kulübüyüz." Yüzüm düştü.

"Biz erkeklere sıradan hayatlarından bir kaçış sunuyoruz, bir fantezi, lütfen."

Zekice bir şey söyleyecek oluyorum ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor. "Şu anda açık olan beş farklı pozisyonumuz var."

Sessiz kalıyorum.

"Bar işi var, sadece normal bar işi ve saati otuz beş dolar ödüyor."

Başımı salladım. "Tamam," diye mırıldandım.

"Bir de müşterilere dokunmak ya da onlarla konuşmak zorunda olmadığınız üstsüz garsonluk var. Saatte yetmiş dolar ödüyorlar."

Kaşlarımı çatıyorum ve ağzımdaki dehşeti yutuyorum.

"On saatlik vardiyalar yapıyoruz, o yüzden hesabı siz yapın." Hay sikeyim. Vardiya başına yedi yüz dolar.

"Saatine yüz yirmi beş dolar ödediğimiz, hiç temas olmayan dans pozisyonlarımız var."

Gözlerim açıldı. Lanet olsun, bu iyi para. Hesabı tekrar yaptım. Vardiya başına 1250 dolar mı? *Hay sikeyim.*

"Kucak dansı pozisyonlarımız var."

Soru sormak için bir kaşımı kaldırıyorum. "Burası özel müşterilerimize kucak dansı yapmanızın istendiği yer. Müşterilerin size dokunmasına izin verilmez ve yanınızda her zaman bir fedai bulunur. Kucak dansçılarımız saatte iki yüz yirmi beş alıyor.

Ağzım neredeyse açık kalıyor ve o bilerek gülümsüyor. "Evet, bu doğru. Bahşişlerle birlikte kucak dansçılarımız gecede iki bin beş yüz dolardan fazla kazanıyor."

"Ah..." diyebildim sadece. Gözlerimi yere indiriyorum. Lanet olsun, neden içki servisi yaparak bu kadar para kazanamıyorum? "Diğer pozisyon nedir?" diye soruyorum.

Seksi bir şekilde gülümsüyor. "VIP kızlarımız tam hizmet veriyor. Kulübün özel bir bölümünde müşterilerimizin her türlü fantezisini tatmin ediyorlar. Her zaman kendi fedailerıyla korunuyorlar."

Gözlerim açılıyor. "Fahişelik," diye fısıldadım.

Tekrar gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet, bu tür işlerden hoşlanan bazı kızlarımız var. Onlara gecelik beş bin dolar sabit ücret ödüyoruz."

Ağzım kururken çantamı kucağımda daha sıkı tutuyorum. O kadar parayı aklım almıyor bile.

Ayağa kalktı ve masanın benim tarafıma doğru geldi. "Ayağa kalkabilir misin canım?"

Ha?

Sırıttırıyor. Çok yeşil görünmeliyim. "Sadece ayağa kalk tatlım ve sana bakmama izin ver."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Dikkatle ayağa kalkıyorum ve omuzlarımdan tutup arkamı kontrol etmek için beni döndürürken gözleri vücudumu yukarı aşağı tarıyor.

Oh cehennem. Lütfen, Dünya, beni yut.

"Bence üstsüz başlayabilirsin."

Başımı sallıyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. "Hayır. Göğüslerimle pek ilgilenmiyorum. Onlar dışarıda sallanırken etrafta dolaşmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum..." Tereddüt ediyorum ve kapıya bakıyorum. "Aslında burada hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim."

"Otur canım."

Tanrım, bana canım demeyi kes, seni Teksas'ın en iyi küçük genelevindeki madam. Koltuğa düştüm.

Kapıyı işaret ediyor. "Burada iş bulmaya çalışan yüzlerce kız var. Bekleme odasındaki tüm o kızlar bugün başarısız olacaklar."

"Neden?" Kekeliyorum.

"Burası *özel* bir kulüp. *Çok* paraya mal olan üyeliklerimiz var. Müşterilerimiz kültürlü ve zeki, bu yüzden onlara sadece aynı yapıdaki kadınları sunuyoruz."

Kaşlarımı çattım.

"Burası ABD'deki her erkekle yatmış kadınlara tokat atma fırsatı sunan bir kulüp değil. Burası erkeklerin gelip zeki, el değmemiş kadınlara bakmaktan zevk alabilecekleri bir kulüp - üniversiteye giden ve bunu değerli çocukları için yapan kadınlar. Buradaki her bir kadının özel olduğunu biliyorlar."

Nefesimi tutuyorum.

Beni değerlendirirken başını yana eğiyor. "Bu çok güçlendirici, biliyorsun."

"Neymiş o?" Ben soruyorum.

"Güçlü adamlara sırtını dönmek ve sonra çekip gitmek."

Gözlerim onunkileri tutarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Buraya geliyorsun, onları kaltağın yapıyorsun, böylece sana sahip olamazlarsa öleceklerini hissediyorlar ve sonra eve normal hayatına dönüyorsun. Kimse ne yaptığını bilmiyor... *senden* başka."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Bir düşün Ashley. Bir vardiya için *haftada* iki bin beş yüz dolar."

Çantamı daha sıkı tutuyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Oğlunuzu hangi tatillere götürebilirsiniz? Hangi arabayı kullanırdınız? Hangi tasarımcı kıyafetlerini alabilirsin?"

"Ama kendimi bunların hiçbirini yaparken hayal edemiyorum," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "İşte tam da bu yüzden seni istiyoruz. Striptizci özentilerini istemiyorum. Ünlü olmak için keşfedilmeye çalışan insanlar istemiyorum. Hayattan ne istediğini bilen, çekici, seksi ve zeki kadınlar istiyorum."

Kadın müthiş bir satış konuşması yapıyor.

"Tıp öğrencilerimiz var. Hukuk öğrencileri, Psikoloji öğrencileri." Gülümsüyor. "Çalışmak için dört beş saat yol giden kızlarımız var çünkü bu koşulları ya da bu ücreti başka hiçbir yerde bulamıyorlar."

Deflasyon beni dolduruyor. Bunu yapamam. Kimi kandırıyorum ben? "Fırsat için teşekkürler ama-"

Sözümü kesti. "Bu gece gel. Kulübün nasıl işlediğini gör, birkaç kızla tanış ve sonra kararını ver." Kredi kartı gibi bir şey aldı ve bir makineden geçirdi. "Bu seni güvenlikten geçirecek."

Gülümsüyormuş gibi yapıp kartı ondan alıyorum. "Teşekkürler." Bu gece kesinlikle gelmiyorum. Ayağa kalkıyorum. "Yine de fırsat için teşekkürler." Kapıya doğru giderken gülümsüyorum.

"Ashley?" diye sesleniyor. Ona geri dönüyorum.

"Hayattan istediğinizi alın. Sizin için çalışmasını sağlayın, tersini değil."

Gözlerim onunkileri tutuyor ve sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissediyorum. "Sadece gel ve gör," diye ısrar ediyor. "Kaybedecek hiçbir şeyin yok." Başımı sallıyorum. "Tamam. Sadece bakıyorum." Gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Akşama görüşürüz."

Restoranda Owie ve Jenna ile birlikte masada otururken kolamı yudumluyorum. Bu sabahki iş görüşmemden beri zihnim aşırı yoğun. Owen *iPad*'inde oyun oynuyor ve Jenna şarabını yudumluyor.

Heyecanla etrafına bakınıyor. "Los Angeles'ı seviyorum. Her yerde bir sürü muhteşem erkek var."

Gülümsüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Benim de."

"Bu sabahki görüşmenizden beri çok sessizsiniz. Bana biraz daha anlatsana..." diye soruyor. Bu sabah gittiğimden beri onunla yalnız bir an bile geçirmedim. Owen tüm bu süre boyunca kulağımın dibindeydi.

Bir nefes veriyorum ve pipetimle bardağımdaki buzu bıçaklamaya başlıyorum. "İyiymi."

"Ve...?"

Kaşlarımı çatıyorum ve Owie'ye işaret ediyorum. Çantasını karıştırıyor ve birkaç bozuk para çıkarıyor. "Owie, gidip çocuk oyun alanındaki otomattan bize biraz çikolata kazanmayı deneyebilir misin?"

Owen'ın gözleri heyecanla parlıyor ve kızın elinden paraları kapıp koşturmaya başlıyor.

Jenna'nın gözleri yüzüme kaydı. "Ne oldu?"

"Oh, Jenna, ne büyük bir felaket."

"Neden?" Kaşlarını çatıyor. "Kulağa çok hoş geliyordu."

"Bu... Bu iyiymi." Kekeliyorum. "Geceliği iki buçuk bin dolar gibi iyiymi."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun?" "Kucak dansı."

İçkisine doğru sırtlıyor.

"Görünüşe göre burası özel bir centilmenler kulübü ve kendi korumanız var. Erkeklerin sana dokunmasına izin verilmiyor."

Dinlerken içkisini yudumluyor.

"Ücret de on saatlik bir vardiyada saat başına iki yüz yirmi beş dolar."

Sanki aniden ilgilenmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Ve onlara hiç dokunmak zorunda değilsiniz?"

Buzumu bardağıma tekrar saplarken omuz silkiyorum. "Kim bilir? Muhtemelen seni masa bacaklarıyla düzleştiriyorlardır."

İçkisinin etrafında kıkırdıyor.

"Bu gece gidip kontrol etmemi istediler."

Kaşlarını çatı. "Ne zaman gidiyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Ben gitmiyorum." "Neden gitmiyorsun?"

"Burada yetişkin gibi davranıp bana bunun saçma bir fikir olduğunu söylemen gerekiyor."

Omuz silkiyor. "En azından kontrol etmelisin. Bir zararı olmaz mı? Bu çok para."

Gözlerimi deviriyorum.

Kimsenin bizi duymaması için eğiliyor. "Dinle, sadece biraz eğlenmeni istiyorum. Onlarla yatıp yatmaman umurumda değil. Burada seni kimse tanımıyor. Dışarı çık ve hayatın tadını çıkar."

"Ugh. Kendini duyabiliyor musun?" Yaltaklanıyorum.

"Ashley, sen Owen'ı doğurduğundan beri, pozitif ve güçlü en iyi arkadaşımın bir zamanlar tanıdığım eski kızın gölgesi haline gelmesini izledim."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Hamile kaldığın için kendini cezalandırmayı bırak. Her Cumartesi gecesi evde oturup peynirli makarna yediğini ve Kayıp Balık Nemo'yu izlediğini, bir yandan da her lanet faturayı ödemek için mücadele ettiğini görmek istemiyorum. Sen harika bir annesin Ash, ama lütfen bir kez olsun kendi ihtiyaçlarına öncelik ver."

"Owen'a sahip olmayı değiştirmedim," diyorum.

Masanın üzerinden elimi tutuyor. "Biliyorum bebeğim ve Andrew'la ilişkini yürütmeye çalıştığını da biliyorum. Senden sadece bunu kontrol etmeni ve kendine yeni insanlarla tanışma fırsatı vermeni istiyorum."

"New York'a döndüğünde Owen'a kim bakacak?" İç çektim, yenilmiştim.

"Bu altı aylık bir süre ve ayrıca..." Omuz silkiyor. "Belki burada bir yer bulabilirim. Beni eve sürükleyen hiçbir şey yok. Kim bilir? Bay Mükemmel beni aramak için buraya gelebilir?"

Sırıyorum ve pipetimi bir kez daha buz küplerime saplıyorum.

"Bu ayda on bin dolar demek Ash. Bununla neler yapabileceğini bir düşünsene? Hawaii'ye gidebiliriz." Sırıyor.

Bir nefes üfledim. "Bir bok için kucak dansı yapamam." Başımı sallıyorum. "Elbette yapabilirsin. Benim üzerimde pratik yapabilirsin."

İçkime doğru gülüyorum. "En iyi arkadaşım üzerinde kucak dansı yapmayacağım. Bu çok ileri gitmek olur."

Owie masaya geri döner. "Bir *Snickers* Bar kazandım." Heyecanla bize gösteriyor.

Jenna içkisini bitirir. "Hadi, gitmemiz gerek."

Owen *iPad*'ini ve kitabını alır.

"Annen bu gece işe gidiyor, ufaklık, yani sadece sen ve ben varız. Eve giderken biraz dondurma alalım."

"Evet." Işıldıyor.

Jenna'nın gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Sana giyecek bir şeyler bulmalıyız."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Tanrım, daha da kötüleşiyor. Bok gerçek oluyor."

Ashley

Arabamda oturuyorum ve caddenin karşısındaki Club Exotic'in büyük, ağır ön kapılarını izliyorum. Saat akşamın 10'u ve şaşırtıcı derecede sakin dış görünüşümün altında sinirlerim pompalanıyor.

"Ashley, burada ne yapıyorsun?" Kendi kendime fısıldıyorum.

Her gelen adamla birlikte kalp atışlarım dakikada yirmi kez daha hızlanıyor. Bunlar adi sokak adamları değil. Pahalı takımlar giymiş, orta yaşlı, yakışıklı adamlar. Aklım Madam Whorehouse'un bugün bana yaptığı küçük satış konuşmasına gidiyor.

İşte tam da bu yüzden seni istiyoruz. Striptizci özentileri istemiyorum. Ünlü olmak için keşfedilmeye çalışan insanlar istemiyorum. Hayattan ne istediğini bilen, çekici, seksi ve zeki kadınlar istiyorum.

Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyor ama bunu yapmayı asla hayal edemezdim. Kendimi yarı çıplak, bir yabancıнын kucağında kıvranırken görüyorum ve irkiliyorum ve arabanın motorunu tekrar çalıştırıyorum. Bunu yapamam. Kimi kandırıyorum ben? Arabayı park yerinden çıkarıp trafiğin içine doğru çekiyorum. Onun sözleri tekrar aklımdan geçiyor:

Bir düşün Ashley. Bir vardiya için haftada iki buçuk bin dolar.

Oğlunuzu hangi tatillere götürebilirsiniz? Hangi arabayı kullanırdınız? Hangi tasarım kıyafetleri alabilirdiniz?

Sönük bir nefes alıp Starbucks'a giriyorum. Düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bir yerlerde bir kokteyl içmek isterdim ama

tek başıma. Arabayı park ettim, dışarı çıktım ve derin düşünceler içinde yürüdüm.

"Starbucks'a hoş geldiniz. Bu akşam ne sipariş etmek istersiniz?" di ye soruyor genç, cıvıl cıvıl erkek asistan.

Arkasındaki ışıklı menü panosunu tarıyorum. "Karamelli latte ve çikolatalı çamurlu kek alayım, lütfen?"

"Elbette."

Ödemeyi yaptım ve bir masaya doğru ilerledim. Kendimi hasta hissediyorum - kısmen maddi olarak ne yapmam gerektiğini bildiğim için ve sonra da ne yapabileceğimi bildiğim için.

Genelevde çıplak dans etmek iki listede de yok.

Ama...

Bu para Owen'ın ve benim yaşam kalitemizde büyük bir fark yaratacak.

Numaram söylendi ve gidip kahve ve kekimi aldıktan sonra masama geri oturdum. Acaba kızlar üniforma olarak ne giyiyor?

Hiçbir şey, seni aptal. Kadınların yarısının üzerinde atlet bile yok. Herkesin görebileceği şekilde açıkta duran göğüs şenliğini hayal ederken yüzümü buruşturuyorum. VIP kızların nasıl olduğunu merak ediyorum. Tanrım, işe gitmeyi ve sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi insanları rahatça becermeyi hayal edemiyorum. Ama gecede beş bin dolar çılgınlık.

Düzüştükleri adamlar da muhtemelen seksidir. Kahve fincanıma sırtıyorum. Ateşli, zeki bir adamla yattığınızı ve bu ayrıcalık için beş bin dolar aldığınızı hayal edin. Cehenneme kadar yolun var.

Paralarını neye harcadıklarını merak ediyorum. Gözümün önüne çılgın pahalı çantalar ve tatiller geliyor.

Ahlak abartılıyor. Ayda fazladan yirmi bin dolarla idare edebilirim.

Keşke...

VIP işini yaptığımı ve gelecekte bir gün Owen'ın bunu öğrendiğini düşünün.

Gözlerim dehşet içinde açıldı.

Çocuğunuza bir fahişe olduğunuzu nasıl açıklayabilirsiniz? Para için erkeklerin seni becermesine izin verdiğini. Açıklayamazsınız. Asla anlamazlar ve kullanabileceğiniz hiçbir mazeret yok, çünkü bu affedilemez. Böyle bir yerde çalışmayı düşündüğüm için bile tiksintiyle başımı sallıyorum. Pastamı yiyip kahvemi tek başıma içiyorum ve içeri girip kulübü kontrol etmeme kararı almış olsam da içimdeki sinir bozucu küçük bir ses bana bunun yanlış bir karar olduğunu söylüyor.

Paraya ihtiyacım var. Umutsuzca paraya ihtiyacım var. Jenna'yı Owen'a yardım etsin diye buraya kadar getirdim ve iyi para veren bir iş bulmalıyım.

Burası ABD'deki her erkekle yatmış kadınlara tokat atma fırsatı sunan bir kulüp değil. Burası erkeklerin gelip zeki, el değmemiş kadınlara bakmaktan zevk alabilecekleri bir kulüp - kendilerini üniversiteye hazırlayan ve bunu değerli çocukları için yapan kadınlar. Buradaki her bir kadının özel bir şey olduğunu biliyorlar.

El değmemiş kadınlar. Bu, tıpkı benim gibi üniversiteyi bitirmeye çalışan kadınlarla tanışabileceğim anlamına mı geliyor? Orada çalışan kadınların hepsinin genç profesyoneller olduğunu söyledi.

Çocukları için daha iyi bir hayat isteyen kadınlar...

Parmağımdaki yüzüğü çevirirken derin düşüncelere dalmış bir halde kahvemi yudumluyorum. Belki de bunu başvuran herkese söylüyordur. Muhtemelen kızların hepsi uyuşturucu bağımlısı. Düzgün kadınların orada çalıştığını hayal bile edemiyorum. Ama o kadar parayla çalışabilirim. Kendimi arabama doğru sürüklüyorum ve sonra trafiğe çıkıyorum, nedense kendimi doğruca Club Exotic'e geri dönerken buluyorum, arabayı yolun karşısına karanlıkta park ediyorum. Jenna'yı arayıp yakında eve döneceğimi söyleyeceğim.

İlk zili o çalıyor. "Hey, nasıl gidiyor?" "İçeri girmedim."

"Ne? Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "Bir genelevde çalışamam, Jen."

Telefonun diğer ucunda sessiz kalıyor. "Başka bir yerde başka bir iş bulacağım."

"Bir kulüp olduğunu söylemiştin."

"Bu..." Tereddüt ediyorum. "Ama VIP bölümü de var, yani fiilen bir genelev."

"VIP bölümü sizin çalıştığınız yer değil." "Evet, ama bazı erkekler sadece ve sadece seks için oradalar."

"Tamam, o zaman Amerika Birleşik Devletleri'ndeki, aslında dünyadaki her gece kulübü de temelde bir genelev."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?" Korkaklığımı onaylamasına gerçekten ihtiyacım varken bana şeytanın avukatlığını yapmasına güveniyorum.

"Gece kulüplerindeki erkeklerin yüzde altmışının seks için orada olduğunu tahmin ediyorum." Sessizce dinliyorum.

"Yani, erkekler sadece seks için orada oldukları için gece kulübüne gitmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu farklı."

"Nasıl? Bana nasıl olduğunu sen mi söylüyorsun? Bir işe ihtiyacın var. Geceleri bakıcın var."

Haftada bir ya da iki gece, Ash, ve kanlı barın arkasında." "Üstsüz garsonluk yapmamı istiyor."

"Sadece hayır de."

Bir an düşündüm.

"İçeri girin, ne hakkında olduğunu görün ve kendinizi rahatsız hissederseniz dışarı çıkın ve bir daha geri dönmeyin."

Dudaklarımı yuvarlıyorum ve gözlerim kulübün içinde kaybolan bir grup adama dikilirken düşünüyorum.

"Bak, lanet olası bar işleri bile gecede üç elli ödüyor. İki vardiya için haftada yedi yüz eder Ash. Hastanede tam zamanlı ücretsiz çalışırken bu parayı nasıl kazanabilirsin?"

Düşünürken parmağımı direksiyonumun üzerinde gezdiriyorum.

"Orayı kontrol etmemek için aptal olmak gerekir. Ben de oraya başvurmayı düşünüyorum."

Onu üstsüz dolaşırken hayal ederken gülümsüyorum. "Şimdi saçmalamaya başladın."

"Evet ve sen de iffetli davranıyorsun."

"Ya Owen öğrenirse?" İç çektim.

"Neyi öğrendin? Annesi cerrah olmak için eğitim alırken bir barın arkasında çalışıyormuş. Bence Owen, annesinin başını sokacak bir çatı sağlamak için ikinci bir iş bulmasından gurur duyardı."

Koltuğuma geri kayıyorum. Belki de haklıdır... "İçeri gir ve ne diyeceklerine bak."

Gözlerim yolun karşısındaki kapıda sabit kalıyor.

"Burada kimseyi tanımıyorsun Ash. İlk kez kim olmak istiyorsan o olabilirsin... ve bu yarı zamanlı bir nemfoman olacaksa, öyle olsun. Aslında eğlenceli olabilir."

Yumuşakça gülümsüyorum.

"İçeri gir ve yeni arkadaşlar edin. Yarın sabah kahvaltı hazırlayacak, yatak yapacak ve lanet olası banyoları fırçalayacaksın. Bu gece başka biri olmanın tadını çıkar."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sence iyi görünüyor muyum?" diye soruyorum. "Evet, çok seksi. Erkekler beni yakaladıklarında seni görmek."

Üzerimdeki elbiseye bakarken gülüyorum. Baldırlarıma kadar inen, kısa kollu, deve tüyü, yünlü bir elbise. Açık ya da ucuz olmadan dar ve seksi. Yüksek, bantlı taba rengi sandaletlerim var ve bal rengi saçlarım aşağıya doğru inmiş ve buklelerle dolgunlaşmış. Makyajımı Jen yaptı, dumanlı gözlerim ve dudaklarımda pembe bir parlaticı var.

İyi görünüyorum, iyi göründüğümü biliyorum ama böyle bir yer için uygun olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok.

"İçeri giriyor musun?" diye soruyor.

Kalbim göğsümde zıplıyor. "Evet, sanırım." Makyajımı kontrol etmek için dikiz aynasını hareket ettirirken duraksıyorum. "Tanrım, midem bulanıyor. Çok gerginim."

"Sadece kontrol et. Bir saat içinde evde olabilirsin. Tamamen boktan olabilir.

Eğer keyifsizse kalmayın."

"Tamam." Yenilenmiş bir hevesle başımı sallıyorum.

"Bunu yapabilirim." "Yapabilirsin."

"Tamam, bana şans dile."

"İyi şanslar, bebeğim."

Telefonu kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. *Sadece içeri girip bir göz at, istediğin zaman çıkabilirsin*, diye hatırlatıyorum kendime. Arabadan usulca iniyorum ve Eliza'nın kulübe girmem için bana verdiği kartı çıkarıyorum. Elimde tutup bir süre ona bakıyorum.

Cehenneme gitmenin eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Belki de alev almak üzereyim.

İçimdeki iyi kız eve dönüp kazak örmek için bir iş bulmam için bana yalvarıyor.

İçimdeki kötü kız içeri girip seks yapmam için beni cesaretlendiriyor - bu adamlara tam olarak neye sahip olamayacaklarını gösteriyorum.

Vicdanım ve sorumluluklarım arasında her gün yaşadığım mücadele gerçek.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken elimi karnıma koyuyorum ve yolun karşısındaki büyük, siyah çift kapıya doğru yürüyorum.

Etrafta siyah takım elbiseli dört fedai duruyor. Onlara yaklaştığımda hepsi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Merhaba..." Durakladım. "Eliza bu gece gelmem için beni davet etti."

Uzun boylu adam gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı tararken seksi bir şekilde gülümsüyor. "Adınız nedir, bayan?"

Ah, kahretsin. Benim adım ne? Gerçek adımla gidemem. Umm. "Vivienne Jones," diye sakince cevap veriyorum.

Kapıcıların hepsi birbirlerine bakıyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyorlar. "Hoş geldiniz, Bayan Vivienne." Biri mırıldanıyor.

Minnettar bir gülümsemeyi itiyorum, bunu yuttukları için memnunum. Kimse sahte ismimi sorgulamadığı için içimde bir heyecan dalgası hissediyorum. Vivienne Jones, dürüst olmak gerekirse oldukça havalı. *Hoşuma* gitti.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum endişeyle. Kenara çekiliyor, kapıyı açıyor ve elini uzatıyor. Çekinerek içeri giriyorum.

Kapı arkamdan kapandığında havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissediyorum. Uh oh.

Bir filmde çıkmış gibi görünüyor. Mülakat için buraya geldiğimde arka girişten içeri alındık ve bunların hiçbirini görmedik. Koyu kahve renkli duvarlar ve süper yüksek tavanlardan aşağı sarkan büyük süslü metal kesme ışıklar ile loş bir aydınlatma var. Zemin, ortasından yukarı doğru uzanan geniş halı kaplı basamaklarla farklı seviyelere ayrılmış. Burası eski bir sinema salonu ya da dönüştürülmüş bir şey olabilir. Tüm arka duvarı kaplayan, şimdiye kadar gördüğüm en egzotik görünümlü bar ve en alt katta bir podyum sahnesinin etrafına yerleştirilmiş masa ve sandalyeler var. Kahretsin, acaba aşağıda hangi gösteriler yapılıyor?

İkinci katta sahneye doğru bakan, tekli olarak yerleştirilmiş büyük, lüks deri koltuklar bulunmaktadır. Bir üst kat ise bar tabureli küçük yuvarlak yüksek masalarla dolu. Gözlerim en üst kata, yani bara ve üç katın en işlek katına doğru yükseliyor. Yönümü bulmaya çalışırken gözlerim endişeyle etrafta geziniyor. Burada yaklaşık elli adam var, ancak neredeyse boş gibi geliyor. Tanrım, doluyken çok fazla insan alıyor olmalı. Gözlerim alanı tararken olduğum yerde donup kalıyorum. Barın arkasında çalışan yaklaşık on kadın var gibi görünüyor. Hepsi de yüksek belli ve dizlerinin hemen altından sarkan krem rengi deri etekler giyen muhteşem kadınlar. Üzerlerinde krem ipeğe benzeyen, göğüslerini örten ve yüksek belli eteklerinin içine sokulan üstler var. Arada sırada, hareket ettikçe, altlarındaki karamel renkli dantel sütyenin bir kısmını görebiliyorsunuz. Bir süre onları izlerken korkumu yutuyorum. Hepsi de çekici ve itiraf etmeliyim ki şık görünüyorlar... ve mutlular. Hepsi gülümsüyor ve müşterilerle gülüşüyorlar... müşteriler... bu adamlara ne diyorsunuz?

Hiç de hayal ettiğim gibi değil.

Düşüncelerim yarıda kesildi. "Sen Ashley olmalısın?"

Korkuyla sıçradım ve elimi göğsüme koydum. "Oh, beni korkuttun." Az önce bana yaklaşan kibar ama seksi görünümlü kadından utanarak gülümsüyorum. "Evet, öyleyim," diye mırıldanıyorum. "Ama sorun olmazsa bu ismi burada kullanmak istemiyorum."

Bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "Elbette. Size ne denmesini istersiniz?"

"Vivienne Jones." İrkildim. Tanrım, bu çok saçma.

"Güzel." Elim sıkılamak için elini uzattı. "Ben Tiffany Smith." Bana abartılı bir şekilde göz kırptıyor ve ben de bunun onun sahte adı olduğunu bilerek gülümsüyorum.

"Eliza sana göz kulak olmamı söyledi." "Ah." Kaşlarımı çattım. "O burada mı?"

"Henüz değil, kulüp açıldığında on bire kadar başlamayacak." Etrafıma bakıyorum. "Şimdi açılmadı mı?"

"Hayır, hayır. Bu sadece başlangıç kalabalığı. İşler 11.30'a kadar kızılmayacak."

"Oh." *Isınmak* ne demek acaba?

"Sana bir içki alalım ve Elli gelene kadar benimle takılabilirsin."

Tanrım, okulda kendisine arkadaş atanan yeni çocuk gibiyim. Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Bu çok garip. "Tamam."

Bara doğru yürüyor ve ben de bir çocuk gibi onu takip ediyorum. Burası acayip rahatsız edici. Barın yan tarafına doğru yürüyor ve barın arka tarafındaki siyah, parlak kapıyı açıyor ve ben kıpırdamadan duruyorum. "İçeri gel." Elim tutuyor ve beni arkasına çekiyor.

"Gergin olma," diye fısıldıyor omzunun üzerinden.

"Bu benim konfor alanımın çok dışında," diye fısıldıyorum.

Arsızca gülümsüyor. "Başladığımda benim için de öyleydi." Dönüp beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hukuk öğrencisi misin?"

Başımı salladım. "Med."

Gülümsüyor.

"Sen mi?"

Ben

soruyorum.

"Mühendis."

İlk gerçek gülümsememi takınıyorum. "Burası gerçekten boktan bir yer mi? Şimdi kaçmalı mıyım?"

Dönüp beni barın arkasından sonuna doğru çekerken yüksek sesle gülüyor. "Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş. Görüldüğü gibi değil."

Gözlerimi açıp arkamızda içki servisi yapan kızlara bakıyorum. Bir tabure çekiyor ve beni en uca oturtuyor, böylece kalabalığa bakıyorum ama yolumdan çekilmiş oluyorum. "Ne içmek istersin?"

Siktiğimin tekilas!

"Cointreau ve kola lütfen," diye mırıldandım.

O gülümsüyor ve geri dönüyor, ben ise bir sergideki ucube gibi tabureme tünemiş oturuyorum. Erkekler beni fark etmeye başladı. Bazıları göz teması kuruyor ve bana hafifçe başını sallıyor. Ben de endişeyle başımı sallayarak onaylıyorum. Buradaki erkeklerin kalibresine inanamıyorum.

Bu çok saçma.

Dışarıda bu kadar yakışıklı erkek göremezsiniz ve yakışıklı olmasalar bile tertemiz giyinmişlerdir ve başarı çılgınlıkları atarlar. Yani *onlar* bile çekici görünüyor.

Barın diğer tarafına bir fedai geliyor. Sarışın, iri yarı ve kaslı.

"Merhaba, ben Matt." Sırıttıyor ve elimi sıkıyor. "Merhaba. Ben Vivienne."

Beceriksizce gülümsedim.

"Bu gece mi başlıyorsun?"

İyi ve arkadaş canlısı görünüyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır, sadece bakmak için buradayım. Başlayacağımı hiç sanmıyorum."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Elli gitmene izin vermeyecek. Çok ateşlisin."

Özgüvenim çok ihtiyaç duyduğum bir destek alıyor. Gülümsememi gizlemek için başımı eğiyorum ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Yüzümün sıcaktan kızardığını hissediyorum. "Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

"Evet, yaklaşık iki yıl. Kendimi üniversiteye hazırlıyorum." "Ne okuyorsun?"

"Çevre bilimi." "Üçüncü yıl mı?" diye sordum.

"Dördüncü, ama iyi tahmin."

Gülümsüyorum, burası hayal ettiğimin yarısı kadar korkunç olmadığı için rahatladım.

Tiffany geri gelir. "Kapıya geri dönmem gerekiyor. Bir süre burada kalabilir misin?"

"Tabii. Kapıda ne yapıyorsun?" diye sordum. Gözlerini devirdi. "Bu gece karşılayıcıyım."

"Oh." İfadesine kaşlarımı çatıyorum. "Ve bu kötü bir şey mi?"

"Siktir, evet. Çok sıkıcı. Genelde kucak dansı yaparım. Ama kapıdaki kız bu gece yok."

Gözlerim açılıyor ve yüz ifadem karşısında gülüyor. "Eskiden ben de öyle düşünürdüm ama cidden... Muhteşem erkekleri tahrik etmek için aptalca bir para alıyorum."

Gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. "Yani dans ederken üstsüz müsün?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Hayır, biz üst giyeriz." Arsızca gülümsüyor. "Sadece tamamen transparan."

"Oh."

Bana göz kırptıyor ve kapının yanındaki pozisyonuna geri dönüyor, ben de kimsenin barın sonundaki inek kızı fark etmemesini umarak kıpırdamadan oturuyorum. Sonraki yarım saat boyunca, birbiri ardına gelen muhteşem erkekleri izlerken üç içki daha içiyorum. Bazıları gruplar halinde, bazıları tek başınaydı. Gerçi yalnız gelenler bile burada olan diğerlerini tanıyor gibi görünüyor. Nasıl oluyor bu iş? Bu adamlar buraya sosyalleşmek için mi geliyor? Bahse girerim birçoğu evlidir ve bu onların küçük kirli sırrıdır. Hepsini ikinci kattaki masaların etrafında ve barın etrafında dururken izliyorum. Yüksek sesle konuşuyorlar, hepsi pahalı takımlar giyiyor ve para gibi kokuyorlar. Buraya gelmek pahalı olmalı. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum ve telefonumu çıkarıp Google'a bakıyorum.

Club Exotic Üyeliği.

Yüklenmesini bekliyorum ve bir web sayfası çıkıyor.

Club Exotic. Centilmen Bar.

**Club exotic şu anda yeni
üye kabul etmemektedir.**

**Ancak, lütfen çekinmeyin
bekleme listesine adınızı yazdırmak için.**

Hmm, Tanrım. Yeni üye yok. Demek ki kapasiteleri var. Matt beni kontrol etmek için geri döndü. "İyi misin Vivienne?"

Gülümsüyorum ve pipetimi emiyorum. Dürüst olmak gerekirse biraz eğleniyorum. "Burada kaç üye var?"

Matt kaşlarını çatır. "Sanırım yaklaşık iki bin beş yüz kişi var."

Gözlerim açılıyor. "Tanrım, bu çok fazla. Katılmak ne kadar?"

"Bu Değişir. I düşünmek ve temel bronz üyelik o etrafında elli bin."
Dehşet içinde kaşlarımı çattım.
"Gümüş üyelik yetmiş beştir."
Neredeyse ağzım açık kalacaktı. "Bir yıl mı?"
Kaşlarımı çatıyorum. Başını salladı. "Peki altın yaklaşık onda bir mi?"
Neredeyse dilimi yutacaktım. "Üyelikler arasındaki fark nedir?"
"Bronze'un tesislere erişimi var."
Kaşlarımı çattım. "Tesisler mi?"
"Oh, açık bir bar, ödüllü bir restoran ve bir spor salonu var..." "Yani buradayken hiçbir şey için para ödemiyorlar mı?"
Başını sallıyor. "Hayır. Oh, ve kupon alıyorlar." "Kupon mu?"
"Yılda on kucak dansı falan alıyorlar ve sanırım Escape Lounge'da birkaç gece geçiriyorlar." Eliyle ön tarafı işaret ediyor ve ben de üzerinde ışıklı bir tabela olan bir kapı görüyorum.

KAÇIŞ KULÜBÜ

"Gümüş üyelikler ne kazandırıyor?"
"Onlar da aynısını alıyor ama sınırsız kucak dansı ve Escape Lounge için daha fazla kuponla. Yine de bu adamlar içkilerinin parasını ödemek zorundalar."
İçkimi yudumlarken başımı sallıyorum. Bu inanılmaz bir şey. "Saat kaçta açılıyor?" "Perşembe ve Cuma günleri sabah 11'den akşam 5'e kadar seans var. Ve sonra Salı, Çarşamba, Perşembe ve Cuma geceleri."
Kahretsin, böylece şerefsizler mesai saatleri içinde buraya girip çıkabiliyorlar. Tabiri caizse hafta sonunu patlatarak getirsinler. "Hafta sonları açık değil mi?" Ben soruyorum.
"Hayır, business sınıfına hizmet veriyor. Hafta sonları meşgul oluyorlar." *Evet... eşleri ve çocuklarıyla birlikte. İsyan ediyorlar.* "Bize uyar. Hafta sonları izinliyiz." Sırıttıyor. Hmm, bu büyük bir bonus.
Güzel bir kadının Escape Club girişine girmek için tarayıcı anahtar kullandığını gördüğümde gözlerim aşağıdaki kapıya kayıyor. "Altın üyelikler için ne alıyorlar?" diye soruyorum.
Gülümsüyor. "Gizliliğin rahatlığıyla istedikleri her şeyi yapabilirler. Her üye ve personel bir gizlilik sözleşmesi imzalamak zorundadır. Bir

NDA. Burası bir hapisshaneden daha korunaklı. Herkes de katılamaz. Başka bir üye tarafından desteklenmeniz gerekiyor."

Gözlerim açıldı.

"Bu yüzden büyük paralar ödüyorlar... İtibarlarını korumak için." "Vay canına," diye fısıldadım.

"Bazıları buraya sadece içmeye geliyor ama buradayken rahatsız edilmeyeceklerini ya da fotoğraflarının çekilmeyeceğini biliyorlar ve hiçbir aptal sürtük gelecek hafta biraz para için basına gitmeyecek. Buradaki kızlar itibarlarını erkeklerden daha fazla koruyor."

Derin düşüncelere dalmış bir halde içkimi yudumluyorum. "Etkileyici." "Bir içki daha ister misin?"

Bir an için bardağıma bakıyorum. Gerçekten bakmamalıyım ama itiraf etmeliyim ki bunlar çok iyi gidiyor. "Tamam, bir tane daha, belki." Sırıtiyorum.

Yanıma geliyor ve kızlardan birinden bana bir içki sipariş ediyor. Oturup etrafımı izliyorum. Buranın elektrikli bir havası var. Hiç de beklediğim gibi değil. Kızların hepsi şık ve erkekler onlara bir et parçasıymış gibi bakmıyor.

Dürüst olmak gerekirse, biraz etkilendim.

"Ashley, canım, gelmişsin," diye düşüncelerimi bölen Eliza elimi sıkarak için elini uzatıyor.

Garip bir şekilde gülümsedim. "Merhaba." Dar siyah bir elbise giymiş, harika görünüyor.

Gözleri vücudumu tarıyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Harika görünüyorsun. Tura katıldın mı?"

Başımı endişeyle sallıyorum. "Hayır."

"Adın ne senin?" diye soruyor usulca.

"Vivienne Jones," diye mırıldanıyorum.

Bilinçli bir şekilde gülümsüyor. "Seninle tanışmak çok güzel Vivienne. Geldiğin için çok mutluyum." Beni elimden tutarak adamların arasından geçiriyor ve büyük merdivenlerden aşağı indiriyor. Aralarından geçerken erkeklerin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama o önümde yürürken gözlerimi onun sırtına odaklıyorum. Kahretsin, bu beni hasta hissettiriyor.

Aşağıya iniyoruz ve daha önce kızların kaybolduğunu gördüğüm büyük, siyah kapıya doğru yürüyoruz. Eliza güvenlik kartını okutuyor ve içeri giriyoruz.

Gözlerim açıldı. Vay anasını.

Burası bir Victoria Secret şovunun kulisine benziyor. Geniş alanda küçük soyunma masaları sıralanıyor ve kızların hepsinin saçlarında sıcak bigudiler ve sırtlarında bornozları var. Birkaçı birbirinin makyajını yaparken, diğerleri birbirinin saçını yapıyor.

"Kızlar, bu Vivienne," diye gururla anons ediyor Eliza.

Hepsinin gözleri bana kayıyor ve gülümsüyorlar. "Merhaba Viv," diyorlar arsızca. Onlarda şakacı bir hava var ve gülümsemeden edemiyorum.

"Vivienne'in Kaçış Kulübü'ne başlayacağını umuyorum." Eliza bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Sadece ona etrafı gezdiriyorum."

Kızlardan birkaçının şok olmuş gibi gözlerinin bana döndüğünü görüyorum. *Ne?* Bu normal değil mi? Neyse, önemli değil çünkü ben sadece barın arkasında çalışıyorum.

Beni diğer tarafa çekip büyük bir kemerli kapıdan geçirirken sinirlerim gerilmeye başlıyor. "Burası bizim dolabımız."

Ağzım açık kaldı. Krem rengi deri takım elbiseler ve etekler tıpkı bir mağazada olduğu gibi raflara dizilmiş. Krem ve karamel renkli iç çamaşırlarıyla dolu kocaman sepetler ve çiftler halinde dizilmiş pahalı, altın rengi yüksek topuklu ayakkabılar var. "Bu bizim tek tip gardırobumuz. Her şey her gün kuru temizlemeden geçirilir ve buraya asılır."

Gözleri tekrar bana kaydı. "Kızların kendi üniformalarını yıkamak konusunda endişelenmelerine gerek yok. Deri zor olabilir."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Bahse girerim.

Sona doğru yürüyor ve uzun bir krem rengi, şeffaf, bol atlet rafı düzgün sıralar halinde asılı duruyor.

Kendime engel olamayıp uzanıyorum ve kumaşa dokunuyorum.

"Organze," diye mırıldanıyor Eliza.

Kaşlarım kalktı. "Oh." Tanrım.

"Bunlar dansçılarımızın bu altlarla giydiği üstler." En alttaki çekmeceyi çıkardı ve kahve renkli, kısa, deri hot pantolonlarla doluydu.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama krem ve karamel renk paletlerinin deri ve dantel ile karışımı gerçekten pahalı ve seksi bir his veriyor.

"Etek giymiyorlar mı?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır, oturan bir adamın üzerine binmek, dar bir deri etekle kucak dansı yapmak ve hala saygınlığınızı korumak zordur."

Beklediğim cevap bu değildi ama olsun. Beni bir güzellik salonunun ve iki Avrupalı erkeğin bulunduğu başka bir odaya götürdü.

Kuaförler.

"Franco ve Merrin, Vivienne ile tanışın."

İkisi de bana yukarıdan aşağıya bakıp gülümsüyorlar.

Yünlü elbisemi gergin bir şekilde aşağı çekiyorum. Bütün bunlar çok garip. "Tüm güzellik ve saç ihtiyaçlarınız ücretsiz olarak karşılanıyor. Burada çalışırken." Eliza'nın gözleri bana kayıyor. "Ve lazer epilasyon da bizden."

Kahretsin. Pekala, beni aşağı uçur. Bu hizmeti bedavaya almayı hiç beklemiyordum.

"Hangi pozisyona başlıyorsun Vivienne?" Franco sorar. "Ah."

Beceriksizce gülümsüyorum. "Bar pozisyonu ile ilgileniyorum."

Gözleri Eliza'ya kayar ve Eliza gülümser. "Tatlı Vivienne, barın arkasında harcanacaksın. Bunun için fazla güzelsin."

Başımı salladım. "Oh, sanmıyorum-"

Sözümü kesti. "Bunu sonra konuşuruz canım. Şimdi gel. Sana gösterecek çok şeyim var."

"Güle güle." Beni elimden tutup sürüklerken yeni tanıştığım iki kişiye el sallıyorum.

Başka bir büyük odaya giriyoruz ve ben olduğum yerde duruyorum. Sıra sıra tasarım gece elbiseleri raflara dizilmiş ve kızlar giysilere bakmaya başlıyor. Her yerde payetler ve tüyler var. Vay canına, bu başka bir şey.

"Merhaba Elli," diye sesleniyorlar rafları karıştırmaya devam ederken.

Kaşlarımı çatıyorum.

Ne halt ediyorlar bunlar?

Eliza aklımı okumuş gibi bana cevap veriyor. "Bu gece ne giyeceklerini seçiyorlar."

Ha?

"Her gece yeni tasarımcıların sergilendiği bir moda geçidimiz var." "Anlamıyorum..."

"Genç ve gelecek vadeden tasarımcılar gece kıyafetlerini getiriyor ve kızlar kokteyl partisinden önce bir podyum gösterisi yapıyor."

"Kokteyl partisi mi?" Ben soruyorum.

Bilerek gülümsüyor. Tanrım, çenemi kapatmalıyım. Bu bokla ilgileniyor gibi görünüyorum. "Yani... önemli değil."

"Kaçış Salonu hakkında bilgi edinmek ister misiniz?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. Tutuyorum ama sadece buranın nasıl bir yer olduğunu bilmek istediğim için.

"Sanırım," diye fısıldadım.

Sol taraftaki iki büyük çift kapıya doğru yürür. "Gelin, size göstereyim."

Çift kapıdan geçiyoruz ve kulübün geri kalanından özel ve çok daha egzotik başka bir bar alanına açılıyor. Ortada büyük bir su özelliği var ve ışıklandırma karamsar ve seksi. Garsonlar barın arkasında kokteyl hazırlıyor. Yine kaşlarımı çatıyorum. Burada bar çalışanlarının hepsi erkek.

Eliza dikkatle beni izliyor, aklımın sorularla dolu olduğunu çok iyi biliyor.

"Her gece kulüpte, elimizdeki en güzel yirmi dört kadınla bir moda geçidi yapıyoruz."

Kaşlarımı çattım.

"Her gece, Kaçış gecelerini rezerve etmiş yirmi dört adamımız var."

Derim karıncalanıyor.

"Moda geçidinin sonunda Escape kızları burada özel bir kokteyl partisi veriyor ve gece için eşlerini seçiyorlar."

Tüylerim diken diken oluyor.

"Seçmek mi?" Gözlerimi kocaman açarak kekeleyorum.

"Escape kızı olmanız otomatik olarak herhangi biriyle yatmanız gerektiği anlamına gelmiyor, ancak geceyi süitlerimizden birinde seçtiğiniz biriyle geçirmeniz gerekiyor."

Yüzümdeki ifade dikkat çekici olmalı çünkü Eliza yüksek sesle gülüyor. "Dehşete düşmüş gibi bakma Vivienne."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Bir süit görmek ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, çünkü tüm kelimeler ağızımdan kaçıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Büyük, dumanla kaplı asansör kapılarına doğru yürüyor ve düğmeye basıyor. Kapılar hemen açılıyor ve içeri atlıyoruz.

"Yirmi dört dairemiz var," diye devam ediyor.

Asansörün kapısı birinci katta açıldığında, lüks bir koridora süzülerek dairelerden birinin kapısını açar.

"Her Kaçış kızının gece için bir dairesi var. Bu on iki saatlik bir vardiya." Bana işaret etmek için kolunu uzattı.

Muhteşem alana bakıyorum. "Gecede beş bin dolar aldığın pozisyon bu mu yani?" Fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Evet. Bu doğru."

Kalp atışlarımın hızlandığını hissederken onun yanından geçip odaya giriyorum. Oda çok güzel ve lüks kokuyor. Deri koltuklar şömineyi çevreliyor ve kristal vazolarda kocaman taze çiçek demetleri dairenin her yerine serpiştirilmiş. Cam kapılı buzdolabında şampanya ve çikolata kaplı çilekler var. Yatak odasına geçiyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem yatağı görüyorum, kocaman beyaz ketenlerle kaplı, büyük, süslü minderlerle davetkâr. Siyah mermer banyoda gömme bir spa küveti ve üç başlıklı bir duş başlığı var.

Vay anasını. Burası bambaşka bir yer. Huşu içinde dolaşıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir yerde bulunmamıştım.

Eliza bana döndü.

"Sende özel bir şey var Vivienne."

Gergin bir gülümsemeyi zorluyorum.

Kollarını önünde kavuşturuyor ve arkasını deri koltuğa yaslıyor. "Bu kulüpteki her kız bu pozisyonu istiyor ama ben onlarla ilgilenmiyorum. Ben seni istiyorum Vivienne. Seni bir Kaçış kızı olarak istiyorum." Yüzüme bakmak için saçlarımı alnımdan geriye doğru tararken gülümsüyor.

Nefesim boğazımda

düğümleniyor. "Bu gece

başlayabilirsin."

Ashley

Gergin bir kıkırdama salıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, üzgünüm. Üzgün değilim." Önümdeki odaya bakarken duraksıyorum. "Ben asla böyle biri olamam."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve umutsuzca aklımı okuyamamasını umuyorum, çünkü içten içe bu şimdiye kadar gördüğüm en heyecan verici kaçış planı olabilir. Tasarımcı gece kıyafetleri giymek, kokteyller içmek ve sonra lüks bir çatı katında kimsenin öğrenmesinden korkmadan ateşli, zengin bir adamı baştan çıkarmak için gecede beş bin dolar. Yargılama yok, sınır yok.

Gitmek için kesinlikle daha kötü yollar düşünebilirim.

"Bar pozisyonunu almak istiyorum, lütfen," diye anons ediyorum. Cevap vermeden gözleri benimkilere sabitleniyor.

Denemek istediğimi biliyor.

Ya Owen öğrenirse?

Yenilenmiş bir amaçla kapıya doğru yürüyorum. "Yine de teklifin için teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Bara ne zaman başlamamı istersiniz?" Kendimden emin bir şekilde soruyorum.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Çarşamba gecesi mi?" Sonunda kabul ediyor.

Genişçe gülümsüyorum ve elini sıkmak için dönüyorum. "Kendine bir anlaşma yaptın."

Arkamdan kaburgalarımı saran küçük, sıcak kolları hissederek uyanıyorum. Yatak partnerim her zamanki rutinine sadık kaldı. Owen her gece benimle birlikte yatağa giriyor. Tam olarak nasıl ve ne zaman geldiğini hiç bilmiyorum. Sadece gece ile sabah arasında bir zamanda küçük kollarının sırtıma sarıldığını hissedeceğimi ve ben uyanana kadar orada kalacağını biliyorum.

Pijamalarımın arasından sırtımı öpüyor ve ben gözlerim hâlâ kapalıyken gülümsüyorum. "Günaydın, Owie," diye fısıldıyorum uykulu bir şekilde.

"Merhaba anne," diye yanıtıyor boğuk sesi.

Sırt üstü dönüyorum ve kolumu başının altına koyuyorum, gözlerim hala kapalı. "Bütün gece senin yatağında uyumaya çalışacağımızı sanıyordum. Eğer uyursan sana yeni bir kamyonet alacaktık, hatırladın mı?" Mırıldanıyorum. Rüşvete tenezzül ettim ama bu noktada ne gerekiyorsa yapacağım.

"Orayı sevmiyorum," diye açıkladı.

"Hmm." Gözlerim hâlâ kapalıyken iç çekiyorum. Eğilip alnından öpüyorum. "Bugün ne var, dostum?"

"Mısır gevreği mi?"

"Evet. Tamam." Bir an uyukladım. "Annem bugün yorgun mu?"

"Kalk ve parla," Jenna'nın neşeli sesi odada yankılanıyor. Perdeleri açıyor ve güneş pırıl pırıl içeri giriyor. "Ah, git başımdan," diye inliyorum gözlerimi kapatırken. "Saat kaç?"

"Uyanma zamanı." Elleri kalçalarında yatağın ucunda dururken gülümsüyor. "Yarın bu saatlerde şimdiye kadar bir saattir hastanede olurdun."

Kaşlarımı çattım. "Hatırlatma bana. Unutmaya çalışıyorum." Anında midemin çukurunda sinirlerimin yükseldiğini hissediyorum.

Owen yataktan fırladı ve koridorda kayboldu. Jenna yanıma, yorganın üstüne uzandı. "Alışverişe gidip sana yeni iş kıyafetleri almalıyız."

"Evet, biliyorum."

"Ee?" Bana bakmak için dirseğinin üzerine doğru eğildi. "Ne?"

"Nasıldı?"

Esnerken iki elimle gözlerimi ovuşturuyorum. "Oldukça iyiydi aslında." Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor.

"Çarşamba günü başlıyorum."

Sırıtıyor.

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Sorun olur mu? Owie yatana kadar orada olmak zorunda değilim ve o uyanmadan önce evde olacağım."

"Elbette sorun değil. Sana daha önce de söyledim, bu yüzden buraya taşındım; sen okulunu bitirirken ben de evden çalışıp Owie'ye bakabileyim diye."

"Bana bakıcılık yapmak zorunda olduğun için kendimi bok gibi hissediyorum." İç çekiyorum. "Seninle kira ödemedemeden yaşadığım için kendimi bok gibi hissediyorum."

Sırıtiyorum. "Teşekkür ederim. Benim için yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin."

Gülümsüyor. "Dün gece hakkında. Detayları istiyorum, tüm detayları."

Başımı salladım. "Tanrım, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken bir an duraksıyorum. "Sanki eski bir sinema salonu ya da dönüştürülmüş bir şey gibi görünüyor çünkü ön tarafta bir podyum var."

Oturuyor. "Tamam."

"Aptal herifler yılda yüz on bin dolar ödüyorlar." "Bu da ne? Ne bağışlıyorsun? Lanet bir organ mı yoksa Bir şey mi?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Muhtemelen. Beni bir Escape kızı olmaya ikna etmeye çalıştı."

"Kaçak kız mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Yüksek sesle söylediğimde kulağa garip geliyor ama dün gece o kadar da kötü gelmedi. Yirmi dört erkek ve yirmi dört Kaçış kızı var. Kızlar giyinip süsleniyor ve tasarımcı kıyafetleriyle bir defile düzenliyorlar-"

"Ne?" diye araya giriyor. "Bu kulağa çok aptalca geliyor."

Güneş ışığını engellemek için ön kolumun arkasını alnımın üzerine koyuyorum. Dün geceki içkiler biraz sertti. Bok gibi hissediyorum. "Biliyorum. Gerçekten öyle."

"Sonra ne olacak?"

"Muhteşem kıyafetler giyip bir podyum gösterisi yapıyorlar ve ardından yirmi dört erkekle birlikte bir kokteyl partisi için özel bir alana gidiyorlar."

Jenna başını kaşıyor. "Kulağa kötü bir televizyon programı gibi geliyor." Gülüyorum. "Kesinlikle."

"Tuhaf." Kaşlarını çatıyor.

Başka bir şey hatırlıyorum. "Aman Tanrım. Şunu dinle: Kızlar daha sonra gece için eşlerini seçiyor ve on iki saat boyunca adamlarla birlikte bu lüks çatı katına geri dönüyorlar."

"Kapa çeneni."

Başımı sallıyorum. "Ciddiyim."

Hayal ederken gözleri açılıyor. "Siktir, bu sert çekirdekli. Çok şirret olurdu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yirmi dört erkek düşünün ve sadece beşi seksi. Seksi bir adamla da çirkin bir adamla da yatsan aynı parayı alırsın. Bütün kızlar aynı adamlara gider."

Kaşlarımı çattım. "Hmm, doğru. Bunu düşünmemiştim, ama sanırım öyle olacaklar.

Yine de hepsi çok ateşliydi. Zor bir seçim olmazdı."

"Peki ya bir adamla işi pişirip ondan hoşlandıktan sonra bir sonraki sefer başka bir piliç onu isterse ne olacak?"

Senaryoyu hayal ederken içimi bir korku kaplıyor. "Oh, evet, bu kötü. Bununla başa çıkamam. Duş alacağım." Kendimi yataktan sürükleyerek çıkıyorum, banyoya giriyorum, duşu açıyorum ve aynadaki yansıma bakıyorum. İçimden aptalca bir heyecan geçiyor ve rakun gözlü yansıma şapşalca gülümsüyorum. Nedense dün gece bana yaşadığımı hissettirmişti. Bu benim sadece Jenna ve benim bildiğimiz küçük kirli sırrımdı. Bunu asla yapmazdım. Ahlaki değerlerimden asla vazgeçmeyeceğimi zaten biliyordum ama lanet olsun, bana bir seçenek sunulması çok eğlenceli. İmkânsız hayal ederken, uzun zamandır seçebileceğim hiçbir seçenek yoktu. Soyunuyorum ve sıcak suyun altına atlayıp başımdan aşağı akmasına izin veriyorum. Eliza'nın sözleri aklımdan geçiyor.

"Bu kulüpteki her kız bu pozisyonu istiyor ama ben onlarla ilgilenmiyorum."

"Seni istiyorum, Vivienne. Sende özel bir şey var. Seni bir Kaçış kızı olarak istiyorum."

Kendimi sabunluyorum. Eliza beni istiyor. Müşterilerini mutlu etmek için gerekenlere sahip olduğumu düşünüyor.

Ve ne var biliyor musunuz? Yapmak istediğim şey bu olsaydı -bu değil, ama olsaydı- sanırım ben de çok iyi bir iş çıkarabilirdim. Bir erkekle güzel bir gece geçirmeyeli çok uzun zaman oldu. Aslında yıllar.

Değişiklik olsun diye her ihtiyacımın karşılandığını hayal ederken vücudumu yıkamaya devam ediyorum. Beni yatağına almak için her şeyi yapabilecek güçlü bir adam. *Nasıl bir şey olurdu?*

Belki de kaçmaya ihtiyacı olan benimdir.

"Bugün ne alman gerekiyor?" Jenna hayalimi yarıda keserek soruyor. İçeri giriyor ve kapağı kapalı tuvalete oturuyor.

"Erm." Düşüncelerimi gerçeğe döndürmek için başımı hafifçe sallıyorum ve düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Birkaç yeni kıyafet. Yeterince şık bir şeyim yok. Hastanedeki iş kıyafetlerimin hepsi biraz eskimiş." Bunun üzerinde düşünüyorum. "Bir de mantıklı ayakkabılar."

Arsızca

gülümsüyor. Ben de

sırıttıyorum. "Ne?"

"Çarşamba akşamı Kaçış Kulübü'ne giderken o mantıklı ayakkabılarını mı giyeceksin?" diye takılıyor.

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Kaçış Kulübü hiçbir şekilde, hiçbir biçimde mantıklı değildir."

"Merhaba, bugün işe başlamak için buradayım," diyorum camın arkasından endişeyle.

Resepsiyon görevlisi gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. "Ne için buradasınız, canım?"

Midemdeki sinirleri yatıştırmaya çalışıyorum. "Bugün başlayan bir stajım var." Çok gerginim. Tanrım, umarım iyi bir doktor bulurum.

"Hangi doktorla birliktesin canım?" Nazikçe gülümsüyor.

Çantamı karıştırıyorum ve elimdeki basılı e-postayı çıkarıyorum. Bir isim bulmak için belgeyi hızlıca taradım. Oh, işte orada. "Dr. Stanton."

"Evet, Dr. Stanton kardiyoloji batı kanadında üçüncü katta. Asistanı da diğer stajyerlerle birlikte orada olacak."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

E-postayı çantama geri koyuyorum ve asansörlere yöneliyorum. Üçüncü kata çıkıp kardiyoloji bölümüne inerken kalbim göğsümde taklalar atıyor. İleride kardiyolog olmayı çok istiyordum ve bu yüzden Dr. Stanton'a başvurmuştum.

Kalpler beni büyülüyor.

Onlar bizim varlığımızın merkezi. Çok az kardiyolog stajyer kabul ediyor, bu nedenle stajyerlerin pozisyonlarını almak için eyaletler arası taşınmaları yaygın. Umarım önümüzdeki on iki ay boyunca birlikte çalışabileceğim iyi bir ekip bulurum. Birkaç genç insanın takıldığı bir personel odasına gelene kadar koridorda yürümeye devam ediyorum. Burası olmalı. Geçici olarak içeri giriyorum.

"Merhaba. Burası kardiyoloji kanadı mı? Stajyerleri arıyorum" diye sordum.

"Evet." Uzun boylu adam sıcak bir şekilde gülümsüyor. Ayağa kalkıyor ve hemen elimi sıkıyor. "Ben Mathew."

El sıkışırken gülümsüyorum. "Merhaba, ben Ashley."

"Memnun oldum Ashley." Mathew yanındaki diğer dört kişiye dönüyor. "Sizi tanıştıırırdım ama isimleri çoktan unuttum." Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Hepsi ayağa kalkar. Üç erkek ve bir kadın.

"Ben Steven," diye gülümsüyor bir adam. Daha yaşlı, belki kırklı yaşlarının başında.

"Ben Zane." Yakışıklı adam gülümsüyor. Genç ve Avrupalı görünümlü. Tıp fakültesinden yeni mezun olmuş gibi görünüyor. Belki yirmi dört ya da yirmi beş.

"Ben Maria," diyor kız bana yukarıdan aşağıya bakıp içsel bir değerlendirme yaparken.

Oh... tamam.

Gülümsüyormuş gibi yapıp elini sıkıyorum. Bu kaltaktan hoşlanmadığımı zaten biliyorum.

Ne kadar kaba?

"Ben Richard." Son adam gülümsüyor. Benimle benzer bir yaşta. Yirmili yaşların sonunda ve kibar görünümlü. Onun yanında kendimi hemen rahat hissediyorum.

"Sadece beşimiz mi varız?" Ben soruyorum.

"Hayır, görünüşe göre altı kişiyiz," diye yanıtlıyor Richard. "Ben de tıp fakültesinden yeni mezun oldum."

"Aynen," diye cevap veriyorum.

Zane, "Ben de," diye cevap verdi.

"Ben bir pratisyen hekimim." Steven gülümsüyor. "Kendi muayenehanem var." "Oh, vay canına." Gülümsüyorum. "Bu heyecan verici."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Beklerken kahve isteyen var mı?"

Saatime baktığımda sabah 6.45 olduğunu gördüm. On beş dakika daha başlamayacağız. "Tamam, yapacağım."

Ayağa kalkıp kahve fincanının yanına gidiyor ve kahvemizi yapmaya başlıyor. "Nasıl içiyorsun?"

"Süt, lütfen."

Diğerleri de onun yanında kahvelerini yapmak için ayağa kalkarlar.

"Başka bir kız içeri giriyor ve ağzım neredeyse yere çarpıyor. Doğru işi mi yapıyor? Uzun, koyu renk, düzleştirilmiş saçları ve parlak kırmızı rujuyla tamamlanmış makyajıyla Kaçış Salonu'na aitmiş gibi görünüyor. Dar siyah eteği ve beyaz düğmeli bluzu onu sımsıkı sarıyor.

doğru yerlerde. Gerçekten de güzel göğüsleri var ve yüksek rugan stiletolar ve şeffaf siyah çoraplar giyiyor.

"Merhaba, ben Amber." Gülümsüyor. Oh, güzel kokuyor.

"Merhaba Amber." Gülümsüyorum ve elini sıkarken yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

Mantıklı anne kıyafetlerime bakıyorum. Siyah pantolon, düz deri ayakkabılar ve açık mavi, düğmeli, bol bir bluz giyiyorum.

Kahretsin... Neden daha gösterişli bir şey almadım? Onun annesi gibi hissediyorum.

"Çok hoş görünüyorsun," diye mırıldanıyorum, utanarak. "Kendimi az giyinmiş hissediyorum," diye fısıldıyorum.

"Çok hoş görünüyorsun. Onunla rüküş bir şekilde karşılaşmama izin veremezdim." Kaşlarımı çattım. "Kiminle buluşacaksın?"

"Dr. Stanton."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tanrım, onu görmedin mi?" diye fısıldar.

"Hayır, neden?"

"Vay anasını. Çok gülünç."

"Ha?" Fısıldıyorum.

"İşte kahveniz." Richard kahveyi uzatırken gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Ondan alırken cevap veriyorum. "Richard, bu Amber." "Merhaba Amber." Gözlerinde bir pırıltı görüyorum ve başımı eğerek

Gülümseme. Eminim bütün erkekleri etkiliyordur.

Lanet olsun, ben bile burada hayran kız oluyorum.

Gülbüz, kısa boylu bir kadın içeri girer. "Merhaba, siz Dr. Stanton'ın grubu musunuz?" Hepimiz "Evet" diye cevap verdik.

"Ben Marci. Onun kişisel asistanı ve muayenehane müdürüyüm."

El sıkışarak kendimizi teker teker tanıtıyoruz. Hepimize kalemler iştirilmiş panolar uzattı. "Ne yazık ki hepinizin doldurması gereken evraklar var ve formlar oldukça kapsamlı. Yaklaşık bir saatinizi alacaklar, bu yüzden lütfen rahatınıza bakın."

Hepimiz oturuyoruz.

"Şimdi, Dr. Stanton eğitim doktoru ve ameliyata onunla gireceksiniz. Birlikte çalıştığı Dr. Jameson adında bir ortağı var. Üçünüz Dr. Stanton ile kalacaksınız ve üçünüz de Dr. Jameson ile gideceksiniz. İki doktor birlikte çalıştıkları için tatillerde ve izin günlerinde birbirlerinin yerine bakabiliyorlar."

Hepimiz başımızı sallarız. Çok mantıklı. Nihayet kendi hastalarım olduğunda bunu yapmaya çalışacağım.

"Özellikle Dr. Stanton'la birlikte olmak istedim." Steven araya girer.

"Ben de," diye ekliyor Amber.

Neden onunla birlikte olmak istediğini biliyorum, küçük Bayan Süslü Ruj. Bahse girerim doktor pornosuyla ilgileniyordur. Öyle bir şey var mı? Bu gece bakmalıyım. "Şimdi, şimdi. Dr. Stanton'ın ününün ondan önce geldiğini biliyorum.

Dr. Jameson'ın da harika bir doktor olduğu konusunda sizi temin ederim. Tüm ameliyatlar ve prosedürler için yine de Dr. Stanton ile birlikte olacaksınız."

Steven başını sallar.

"Tamam." Hepimiz

başımızı sallıyoruz.

Anlaşıldı.

"Evraklarınızı doldurun. Dr. Stanton sabah 8'de viziteye çıkacak ve siz de ona eşlik edeceksiniz."

Hepimiz heyecanla birbirimize gülümsüyoruz. İşte bu kadar. Nihayet, tıp fakültesinde geçirdiğimiz onca yıldan sonra, nihayet son yılımızdayız. Bu çok heyecan verici.

Bir saat ve bir beyin patlamasından sonra evrak işlerim tamamlandı. Dr. Stanton artık tıbbi geçmişimden adresime, iş deneyimime ve hatta not ortalamama kadar hakkımdaki her şeyi biliyor. Yine de formlarda söylediğim beyaz yalan için kendimi suçlu hissediyorum.

Soru: Hiç çocuğunuz var mı?

Bu soruyu yanıtlamadan önce uzun uzun düşündüm, çünkü bekâr bir anne olduğum için bana özel izinler verilmesini istemiyorum. Erken ayrılmak zorunda kaldığım için herhangi birinin boşluğu doldurmak zorunda kalmasından nefret ediyorum. Kirayı bu yüzden ödediğimi kendime hatırlatıyorum. Böylece Jenna evden ders çalışabilir ve ben eve koşturmak zorunda kalmadan Owen'a bakabilir. Kısıtlama olmadan çalışabilirim.

Anne olup olmadığımı bilmelerine gerek yok ve dürüst olmak gerekirse, sordukları için biraz kızgınım. Bu ayrımcılık değil mi?

Evli ya da bekar bir anne olmam neden önemli olsun ki?

Neyse, yalan söyledim ve çocuğum olmadığını söyledim. Asla bilmeyecekler ve 'önce sen git, çocuğunun beklediğini biliyorum' havası olmadan çalışabilirim.

"Hazır mısınız?" Marci gülümsüyor.

Hepimiz ayağa kalkıp onu koridora kadar takip ediyoruz ve beklerken resepsiyonun etrafında dolanıyoruz. Bu gerçekten heyecan verici.

"Aman Tanrım, işte orada," diye fısıldıyor Amber.

Dönüp koridora bakıyorum ve lacivert takım elbiseli bir erkeğin bir hemşireyle konuştuğunu görüyorum. Sırtı bize dönük ve bulunduğu yerden oldukça iyi görüldüğünü itiraf etmeliyim. Başını arkaya atıyor ve hemşirenin söylediği bir şeye yüksek sesle gülüyor.

Tanrım.

"Vay anasını," diye fısıldıyor heyecanla elimi tutarken.

Alt dudağımı ısıyorum ve sırtışıımı gizlemek için başımı eğiyorum. Bu Dr.

Barbie piliç biraz komik. Arkadaş olabileceğimizi görebiliyorum.

O dönerken yukarı bakıyorum ve yüzüm düşüyor.

Ne oldu?

Vay anasını.

Hayır... Olamaz.

O arsız gülümseme. Nerede görsem tanırım.

Vegas adamı.

Zemin altımda hareket ederken kaşlarımı çatıyorum. Bu olamaz.

Dönüp koridorda bize doğru yürürken nefesim kesiliyor. Saçları koyu renk, tepesinde biraz uzun ve dağınık dalgalar var ve kaslı fiziği mükemmel takım elbisesinin içinde çerçevelenmiş. O kare çene ve o koyu gözler...

Bakışlarım onun ayaklarına düşüyor. Çok iyi hatırladığım o tertemiz taba rengi ayakkabılarına.

O bir kardiyolog mu?

Ne oluyor lan? Bu olamaz.

Bir eli cebinde, diğerinde ise bir dosya tutuyor. Bize yaklaşırken ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Herkes merhaba."

"Merhaba," diye hevesle cevap veriyorlar.

Amber kaburgalarımın dirsek atıyor. "Gördün mü... Sana söylemiştim," diye fısıldıyor arka taraftaki yerimizden.

Söyleyecek sözüm yok. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Lütfen, bir dakikalığına bu odaya gelin." Kadife gibi derin sesi seksi Avustralya aksanını ortaya koyuyor.

Hepimiz onu ofisine kadar takip ediyoruz. Güçlü ve kendinden emin bir havası var.

Hatırlıyorum.

Onu hatırlıyorum.

Hepimiz bir grup halinde duruyoruz ve ben arkada kalıyorum. Bok gibi görünüyorum. Eve gidip hemen üstümü değiştirmek istiyorum. Tanrım, neden bunu giydim ki?

"Benim adım Cameron Stanton. Benimle staj yapmak için başvurduğunuz için teşekkür ederim. Bu yılı sizlerle birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Cameron.

"Merhaba, ben Amber," diye duyuruyor Amber öne çıkıp onun elini sıkarken. "Seni tanımak için sabırsızlanıyorum." Heyecanla gülümsüyor. Adamın yüzünde bir anlık bir eğlence izi görüyorum ama hemen gizliyor.

"Ben Mathew." El sıkışırlar.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Memnun oldum

Mathew." "Ben Zane."

"Merhaba."

Gülümsüyor. "Ben

Maria."

Genişçe gülümsüyor. "Merhaba, Maria." El sıkışırlar.

"Ben Steven. Sizinle tanışmak bir onur," diye gururla şarkı söyler. Cameron genişçe gülümser. "O zevk bana ait."

Sıra bana geldi ve diğerlerinin arkasından çıktım. Başını kaldırıp bakıyor ama beni gördüğü anda yüzü düşüyor. Kalbim duracak gibi oluyor. "Merhaba, ben Ashley," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri tutarken kaşlarını çatıyor. "Ashley," diye tekrarlıyor.

Elimi uzattım ve o da elimi tuttu. Bir elektrik çarpmasıyla sarsılıyorum ve sesli bir nefes vermemek için kendimi durdurmak zorunda kalıyorum.

Başını hafifçe sallayarak nerede olduğumuzu hatırlıyor ve hızla elimi sıkıyor. "Memnun oldum, Ashley."

Dudaklarında bir gülümseme izi belirlediğinde gözlerimiz

kilitleniyor. Dehşet içinde başımı eğiyorum. Vay anasını.

Onunla burada karşılaşma şansımız nedir? Bunun gibi mi? Teksaslı olduğunu sanıyordum.

Olamaz.

Hiç aramadığı ezik benim.

"Dr. Stanton, bir telefonunuz var," diye araya bir hemşire girer.

"Bana on dakika verin lütfen." Koridorda kaybolmadan önce gruba gülümsüyor.

Kalbim küt küt atıyor. "Tuvalete gidiyorum," diye yalan söylüyorum. Onun gittiği yönün tersine doğru yürüyorum. Kahretsin, onu gördüğüm için çok sarsıldım. Bir avlu buluyorum ve hızla temiz havaya çıkıp Jenna'yı arıyorum.

Yüzük, yüzük.

"Hey, ilk gün nasıl gidiyor?" diye cıvıl cıvıl cevap veriyor. "Aman Tanrım. Bu o."

"Ha?"

"Onu beceriyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Vegas'taki adam yanında staj yaptığım doktor." "Kapa şu lanet çeneni."

"Ben ciddiylim."

Hattın aşağısında sessizlik var.

"Orada mısın?" Sonunda fısıldadım.

"Buna inanamıyorum. O olduğuna emin misin?" "Bu o!" Şak diye söyledim.

"Tanrım." Gülüyor. "Vay canına. Sana bugün etek giymeni söylemiştim."

Kıyafetlerime bakıyorum. "Tanrım, Jen, bu bir felaket. Ben onun hiç aramadığı bir salağım."

"Ne yapacaksın?"

Gözlerimi kapatıyorum.

"Bilmiyorum." "Şimdi neredesin?"

"Avluda. "Etrafıma bir göz atıyorum. "Telefonla konuşuyor."

"O zaman geri dön. Kimin umurunda? Sadece

yap." "Evet, sanırım."

"Şarap alayım mı?"

"Bir kasa al."

"Hoşça kal. Seni seviyorum." Sesindeki

gülümsemeyi duyuyorum. "Evet, güle güle."

Telefonu kapattım.

Sonraki üç saat boyunca gruba birlikte Dr. Cameron Stanton'ı hastalarını muayene ederken takip ettik. Bilgili, şefkatli, nazik ve kesinlikle orgazmik. Hastalarının yanı sıra tüm grubu da büyüğü altına almış durumda. Herkes onun o güzel Avustralya aksanıyla ağzından çıkan her kelimeye asılıyor.

Amber onun söylediği her şeye gülüyor ve çocuklar onun en iyi arkadaşı olmaya çalışıyor. Maria sessiz.

Ben... beş yıl önce on iki saatliğine tanıştığım bir adamın bana şu anda hissettiğim şeyleri hissettirebilme yeteneğine sahip olmasından dolayı dehşete düşmüş durumdayım.

Bu profesyonelliğin tam tersidir - bu eziklik.

Koğuşta dolaşmaya devam ediyoruz ve nedense ona sinirlenmeye başlıyorum. Bu hastanedeki herkes onu bir rock yıldızı gibi idolleştiriyor. Muhteşem, zeki, esprili... ve beni aramadı bile. Başka bir koğuşa giderken, ters yönde yürüyen başka bir doktorla konuşmak için durdu ve yolları kesişti.

Gruba "On dakika mola çocuklar" diyor. Konuştuğu doktor da genç ve yakışıklı; iş dışında arkadaş oldukları belli.

Onlara sırtımı dönüyorum ama Amber benimle konuşmaya başladığında aynı yerde kalıyorum. Ne dediğini dinleyemiyorum çünkü Dr. Panty Dropper ve yakışıklı arkadaşına kulak misafiri olmakla çok meşgulüm.

"Cenevre'deki konferansa gidiyor musun?" Diğer doktor ona sorar.

"Eğer başarabilirsem, başarırım," diye yanıtlıyor Cameron.

"Evet, gelmeye çalış ve bir hafta geçirelim." "Tamam, geliyorum."

Ziyaret saatleri başladı ve koridorlarda insanlar gelip gidiyor. Özellikle bir kadın üç küçük çocuğuyla tek başına. En küçük iki çocuk öfke nöbeti geçiriyor ve en küçüğü ortalığı inletiyor ve kadın onu kolundan tutup sürüklüyor.

Dr. Stanton, çılgın atan çocuklarıyla birlikte koridorda kaybolmadan önce ona dönüp onaylarcasına gülümsüyor ve sonra arkadaşına dönüyor. "İşte bu yüzden prezervatifler gelmiş geçmiş en iyi icattır," diye fısıldar.

"Nobel ödülünü hak ediyor," diye yanıtlıyor diğer doktor. Ne? Kaşlarımı çatıttım.

Şaka mı yapıyor? Bu dangalak kim olduğunu sanıyor?
Prezervatif icat edilmiş en iyi şeydir. Belli ki çocuklardan nefret ediyor.
Kalbimin atışını kulaklarımda duymaya başladım. Ve düşünmek için...
Onun gerçekten seksi olduğunu düşünmüştüm. O kibirli bir pislik.
"Ben tuvalete gidiyorum," diye fısıldıyorum
Amber'a. "Elbette."
Döndüm ve koridorda yürüdüm.
"Ashley?"
Cameron'ı arkamda görmek için dönüyorum. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Sinirlerimi yutuyorum. "Tamam."
"Burada mı?" Bir ofisin kapısını açar.
Onu küçük alana kadar takip ediyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyor. Gözleri yumuşuyor ve gergin görünüyor. "Seni aramaya geldim." Kaşlarımı çatıyorum.
"New York'a seni aramaya geldim. Sen gittikten bir gün sonra içinde numaran olan telefonumu kaybettim."
Ne saçmalık ama.
"Je vous ai souvent pensé," diye fısıldıyor.
Tercümesi: Seni sık sık düşündüm.
Gözlerim yere düşüyor. Tanrım, iki dilli sevişmemizi hatırlıyor. Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum.
Neden bu kadar güzel kokmak zorunda?
Bu hastanedeki her kadın onu arzuluyor ve eğer oraya gitmeme izin verirsem, aramadığı listedeki bir diğer kadın olacağım. Bunu yapamam. Dr. Love'ı arzulayan o muhtaç kız olmayacağım.
"Özür dilerim mi?" Kesin bir dille cevap veriyorum. Yüzü düştü. "Vegas." "Vegas'a ne olmuş?" diye sordum.
Sinirlenmiş gibi gözlerini kısıyor. "Birkaç yıl önce Vegas'ta tanıştık." Dudaklarımı büzüyorum. "Tanıştık mı? Hiç sanmıyorum."
Kaşlarını çatıyor.
"Vous ne vous souvenez pas de moi?"
Tercümesi: Beni hatırlamıyor musun?
Gözlerim onunkileri tutuyor. "Özür dilerim. Almanca bilmiyorum."
Hi, egosu fiziksel bir darbe alırken meydan okurcasına çenesini kaldırır.
"Bu Fransızcaydı," diye alaycı bir şekilde cevap verir.

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Ben de Fransızca bilmiyorum. Yanlış kızı yakaladın."

Benden geri adım attı. Yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Ben de kendime şaşırdım. Bunu neden söyledim ki? Gözleri gözlerimi tutuyor ve yalanımı değerlendiriyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Lütfen beni affedin. Sizi başka biri sandım," diye mırıldanıyor. "Kim?"

Kaşlarım havaya kalkarken soruyorum. "Kim olduğumu sandın?" "Kim olduğumu sandın?"

Nedenini biliyorum ama cevabını bilmek zorundayım.

Sırıttıyor. Beni yakaladı. Ben olduğumu biliyor. Bu soruyu neden sordum ki? Ben olmasaydım, bu cevabı bilmem gerekmezdi.

Alaycı bir şekilde çenesini eğiyor. "Sadece beş yıl önce tanıştığım ve bir türlü unutamadığım harika bir kız."

Yüzüm düştü. *Olamaz.*

Gözlerinde öfke alevlenir. "Boş ver. Sen değildin. Zamanınızı aldığım için özür dilerim."

Öfkeyle yanımdan geçip ofisten çıktı ve kapı güm diye çarptı.

Bir an sessizlikte duruyorum, sığ nefeslerimin sesi havayı dolduruyor.

Onu hatırlamadığım için incinmiş gibiydi. Nabızı atan hiçbir kadının Cameron Stanton'ı unutmadığını zaten biliyorum.

Çaresizlik içinde başımı gökyüzüne doğru eğdim. Bunu neden yaptım ki?

Cameron

TER gövdemden aşağı akıyor ve ayaklarımın sert bir şekilde yüzeye çarpma sesi spor salonunda yüksek sesle çınlıyor.

Koşu bandı uçuyor ama içimde kaynayan bu öfkeden kurtulmam gerekiyor.

On dakika daha. On dakika daha ve sonra durabilirim.

Beni hatırlamadı.

Tepemde çalan müzik kanalına bakıyorum ve onunla tanıştığım Vegas günlerini düşünürken alnımdaki teri siliyorum.

Birlikte geçirdiğimiz o geceyi nasıl unutmuş olabilir?

Lanet olası ruhuma kazındı.

O zamandan beri her kadını karşılaştırdım. Hiç kimse benimle boy ölçüşemedi.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak hep yetersiz

kalıyorlar. Ona kadar, ne aradığımı bilmiyordum.

New York'ta onu bulmaya çalıştıktan sonra eve dönmek için uçağa elim boş binene kadar hayal kırıklığının ne olduğunu bilmiyordum.

Bu o muydu?

Daha önce ofisimde çekilmiş bir fotoğrafını alıyorum ve Vegas'ta geçirdiğimiz zamana dair kafamdaki görüntünün izini sürüyorum.

Evet, lanet olası oydu!

Aklımda bir tür altın tek boynuzlu at statüsü var ve kesinlikle ofisimdeydi...

Bugün.

Hızımı arttırıp koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum.

"Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" Murph düşüncelerimi bölerek soruyor.

Ona cevap veremeyecek kadar nefesim daraldığı için başımı sallıyorum. "Bugün biri mi öldü?" diye soruyor endişeyle.

Başımı sallıyorum, hâlâ cevap veremeyecek kadar nefesim kesik. "Neyin var?"

"Hiçbir şey. Siktir... git," diye nefes alıyorum. Neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Yanlış olan ne olabilir ki?

"Sen huysuz bir pisliksin, biliyor musun?" Murph kaşlarını çatıyor. Ayaklarımın altından hızla geçen kemere konsantre olmaya devam ediyorum.

Kardeşim Joshua -biz ona Stan diyoruz- işten çıktıktan sonra antrenman yapmak üzere giyinmiş olarak spor salonuna giriyor. Ofis binasındaki spor salonundayız ve saat öğleden sonra 5. Çoğu gün buraya geliyoruz ve o haftada sadece birkaç gün Los Angeles'ta olmasına rağmen Murph ve ben her gün buradayız. Birbirimizi görebildiğimiz tek güvenilir yer burası. Açıkçası Stan ve Murph birlikte çalışıyorlar ama benim çılgın iş programım ve hepimizin hafta sonları meşgul olması nedeniyle en iyi iki arkadaşımınla günde altmış dakika geçirmek kutsal. Beni sinir etmedikleri zaman yani.

Stan beni görünce kaşlarını çatıyor ve bir süre beni izlemek için koşu bandına doğru yürüyor. Murph de ona katılıyor ve ikisi de sırtımdan önümde duruyorlar.

"Siktir... git," diye nefes nefese kaldım. "Bugün senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

"Biri mi öldü?" Kaşlarını çatıyor. Genelde sadece bir hastamı kaybettiğimde böyle olurum. Neyse ki bugünkü gerekçem bu değil.

"Kimse ölmedi," diye homurdanıyorum, bıkkınlıkla. "O zaman kışında ne var?"

Stan soruyor.

"Yok bir şey. Kötü bir gün geçirdim, hepsi bu."

İkisi birlikte ağırlık çalışırken ben koşmaya devam ediyorum. Bu Joshua'nın gün içindeki ikinci antrenmanı. Sabah akşam çalışıyor. Eminim anormaldir.

Neden beni tanımadığını söyledi? Gerçekten unutmuş olabilir mi? Aklımdan rahatsız edici bir düşünce geçiyor. Kahretsin, ya evliyse? Ya

onu çok geç bulduysam?

Kimi buldun? Senin kim olduğunu bile bilmiyor, kendime hatırlatıyorum. Belki de her şey tek taraflıydı. Hmm, olabilir, sanırım. Yani, normalde bana da olur, ama tam tersi. Ben en yakın çıkış kapısını ararken kızlar aşık oluyor.

Geçmişini düşünüyorum. O sabah benden uzaklaşmak için çok hevesliydi.

Belki de çok hevesliyim.

Kahretsin, gitmesine izin vermemeliydim. Yıllar boyunca pişmanlık duyduğum tek şey, onun hakkında daha fazla bilgi almak için kapıcıyı zorlamamış olmamdı. Ve o gece aptal telefonumu kaybettiğim için. Üzerimde nasıl bir etki yaratacağını bilseydim, Joshua'ya güvenlik kayıtlarını hackletirdim, hem de hemen oracıkta.

Koşu bandı nihayet durdu ve yorgun bacaklarım sert zemine uyum sağlayarak iniyorum. Nefes nefese kalmışım, ter içindeyim ve bitkinim. Banyoya giriyorum ve sıcak bir duşun altına giriyorum. Daha önce hiçbir durumun kontrolünü bu kadar kaybettiğimi hissetmemiştim.

Bu çok... rahatsız edici.

Duşun altında durup sıcak suyun başımın üzerinden akmasına izin veriyorum ve vücudumun yorulduğunu hissediyorum.

Uzun süre düşündüm ve iki seçeneğim olduğunu anladım. Beni hatırlamasını sağlamaya çalışarak kendimi aptal yerine koyabilirim, zaten hatırladığını bildiğim halde, ya da...

Düşünürken bir an boşluğa bakıyorum. Aklıma bir plan gelince yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Akıl oyunları mı oynamak istiyorsun, bebeğim? Hadi gidelim!

Ashley

Dört saat sonra ön kapının anahtarını çevirdim. Yorgunluk şu anda yaşadıklarımın yanına bile yaklaşamaz. Saat akşamın 8'i. Sinirler, konsantrasyon ve uhrevi bir yaratıkla yüz yüze gelmenin -ve ona yalan söylemenin- şoku etkisini gösterdi. Hayatım boyunca hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum.

"Anne!" Owen salonun arkasından atlayıp benimle ön kapıda buluşmak için koşarken heyecanla bağırıyor. Onu kucağıma alıp sıkıca sarılıyorum. Eve, onun yanına dönmek bana kendimi neden bu duruma soktuğumu hatırlatıyor

Cehennem: Bize daha iyi bir hayat sağlamak için. İstikrara sahip olmak. Kim olduğumla gurur duymasını istiyorum.

Planımız bu zaten.

"Selam, bebeğim." Saçlarına gülümsedim. "Üzgünüm geciktim. Günün iyi geçti mi?"

Sırıttırıyor. "Sana bir hediye aldım."

Aşırı abartılı bir hareketle ağzım açık kalıyor ve onu tekrar yere yatırıyorum. "Sen mi yaptın?"

Ellerini arkasında birleştirek ileri geri sallanıyor ve gururla başını sallıyor. "Çiçekler."

Genişçe gülümsüyorum. "Neden bana çiçek aldın?" "Onlar ilk gün çiçekleri."

Eğildim ve onu öptüm.

"Ama onları yarın sana alamam," diyor ciddi bir şekilde. "Çünkü bu senin ilk günün olmayacak."

"Oh, tamam," diye cevap veriyorum. "Bu mantıklı bir plan."

Jenna'nın kulak misafiri olarak mutfakta saklandığını görüyorum ve ona bir öpücük veriyorum.

"Onları görmek ister misin?" diye sorar.

"Evet, lütfen." Gülümsüyorum. Benim küçük adamım çok açık sözlü. Elimden tutup beni üst kattaki odama götürüyor ve yatağımın başucundaki komodinin üzerinde güzel, parlak renkli çiçeklerle dolu bir vazo duruyor. Kokularını içime çekmek için eğildim. "Onları seviyorum, teşekkür ederim, Owen."

Bir şey hatırlıyor ve koşarak odasına gidiyor. "Başka bir şey yaptım," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Gülümsüyorum ve yatağıma oturup onun dönüşünü bekliyorum. Birkaç dakika içinde tekrar yanıma geliyor. Bana çizdiği bir resmi uzatıyor. Ne olduğunu anlamaya çalışırken gülümsüyorum. Hmm. Zor. Dürüst olmak gerekirse her şey olabilir. "Bayıldım," diye nefes nefese kaldım.

Onu işaret ediyor. "Evet, çünkü bazen ceketiniz olmaz."

Kaşlarımı çattım. Tamam, şimdi beni kaybetti. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Oh, yani bu ben miyim?"

Başını salladı. "Evet." Kucağıma tırmanırken cevap veriyor. "Tabii ki sensin. Gördün mü?" Bir karenin içindeki eğri büğrü çizgileri işaret ediyor. "Burası hastane ve sen de doktorsun."

Yüzümde geniş bir gülümseme belirliyor. "Ah, evet, şimdi anlıyorum."

Gururlu gülümsemesi bana ışık saçıyor. Bu güzel çocuk hayatımdaki en büyük nimet. "Jenna nerede?" diye sordum.

"Mutfakta."

"Hadi, gidip ona çiçeklerimi gösterelim. Çok şaşıracak."

Owen düşünürken kaşlarını çatıyor ve sonra bana bir sır verebilmek için yaklaşmamı işaret ediyor. Kulağımı aşağı eğiyorum, böylece ağzına daha yakın oluyorum.

"Senin çiçeklerini biliyor," diye fısıldıyor.

"Biliyor mu?" Şaşkınlıkla fısıldıyorum.

"Onları satın aldı."

Gülümsüyorum. "Oh!" Şok olmuş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Ama hiç param olmadığı halde onları satın almışım gibi davranmak zorundayım" diye fısıldıyor.

"Tamam." Yanağından öperim. Bu çocuğun dürüstlüğü beni öldürüyor. "Bana söylediğini ona söylemeyeceğim," diye devam ediyorum. "Sırrın güvende ve teşekkür ederim, onları seviyorum." Anlaşmayı mühürlemek için göz kırpyorum.

"Güzel," diye yanıtlıyor elimi tutup beni aşağıya, sevgili arkadaşımın yanına götürürken. Bu o. O böyle çalışır. Owen'dan aldığım doğum günü ve Noel hediyelerinin hepsi Jenna'dan geliyor. Doğduğundan beri Owen'ın vekil mantıklı babası oldu çünkü babası umutsuzdu ve benim mutluluğum onun için kendi mutluluğundan daha önemliydi. Benim için yaptığı her şeyin karşılığını ona asla ödeyemem. Akşam yemeğimi tabağa koyarken mutfığa girdiğimde gülümsüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim," diyorum.

Çay havlusunu omzuna atıyor. "İlk günün için tebrikler." Sırıttıyor, gözleri muziplikle parlıyor.

Owen yanımdaki tabureye tırmanıyor ve Cheshire Kedisi gibi gülümsüyor.

"Owen bana çiçek almış," diye cevap veriyorum.

"Onları gördüm." Gülümsüyor. "Onun gibi bir oğlun olduğu için çok şanslısın." Owen kendisiyle gurur duyan bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Kolumu omuzlarına doladım ve başının üstünü öptüm. "Biliyorum. Benim küçük prensim." Yüzünün her yerine öpücükler kondurmaya başlıyorum, ta ki o gülerek beni uzaklaştırana kadar.

"Kes şunu anne," diye bağırtıyor. "Kes şunu."

Jenna tabağımı bana doğru itiyor ve ben de onun yaptığı güveç ve patates püresine bakıyorum.

"Teşekkür ederim." Duygularım beni ele geçirirken masanın üzerinden elini tutuyorum. "Yaptığın her şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Biliyorum."

Gözleri yanıma oturan Owen'a takılıyor ve sonra bana bir kadeh şarap dolduruyor. "Günün ve yeni patronun hakkında her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum." Şakayla karışık gözlerini büyütüyor. Yemekle dolu ilk çatalı ağzıma atıyorum. "Yeni patronum iyi biri." Yemeği işaret ediyorum. "Bu çok lezzetli."

"Ve?"

Owie'nin önünde detaylandırmak istemediğim için ağzımdaki lokmanın etrafında sırtıyorum. "Ve bu şarap şişesini içtikten sonra sana anlatacağım."

İki saat sonra durumumu açıklamak için elimden geleni yapıyorum.

"Formlar gerçekten çok uzundu ve bir saat boyunca onları dolduruyordum. Neden yazdığımı bilmiyorum, sadece yazdım."

Mutfak masasında ikinci şişe şarabımızı yudumlarken Owen güvenle yatağına uzandı.

Jenna kaşlarını çatır. "Neden yalan söylediğini anlamıyorum. Çocuk sahibi olmakta yanlış bir şey yok Ashley."

Yenilmiş bir nefes üflüyorum. "Biliyorum ama doldururken onu tanıyacağımı bilmiyordum, değil mi?"

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Bekâr bir anne olduğum için yargılanmak ve bana özel muamele yapılmasını istemiyorum."

"Olmayacaksın."

"Olacağım. 'Önce sen git, çocuğun bekliyor' saçmalığına maruz kalacağım. 'Fazla mesai yapamazsın çünkü evde çocuğun var'."

Jenna üzgün bir şekilde beni izliyor. "Ama bu adamdan hoşlanırsan ve sana çıkma teklif ederse ne olacak?"

"Yapmayacak."

"Olabilir. Seni hatırladı. Bu da bir şeydir." Umutla gülümsüyor.

Bardağımlı boşaltırken gözlerimi deviriyorum. "İnan bana, bir çocuğum olduğunu öğrenir öğrenmez ilgisini anında kaybedecek ve artık ihtiyaç duyulmayan birinin annesi olacağım."

Jenna düşünürken dudaklarını büzer. "Ona söylemelisin, böylece eğer bir şansınız varsa, sahip olduğunuz şeyi yeniden canlandırabilirsiniz."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Yıllarca bu adam hakkında konuştun, herkesi onunla kıyasladın ve şimdi kaderin garip bir cilvesiyle sana geri döndü ve her şeyi yalanlarla başlattın. Neyin var senin?"

Başımı ellerimin arasına aldım. "Tanrım, bilmiyorum. Telaşlandım, o muhteşem biri ve kadınlar ona bayılıyor. Kendimi çok yaşlı hissettim."

"Yarın oraya git ve ona her şeyi anlat. Onu hatırladığını, bir oğlunuz olduğunu ve aranızda olabilecek her şeyi keşfetmek istediğini söyle."

"Öyle bir şey demiyorum." Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Seninle bir şeyler keşfetmek istiyorum." Başımı sallıyorum. "Kulağa David Attenborough gibi geliyor."

Gülüyor. "Neye benziyordu?"

Başımı geriye doğru attım. "Hiç bu kadar ateşli bir adam görmemiştim. Bana biraz zarar verebilir, orası kesin." Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Neredeyse yine bakireyim."

"Fotoğrafını çektin mi?"

Yine yüzümü buruşturuyorum. "Sen ucube misin? Onun fotoğrafını çekmeyeceğim." Başımı sallıyorum. "Arkadaşım senin neye benzediğini görmek istiyor. Çekebilir miyim?"

Gülüyor ve ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz, derin düşüncelere dalıyoruz. "Ne yapacaksın?" diye soruyor sonunda.

Gözlerimi kısıyorum. "Öncelikle iş kıyafetlerimi giyip seksi görüneceğim. İkincisi, onu bir ofise sürükleyeceğim ve yalanımı itiraf edeceğim."

"Onu öpmelisin."

"Ne?" Sırıttıyorum.

"Hayal edebiliyor musun? Çok seksi görünüyorsun ve sonra onu ofise çağırıyorsun ve baştan çıkarıcı bir şekilde öpüyorsun."

Ona soğukkanlılıkla bakıyorum. "Bu benim işim ve çiğneyemeyeceğim kurallar var."

Gülümsüyor ve kadehini kaldırıyor. "Kadeh kaldırmak istiyorum." Şarabımı yudumluyorum ve kadehimi kaldırıyorum.

"Fransızca'da, ofislerde, doktorların masalarında kuralları çiğnemeye."

Gülüyorum ve şarabımı burnuma yanlış şekilde çekiyorum. Kontrolsüzce öksürmeye başladım. "Kapa çeneni, masa başında Fransızca konuşan bir doktoru baştan çıkarmıyorum." Öksürüyorum. "Kovulacağım."

"Ya da sertçe becerdin."

Gülerken öksürmeye devam ediyorum.

Sahte bir Fransız aksanıyla "Oh, we we mouser, göreceğiz," diye karşılık verir.

Otoparkta bom kapısının yükselmesini bekliyorum. Saat sabahın 6.40'ı ve ben son derece şıkım. Bugünden sonra çalışırken önlük giyeceğim ve o zaman kimseyi etkileme şansım sıfır. En azından Dr. Vegas'ı.

Siyah elbise mi? Kontrol et.

Saçlar açılmış ve düzleştirilmiş mi?

Kontrol et. Makyaj? Tamam.

Şeffaf siyah çoraplar ve topuklular? Tamamdır.

Kesinlikle uykusuz ve boş mu çalışıyorsunuz? Kontrol edin, kontrol edin ve iki kez kontrol edin.

Sinirli bir nefes üflüyorum. Yukarı çık, seni aptal şey. Bom kapısı yukarı çıkmıyor. *Neden?* El frenini çekip arabamdan indim. Kartım beni ilk kapıdan geçirdi ama ikincisinde durdurdu. Şimdi geri dönemem çünkü ikinci bom kapısından geçmem gerekiyor.

Tanrı aşkına.

Saatime baktım. Sabah 6.45. Zaten geç kalmışım çünkü bütün gece bir doktor hakkında kötü şeyler düşünmüşüm ve alarm çalmadan bir saat öncesine kadar neredeyse hiç uyumamışım. Küçük kırmızı yardım düğmesine basıyorum ve çalmasını bekliyorum.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" Hoparlörden bir erkek sesi geliyor. "Merhaba, ilk bom kapısından geçtim, ama şimdi geçmeme izin vermiyor ikincisi."

"Bu kartı daha önce kullandınız mı?" "Hayır, yeniyim. Stajyer doktorum."

"Kart arızalı olmalı. Otoparktaki ikinci kata gelmeniz ve kartı makineden geçirmeniz gerekecek."

Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar saatime bakıyorum. Bu saçmalık için zamanım yok.

"Üzgünüm, zamanım yok. İşe gitmem gerekiyor. Kapıyı kaldırabilir misiniz, ben de bu gece hallederim?"

"Hayır. Bu politikaya aykırı."

"Dalga mı geçiyorsun? Trafiği engelliyorum. Arkama geçmeye çalışan olursa onlar da sıkışacak."

"Personelin çoğu B bloğuna park ediyor," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Peki, bu personel değil, kapıyı açabilir misiniz?" Tersliyorum.

Tekrar saatime baktım. Kahretsin, saat sabah 6.50.

"Hayır, ikinci kata gel."

Aman Tanrım. "Oraya nasıl gidebilirim?"

Arabanızı bırakın, merdivenlerden inin ve diğer uçta bir ofis var. "Ben... Ben işe geç kalacağım," diye kekeliyorum panik içinde.

"Öyle görünüyor," diye alaycı bir şekilde cevap verir. Kahretsin!

Telefonu kapatıyorum, arabamı kilitliyorum ve merdivenlere doğru koşuyorum, ikişer ikişer çıkıyorum. İkinci kata çıkıyorum, topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve elimde topuklu ayakkabılarımla, sadece çoraplarım çıplak zemine degecek şekilde otoparkın diğer ucuna doğru fırlıyorum. Nefes nefese kalıyorum ve umursamayan sıska bir adam bana bakıyor.

"Park bileti çalışmayan kadın siz misiniz?" "O... ben olabilirim," diye nefes nefese kaldım. Oh, adamım, formdan düştüm.

Ona bileti veriyorum. Tarıyor ve sonra bir düğmeyle kapıyı açıyor. Kapı yükselirken güvenlik kamerasından izliyorum.

"Ben yukarıdayken bunu benim için yapamaz mıydın?" Şak diye söyledim. Dürüst olmak gerekirse...

bazı insanlar.

"Hayır. Başımı belaya sokmak istemiyorum." Kartımı uzatırken alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Elinden kapıyorum ve dönüp merdivenlere, kendi katıma, oradan da arabama doğru koşuyorum. Saatime baktığımda nefes nefese kalmıştım. Sabah 6.58.

Oh, adamım. Geç kaldım!

Manyak gibi arabayı otoparka sürdüm. İniyorum, arabayı kilitliyorum ve koşuyorum. Hastanede nereye çıkacağımı bile bilmiyorum ama umarım gideceğim yere yakındır. Ağır kapıyı iterek açıyorum ve daha önce görmediğim bir alana çıkıyorum. Hangi cehennemdeyim ben? Panik içinde

etrafıma bakıyorum.

Bir hademe görüyorum. "Affedersiniz, kardiyoloji nerede?" Nefes nefese kaldım. Bugün iyi görünmek buraya kadarmış. Şimdi cehenneme benziyorum.

Kaşlarını çattı. "Hastanenin diğer ucundan aşağıya ve iki kat yukarıya."

Yüzüm düştü. "Ne?" Kahretsin. Koşmaya ve asansörü yakalamaya başlıyorum. Aynada saçımı düzeltmeye çalışırken nefes nefese kalıyorum ve kapılar açılmadan hemen önce aşağı baktığımda çoraplarımın içinde bacağı boyunca uzanan kocaman bir merdiven görüyorum.

"Ah. Siktir et!" Çıtlatıyorum.

Kapılar açıldı ve dışarı fırladım. Çoraplarımı çıkarmak için bir banyo bulmalıyım. Saatile baktım. Sabah 7.10.

Aman Tanrım. Aman Tanrım!

Ben asla geç kalmam.

Ben geç kalmam.

Sonunda bir tuvalet tabelası görüyorum ve kabine koşup deli gibi çoraplarımı çıkarıyorum.

Bu gün gerçekten çok kötü başlıyor. Onları çöpe atıp dışarı fırlıyorum ve sonunda kardiyoloji kanadına varıyorum. Çift kapıyı açtığımda tüm stajyerlerin Dr. Stanton'la birlikte bir grup halinde durduğunu görüyorum.

Soğukkanlı, sakın ve tam zamanında.

Nefes nefese kaldım, saçım başım dağıldı ve hepsi birlikte dönüp bana baktılar.

Oh, kahretsin.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum, utanarak onların durduğu yere doğru kayarken.

Dr. Stanton'ın karanlık gözleri benimkilerle buluştu. Onun bakışları altında solduğumu hissediyorum. "Sonunda bize katılman ne güzel."

Küçümsüyor.

Yüzüm düştü. "Özür dilerim, Dr. Stanton. Bir park kazası geçirdim."

Öfkeli gözleri benimkileri tutuyor. "Gerekçenin konuyla ilgisi yok.

Geç kaldın." Gözlerim onunkileri tutuyor. *Aman Tanrım.*

Diğer stajyerlerin hepsi başka tarafa bakıyor. Bu rahatsız edici.

"Ben... Biliyorum," diye kekeleyorum gergin bir şekilde. "Özür dilerim." Utanç içinde başımı öne eğdim.

"Geç kalmaya tahammülüm yok. Kendine çeki düzen vermelisin yoksa burada iki dakika bile dayanamazsın." Öfkeyle homurdanıyor. "Beceriksiz insanlarla işim olmaz."

"Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Arkasını d ö n ü p koridorda yürümeye başlamadan önce, "Saçma sapan bahanelerini başkasına anlat," diye mırıldandı.

Diğer stajyerler ve ben şok içinde olduğumuz yerde kalakaldık.

Bu da neydi böyle?

Dönüyor. "Geliyor musun?" diye tersliyor.

İntörnlerin hepsi onun peşinden bir hastanın odasına giriyor, ben ise kulaklarımda öfkeli nabzımı duyarak arkada sürükleniyorum.

"Ashley, bizi daha fazla bekletme," diye sesleniyor odanın içinden. Dr.

Vegas'ın yakında bir doktora ihtiyacı olabilir.

Bu ne cüret?

Ashley

Cinsel kimya konusunda beni rahatsız eden şey nedir biliyor musun? İsteddiğin zaman kapanmıyor. Cameron Stanton bana açıkça kızgın ve ben burada, bütün gün onun huysuz kıcını takip ederek çıplak nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Yani, takım elbise güzel... Aslında mükemmel. Az önce sertçe sikilmiş gibi görünen dağınık siyah saçları ilham verici. Lekesiz ayakkabılar tasarımcı işi ve saat muhtemelen arabamdan daha pahalı, ama hayır... benim için işe yarayan şey çıplak olması. Dr. Stanton'ın vizitelerini takip eden bir grup olarak koridorda yürüyoruz. Bu izlemesi en kötü işkence türü. Hastalarına karşı o kadar nazik ve şefkatli ki gün geçtikçe daha da eridiğimi hissediyorum. Odanın önünde duruyoruz, böylece bize her zamanki brifingimizi verebiliyor ve hasta çizelgesini açıyor.

"Bu Gloria Hernandez. Gloria 92 yaşında ve üçlü kalp bypass'ına ihtiyacı var." Duraklıyor. "Yaşı yeterince iyi olmadığı için ameliyattan sağ çıkamayabilir." Gözleri bizimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Ona göz kulak olabilmem ve mümkün olduğunca rahat etmesini sağlayabilmem için burada kalacak. Hayatta kalan bir ailesi yok."

Grup sessizliğe gömülür. Bunun Gloria'nın tek başına öleceğinin şifresi olduğunu biliyoruz.

Dr. Stanton gülümsüyormuş gibi yapar ve odaya girer. Yatağındaki çelimsiz, küçük, yaşlı kadını görünce genişçe gülümser.

"En sevdiğim hastam bugün nasıl?" Kızın elini şefkatle avucunun içine alırken gülümsüyor.

Gloria küçük, yaşlı ve çelimsizdir. Saçları tamamen beyazdır ve güzel bir kıvrımı vardır ve küçük eli koyu mor damarlarla kaplıdır. Güzel pembe bir gecelik giymektedir ve saçında kaküllerini geride tutan pembe bir toka vardır. Onu gördüğünde yüzü aydınlanıyor ve elini tutarken heyecanla gülümsüyor. "Merhaba, Dr. Stanton," diye haykırıyor. "Ben de sizi bekliyordum."

Ona arsızca sırtıyor ve elini sıkıyor. "Gloria, bu benim yeni stajyer grubum. Önümüzdeki on iki ay boyunca buradalar."

Gözleri hepimizin üzerinde geziniyor ve kibarca gülümsüyor.

"Merhaba." "Merhaba." Hepimiz gülümseriz.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Ben iyiyim." Duraksıyor. "Yine de eve gitmek istiyorum, lütfen."

Hâlâ sıkıca tuttuğu elini okşarken daha sert gülümsüyor. "Bu konuşmayı her gün yapıyoruz Gloria. Yakın zamanda eve gitmeyeceksin." Dosyasını aldı ve okumaya başladı.

"Burası çok sıkıcı, doktor."

"Sadece rahatlamaya çalış." Okurken çizelgeyi bir sonraki sayfaya kaydırır üzerinde.

"Gözlerim için bir şey yapabilir misiniz?" diye yalvarıyor. "Keşke yapabilsem okumak. Bu zalim bir son, okuyamamak."

Gözleri onunkilerle buluşuyor ve üzüntüyle başını sallıyor. "Ne yazık ki görme yetini geri getiremem Gloria. Keşke yapabilseydim."

İzlerken boğazında bir yumru oluşuyor. Hevesli bir okuyucu olarak, görme yetimin artık okumama izin vermeyeceği günden daha kötü bir şey hayal edemiyorum. Dr. Stanton tabloyu okumaya devam ediyor. Kendime engel olamayarak konuşuyorum.

"En sevdiğin kitap hangisi Gloria?"

Bize bakıyor, soruma şaşırıyor.

"Ben Ashley." Elimi uzatırken gülümsüyorum ve onun küçük elini nazikçe sıkıyorum.

Gülümsüyor. "Merhaba, Ashley." Uzanıp yüzümü avuçlarının içine alıyor. "Tanrı seni kutsasın, aşkım."

Kaşlarımı çattım.

"Özür dilerim?" "Çok güzelsin."

İlgisinden utanarak mahcup bir şekilde gülümsüyorum.

"Gurur ve Önyargı." Yumuşak, uzak bir gülümseme ile gülümsüyor.

"Keşke bir kez daha okuyabilseydim."

Duygularımı bastırmaya çalışırken gülümsüyorum. "O benim de en sevdiğim kitap Gloria."

"Bu bir klasik." Yanağımı okşuyor ve aniden sekiz kişinin beni izlediğini fark ederek ilgi odağı olmaktan geri çekiliyorum. Dr. Stanton'ın gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor.

"Doktor?" Gloria araya girer.

Gözleri ona kaydı. "Evet, Gloria."

"Bugün muhallebi istiyorum, bana acı çektirmeye çalıştıkları o iğrenç yoğurdu değil."

Ona arsızca göz kırpmıyor. "İyi bir kız olacak mısın?"

Yaramazca gülüyor. "Ah, Dr. Stanton, keşke sizinle 60 yıl önce tanışsaydım."

Bekleyen hemşireye çizelgesini uzatırken gülümsüyor. "Bugün yoğurt yerine muhallebi sipariş edebilir misiniz?"

Hemşire neredeyse ayaklarının dibinde eriyecekti.

"Peki, doktor." Gloria'ya son bir kez gülümseyerek odadan çıkar.

Öğle yemeğinden hemen önceydi ve çok acıkmıştım. "Bu taraftan mı?" Amber soruyor.

Park yerine bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Bilmiyorum." Otoparkta Dr. Stanton'ın arabasını ararken onun önünde yürüyorum. Bagajından özel hastaneden getirdiği bazı dosyaları alıyoruz. "Arabasından onun için bir şeyler almamızı isteyerek ne yaptığını sanıyor? Ben lanet bir köle değilim," diye çıkışıyorum.

Onun muhteşemliği beni cidden kızdırıyor.

Herkes Dr. Stanton'ı sever. *Neden bu kadar mükemmel olmak zorunda ki?*

Çok sinir bozucu.

Onu hatırlamadığımı söylediğime sevindim çünkü ölümcül düşmanlar olacağız, bunu söyleyebilirim. Etrafımdaki herkese acınası bir şekilde iyi davranmasını izlemek zorundayım, ama sonra sanki ben yokmuşum gibi beni tamamen görmezden geliyor.

Her hemşire her fırsatta onunla flört ediyor. Daha da sinir bozucu olan, onun da flört etmesi. Burada kaç kadınla yattığını hayal edebiliyorum.

"Neden şikayet ediyorsun? Aslında çocuklara sordu, hatırladın mı? Ama biz on dakika saklanmak istedik, o yüzden teklif ettik." Amber cevap veriyor.

"Oh, evet, yaptık."

"Onun kölesi olacağım. Cidden, ne kadar muhteşem biri değil mi?"

Amber iç geçirir.

Gözlerimi deviriyorum. "O iyi, sanırım," diye mırıldanıyorum.

"Gerçekten fark etmedim. Pislik olmakla o kadar meşgul ki."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? O iyiden çok daha iyi," diye devam ediyor arabaların arasından geçerken arkamdan. "Bence senden hoşlanıyor."

Yüzümü ona dönüyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bulduğu her fırsatta seni kesiyor." Gözlerimi kısıyorum. "Bakmıyor."

"O da öyle."

Bu beni heyecanlandırmamalı ama heyecanlandırıyor. "Ne zaman mesela?"

"Mesela sen dosya dolabından bir şeyler almak için eğildiğinde, o da senin arkana bakıyordu."

Yüzümü buruşturuyorum. "Oh, lütfen, hiç de öyle değildi." "Ona çıkma teklif etmelisin."

"Ne?" Çığlık atıyorum. "Ona çıkma mı teklif ettin? Tiyatroda gaz mı kokluyordun?"

"Eğer beni kesiyor olsaydı, ona çıkma teklif ederdim." Demek istediğini vurgulamak için gözlerini büyütüyor.

Kocaman gülümsüyorum. "Amber, sen delisin. Bunu biliyor muydun?" "O bana çıkma teklif edemez, bu yüzden ben ona teklif etmek zorundayım." Kaşlarımı çattım.

"Neden sana çıkma teklif edemedi?"

"Hastane politikası. Doktorların..." Parmaklarını havaya kaldırarak alıntı yapıyor. "Stajyerlerle ilişki."

"Neden? Son baktığımda hepimiz yetişkindik."

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ama fırsat bulursam bu kuralı ciddi ciddi çiğneyeceğim."

Yürümeye devam ederken gülümsüyorum.

"Beni süzdüğünü görürsen söyle ki tetiği çekebileyim," diye devam ediyor.

Bir kahkaha patlattım. "Tetiği çekmek mi?" Tekrar ediyorum.

"Evet, biliyorsun. Günü yakalayın. O pisliği biçin."

Yürürken gülüyorum. "Biç şu pisliği." Kıs kıs gülüyorum. Otoparkın etrafına bakıyorum. "Hangi arabaydı bu?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Güvenli park alanındaki en uzak B blokta olduğunu ve plakasının 777 olduğunu söyledi." Yönünü değiştiriyor ve ben de onu otopark boyunca takip ediyorum.

Kaşlarımı çattım. "777 ne biçim bir plaka?" Bu adam tam bir aptal.
Kıpırdamadan durdu ve neredeyse arkasına çarpıyordum. "Oh... benim... lanet olsun," diye kekeliyor.

"Ne?"

"Şu lanet arabaya bak."

Etrafıma bakındım. "Ha, nerede?"

"Yemin ederim bu adamla evlenmeliyim," diye fısıldıyor

Amber. "Ne?" Tersledim. "Burada neye bakıyoruz?"

Siyah, süper parlak, gösterişli bir arabayı işaret ediyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. O kadar süslü ki, daha önce böyle bir araba gördüğümü hiç sanmıyorum. "Ne tür bir araba bu?"

"Bir Aston Martin."

Yüzüm düştü. "Fiyatı ne kadar?" Kekeliyorum. "İki yüz bin dolar kadar."

Olduğum yerde hareketsiz duruyorum. "Oh," diye fısıldıyorum. Aklım Vegas'a ve sahip olduğu korumalara geri dönüyor. Kim bu adam? Onun yaşında bu kadar zengin olan çok doktor yoktur. Düğmeye basıyor ve kilit açıldığında ışıklar yanıyor. Sürücü koltuğuna tırmanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hadi bir tur atalım." Motoru çalıştırırken yaramazca gülümsüyor. Bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyor.

"Delirdin mi sen?" Suçluluk duygusuyla etrafıma bakarken fısıldıyorum. "Çık dışarı! Bugün zaten bir kez başım belaya girdi."

Konsoldan onun siyah playboy güneş gözlüklerini alıp takıyor ve direksiyonu çeviriyormuş gibi yapıyor. Sahte bir Avustralya aksanıyla "Ah Amber, seni çok sert becermek istiyorum," diye taklit ediyor.

"Amber, seni bir akıl hastanesine kapatmak istiyorum," diye onunkinden daha iyi bir Avustralya aksanıyla karşılık verdim.

Bana gülümsüyor. "Atla." "Deli misin sen? Hayır."

"Burada kimse yok. Sadece içeri gir ve bir dakika otur."

Etrafa bakıyorum. Park yeri boştu sanırım. Yolcu tarafına yürüyorum, biniyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Amber'ın yüksek sesli kahkahası bulaşıcı ve hızlı sürüyormuş gibi yapıp direksiyonu ileri geri çevirirken kendimi bir kız öğrenci gibi kıkırdarken buluyorum. "Oh, Amber, seni kaleme götürürken sikimi yala," diye kötü Avustralya aksanıyla tekrar taklit ediyor.

Bir kahkaha patlattım. Uzun zamandır tanıştığım en canlandırıcı aptal. Tıp fakültesi insanları genelde çok sıkıcıdır.

Bana döndü, çok ciddiye. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" "Hayır. Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki kendime bir çanta hazırlamam gerekiyor Dr. Stanton." Sırıyorum.

"Ve eğer beni istemiyorsa... o zaman onu paketlemek zorundasın." "Beni istemiyor," diye cevap veriyorum.

"Olabilir."

"Henry'yi isteyebilir." Sırıyorum. "Diğer taraf için vuruş yapabilir."

"Siktir." Ciddileşirken bir an düşünüyor. "O zaman bir de

Bu sorunun tek bir çözümü var."

"Neymiş o?" Sırıyorum.

"Bana cinsiyetimi yeniden düzenlemeniz gerekecek."

Gözlerim büyüdü. "Peki yeni penisini nereden alıyorum?"

Bir an düşünürken dudakları seğiriyor. "Kesip biçebileceğimiz eski erkek arkadaşların var mı?"

Elimizde birer kutu dosyayla koridorda ilerlerken Dr. Stanton'ı ofisinin kapısında dikilirken bulduk. "Bunları nereye koymamı istersiniz?" Amber ona soruyor.

Gözleri elimizdeki kutulara takılıyor. "Amber, senin kutun birinci kattaki arşiv bölümüne gidecek ve Ashley, senin kutun da benim ofisime gelecek."

Amber kaşlarını çatıyor. "Peki, bunu ofise mi götüreyim?"

Gözleri gözlerimi tutarken dikkati dağılmış bir şekilde, "Evet, sadece aşağı inin. Resepsiyon görevlisi size rehberlik edecek." Kolunu uzattı. "Ofisime gel, Ashley."

Midem bulanıyor. Sesi daha baştan çıkarıcı olabilir miydi? Yanından geçip ofisine giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyor. Bir an sırtım ona dönük duruyorum, dönüp yüzüne bakamayacak kadar korkuyorum. Eminim aklımı okuyabilecektir.

Kes şunu, kes şunu, kes şunu.

Gergin bir şekilde yüzümü ona dönüyorum. "Beni nerede istiyorsun?" Fısıldıyorum. *Ne oluyor lan?* "Ben... Yani. Kutuyu nerede istiyorsun?" Kendimi düzeltiyorum,

utandım.

Yüzünde bir gülümseme izi belirirken bana doğru adım atıyor. İri kahverengi gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Ne demek istediğini biliyorum Ashley."

Oh, adım söyleme şekli öyle ki...

Öne doğru eğilip kutuyu ellerimden alıyor ve bana dönmeden önce masasının üstüne koyuyor. Tıraş losyonunun hafif kokusu etrafımı sarıyor. Hiç bu kadar güzel kokan bir adamla tanışmamıştım. Kıpırdamadan duruyoruz, aramızdaki hava çatırdarken birbirimizden sadece bir metre uzaktayız.

Hâlâ orada.

Kimya hala orada. Yıllar önce havai fişekleri hissettim, ama şimdi nükleer enerji.

Gözleri yüzümün her yerinde dolaşıyor ve sonra dudaklarıma düşüyor.

Zor nefes alıyorum. Lanet olsun, bu delilik. Dilinin alt dudağını yavaşça yalamasını izliyorum.

O dili hatırlıyorum.

Gözlerim onun masasına kayıyor ve Jenna'nın dün geceki sözlerini hatırlıyorum. Doktorun masasında Fransız seksi yapmak tam olarak onun sözleriydi.

Bir şeylerin peşindeydi çünkü ben de tam olarak bunu yapmak istiyordum. Kendimi yakaladım ve sııttım.

"Komik bir şey mi var?" Kaşlarını çatıyor.

"Dosyaları nereye koymamı istersiniz doktor?" Masumca sordum. Hissediyor mu?

Kendini toparlıyor ve başını sallıyor. "Alt çekmecedeki dosyaları gerekiyor, lütfen."

"Şimdi yapmamı ister misin?" Uyarılmamın içimde derinlere doğru pompalanmaya başladığını hissederken fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri

tutuyor. "Evet." Nefesim

kesiliyor.

"Dizlerinin üzerine çökmek zorunda kalacaksın." Gözleri

kararıyor. Bekle, ne? Burada aynı şeyden mi

bahsediyoruz?

Gözlerimiz sıkıca kilitlendi. "Elbette," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden.

Tahrik olduğunu hissedebiliyorum. Beni yemliyor. Bunu benim için yapıp yapmadığını bilmek istiyor ve lanet olsun, öyle de yapıyor.

Elimde olmadan dosya dolabına doğru yürüyorum ve halının üzerine

dizlerimin üzerine çöküyorum. Üstümde duruyor, elleri sanki kendini bir şey yapmaktan alıkoyuyormuş gibi iki yanında kenetlenmiş.

Oh, o istiyor, tamam.

Size çok iyi verebilirim, Dr. Vegas.

"Onu bana verecek misin?" Nefes alıyorum.

Dik duruyor, dizlerimin üzerinde bana bakıyor, açıkça tahrik olmuş ve baskın ve şu anda hasta dosyaları hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum ama aklımda giydiği o pahalı takım elbise pantolonunun fermuarını açmaktan bahsediyoruz.

"Hepsini mi istiyorsun?" Kaşını kaldırıyor.

Başımı salladım. "Evet."

Dönüp kutuyu alıyor ve yanımda yere koyuyor, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta.

O kadar yakın ki neredeyse tadını

alabiliyorum. Lanet olsun, çok

uzun zaman oldu. *Tak, tak.*

Sanki nerede olduğunu hatırlamış gibi aniden ayağa kalkar. "Evet?" diye tersliyor, sözünün kesilmesine sinirleniyor.

Telaşla alt çekmeceyi çekerken kutudan hızla iki dosya alıyorum.

Uzun boylu, yakışıklı bir adam kafasını kapıdan uzatıyor ve gözleri ikimizin arasında geziniyor. "Rahatsız mı ediyorum?"

Dr. Stanton hayal kırıklığıyla başını kaşıyor. "İçeri gelin lütfen." Bana eliyle işaret etti. "Ashley, bu William Jameson, ortağım."

Kahretsin, diğer patronum. Ayağa fırladım. "Merhaba." Elini sıktım. "Memnun oldum." Gülümsedim.

"Ashley Tucker?" diye

sordu. Başımı salladım.

"Evet."

"Oh, o zaman benimlesin." Genişçe

gülümsüyor. "Hayır. O benimle." Dr. Stanton

sertçe cevap verir.

Dr. Jameson'ın gözleri aramızda gidip geliyor. "Ama düşündüm

ki-" "Planlar değişti," diye araya giriyor Cameron.

Jameson sahte bir gülümseme takınır. "O zaman sizi onun yetenekli ellerine bırakıyorum."

Dr. Stanton'a bakarken endişeyle başımı sallıyorum. Bu çok garip.

"Cameron, seninle bir dakika dışarıda görüşebilir miyiz lütfen?"

"Elbette." Gözleri bana kaydı.

"Dosyalamaya devam etmemi ister misin?" Ben sorarım.

Kaşlarını çattı. "Aslında, bunu bırak ve daha sonra geri gel. Will, otursana. Burada konuşacağız."

Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

"Ashley?" Dr. Jameson arıyor.

İki adamla yüzleşmek için geri döndüm. "Evet?"

"Bu öğleden sonra ikinci katta kahve eşliğinde bir hoş geldiniz resepsiyonu düzenliyoruz. Bize katılacak mısınız?" Sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Teşekkür ederim, bu çok hoş olur."

"Saat ikide görüşürüz."

Başımı salladım ve rüya adamım Dr. Vegas'a dönüp bakmadan odadan çıktım.

Çok yakındı.

Kasiyer alışverişimi yaparken saatime bakıyorum. Beklerken sandviçimin son parçasını çiğnedim. Açlıktan ölüyordum ve bir dakika daha bekleyemezdim. Öğle yemeği saatimde bir şeyler almak için bir dükkâna daldım. Kendime engel olamadım. Dünyadaki en sevdiğim şeyi yapamamayı hayal bile edemiyorum.

Bana kahverengi kağıt torbamı uzattı. "Al bakalım. Keyfini çıkar."

Gülümsüyor.

Paketimi ondan aldım. "Alacağım, teşekkür ederim. İyi günler."

Dükkândan çıktım ve hızla arabama döndüm.

On beş dakika sonra kendimi Gloria'nın odasında buldum.

Beni gördüğünde küçük yüzü aydınlanıyor. "Merhaba, Ashley."

Gülümsüyor.

Bir çivi kadar keskin. "Merhaba, adımını hatırladın mı?" Gülümsüyorum.

"Sana bir şey getirdim."

Yüzü aydınlandı. "Yaptın mı?"

Gülümsüyorum ve küçük kahverengi kâğıt torbayı ona uzatıyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Ne var canım? "Aç şunu."

Küçük, çelimsiz elleri bandı açmak için uğraşırken gülümsüyor ve ben de sabırla bekliyorum, acaba ne zamandır hediye almıyor. Sonunda açıyor ve çantadan çıkarıyor. Yüzü düşüyor ve nefesi kesiliyor. "Ah..." Küçük elini ağzına götürüyor. "Hatırladın mı?" Ona yeni aldığım Gurur ve Önyargı'nın sert kapaklı baskısını açıyor.

Gururla gülümsüyorum. "Sana söyledim, bu benim de en sevdiğim kitap. Hastanede yanında bir kopyası olsun istedim."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor kitaba bakarken. "Bu son zamanlarda birinin benim için yaptığı en düşünceli şey... Ne kadar zamandır hatırlayamıyorum."

"Bir şey değil." Elini tuttum ve sandalyede yanına oturdum. Dr. Stanton hayatta kalan akrabası olmadığını söyledi. Ne zamandır tek başına?

"Bana bir sayfa okuyacak vaktin var mı canım?" diye soruyor. "Eğer yoksa sorun değil, sormam kabalık olur."

Saatime baktım. Geri dönmeden önce on beş dakikam var. "Evet, ama sadece on dakika, tamam mı?"

Gloria heyecanla gülümsüyor ve ben yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kitabı açarken arkasına yaslanıyor. Bu benim de uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli an. Sandalyede bacaklarımı altına kıvırıyorum ve okumaya başlıyorum.

*Bu evrensel olarak kabul edilen bir gerçektir
İyi bir servete sahip olan bekar bir erkeğin bir eşe ihtiyacı vardır. Böyle bir
adamın duyguları ya da görüşleri mahalleye ilk girdiğinde ne kadar az
bilinirse bilinsin.*

Okurken gülümsüyorum ve birkaç kez gözyaşlarımı tutamıyorum. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum, yaşlı bir kadına ölmeden önce en sevdiği kitabı hediye ediyormuşum gibi hissediyorum. Birdenbire, bu şimdiye kadar yaptığım en önemli iş oldu.

Gloria yatağında uzanmış, ellerini önünde sıkıca kavuşturmuş, dikkatle dinlerken yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyor.

*"Onun gururu," dedi Bayan Lucas, "beni gururun sık sık yaptığı kadar
rahatsız etmiyor, çünkü bunun için bir bahane var. Ailesi, serveti ve her
Şeyi kendi lehine olan genç bir adamın böyle düğünmesine Çağmamak
gerekir.*

*Kendinden çok emin. Bunu ifade etmeme izin vererseniz, gurur duymaya
hakkı var.*

"Benim de kendi Bay Darcy'm vardı." Gloria usulca gülümsüyor.

Onu izlerken kitabımı kucağıma bırakıyorum. "Yaptın mı?"

"Yaptım."

Gülümsüyorum.

"Ayaklarımı yerden kesti ve yetmiş dört yıl evli kaldık.
Öldüğü güne kadar
mutluydu." "Ne kadar
harika, Gloria."
Yüzü ciddileşiyor. "Bize hiç çocuk bahşedilmedi." "Oh." Tek
söyleyebildiğim bu çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum.
Gözleri bana doğru kayıyor. "Peki ya sen? Kendi Bay'ını buldun mu?
Darcy?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Eskisi gibi erkek yapmıyorlar
Gloria." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken bir an duruyorum.
"Bugünlerde sadece tek boyutlu erkekler üretiyor gibiyiz."
Bilge gözleri benimkileri tutuyor. "Ve sen üç boyutlu bir adam mı
istiyorsun?" Yumuşakça gülümserken başımı sallıyorum. "Evet.
Zihin, beden ve ruh istiyorum."
"Ve sen sadece cesedi isteyen adamları mı
buluyorsun?" Üzüntüyle başımı salladım. "Öyle
görünüyor."
Elini uzattı ve ben de elimi tuttum.
"Bay Darcy'n senin için gelecek," diye fısıldıyor.
Gülümsüyorum ve elini sıkıyorum. "Belki."
Saatime baktım. Beş dakikam daha var.

*"Bu çok doğru," diye karşılık verdi Elizabeth, "benim gururumu kırmasaydı,
onun gururunu kolayca bağışlayabilirdim."
"Gurur," diye gözlemledi Mary. "Sanırım bu çok yaygın bir zaaf."*

Göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görüyorum ve başımı
kaldırdığımda Dr. Stanton'ın kapı çerçevesine yaslanmış ikimizi dinlediğini
görüyorum.

Ne zamandır orada?

Gergin bir şekilde doğrulup kitabı kapatıyorum. "Ben... Ben sadece
Gloria'ya kitap okuyorum," diye kekeliyorum.

Yumuşakça gülümsüyor. "Ben de öyle duydum." Gözleri daha önce hiç
görmediğim bir parıltıyla gözlerime bakıyor.

Bu bakış da ne?

"Gloria, bunu yarın alabilir miyiz?" Gözlerim onu bulduğunda
soruyorum. "Evet canım, çok teşekkür ederim. Beni çok mutlu
ettin."

Gülümsüyorum, kitabı komodinin üzerine koyuyorum ve o da elini
uzatıyor. "Kitabı bana uzatır mısın lütfen Ashley?"

"Okumaya mı çalışacaksın?" diye sordum.
Başını sallıyor. "Hayır, sadece onunla uyumak istiyorum."

Duygularım beni ele geçiriyor ve kitabı hızla ona uzatıyorum. Gözlerimi yerden ayırmıyorum ve Cameron gözyaşlarımı görmeden önce koşarak odadan çıkıyorum.

Yalnız ölmek istemiyorum.

Müziğin sesi mekânda yankılanıyor ve müşterilerin ne sipariş ettiklerini duymakta zorlanıyorum.

"Buzlu viski," diye anons ediyor. Yemin ederim dudak okumada iyiye gidiyorum.

Club Exotic'te barın arkasında üçüncü vardiyamdayım. Çok kalabalık. Her yerde erkekler var ve asla kabul etmesem de artık buraya gelmeyi dört gözle bekliyorum. Kızlar gerçekten çok hoş ve üyelerin hepsi çok kibar ve arkadaş canlısı. Para inanılmaz ve Owen yatağında güvende olana kadar başlamıyorum. Daha iyi bir yarı zamanlı iş isteyemezdim.

Bir kez bile kendimi ucuz hissetmedim.

Bu gece personel sayımız az. Yarın tüm Hukuk öğrencilerimiz için Barr sınavı var, bu nedenle hepimiz onların yerine bakmak için biraz daha fazla çalışıyoruz.

"Vivienne, ben bu siparişi Escape Lounge'a götürürken bir dakikalığına benim için kapıya bakabilir misin?" Ebony bana sordu.

Kaşlarımı çattım. "Daha önce hiç kapı yapmadım. Ne yapmam gerekiyor?" diye soruyorum. "Gel, sana göstereyim."

Onu ön girişin yanındaki küçük masaya kadar takip ediyorum ve o da dokunmatik ekranlı bilgisayarı açıyor. "Yani, geldiklerinde kartlarındaki barkodu bu silahla okutuyorsunuz." Küçük bir lazer tabancası aldı ve bana nasıl kullanılacağını gösterdi.

"Tamam."

"Ve sonra bu gece kulüpte olan tüm erkeklerin isimleri ekranda belirecek."

"Aha."

"Onları *Club Exotic'e Hoş Geldiniz* diyerek karşılayın ve ardından isimlerinin listenin en altına eklendiğinden emin olmak için ekranı kontrol edin."

"Anladım." Kaşlarımı çattım. "Bekle, onlara isimlerini sorayım mı?"

"Hayır. Size isimlerini hiç söylemiyorlar ama gerçek isimleri ekranda beliriyor. Ama siz bunu bildiğinizi asla kabul etmiyorsunuz. Bu önemli bir şey. Kim olduklarını bildiğinizi onlara asla belli etmeyin."

Gözlerim açıldı. "Oh, tamam."

"Eğer birisi bu gece Kaçış Salonu'na gidecekse, ben dönene kadar beklemeniz gerekecek, bu yüzden onları içeri alın ama beni görmek için geri gelmeleri gerektiğini söyleyin."

Başımı salladım. "Anladım. Kaçış Salonu'na gittiklerini nasıl anlayacağım?" Ben soruyorum.

"İsimleri ekranda kırmızı olacak."

"Tamam."

O karanlığın içinde kayboluyor ve ben kapının yanındaki yerimde durup bekliyorum. Krem rengi küçük deri kıyafetimi giyiyorum. Saçlarım açık ve kızlar bu gece personel odasında makyajımı yaptılar. Dürüst olmak gerekirse kendimi biraz seksi hissediyorum. Yeni arkadaşlarımdan biri olan Simone'un transparan bluzu ve küçük deri külotuyla yanımdan geçişini izliyorum. Birine kucak dansı yapmak üzereydi. Beyoncé'nin *Naughty Girl* şarkısı çalıyor ve onu canlı canlı yiyecekmiş gibi yavaşça sandalyede oturan adama doğru yürümesini izliyorum. Adamın gözleri kızın gözlerini tutuyor ve kızın özel şovunu beklerken arkasına yaslanıyor.

Aralarındaki cinsel gerilim çok yoğun ve ben nefesimi tutuyorum. Hipnotik ritim her yere yayılıyor ve kadının adamın önündeki halının üzerinde dizlerinin üzerine çökmesini izliyorum. Kadın iki elini de adamın üst kalçalarına koyup üstüne doğru sürünürken adam baskın bir şekilde arkasına yaslanıyor.

Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. Vay canına, burası sanki başka bir dünya. Özel röntgen şovum kısa süre sonra kapıdan giren bir adam tarafından kesiliyor. Kartını bana uzattı. "Merhaba." Gülümsüyor.

"Hoş geldiniz." Gülümsedim. Ne yaptığımı biliyormuş gibi davranıp kartındaki barkodu küçük tabancamla okutuyorum ve içeri giriyor. O kadar da zor olmadı. Aslında kapıda olmayı seviyorum, neler olup bittiğini görebiliyorum. Kahretsin, adının eklenip eklenmediğini görmek için ekranı kontrol etmedim. Ekranı dokundum ve tekrar aydınlandı ve isim listesine göz attım. Aşağıdan yukarıya doğru gözden geçiriyorum.

*Jack Hammond
Brandon Miller
James Holland
Stuart Miles
Carson Archer
Cameron Stanton*

Çok tanıdık gelen bir isme geldiğimde gözlerim açılıyor.

Vay anasını. Gelmiş.

Ashley

AMAN TANRIM. Aman Tanrım. O burada. Ya beni görürse? Hayır! Beni göremez.

Bir dakika bekle. Buraya kendi isteğiyle mi geliyor? Üye mi? Ne sikim ama!

Kanım kaynamaya başladı. Onu hatırladığımı söylemediğime çok memnunum. Buraya kız arkadaşlarının, eşlerinin ya da her ne haltsa onun arkasından gelen oyunculardan biri.

Erkeklerden çok soğudum. Bu çok tipik.

Kulaklarımda öfkeli nabzımı duyarken başımı eğip ön tarafa bakıyorum. Lanet olsun. Beni görmesini istemiyorum. Eve mi gitsem? Onu bulmak için kulübün etrafına bakarken boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum. Burada çalıştığımı öğrenirse tüm profesyonel kariyerim çöpe gidecek. Lanet olsun, zor nefes alıyorum.

Ebony kalabalığının arasından gülümseyerek yeniden ortaya çıkıyor ve benim yüzümdeki endişeyi görünce yüzü düşüyor. "Sorun ne?" diye soruyor.

"Burada bir adam var... işimden," diye kekeliyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor.

"Ne yapacağım ben?" Etrafıma endişeyle bakarken fısıldıyorum. "Arka tarafa git ve bir peruk, gözlük ve şapka al."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ne? Bu işe yaramaz."

Omuz silkiyor. "Bunu hepimiz yapıyoruz ve henüz kimse yakalanmadı."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu tam bir felaket.

"Eve gidemezsin. Zaten personelimiz yok."

Seçeneklerimi değerlendirirken etrafa bakıyorum ve başka kimse olmadığını görünce soruyu soruyorum. "Peruklar ve diğer şeyler nerede tutuluyor?"

Yanımızdan başka bir kız geçiyor ve Ebony onun elini tutuyor. "Biz acil bir durumla ilgilenirken bir dakikalığına kapıyı koruman gerekiyor."

"Yapamam. İçki içiyorum," diye cevap verir kız.

Ebony elimi tutuyor ve beni arkasına çekiyor, az önce söylediklerini tamamen görmezden geliyor.

"Teşekkür ederim. Sadece bir dakika sürecek," diye sesleniyor omzunun üzerinden. Kız ellerini kaldırıyor. "Hey!" diye sesleniyor arkamızdan.

Arka tarafa, personel bölümüne ve uzun bir koridora doğru yürüyoruz. Artık neredeyse panik içindeyim. "Eve gitmeliyim Abanoz. Beni burada görürse tamamen mahvolurum."

"Kim o?" Kaşlarını çatı.

"Patronum."

Yüzünü buruşturuyor. "Oh kahretsin." Kuaför salonuna gidene kadar beni sürüklemeye devam ediyor ve erkek kuaför Franco içeride Escape kızlarından ikisinin saçını yapıyor.

"Vivienne'in kılık değiştirmesi gerekiyor. Patronu burada," diye anons eder.

Herkesin gözleri bana çevriliyor ve hepsi sempati içinde yüzlerini buruşturuyor. Ellerimi gözlerimin üzerine atıyorum. "Yakalanamam. Belki de bu işi hemen şimdi bırakmalıyım?"

Stilist dikkatini bana çevirdi. "Sorun yok, sakın ol. Burada harikalar yaratabiliriz." Beni bir sandalyeye oturtuyor ve çekmecelerin bulunduğu büyük bir dolabın kapağını açıyor. Eğiliyor ve alttan ikinci çekmeceyi çıkarıyor. "Esmer mi?" diye soruyor kızlara.

"Evet ve uzun," diye yanıtlıyor Ebony.

Uzun, koyu çikolata rengi bir peruk çıkarıp sandalyenin üzerine yerleştiriyor, sonra saçlarımı sıkı bir topuz yapıp peruğu başıma geçiriyor. Uzun, koyu, tatlı kalın saçlar göğsümün hemen altından sarkıyor.

Gülümsememi bastırıyorum. "Bu peruk..." Dürüst olmak gerekirse biraz havalı.

"Yüksek kaliteli," diye cevap veriyor, dikkati dağılmış bir şekilde düzeltip iğneliyor. "Eğer her vardiyada buraya gelirsen, seni peruklarım."

Minnetle başımı sallıyorum. "Tamam. Teşekkür ederim."

Diğer kızlardan biri ortadan kayboluyor ve elinde seksi pembe bir

denizci şapkasıyla geri dönüyor, Ebony bana pembe renkli bir gözlük uzatırken şapkayı kafama yerleştiriyor.

"İşte oldu." Ellerini kalçalarına koyarak gülümsüyor ve yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekiliyor. "Kimse sen olduğunu anlamayacak." Stilist peruğumla oynarken "Ruja ihtiyacın var," diyor.

Diğer kızlardan biri oturduğu yerin önündeki çekmeceyi karıştırıyor ve sıcak pembe bir ruj çıkarıp bana uzatıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Gerçekten mi?" Kaşlarımı çatıyorum. Bu çok palyaço gibi görünüyor. "Gerçekten," diye hep bir ağızdan cevap veriyorlar.

Sıcak pembe rujumu sürüyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum. Üzerimde dar bir deri etek, deri bir bluz, altın rengi yüksek topuklu ayakkabılar, denizci şapkalı uzun siyah saçlar, pembe gözlükler ve pembe ruj var. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama kendimi tanıyamıyorum bile.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Dışarı çıkayım mı?" diye soruyorum. Ebony, "Evet, git ve seni görmeyeceği bir iş bul," diye yanıtlar.

Bir iş bulmak. Ne işi? "Bara geri dönmeli miyim?"

"Belki de nerede olduğunu görene kadar masalardan bardakları toplayın ve sonra sizi en az göreceği yere karar verin."

Başımı salladım. "İyi fikir." Bir dakika düşündüm. "Bara geri dönmediğim için başım derde girer mi?"

"Hayır, sorun değil. Zaten bardakların masadan toplanması gerekiyor." Bana gülümsüyor ve parmaklarını uzun siyah saçlarımda gezdiriyor. "Çok ateşli bir esmer oldun, Viv."

Pembe gözlüklerimin üstünden ona bakıyorum ve sırıtıyorum. "Teşekkürler." Dönüyorum ve kendimi biraz daha cesur hissederek kulübe doğru yürüyorum. Gözlerim kulüpte takım elbiseli, iyi giyimli yüzlerce erkeğin arasında dolaşıyor. Samanlıkta iğne aramak gibi

Doğru. Cameron

Stanton? Neredesin?

Bir saatten fazla oldu ve Dr. Vegas'ımı aramak için bu kulübün etrafında beş bin mil yürümüş gibi hissediyorum. Nerede o? Tepsimle birlikte yürürken, masalardan boş bardakları toplarken gözlerim en alt katı tarıyor. Grup grup muhteşem erkekler etrafımı sarıyor ama ben benimkini bulamıyorum. Aslında o benim değil ama ne demek istediğimi anladınız. Müzik kreşendoya geliyor ve ışıklar kararıyor. Kahretsin. Defile

başlıyor. Sahne ışıkları podyuma geliyor ve ilk modelin podyumda süzülüşünü izlerken bir an hareketsiz duruyorum. Tanrım, nefes kesici. Porselen tenli, doğal bir kızıl saçlı; kendinden emin, seksi bir yürüyüşü var ve dürüst olmak gerekirse, gerçek hayatta gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünüyorum. Sırtı açık krem rengi pullu bir elbise giyiyor, saçları aşağıya doğru ve Hollywood bukleleri şeklinde. Ayağında gök yüksekliğinde, askılı altın rengi stiletolar var. Güzelliğiyle odaya hükmedişini izlerken bir an hareketsiz duruyorum. Alt kattaki erkeklerin hepsi büyülenmiş bir halde onu izliyor ve sırtarak bakışıyorlar.

Onun yerinde olmak nasıl bir şey olmalı? Bu adamlardan birini seçecek. Kimi seçecek?

Pistin sonuna geldiğinde ön sıradaki bazı erkeklerle göz teması kurmasını ve elini kalçasına koyarak onlara seksi bir göz kırpmasını şaşkınlıkla izliyorum. Gülümsememi bastırmak için alt dudakımı ısırıyorum. Onlarla oynuyor.

Adamların hepsi birbirlerine bakar ve birbirlerini ölçerler. Birden bir şey fark ederler. Bunlar güçlü adamlar... gerçek dünyada istedikleri kadına sahip olabilirler, ama burada sadece bir sayılar... ve *kadın* seçme hakkına sahip.

Bu güçlü adamın nihai oyunu.

Birden Cameron Stanton'ı bulmak için çılgına döndüm. Ya onu istiyorsa? Hayır, ona sahip olamaz. Ben onu istiyorum. Etrafa endişeyle bakmaya başladım.

Tabii ki onu isteyecektir. Her kadın onu bu aptalların geri kalanına tercih eder. Mankenlerin hepsi moda geçit törenine katılmaya başladı ama ben görevime odaklanmış durumdayım. Bardakları almaya ve erkeklerin arasında dolaşmaya devam ediyorum. Bir masanın üzerine eğildim ve arkamda bir el hissettim ve sonra kalçamın arkasına doğru kaydım. Omzumun üzerinden baktığımda siyah saçlı, seçkin görünümlü bir adamın arkamda durduğunu görüyorum.

Otuzlu yaşlarının sonlarında ve sofistike, yaramaz bir şekilde yakışıklı. "Merhaba." Kaşlarını kaldırırken seksi bir şekilde gülümsüyor.

Dr. Stanton olmadığı için rahatlayarak gergin bir şekilde gülümsüyorum. Belki de o olmasını dilerdim. Hayır, istemezdim! Burada çalıştığımı öğrenmemeli. Tanrım, kafamı karıştırıyorum.

"Merhaba." Sırıtiyorum.

Gözleri ayaklarıma iniyor ve tekrar gözlerime bakıyor. Bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyorum. Bu adam çok ateşli. "Adın ne senin?" diye soruyor.

"Vivienne."

Elini uzatıyor ve ben de ona bakıyorum. Elini sıkmak istiyor. Böyle bir yerde bile, görgüsü arzusunun önüne geçiyor.

Gergin bir şekilde elini sıkıttım. "Yeni misin?"

Yumuşakça gülümsüyorum. "Evet."

Gözleri ayaklarıma kayıyor ve sonra alt dudağını yalarken tekrar yukarı bakıyor. "Kaçış Salonu'nda mı çalışacaksın?"

Podyumda bir aşağı bir yukarı süzülen mankenlere bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır." Etrafıma endişeyle bakıyorum. "Barın hemen arkasımdayım."

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "Yazık." Eli kalça kemiğime iniyor ve baskın bir şekilde sıkıyor. "Kucak dansı yapıyor musun?"

Elinin sıcaklığı yakıcı. Aramızda uyarılmanın başladığını hissediyorum. Bir erkek tarafından dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu, tam olarak neredeyse iki yıl.

"Hayır." Etrafıma endişeyle bakıyorum. "Kucak dansı nasıl yapılır bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Eğiliyor ve dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Sana öğretebilirim," diye o kadar yakın fısıldıyor ki nefesini tenimde hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve elini nazikçe ön kolumda gezdirerek onları hissediyor.

Korkmuş gözlerim onunkileri tutuyor ve o zaferle sırtıyor.

Tekrar kulağıma eğildi. "Seni Escape kızıma dönüştürebilirim." Kulağımı nazikçe öpüyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve aniden ondan uzaklaşıyorum. Tamam, bu adam beni korkutuyor. Muhteşem, baştan çıkarıcı ve ahlaki değerlerim için çok tehlikeli.

"Sanmıyorum," diye mırıldandım. "Eğlenceli olabilir." Sırtıyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Hiç şüphem yok, ama ben kimsenin Kaçış Kızı değilim."

"Belki senin kaçış adamın olabilirim?" Seksi bir kaş kaldırıyor.

İşte düşünmeye değer bir teklif. Gülümsüyorum ve elini tutup kendi elimde sıkıyorum. "Hayal kurmaya devam et." Tepsimi alıp dönüyorum ve kalabalığın arasından yürüyüp gidiyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama kendimi on metre boyunda hissediyorum. Muhteşemdi ve beni istiyordu. Yüzümdeki aptal gülümsemeyi zorlukla silebiliyorum. Tepsim doldu ve onu kulübün arka tarafındaki restoranda bulunan mutfığa geri götürmem gerekiyor. Üç basamak çıkarak endüstriyel, şık görünümlü bara giriyorum. Zemin cilalı çimento ve mobilyaların hepsi geri dönüştürülmüş

pahalı ahşap. Sandalyelerin hepsi korkak bir ten rengi.

deri ve büyük bakır sarkıtlar var. Müzik burada farklı. Daha rahat bir ortam var. Burayı döşemek bir servete mal olmuş olmalı. Daha önce buraya hiç çıkmamıştım ve mutfağa açılan kapıyı ararken etrafa göz gezdiriyorum. İşte arka tarafta. İçeri girdiğimde tanıdık bir kahkaha duyuyorum ve köşede oturmuş yemek yiyen altı kişilik bir masaya bakıyorum.

Cameron.

Yanında beş erkek daha var ve hepsi bir masanın etrafında yemek yiyip gülüşüyorlar, moda geçidindeki kadınlara hiç dikkat etmiyorlar. Başımı öne eğiyorum ve tepsiyi bulaşık makinesine yerleştirmek için mutfağa doğru yürümeye devam ediyorum. Garson kız mutfakta yemekleri hazırlıyor.

"Merhaba." Gözetleme deliğinden onu izlerken gülümsüyorum. "Merhaba." O da gülümsüyor.

"Tanrım, bu gece çok telaşlı."

"Biliyorum." Aklımdan bir fikir geçerken sırtıyorum. "Hey, şu arkadaki erkek masasını görüyor musun?"

Onlara bir göz atıyor. "Evet." "Ne zamandır buradalar?" "Birkaç saattir."

Başımı salladım. "Tamam..." Tereddüt ediyorum. "Teşekkür ederim."

Başımı öne eğip restorandan çıkıyorum. Lütfen beni görmeyin, lütfen beni görmeyin. Başka bir tepsi alıyorum ve boş bardaklarımı tekrar toplamaya başlıyorum. Restoran kapısında bir saat daha oyalandıktan sonra başımı kaldırıp Cameron ve arkadaş grubunun restorandan çıktığını görüyorum.

Kahretsin. Başımı eğiyorum ve kalabalığın arasındaki karanlığa doğru koşuyorum. O ve arkadaşları kulübün ön tarafına, Escape kızlarının olduğu yere doğru ilerlerken onları izliyorum.

Oh hayır...

Gözlükleri alırken kalabalığın içinden onu takip ediyorum. O ve arkadaşları bir grup halinde durup tekrar konuşmaya başlıyorlar ve benim tek yapabildiğim koşup *beni hayatım boyunca korkutmadan önce buradan git diye* bağırarak kaçmamak.

Gölgelerin arasından gözlüklerimi almaya devam ediyorum ve Escape kızlarından biri merdivenlerden yukarı, erkek grubunun yanına doğru yürüyor. Uzun siyah saçları ve uğruna ölünecek bir vücudu var. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan daracık turuncu bir elbise giyiyor. Dehşet içinde kaşlarımı çattım. Olamaz...

"Hey," diye bağırıyor bir adam. "O bardak hâlâ dolu."

"Ah, özür dilerim." Bardağını çabucak masaya geri koydum. Tanrım, bu çoklu görevin en kötü hali. Nasıl konsantre olabilirim ki

bu bok devam ederken gözlükler? Kız doğruca Cameron'a doğru yürür ve ona bir şeyler söyler. Elini kızın arkasına atarken ona sırtıyor. Eliyle kızın yanağını sıkmasını ve sonra kıcını okşamasını izliyorum.

Midem bulanıyor.

O arsız sırtışıyla başka bir şey söylüyor ve kadın kahkahalarla gülüyor.

Siktir, onu tanıyor. Onunla kaçış salonundaydı. Onunla kaç gece geçirdi?

Kes şunu. Zaten bir önemi yok.

O ve arkadaşları konuşurken, içerken ve ara sıra yanlarından geçen kızlara bakarken bir otuz dakika daha izliyorum.

O bir oyuncu. Arkadaşları da oyuncu ve bunu en başından beri biliyor olsam da, elimde kanıt olması berbat bir şey. Herkesin elini sıkıyor ve kapıya doğru yöneliyor.

Onunla ön tarafta mı
buluşacak? Kahretsin.

Kendimi durduramayıp tepsimi en yakın masaya bırakıyorum ve onu takip ediyorum. Neyse ki fedailer bir grup adamla konuşuyor ve dikkatleri dağılmış durumda, böylece fark edilmeden köşeyi dönüp gölgelere doğru yürüyebiliyorum.

Sessizliğin içinde durup onun yolda tek başına yürümesini izliyorum. Kilidini açıp içine atladığında lüks arabasının ışıkları yanıp sönüyor.

Aston Martin'inin otoparktan çıkışını ve ıssız, karanlık sokakta uzaklaşmasını izlerken sessizlik içinde duruyorum.

Utanç içinde kendime bakıyorum. Neredeyse hiçbir şey giymemiş, peruk takmış ve pembe güneş gözlüğü takmıştım. Gerçekler ortaya çıkıyor. Aramızda asla bir şey olmayacak. O hızlı bir hayat yaşıyor ve ben evli bir kadının hayatını yaşıyorum... sadece, kocam yok.

Kimi kandırıyordum ki?

"Cameron," diye fısıldadım karanlığa usulca. "Benim kaçış adamım olmanı istedim."

Dirseklerimi mutfak masasına dayayıp gözlerimi odaklamaya çalışıyorum. Sadece dört saatlik uykudan sonra çok yorgunum. Daha da kötüsü, bütün gün ameliyattayım.

Sabah. Aslında ameliyatta değilim. Gözlem odasındayım, sıkıcı çünkü hiçbir şey göremiyorsun.

Owie kahvaltısını yaparken kucağında oturuyor. Küçük adamımı özlüyorum, bunca saat çalışıyorum. Bunun onun için ve geleceği için olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Jenna kalktı, giyindi ve çok neşeli davranıyor. Makyajı ve saç bile yapılmış. Mutfaktaki neşeli hareketlerini izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Neyin var senin?"

Sırıttıyor. "Ne?"

Saate baktım. "Saat sabahın 7'si ve sen ayaktasın." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Ve sen hazırsın."

Gülümsüyor. "Ee?"

Kaşlarımı çattım. "Garip, değil mi Owie?" Küçük başının tepesini öpüyorum. Yemeye devam ederken başını sallıyor.

Parmak uçlarında durup mutfak penceresinden yandaki eve bakıyor. Uyanmaya çalışırken gözlerimi ovuşturuyorum ve Owie'yi sandalyeye bırakıyorum. Gidip pencerenin önünde onun yanında duruyorum ve tam olarak neye baktığını görmek için dışarı bakıyorum.

Yakışıklı sarışın bir adam çitin üzerinde çalışıyor.

Ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki kim o?"

"Yeni komşumuz."

"Öyle mi?"

İkimiz de pencereden onu izliyoruz.

"Peki yeni komşumuzun adı ne?" diye sordum.

"Elliot."

"Elliot," diye tekrarlardım. "Peki Elliot'la nerede tanıştınız?"

"Parkta," diye araya giriyor Owie.

Jenna, "Owie, kahvaltını yap," diye cevap verir.

Ağzım açık kaldı. "Şimdi de komşularla buluşmak için parka mı gidiyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, sadece yeğeniyle oradaydı. Bu bir tesadüftü."

Dikkatimi tekrar çitin tepesinde oturan adama çevirirken gülümsüyorum. Gerçekten çok seksi.

"Ne kadar uygun," diye mırıldandım.

Jenna onu izlerken kahvesini yudumlar. "Birazcıktı."

"Peki Elliot'ın hikâyesi ne?" Çaydanlığı açarken sordum. "Dağ adamı gibi sert ve çit tamircisi olması dışında."

"Yandaki evi yeni satın aldı ve tadilat yapıyor." Çay poşetimi bardağa daldırıyorum. "Ee?"

Gözleri benimkileri tutuyor ve sırtıyor. "Ve o bekar."

Genişçe gülümsüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir kez daha, çok uygun." O da kaşını kaldırıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

İkimiz de dikkatimizi tekrar ona yöneltiyoruz. Kırmızı ve siyah flanel bir gömlek giymiş, birkaç günlük saçları uzamış ve sarı saçları dağınık. Çitlere bir şeyler çakıyor. Bir dakika boyunca onu izliyoruz.

"İyi bir komşu olup onu bir fincan kahve içmeye götürmelisin."

Fincanına gülümsüyor. "Gerçekten yapmalıyım, değil mi? Bunu yapmamak kabalık olur."

"Ve kurabiyeler," diye araya giriyor Owie.

Jenna gülümsüyor ve ben bir fincan daha çıkarıyorum. "Dün gece nasıl geçti?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bil bakalım kim üye?" Kaşlarını çatıyor. "Kim?"

Kaşımı kaldırıyorum.

Ağzı açık kalıyor. "Siktir git," dedi. "Hayır."

"Seni gördü mü?"

Başımı tekrar sallıyorum ve televizyonda sabah çizgi filmlerini izlerken kahvaltısını yapan Owie'ye bakıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Owie'nin duyamayacağı şekilde eğilirken. "Yanında biri var mıydı?"

"Dün gece değil ama belli ki daha önce gitmiş."

Jenna alt dudağını ısırırken gözleri büyür. "Söyleyecek sözüm yok." "Benim bir tane var," diye fısıldıyorum.

"Hmm." Ben Elliot için bir fincan kahve hazırlarken ikimiz de sessiz kalıyoruz. Omuz silkiyor. "Belki de oraya makaleler için gidiyordur?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Belki." "Ne yapacaksın?"

Kahvemi yudumluyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Duraklıyorum. "Hiçbir fikrim yok." Kahveyi ona uzatıp sırtıyorum. "Git yakala onu, kaplan."

Ameliyathanenin dışındaki koridorda duruyorum. Amber ve Scott önlüklerini giymiş, geri kalanımız ise Dr. Stanton'ı bekliyor.

"Hey, ilk haftamızı kutlamak için yarın akşam dışarı çıkmalıyız," diyor Zane.

Amber'ın gözleri parlıyor. "Aman Tanrım. Evet!" Heyecanla elimi tuttu.

"Ah." Duraksıyorum, Owie'yi tekrar Jenna'ya bırakmak istemiyorum. Bütün hafta onda. Bu hiç adil değil. "Bakalım başka bir anlaşmadan kurtulabilecek miyim," diye üzülerek cevap veriyorum. Gitmeyi çok isterdim ama gidemeyeceğimi zaten biliyorum.

Amber gülümsüyor. "Sen de geliyorsun. Hepimiz gideceğiz, altımız birden. Çok eğlenceli olacak ve Dr. Stanton ile Dr. Jameson'a da gelmek isteyip istemediklerini sorabiliriz."

"Nereye gideceğiz?" Dr. Stanton arkamızdan soruyor. Döndüğümde onun lacivert önlüğü, lacivert şapkası ve galoşlarıyla arkamızda durduğunu görüyorum. Ağzım kurudu. Hayatımda hiç bu kadar güzel görünen birini gördüğümü sanmıyorum. Bedenim anında onunkini arzuluyor ve ağzımın açık kalmasını engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Midem sinirden çalkalanmaya başlarken gözleri grubun arasında benimkileri buluyor.

"Yarın gece hepimiz dışarı çıkıyoruz. Sen de gelmek ister misin?" Amber soruyor.

Kibarca gülümsüyor. "Göreceğiz." Dikkatini grubun geri kalanına çevirir. "Herkesle günaydın," diye anons ediyor boğuk, derin sesiyle ve o ateşli Avustralya aksanıyla. Sesi lanet Liam Hemsworth'e benziyor, sadece on kat daha iyi.

"Günaydın," diye cevap veriyor herkes. Konuşabilseydim konuşurdum ama 'doktor beni ameliyat masasına atıyor' fantezimle çok meşgulüm. O adam dün gece kulüpte bana dokunduğunda, çok uzun zamandır uykuda olan bir şeyi uyandırdı.

Bir yangın; önlükler içinde yenilebilir görünen tek bir etkili söndürücüsü olan bir yangın. Gözleri benimkileri olması gerekenden bir an daha uzun süre tutuyor, ancak bu sefer ben de ona bakıyorum. Beni görmesini istiyorum. Bunu benim için hâlâ yaptığını bilmesini istiyorum. Benim onu hatırladığım gibi o da beni hatırlıyor mu?

Gruptakilerin hepsi sohbet ediyor ve Cameron bugün yapacağı prosedürü anlatıyor ama gözleri sürekli bana takılıyor.

Odadaki tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Sanki konuştuğu tek kişi benmişim gibi.

Bunu hayal mi ediyorum?

"Tamam, Ashley," diyor.

Hayalimden koparıldığında kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh. Erm. Özür dilerim. O kısmı kaçırmışım."

"Öğleden sonra saat 2'de kafeteryada hoş geldiniz kahvesi içmek için buluşacağımızı söyledim, eğer sizi daha önce göremezsem."

"Oh." Başımı salladım ve kendimi aptal gibi hissederek sahte bir gülümseme takındım.

Grup yerlerine geçiyor ama o benim önümde duruyor. "Sen de gelecek misin?"

Bu sadece seni izleyerek bile olabilir, seni adi adamın seksi canavarı.

Cevabımı bekliyor gibi görünüyor. Ne? "Oh...

kahveye mi demek istiyorsun?" Kekeliyorum.

Dudaklarında bir gülümseme izi beliriyor. "Evet." Gözleri kararıyor. "Başka nereye geleceksin ki?"

Utancımdan yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve aklıma gelen ilk şeyi ağızımdan kaçıırıyorum. "Ziller takılı halde orada olacağım."

Gözleri benimkileri tutmaya devam ediyor. "Çanlar kişisel favorimdir." Alaycı bir şekilde sırtıyor. Yerin beni yutmasını istiyorum. Ameliyathanede kayboluşunu izliyorum ve tiksintiyle gözlerimi ayaklarıma indiriyorum. Flört oyunum üzerinde gerçekten çalışmalıyım. Ağzımda zillerle orada olacağım belki de şimdiye kadar ağzımdan çıkan en saçma şey olabilir.

Eski, esprili halimi bulmalıyım ve onu hemen bulmalıyım.

Hep birlikte hastanenin kafeteryasında bir grup halinde oturuyoruz. Altı stajyer ve iki doktor var. Amber ilginç espri anlayışıyla ön plana çıkıyor ve herkes onun her sözüne dikkat kesiliyor. Dr. Stanton ise dikkatini benim üzerime yoğunlaştırmış görünüyor. Ama bir kez daha, bunların hepsi kafamın içinde olabilir çünkü sanırım hayal görmeye başlıyorum. Kafasından neler geğtiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, benden etkilendiğini biliyorum. Ama belki de Vegas'ta tanıştığı kişinin gerçekten ben olup olmadığını anlamaya çalıştığı için bana bakmaya devam ediyordur?

Olabilir.

Aramızdaki cinsel gerilim daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. İnkâr edilemez ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Tüm hafta boyunca aramızda kıvılcımlar uçuştı.

Steven gruptaki herkese Facebook arkadaşlık isteği gönderirken, "Oh, seninkini ver," diyor.

Herkesin birbirini eklemekle meşgul olduğunu görmek için masanın etrafına bakıyorum. Kahretsin, işte bu yüzden iki hesabım var.

"Ben Ashley T." Gülümsüyorum. Bu hesabı neredeyse hiç kullanmıyorum ve sadece iş arkadaşlarım var.

Kibarlık olsun diye hepsi bana arkadaşlık isteği gönderdi. Masanın etrafında dolaşıp herkesi ekliyorum,

"Facebook hesabınız var mı, Dr. Stanton ve Dr. Jameson?" Amber soruyor.

Tanrım, çok ileri gidiyor. Utanç verici.

İkisi de başını sallıyor ve ben sırtıyorum. Sanki bir grup stajyerle arkadaş olmak isterlermiş gibi.

İlk ayağa kalkan Dr. Jameson oldu. "Bir randevum var. Ekibimize bir kez daha hoş geldiniz. Şu ana kadar herkesten çok memnunuz."

Gruptakilerin hepsi gülümser.

"Oh." Amber cevap verir. "Yarın akşam bir şeyler içmek için dışarı çıkıyoruz. Karınla gelmek ister misin?"

Dr. Jameson gülümser. "Davetiniz için teşekkür ederim ama hayır. Gelemeyeceğiz. Eşim dördüncü çocuğumuza hamile."

"Oh." Grup fişkırıyor.

Gülümser ve nazikçe başını sallayarak kafeteryadan ayrılır.

"Gelecek misiniz, Dr. Stanton?" Amber sorar. "Lütfen bana Cameron deyin."

"Oh." Sahte bir kahkaha atıyor. "Cameron çok güzel bir isim," diye fişkırıyor ve ben kendimi yaltaklanırken hissediyorum. Kapa çeneni, aptal.

"Kim gidiyor?" diye soruyor gözleri bana kayarken.

"Hepimiz gidiyoruz."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Tabii. Neden olmasın?"

Kahretsin. Amber'ın pençelerini ona geçirmesi için cesedimi çiğnemesi gerek. Bu gün her geçen dakika daha da kötüleşiyor.

Gidersem ne giyerim?

"Yarın sabah Ashley, çocuk hastanesine gideceğim. Sen de benimle geleceksin," dedi Cameron aniden.

"Oh." Gülümsüyorum. Bu heyecan verici. "Tamam."

Kahvesini yudumluyor ve ben onu izlerken sandalyemde eriyip gidiyorum. "Seninle orada buluşmamı ister misin?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Hayır, benim arabamla gelebilirsin." *Eminim gelebilirim.* "Eğer sorun olmazsa?" diye ekliyor. "Elbette." Gülümsüyorum. "Seninle burada buluşalım mı?"

Başını salladı. "Evet, seni sabah 7'de ön kapıdan alırım."

Umutla gülümsüyorum. "Tamam, harika." Saati bakıyorum. "Gitmem gerekiyor."

Ambers'ın yüzü düştü. "Nereye gidiyorsunuz? Yirmi dakika daha dönmemize gerek yok."

"Oh. Erm." Duraksıyorum, çünkü sesimin tuhaf çıktığını biliyorum.

"Sadece Gloria'ya biraz kitap okumak istedim."

Gruptakilerin hepsi gülüyor ve ben kendimi aptal gibi hissediyorum. Cameron'a bakıyorum ve gözlerinde yine o seksi parıltı var.

"Sonra görüşürüz."

Saat akşamın 10'u ve ben yatağında bir türlü içine giremediğim bir kitapla yatıyorum. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış. Herkes uyuyor. Bir çocuk sahibi olduğumu itiraf etmeyerek doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ederek dönüp duruyorum. İşe kayıt formumda yalan söyledim ve şimdi yakalanacakmışım gibi görünüyor. Bu tür bir şeyin cezası nedir? Onlara bir ya da iki hafta boyunca çocuğum olduğunu söylemesem gerçekten çok mu kötü olur? Cameron'a şimdi söylersem beni sadece birinin annesi olarak görecektir. Beni hep birinin annesi olarak görecektir. Önce beni ben olarak tanımasını istiyorum.

Benden etkilendiğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Ama çocuklu bir kadınla birlikte olacak tipte biri olmadığını da biliyorum.

Çocuklardan nefret eder. Tanrım, bunu neden söyledi? Bir insan çocuklardan nasıl nefret edebilir?

Belki ona söylemeden önce bir hafta bekleyebilirim. Bir haftadan bir şey olmaz.

Olacak mı?

Telefonumu elime alıyorum ve düşünürken Facebook'ta geziniyorum. Bugün onlara verdiğim diğer hesaba tıklıyorum ve birkaç sayfalarında geziniyorum. Amber'in sayfasına baktığımda gülümsüyorum. Fotoğraflarının hiçbirinde neredeyse hiçbir şey giymemiş.

Bir mesaj çıkıyor ve ben de tıklıyorum.

Merhaba

Kaşlarımı çatıyorum ve isme tıklıyorum. *Tamirci*.
Kalp atışlarım hızlanınca sırtıyorum ve hemen profil resmine tıklıyorum; bir *Aston Martin* resmi. Ama beyaz bir tane. Onunki siyah.
Bu o
mu?
Sikeyim.
Geri mesaj attım.

Merhaba

Cevap beklerken nefesimi tutuyorum. Aman Tanrım. Bu o mu? Bir süre bekliyorum ve tekrar mesaj atıyorum.

Seni tanıyor muyum?

Bir mesaj hemen geri dönüyor.

Bilmiyorum. Ya sen?

Gözlerim açıldı. Aman Tanrım. Bu o ... değil mi? Yatakta doğruldum, aniden uyandım.
Bir mesaj geldi.

Seni düşünmeden duramıyorum.

Kalbim göğsümde takla atmaya başladığında gülümsemem büyüyor ve ayağa kalkıp heyecanla kollarımı havada sallıyorum. Aman Tanrım, bu o.
Bir an düşündüm. Ne yazacağım? Ne yazacağım? Kahretsin.
Cevabımı mesajla geri gönderdim.

Neden?

Gönder tuşuna bastım ve sonra yüzümü buruşturdum. Oh kahretsin, bu çok ezikçeydi. Bunu neden yazdım ki?

O cevap verir.

Çimenler neden yeşildir?

Gülümsüyorum, bunun bir test olduğunu biliyorum.

Çim, klorofil adı verilen parlak bir pigment üretir. Klorofil mavi ışığı ve kırmızı ışığı emer, ancak çoğunlukla yeşil ışığı yansıtır, bu da rengini açıklar.

Sorularıma retorik sorularla cevap vermeye devam mı edeceksiniz?

Alt dudacağımı ısırıyorum ve cevabını bekliyorum.

İşte orada.

Kalp atışlarım hızlanırken genişçe gülümsüyorum. Cevap yazıyorum.

Beni düşündüğünde aklına ne geliyor?

Bekliyorum ve cevap hemen geri dönüyor.

Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum

Kaşlarım kalktı. Vay anasını. Bu harika bir cevap. Cevap veriyorum.

Ve?

Bir cevap gelir.

Dilimde senin tadını istiyorum.

Uyarılmamın yükselmeye başladığını
hissettiimde kaşlarımı çatıyorum. Vay
anasını.

Hala sıkı mısın?

Gözlerim açılıyor ve aynada kendime bakmak için banyoya giriyorum.
Bu gerçekten oluyor mu? Sonunda yatak odasına geri dönüyorum ve
titreyen parmaklarımla bir yanıt yazıyorum. Ona doğrudan vereceğim. Oh
be. Umarım doğru adamla konuşuyorumdur?

Tahmin bile edemezsin. İki yıldır seks yapmadım.

Hemen cevap gelmiyor. Olamaz. Bunu neden söyledim ki? Sonunda,
yaklaşık beş dakika sonra, bir mesaj geri döndü.

**Bir adamı nasıl delirteceğini iyi biliyorsun.
Şu an çok sertim.**

Vay anasını. Kalp krizi geçirmek üzereyim. Ona geri mesaj attım.

**Neredesin?
Ne yapıyorsun?**

Bir yanıt doğrudan geri döner.

**Çıplağım, yataktayım: Bacaklarımı açmış sırtüstü yatıyorum.
Elimde sertleşmiş sikim.**

Gözlerim açılıyor ve Owie'nin diğer odadan seslendiğini duyuyorum.
O
! Kahretsin, hemen cevap veriyorum.

Şanslı el!

Telefonumu yere bırakıp hızla Owie'nin odasına doğru yürüdüm ve yatakta dönüp durduğunu gördüm. "İyi misin, bebeğim?" diye sordum.

"Kendimi hasta hissediyorum." İç çekiyor.

"Çok fazla dondurma yedin." Sakinleşene kadar bir süre onunla oturuyorum. "Sorun yok. Sen iyisin. Şimdi uyumaya devam et," diye fısıldıyorum onu tekrar yatırırken.

Yuvarlanıp gözlerini kapatıyor ve ben de son mesajını okumak için koridorda koşarak telefonuma gidiyorum.

Kendinize dokunun

Oh lanet olsun. Seks orgazmı istiyor. Siktir, ben de istiyorum. Ona mesaj atarken sinsice gülümsüyorum.

**Her gece seni düşünerek kendime dokunuyorum.
Gerçeğini istiyorum.**

Yanıt hemen geri döner.

**Lanet olsun!
Hemen buraya gel!**

Ashley

Tanrım, keşke...

Yapamam.

O cevap verir.

**Sana geliyorum.
Adresiniz nedir?**

"Anne," diye sesleniyor Owie yatak odasından. Oh, lanet olsun. Mükemmel zamanlama.

Telefonumu yere atıp tam zamanında koridora koşuyorum ve Owen'ın yatağının üzerine kustuğunu görüyorum.

"Oh, bebeğim."

Tekrar kusarken ağlamaya başladı. Onu kucağıma alıp banyoya götürdüm.

"Sorun yok, tatlım."

Ağlıyor.

"Bir şey yok. Sadece kusma böceği gibi bir şey. İyileşeceksin." Kıyafetlerini çıkardım ve onu duşun altına soktum. Sonunda sakinleşti ve şimdi gidip çarşafı temizlemem gerekiyor.

Seks seansım için çok fazla.
Uyarılma seviyesi... anında
sıfır.

Cameron

Kalemi parmaklarımın arasında yuvarlarken masamda oturuyorum. Saat sabahın altısı ve ben erkenden hastanedeyim. Yatakta kalmamın bir faydası yok. Zaten uyuyamıyorum.

Dün gece üç kez otuzbir çektim ve hala onu düşünmeden edemiyorum.

Ashley Tucker'ın altımda olmasına karşı duyduğum bu kontrol edilemez dürtüden kurtulmak için ne yapmam gerekecek?

Dün gece neden ortadan kayboldu? Bir yere varacağımızı sanıyordum ama sonra... gitti.

Belki de yanlış anlıyorumdur? Belki de o değildir? Durumla ilgili bir perspektif kazanmaya çalışırken bir süre boşluğa bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum çünkü perspektif yok.

Bu çok boktan.

O benim stajyerim. Ben onun patronuyum ve onu hastanedeki her sert yüzeyin üzerinde eğmek için kontrol edilemez bir dürtü duyuyorum. Gözlerimi ovuşturup başımı sallıyorum. Jameson ofisin önünden geçip içeri bakıyor ve sonra geri dönüyor.

"Hey, erken mi geldin?" Gülümsüyor.

"Günaydın. Halletmem gereken bazı raporlar vardı."

"Kahve ister misin? Şimdi aşağı iniyorum."

"Evet, bu harika olur. Hanna nasıl?" diye sordum. "O iyi. Herhangi bir gün, sanırım. Perşembe günü doğacak." Sırıtiyorum. "Dört çocuk, dostum."

"Siktir, bana hatırlatma. Kendimi yeterince yaşlı hissediyorum."

Gözlerini kısıyor ve söyleyecek bir şeyi olduğunu hissediyorum, bu yüzden soru sormak için bir kaşımı kaldırıyorum.

"Size kayıt dışı bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Elbette." Etrafa bir göz attıktan sonra ofisin kapısını kapatıyor.

Bu da ne demek oluyor?

Oturuyor ve bir an tereddüt ediyor "Peki... Ashley Tucker'ın olayı nedir?"

Kaşlarımı çatıyorum. Hay sikeyim.

"Ne demek istiyorsun?" "Ona nasıl baktığını gördüm."

Başımı sallayıp doğruluyorum, sandalyeme tünerken suçlu gibi davranıyorum. "Hayır, Ashley ve ben sadece iş yapıyoruz."

Bilen gözleri gözlerimi tutuyor ve midem daha fazla suçluluk duygusuyla düşüyor. Dişlerimin arasından yalan söylediğimi biliyor. "Tüm profesyonel imajımızın bu stajyerlerle nasıl başa çıkacağına bağlı olduğunu biliyorsun."

Pişman olacağım bir şey söylememek için alt dudağımı ısırıyorum.

"Kurul izliyor. Hemşirelerle istediğin kadar uğraş Cameron, ama stajyerlere dokunma."

İlk kez sıraya sokulduğum için sinirlenerek bir kez başımı sallıyorum.

Ayağa kalkar ve gülümser. "Bu konuda benimle aynı fikirde olacağını biliyordum."

Yarım saat sonra hastanenin girişindeyim, kaldırımda beni beklerken onu izliyorum.

Kalın, bal sarısı saçları omuzlarına dökülüyor ve topuklu çoraplı siyah bir elbise giyiyor. Gözlerim vücudunu tarıyor ve sertleştigimi hissediyorum. Onu almamı beklerken telefonuyla konuşuyor.

Nefes kesici.

Onu ne zaman görsem, içimde onu kollarımla sarmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

Bu bağlantı nedir?

Neden bir dakika bile onu düşünmeden duramıyorum?

Bunu hemen halletmem lazım.

Ashley

Hastanenin kaldırımında gergin bir şekilde çocuk hastanesine gitmek için aracımı bekliyorum. Siyah elbisemin içinde kendime bakıyorum. Cehennem kadar gerginim. Dün gece Owen'ı yerleştirmem iki saat sürmüştü ve sonunda sexter'ıma geri döndüğümde çevrimiçi değildi - belli ki onu ektiğimi düşünerek sinirlenmişti.

Tanrım, ne karmaşa. Hayatım kötü bir sitcom gibi.

"Araba bu tarafta," diye mırıldanıyor arkamdan bir ses.

Ne?

Döndüğümde Cameron'ın elinde çantasıyla yanımdan geçtiğini görüyorum. Ne oluyor be? Onu otoparka kadar takip ediyorum ama tek kelime etmiyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Arabasının kapısı açıldığında bip sesi geliyor ve alçak lüks koltuklara tırmanıyoruz.

"Merhaba." Gergin bir şekilde gülümsüyorum.

Ben onu izlerken o aynaları kontrol ediyor. Bana hiçbir şey söylemeyecek mi?

"Merhaba," diye cevap veriyor duygusuzca, arabayı trafiğin içine doğru çekerken.

Playboy güneş gözlüklerini takmış, koyu kömür rengi bir takım elbise, açık mavi bir gömlek ve kravat giymiş. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde dağılmış ve gün geçtikçe uzayan saçları kare şeklindeki çenesini koyulaştırıyor.

Bu adam muhteşemliğin timsali. Kokusu. Görünüşü. Akli. Onun güzel, pis akli.

Onu izliyorum.

Gözleri önündeki yola takılı kalıyor.

"Beni aldığın için teşekkürler."

O arabayı sürmeye devam ediyor ve ben aklım başımdan gitmiş bir halde önümüzde uzanan yolu izlemeye koyuluyorum. Dün gece bana mesaj atan o muydu?

Ya öyle değilse?

"Güzel bir gece geçirdin mi?" Gergin bir şekilde sordum.

Bana doğru baktı. "Ben yaptım." Kaşlarını kaldırıyor ve sinirlendiğini anlayabiliyorum.

Bu oydu!

"Öyle mi?" diye soruyor.

Ellerimi kucağımda sıkıca kavriyorum. "Her şey iyi başlamıştı ama internetim kesildi ve bu sabaha kadar açılmadı," diye yalan söylüyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki bir an bile inanmamış gibi meydan okurcasına çenesini kaldırıyor.

Dün gece biz konuştuktan sonra dışarı çıktı mı merak ediyorum. Bildiğim kadarıyla bütün gece Escape Lounge'da bir mankenle sikişmiş olabilir.

Kesin şunu!

Telefonu çalıyor, arabanın Bluetooth'u üzerinden bağlanıyor. "Alo, Cameron Stanton," diye cevap veriyor.

"Merhaba, Dr. Stanton. Ben çocuk hastanesi pediatri kayıtlarından Pauline."

"Merhaba, Pauline."

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz efendim. Küçük bir sorunumuz var." Nefes veriyor. "Neymiş o?"

"Yeni bir personelimiz var ve maalesef raporları hasta dosyalarına tararken, Sasha Mills için hazırladığınız son rapor dosyada yok ve orijinalini de bulamıyoruz."

Gözlerini devirir. "Sorun değil. Arayıp size tekrar göndereceğim."

"Teşekkür ederim. Burada olmasaydı mutlu olmayacağını biliyordum. varırsınız."

"Aradığınız için teşekkür ederim." Telefonu kapatıyor.

Bir dakika daha sürdü ve sonra aniden döndü. "Hızlıca yoldan sapmamız gerekiyor."

"Tamam."

Yoldan aşağı uçuyor ve sessizce oturuyoruz. Ne söyleyeceğimden emin değilim ve o beni açıkça görmezden geliyor. Sonunda gösterişli bir banliyöye giriyor ve güvenli bir sitenin kapısına bir kod giriyor. Kapılar açıldı ve kaşlarımı çattım. "Ofisine mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Evimdeki ofisim."

Gözlerim açıldı. Burada mı yaşıyor? Uzun bir yolda birkaç köşeyi döndük ve büyük kapıları olan geniş bir araba yoluna girdi. Başka bir güvenlik kodunu giriyor ve kapılar açılarak sanırım şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şeyi ortaya çıkarıyor.

O zengin.

Bu ev bir malikane gibi, üst düzey bir malikane. Dairesel araba yoluna yanaştı. "Bir dakika içeri gelebilir misiniz?"

Başımı sallıyorum, etrafımdaki lükse dalıp gidiyorum. "Burası senin evin mi?" Fısıldıyorum.

"Evet," diye cevaplıyor arabadan inip uzay çağından kalma bir anahtar sisteminde parmak izini okutarak ön kapıyı açarken. Arabadan iniyorum ve gözlerim yüksek tavana dikilmişken yavaşça ön merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

"Bir dakika sürmez," diye sesleniyor koridorun yukarısındaki bir odadan. "Aslında, kahve makinesini çalıştırabilir misin, ben de bize bir kahve yapayım?"

"Tamam," diye fısıldıyorum etrafıma bakarken. Mutfağın nerede olduğunu bile bilmiyorum.

"Mutfak arka kanada doğru," diye sesleniyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Tamam." Mutfacı bulmak için büyük bir koridordan geçiyorum ve çenem neredeyse yere çarpıyor. Güzel ve lekesiz - görünürde kirli bir bardak ya da tabak yok. Korkumun içime işlemeye başladığını hissederken etrafıma bakıyorum. Bu şimdiye kadar bulunduğum en güzel ve en temiz ev.

Bahçeye bir göz attım. Havuz alanı tatil köyü havuzuna benziyor. Siktir git.

Bu aptalca bir zenginlik.

Kahve makinesini açıyorum ve daha önce sesini duyduğum koridora doğru yürüyorum. "Alo?"

"Buraya," diye sesleniyor.

Onun bulunduğu odaya gelene kadar koridorda ilerliyorum. Burası bir ofis, kocaman, gösterişli bir ofis. Kapıya bakan büyük maun bir masanın arkasında oturmuş, bir raporun çıktısını alıyor. Önünde gergin bir şekilde duruyorum.

"Burası senin evin mi?" Uysalca sordum. Gözleri benimkilerle buluştu. "Evet."

"Burada kiminle yaşıyorsun?" Kekeliyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve beni değerlendirirken bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Burada yalnız yaşıyorum."

Etrafımdaki gösterişli ortama bakıyorum. "Evli değil misin?"

Gözleri kararıyor ve aniden ayağa kalkıyor. "Evli değilim." "Kız arkadaşın?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Hayır."

Bana doğru yürürken gözlerim onunkileri tutuyor. "Evimi gezmek ister misin?"

Başımı sallıyorum çünkü tüm kelimeler beynimi terk etti.

Ofisten çıkıp koridorda onu takip ediyorum. "Burası parti odası."

Havuz alanına açılan odaya bakıyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. "Burası misafir yatak odası." Sol taraftaki yatak odasını işaret ediyor.

Yürümeye devam ediyoruz. "Spor salonu." Spor aletleriyle dolu bir odayı işaret ediyor. Bir kapıya geldik ve o kapının önünden geçti.

"İçinde ne var?" Ben soruyorum.

Yüzünü bana döndü. "Çamaşır odası." Kapıyı açıyor ve ben de içeri bakıyorum. Oda daha küçük ve karanlık, perdeler indirilmiş. Nedense bu küçük oda hoşuma gidiyor ve yanından geçip içeri giriyorum. O da beni takip ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Kahretsin. Nefesim kesildi.

Birdenbire bu kadar küçük bir alanda baş başa kalınca aramızdaki enerji zaplamaya başlıyor ve bana bakmak için öne doğru adım atıyor.

Kalbim çarpmaya başladı.

Gözlerim onun iri dudaklarına kayıyor ve aramızdaki tahrik yükselirken bir an hareketsiz duruyor. Ben çamaşır makinesi ile onun sert vücudu arasında sıkışana kadar tekrar öne doğru adım atıyor.

"Çamaşır odanı sevdim," diye fısıldıyorum ona.

Üstümde yükseliyor. "Senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyor. Kaşlarım kalkıyor. "Hoşlanıyor musun?"

Bana doğru tekrar adım atarken başını sallıyor.

"Ama bir sorunum var," diye mırıldanıyor kalçalarını benimkilere doğru iterken.

Oh adamım. Sertleşmiş. Pantolonundan hissedebiliyorum. "Ne?" Nefes alıyorum.

"Bu konuda harekete geçemiyorum."

Vay anasını.

"Neden?" Fısıldıyorum.

"Stajyerlere çıkma teklif etmeye iznim yok." Gözleri dudaklarıma düşüyor ve kalçaları beni çamaşır makinesine yapııştırıyor. Kalçalarını ileri doğru pompalıyor ve ben neredeyse yanıyorum.

"Aramızda ne olduğunu kimse bilmek zorunda değil," diye nefes alıyorum.

Ağır çekimde eğilip boynumu öpüyor ve gözlerim kendiliğinden kapanıyor. "Sır tutabilir misin?" diye nefes alıyor tenime karşı.

Başımı sallıyorum. Cevap veremiyorum. Burası hayatımda gördüğüm en güzel çamaşır odası. Elleri arkamda dolanıyor ve beni kendine çekiyor, sonra dudakları üzerimde. Gittikçe daha derine inerken dili benimkine geçici olarak sürtünüyor. Vücudu beni öyle bir yere sabitliyor ki neredeyse acı veriyor. Elleri çenemi tutmak için hareket ediyor, beni istediği şekilde konumlandırıyor. Lanet olsun. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim.

Bana sahip olmak için yanıp tutuşuyor.

Birden çılgına döndük, sanki son bir haftadır hissettiğimiz tüm cinsel gerilim bu odada serbest kalmış gibi. Beni agresif bir şekilde kaldırıyor, çamaşır makinesinin üzerine oturtuyor ve bacaklarımı ayırarak aralarına giriyor. Ellerim başının arkasına gidiyor ve beni bekleyen sert sikiğin üzerine sürüklemeye başlıyor.

Aman Tanrım.

Elleri vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşırken, ağzı boynumu tahrip ediyor.

"Çok iyi hissediyorsun, Bloss," diye hırlıyor açık ağzıma doğru.

Hatırladı. Yıllar önce o gece bana ne dediğini hatırladı.

Aniden bacaklarımı beline doluyor ve eli bluzumun altından kayarak göğüs kafesimi sıyırıp göğsümü avuçluyor.

Lanet olsun! Geliyorum, tam burada, hemen şimdi.

Eli saçımın arkasını kavırıyor ve sertçe çekiyor, böylece başım geriye doğru eğiliyor ve gözlerimiz buluşuyor.

"Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" diye nefes alıyor. Cevap veremiyorum, başımı sallıyorum.

"Yatağım. Şimdi." Pantolonunun içinden bana sürtünürken hırlıyor.

"Cameron," diye fısıldıyorum. "İş," diye nefes alıyorum. Tanrım, iş yerinde olmamız gerekiyordu.

Yirmi dakika içinde bir randevum

var. "Sabırsızlanıyorum."

"Yapmak zorundasın," diye nefes alıyorum.

"Seni şimdi istiyorum." Boynumu acıyla ısırırken bana tekrar sertçe vuruyor.

Vay anasını. Bu adam.

"Bu gece," diye nefes alıyorum. "Bu gece, bana sahip olabilirsin."

Beni tekrar öpüyor, daha yavaş, sanki bu cevaptan biraz tatmin olmuş gibi "Bu gece *hepinizi* istiyorum."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Daha fazla rol yapamayarak şu sözleri fısıldıyorum: "C'est moi qui veut tous vous."

Tercümesi: Hepinizi isteyen benim.

Beni öperken sırtıyor. "Sen olduğunu biliyordum." Bana bakmak için geri çekiliyor. "Neden beni tanımadığını söyledin?"

Gözlerim onunkileri ararken parmaklarımı kirli sakalında gezdiriyorum. "Neden beni aramadın?"

"Telefonumu kaybettim." Birden tutkusu pişmanlığa dönüşüyor ve saçlarımı düzeltmek için parmaklarını saçlarımda gezdirirken beni usulca öpüyor. "Kötü örnek oluyorsun, Ashley Tucker." Seksi bir şekilde gülümsüyor. "İşe giderken çamaşır odamda beni baştan çıkarıyorsun."

Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi, Vegas'ta tanıştığım eğlenceli, kaygısız adamı karşımda görüyorum ve şefkatle öpüşürken nihayet onunla bir kez daha kendim olabileceğimi hissediyorum.

Oh, hala orada. Aramızdaki o his hala orada.

"Ofisinizdeki masanın altında aletinizi emdiğimde ne yapacaksınız, Dr. Stanton?" Ona gülümsedim.

Gözleri büyüdü. "Bu olamaz, Ashley."

"Olabilir. Bu dil oldukça çılgınlaşıyor." Dışarı çıkardım ve salladım.

Sırıttırıyor. "Hayır, ben ciddiylim. Yapamam..." Durdu, telaşlandı. "Bunu asla yapamazsın. İşimi kaybederim. Senin yanına yaklaşmamam gerekiyor. Bunu kimse bilmemeli. Asla!"

Parmak uçlarımda duruyorum ve dilimi dudaklarında gezdiriyorum. "Ya yutarsam?"

Gülümsüyor ve beni kabaca tutup yarı duvara yaslıyor. "Sen hala harika bir eşsin." Beni çevirip kapıya doğru itiyor ve arkama sert bir tokat atıyor.

Koridora ulaştığımda tökezliyorum ve o da rolüne geri dönüyor. Çamaşırhaneyi işaret ediyor. "Burası da çamaşır odası, kirli şeylerin temizlendiği yer."

Gülüyorum ve beni öpmek için eğiliyor. "Beni bilerek yanlışlıkla unuttuğun için seni cezalandırmam gerekecek," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Alt dudağını ısırdım ve dışarı çıkardım. "Başından beri planım buydu."

Beni sertçe kavırıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Bu gece onu alacaksın."

İçimden bir heyecan geçiyor. "Ve mavi haplarını hazırlasan iyi edersin."

Saat öğleden sonra 3 ve ben Amber ve diğer stajyerlerle birlikte hastanemizin kafeteryasında oturuyorum. Cameron ve ben sabahı çocuk hastanesinde geçirdik ve koridorda süzülerek onu çocuklarla birlikte izledim, mükemmel ağzından çıkan her şey beni büyüledi. İşine odaklanmıştı, ama ayrıldığıımızda arabada bir öpücük çaldı ve bana daha şehvetli şeyler vaat etti. Yüzümdeki aptal sırıtışı zorlukla silebildim. Beni öptü. O hala burada - Vegas'ta tanıştığım güzel, esprili adam hala hayatta, sadece iş yerinde kendini bu ciddi dış görünüşün altında saklıyor. Tıp mesleğinin bir gereği, ama ben bu mesleği icra ettiğim için çok mutluyum.

Biri maskesinin arkasına bakacak. Jenna'yı arayıp son gelişmeleri anlatmak için sabırsızlanıyorum.

"Ben tuvalete gidiyorum." "Tamam,"

diye cevap veriyorlar, dikkatleri dağılmış bir şekilde.

Koridorda yürüdüm ve numarasını çevirdim. İlk çalışta cevap verdi.

"Alo? Aman Tanrım. Tahmin et ne oldu?" diye haykırdı.

"Ne?"

"Elliot yarın gece bana çıkma teklif etti."

Genişçe gülümsüyorum. "Harika." Alt dudağımı ısırıyorum. "Vay anasını. Benim de haberlerim var."

"Ne?"

"Öpüştük. Onu tanıdığımı itiraf ettim." "Ne?"

"Biliyorum. O hâlâ aynı. Hiç değişmemiş ve bu gece beni görmek istiyor," diye fısıldıyorum yüzümü buruştururken. Bu yine bebek bakıcılığı yapması gerektiği anlamına geliyor. "Sorun olur mu?"

"Aman Tanrım, evet, tabii ki." Gülüyor. "Bir dakika, sen bu gece Exotic'te çalışmıyor musun?"

"Hayır."

"Evet, hatırlarsan o kız senden vardiyayı değiştirmeni istemişti." "Siktir. Bu... Bu gece mi?" Kekeliyorum.

"Evet, bekle. Telefonumdan günlüğü kontrol edeyim." Bir dakikalığına ortadan kayboluyor ve sonra geri geliyor. "Evet, dokuzda başlıyorsun."

"Tanrı aşkına," diye fısıldıyorum. Çaresizlik içinde elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bu gece onu görmek istiyorum. Lanet olsun.

"Sadece yarın gece yap."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yarın akşam Elliot'la randevun var." Bir çözüm düşünürken duraksıyorum. "Fark etmez. Belki bir sonraki gece." Hüzünle gülümsüyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Woohoo, gidişimize bak." Gülüyor. "Elliot bugün beni iki kez aradı bile."

"Harika bir gündü. Akşam görüşürüz, bebeğim." "Bye."

Telefonu kapatıp yenik bir nefes veriyorum. Belki de bu gece hasta olduğumu söylemeliyim. Ama o zaman paramı alamam ve paraya gerçekten ihtiyacım var.

Lanet olsun, neden bu boktan işi yapmak zorundayım? Kendime çok acıyarak ayaklarımı sürüye sürüye kafeteryaya geri döndüm.

Cameron diğler stajyerlerle birlikte oturuyor. Bu gün biraz daha güzelleşti. Onun karşısındaki koltuğa oturdum. "Merhaba." Gülümsüyorum.

"Merhaba, Ashley." Gözlerimiz birbirimize takılıyor. Amber çoktan onunla flört moduna girmiş durumda. "Peki Dr. Stanton, gevşemek için ne yaparsınız?" diye soruyor parmaklarını uzun, siyah saçlarında gezdirirken

"Vegas'ı ve dondurmacıları severim," diye yanıtıyor tereddüt etmeden.

Yere bakıp sırtıyorum. Hafızası yerinde, ona mesaj atmak için telefonumdaki Facebook hesabıma tıklıyorum.

"Ne yapıyorsun orada?" Amber gözlerini bana çevirerek soruyor.

"Telefonumu Bul uygulamasını indiriyorum," diye cevap veriyorum.

Amber kaşlarını çatıyor. "I

birisine telefonumu kaybettiğim için uyduruk bir bahane sunmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Cameron'ın gözleri benimkileri tutuyor ve alaycı sırıtışını gizlemek için elinden geleni yapıyor. Berbat bir şekilde başarısız oluyor. Facebook'a giriyorum ve ona mesaj atıyorum.

Plan değışikliğı

Amber'la konuşmaya devam ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Tek taraflı konuşmama devam ediyorum.

**Annem habersiz geliyor ve bu gece yapamam.
Onun yerine cuma günü yapabilir miyiz?**

Amber'ın söylediğı bir şeye gülüyor ve ben yazmaya devam ederken kaşlarımı çatıyorum.

**Üzgünüm, sinir bozucu.
Bu gece seni gerçekten görmek istedim.**

Ne konuştuklarını biliyormuş gibi davranarak sahte bir gülümseme takınıyorum ve o bana bakarken telefonumu ona doğru tutuyorum. *Telefonuna bak, aptal.* İpucunu alıyor ve Facebook'unu açıyor. Diğler yanımdaki Scott'la konuşmaya başlıyorum. Bir mesaj geri döndü.

Hayır

Okudum ve kaşlarımı çattım. Bana ters ters bakıyor ve ben de cevap yazıyorum.

Ne demek *hayır*?

O cevap verir.

**Bu gece görüşürüz.
Annene seni cuma günü görebileceğini söyle.**

Gülümsüyormuş gibi yapıp cevap veriyorum. Birileri azmış.

Bebek gibi davranma. Cuma günü görüşürüz.

Bir mesaj hemen geri döner.

Ciddiyim. Beni kızdırmayı bırak.

Çileden çıkmaya başlarken sahte bir gülümseme takınıyorum.

Cuma günü. Al ya da bırak!

O cevap verir.

Bırak onu!

Oh... bu adam başka bir şey. Ona daha önce hiç hayır denmedi mi?
Cevap veriyorum.

Bu kadar bakımlı olmayı bırak

Mesajı okuyor ve gözleri öfkeyle irileşiyor. Sırtışımlı gizleyemiyorum. Tanrım, iki yaşında bir çocuk gibi. Mesajını o kadar büyük bir güçle yazıyor ki, ekranı çatlatmamasına şaşırıyorum.

**Çok bakımlı değilim.
Yakında bakım gerektirmeyecek olsanız da.**

Grubun içinden ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve o öfkeyle dudaklarını büzüyor. Tatlı bir şekilde cevap veriyorum.

**Şımarık bir velet
olmayı bitirdiğinde...
Ara beni**

Ayağa kalkıyorum ve gruba gülümsüyorum. "Ben işime dönüyorum çocuklar. Sonra görüşürüz."

Gözlerini kısıyor ve ben de Gloria'yı ziyaret etmek için koridora çıkıyorum.

Club Exotic - 22:00

Uzun, koyu renk peruğum ve neredeyse hiçbir şey giymediğim krem rengi deri kıyafetimle kulübün arka tarafına doğru yürüyorum. Aklım Cameron Stanton'da ve bu gece ne yapıyor olabileceğimde. Yine içki topluyorum. Sanırım bu Club Exotic'teki en sevdiğim iş. Neler olup bittiğini görebiliyorum ve bir milyon erkek için bir milyon içki hazırlamadan etrafta dolaşabiliyorum.

"Vivienne."

Geçen geceki adamı görmek için döndüm. "Merhaba."

Elimi tuttu. "Beni aramaya mı geldin?" Seksi bir şekilde gülümsüyor.

Gülüyorum. "Hayır." Elimini onunkinden çekiyorum ve masadan bir bardak almak için eğiliyorum. "Bardak topluyorum."

Gözleri göğüslerimde gezinirken eli arkama düşüyor. "Seni Kaçış Salonu'na götüreceğim." Seksi bir kaşını kaldırıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve sırtıyorum. "Hayal kurmaya devam et."

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Çok yakında, Vivienne." Sonra yanımdan geçip Escape Lounge'a doğru ilerliyor. Gözlerim onu takip ederken sırtıyorum. Çok seksi bir orospu çocuğu.

Tanıdık bir ses "Ashley," diye bağıyor ve Cameron'ın arkamda durduğunu görmek için dönüyorum. Çok öfkeli. Etrafındaki kırmızı parıltıyı neredeyse görebiliyorum.

Gözlerim açıldı. Olamaz.

"Yoksa sana Vivienne mi demeliyim?" Küçümsüyor.

Ashley

"C-CAMERON." Kekeliyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Homurdanıyor.

Zehri karşısında şok olarak geri çekildim. "Çalışıyorum." Etrafıma endişeyle bakıyorum.

"Genelevde mi çalışıyorsun?" diye bağılıyor.

"Burada her şey yolunda mı?" Patronum Eliza araya girdi.

Olamaz. İşe başladığımdan beri onu yerde neredeyse hiç görmedim ve şimdi ortaya çıkmayı seçti. Söz konusu ikimiz arasında bir bakış atıyor.

Cameron kendine gelir. "Vivienne'den bana kucak dansı yapmasını istiyordum." Gülümsüyormuş gibi yapar.

Dehşet içinde ağzım açık kaldı. Ne halt ediyor bu?

Eliza sıcak bir şekilde gülümser. "Üzgünüm, Vivienne kulübün o bölümünde çalışmıyor, gerçi onu ikna etmeye çalışıyorum." Kolunu şefkatle bana doluyor.

Cameron küçümseyerek gözlerini bana dikti.

"Ben sadece barda çalışıyorum..." Sözünü kesiyorum.

"Size kucak dansı yapması için başka birini bulabilir miyim, efendim?" Eliza sıcak bir şekilde gülümser.

Cameron'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Evet. Bu harika olurdu." Ona ters ters bakıyorum.

"Bu gece size iyi bakılacağından emin olacağım efendim." Eliza gülümsüyor. "İkinci sandalyeye oturun, en iyi kızlarımızdan biri sizinle ilgilenecek.

bir dakika içinde kucaklayın."

Sırtarak merdivenlerden inip gözden kaybolmadan önce gözleri bir an benimkileri tutuyor.

Öfkem kaynamaya başladı. Yani *benden* başka bir kadına kucak dansı yapmasını izlememi mi bekliyor?

Cehennem gibi.

"Onun kucak dansını yapacağım,

Eliza." Kaşlarını çatı. "Emin

misin?" "Evet."

"Ne yapacağını biliyor musun?"

"Evet, geçen gece vardiyamdan önce Ebony'nin dersine girdim." Neyse ki Ebony ayda bir kez yeni kızlar için kucak dansı dersleri veriyordu ve ben de tesadüfen erken gelmişim.

Gülümsüyor ve elimi tutuyor. "Buna bayılacaksınız. Senin için ne kadar heyecanlandığımı anlatamam." Bana şöyle bir baktı. "Gidip doğru üniformayı giymen gerekecek."

Başımı salladım. "Tamam." Dikkatimi tekrar Cameron'a çeviriyorum ve onu aşağıdaki katta içkisini getiren bir kızla konuşurken izliyorum. Kızın söylediği bir şeyi dikkatle dinliyor ve sonra seksi bir şekilde gülümseyerek büyük deri koltuğa uzanıyor ve özel dansını beklerken rahatına bakıyor.

Pislik.

Çok kızgınım. Bu gece onu göremedim, o da buraya kaçan bir kızı gizlice sikmeye geldi.

Oh, o başka bir şey.

Bundan sağ çıkamayabilir. Dansın ortasında sikini ısırduğımda kan kaybından ölebilir.

Asistanın kıyafetleri katladığı soyunma odasına doğru yürüyorum.

"Kucak dansı üniformasına ihtiyacım var" diye bağırdım.

Kaşlarını çatıyor.

"Lütfen," diye ekliyorum. Kahretsin, bu onun suçu değil. Neyim var benim böyle? "Kabalığım için özür dilerim."

Ellili yaşlarında, nazik görümlü, kıvrımlı ve mükemmel gümüş rengi bob saç modeline sahip. Ayrıca çok iyi giyinmiş. "İyi misin canım?" diye soruyor.

Öfkemi yatıştırmaya çalışırken başımı sallıyorum. "Evet..." Duraksadım. "Boktan bir gece geçiriyorum, anlıyor musun?"

Gülümsüyor. "Oh, biliyorum."

Ben de gülümsüyorum.

İyi biri. "Bedenin kaç?"

Rafta mükemmel bir şekilde asılı duran kıyafetlere bakıyorum ve bir nefes veriyorum. "Bilmiyorum."

"Soyun ve bunu giy." Bana krem rengi, şeffaf, küçük organze bir bluz uzattı ve ben de ona baktım.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum..." İç çekiyorum.

"Elbette giyebilirsin." Bana bir çift dar deri şort uzatıyor ve ben de etrafıma bakıp bir soyunma odası arıyorum.

"Sadece giyin sevgilim, ben her şeyi gördüm."

Oh adamım. Tamam. Deri eteğimi bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum ve kısa seksi pantolonumu yukarı ve yerine kaydırmadan önce dantel külotumla onun önünde duruyorum. Dönüp aynadan arkama bakıyorum. "Tanrım. Bunlar çok dar."

"Planımız bu, aşkım." Gülüyor. "Üstünü çıkar."

Gözlerimi kapatıyorum. Bu kadının önünde kıyafetlerimi çıkardığıma inanamıyorum. Etrafıma endişeyle bakıyorum ve deri, bağcıklı üstümü omuzlarımdan üzerinden kaydırıyorum. Onun önünde üstsüz ve savunmasız bir şekilde duruyorum. Daha önce hiçbir kadın göğüslerimi görmemişti. Annem bile, sanmıyorum.

Gülümsüyor. "Çok güzelsin ve utanacak hiçbir şeyin yok." Üstünü bana uzatıyor ve ben de alıp üzerime geçiriyorum. O kadar kısa ki göğüslerimin altı altından görünüyor. Peruğumu düzeltiyor ve bana bir dudak parlaticısı uzatıyor. Aynaya dönüp tekrar sürüyorum.

Bir nefes üfledim.

"Seni bu halde gören her erkek şanslı sayılır," diyor usulca.

Sırıttıyorum.

"Oraya git ve ona neye sahip olamayacağını göster." Sırıttım. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

"Bana şans dile." "İyi şanslar."

Kapıdan çıkıyorum ve üç fedainin beklediği bölmeye giriyorum. Arkadaşım Matt de oradaydı ve yüzünü bana döndü. "Selam." Gözleri az giyimli bedenimi tararken gülümsüyor. "Şu haline bak."

Yaltaklanıyorum. "Aman Tanrım. İyi görünüyor muyum?" Fısıldıyorum. "Çok seksi görünüyorsun."

Gülümsüyorum, minnettarım.

"Bu gece dans ediyor musun, bebeğim?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Sadece bir tane."

"Hadi gidelim." Kapiya doğru işaret ediyor.

"Ha?" Kaşlarımı çattım.

"Ben de seninle geleceğim. Orada hiçbir yerde yalnız olmayacaksın."

"Oh." Gözlerim dehşet içinde açıldı. Oh hayır, beni izleyemez. Sahne korkusu yaşayacağım.

"Matt, bana bir iyilik yapar mısın?" "Neymiş o?"

"Beni duvarın yanından izleyebilir misin? Seni orada görürsem bunu yapamam."

Kulübe girmeden önce gülümsüyor ve başını sallıyor. Işıklar karartılmış ve az giyimli kızlar güçlü erkek yığınları arasında dolaşıyor. Odadaki hava çok seksi. Yasak arzusun en iyi hali. Bu adamlardan kaç evli ve yeni bir ete olan susuzluklarını gidermek için buradalar?

Baktım ve Cameron'ı gördüm. Pahalı takım elbisesini giymiş, büyük deri koltuğa oturmuş, elinde içkisiyle kendi payını bekliyor. Koyu renk saçlarının tepesi dalgalı ve kare çenesinin üzerinde uzamış bir gölge var.

Yavaşça yürüyüp önünde duruyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve yüzünü seksi bir gülümseme kaplıyor.

O kazandı.

"Kucak dansı mı istediniz, efendim?"

Arkasına yaslanıyor ve pantolonundaki bariz ereksiyonu yeniden ayarlıyor. Kahretsin, çok ateşli.

Gözleri benimkileri tutarken ve içkisini yavaşça yudumlarken "Evet," diye yanıtlıyor.

Ona doğru yürüyorum ve yavaşça bacaklarının arasına dizlerimin üzerine çöküyorum, keskin bir nefes alıyor.

"Dileğin benim için emirdir," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve çenesi gevşedi. Aramızda elektrik zaplıyor.

"Ne istiyorsun?" Dilim alt dudacağımı yalamak için dışarı çıkarken nefes alıyorum.

Aç gözleri beni izliyor. "Sen," diye fısıldıyor. "Seni istiyorum."

Müzik başlıyor. Rihanna'dan kaba çocuk ve ben sırtıyorum. Bu şarkı çok uygun.

***Gel buraya kaba çocuk,
çocuk. Kaldırabilir misin?
Gel buraya kaba çocuk, çocuk,***

Yeterince büyük müsün?

*Al onu, al
onu. Bebeğim,
bebeğim.*

Ellerimi baştan çıkarıcı bir şekilde inciklerinden yukarı kaydırıyorum ve bacaklarını ayırıp sandalyesinde öne doğru çekmek için iç uyluklarına koyuyorum. Keskin bir nefes alıyor ve içkisini yan masaya bırakıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Başımı bacaklarının arasına koyuyorum ve pantolonunun üzerinden kalçasına sıcak hava üflüyorum. Hafifçe inlediğini duyuyorum ve dişlerimle kalçasını ısırıyorum. Elleri içgüdüsel olarak başımın arkasına gidiyor ve beni avuçlarının arasında şefkatle tutuyor. Gözlerim zevkle kapanıyor.

Bu adam.

Dikkatimi onun sert sikine odaklayıp ağzımı üzerine yerleştirirken kıcımlı ritme göre hareket ettiriyorum. Eli başımın arkasında sıkılaşıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor.

Ona bakıyorum ve bacaklarının arasındaki pozisyonumdan sırtıtıyorum. "Benim adım Ashley," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. Aramızda bir şeyler değişirken yüzü düşüyor. Elini kaldırıp şefkatle yanağımı okşuyor ve ben de başımı çevirip avucunun içini öpüyorum. Yüce Tanrım.

Nedir bu? Aramızdaki bu his nedir?

Nerede olduğumu hatırlıyorum ve kucağına tırmanırken ritme göre hareket etmeye devam ediyorum. Dizlerim bacaklarının iki yanında duruyor, vücudum kasıklarının sadece birkaç santim üzerinde. Göğüslerim ağzından sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde daha da yaklaşıyorum ve sırtımı dikleştiriyorum.

"Sikeyim." Beni sert horozuna çarpmak için uzanıp kalçalarımı tutarken homurdanıyor.

Başım zevkle geriye doğru yuvarlanıyor ve Matt aniden ortaya çıkıyor. Cameron'a "Ellerini çek" diye emretti.

Elimi dur işareti olarak kaldırdım. "Git buradan Matt," diye bağıriyorum. Cameron'ın bana dokunmasına ihtiyacım var.

Bana dokunmasına gerçekten ihtiyacım var.

Matt köşesine çekiliyor ve benim dikkatim tekrar altımdaki sert adama yöneliyor. Ellerini sıkıca kalçalarımın koyarak beni sert aletin üzerine sürüklüyor ve bedenim onaylayarak titriyor.

Gözleri tehlikeli bir uyarılma seviyesiyle titriyor ve şortumu yana kaydırıp üzerine çıkmamak için elimden gelen tek şey bu.

Siktir... Buna ihtiyacım var. Kalçalarımı sallıyor ve beni sert vücuduna bastırıyor. Ağzı açılıyor ve meme ucumu dişlerinin arasına alıp ısıtıyor.

Orgazm tehlikeli bir şekilde yaklaşırken ürperiyorum. Lanet olsun.

"Sür beni," diye fısıldıyor. "Sikime bin."

Kalçalarımı döndürüyorum ve ileri geri sallanmaya başlıyorum, dönüyorum ve dönüyorum ve o kalçalarımı morartıcı bir güçle kavırıyor.

Gözleri benimkileri arıyor. "Öp beni," diye nefes alıyor.

Elimde değil. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Bana dokunmasına bile izin yok, ama bunlar onun üstündeyken uyma şansımın olmadığı kurallar.

"Cameron," diye nefes alıyorum beni ileri geri sallarken. Lanet olsun... Boşalacağım.

Dudakları agresif ve tutkulu bir şekilde benimkileri alıyor.

Mükemmel.

Gözleri kapalı, siki sertleşmiş ve bu şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz şey. Kontrolümüzü kaybediyoruz ve beni daha sert ve daha sert öğütürken öpüşmemiz çaresizleşiyor ve cehennem... Kendimi tutamıyorum. Orgazm içimden geçerken ürperiyorum. Memnuniyeti yüzünde yanıp sönüyor, ama beni baskıyla aşağı çekerken kısa sürüyor ve sikinin sarsıldığını hissediyorum. Orgazmı konuşma yeteneğini çalınca nefesi kesiliyor. Öpüşüyoruz ve sonunda nerede olduğumuzu daha fazla görmezden gelemeyene kadar nefes nefese kalıyoruz. Orgazm sisim dağılırken kafamı kaldırıp bir kulüpte olduğumu görüyorum... ve o da sadece başka bir müşteri. Sanki benimle aynı aydınlanmayı yaşıyormuş gibi beni kucağından itiyor ve aniden ayağa kalkıyor. Perili gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor ve sonra kapıya doğru adım atıyor. Aman Tanrım.

Matt'e elimi kaldırıp Cameron'ın peşinden gitmeden önce bana beş dakika vermesini rica ediyorum. Park yerindeki arabasına ulaştığında onu yakalıyorum, sırtı bana dönük.

"Cameron."

Dönüyor. "İçeri gir," diye homurdanıyor.

"Cameron..."

"Benden uzak dur, Ashley, sana karşı kendimi kaybetmeden önce."

"Bana kızma," diye yalvarıyorum.

"Sana kızgın değilim!" diye bağırır, öfkeyle. "Bütün hafta senden başka bir şey düşünmedim ve sonra seni burada neredeyse çıtırçıplak buldum."

Bana nerede olman gerektiği konusunda yalan söyledikten sonra başka adamlar!"

"Eğer bir hafta boyunca benden başka bir şey düşünmediysen, neden buradasın Cameron?" Ağlıyorum. "Beni düşünürken başka biriyle seks yapmak için mi buradasın? Bu mudur yani? Senin berbat, yüksek uçan dünyan böyle mi işliyor?"

Küçümseyerek gözlerini kısar.

"Mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," diye ağlıyorum. "Demek genelevde çalışıyorsun?" diye bağıyor.

Yüzüm hayal kırıklığı içinde düşüyor ve gözyaşlarım serbest kalıyor. Onları öfkeyle uzaklaştırıyorum. "Sakın beni yargılamaya kalkma! Benim senin gibi bir şatom ve iki yüz bin dolarlık bir arabam yok. Bu hafta lanet telefon faturamı bile ödeyemiyorum Cameron."

Burun delikleri öfkeyle parlıyor ve *Aston Martin*'ini işaret ediyor. "Arabaya bin."

Kaşlarımı çattım. "Ne?" Yolun karşısındaki kapıya bakıyorum. "Öylece gidemem, vardiyanın ortasındayım." Gidemem. Sadece iki kez öpüştük ve haftaya burada bile olmayabilir ve benim bir işim olmayacak.

"Tanrı yardımcım olsun, eğer arabaya binmezsen..." diye o kadar yüksek sesle bağıyor ki, muhtemelen sesi yan mahalleden bile duyulabilir.

"İşimi kaybedeceğim."

"Yapmazsan beni kaybedeceksin," diye bağıyor.

"Cameron. Lütfen..."

"Son şansın."

"Cameron," diye

yalvarıyorum.

Son bir bakışla arabasına biniyor ve motoru çalıştırıyor. Yola koyulmadan önce motoru sonuna kadar çalıştırırken bir adım geri çekiliyorum.

Karanlıkta durmuş, uzaktan gelen lastik seslerini dinliyorum. "İyi misin Ash?" Matt'in sesi yolun karşısından geliyor.

Başımı sallıyorum ve hayal kırıklığının içime işlemesine izin verirken başımı öne eğiyorum. Matt yolun karşısına geçip sessizce yanımda duruyor ve Cameron'ın kaybolduğu yola bakıyor.

"O senin erkek arkadaşın mıydı?" diye soruyor sessizce. Başımı sallıyorum.

"Hayır."

"O zaman neden kendini kaybediyordu?" "Bu... karmaşık."

"İçeri dönmek ister misin?"

Derin bir nefes aldım. "Evet, sanırım." Kaşlarımı çatıyorum. "Matt, hiç hayatının en büyük hatasını yapmış olabileceğin hissine kapıldın mı?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Her saat başı, saat başı."

Zamanlama sizi var edebilir ya da yok edebilir ve bu gece bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu öğrendim.

Yavaşça garaj yoluma girdiğimde saat sabahın dördü. Bu tarihteki en uzun vardiyaydı. En az on kez kendimi dışarı çıkmaktan alıkoymak zorunda kaldım. Neden bu gece gelmek zorundaydı ve neden bunu daha iyi halledemedi?

Hay sikeyim. Şu an o kadar pişmanlık doluyum ki önümü zor görüyorum.

Bu berbat işe ihtiyacım olmasından nefret ediyorum ve aklım Cameron Stanton'da. Onunla gitmeyerek doğru olanı yaptığımı biliyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Soğuk ve acı gerçek şu ki... o oradaydı. Bütün hafta beni düşündüğünü söylediğinde ve dün öpüştükten sonra oradaydı. İşlerin yolunda gitme ihtimali olsa bile, onunla uzun vadeli bir geleceğin söz konusu olmadığını biliyorum. İlk içgüdüm doğrudu. Bir kere oyuncu oldun mu, hep oyuncu kalırsın. Yıllar önce Vegas'ta telefonunu hiç kaybetmedi ve muhtemelen ertesi gece kumarhanede tavladığı biriyle yattı. Kimi kandırıyordum ki? Evimizin ışıklarının açık olduğunu görünce kaşlarımı çatıttım. Ne oluyor? Neden her yer aydınlık? Hızla arabadan inip ön kapıya yöneldim ama anahtarımı sokamadan kapı açıldı. Jenna'ydı. Ağlıyordu.

Yüzüm düştü. "Neyin var?"

Yüzünü buruşturuyor. "Annem kalp krizi geçirdi."

"Ne? Oh, Jenna."

Başını sallıyor, gözyaşları arasında konuşamıyor. Onu kollarımla sarıyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarılıyorum. "Nerede o?" diye soruyorum.

"Hastanede."

"Ona gitmen gerek."

Burnunu bir mendille silerken başını sallıyor. "Sorun olur mu?"

"Elbette sorun yok."

"Owie ile ne yapacaksın?" diye fısıldıyor.

"Önemli değil. Bir yolunu bulacağım." Onu mutfığa götürdüm, çaydanlığı koydum ve masaya oturttum.

"Ya ölürse?" Jenna fısıldıyor.

Elini elime alıyorum ve bir dakika boyunca onu izliyorum. "Her şey yoluna girecek. Kalp krizi her zaman görüldüğü kadar kötü değildir."

Başını ellerinin arasına aldı ve gerçekten ağlamaya başladı. Ona yardım etmek için ne yapabilirim? Dizüstü bilgisayarımı alıp internete giriyorum ve Iowa'daki evine uçabilmesi için bir uçak bileti arıyorum. "Burada bugün için sabah 10'a bir tane var. Uygun olur mu? Yaklaşık beş saat sonra."

Omuz silkiyor.

"Diğer havayollarını da kontrol edeyim, bakalım daha ucuza bulabilecek miyim?" Aramaya devam ediyorum ama sonunda bulduğum ilk uçuşa geri dönüyorum.

Jenna sonunda kanepede yorgun bir uykuya dalıyor ve ben de hayatım olan bu felaketle ne yapacağımı düşünürken mutfak masasında sessizce oturuyorum.

Cameron'ı kaybettim, en başından beri hiç sahip olmadığım halde.

Artık bebek bakıcım yok, bu da çalışamayacağım anlamına geliyor, bu da stajımı kaybedebileceğim anlamına geliyor.

Ev sessiz ve karanlık, tıpkı benim seçeneklerim gibi. Kendimi bu hayatın içine soktuğumu biliyorum, ama bu başa çıkmamı kolaylaştırmıyor. Saat sabahın 6'sı ve bir saat içinde işi arayıp gelemeyeceğimi söylemek için beklemeyi planlıyorum. Sanırım en kötüsü de Cameron'a dün gece onunla yaptığım kavga yüzünden işe gitmediğimi düşündürmesi. Bu zamanlama çok kötü.

Ne diyeceğim şimdi ben?

Oh, gelemem çünkü olmayan bir çocuk için bakıcım yok.

Ya da dün gece patronuma annemle görüştüğümü söyledikten sonra çamaşır makinesinin üzerinde kucak dansı yaptığım için gelemeyeceğime ne dersiniz?

Ya da belki dün gece patronumun pantolonuna üflettim ve kuru temizleme faturasını ödemeyi reddediyorum.

Başımı ellerimin arasına aldım. Bu tam bir felaket.

"Selam." Jenna kapıdan gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum. "İşte orada." Ayağa kalkıyorum ve onu kollarımla sarıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Dün gece için teşekkür ederim." "Gidip seni toparlamalıyız."

Başını salladı. "Anneni aradın mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "Her şey biraz fazla zor. Birkaç gün izin yapacağım ve sonra oradan bir şeyler çıkaracağım."

Bir süre beni izledi. "Neden anneni arayıp onu bir ya da iki haftalığına buraya getirmeyi teklif etmiyorsun? O zamana kadar döneceğime eminim."

Yavaşça nefes veriyorum. Jenna'ya Cameron'dan ve kavgamızdan bahsetmek istiyorum ama şimdi zamanı değil.

"Belki." İç çekiyorum.

"Sorun etmez ve benim odamda kalabilir." "Evet, sanırım."

Bir süre beni izledi. "İyi misin?"

Hüzünle gülümsüyorum. "Evet. Tabii ki. Sadece çok yorgunum." Elini elime aldım ve sıktım. "Gidip toparlanmalısın. Owie ve ben seni havaalanına götüreceğiz."

Gülümsüyor, başını sallıyor ve merdivenlerden yukarı kayboluyor. Telefonu elime aldım ve bir süre ona baktım. Annemi tüm kalbimle seviyorum. Annemi seviyorum ama aramız biraz gergin - benim yüzümden, onun yüzünden değil.

Sanırım evlilik dışı hamile kaldığımda gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığını asla atlatamadım. Bebeği doğurmamı istemedi ve Owen doğduğundan beri harika biri olmasına rağmen, karnımda bir ateş yanmış gibiydi ve hiçbir şey için ona güvenmemeye yemin ettim.

Özellikle de şimdi istemiyorum.

Telefonu mutfak masasına geri koyuyorum ve kafamda seçeneklerimi gözden geçirirken duşa giriyorum. O kadar yorgunum ki sıcak su başımdan akarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Cameron'ın kucığında otururken bana bakan güzel gözleri gözümün önünden gitmiyor. Pişmanlık ruhumun derinliklerine işliyor.

Zamanlamamız farklı olsaydı ne olabilirdik?

Beş yıl önce Vegas'taki o hafta sonundan sonra buluşsaydık, aramızdaki her şey çok farklı olabilirdi. Başımı ellerimin arasına aldım.

Gözyaşları akıyor. Durmalarını istiyorum. Ben artık bir anneyim. Bununla birlikte, kendim için beslediğim romantik düşünceleri de kaybettim.

Ama elimde değil.

Hissediyorum. Ona doğru bir çekim hissediyorum ve bunun nereye gidebileceğini görmeyi çok istiyordum.

Kendime on dakika boyunca ağlama izni veriyorum ve sonra kendimi toparlayıp tozumu alıyorum.

İşte bu kadar. Devam edin. Gözlerimi siliyorum ve zihinsel olarak kendimi sertleşmeye hazırlıyorum. Bu saçmalığa bir son vermeliyim.

Gitmiş.

Duş alıyorum, kurulanıyorum, giyiniyorum ve aşağı inip annemin numarasını çeviriyorum.

İlk zil sesinde cevap verir.

"Merhaba Ash. Neyin var?"

Gülümsüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Merhaba anne."

"Owie iyi mi?"

"Evet, Owie iyi," diye cevap veriyorum. "Bu kadar erken aradığım için özür dilerim."

"Tanrım, Ash, beni korkuttun. Bu saatte senden hiç haber alamıyorum." "Biliyorum, özür dilerim. Jenna'nın annesi kalp krizi geçirdi."

"Olamaz." Nefes nefese kalmış. "O iyi mi?"

Başımı salladım. "Umarım." Omuz silkiyorum. "Bugün daha fazla test yapacaklar." "Jenna eve mi gidiyor?"

"Evet." Tereddüt ediyorum, bu nefret ettiğim kısım, yardım isteme kısmı. "Sen Ash ile çalışırken Owie ile ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Biraz sıkıştım anne."

"Oh-"

Sözünü kestim. "Merak ediyorum da, sana bir uçak bileti alsam, bir ya da iki haftalığına buraya gelip Owen konusunda bana yardımcı olabilir misin?"

"Elbette, aşkım."

Gülümsüyorum.

"Gerçekten mi?"

"Elbette yapabilirim. İkinizle de biraz zaman geçirmeyi çok isterim."

Gözlerim tekrar yaşlarla dolarken gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkür ederim anne. Bunun anlamı çok büyük."

"Bu sabah ilk iş olarak kan testlerim için doktora gideceğim ve daha sonra sizi arayacağım, uçuşları ayarlayabiliriz."

On saatten beri ilk kez iyimser hissediyorum. "Bu harika. Teşekkürler anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Ash. Yakında konuşuruz."

Sabah tam 7'de hastaneyi aradım. Cameron'ın hastane vizitelerini saat tam yedide yaptığını ve telefona cevap veren kişinin o olma ihtimalinin kesinlikle olmadığını biliyorum.

"Merhaba ameliyathane," diye cevap veriyor kadın sesi. Kızın adını hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Kahretsin, ne oldu?

"Merhaba, ben Ashley Tucker. Dr. Stanton'ın stajyerlerinden biriyim." "Evet, merhaba Ashley," diye yanıtlıyor nazik ses.

Yüzümü buruşturuyorum. Bunu gerçekten yapmak istemiyorum. "Ailevi bir acil durum oldu ve birkaç gün gelemeyeceğim."

"Ah canım. Umarım her şey yolundadır."

Başımı salladım. "Ben de." Bir an duraksıyorum. "Lütfen Dr. Stanton'a benim için bir mesaj iletebilir misiniz?"

"Evet, tabii ki."

Çabuk düşünüyorum. Bugün Çarşamba, yani annemi Perşembe ya da Cuma günü uçağa bindirirsem, Pazartesi günü tekrar gitmeye hazır olacağım. "Ona acil bir durum olduğunu ve pazartesiye kadar gelemeyeceğimi söyleyebilir misin?"

"Elbette."

"Lütfen ona maaşsız izin alacağımı söyler misin?" "Ashley, buna gerek yok. Hastalık izni almaya hakkın var."

"Hasta değilim," diye cevap veriyorum. "Sadece e l i m d e değil, hepsi bu, ama hasta olmadığımı bilmesini istiyorum."

"Tamam," diye cevap veriyor. Ne düşündüğünü biliyorum: *Bu hatun kafayı yemiş.* "Sadece... ona Pazartesi günü kesinlikle geleceğimi söyle."

"Tamam. İyi şanslar. Umarım her şey yolunda gider."

"Teşekkür ederim."

Rahat bir nefes aldım. Başardım.

Arabayı havaalanına park ettik ve otoparktan terminale doğru yürüyoruz. Jenna ve Owen önümde el ele tutuşmuşlar, ben de tekerlekli valizi sürüklüyorum. "Şu büyük uçağa bak, Owie," diye sesleniyorum arkamdan.

Üzerimizden bir uçak havalanıyor ve hepimiz kıpırdamadan geçip gitmesini izliyoruz. "Harika!" diye bağılıyor ve hepimiz gülüyoruz.

Telefonum çaldı. Annem arıyor. "Selam." Ağır bavulla boğuşurken gülümsüyorum.

"Merhaba aşkım. Bir sorunumuz var." Donup kaldım. "Öyle mi?"

"Kan tahlillerim geldi ve geçen yıl geçirdiğim tromboz nedeniyle kan sulandırıcı ilaçları almayı nasıl bıraktığımı hatırlıyor musun?"

"Evet." Kaşlarımı çattım.

"Doktor bir ay boyunca uçamayacağımı söyledi." "Ne?" Kahretsin.

"Yeni bir kurs alana kadar uçamayacağımı ve kanımın seyahat etmem için yeterince güvenli hale gelmesinin bir ay süreceğini söyledi."

Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını çimdikliyorum. Lanet olsun.

"Ama sorun değil. Neden Owen'ı buraya getirmiyorsun, bir ya da iki hafta benimle kalabilir ve sonra geri dönüp onu alabilirsin?"

"Oh, hayır. Sorun değil. Daha önce ondan hiç uzak kalmamıştım. Bunu yapamazdım."

"Ashley, o iyi olacak."

"Hayır, anne. Bu çok uzun bir süre. Hiç bir geceden fazla ayrı kalmamıştık. Boş ver, başka bir şey düşünmeye çalışacağım."

Jenna konuşmamıza kulak misafiri olmuş ve kaşlarını çatmış beni izliyor. "Ne?" diye sordu.

Başımı sallıyorum. Bu sadece benim şansım.

"Owen'la biraz konuşabilir miyim lütfen?" Annem sordu.

"Tabii." Telefonu Owen'a uzatıyorum. "Büyükanne merhaba de."

Heyecanla yerinde zıplıyor ve telefonu benden alıyor. "Alo, büyükanne."

"Neler oluyor?" Jenna kaşlarını çatı.

"Annem trombozu yüzünden bir ay uçamayacak."

"Kahretsin."

"Biliyorum, lanet olsun. Onu oraya uçurmamı teklif etti ama bu imkansız."

Jenna kaşlarını çattı. "Neden?"
"Onsuz o kadar uzun süre kalamam."
"O iyi olacak."
"Yapmayacağım."
"Sanki başka bir seçeneğin varmış gibi. Yap şunu."
Başımı salladım. "Hayır, olmaz. Onsuz kalmaktansa işimi kaybetmeyi tercih ederim. Bunu halledebilirim."
"Bu onun büyükannesi. Güvende olacak." "Bunu yapamam."
Owen telefonu kapattı. "Tatil için büyükanneme gitmek istiyorum." Işıldıyor.
Ona soğukkanlılıkla bakıyorum. "Daha sonra gideceğiz. Telefonu bana ver."
Telefona geri dönüyor. "Geliyorum büyükanne. Annem sorun olmadığını söyledi," diyor heyecanla, gözleri benimkilere kayıyor. "Evet, yarın." Arsızca gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet, yüzme eşyalarımı getireceğim."
Gözlerimi deviriyorum ve Jenna gülümsüyor. Telefonu ondan kaptım. "Merhaba anne."
"Yani seni yarın göreceğim miyim?" diye umutla sorar.
"Anne, seni seviyorum ama hayır. Yine de teklifin için teşekkürler." "Ashley." İç çekti.
"Güle güle." Telefonu kapattım.
Jenna ellerini tiksintiyle kalçalarına koydu. "Ashley!"
"Ne?" Ağır bavulu tekrar otoparka doğru çekmeye başlarken tersliyorum.
"Başka seçeneğin yok Ash ve birlikte biraz kaliteli zaman geçirmek ikisine de iyi gelecektir."
Başımı salladım. "Ondan iki hafta uzak kalamam Jen. Onu o kadar uzun süre göremezsem ölürüm."
Hüzünle gülümsüyor ve bavulu benden alıyor. "Peki. O zaman başka bir çözüm buluruz."

Havaalanında küçük oğlumu kollarımda tutarken gözlerim doluyor. Bugün Cuma sabahı ve ben ilk kez onsuz Los Angeles'a uçmak üzereyim. Sekiz saat boyunca bu konu üzerinde düşündükten sonra

Owen'ı anneme götürmekten başka çarem yoktu. Dün buraya geldik ve bugün onsuz eve uçuyorum. Bu benim en kötü kabusum.

"Annen için iyi bir çocuk ol," diye fısıldıyorum.

Heyecanla gülümsüyor ve ben anneme dönüyorum. "Bir şeye ihtiyacı olduğunda lütfen beni ara."

"Yapacağım."

"Bir sonraki uçakta
olabilirim." "Biliyorum,
sevgilim."

Owen'a doğru eğildim. "Seni her sabah ve her akşam arayacağım ve benimle konuşmak istersen büyükannene söyle, o da beni hemen arayacak."

Heyecanla gülümsüyor. Umurunda bile değil. Sadece büyükannesinde olduğu için heyecanlı.

"Gitsen iyi olur, aşkım." Annem gülümsüyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve Owen'ı kollarımda sıkmak için eğiliyorum. Belki de bu iyi bir fikir değildir. İş umurumda değil. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum anneme.

"Git," dedi ağzından. "Biz iyiyiz."

Başımı sallıyorum ve gözlerim yaşararak oğlumu mutlu bir şekilde el sallayarak uğurlayışını izliyorum. Otomatik pilotta güvenlikten geçiyorum ve uçağımı beklerken barda bir koltuğa oturuyorum.

Bu tüm zamanların en kötü haftası. İşimi kurtarmak için hayatımdaki en önemli insanı terk etmek zorunda kaldım. Nasıl bir ebeveynim ben?

"Ne olacak?" Sevimli barmen sorar. "Votka,
misket limonu ve soda alabilir miyim, lütfen?"

"Tabii."

Telefonum masanın üzerinde dans ediyor ve ben onu alıyorum. "Alo." "Merhaba, Ashley."

Sesi tanımaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

"Merhaba." "Ben kulüpten Eliza."

Gözlerim irileşti. "Oh, h-hey," diye kekeliyorum. Kahretsin, başım belada mı?

"Sevgilim, özel bir isteğim olduğu için arıyorum ve ilgilenebileceğini düşündüm."

Kaşlarımı çattım. "Tamam mı?"

"Bir beyefendi kaçış gecesi için sizi istedi." "Eliza, bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Biliyorum ve bunu ona söyledim ama çok ısrar etti."

Başımı salladım. "İlgilenmiyorum, teşekkürler."

"Sana geçen gece kucak dansı yaptığın adam olduğunu söylememi istedi."

Bekle, ne?

"Bekle bir dakika." Beynim toparlanmaya çalışırken duraksıyorum. "Seni gördüğümde konuştuğum adam mıydı?" diye sordum.

"Evet."

Sessiz kalıyorum.

"Aslında çok garip, çünkü özellikle size adını söylememi istedi. Daha önce hiçbir müşterim böyle bir şey yapmamıştı."

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Adı Cameron Stanton." "Ne istiyormuş?"

"Seninle bir gece geçirmek istiyor...

yalnız." Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne zaman?" "Bu gece."

Ashley

KAŞLARIMI ÇATTIM. "Ne?"

"Dedim ki, bu gece seninle baş başa bir gece geçirmek istiyor." "Nerede?"

"Kaçış dairelerimizden birinde."

Ne oluyor be?

Gururum mu okşandı yoksa dehşete mi kapıldım bilemiyorum. Beni *görmek* istediği için mi benimle görüşmek istiyor, yoksa benimle seks yapmak için para mı ödemek istiyor, böylece bana açıkça benim olduğumu düşündüğü fahişe gibi davranabilecek mi?

"Üzgünüm Eliza, ama ona satılık bir fahişe olmadığımı söyler misin ve bunu tam olarak bu kelimelerle söylediğinden emin ol."

"Ona mesajı ileteceğim ama onunla yatmak zorunda olmadığını biliyorsun ve o da bunu biliyor."

Bir an düşündüm. Ne yapmalıyım? Bu gece onu görmek istiyorum ama bu şartlar altında değil.

"Hayır. Özür dilerim."

"Tamam. Mesajı iletirim."

"Teşekkür ederim." Barmen içkimi tezgâha koyarken telefonu kapatıyorum. Aldım ve içtim. Kahretsin, sırada ne var? Cameron'la konuşma fırsatı bulmayı çok isterdim ama o kim olduğunu sanıyor ki?

Böyle bir pislik olmasaydı nasıl bir gece geçirebileceğimizi düşünürken oturup bakıyorum. Sonunda Facebook'a tıklıyorum ve

Besleme. Bir mesaj açılır

"Mechanic".

Gözlerimi kısıyorum ve açıyorum.

Neden beni görmek istemiyorsun?

Gözlerimi deviriyorum ve cevap veriyorum.

Akıllı bir adama göre, gerçekten çok aptalsın.

O cevap verir.

Seninle bir gece geçirmek istiyorum.

Başımı sallıyorum ve cevap verecek bir şeyler düşünürken içkimi yudumluyorum. Kim olduğunu sanıyor bu herif? Cevap yazıyorum.

Ve saygı istiyorum.

Hemen bir cevap geldi.

**Sana saygı duyuyorum.
Sen neden bahsediyorsun?**

Başımı sallıyorum ve cevap veriyorum.

**Hayır. İşimi bırakmamı istedin.
Ve bana beni düşünmeden duramadığını söyledin ve sonra başka biriyle yatmak için striptiz kulübüne gittin!**

Cevabımı okuduğunu ve yüzündeki kızgın ifadeyi hayal ediyorum.

**Bana annenle yemek yiyeceğini
söylemiştin.
Sonra seni aynı striptiz kulübünde yarı
çıplak çalışırken buldum.
Burada pek de masum
sayılmazsın: Bana daha iyi bir
argüman verin!**

Sırıttıyorum. Öfke nöbeti geçirirken çok sevimli oluyor. Ne yazacağımı düşünürken tırnağımı ısırıyorum. Mesaj atıyorum.

Neden beni aramadın?

Cevabını bekliyorum.

**Telefon numaranız bende yok.
Dosyanız Jameson'ın ofisinde
tutuluyor. Gidip ondan isteyemem.**

İçkimi yudumlayıp cevap yazıyorum.

**Kimin suçu bu? Oh, bu
doğru.
Seninkiler.
Telefonunu kaybetmişsin.
Oopsie.**

Onun yüzünü hayal ederken bardağıma gülüyorum.

**Beni oraya getirtme. Şu an sana
çok kızgıyım.
Kafamla oynamayı bırak.**

Bir an düşündüm. O çaba gösteriyor, peki ben ne yapmalıyım? Cevap yazıyorum.

Ben de seni düşünüyordum.

"Bir içki daha ister misiniz?" diye soruyor barmen.
Başımı sallıyorum. "Evet, lütfen."
Bir cevap geldi.

Benim seni düşündüğüm kadar senin beni düşünmediğini garanti edebilirim.

Geceyi benimle geçir, Ashley.

Cevap yazarken nefesim kesiliyor ve kaşlarımı çatıyorum.

**Ben fahişe değilim, Cameron.
Beni satın alamazsın.**

Bir cevap geldi.

**Bunu biliyorum:
Seni yemeğe çıkarabilseydim,
çıkardım.
Yapamam, yani... bunu korunaklı
bir ortamda bir randevu olarak
düşün.**

Gülümsüyorum. Korunaklı bir ortamda bir randevu. Bir süre düşünüyorum, bu ya gerçekten çok aptalca olabilir ya da gerçekten çok iyi olabilir. Ne yapacağımı bilemiyorum. Oturup düşünürken içkimi yudumluyorum. Bana tekrar mesaj attı.

Akşam 9'da Exotic salonunda buluşalım mı?

Sinirlerim midemde çırpınırken keskin bir nefes alıyorum. Bunu neden düşünüyorum ki? Telefonumu çıkarıp Eliza'yı arıyorum.

"Merhaba."

"Merhaba, Eliza. Ben Ashley..."

Mırıldanıyorum. "Hey, Ashley."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Teklifin hakkında düşünüyordum."
"Evet."
"Kabul etmek için çok mu geç?"
"Onu hemen geri arayacağım ve fikrinizi değiştirdiğinizi bildireceğim."
Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."
"Bu gece iki saat erken gel, ben burada olacağım. O zaman her şeyi gözden geçirebiliriz."
Başımı salladım. "Bu harika olur. Çok gerginim."
"Gergin olma canım. Belli ki gönlünü sana kaptırmış. Çok mutlu bir adam olacak."
Birlikte geçireceğimiz geceyi hayal ederken gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."
Akşam görüşürüz."

"Tam oraya dön, sevgilim."
Korkuyla gözlerimi kapatıyorum ve Eliza'ya dönüyorum. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."
Neden bu aptal moda geçidini hatırlamadım ki? Yirmi dakikadır bu lanet podyumda bir aşağı bir yukarı yürüyorum ve hala anlayamıyorum. Bu gülünç derecede yüksek ayakkabılarla her yerde sallanıyorum.
"Tabii ki yapabilirsin. Sen doğuştan yeteneklisin."
Sakince gülümsüyor. Ona bakıyorum, soğukkanlı.
"Sadece teslimatı mükemmelleştiriyoruz, hepsi bu."
Saat 9.30 ve Escape Lounge açılmak üzere. Açıkçası, bunu hiç düşünmemiştim. Onu görmeden önce bir moda geçidi yapmak zorundayım ve şimdi keşke bu aptal sıradaki kızların ne yaptığına daha fazla dikkat etseydim diyorum.
"Ashley, benimle gel." Eliza elini uzatıyor. Endişeyle elini tutuyorum ve beni aynalarla dolu bir odaya götürdüğü arka kapıya kadar onu takip ediyorum. Arkamda duruyor ve gülümsüyor. "Kendine bir bak. Kendine iyi bak."
Gözlerim aynaya yöneliyor ve yansımama bakıyorum. Bal rengi saçlarım daha önceki saç randevumdan kalma gevşek ve dolgun. Makyajımı model stili uyguladılar ve buraya çok erken geldiğim için

önce elbisemi seçmem gerekiyordu. Beyaz, spagetti askılı, yakasının etrafına gömülmüş minik kristallerle donatılmış, daha sonra her tarafına serpiştirilmiş kristallerle yumuşak bir şekilde yere düşüyor.

Ucuz olmadan süper seksi. Aslında, Grammy Ödülleri'nde görebileceğiniz bir elbiseye benziyor. Yüksek, gümüş rengi, bantlı topuklu ayakkabılarım var. Altına beyaz, dantel bir askı kemeri ve şeffaf beyaz çoraplar ile seksi, uyumlu bir straplez sütyen giyiyorum.

"Ne kadar güzel görüldüğüne bakar mısın?" Eliza gülümsüyor. "Bu gece seni alacak adamın ne kadar kutsanmış olacağını biliyor musun?"

Gülümsüyorum.

"Şimdi, bu sizin ilk geceniz olduğu için, adamlar size eşlik etmek konusunda oldukça agresif davranabilirler. Kendinizi buna hazırlamanızı istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yeni kan -yeni *güzel* kan- erkeklerin birbirlerinin etrafında döneceği ve birbirleriyle yarışacağı anlamına geliyor. Bu onlar için bir güç oyunu, ama kimi istediğinizi seçecek olan sizsiniz."

Kaşlarımı çattım.

"Seni buraya davet eden adamı seçmek zorunda değilsin. İstedğin kişiyi seçebilirsin."

Gözlerim onunkileri tutuyor. *Sadece onu istiyorum.*

"Peki, nasıl çalışıyor?" Ben soruyorum.

"Artık içeri girip kızlarla birlikte birkaç kokteyl içebilirsiniz, tabii ki yarı sert kokteyller. Çalışırken sarhoş olmanıza izin verilmiyor, ancak zevk için ve rahatlamak için içmeniz bekleniyor. Sonra defile başlayacak."

Başımı salladım. "Tamam."

"Bu iş bittikten sonra, Escape erkekleri kokteyl için özel salon alanına davet ediliyor ve işte o zaman işler ilginçleşiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seçme hakkınız var ve bunu biliyorlar, bu yüzden sizin üzerinizde güçlerini gösterecekler."

Karnımda gergin bir çarpıntı hissediyorum.

"Bazı erkekler sizin için hiç rekabet etmeyecek çünkü en sevdikleri kız var ve onun peşinden koşmakla meşgul olacaklar. Bazı erkekler ise ilk gecenizde sizinle birlikte olabilmek için canını dişine takacaktır."

Derin bir nefes alıyorum. Bu çok telaşlı. Ya kimse benim için yarışmazsa?

Aman Tanrım. Dehşete kapılıyorum. Ya Cameron hiç gelmezse ve ben başka birini seçmek zorunda kalırsam?

Vay anasını.

"Sarsılmanı istemiyorum. Sadece acele etme ve kimi istediğini seç." Sakince gülümsüyor. Şaka mı yapıyor? Bu onun için sadece parkta bir yürüyüş.

"Sonra ne olacak?" Endişeyle soruyorum. Cameron'ın burada olmayabileceği düşüncesi kalbimi hızlandırıyor.

"Bundan sonrası oldukça hızlı geliyor. Onunla yalnız kalacaksın ve odana gideceksin."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Şampanya ve kanepeleriniz olacak ve oda servisinden akşam yemeği, kokteyl veya istediğiniz herhangi bir şeyi sipariş edebilirsiniz. Hizmetinizde uşaklarımız var."

Zihnim çılgına dönerken onu dikkatle izliyorum.

"Onunla seks yapmak zorunda değilsiniz. Onu öpmek zorunda bile değilsiniz ama iyi bir arkadaş olmanız, onu güldürmeniz ve seksi hissettirmeniz beklenir. Ona zekice bir sohbet sunun."

"Kadınlardan kaç müşteriyle seks yapıyor?" Ben soruyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Dürüst olmak gerekirse... hepsi. Erkekler muhteşem ve güçlü. Bu, kızlarımıza verilen bir hediye; güzel bir erkekle, herhangi bir sonuç ya da yargılama olmadan geçirecekleri bir gece. Ahlaki değerlerini kapıda bırakabilecekleri ve erkeksi bir kadın olmanın tadını çıkarabilecekleri ve cinsel fantezilerinin bir kez olsun karşılanabileceği bir gece. Ama Ashley, dikkat et ve şunu çok iyi dinle: Bu adamlar, eğer izin verirsen, seni bir dakika içinde büyüleyeceklerdir. Sakın aşık olma. Bu akıl sağlığın için tehlikeli."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü zaten onun büyüğü altındayım.

"Çatıda bir spa küveti ve havuz var. Kimi seçerseniz onunla dilediğinizi yapabilirsiniz" diye devam ediyor.

Sinirle yutkunuyorum.

Aynaya bakmam için beni geri çevirdi. "Şimdi kendine bir bak, Ashley."

Önümdeki kıza bakıyorum ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama biraz heyecanlıyım. Bu hayal edebileceğim her şeyden çok uzak ve iyi görünüyor. İyi göründüğümü biliyorum... ama bu podyum olayı beni korkutuyor.

"Biraz gerginim, Eliza. Yürüyüşü gerçekten yapmak zorunda mıyım?"

Bir an düşünür. "Ya sahneye çıkarsan ama aslında podyuma çıkmazsan?"

"Yapabilir miyim?" Umutla soruyorum. "Sadece bu ayakkabılar. Onlara alışık değilim ve sallanıp kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum."

"Peki," diye kabul ediyor. "Ama bir dahaki sefere kadar düzgün yürümeyi öğrenmen gerekecek."

Gülümsüyorum. "Tamam. Anlaştık." Bir dahaki sefer olmayacak ama bunu bilmesine gerek yok.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Gidip şu kokteylleri alalım."

Kızların podyumda bir aşağı bir yukarı süzülüşünü izlerken sahnenin kenarında duruyorum. Kalabalık Escape Girl gösterisini huşu içinde izlerken Club Exotic durma noktasına geldi. Kulübün alt katı erkeklerle dolu ve perdenin arkasından dışarı baktığımda benimkini göremediğimi fark ediyorum.

Ya burada değilse?

Ya başka birini seçmek zorunda kalırsam?

Sakinleşmeye çalışırken gergin bir şekilde etrafıma bakıyorum.

Gelecektir... Kes şunu. Tabii ki gelecek.

İkinci parça geliyor ve bu şarkının sonunda, üçüncü parçada kendimi erkeklere göstermem gerektiğini biliyorum. Kalbim çarpmaya başlıyor ve korkuyu engellemeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

Beni buna nasıl ikna etti?

Korunan çevre. Burası nasıl korunmuş bir çevre oluyor? Aman

Tanrım. Aman Tanrım. Hiperventilasyon geçirmek üzereyim.

"Sıra sende."

Az önce omzuma dokunan kıza bakıyorum. "Ne?" "Sıra sende."

Şarkı değişirken dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum.

Candy Shop Seksi ritim kulüpte patlıyor.

***Seni şekerçi dükkanına
götüreceğim Lolipopu
yalamana izin vereceğim
Durma kızım
Noktayı bulana kadar devam et***

Sahneye çıktığımda tüm kızların podyumda sıralandığını görüyorum ve iki elimi de kalçalarımın koyarak onların ortasında duruyorum.

Erkeklerin gözleri açlıkla vücudumu tarıyor ve sonra sanki az önce kendilerine verilen meydan okumayı kabul ediyormuş gibi çenelerinin kalktığını görüyorum. Kızlar bana bakarken seksi bir şekilde gülümsüyorlar ve iyi prova edilmiş bir hareketle hepsi beni alkışlayarak karşılıyor.

Gülümsüyorum ve başımı sallayarak teşekkür ediyorum. Podyumun sonundaki iki kız elimden tutup beni podyumun sonuna götürüyor ve ben kıpırdamadan dururken seksi ritim yükseliyor. Nihayet, bir saat gibi gelen bir sürenin ardından sahneden indiriliyorum.

"Vay anasını," diye fısıldadım. "Bu çok tuhaftı." Bunu gerçekten yaptığıma inanamayarak başımı sallıyorum.

"Harikaydın." Hepsi gülüyor.

Bir kız perdenin arkasından bakarken "Aman Tanrım, o burada," diye haykırıyor. "O olduğunu biliyordum."

"Onu görmedim," diyor başka bir kız. "Kimi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Blake Stevens," diye fısıldıyor bir başkası, siyah kadife perdenin aralığından gözetlemek için yerini alırken.

Gözlerim açıldı. "Blake Stevens. Formula 1 pilotu mu?" Ne oluyor be? Bu adam dünyanın en gözde bekarlarından biri. Burada ne işi var?

O da muhteşem.

"Evet. Aman Tanrım!" Kızların hepsi heyecanla konuşuyor ve dudak parlatıcılarını yeniden sürmek için hemen hemen makyaja geri koşuyorlar.

Cameron'ı görmedim ve buradan olabildiğince hızlı kaçmak istediğimi hissediyorum.

"Vivienne," diye sesleniyor Eliza diğer odadan. "Sana burada ihtiyaç var, lütfen?"

Kendimi zihinsel olarak hazırlamaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

"Tamam," diye sesleniyorum.

Bitişikteki odaya girdiğimde kızların Kaçış Salonu'na açılan büyük, siyah çift kapının yanında bir grup oluşturduğunu görüyorum. Gülüyorlar ve neşeliler, sanki bu hayatlarında yaşadıkları en büyük eğlenceymiş gibi.

Sanırım kusacakmış gibi hissedecek kadar gergin olmasaydınız öyle olurdu.

Bunu yapabilirsin, ama kendini aşmalısın, Ashley.

Kısa süre sonra çift kapı açılıyor ve kızların hepsi salona giriyor. Erkeklerin neşeli sohbetlerinin diğer odadan süzüldüğünü duyuyorum. Grubun arka tarafında sessizce duruyorum.

Eliza tedirginliğimi fark edip yanıma geliyor. "İyi misin?" "Bunu yapabileceğimden emin değilim," diye fısıldıyorum. "Ne yaptığımı bilmiyorum düşünmek."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Elbette yapabilirsin ve çıkış yapmak için tam olarak doğru geceyi seçtin. Bu gece burada çok güçlü adamlarımız var."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Yarış arabası sürücüsü mü?"

Fısıldıyorum. Bana doğru eğildi. "ABD'nin müttetiklerinden birinin başkanı elimizde." Gözlerim açılıyor.

"En zenginler listesinde iki adamımız var." Bilerek gülümsüyor. "İki ünlü aktörümüz, üç tanınmış futbolcumuz ve Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nin başı var." Seksi bir şekilde göz kırpmıyor. "Hepsi muhteşem. Hepsi de şanslı hanımlarımıza zevk verme konusunda deneyimli."

Vay anasını. Peki ya doktor? Hiç doktorunuz var mı?

"İlk seçim senin Vivienne. Bu gece seni memnun etmesini istediğin erkeğe karar ver."

Sinirle yutkunuyorum.

"Gel canım." Elimi tutup beni diğer odaya götürürken gülümsüyor ve bana bir Margarita uzatıyor. Erkeklerin hepsinin gözleri üzerime çevriliyor ve neredeyse saklanmak için yere kayıyorum. Kendimi bir hayvanat bahçesindeki en yeni sergi gibi hissediyorum.

Benimle neler yapabileceklerini hayal ederken aç gözlerinin vücudumda dolaştığını hissedebiliyorum.

"Beyler." Eliza ellerini bana doğru kaldırırken gülümsüyor. "Eminim hepiniz bu gece yeni birinin çıkacağını fark etmişsinizdir. Sizi nefis Vivienne Jones ile tanıştırayım."

Gülümsüyorum ve utanç içinde gözlerimi yere indiriyorum.

"Hepinizin bildiği gibi, bu gece ilk o seçecek ve beş dakika içinde seçimini yapacak." Gülümsüyor ve saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Biriniz için çok güzel bir gece olacak. Onda çok özel bir şey var."

Adamlar sessizleşiyor ve hiçbiriyle göz teması kurmadan içkimi yudumluyorum.

Cameron nerede? Neden onu göremiyorum?

İçkimi bırakıyorum ve yanımdan geçen tepside bir tane daha alıyorum. Eliza gülümser ve grup sessizleşir. "Beyler, niyetinizi belli edin."

Bu ne anlama geliyor?

Erkeklerin çoğu gelip önümde duruyor ve anında kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. Ne halt ediyor bunlar? Sonra teker teker kendilerini tanıtıyorlar. İlk ikisi daha yaşlı, seçkin ve yakışıklı. Bir sonraki adamın uzun siyah saçları var ve hiç hoşuma gitmiyor.

Sıradaki adam sarışın ve muhteşem. Elimi tuttu ve arkasından öptü.

"Benim adım Blake Stevens." Dudakları elimin arkasında geziniyor ve titrediğimi hissediyorum. Aman Tanrım... *Kim olduğunu biliyorum.*

"Memnun oldum Blake," diye fısıldıyorum.

Sıradaki iki adam belli ki gridiron oyuncularını ve devasa ve kaslılar. Vay canına... Biraz zarar verebilirler. Bu gece onları alan kızlar çok şanslı.

Bir sonraki erkek grubunun hepsi muhteşem ve iyi huylu... ama o nerede? Neden burada değil?

Paniklemeye başladığımda kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

Sıradaki adam tanıdığım bir yüz. Birkaç kez salonda beni takip eden adam.

Olamaz. Elimi tuttu ve öptü. "Bayan Vivienne, birlikte geçireceğimiz geceyi dört gözle bekliyorum."

"Hiç sanmıyorum," diye bir ses yükseliyor ve Cameron'ın arkamda durduğunu görmek için dönüyorum.

Rahatlayarak gülümsedim. Hayatımda birini gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyor gözlerimiz birbirini tutarken. Yumuşakça gülümsüyorum. "Merhaba," diye nefes alıyorum.

Geldi.

O kadar güzel ki, koyu gri bir takım elbise, açık mavi bir gömlek giymiş ve kravat takmış. Orgazmik görünüyor. Diğer erkeklerden daha uzun boylu, anında kendimi ona doğru çekilmiş hissediyorum.

"Kim olacak Vivienne?" Eliza gülümser.

Ne... *şimdi* mi? Şimdi seçim yapmak zorunda mıyım? "Ah-" Kulübün dışından tanıdığım bir adam tarafından sözüm kesildi.

"Eğer beni seçerse Vivienne'e yirmi beş bin dolar bahşış teklif etmek istiyorum," diye açıkladı.

Yüzüm düştü. Ne oldu? Yirmi beş bin dolar mı?

Etrafımdaki kızların nefesi kesiliyor ve gözlerim Eliza'ya kayıyor. O da bilmiş bilmiş sırıtıyor.

"Elli bin," diye tersliyor diğer adamlardan biri.

Kızlar soluk soluğa kalırken gözlerim açılıyor. Bu alışılmadık bir şey mi? Burada ne haltlar dönüyor? Benimle bir gece geçirmek için elli bin dolar mı? Bu bir şaka mı?

"Yüz bin," diye ekliyor Blake Steven. "Bir yirmi," diye karşılık veriyor ilk teklif sahibi.

Oda dönmeye başladığında boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bu çok fazla para.

Hepsi cevabımı beklerken oda sessizliğe gömülüyor.

"Kim olacak Vivienne?" Eliza sorar. "Beyefendilerin hepsi size eşlik ettikleri için yüklü bir bahşış ödemeye fazlasıyla istekliler."

Odaya bakıyorum ve gözlerim Cameron'ınkileri buluyor. "Teklifiniz nedir, efendim?" Yumuşakça soruyorum.

"Bahşış yok." Yüzünde bir eğlence izi belirliyor. "Ve seks yok."

Teklif veren erkeklerin hepsi kahkahalara boğuldu. "Seks yok," diye sesleniyor biri. "Delirdin mi sen?"

Kalbim gittikçe daha sert atmaya başladı.

Anladı.

Bu seksle ya da parayla ilgili değil.

Yavaşça yaklaşıyorum ve oda tekrar sessizliğe gömülürken önünde duruyorum. "Bahis oynar mısınız, efendim?" Ona soruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyleyim."

Kravatını elime alıp parmaklarımla arasında nazikçe gezdiriyorum. "Bu gece sana istediğim her şeyi yaptırabileceğime dair elli dolarına bahse girmek istiyorum."

Sırıtıyor. "Sanırım ikimiz de bunun senin çoktan kazandığın bir bahis olduğunu biliyoruz."

Duygularım beni ele geçirirken usulca gülümsüyorum. "Seni seçiyorum," diye fısıldıyorum

"Ben de seni seçiyorum." Elimi dikkatlice kaldırıyor ve arkasından öpüyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve zorlukla nefes alabiliyorum. Birden nerede olduğumuzu hatırlıyoruz ve beni odadan çıkarmadan önce elimi tutuyor, diğer erkekler dikkatlerini bir sonraki kıza verirken. Sessizce durup bizi odamıza götürecek asansörün gelmesini bekliyoruz.

Aramızda akan elektrik daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da bana usulca gülümsüyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor gözleri dudaklarıma kayarken. "Sen de öyle," diye nefes alıyorum.

Asansörün kapıları açıldı ve beni içeri aldı. Yüzümü kapıya dönüyorum ve o arkamda duruyor. Kapı yavaşça kapanıyor ve dudakları boynuma inerken saçlarımı bir tarafa doğru itiyor. Gözlerim anında kapanıyor. Dudaklarının tenimi hafifçe öptüğünü hissetmek çok güzel.

Boynumu öpüyor, önce yumuşakça, tekrar tekrar ve sonra, sanki kontrolünü kaybetmiş gibi, beni sertçe ısıyor ve ben inliyorum. Kalça kemiğimi tutuyor ve beni geri çekiyor, böylece arkamda ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin," diye fısıldıyor kulağıma ve tüylerim diken diken oluyor; nefesinin tenime değmesi mi yoksa sözlerinin sesi mi beni neredeyse sarsıyor, asla bilemeyeceğim.

Dizlerim neredeyse altımdan bükülürken tenimi emiyor. "Cameron," diye inliyorum.

Daha önce vücudumla bu kadar uyumlu bir erkeğe sahip olmamıştım. Sanki tam olarak ne yapacağını, tam olarak nereye dokunacağını ve tam olarak ne söyleyeceğini biliyor.

Asansörün kapısı açılıyor ve hayal aleminden çıkıp elimi tutuyor ve cebinden odanın anahtarını çıkarıyor.

İçimden bir hüznün duygusu geçerken kaşlarımı çatıyorum, çünkü o burada ne yapılacağını biliyor.

Bunu daha önce kaç kez yaptı? Alt katta benimle birlikte olan herhangi bir kadınla yattı mı?

"Sorun ne?" diye soruyor, onaylamadığımı hissederek.

Kendine gel. Geçmişini açıklamasına gerek yok. Tanrı biliyor ya, sen daha kendi geçmişinin yüzeyini bile kazıyamadın.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Yok bir şey."

Bir süre beni izledi. "Sadece söyle." Omuz silkiyorum, utanıyorum.

"Ne?"

"Buraya daha önce kaç kez geldin Cameron?" Omuz silkiyor ve cevabını düşünürken dudaklarını büküyor.

"Fark etmez," diye fısıldıyorum. "Sorduğum için özür dilerim. Önemli olmadığını biliyorum."

"Senin için fark eder mi?"

Gözlerimi önümdeki halıya dikiyorum. "Olmamalı." "Ben bunu sormadım."

Beni yakaladı. Usulca başımı sallıyorum.

Eliyle yüzümü kavlıyor ve gözlerimiz buluşacak şekilde kaldırıyor.

"Seninle burada buluşmak istedim çünkü paraya ihtiyacın olduğunu biliyordum."

Kaşlarımı çattım.

"Burası seni dünyada görmek istediğim son yer."

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Sen benim evime aitsin." Duraklıyor ve beni nazikçe öpüyor. "Benim yatağымda."

Söyleyebileceği onca şey arasında duymaya en çok ihtiyacım olan şey buydu.

"Burada çalıştığım için beni yargılamamı istemiyorum," diye mırıldandım. "Yargılamayacağım."

"Bu gece buraya para için gelmedim," diye fısıldıyorum beni usulca öperken. "Senin için buradayım."

Bir an durup koridordan odamıza doğru bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Burada kalmanı istemiyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Benimle eve gel."

"Ne? Yapamam. Başım belaya girer."

Kaşlarımı çattım. "Kimse bilmeyecek. Ayrı

bir çıkış var." "Cam..."

"Eğer burada kalırsak..." Düşünürken kaşlarını çatıyor. "İlk randevumuz hep burada olacak."

Hafifçe gülümsüyorum. Neden gittikçe daha iyi olmakta ısrar ediyor? İki kolumu da boynuna doluyorum ve eğilip onu hafifçe öpüyorum. "Düşünme şeklini seviyorum," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

Dudaklarına sırtıyor ve elini kıçıma götürüyor. "Senden daha çok hoşlanıyorum. Şimdi buradan gidelim."

Ashley

CAMERON lüks arabasının direksiyonuna oturuyor ve malikânesinin geniş dairesel garaj yoluna giriyor. Yolcu koltuğunda sessizce oturuyorum ve hayatımda şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeyi yapmış olabileceğimi düşünüyorum. Beni daha fazlası için umutlandırmasına izin verdim.

Kulüp güvenliydi. Kulüp sadece sikişiyordu.

Bu ham, samimi ve çok yakında beni incitebilecekmiş gibi hissettiriyor.

Koş. Şimdi.

Evine giden yol boyunca derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Cameron arabayı park ediyor ve bir süre karanlıkta oturuyoruz, kalbim göğsümde çarparken kendi düşüncelerimizde kaybolmuş gibiyiz.

Sonunda dışarı çıktı ve bana yardım etmek için kapımı açtı. Sessizce ön kapısına doğru yürürken elimi tutuyor.

"Siz misiniz Bay Stanton?" diye sesleniyor bir erkek sesi evin yanından. Bize yaklaşırken ayaklarının altındaki çakılların çtırdadığını duyabiliyorum.

"Evet, Steve," diye yanıtlıyor.

Evin yan tarafından elinde fenerle bir adam belirliyor ve gözleri aramızda gidip geliyor. Aslında Cameron olduğunu anlayınca gülümsüyor ve geldiği yere geri dönerek gözden kayboluyor.

"Kim o?"

"Güvenlik görevlim."

"Neden bir güvenlik görevliniz var?"

Fısıldıyorum. "Joshua'nın ısrarı."

"Joshua kim?"

"Kardeşim."

"Oh." Bu çok garip. "Burası kötü bir mahalle mi?" diye sordum.

Derin, nüfuz edici, mükemmel bir kıkırdama çıkarıyor ve kendimi genişçe gülümserken buluyorum.

"Kötü bir mahalleye benziyor mu?"

Etrafımdaki zenginlik ve refaha göz gezdiriyorum. "Sayılır." Sırıttıyorum. "Zengin insanlar bazen ürkütücü olabiliyor."

Kapıyı açarken yine gülüyor ve hızla onun lüks dünyasına taşınıyoruz. Fuaye loş bir şekilde aydınlatılmış ve beni mutfağa doğru götürmek için elimi tutuyor, yanlarından geçerken ışıkları açıyor.

"Bir kadeh şarap ya da şampanya ister misiniz?" diye sorar.

"Her neyse, ben rahatım," diye cevap veriyorum etrafıma bakarken. Buranın onun evi olduğuna inanamıyorum.

Beni büyük bir barı olan bir odaya götürüyor ve içki dolabının cam kapısından içeri bakıyor. Kaşlarını çatı. "Misafir beklemiyordum ve soğutulmuş iyi bir şeyim yok. Bir saniye bekle, gidip getireyim."

Mutfağa doğru gidiyor ve ben de hiç düşünmeden onu takip ediyorum. Nereye gidiyordu? Bir kapıyı açtı ve merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboldu. Bu da ne böyle? Şarap mahzeni mi? Lanet olası bir şarap mahzeni mi var? Onu takip ederken kaşlarımı çatıyorum ve merdivenlerin dibine yaklaştığımda gözlerim açılıyor.

Koridorlar oluşturan raflarla kaplı büyük bir oda, duvarlar ve yerler kumtaşı. Buranın havası keskin ve soğuk. Vay canına. Bu başka bir şey.

İstediği şarabı bulmak için koridor boyunca yürüyor. "Şampanya mı şarap mı?"

Başımı sallıyorum ve gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Ne?" diye soruyor. "Bir şarap mahzeniniz var..." Kaşlarımı çatıyorum, bu çok saçma.

"Evet." Sırıttıyorum. "Benim bir şarap mahzenim var." Başımı sallıyorum ve bir nefes veriyorum. "Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Bu kadar parayı nereden buldun, Cameron?"

"Şampanya mı?" diye soruyor, dikkati dağılmış bir halde.

Başımı salladım.

Raftan iki şişe şampanya aldı ve bana geri döndü. "Bu cevaplaması zor bir soru."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Babamdan kalan bir güven fonum vardı ve sonra kardeşim bir uygulama geliştiricisi oldu ve büyük bir başarı yakaladı" diye cevaplıyor umursamazca.

Kaşlarımı çattım. "Kardeşin kimdi?"

"Joshua Stanton."

Başımı sallıyorum. Bu isim bir şekilde tanıdık geliyor. "Yani bu onların parası mı?" diye soruyorum.

"Evet ve hayır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır mı?"

"Kendi yatırımlarımdan oluşan geniş bir emlak portföyüm var, yani onların parası olarak başlayan parayı artık kendim için kazanıyorum. Muhtemelen şimdi onlara geri ödeyebilirim."

"Peki bu ev...?" diye sordum.

"... kardeşimin otuzuncu yaş günü hediyesiydi."

Gözlerimi deviriyorum, etkilenmedim. Doğum günü hediyesi mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Tekrar etrafa bakıyorum. Bu ev tam bir bomba değerinde olmalı.

"Bu göz devirmeler de neyin nesi?" diye soruyor, "Para bana göre değil Cameron."

"Para benim için de bir şey ifade etmiyor. Neden doktor olduğumu sanıyorsun? Adımın önünde unvanım olsun diye mi?" Bir an duraklar. "Ama artık belli bir yaşam tarzına alıştım ve bunun için özür dilemeyeceğim." Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Ayrıca, hiç paranızın olmaması seçeneklerinizi kısıtlıyor."

Sırıyorum. Bu doğru. "Bilmez miyim..."

Elimi tutup beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve mutfak tezgahının başına oturuyoruz. İki kristal şampanya flütünü çıkarıyor ve kadehlerimizi doldurmadan önce şişenin mantarını patlatıyor.

Bana bir tane uzatıyor, sonra bardağını havaya kaldırıyor. Gülümsüyorum ve benimkiyle tokuşturuyorum.

"Tost yok mu?" Ben soruyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Benim tostum yok. Senin kadehin var mı?" diye soruyor. "Perdre des paris."

Tercümesi. Kaybedilen bahislere."

Çekim gücü tekrar aramızda dönmeye başladığında seksi bir şekilde gülümsüyor. "Perdre des paris."

Tercümesi. Kaybedilen bahislere," diye yanıtlıyor. Kadehlerimizi tokuşturuyor ve şampanyalarımızı yudumluyoruz.

Gözleri ağızıma kayıyor ve dudaklarımı yuvarlarken sırtıyorum.

"Yani, bana istediğin her şeyi yaptırabileceğine dair bir bahse girdin..." diyor.

Gülümsedim. "Ben yaptım."

"Peki benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" Bu oyunu seviyorum. "Beni öpmeni istiyorum."

Sırtıyor ve taburesinden kalkıyor. Gelip bacaklarımın arasında duruyor. Ellerini iki yanımdaki tezgâha bırakıyor, ağırlığını koruyor, eğiliyor ve beni nazikçe öpüyor. Dudakları hem sert hem yumuşak ve tam kıvamında emiyor. Vay canına, çok iyi öpüyor. "Seni evimde görmek çok güzel," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Dili nazikçe benimkini süpürürken gülümsüyorum, sessizce bana cinsel şeyler vaat ediyor.

"Buraya geldiğimiz için memnunum," diye fısıldıyorum ama beynim tamamen durduğu için ne dediğimi anlamak zor.

Beni kaldırıp mutfak tezgahına oturturken gülümsüyor, elbisemi yukarı çekerek bacaklarımın arasında durabiliyor.

Dudakları boynuma düşüyor ve tenimi usulca ısıtıyor. "Neden?" "Ben bir Kaçış kızı değilim," diye fısıldıyorum ve gözlerim onun emişiyle kapanıyor ve kemiriyor.

Yüce Tanrım.

"Sen benim Kaçış kıızımsın," diye nefes alıyor boynumda. Oh... o kadar iyi hissettiriyor ki.

Arkamdaki kristal boncuklar sert tezgâha baskı yaparak canımı acıtıyor ve rahat etmeye çalışmak için etrafımda dolanıyorum.

"Bu elbise rahatsız mı?" diye soruyor kollarını bana dolayıp sarılırken.

"Evet," diye nefes alıyorum.

"İzin ver çıkarayım."

Gözlerim onunkileri arıyor.

Beni kaldırıyor ve kendisinden uzaklaştırıyor. Fermuarı yavaşça açarken kalbim dans etmeye başlıyor. Elbise düşüyor. Yavaşça içinden çıkıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Beyaz dantel külotumu ve sütyenimi

giyiyorum.

askılı kemer ve çoraplar, şu anda bir Kaçış kızı gibi göründüğümü biliyorum. Gözleri vücudumda aşağıya iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıp benimkilerle buluşuyor.

"Hatırladığım kadar güzelsin." Beni usulca öpüyor. "Benim hakkımda başka ne hatırlıyorsun?" Nefes alıyorum.

"Her şeyi." Çenemi tutarken beni tekrar öpüyor. "Kokunu hatırlıyorum. Öpüşünü."

Beni tekrar öptüğünde kalbim durdu.

"Ukala kişiliğin ve mükemmel aklın."

Ellerim o takım elbiseyle kaplı geniş omuzlarına doğru yükseliyor. Çok fazla kıyafet giyiyor.

"Her şeyden çok, bana hissettirdiklerini hatırlıyorum," diye mırıldanıyor boynuma karşı.

Aman Tanrım. Açık dudakları çenemden boynuma, oradan tekrar çeneme ve sonra da ağzıma uzanıyor. "Sana nasıl hissettirdim?" Dudakları köprücük kemiğime inerken nefes alıyorum. Hay aksi. Bana bunu yaparken bu adamla nasıl akıllıca bir konuşma yapabilirim?

"Bir şey." "Bir şey mi?" Tekrar ediyorum.

Ayağa kalkıyor ve ben gözlerinin içine bakıyorum. "Bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdin."

"Ne gibi?"

Başını usulca sallar. "Bilmiyorum." Gözlerini kısar. "Henüz tam olarak anlayamadım. Sadece yıllar boyunca seni düşündüğümü biliyorum... çok."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Bu çok mu garip?" Kaşlarımı kaldırırken soruyorum. Seksi bir şekilde gülümsüyor.

"Benim için mi? Evet."

"Birlikte olduğun kadınları genelde unuttur musun?" Kaşlarımı çattım.

Omuz silkiyor. "Belki de." Kadehini kaldırıyor ve şampanyasını yudumluyor. "Yine de seni hiç unutmadım."

Ona olan çekimim endişe verici bir hızla artarken bir an onu izliyorum. "Bana abayı mı yaktın Stanton?"

Sırıttırıyor. "Pisliği mi tercih edersin?"

Gözlerimiz birbirini tutuyor ve aramızda elektrik girdapları oluşuyor. "Pisliği tercih ederim," diye fısıldıyorum.

Kaşını seksi bir şekilde kaldırıyor. "O zaman bu senin şanslı gecen olabilir Bloss, çünkü pis ve kirli olmak benim uzmanlık alanım."

Bardağını kaldırır ve yüksekte tutar. "Aslında yeni bir kadeh kaldırmak istiyorum."

"Benim adım Ashley, aslında değil." Sırıtiyorum.

Gözlerini kısıyor ve seksi bir şekilde göz kırpmıyor. Gülümsüyorum ve bardağımı

onun.

Gözlerim alt dudağını yalamak için dışarı fırlayan diline takılıyor ve ben Aşağıya kadar hissediyorum.

"Sopasız, pis, kirli sikişe," diye anons ediyor.

Gülüyorum ve tekrar ediyorum. "Sopasız, pis, kirli sikişe."

Bardağını yere bırakıyor ve gözleri kararıyor. "O lanet kışını tezgaha vurmadan önce hemen yatağıma gir."

Gülüyorum. "İşte orada." Gözlerim zevkle dans ediyor. "Bana karşı yumuşadığını sanmıştım."

Başını sallıyor ve bir çekmeceyi çekerek tahta bir kaşık alıyor. Heyecandan gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Kaşıkla merdivenleri işaret ediyor. "Üst katta," diyor ağzından.

"Yap beni," diye nefes alıyorum.

Gözleri tahrikle parıldıyor. "Polis olacaksın, Bloss." Şampanya kadehime gülüyorum.

"Şimdi!" diye bağırıyor.

Bir serseri gibi gülümsemek için alt dudağımı ısırırken ayağa kalkıyorum.

"Üst katta."

"Sikinizi yalayacağım yer orası mı efendim?" Tatlı tatlı sordum.

Gülüyor, bu oyundan en az benim kadar zevk alıyor. Beni çeviriyor ve bölünmüş merdivenlerden yukarı doğru yürütüyor.

"Eğer uslu durursan." Tahta kaşıkla arkama sertçe vuruyor ve ben de inliyorum.

"Ah," diye yarı gülüyor, yarı haykırıyorum. Bu çok acıttı. Ellerim acıyı dindirmek için arkama gitti.

"Yaramazlık yaparsam ne alırım?" Arsızca soruyorum. "Benim sikimle yatağa çakılırsın."

Yüksek sesle gülüyorum ve beni tekrar dövüyor.

Dostum, ikinci seçenek kazanacak gibi görünüyor.

Yine ciyakladım. Merdivenlerin tepesine çıkıyoruz ve bir kez daha her şeyin lükslüğü nefesimi kesiyor. Bu ev o kadar zengin ki, tatil köyü gibi. Her odanın dışında banklar var ve koridor her yöne sapıyor.

görebildiğim kadarıyla. Korkumu hissederek elimi tutuyor, beni odasına götürüyor ve ben kapının girişinde duruyorum.

Vay anasını.

Bu yatak odası çok saçma. Çoğu banliyö evi kadar büyük. Lüks mobilyalarla döşenmiş odanın ortasında sayvanlı büyük bir yatak yer alıyor. Duvarlar koyu renkli, dokulu bir kumaşla kaplı, kömür rengi duvar kâğıdı ve nevresimler grinin farklı tonlarında, yastık kılıfları ve çarşafklar ise bembeyaz. Sol tarafta deri bir şezlong ve sedirin bulunduğu bir oda var ve yatak odasının etrafında üç kapı bulunuyor. Etrafıma bakmamı beklerken dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Sana çıplak ihtiyacım var," diye mırıldanıyor.

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. İşte bu, aynı anda hem dört gözle beklediğim hem de korktuğum an. Benim için uzun zaman oldu. Çok uzun.

Bir adım öne çıkıp dudaklarımı usulca öperken bir eliyle de sutyenimi çözüyor.

Bir profesyonel gibi... Bunu daha önce birçok kez yaptı.

Kes şunu.

Eli göğüslerimi avuçlamak için yukarı kalkarken gözleri göğüslerime kayıyor. Başparmağı meme ucumun üzerinde ileri geri gezinirken "Mükemmel," diye mırıldanıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Öne doğru eğilip derin derin içine çekerken nefesimi tutuyorum. "Çok güzel kokuyorsun." Külotuma karşı hırlıyor.

Oh lanet...

Onları yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, çıkarıyor ve sonra bana sokuluyor, gözleri zevkle kapanırken dudakları iç uyluğumu öpüyor.

"Seni tatmam gerek. Seni dilimde istiyorum," diye mırıldanıyor kendi kendine ayağa kalkarken. Askı kemerimi titizlikle açıyor ve sonra kalçalarımın üzerinden kaydırarak çıkarıyor, çoraplarımı her iki bacağımdan aşağı yuvarlamak için eğiliyor... ve orada tamamen çıplak ve savunmasız duruyorum. Bacaklarım yatağa değene kadar beni geriye iterken beni öpüyor. Beni yere yatırıyor ve bacaklarımı açıyor. Gözleri açık seksime kayıyor ve karanlık bir şekilde gülümsüyor. "İşte aradığım açı buydu," diye fısıldıyor.

Yatağın ucunda takım elbisesi ve kravatıyla duran ona bakarken kıkırdıyorum ve işte ben onun yatağında çırılçıplak ve kartal gibi açılmış durumdayım.

Tamamen giyinikken onun için burada böyle yatmak istemiyorum. "Cameron," diye yalvarıyorum.

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor.

"Seni istiyorum." Bacaklarımın arasındaki baskıyı biraz olsun hafifletmek için yatakta kıpırdanıyorum. "Hepinizi istiyorum."

Gözleri hâlâ içimde bir delik açarken, takım elbise ceketini çıkarıyor ve kravatını gevşetmek için yırtıyor. Seksim takdirle kenetleniyor. Kravatını çözmesini, kaydırarak çıkarmasını ve ardından gömleğinin düğmelerini açmasını izliyorum.

Çıplak tenine ilk bakışta kalbim küt küt atmaya başlıyor. Geniş göğsünde bir tutam siyah kıl var ve karnı, pantolonunun içinde kaybolan belirgin bir V ile dalgalanıyor. Beklenti içinde dudaklarımı yalıyorum. Bu çok iyi olacak. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor, sonra takım elbisesinin fermuarını yavaşça açıp bacaklarından aşağı kaydırıyor. Dar siyah *Calvin Klein* külot giyiyor; sert aleti bel bandının hemen üzerinden görünüyor.

Gözleri sıkıca benimkilere sabitlenmişken, bacaklarından aşağı kaydırıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük siki ortaya çıkarıyor. Koyu renk kasık kılları kısa ve bakımlı.

Söyleyecek sözüm yok.

Evet, var. Vay anasını.

Ağzım kurudu. O çok güzel. O mükemmel bir erkek örneği.

Onun hakkında bunu hatırlamıştım. Bir at gibi asılı olduğunu hatırlıyordum, ama bunu canlı olarak görene kadar tam olarak bir perspektife oturtamıyorsunuz. Hafızamın bir şekilde abartmış olabileceğini düşündüm.

Hiç de değil. Aslında, beni ikiye bölmeden ona katlanabileceğimden pek emin değilim.

İçim sızılaşmaya başlıyor ve o donuk ağrı kendini belli ediyor. Eli sikine gidiyor ve üç uzun, sert vuruş yapıyor. Kalın uzunluğundaki her damarı görebiliyorum ve ön ejakülat kafasında boncuklanıyor. Her vuruşta içim daralıyor.

"Yatağında ne kadar güzel görüldüğünü biliyor musun?" diye fısıldıyor vücudumun üzerinde gezinirken.

"Üzerimde böyle sürünürken görüldüğün kadar iyi değilsin," diye nefes alıyorum.

Dudaklarımız birleşiyor ve dirseklerinin üzerinde durarak kendini üzerimde tutuyor. Kalçalarını öne doğru itiyor ve sikini karnıma doğru sürüyor. Aman Tanrım. Gözlerim zevkten kapanıyor. Isırdığında dudakları göğüslerime düşüyor ve sanki doyamıyormuş gibi vücudumun aşağısına doğru emiyor. Kalça kemiğimi ısırtıyor ve ben sıcıyorum ama bacaklarımı tutup yatağa sabitliyorum.

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor, arzuyla alev alev yanıyor.

Dürüstçe söyleyebilirim ki daha önce hiç bu kadar tahrik olmuş bir erkek görmemiştim. Bu iş çığırından çıktı.

"Yemek vakti," diye fısıldıyor dili etimde gezinirken.

Vay anasını! Zevkle sarsılıyorum ve o bana gülümsüyor. Dili önce yumuşakça, sonra daha da derine iniyor, ta ki ben yataktan kalkıp ağzıyla buluşana kadar.

Gözleri zevkle kapanıyor.

"Siktir, tadın çok güzel," diye mırıldanıyor.

"Oh." Vücudum titrerken iç çekiyorum ve iki elimle başının arkasını kavriyorum. *Lütfen gelme... lütfen hemen gelme. Tanrı aşkına, biraz kendini tut.*

Ne şansım var ki? Sadece bana bakması yetiyor ve ben neredeyse orgazm oluyorum.

Dili gittikçe daha derine dalıyor ve kalçalarımı kavrayışı neredeyse acı veriyor. Gözleri kapalı ve ellerimi şefkatle başının arkasına koyarak onu izliyorum. Sadece pratik teknik olarak adlandırılabilir bir ritimle ısıyor ve emiyor ve ben onun altında öğütmeye başlıyorum.

Oh Tanrım. Altında kıvrandım ve vücudum yüzünde gerçekten çalışmaya başladı.

Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor. Hissettiği gerginliğin bir kısmını hafifletmeye çalışmak için kalçaları yatağa doğru dönmeye başlar.

"Cam..." Nefes alıyorum. Kalçalarım yüzüne sürtünüyor ve bacaklarımın arasındaki kirli sakalın yandığını hissedebiliyorum.

Bir parmağını içeri itiyor ve ikimiz de zevkle inliyoruz.

"Çok sıkısın," diye fısıldıyor.

İki parmak daha ekleyince gözlerim yuvalarından fırladı. Ahh!

Sırıyorum ve bacaklarım otomatik pilota başının etrafına kapanıyor.

"Aç." Bacaklarımı ayırıp tekrar iğnelerken homurdanıyor. Oturuyor ve üç büyük parmağıyla beni gerçekten çalıştırmaya başlıyor. Beni o kadar sert çalıştırıyor ki yatak sallanmaya başlıyor.

Vücudum ileri doğru sallanmaya başladı. "*Cameron...*"

İnliyorum. Tekrar pompalıyor.

Muazzam bir orgazm içimden geçerken vücudum öne doğru sallanıyor. Ağzını tekrar bırakıp beni yalıyor ve ben neredeyse yataktan fırlıyorum.

"Bana biraz krema ver, bebeğim. Boşaldığında tadının nasıl olduğunu göster bana?" diye fısıldıyor içime.

Kutsal pis konuşma cenneti.

Onu üzerimden itmeye çalışırken yatakta kıvranıyorum. "Cameron, hayır, dur." Alnını tutup onu itmeye çalışıyorum ve sonra yavaşça yükseliyor

Be

n. Yüce Tanrım, bana yardım et.

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmiş ve tahrikim dudaklarında parlıyor.

Bacaklarının arasındaki kaslar çok sert. Bundan sonra hastaneye yatmam gerekeceğinden hiç şüphem yok.

"Bacaklarını aç, Bloss," diye fısıldıyor.

Bacaklarımı ayırabildiğim kadar ayırıyorum, o da kalkıp etrafta dolaşüyor, başucundaki çekmeceyi açıp bir kutu prezervatif ve bir şişe kayganlaştırıcı alıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Kayganlaştırıcı...

Kayganlaştırıcıya ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Sikeyim.

Yatağın kenarına geri dönüyor ve yanımda diz çöküp parmak uçlarına biraz kayganlaştırıcı döküyor ve kayganlaştırıcıyı etimde gezdirirken dikkatle izliyor.

Heyecan gözlerinde ateş gibi dans ediyor ve o elindeki işe konsantre olurken ben nefesimi tutuyorum.

"Ne kadar oldu?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"İki yıl," diye fısıldıyorum.

Memnun bir şekilde gülümsüyor, eğiliyor ve hafifçe iç uyluğumu öpüyor. "Uslu duracağım," diye fısıldıyor karanlık bir sesle.

Oh be. Bu onun beni incitmemeye çalışacağını söyleme şekli. Kutudan bir prezervatif çıkarıp dikkatle takmasını dikkatle izliyorum. Sonra gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve parmakları tekrar seksime inerken dudaklarını yalıyor ve onları vücuduma sokup çıkarıyor.

"Siktir. Seni istiyorum," diye fısıldıyor, derin bir konsantrasyon içinde ve bana bir anlık netlik kazandıran bu tutku molası için minnettar hissediyorum.

Bu özel bir şey. O özel biri ve *bana* kendimi özel hissettiriyor. Ona gülümsüyorum.

"Orgazm sonrası parıltıyla ne kadar güzel görüldüğünü biliyor musun?" diye nefes alıyor.

"Neden bana göstermiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Mükemmel bir fikir." Üzerimde sürünüyor ve siki karnıma doğru kayarken beni usulca öpüyor. "Bacaklarını aç, Bloss. Bırak gireyim."

Dudaklarına gülümsüyorum ve ucu açıklığımı dürtüyor. Öpücüğü umutsuzluğa dönüşüyor ve ileri atılıyor.

Acı içime vuruyor ve anında geriliyorum. *Lanet olsun!*

"Şşş, Bloss. Rahatla bebeğim," diye fısıldıyor ağzımın içine. Tekrar öpüşüyoruz ve yavaşça kuvvetle ileri doğru itiyor. Onunla başa çıkmaya çalışırken gözlerim kapanıyor. Tanrım, her yerde o var. Vücudunun benimkini ele geçirme şekli bunaltıcı ve inliyorum.

"İşte başlıyoruz, Bloss. Rahatla bebeğim," diye fısıldıyor beni öperken ve sert bir şekilde eve götürürken. Sırtına sıkıca yapışıyorum ve o da etrafına alışmam için derin ve hareketsiz kalıyor

"Öp beni," diye nefes alıyor ve dışarı çıkıp yavaşça içime geri iterken dudaklarımız birbirine çarpıyor. Acının arasından zevkin ilk ışıltısı parlarken dudaklarına karşı gülümsüyorum. Açılışı hissetmiş gibi, beni germek için yavaşça dönüyor ve ben usulca inlerken ağzım zevkle açık kalıyor.

Kahretsin, o bana bunu yaparken sakın davranıyormuş gibi bile yapamıyorum. Beni tekrar tekrar öpüyor ve sabrı için minnettarım. Sertleşmekten kaçınırken nefesinin titrediğini duyabiliyorum. Oyalıyor. Beni incitmek istemiyor. Çekiyor, sonra tekrar itiyor ve ben gülümsüyorum. "Ne zaman bu kadar büyüdünüz, Bay Stanton?" Fısıldıyorum.

Bana gülümsüyor. "On beş yaşına geldiğimde. Babam ve kardeşlerimin hepsi aynı dertten muzdarip."

Gülüyorum ve beni sertçe pompalıyor ve nefesimi çalıyor. "Hoşuma gitti," diye fısıldıyorum.

Beni tekrar sertçe sikiyor ve ben haykırıyorum. "İstedğini biliyorum. Etrafımda kenetlendiğini hissedebiliyorum."

Hızla kontrolünü kaybetmeye başlıyor. Beni daha sert ve daha sert pompalarken ağzı gevşek kalıyor ve tutunmak için yapabileceğim tek şey bu.

Vay anasını.

"Bacaklarını kaldır." Hırlıyor.

Bacaklarımı kaldırıyorum ve yatağı sallayan ve duvara çarpan derin cezalandırıcı pompalarla gerçekten sahip olmama izin veriyor. Ağzı boynumu, siki vücudumu tahrip ediyor ve bu sahip olma seviyesiyle nasıl başa çıkacağım konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yok.

Vücudumu tamamen kendine aitmiş gibi çalıyor. Bacaklarımdan birini kaldırıyor ve tam yerine vurduğunda çığlık atıyorum. Vay anasını. Nefes nefese kalıyorum ve onu durdurmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum, ama yapamıyorum ve sadece birkaç vuruştan sonra, başka bir orgazm içimden geçiyor ve çığlık atıyorum.

Cameron bunu yeşil ışık olarak görüyor ve o zaman beni gerçekten sert bir şekilde becermeye başlıyor.

Ve bu sikişmek. Dizginlenemez, hayvani bir sikiş. İnlmeye başlıyor, piston hızına ulaştığında ağzı gevşiyor ve daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Tanrı yardımcım olsun.

Derine itiyor ve sonra bedenimin içine sessizce boşalıırken titriyor.

Gözleri kapalı ve derin derin nefes alıyor. Kollarımı terleyen bedenine doluyorum ve o da beni kendine yakın tutuyor. Beni usulca öpüyor ve nefesimizi tutmaya çalışırken soluk soluğa kalıyoruz. Sonunda dönüyor ve uzanıp prezervatifini çıkartıyor ve yere bırakıyor.

Doğrulup genişçe gülümsüyorum, birden yatakta benimle birlikte çıplak bir seks tanrısı olduğunun farkına varıyorum. Bronzlaşmış vücudu kaslarla dalgalanıyor ve aleti hâlâ sert. Spermiler dışarı sızıyor ve elimde olmadan eğilip yalıyorum.

Hmm, tadı tuzlu. Tadı güzel. Gözleri gözlerimi tutuyor ve onu tekrar yalıyorum. Eli şefkatle başımın arkasına düşüyor ve aniden bu şimdiye kadar yaptığım en samimi şey haline geliyor. Onu tamamen ağzıma alıp etrafına gülümserken koyu renk gözleri beni izliyor.

"Bana elli dolar borçlusun," diye fısıldadım.

Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Harcadığım en iyi 50 dolar."

Ashley

Tuvalate otururken lüks banyoya göz gezdiriyorum.

Sabahın erken saatleri ve güneş perdelerin yanından sızıyor. Gözlerim odanın ortasında duran oval taş küvetten, bank oturaklı üç fiskiyeli duşa doğru ilerliyor. Daha önce hiç böyle bir banyoda bulunmamıştım. Aslında, filmlerde bile bu kadar egzotik bir banyo gördüğümü sanmıyorum. Bu evde ne kadar çok zaman geçirirsem o kadar rahatsız oluyorum. Zenginliği bilmiyorum. Hiç param olmadı. Cameron'ın kültürlü yaşam tarzına nasıl uyum sağlayabilirim ki? Sönük bir nefes alıyorum. Bunu kabullenmek çok zor. Vücudum yorgun. Cameron ve ben dün gece birbirimizi çırlıçıplak soyduk. Doyamadık ve sonunda kollarımız birbirimize sarılmış halde uyuyakaldık. Duşta yaptığımız son sevişme şaşırtıcı derecede samimiydi ve dürüst olmak gerekirse keşke olmasaydı diyorum. Artık sevişmenin nasıl olması gerektiğine dair çok yüksek bir çıtam var. Şefkatli, yumuşak ve sevgi doluydu ve vücudu benimkini yavaşça orgazma ulaştırırken kulağıma güzel şeyler fısıldamaya devam etti. Harikaydı. Harikadan da öteydi. Akıllara durgunluk veriyordu.

Ama şimdi sonsuza dek mahvoldum.

İşimi bitiriyorum, ellerimi yıkıyorum ve aynadaki bütün gece sikilmiş yansımama bakıyorum, yüzümde aptalca bir gülümseme beliriyor.

Ben berbat görünüyorum ve Cameron Stanton mükemmel. Vücudundan zihnine,... etrafıma bakıyorum... bu eve. Onunla ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok. Kaç tane erkekle

geçmişte tanıştım ve kendi kendime düşündüm, *daha komik olsaydı mükemmel olurdu?* Ya da *daha zeki olsaydı mükemmel olurdu?* Hiç her kutucuğu işaretleyen bir adamım olmamıştı. Sönük bir nefes üfledim. Tüm bu kutucuklar beni çok korkutuyor ve biliyorum ki bu inmesi çok zor bir yükseliş olacak.

Kendi ayağıma sıkmak istemem ama gerçekten oraya gidip ona bir oğlum olduğunu söylemem gerekiyor.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyorum yansıma. Ama büyük bir mesele *olduğunu* biliyorum.

Kimi kandırıyorum ki?

Sadece oraya çık, söyle ve bitsin. *Ne kadar uzun süre bırakırsam o kadar zorlaşacağını* kendime hatırlatıyorum.

Belki de umursamayacak ve her şey aynı kalacak? Ama içimden gelen sinir bozucu, dırdırcı bir ses beni uyarıyor, o kadar iğrenebilir ki benimle tüm bağlarını derhal koparabilir.

Sorun şu ki, ben bu işi gerçekten bitirene kadar onun bunu nasıl karşılayacağını bilemeyeceğim ve onun bu işi bitirecek olması beni çok korkutuyor. Onunla yatmadan önce söylemeliydim. Tepkisini düşünürken parmaklarımı yeni sikilmiş, fare yuvası saçlarımın arasından geçiriyorum. Bu yaptığım en iyi şey olabilir ya da bir anda bozulabilir. Derin bir nefes daha çekiyorum. Sanırım bunu öğrenmek üzereyim.

"*Sadece oraya git ve ona söyle,*" diye aynadaki yansıma sesleniyor. *Yap işte.* Kendimi hazırlarken omuzlarımı düşürüyorum.

Sadece yap şunu.

Doğru.

Kapıyı açıp yatak odasına geri döndüğümde Cameron'ı ellerini başının arkasında kavuşturmuş, sırtüstü yatarken buluyorum. Koyu teni ve dalgalı karnı bembeyaz çarşafarla tezat oluşturuyor. Seksi bir şekilde gülümsüyor ve kolunu bana doğru uzatıyor. Gülümsüyorum ve yatağa onun yanına oturmak için eğiliyorum.

Beni aşağı çekiyor ve usulca öpüyor. "Günaydın, Blossom." Koyu renk bukleleri alnından aşağı sarkarken gülümsüyor.

Onu çıplak ve bana gülümserken görünce midem bulanıyor. "Günaydın, Dr. Stanton." Sırıttıyorum. Eli yılan gibi kıvrılıp

Kıçımı kaldırdığımda başucundaki sehpanın üzerinde ters açılmış bir kitap fark ettim. "Ne okuyorsun?" Kitabı elime aldığımda sordum.

Utanmış gibi ön kolunun arkasını gözlerinin üzerine koyuyor.

Kapağını okuyorum ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda ağzım açık kalıyor. "Gurur ve Önyargı mı?" Nefesim kesildi. "Gurur ve Önyargı mı okuyorsun?"

Başını sallıyor. "Bunu görmemen gerekiyordu."

Genişçe gülümsüyorum.

Kitabı benden aldı ve tekrar yerine koydu. "Bazı pazar araştırmaları yapıyordum."

Kaşlarım kalktı.

"Bu kadar aşık olduğun bu üç boyutlu adamı bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu görmek istedim."

"Bay Darcy..." Genişçe gülümsüyorum, bu şüphesiz şimdiye kadar duyduğum en iyi haber.

Dudaklarını büzüyor. "Dürüst olmak gerekirse bu telaşın nedenini anlamıyorum. Kesinlikle ayaklarımı yerden kesmezdi."

"Bay Darcy herkesin ayaklarını yerden kesebilir. O yapamazsa kim yapabilir?" Sırıtiyorum.

Sırıtiyor. "Ashley Tucker bu işi oldukça iyi yapıyor," diye yanıtlıyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak mırıldanıyorum.

"Öyle."

"Ashley Tucker bana ayaklarının yerden kesildiğini söyledi," diye ekliyorum.

Beni aşağı çekip usulca öperken gülümsüyor. "Ashley Tucker'a henüz onun ayaklarını yerden kesmeye başlamadığımı söyle. Kendini hazırlasa iyi olur."

"Ashley Tucker'ın onu bu tür şeylerden korumak için güç kalkanı var," diye fısıldıyorum dudaklarına karşı gülümserken. Öpüşüyoruz ve beni sırtüstü çeviriyor ve iki elimi başımın üzerinde tutuyor. Ona gülümsüyorum.

"New York'a gidelim."

Yüzüm düştü. "Ne?"

"Randevumu istiyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Yıllar önce ayarladığımız hafta sonunu istiyorum. Bu sabah yola çıkabilir ve hafta sonunu orada geçirebiliriz, belki de Pazartesi günü iş için kırmızı hatla eve döneriz."

"Ne demek istiyorsun?" Bir an duraksadım. "Yani... Yapamam."

"Neden yapamazsın?"

Ona boş boş bakıyorum. Neden gidemedim? Zihnim yarışmaya başladı. Yani... Owen uzakta. Eğer böyle bir fırsat olacaksa, bu mükemmel bir fırsat olurdu. Lanet olsun, uzun zamandır spontane davranmamıştım, sanırım nasıl davranacağımı unuttum.

"Şimdi bize bilet ayırtabilirim." Umutla gülümsüyor.

Kahretsin, hiç param yok. "Üzgünüm, yapamam," diye mırıldanıyorum hayal kırıklığımın içinden. Kahretsin, parasızlıktan nefret ediyorum.

"Ben ısmarlıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Cam, benim için ödeme yapmana izin vermeyeceğim. Bu adil değil."

Aniden ayağa kalktı. "Neden adil değil? Para bende. Param olduğunu biliyorsun."

Ayağa kalktım ve nefesimi üfledim. "Cam. Hayır."

O da aniden ayağa kalkıyor ve boxer şortunu çekiyor. "Para için olmasaydı, gitmek ister miydin?" Kollarını bana doluyor, dudakları dudaklarımı içine alıyor.

Ona gülümsüyorum. "İsterdim ama neden hafta sonu burada takılmıyoruz?"

Sanki hiç düşünmemiş gibi başını sallıyor. "Seni buradan çıkaramaz mıyım? Lanet evden çıkamazken ayaklarını nasıl yerden kesebilirim?"

"Dışarı çıkmamıza gerek yok. Sen bir kalede yaşıyorsun."

"Gidebilir miyiz?" Boynumu ısırırken beni geriye doğru yürütmeye başlarken şakacı bir şekilde gülümsüyor.

O hislerime saldırırken ben tavana bakıp gülüyorum. "Hayır dedim."

"Evet dedim." Beni sertçe ısırıyor ve ben onu itmeye çalışırken gülüyorum. "Hayır."

"Evet." Beni kaldırıp yatağa fırlatırken ve üzerimde sürünürken boynuma doğru hırlıyor.

"Kes şunu. Vajinam çok yorgun bir kız." Kıkırdıyorum.

Gözleri m u z i p l i k l e dans ediyor. "Neyse ki ağızdan ağıza resüsitasyon biliyorum. Sanırım onu hayata döndürebilirim, böylece partiye hazır olur." Yüksek sesle güldüm. Tanrım, bu adam beni öldürüyor.

"Bundan hiç şüphem yok." "Bir uçak bileti ayırtıyorum." Eğildi ve meme ucumu ağzına aldı.

ve beni ısırdı.

"Hayır."

Gülüyorum.

"Evet de yoksa bu meme ucunu ısırıp koparırım." "Evet de yoksa bu meme ucunu ısırıp koparırım," diye tekrarlıyorum.

Beni sertçe ısıtıyor ve ben kıkırdıyorum. "Akıllı Alec," diye tersliyor. Eğilip beni tekrar ısıtıyor ve ben ciyaklıyorum. "Cameron. Kes şunu!" diye bağıyorum.

"Benimle New York'a gel..."

"Hayır."

"Evet."

"Pekala." Gülüyorum.

"Tamam mı?" diye soruyor, yüzüme bakmak için geri çekilirken yarı şaşkın.

Gözlerimi kısarak bedenime doğru eğilen ona bakıyorum. "Söyle bana, New York'a gitmeyi neden bu kadar çok istiyorsun?"

Duraklıyor. "Buluşmamız gereken hafta sonuna geri dönmek istiyorum-"

"Telefonunu kaybetmeden önce," diye araya giriyorum.

Bana ölü gibi bakıyor. "Bu konuyu daha kaç kere açacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Seni kızdırmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar."

"O kotaya on kez önce ulaştın zaten." Kaşlarını çatıyor.

"Gerçekten mi? Oh, hiç bilmiyordum." Şaşırmış gibi yapıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Vegas'ta tanıştığımız zamanki halimize geri dönmek istiyorum."

Kalbim parçalanıyor. Vegas'ta tanıştığı kızını nerede bulacağını bile bilmiyorum.

O çoktan gitti, yerini sorumluluklar ve borçlar aldı.

Beni kollarıyla sarıyor ve alımdan öpüyor. "Uzaklara gidelim ve birbirimiz dışında her şeyi unutalım."

Omzuna gülümsüyorum. Gelecek hakkında endişelenmeden, sadece ikimizin olduğu bir hafta sonunun çok güzel olacağını düşününce neredeyse gözlerim dolacaktı.

Ne yapmalıyım?

Omzuna kaşlarımı çatıyorum ve o da şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Hadi gidelim," diye fısıldıyor.

Gülümsedim ve kendimi durduramayarak "Tamam" kelimesini fısıldadım. Eğilip yumuşak dudaklarını öpüyorum. "Anlaştık. Bay Stanton. Bizden başka bir şey yok."

Ön kapıdan çıkıp garaja doğru yürürken Cameron kayıtsızca, "Benim arabamı alıp beni seninkine bırakman gerekecek," diye cevap veriyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatıttım. Bu sabah üzerime titredi, uçuşlarımızı ve kalacak yerlerimizi ayarladı ve bana kahvaltı hazırladı. Tüm bu ilgi karşısında kendimi Leydi Diana gibi hissediyorum.

"Arabanı almak için geri dönerken güvenlik kameralarında görünmemelisin. Dün gece apartmanda kalmadığınızı anlarlar" diye yanıtlıyor.

Ona boş boş bakıyorum. Kahretsin, bunu düşünmemiştim.

Aston Martin'inin yolcu koltuğuna otururken alaycı bir tavırla "Dün gecenin parasını almak istiyor musun, istemiyor musun?" diye soruyor.

Az önce içine gömüldüğü araba kapısına bakarken hareketsiz duruyorum. "Sanırım öyle." *Bundan nefret ediyorum.* Eliza'yı arayıp ödemeyi kabul etmediğimi söyleyeceğim. Kahretsin, arabam berbat durumda. Bunu görmesini istemiyorum. Arabanın durumunu hatırlamak için beynimi yokluyorum. Buraya taşındığımdan beri yıkamadığımı biliyorum.

Boş kahve fincanlarıyla dolu olduğuna eminim.

Tanrı aşkına, neden bu kadar pasaklıyım?

Lanet olsun!

Sürücü koltuğuna tırmandım ve anahtarları bana uzattı. Etrafıma bakıyorum. "Neden sen sürmüyorsun, oraya vardığımızda değişiriz," diye mırıldanıyorum, dikkatim dağılmış bir halde.

"Kullanabileceğinden emin olmak istiyorum." Kontağı işaret ediyor ve kaşlarımı çatıyorum. Motoru çalıştırdım. Kedi yavrusu gibi mırıldanıyor.

"Neden böyle aptalca pahalı bir araban var ki?" Koltuk otomatik olarak öne doğru hareket ederken ve tüm aynalar yerlerini alırken soruyorum. "Vay canına," diye fısıldıyorum, etkilenmiş bir şekilde.

Sırıttıyor, elini bacağıma koyuyor ve sıkıca kavlıyor. "Çünkü yapabilirim."

"Hmm." Arabayı geri geri sürüp yavaşça dönerken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Bu taraftan gidin." Evin yan tarafında kaybolan başka bir araba yolunu işaret ediyor.

"Bu nereye gidiyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Willy Wonka'nın Çikolata Fabrikası, sizce nerede?"

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Çok zekisin, hapse atılmalısın." Arabayı yavaşça garaj yolundan aşağı sürüyorum.

"Evet, biliyorum. Beni toplum içinde serbest bırakmak tehlikeli," diye cevap veriyor, eğlenerek. "Diğer erkeklerin hiç şansı yok."

Kıkırdıyorum, söylediği şey yüzünden değil, tamamen doğru olduğu için.

Cameron Stanton'dan sonra hangi cehenneme gideceksin? Bir tanrının siki, bir şampiyonun zekası, bir mogulun evi. En kötü şekilde mahvoldum.

Uzun araba yolunun sonuna ulaşıyoruz ve otomatik kapılar açılıyor. "Sola dön." Sol tarafı işaret ediyor ve hiç düşünmeden sağa dönüyorum.

"Sol dedim." Kaşlarını çatı.

"Arabayı ben kullanacağım dedim, o yüzden çeneni kapasan iyi edersin." "Affedersiniz, burası uzun yol."

Sokaktan aşağı dönerken sırtıyorum. Gerçek şu ki nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama ona itaatsizlik etmek çok eğlenceli. Onun kontrol manyağı eğilimlerini zorlamayı seviyorum.

Sonunda Club Exotic'in görüş alanına giriyoruz ve ben yavaşça yola çıkıyorum.

"Şuraya çek. Arabanız hangisi?" "Arka sıradaki beyaz olan."

Saklamayı hatırlamadan önce kaşları çatılıyor. Ben yine de gülümsüyorum. "O bir *Aston Martin* değil."

Sırtıyor ama akıllıca dilini tutuyor. "Bir saat içinde evimde olur musun?"

Bu işe yaramaz. Bu gece için kendime seksi bir randevu elbisesi almak için mağazalara koşmalıyım. Bütün hafta sonu ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Dükkanlardan bir şeyler kapacağım. "Birkaç saate gelirim," diye cevap veriyorum.

Kaşlarını çatı. "Hayır, sadece eşyalarını al ve hemen geri gel. Pazartesi iş için kıyafetlerini topla çünkü Pazar gecesi geç saatlere kadar eve varamayacağız."

Arabayı yolun kenarına çekip ona bakarken, "Pazar gecesi evime döneceğim," diyorum. "Muhtemelen o zamana kadar senden iyice bıkmış olacağım."

"Bir saatin var," diye cevap veriyor, etkilenmemiş bir şekilde. "Bana patronluk taslamayı bırak."

"Serseri bir ergen gibi davranmayı bırak," diye karşılık veriyor.

Öpmek için eğildim. "Gazın gelmesi için debriyaja birkaç kez basman gerekiyor." Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

Geri çekildi ve bana düz bir şekilde baktı.

"Ve virajları çok hızlı dönmeyin çünkü sürücü kapısı arızalı ve bazen uçarak açılıyor," diye ekliyorum.

Yüzü dehşet içinde düştü. "Şaka mı yapıyorsun?"

Onu tekrar öperken gülümsüyorum. "Evet, öyleyim."

Başını sallıyor. "Cidden, bu araba beni öldürecek mi?"

Kıkırdıyorum. "Umarım öldürmez. Henüz vasiyete yazılmadım."

Arabadan inerken kıkırdıyor ve başını sallıyor. Pencereden aşağı doğru eğilir. "Geç kalmayın, uçağımız beş saat içinde kalkıyor."

"Tamam, patron." Gülümsüyorum ve elimde olmadan gaza basıp caddeye doğru yanarak çıkıyorum. Yüzündeki dehşeti görmek için dikiz aynasına bakıyorum ve kendi kendime gülüyorum. Oh adamım... Onu kışkırtmak çok eğlenceli.

Arabayı alışveriş otoparkına çekip annemin numarasını çeviriyorum. Bu aramayı yapmak için bekliyordum.

Owen ilk zil sesinde cevap verir. "Merhaba anne."

Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Hey, bebeğim." Gülüyorum. "Benim küçük adamım bu sabah nasıl?"

"Güzel." "Ne

yapıyorsun?"

"Kurabiye

pişiriyorum." "Oh,

ne tür?"

Telefonu yere bırakıyor. "Bunlar ne tür büyükanne?" diye soruyor.

"Çikolata parçacıklı," dediğini duyuyorum annemin arka planda.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ben sadece..." Bir an duraksadım. "Evi temizliyorum. Sen de iyi bir çocuk olup büyükanne yardımı ediyor musun?"

"Evet. Öğle yemeğinden sonra da oyun parkına gideceğiz."

"Oh, bu eğlenceli." Gülümsüyorum ve kalbim biraz kırılıyor. Onu özledim.

Annemle telefonda konuştuğunu unutmuş gibi konuşmaya başladı.

Be

n. "Owen?" Sesleniyorum.

"Evet?"

"Ben gidiyorum sevgilim, ama seni bu gece daha sonra arayacağım.

Seni seviyorum." I

Gülümse.

"Seni seviyorum anne. Büyükanne seni istiyor,"

diyor. "Merhaba canım." Annem bariz bir

gülümsemeyle "Merhaba canım," diyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Her şey yolunda."

"Owen iyi uyudu mu?"

"Mükemmel."

Sırıtiyorum. "Senin yatağında mı?"

Annem gülüyor. "Belki de."

"Çok teşekkür ederim anne. Bunu ikimiz için yaptığın için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Ash, bizim için endişelenmeyi bırak ve güzel, huzurlu bir hafta geçir."

Cameron ismi ekranda yanıp sönmeden önce telefonum beni bir
m e s a j l a uyarıyor.

"Tamam, seni bu gece ararım."

"Konuş o zaman. İyi günler."

Kapatıyorum ve mesajıma tıklıyorum.

Wifi olmadan cezalısiniz, genç bayan

Yüksek sesle güldüm ve ona geri mesaj attım.

Arabanız bu şekilde sürülmek için yapılmış.

Bir cevap pingi geri döndü.

**Bu tamamen farklı bir ceza:
Arabanızın durumundan
bahsediyorum.
Bu bir sağlık tehlikesi, Ashley!**

Aşırı gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Cevap yazıyorum.

Dırdır etmeyi bırak.

Arabanın yanından geçen insanlara bakıyorum. Arabada tek başıma otururken kendi kendime güldüğüm için deli gibi görünüyor olmalıyım. Bir cevap geri dönüyor.

Elli dakikanız var!

Arabadan indim ve süslü araba kilidine bastım. Her şey ötüyor ve otoparkta yürürken Jenna'yı arıyorum. Telesekretere düşüyor ve mesaj bırakıyorum.

"Selam, bebeğim. Umarım her şey yolunda gidiyordur. Fırsat bulur bulmaz beni ara."

Kapatıyorum ve omuzlarımı
dikleştiriyorum. Tamam. Seksi randevu
elbisesi, hemen geliyor.

Alışveriş konusunda beni en çok sinirlendiren şey şu: Paranız olmadığında ve gidecek hiçbir yeriniz olmadığında, şimdiye kadar yaratılmış her lanet olası seksi kıyafeti görürsünüz. Ancak, zamanınız ve aklınızda belirli bir hedefiniz olmadığında, hiçbir yerde kesinlikle hiçbir şey bulamazsınız. Neredeyse panik içindeyim. Bu gece için bir elbise bulmama on dakika kaldı ve terlemeye başladım.

Seksi, sürtük olmayan bir elbise bulmak neden bu kadar zor?

Sinirli bir şekilde kıyafet raflarına göz gezdiriyorum. Buradaki her şey iki dolarlık bir fahişe olduğumu ya da bir nineyi kapmaya geldiğimi haykırıyor. İkisi arasında bir şey yok. Telefonum çalıyor ve en sevdiğim isimlerden birinin yandığını görmek için ekrana bakıyorum. Jenna.

"Selam." Gülümsüyorum. "İyi misin?"

"Merhaba Ash. Evet, ilk düşündükleri kadar kötü değil. İyileşecek."

Rahatlamak için elimi göğsüme koydum. "Tanrıya şükür, Jen."

"Biliyorum. Bir süre hepimizi korkuttu ama tamamen iyileşeceğini düşünüyorlar."

"Bu harika." Gülümsüyorum.

"Çok rahatladım. Ne yapıyorsun?"

Başımı sallıyorum ve sırtıyorum. "Haberlerim var." "Ne tür haberler?"

"Bay Stanton haberleri," diye fısıldıyorum elbiseleri karıştırmaya devam ederken. "Aman Tanrım. Ne?"

"Kulübe geldi ve ben yakalandım. Peruğa rağmen ben olduğumu biliyordu. *Büyük* bir kavga ettik ve sonra benden kucak dansı istedi."

"Ne?"

"Ve iki gün sonra benimle Escape Lounge'da bir gece geçirmek istedi."

"Ne oluyor lan?" diye çığlık atıyor.

"Biliyorum. Ama orada uyumamı istemedi, bu yüzden beni deli gibi zengin olan evine geri götürdü ve bütün gece harika seks yaptık ve şimdi zorlukla yürüyebiliyorum. Beni hafta sonu için New York'a götürecek ama giyecek bir şey bulamadığım için patates gibi görüneceğim," diye son nefesimi veriyorum. Tanrım, bu ağız dolusu bir şeydi.

"Bu da ne?" Bir an duraksıyor. "Ona Owen'dan bahsettin mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Erm. Hayır, henüz değil." Yüzümü buruşturdum. "Ashley, ne halt ediyorsun?"

"Jen, ona bir oğlum olduğunu söylemeden önce beni tanımasını istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu tüm dinamiği değiştirecek ve ben onun için birinin annesi olacağım. Artık bir önemim kalmayacak."

"Bunu bilemezsin."

"Öyle sayılır," diye mırıldandım üzüntüyle. "Bak, Pazartesi döner dönmez ona söyleyeceğim. Jen, daha önce ne zaman rüya gibi bir adamla hiçbir şarta bağlı olmadan eğlenceli bir hafta sonu geçirme fırsatım oldu?"

"Bu doğru," diye mırıldanıyor, dikkati dağılmış bir halde.

"Pazartesiye kadar beklesem kötü mü olur sence? Yani... kim bilir, belki de anlaşılamayız ve bunun bir önemi olmaz."

"Yine doğru."

Tam bir daire çizip raflardaki elbiselere bakarken sönük bir nefes veriyorum. "Bir randevu elbisesi bulmalıyım ve hiçbir yerde tam anlamıyla hiçbir şey yok." İç çekiyorum.

"Hmm, gittiğimiz kahvenin yanındaki şu küçük elbise dükkanına bak." Kaşlarımı çattım. "Hangisi?"

"Biliyorsun... Penceresinde sallanan at var?" "Ne? Kahve dükkanının yanında mı?"

"Evet, yolun karşısında. Orada uğruna ölünecek yaklaşık elli şey gördüm." Omuz silktilim. "Tamam, bir zararı olmaz."

"Bana soyunma odasından birkaç fotoğraf gönder."

Dükkândan çıkarken sahte bir gülümseme takınıyor ve görevliye el sallıyorum. "Yaklaşık olarak..." Saatime baktım. "Onu çılgına çevirecek bir elbise bulmak için sekiz dakika."

Kıkırdıyor. "Çocuk oyuncuğu. Telefonu bırak ve koşmaya başla, sürtük."

Cameron baş üstü bagaj bölmesini karıştırırken ben koltuğa yığılıyorum.

Daha önce hiç birinci sınıfta uçmamıştım. Etrafımdaki herkese bakıyorum, hepsi de bu kadar lüks içinde uçmak Tanrı'nın kendilerine verdiği bir hakmış gibi görünüyor. Cameron mavi kot pantolon, lacivert spor bir ceket ve beyaz bir tişört giyiyor. Siyah saçları dağınık bukleler halinde ve sanki bu lanet uçağın sahibi gibi görünüyor. Para saçıyor. Gözlerim otuz dolarlık elbiseme ve ayakkabılarıma takılıyor ve utanıyorum. Hiç param yokmuş gibi mi görünüyorum? Çünkü kesinlikle öyle hissediyorum. Çantalarımızı itip baş üstü bölmesinde yeniden düzenliyor ve onu izlerken yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. Cameron'ın her şeyi tam istediği gibi olması gerekiyor yoksa bu onu çok sinirlendiriyor. Daha önce evine gittiğimde onu arabamı süpürmek ve temizlemekle meşgul bulmuştum. Bunu yapmasaydı bütün hafta sonu canının sıkılacağını söyledi. Küçük bebeğim şimdi bir elmas gibi pırıl pırıl. Cameron sonunda yanımdaki koltuğa oturdu ve hiç düşünmeden elimi alıp kalçasına koydu. Bunu çok sık yaptığını fark ettim - ellerimi üzerinde istiyor. Yatakta sırtına sarılmamı istiyor. Arabada elimi tutup kalçasına koyuyor. Şimdi dikkatini bana çeviriyor ve bana seksi bir göz kırpıp baygın bir gülümseme fırlatmadan önce elimi sıkıyor.

"Birinci sınıfta uçmak zorunda değildik, biliyorsun," diye fısıldıyorum. Başını koltuk başlığına yaslıyor. "Evet, öyleydi."

Başka kimse duymasın diye eğildim. "Çok para harcıyorsun." Sırıttırıyor. "Ve çok konuşuyorsun."

Cameron

Everest Dağı sözcüklerini yazmadan önce düşünürken kalemime dokunuyorum.

"Öyle değil," diye araya giriyor Ashley omzumun üzerinden. Sırıttırıyor. "Her şeyi biliyorsun. Evet, öyle."

Gazetede bulmaca çözüyorum ve New York'a inmek üzereyiz.

"Hawaii'deki Mauna Kea'yı dene," diyor bana. "En yükseğini arıyorum."

"Evet, Everest Dağı deniz seviyesinden en yüksek dağ olsa da, gerçekte en yüksek dağ değildir."

Kaşlarımı çattım. "Everest yaklaşık otuz bin fit yükseklikte. Mauna ise sadece on üç."

"Evet, ama Mauna'nın yirmi bin metrelik kısmı Pasifik Okyanusu'na gömülü."

"Bu yüzden en uzun boylu değilim," diyorum usulca.

Başını iki yana sallıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." "Senden daha çok şey biliyorum," diye ekliyorum.

Sırıttıyor. "Bundan şüpheliyim ve uymayacak, büyük adam. Güven bana, ben işimi bilirim."

Yazmaya gidiyorum ve bir de bakıyorum ki sığmıyor. Dudaklarımı büzüyorum ve o kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. Bu kadın benim ölümüm olacak. Daha önce hiç benden daha zeki biriyle birlikte olmamıştım. Dürüst olmak gerekirse hoşuma gittiğini söyleyemem.

Sıradaki soru: Atom numarası iki olan kimyasal element. Kaşlarımı çatıyorum ve Ashley'e bakıyorum.

"Helyum." Hiç tereddüt etmeden

sırıttıyor. Ben de sahte bir gülümseme

takınıyorum. "Ukala," diyorum

ağzımdan. "Salak," diye karşılık veriyor.

Başka kimse bizi duymasın diye eğildim. "Muhtemelen otel odamızda kışına ne yapacağım konusunda endişelenmeye başlamalısın."

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Sırıttıyor ve ben hemen kaşlarımı kaldırıp soruyorum. Başını sallıyor. "Bu yasak."

Sırıttıyorum. "Nedenmiş o?"

"Sonunda kocamla tanıştığımda ona verecek bir şeyim olsun istiyorum," diye fısıldıyor.

Şok olmuş gibi yapıyorum. "Beni yaraladın. Gelecekteki kocan olduğumu sanıyordum."

Gülüyor. "Tanrım, hayır. Sen benim için çok aptalsın."

Eğilip onu usulca öperken sıırıttıyorum. Sertleştiğimi hissediyorum. "Bana meydan okuma, Bloss. Hedef odaklı bir adam olduğumu biliyorsun."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Bana ne yapmak istediğini söyle," diye fısıldıyor.

Elimi kaldırıp başının arkasını kavriyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Şu anda çıplak olmanı ve sikime binmeni istiyorum." Tutuyorum

Elini kot pantolonumdaki çıkıntının üzerine getirip gözlerinin heyecanla parlayışını izliyorum. Hafifçe sıkıyor ve ben de onu tekrar öpüyorum.

"Mile high club," diye fısıldıyor.

"Kahretsin, kardeşimin jetini getirmeliydim ve o kulübe gerçekten katılabilirdik."

Korkuyor. "Kardeşinin jeti mi var?"

"Evet, normalde kabul ederdim ama sonra bir kızı bir yere götürdüğümü söylesem *olay* olurdu."

"Bir şey mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Hepsi seninle tanışmak isteyecektir." "*Hepsi* kim?" diye soruyor.

"Kardeşim Joshua. Karısı Natasha. Sonra Murph, her ne kadar gerçek adı Adrian olsa da."

"Güzel, onlara hiçbir şey söyleme. Onlarla tanışmak istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ailemin nesi varmış? Neden onlarla tanışmak istemiyorsun?"

Dehşete düştüm. Ailemle tanışmak istemeli. Çoğu kız onlarla tanışmak için sağ kolunu keser.

"Biz öyle değiliz, değil mi?" diyor kayıtsızca. "Şey... olabiliriz," diye kekeliyorum.

Elimi tutup arkasından öperken sırtıyor. "Cam, sorun yok. Olmadığı bir şeymiş gibi davranmana gerek yok. Değilim."

Beynim donarken bir süre ona bakıyorum. Şu anda bana ters psikoloji mi uyguluyor? Daha önce hiçbir kadın tarafından soğuk karşılanmamıştım ve o bunu her saat yapıyor gibi görünüyor. "Beni başından mı savıyorsun?" diye soruyorum.

Eğildi ve kulağımı yaladı. "Hayır, ama çok yakında sikini yalayacağım."

Yarı gülümsüyorum, o an için yatışıyorum. "Bu daha iyi."

Otelin kapısını açıyorum, dudaklarım onun dudaklarına kilitleniyor, çantaları yere atarken onu geriye doğru odaya götürüyorum. Ceketimi omuzlarımdan yırtıyorum ve o heyecanla gülüyor.

Bu kadın beni delirtiyor.

Doyamıyorum ve uçuş boyunc a kendimi kontrol etmek zor oldu.

"Giysilerini çıkar." Homurdanıyorum.

Tişörtümü başımın üzerine kaldırdığımda Ashley gülüyor.

"Kıyafetlerimi çıkar dedim," diye tekrarlıyorum.

Eğildi ve sandaletlerini çıkarmaya başladı. Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırarak sert sikimi ortaya çıkarıyorum.

Gözleri zevkle dans ediyor. "Sen müthiş bir erkeksin Cameron," diye mırıldanıyor seksi bir şekilde.

Sırıtiyorum ve yatağa sırt üstü uzanıyorum.

"Küçük konuşmalar için zaman yok, Bloss. Hemen üstüme gel."

Elbisesini bacaklarımdan aşağı kaydırırken seksi bir şekilde gülümsüyor ve nefesim kesiliyor. Pembe dantelli iç çamaşırı giyiyor. Elimde olmadan gözlerim vücudunu tarıyor ve dilim alt dudağımyı yalamak için dışarı fırlıyor. Son derece güzel, kıvrımlı ve kadınsı ve bana bakışları beni çılgına çeviriyor.

Ne yaptığını bilmiyorum ama bir şekilde içimdeki bir şeye dokundu. Bana lanet arabasını yıkatıyor, Tanrı aşkına. Onun zavallı küçük kuklası gibiyim, bir sonraki ilacımı bekliyorum.

Bu yeni bir şey.

Sütyenini yavaşça çıkarıp göğüslerini serbest bırakırken onu izliyorum. Büyük göğüsleri var - büyük, sulu, lanet olası mükemmel göğüsler. Sikimi tutuyorum ve oracıkta patlamaması için tutuyorum.

Tanrım, çok ateşli.

Külotunu yavaşça aşağı indiriyor ve ben de cennetin minik parçasını görerek kutsanıyorum.

Benim cennetim.

Yavaşça üzerime sürünüyor, elleri ve dizleri üzerinde beklerken gülümsüyor. "Ne istiyorsunuz, Dr. Stanton?" diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

"Sikimi emmeni istiyorum."

Seksi bir şekilde gülümsüyor ve vücudumda kayboluyor. Beni yukarı doğru yalarken derin nefes alıyorum.

"Oh... tadın çok güzel," diye nefes alıyor üzerime.

Gözlerim zevkle kapanıyor ve bacaklarım açılıyor. Beni ağzına alıyor ve sert bir nabzın büyümeye başladığını hissediyorum. Nefesim beklentiyle titriyor. Beni gittikçe daha derine alıyor ve nefesimi tutarken yataktan kalkıyorum. Ellerim yumuşak bir şekilde başının arkasında duruyor.

Sakin *gelme*, diye içimden söylenmeye başladım. *Sakin gelme*.

Etrafımda inliyor ve ben onu duymamak için gözlerimi kapatıyorum. "Ash," diye fısıldıyorum. Tanrım, o çok mükemmel. Kendimi tutamıyorum. "Üstüme çık." Homurdanıyorum.

"Prezervatifler nerede?" diye soruyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" "Evet."

"Prezervatifleri siktir et. Bırak içine boşalayım."

"Hayır."

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Ben temizim. Hayatımda hiç prezervatif kullanmadım."

Gözleri benimkileri

arıyor. "Söz

veriyorum," diye

fısıldıyorum.

"Bu senin ilk seferin mi?" diye soruyor, açıkça şaşırılmış bir halde. Başımı sallıyorum.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve kalp atışlarımla sesi kafamın içinde çınlarken üstüme tırmanıyor.

Vay anasını. Çok sert patlayacağım.

Beni öpüyor ve ellerim dolgun göğüslerinden sıkı kıcına kadar vücudunda aşağı yukarı dolaşıyor. Elimi altına kaydırıyorum ve parmaklarımı ıslak etinde gezdiriyorum.

Sikim onaylarcasına güm güm atıyor. Öpüşürken vücudumun üzerinde kaymaya başlıyor ve ben gözlerimi açamıyorum. "Şimdi." Homurdanıyorum. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Dizlerinin üzerine kalkıyor ve ben kalçalarını aşağı çekmeden önce tabanı yukarı kaldırıyorum ve o da yerine oturtuyor.

İkimiz de zevkle inliyoruz ve o yarı yolda duruyor. "Bana bir dakika ver" diye yalvarıyor.

Bu pozisyonu daha önce yapmamıştık. Onu nasıl istersem öyle almak zorundaydım, vücudum bana başka seçenek bırakmazdı.

Beni almak için verdiği mücadeleyi izliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunun hayatımda gördüğüm en ateşli şey olduğunu düşünüyorum. Kendini gevşetmek için bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Onun içine boşalacağım.

Yakında.

Birdenbire çılgına döndüm. Ona şimdi ihtiyacım var. "Ash... Hadi." Homurdanıyorum. "Beni öldürüyorsun."

Kıkırdıyor ve öne doğru eğilerek vücudunun açılmasına izin veriyor ve ben de eve kayıyorum. Aramızda hiçbir şey olmadan bedenlerimiz bir olurken gözlerimiz kilitleniyor ve benim için bir şeyler değişiyor.

Ailemle tanışmasını istiyorum.

Hayatımda ilk kez, tüm bağların bağlanmasını istiyorum.

Onu yavaşça kaldırıyorum ve kalçalarını üzerimde döndürüyorum. İnliyor ve kasık kemiğini benimkinin üzerine sürtmek için onu geri getiriyorum. Karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

"Becer beni," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve beni yavaşça pompalamaya başlıyor. Yolculuğa tutunmak için kalçalarını tutuyorum. Yukarı, aşağı, içeri ve dışarı - yanma ve zevk çizelgelerin dışında.

"Cam, çok iyi hissediyorsun bebeğim," diye fısıldıyor.

Bana bebek dediğini duymak beni aşırı heyecanlandırıyor ve sonuçlarını düşünmeden onu kendime çekmeye başlıyorum.

"Ahh," diye haykırıyor.

Bir ritme giriyoruz ve bana binerken terleyen göğüslerinin yukarı ve aşağı zıplamasını izliyorum. Ne kadar güzel bir manzara. İçindeki her kası hissedebiliyorum. Yaşadığı bu sıkı şey beni çılgına çeviriyor.

"Cam, boşalacağım. Tutamıyorum bebeğim," diye inliyor. Bu benim yeşil ışığım. Gidebilirim. Kaldırmaya başladım ve ona gerçekten sert vurdum, ve orgazmı onu parçaladığında çığlık atıyor. Onu bir yarışçının hızıyla kaldırıyorum ve kutsal lanet, yeterince derine inemiyorum.

Yeterince yaklaşamıyorum.

Daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını.

Orgazm beni parçalıyor ve haykırıyorum. Hayatımda ilk kez bir kadının içine boşalıyorum... ve bu mükemmel. Tıpkı onun gibi.

"Ne olacak?" Barmen sorar. "Bloss?"

Ben soruyorum.

"Erm..." Kokteyl menüsünü inceliyor. "Ben bir Margarita alayım, lütfen."

"Ben de buzlu bir Blue Label Scotch alayım."

Karşımda oturan güzel kadına gülümsüyorum. Öğleden sonrayı yatakta geçirdikten sonra akşam yemeği için dışarı çıktık ve şimdi bir şeyler içiyoruz. Sohbet çok kolay akıyor ve beni güldürüyor. Kendimi iyi bir arkadaşla takılıyormuşum gibi hissediyorum. Aramızda hiç saçmalık yok. Popüler bir kulübün köşesinde oturuyoruz. Dekor karanlık ve karamsar, bakır bar ise geniş. Tavanın ortasından kocaman, siyah, metal sarkıt lambalar sarkıyor.

İçkilerimiz geldi ve Ash kendi içkisini yudumlayıp barmene gülümsedi. "Bravo."

Ona memnun bir göz kırpıyor ve o uzaklaşırken ben de gülümsüyorum.

İçkisini tekrar yudumlar. "Bana neden daha önce hiç korunmasız seks yapmadığını söyle," diyor sessizce.

Omuz silkiyorum. "Daha önce beni rahatsız eden bir şey olmamıştı." Kaşlarını kaldırıyor. "Peki benimleyken seni rahatsız ediyor mu?"

Başımı salladım. "Garip ama öyle." "Peki ya eski kız arkadaşların?"

"Sadece bir kız arkadaşım oldu, o da üniversitedeyken." Şok içinde yüzünü buruşturdu. "Ne?"

Omuz silkip gülümsüyorum.

"Yani sen herkesle yatan büyük bir pislik misin?"

Yüksek sesle gülüyorum. Olduğu gibi söylemesi için ona güveniyorum. "Eğleniyorum," diye cevap veriyorum. "Ve herkesle yatmıyorum. Hiç kız arkadaşım olmadı çünkü asla aldatan biri olamam."

"Neden olmasın?"

"Ben böyle biri değilim. Kadınları, onları incitmek için yolumdan çekilmeyecek kadar çok seviyorum."

"Yani kalpleri yerine sadece bedenlerini mi kırıyorsunuz?" diye soruyor.

Sırıtiyorum. "Onun gibi bir şey. Genelde bitirmek zorunda kalmadan önce yaklaşık beş randevuya çıkıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Yani son kullanma tarihi beş gün mü?"

"Hayır. Daha fazlasını istediklerini söylemeye başlamaları ve benim de bitirmem genellikle beş buluşma kadar sürüyor."

Alt dudağını ısırtıyor. "Peki, hangi tarihteyiz?" "12. randevu."

**İçkisine doğru gülüyor. "Bunu nasıl hesaplıyorsun?"
Parmaklarımla sayıyorum. "Şey... Vegas."
Sırıttıyor.**

"O zaman işteki beş gün beş randevu sayılır."

"İşteyken birbirimize dokunmadık."

"Ama gözlerimi senden alamadım, bu yüzden her gün için bir randevu sayılır çünkü bu, uzatılmış işkence gibiydi."

Gülüyor ve onaylamak için içkisini bana doğru tutuyor. "O zaman kulüp."

"Kucak dansı mı?" diye mırıldanıyor dehşet içinde. Gülümsüyorum. "Evet.

Sonra da evimde bir gece."

"O da dün geceydi, yani sadece sekiz eder." "Ama bugün dört kez seks yaptık."

"Sayıyor musun?"

"Evet." Parmaklarımla saymaya devam ediyorum. "Gerçekten, bence bu on randevu eder ve bu gece iki randevuya daha bedel olacak."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Sanırım benim için son yaklaştı." Sıkıntılıymış gibi yapmak için elinin tersini alına götürüyor. "Oh hayır, ne yapacağım ben?"

"Adımlarına dikkat etsen ve uslu bir kız olsan iyi olur. Seni birkaç randevuda daha yanımda tutabilirim." Sırıtiyorum

Sırıtiyor ve içkisini yudumluyor. "Peki ya sen?"

Ben soruyorum.

Soruma şaşırmış gibi kaşlarını kaldırıyor. "Ee, üniversitede birkaç erkek arkadaşım oldu." Düşünüyormuş gibi duraklıyor. "Seninle tanıştıktan sonra nişanlandım."

Yüzüm düştü. Ne oldu? Bu beni bu kadar rahatsız etmemeli. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Rahatsız olmuş gibi içkisini yudumluyor. "O değildi."

Kaşımı kaldırıp soruyorum. "O muydu?"

"Vegas'ta tanıştığım adam o değildi, orası kesin."

Aramızdaki elektrik zaplarken gözlerimiz kilitleniyor. "Bana karşı hüznleniyor musun, Tucker?"

O rulolar onu Dudaklar. "Geçici kayma kalk.

Ben dur hemen iç."

Barmene elimi kaldırıyorum. "Dört tane daha lütfen," diyorum ve kahkahayı basıyor.

"Hiç çocuğu olan biriyle çıktın mı?" diye soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Sikeyim hayır. Daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Ashley

ŞOK İÇİNDE KIRPIŞIYORUM, sanırım. "Hayatında bir çocuktan daha kötü bir şey düşünemiyor musun?" Ne kadar aptalca bir söz. Ben cevabımı istiyordum ve işte buldum.

Mahvolduk.

"Merhaba Ashley," diye bir ses yankılanıyor arkamdan. Cameron ve ben döndüğümüzde eski nişanlım Andrew'un orada durduğunu gördük.

Gözlerim açıldı. "A-Andrew?" Kekeliyorum. Gözlerim iki adam arasında gidip geliyor. "Hey. Erm. Andrew bu Cameron. Cameron bu da Andrew," diye mırıldanıyorum gergin bir şekilde.

Cameron sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba."

Andrew başını sallar ve Cameron'ın elini sıkar. "Merhaba."

Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu gece görülecek onca insan varken, o olmalıydı.

"Los Angeles'a taşındığını sanıyordum?" diye sorar. Aman Tanrım. Şimdi iğneleyici olmaya başlama. "Taşındım."

Cameron arsız bir sırıtışla mutlu görünerek araya giriyor. "Bana memleketini gösterversin diye onu hafta sonu için kaçırdım."

Ben nefesimi tutarken Andrew, Cameron ve benim aramıza bakıyor. *Sakin bir şey söyleme. Lütfen bir şey söyleme.*

"Yani... daha bu hafta mı tanıştınız?" Andrew alay ediyor.

Cameron durumu özetlerken kaşları çatılır.

"Cameron ve ben eski arkadaşız, Andrew. Küstahlaşmana gerek yok. Şimdi, bizi yalnız bırakmanın bir sakıncası yoksa..." İçkime geri dönüyorum. Bu gece onun saçmalıklarına ihtiyacım yok. Ne işi var burada?

"Evet. Aslında umursuyorum. Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?" "Dinle dostum, sorununun ne olduğunu bilmiyorum..." Cameron başlıyor.

"Sorunum şu ki annem kanser hastası ve ölmeden önce Ashley'i görmek istiyor ama Ashley kayıplara karıştı ve mesajlarıma cevap vermiyor."

Yüzüm dehşet içinde düştü. "Andrew, çok özür dilerim. Bana bizimle ilgili mesaj atıyorsun sanmıştım."

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor.

"Anladığım kadarıyla sen eski sevgilisin?"

Cameron soruyor. "Eski nişanlım," diye tersliyor Andrew, sinirli bir şekilde.

Cameron'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Andrew, yarın gelip onu görmemin bir sakıncası var mı?" Andrew'a dönerek soruyorum.

Gözleri bir an için benimkileri tutuyor. "Yarın iyi bir gün değil." "Ne zaman iyi bir gün?"

Omuz silkiyor. "Sana haber veririm."

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Teşekkür ederim, bu harika olur. Onu tekrar görmek gerçekten çok güzel olacak."

İki elimi de tutuyor ve bana bakıyor. "Gerçekten iyi görünüyorsun Ash." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme beliriyor.

Gözlerim Cameron'a kayarken ben de gülümsüyorum. Andrew'un ellerimi tutmasından etkilenmemiş gibi görünüyor ama çenesini kapalı tutuyor. "Teşekkür ederim." Andrew'un yanağına bir öpücük konduruyorum ve son bir kez daha bakarak Cameron'a veda etmeden kalabalığın arasından uzaklaşıyor. Kaba.

O t u r d u m , az önce olanlardan dolayı sarsıldım. Marie kanser olmuş. Lanet olsun.

O da çok genç, en fazla elli beş yaşında olabilir.

"Yani... eski sevgilisi o mu?" Cameron sırtıyor.

İçkimi yudumlarken gülümsüyorum. "Evet."

Duygularını gizlemek için dudaklarını yuvarlıyor. "Ve?"

Sırtıyorum.

"Ve ne?" diye sorar.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kararın nedir?"

Viskisini yudumlarken omuz silkiyor. "O senin için yeterince iyi

değil." "Peki ya sen?"

Dudaklarını büzüyor. "Muhtemelen hayır."

Aramızdaki kimya girdabında gözlerimiz kilitleniyor. "Sanırım buna ben karar vereceğim."

"Şimdiye kadar nasıldım?"

Parmaklarımı çeneme vururken genişçe gülümsüyorum. "Hmm. Sıralamalar tehlikeli olabilir."

Bu meydan okuma karşısında kıkırdıyor.

"Keşke biraz kâğıt ve kalemim olsaydı. Skorların tam bir çetelesini tutardım" diye ekliyorum.

Cameron'ın gözleri keyifle dans ederken yanından bir garson geçiyor.

"Affedersiniz, kullanabileceğimiz bir kaleminiz ve peçeteniz var mı acaba?"

"Elbette." Ceplerini karıştırıp bir kalem çıkarıyor ve sonra yakındaki bir masadan peçete alıyor.

"Teşekkür ederim." Cameron işe koyulmadan önce gülümsüyor.

"Kategoriler nelerdir?"

Kuralları sıralamaya başladı ve ben güldüm. "Kategoriler mi?" diye soruyorum.

"Evet, bilirsin işte. Beni değerlendirebileceğiniz farklı kategoriler gibi. Buna performans değerlendirmesi diyelim."

I patladı dışarı Gülerек ve ŞOKüzerinde benim İçki.

"A performans değerlendirmesi?" Tekrar ediyorum.

Aman Tanrım. Bu adam beni öldürüyor.

Yine de gülümsüyorum. Bu oyunu seviyorum. "Tamam, işte konuşma." Konuşma kelimesini karalıyor.

"Beyin gücü." Sırıttıyorum.

Geniş bir gülümsemeyle listeye ekliyor, bu oyunu o da seviyor.

"Bayılma faktörü."

Kaşlarını çatarak yukarı bakıyor. "Swoon faktörü mü? Böyle bir şey var mı?"

Gözlerimi açtım. "Aman Tanrım, evet. Swoon faktörü en önemlisi." Alaycı bir kaşını kaldırıp soruyor. "Şey, en önemli şey değil," diye ekliyorum.

Seks kelimesini yazıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Hmm, başka ne var?" Düşünürken kaşlarını çatıyor.

"Romantik." Gülümsüyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Onu indirmek zorunda mıyız?" Gülüyorum. "Evet."

Gözlerini deviriyor ve kâğıda bir şeyler karalıyor. "Vücut," diye ekliyorum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve dudaklarını yalıyor. Onu ta orada hissediyorum. Bunun için on üzerinden yüz alacağını zaten biliyorum.

Genişçe gülümsüyor ve kalemi bana doğrultuyor.

"Meslek." Bu kategoride de on numara olduğunu zaten biliyor.

İçkisini yudumlar. "Tamam, konuşma..."

Alt dudağımı ısıyorum. "Muhtemelen altı."

"Altı mı?" diye nefes nefese kalır. "Nasıl sadece altı olabilirim?"

Sırıtiyorum. Kesinlikle değil, ama onu biraz yeryüzüne indirmem gerekiyor. "Peki, sen yedi yaşındasın," diye kabul ediyorum.

Başını tiksintiyle sallıyor ve sohbet kelimesinin yanına yedi yazıyor. Beyin gücü kelimesinin yanına on yazarken bana "Beyin gücü ondur" diyor.

"Sen on yaşında değilsin." Gülüyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Oh, lütfen. Aptal dağ ve helyum sorularınız hiçbir şeyi kanıtlamıyor. Ben 10'um ve bunu biliyorsun."

Gülümsüyorum. Haklı, dürüst olmam gerekirse muhtemelen yüz yaşında. "Bayılma faktörü?" diye soruyor.

Düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Hmm, senin bu kategoride ne olduğunu bilmiyorum." İçkisini yudumluyor. "Bayılma faktörü nedir ki?"

"Oh, bilirsin... birinin ne kadar rüya gibi olduğu gibi." "Peki ben ne kadar hayalperestim?"

Gülümsüyorum ve yüzünü avuçlarımdan içine almak için eğiliyorum. O bana dikkatle bakıyor, ben de onun siyah saçlarına, kare çenesindeki bir günlük uzamaya, iri ve güzel gözlerine ve dudaklarına bakıyorum. Baygınlık geçirmeye değer biri, ama böyle düşündüğümü bilmesine izin veremem. Gözlerimi kısıyorum. "Bence altı olabilir."

Sahte bir korkuyla ağzı açık kalıyor ve garson kız bardaklarımızı almak için geri dönüyor. "Sence ben altı yaşında mıyım?" diye soruyor tiksintiyle.

Bir kahkaha patlattım ve zavallı kız aramıza baktı.

Kalemi bana doğrulttu. "Bayılma faktörü kategorisinde on üzerinden sadece altı olduğumu düşünüyor."

Kız bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sarhoş olmalısın. O tam bir 10 numara."

Hepimiz kahkahalara boğulduk ve boş bardaklarımızla uzaklaşmadan önce ona bir bahşış verdi.

Listesine geri dönüyor. "Seks?"

"On," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Kaşını soru sorar gibi kaldırıyor. "Henüz on seviyesinde olduğumuzu sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım. Tanrım.

Başını sallar. "Hayır. Şimdiye kadar sana karşı çok nazik olmak zorunda kaldım." Gözlerimi açıyorum. "Pek nazik hissettirmedi."

"Öyleydi." Koyu renk gözleri dudaklarıma düşüyor ve alkolün vücudumu ısıtmaya başladığını hissediyorum.

"Ne kadar sertleşebilir ki?" Fısıldıyorum.

"Sert." Elini masanın altına sokuyor ve elbisemin altından geçirerek kalçama doğru kaydırıyor. Parmağını külotumun yan tarafına sokuyor ve etimin içinde kaydırıyor.

Gözlerim kapanıyor. Tanrım. Halka açık bir yer, ateşli bir adam, sarhoş ve herkesin içinde parmaklanıyor. Sırada ne var?

"Seni henüz sapkınlığımla tanıştırmadım." Bir parmağını içeri sokarken gülümsüyor ve ben de takdirle sıkıyorum.

"Bu ne olabilir?" Parmakları dudaklarımı hafifçe yoklarken fısıldıyorum. "Halka açık sikiş ve esaret."

Bir parmağını daha sokuyor ve ben sıkılıyorum. "Bu bir kabul töreni sayılır mı?" Nefes alıyorum.

Parmakları etimde çalışırken vücudumun nabzını hissetmeye başlıyorum.

"Belki," diye nefes alıyor ve gözleri kaymaya başlıyor. Tahrik olduğunda gözlerinde bu bakış oluyor. Geri dönüşü olmayan bir bakış - sanki beni beceremezse ölecekmiş gibi.

Çok sıcak ve lanet olsun, bağımlısı oldum.

Oraya gidip onu taburenin üzerine oturtmak istiyorum. Parmağı neredeyse şiddetleniyor ve zevkle başa çıkmak için gözlerimi kapatıyorum.

Etrafıma bakıyorum. Neyse ki karanlık bir köşedeyiz. "Bu liste..." Nefes alıyorum.

Barmen elinde içkilerimizin olduğu tepsiyle geliyor ve o da dışarı çıkıp dik oturuyor.

"İşte başlıyoruz. Bir Margarita ve bir Blue Label Scotch." Barmen rahatça gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Ben de karşılığında gülümsüyorum. Cameron'ın koyu renk gözlerini benden ayırmadan iki parmağını emdiğini görüyorum ve neredeyse sarsılıyorum.

Vay anasını, çok ateşli.
Alev alev yanan kule,
cehennem ateşi!
Bar görevlisi bizi yalnız bırakıyor ve Cameron yavaşça dudaklarını yalıyor. "Tadın çok güzel."
Üzerimdeki bu kıyafetlerle zor nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. "İyiden de iyi," diye fısıldıyor.
"Liste..." Fısıldıyorum. Daha çok erken. Henüz sikişmek için eve gidemeyiz yoksa bir ay boyunca yürümek yok.
Yeniden odaklanmaya çalışırken listeye bir göz atıyor. "Romantik." Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.
Yüzümü buruşturuyorum. Kabul etmeliyim ki pek romantik biri değil. "Üç."
Sırıttıyor ve sonra derin bir kıkırdamaya başlıyor. "Ne?"
Gülüyorum.
İçkisini yudumlarken başını sallıyor. "Beni yakaladın. Ben tamamen üçlüyüm."
Bardağımın etrafında gülümsüyorum. "Vücut?"
diye soruyor.
"Yüz."
Sırıttıyor ve kaşlarını kaldırarak soruyor. "Yüz mü?"
"Fiziksel olarak bu kadar mükemmel bir adamla hiç birlikte olmadım."
Kadehini kaldırıyor ve benimkiyle tokuşturuyor. "Umalım da vücut romantizm faktörünü etkisiz hale getirsin, değil mi?"
Gülüyorum ve başımı sallıyorum.
"Meslek mi?"
"On." Gülümsüyorum. "Ama sen bunu zaten biliyordun."
"Yaptım." Gülümsüyor. "Dünyadaki en iyi işe sahibim. Çok minnettarım."
"Hiç sormadım ama neden kardiyolog oldunuz?"
Yüzü ciddileşiyor. "Kaybettiğim ilk hasta kalp kriziydi."
"Oh hayır-"
"O benim amcamdı," diye araya giriyor.
Acı veren anıyla mücadele ederken onu izliyorum.
"Tıp fakültesinden yeni mezun olmuştum ve kalp krizi geçirdiğinde onun evindeydik." Kaşlarını çatıyor ve ben onun hemen arkamda olduğunu anlıyorum. "Ambulans geldi ama ben ambulansın arkasındaki defibrilatörleri kullanarak

ve onu kurtarmak. Oradaki en deneyimli kişi bendim ve şimdi geriye dönüp baktığımda buna hazırlıklı olmadığımı görüyorum."

Onu izliyorum. Birini kaybedeceğim günden korkuyorum.

İçkisini yudumlarken omuz silkiyor. "Yapamadım. Çabalarımaya rağmen öldü."

Uzanıp elini elime aldım.

"Kalpler hakkında daha fazla şey öğreneceğime yemin ettim ve sonunda kardiolojiyle ilgili her şeyi sevmeye başladım. Beni büyülüyor."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Tıpkı senin beni büyülediğin gibi."

Sırıtır ve kâğıdına dönüyor, ben de puanları sayarken onu izliyorum. Alkolden mi yoksa ona sırrımı söylediğim anda her şeyin biteceğini bilmemden mi bilmiyorum ama kendimi çok bağı ve muhtaç hissediyorum. Kendime gelmem lazım.

Onunla güzel bir hafta geçirmeyi hak ediyorum. Bunun biteceğini biliyorum ve sorun değil. Bir oğlum olduğunu öğrendiğinde ne hissedeceği konusunda hiçbir kin beslemiyorum. Çocuklara karşı tutumunu zaten biliyorum.

Bencilce olduğunu biliyorum ama bir hafta istiyorum.

Bir haftayı hak ediyorum. Owen döndüğünde ona söyleyeceğim. Sonra bununla ilgileneceğim.

"Yani ben..." Bir an için başını kaşıyor. "Altmış üzerinden yüz kırk altı puan aldım."

"Bunu nasıl anladın?"

"Aslında vücudum diğer tüm olumsuzlukları bertaraf etti."

Gülüyorum. Bu doğru. Kesinlikle öyle.

Bir şarkı çalıyor ve ayağa kalkıyor. "Hadi dans edelim." Beni taburemden indirirken elimi tutuyor.

"Ne?"

"Bu bayılma olayı üzerinde çalışmalıyım." Beni dans pistine götürüyor ve geniş kollarını etrafıma sarıyor, ben de omzuna doğru gülüyorum.

"Hiçbir şey üzerinde çalışmana gerek yok Cameron."

Beni sertçe döndürdü ve neredeyse ayağımızı kaybediyorduk. Aniden sola doğru tökezledik ve başka bir çiftle karşılaştık.

"Özür dilerim," diyor yüzünü

buruşturmadan önce. "Ne yapıyorsun, seni aptal?" Kıkırdıyorum.

"Bu değerlendirme hedeflerini vurmak tehlikeli olabilir, Bloss." Beni tekrar döndürüyor ve ben yüksek sesle gülüyorum. "Şapkanı sıkı tut."

Kürek kemiğimin arkamdan nazıkçe öpüldüğünü hissederek uyanıyorum. Gülümsüyorum ve o beni usulca öperken başımı çeviriyorum.

"Günaydın, Blossom," diye fısıldıyor boğuk bir sesle.

"Günaydın bebeğim." Başımın arkasına uzanıp yüzünü okşarken gülümsüyorum.

Beni kendine yaklaştırıyor ve kollarına uzanıyorum. Mutluluk içinde derin nefes alıyorum. İşte yeni bir güne uyanmanın yolu bu. Cameron'ın güvenli kollarında.

Harika bir adamla ne harika bir gece.

Mükemmel biri.

Onunla ilgili her şey mükemmel. Dün gece New York'ta gülerek dolaştık. O tanıdığım en komik adam, belki de insan. Esprili, zeki, seksi. Onun gibi erkeklerin var olduğunu bile bilmiyordum ve yıllar önce bunu hayal etmediğimi biliyordum. Bu nihai erkek türü.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye sorar.

"Sadece yatakta kal." Yutkunmaya çalışıyorum. Dün gece içtiklerim yüzünden ağzım kurudu. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum halsizce.

Kalkıp mini bara gidiyor, sonra dönüp bana bir şişe su uzatıyor. Sonra banyoya gitti.

Neredeyse tüm şişeyi tek seferde içiyordum. Bu dehidrasyonu yeni bir seviyeye taşıyor.

Yeni bir hevesle geri dönüyor. "Bugün ne yapabileceğimizi biliyorum." Orada çırılçıplak dururken heyecanla gülümsüyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. Tanrım, lütfen uçaktan atlamak gibi uçuk bir saçmalık olmasın. "Neymiş o?"

Beni işaret etti. "Kahvaltıya gideceğiz ve sonra seni New York Kütüphanesi'ne götüreceğim."

"Ha?"

Heyecanla gözlerini açıyor ve televizyonu açıyor. "Bir fincan çay ister misin?" diye sorar cıvı cıvı.

Bir an onu izledim. Ben kendimi tam bir tren enkazı gibi hissederken o süper enerjik.

"Dün gece içkilerini saksı bitkilerine dökmüyordun, değil mi?" Kuru kuru sordum.

Gülüyor ve beni altına sıkıştırmak için elleri ve dizleri üzerinde yatağa doğru sürünüyor. "Bugün pek iyi hissetmiyorsun, ha?"

Başımı salladım. "Hayır."

"O kadar içmemeliydin," diye mırıldanıyor beni öpmek için eğilirken karnıma doğru.

"Tuttuğum arkadaş yüzünden. Akran baskısı."

Eğilip kalça kemiğimi ısıyor ve ben altında kıvranıyorum. "Kendine gel yaşlı kız, programımız dolu."

İçimi bir bulantı dalgası sararken gözlerimi kapatıyorum. "Ben de bundan korkuyorum."

Kütüphaneye el ele giriyoruz ve Cameron kremaya kavuşmuş kedi gibi gülümsüyor.

"Neyin var senin? Ürkütücü davranıyorsun." Sırıtiyorum.

Göz kırpıyor. "Ürkütücüyüm." Resepsiyona doğru yürür. "Merhaba, bazı kayıtları aramak istiyorum. Bunu nasıl yapabilirim?" diye sorar bayana.

"Sadece yirmi iki numaralı bilgisayara gidin, arama çubuğuna hangi kayıtları aradığınızı yazın, o sizin için arama yapacaktır."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor ve tüm bilgisayarların olduğu istasyona doğru yürüyoruz.

"Burada ne işimiz var?" Onun yanındaki koltuğa otururken etrafımda dikkatle kitap okuyan insanlara bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Bu senin beyin gücü planının bir parçası mı?" Elimi onun kaslı kalçasına sürterken soruyorum. Gülümsüyorum. Ona istediğim zaman dokunabilmek hoşuma gidiyor.

"Göreceksiniz." Az önce kahvaltı için dışarı çıktık ve bir parkta güneşin altında oturup sabah gazetelerini okuduk.

Telaşsız ve kolaydı ve Tanrım, hiç bitmesini istemiyorum. Beni o kadar canlı hissettiriyor ki... Bunu tarif edecek doğru kelimeyi bile bilmiyorum.

Tamamlandı mı?

Birkaç şey yazıyor ve kaşlarını çatıyor. Etrafa bakma fırsatını değerlendiriyorum. "Ne arıyorsun?" Fısıldıyorum.

Bu çok sinir bozucu. Randevu zamanımı lanet olası bir kütüphanede harcıyor. "Biraz sabırlı ol kadın," diye cevap veriyor, dikkati dağılmış bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum, sandalyeme geri oturuyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Düşündüm de, yine acıktım yoksa akşamdan kalma halim mi nüksetti?

Bilmiyorum ama sanırım pastaya ihtiyacım var. "Bitirdiğimizde kek ve kahve alabilir miyiz?" diye sordum.

"Yiyeceğin tek pasta kremalı pasta olacak," diye mırıldanıyor kaşlarını kaldırarak.

Eğildim. "Sen bir seks manyağısın, Stanton."

"Biliyorum," diye cevap veriyor konsantre olurken. "Banoffee turtası istiyorum," diye fısıldıyorum.

Sırıttıyor ve yazmaya devam ediyor. "Yakında banoffee turtasına benzeyeceksin."

Kıkırdıyorum. "Şanslıyım, nasıl olsa benden hoşlanacak bir seks manyağıyla çıkıyorum."

"Doğru. Yine de kremalı turtayı banoffee'ye tercih ederim." Sırıttıyor, dikkati dağılmış.

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu zaten anlamıştık Einstein. Bu senin beyin gücü puanına yardımcı olmuyor."

Sırıttıyor. "Burada bir skor daha elde etmeye çalışıyorum." Aniden ayağa kalkıyor. "Benimle yer değiştir."

Yer değiştirmeden önce kaşlarını çatarak ona bakıyorum.

Ekranı işaret ediyor ve ben de bakmam gereken şeye odaklanıyorum.

"Ha? Bu ne?" diye soruyorum.

"İlanlar."

Ona baktım. "Neden eski ilanlara bakıyorum?" Öfkeyle gözlerini açıyor. "Sadece oku onları."

"Peki," diye nefes alıyorum, yarı sinirli. Neden burada zaman harcıyoruz, hiçbir fikrim yok.

Listeyi okudum ve en altta bunu gördüm.

***Dondurmacıda çalışan bahisçi
adamın karısına.***

***Geçen hafta sonu Vegas'ta tanışmıştık. Yedek bir kocaya ihtiyacın vardı.
Telefonumu kaybettim.***

***Sizinle iletişime geçmek için hiçbir aracım
yok. Çevirisi: Sizi bulmamın hiçbir yolu
yok.***

***Her kim her zaman bir Wette kazanırsa, hiç bir zaman dasselbe sein.
Çevirisi: Kim sana karşı bir bahis kazanırsa, asla eskisi gibi olamaz.***

New York'ta seni arıyorum.

Appelle-moin.
Tercüme et: Ara beni.
0423788900

Aman Tanrım. Gözlerim yükselip onunkileri arıyor. "Beni bulmaya çalıştın mı?" Yumuşakça gülümsüyor. "Sana söyledim." Hayal görmediğimi anlamak için bilgisayara dönüp tekrar okudum. Hayır. Kesinlikle hala orada.

"Cam," diye fısıldıyorum ve nedense boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor ve gözlerim doluyor.

Ne korkunç bir kayar kapı vakası. Keşke o zamanlar tanışmış olsaydık, aramızdaki şeyler çok farklı olabilirdi.

Yüzü düştü. "Sorun nedir?"

Kendimi toparlamaya çalışırken başımı sallıyorum.

Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. Duygularıma yenik düşerek eğiliyor ve onu usulca öpüyorum. Alnımdaki saçları geriye doğru tararken bana bakıyor. "Bana duygusal mı davranıyorsun, Tucker?"

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımdan arasından gülümsüyorum. "Kesinlikle." İlanı tekrar okurken duraksıyorum.

"Sanırım az önce başka bir boyut buldum," diye fısıldıyorum.

Yumuşakça gülümsüyor ve beni öpüyor. "İkisi gitti, biri kaldı."

Ashley

Koltuğumuza geri dönerken uçağın koridorunda YÜRÜYÖRÖM. Los Angeles'a dönüş uçuşumuzun ortasındaız. Cameron başını koltuğa yaslamış oturuyor ve ben yaklaşıp dizini okşarken seksi bir şekilde gülümsüyor.

Kalbimin çırpındığını hissediyorum. Son zamanlarda, bu sık rastlanan bir durum gibi görünüyor. Onun bir bakışı bile beni kendimden geçiriyor. Koltuğumuza yaklaştığımda dizine tekrar vuruyor ve ben de onu nazıkçe öpmek için eğiliyorum. "Dizine oturamam," diye fısıldıyorum etrafıma bakarken.

"Kim demiş?" diye homurdanıyor beni aşağı çekerken. "Burası koç değil. Burada istediğimizi yapabiliriz."

Ayaklarım koltuğumda olacak şekilde beni kucağına yatırıyor, sonra battaniyeyi silkeleyip ikimizin de üzerini örtüyor. Ona doğru kıvrıldığımda gülümsüyorum ve şakağımı usulca öpmeden önce sıcak kolları beni sarıyor. "Böylesi daha iyi," diye fısıldıyor.

Göğsüne gülümsüyorum ve ona sarılıyorum. Çok güzel kokuyor ve haklı, bu kadar yakın olmak çok daha iyi.

Güldük, dans ettik, seviştik ve New York'ta hayvanlar gibi seviştik. Hayatım boyunca hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim.

Eğer mutluluk bir hediyeyse, Cameron Stanton benim Noel Babam. Aşık oluyorum.

Her bakışıyla, her dokunuşuyla, her saniye soluduğu havayla.

Cameron Stanton kendine has sihirli bir uyuşturucu ve verdiği yüksek doz da olabildiğince iyi.

Ne kadar uzun süre kullanırsam, bırakmam o kadar zor olacak.

Ne yazık ki kaderimizi zaten biliyorum, ancak bunu aklımın bir köşesine koymaya ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

"Bu güzel hafta sonu için teşekkür ederim, Cam." Ona gülümsedim.

Alnımdan öpüyor ve karşılığında gülümsüyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor saçlarıma doğru. "Harika bir hafta sonuydu ve eve gitmek istemiyorum. Kaçıp gidemez miyiz?"

Gülümsüyorum ve güzel yol arkadaşımın üzerine oturup dudaklarını alnıma bastırırken motorun sesini dinliyorum. Bir şekilde huzurlu bir uykuya dalıyorum.

Birinci sınıf gerçekten de seyahat etmenin tek yolu.

Araba gece 11'de Cameron'ın garajının önüne yanaşıyor ve ikimiz de uykulu ayaklarla arabadan iniyoruz. Yorulmuştuk. Bol miktarda alkol aldıktan ve son kırk sekiz saat boyunca milyonlarca seks seansına katıldıktan sonra, bedenlerimiz kelimenin tam anlamıyla pes etti. Şoför bagajdan çantalarımızı alıyor ve Cam de onları alıyor. "Teşekkür ederim." Şoför kredi kartını geri verirken gülümsüyor.

Garaj yoluna doğru yürüdük. "Ben eve gidiyorum, bebeğim."

Esniyorum. Kaşlarını çattı. "Kalacağını sanıyordum..."

"İş için hiçbir eşyayı getirmedim."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Gitme." Eğilip dudaklarımı dudaklarına götürüyor ve yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor. "Yine benimle kal."

Gülümsüyorum. Eve gitmem gerektiğini biliyorum ve ona her şeyi anlatmam gerektiğini de biliyorum çünkü akıl sağlığım ve işim buna bağlı. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Ağır bir kalple eve doğru dönüyorum. "Senden bıkaacağım," diye cevap veriyorum kuru bir sesle.

Arkama bir şaplak atıyor ve ben zıplarken gülüyorum. "Senden zaten bıktım. Bu bir sempati yatıya kalması." O da karşılık veriyor.

Kapıyı açtığı anda sııttım. "Güzel, bana muhtaç olduğunu düşünmüştüm."

Işığı yaktı. "Ben muhtaç değilim." Yüzünü bana döndü. "Ashley Tucker, benim bütün gece sikicim."

Ne oluyor be? Kaşlarım kendiliğinden kalktı ve kahkahayı patlattım. "Ashley Tucker, bütün gece siktiğin adam mı?" Nefesim kesildi.

Kendisiyle gurur duyan bir gülümseme takınıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Kulağa hoş geliyor, değil mi? Benim gibi romantik biriyle vakit geçirdiğin için kendini şanslı saymalısın."

Şakayla karışık gözlerimi büyüttüm. "Şimdi yapmalı mıyım?" Çantalarımızı yere bırakmasını izlerken gülümsüyorum. Arsız kişiliği bağımlılık yapıyor ve gerçekten endişelenmesine gerek yok, ikimiz için de yeterince muhtacım.

"Ben atıştırma bir şeyler hazırlarken sen de gidip duş alsana." "Bir şey yapmamı ister misin?" diye sordum.

"Sadece soyun ve temizlen."

"Sana şimdi söylüyorum..." Onu işaret ediyorum. "Bu gece biriyle yatma şansın sıfır."

Mutfağa girerken gülüyor. "Elli dolarına bahse girerim," diye sesleniyor arkamdan.

Merdivenlerden çıkarken, "Adsız Kumarbazlar Derneği'ne sevk edilmelisin," diye sesleniyorum. "Ciddi bir bağımlılığın var."

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve koridordan Cameron'ın yatak odasına doğru yürüyorum. Koridor diyorum çünkü koridor olamayacak kadar uzun ve sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyor. Işığı açıyorum ve kapının önünde duruyorum. Böyle bir yatak odasında uyumam gerçek gibi gelmiyor. Çok büyük, egzotik ve lüks. Otuz metrelik tavandan, içine gömüleceğiniz kadar peluş halıya kadar hiçbir ayrıntı atlanmamış. Mobilyalar bir dergiden fırlamış gibi. Siyah perdeler devasa pencerelerin üzerinde biraz fazla uzun bir trendle asılı duruyor. Etrafıma bakarken kollarımı önümde kavuşturarak odanın içinde dolaşıyorum. Burası bir stilist tarafından dekore edilmiş olmalı. Aslında tüm ev öyle olmalı. Aklımdan bir düşünce geçerken kaşlarımı çatıyorum ve bir sonraki yatak odasına gelene kadar koridorda geri yürüyorum, içeri giriyorum ve ışığı açıyorum. Krem, karamel ve kahve mobilyalarla dolu başka bir oda. Egzotik havuza bakan geniş bir cumbalı pencere ve pencere kenarında bir koltuk da var. Etrafta dolaşırken gülümsüyorum. Ne kadar güzel ve huzurlu bir alan. Buradan çıkan ilk kapıyı açıyorum ve tamamı beyaz mermerden yapılmış bir banyo buluyorum. Bir sonraki kapıyı açıyorum ve bir bornoz buluyorum. Odaya geri dönüyorum ve kahve renkli kadife yorganı düzeltirken

etrafta. Eğer her Şey yolunda gitseydi -ki gitmeyeceğini biliyorum, ama gitseydi-Owen bu odayı çok severdi.

Kalbim daralıyor. Küçük adamımı çaresizce zlyorum. Onunla sabah akşam konuŐmυŐ olmak bile yanımda olmadığı için duyduğum acıyı azaltmadı ve onu tekrar görmek için günleri sayıyorum. Yediden biraz fazla kaldı.

Ona burada ihtiyacım var. Cameron ve benimle birlikte ona ihtiyacım var. Cameron onu kabul edecek mi?

Gerçekliğin keskin acısı ısırırken gözlerimi kapatıyorum.

Cameron'ın odasına geri dönüyorum ve kendimden iğrenerek duşu açıyorum. Kendimi buraya, bu pozisyona nasıl getirdim?

Neden ona ilk gün söylemedim ki?

En büyük paramı bile bilmeyen bir adama aşık oldum.

Çantamı aşağıda unuttuğumu fark ettiğimde derin bir nefes alıyorum. Yatak odasına ve dolaba doğru yürüdüğümde olduğum yerde duruyorum ve gözlerim açılıyor.

Vay anasını! Dalga mı geçiyorsun benimle? Onun dolabı dolap değil. Lüks bir mağazaya benziyor.

mağaza asma alanı ve raflarla kaplı. Takım elbiseler ve iş gömlekleri renk kodlarına göre asılmış. Pahalı ayakkabılar da düzgün bir Şekilde sıralanmış. Yüce Tanrım. Bir süre için onun zengin olduğunu unutmuştum. EndiŐemin arttığını hissediyorum ve büyük çekmecelere gidiyorum. En st çekmeceyi kaydurdım ve kaşlarımı çattım. En az otuz tane pahalı marka saat sergileniyordu. Neden bu kadar çok saate ihtiyacınız olsun ki? Bir sonraki çekmeceyi aceleyle çekiyorum ve mükemmel sıralar halinde düzgünce sarılmış en az yüz kravat buluyorum. Başımı sallıyorum ve üçüncü çekmeceye gidiyorum. İki ift boxer Şort ve iki tişört ıkariyorum. Dolaptan ıkıyorum, kapıyı kapatıyorum ve yanında başka bir kapı fark ediyorum. Burada ne var? Açtığımda onunkinin aynısı olan bir dolap buluyorum ama boş. Bu Cameron'un müstakbel eŐinin gardırobu. Kaşlarımı atıyorum ve içeri girip etrafa bakıyorum. Aynı güzel raflar, duvardan duvara aynalar ve çekmeceler, peluş bir halı var... ama karısı yok.

Hüzün içimi kaplıyor ve ilandaki reklamı düşünüyorum - her Şey ne kadar farklı olabilirdi... keşke...

Kendimi reddedilmiş hissederek banyoya geri dönüyorum ve düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde sıcak suyun altına giriyorum. Çok yorgun olduğum için mi bilmiyorum.

Ya da gerçek ortaya çıktığında ne kadar çok Şey kaybedeceğimi fark ettiğim için değil, dünyanın yükü omuzlarımdaymıŐ gibi hissettiğim için.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Bir striptiz kulübü, ben onun için çalışıyorum ve sadece burada bulunarak işimi riske atıyorum, aşık oluyorum...

Tek yapmak istediğim ellerimin ve dizlerimin üzerinde Owen'ı kabul etmesi ve üçümüzün bunu baŐarması için yalvarmakken mutlu ve kaygısız davranıyorum. Uzun bir süre sonra Cam'in arkamdan duşa girdiğini hissediyorum. Beni geniş kollarının arasına alıp kendine yakın tutuyor, kaslı vücudu benimkini kavırıyor. "Yoruldu mu, Bloss?" diye soruyor vücudumu sabunlamaya başlarken.

Kırılğan zihnimle dŐnemeden, başımı göğsüne koyarken başımı sallıyorum ve o da sırtımı yıkıyor.

"Sorun yok. Artık evdeyiz bebeğim," diye fısıldıyor üstümden nazık bir öpücükle.

Kolları beni sarmıŐken ve sıcak su ikimizin üzerinden akarken, kendimi Cennet'in uçurumuna daha da düşmüş hissediyorum. Ne yazık ki, bununla birlikte bir korku hissi de geliyor.

Burada tehlikede olan çok Şey var.

Zavallı kalbimin dayanabileceğinden daha fazla olmasından korkuyorum.

"Günaydın, Dr. Stanton." Ameliyat hemşiresi gülümsüyor.

Gruba yaklaşırken herkese cıvıl cıvıl bir Şekilde "Günaydın" diyor. Lacivert nlk ve Şapka giyen Cameron'ın giydiği bu kıyafet hala kesinlikle en sevdiğim kıyafet.

Ameliyat günü ve stajyerler istasyondan izliyorlar. Ben ameliyathanede asistan olarak bulunuyorum. Hepimiz sırayla giriyoruz ve bugün sıra bende. Hastaların sevdikleriyle vedalaŐtıėı deėiŐim odasındayız. Cameron'ı bu sabah erken saatlerde spor salonuna gitmek için kalktığında karanlıkta bıraktım. Şimdi iş yerindeyim ve kendimi çok gergin hissediyorum. Ya birileri birlikte gittiğimizi öğrenirse?

Ya biri bizi gördüyse?

Bunu yaparlarsa işimden atılır mıyım? Odadaki diğer insanlara bakıyorum. BakıŐlarımızdan birlikte uyuduğumuzu anlayabilirler mi?

Vücut dili mi? Kalbim göğsüme çarpıyor.

Tanrım, hayatım ne kadar boktan. Onunla hiç konuşma. Hiçbir şey söyleme.

Daha güvenli.

Ellili yaşlarının başında kilolu bir adam olan hasta, karısı arkasında yürürken tekerlekli sandalyeyle getiriliyor.

"Büyük gün sonunda geldi. Bu John, millet." Cameron bize gülümseyerek anlatıyor.

"Merhaba John," diye cevap veriyoruz hepimiz. Cameron adamın elini kendi elinin içine alıyor. John nefes darlığı çekiyormuş gibi öksürüyor. Cameron'a bakıyor, korktuğu her halinden belli. "Uyandığımdan emin ol, olur mu doktor?" diyor kabaca.

Cameron sıcak bir şekilde gülümser. "Her şey yoluna girecek, John. Bu ameliyatı her zaman yapıyorum. Seni kısa sürede golf sahasına geri döndüreceğiz." Cameron'ın gözleri, gözyaşlarını bir mendille silen adamın karısına kayar. Zavallı kadın korkudan çılgına dönmüştür. "O iyi olacak," diye onu rahatlatır Cameron. "Vedalaşın ve yaklaşık sekiz saat içinde sizinle birlikte olacak."

"Sekiz saat mi?" diye nefes nefese kalıyor.

Sempatik bir şekilde gülümser. "Kalpleri onarmak uzun zaman alır, Elsie.

Bu işleri aceleye getiremeyiz."

Elsie eğilip kocasına sarılır ve bunun son kucaklaşmaları olmasından korkar. Cameron onlara yer açmak için geri çekilir ve sonunda kadın kocasına son bir öpücük verir ve gözyaşlarını saklayamayarak odadan çıkar. Anestezist içeri girip prosedürü açıklar ve kanülü yerleştirirken Cameron adamın elini tutmaya ve futbol hakkında konuşmaya devam ederek dehşete düşmüş adamın aklını birazdan olacıklardan uzaklaştırmaya çalışır.

Bu ölüm kalım ameliyatı.

Eğer onu daha önce
sevmediysem. Şimdi
kesinlikle seviyorum.

Doktor olmak için doğdu, hayat kurtarmak için. Onun amacı ortalama bir insaninkinden daha büyük. Bu arsız, şakacı kişilik, etrafındaki insanlarla çok uyumlu bir adamın, hayat kurtarmak için bir yeteneği olan bir adamın maskesidir. Hastasıyla kurduğu empati, savunmamda büyük bir delik açtı.

Ona bu gece söyleyeceğim.

Cameron'ın hastane koridorunda hastasının eşi Elsie'ye doğru yürümesini gözlerim yaşarak izliyorum. Profesyonel kalmaya çalışırken boğazımdaki yumru nefes almamı zorlaştırıyor. John ameliyattan sağ çıkamadı. Ameliyatın yedinci saatinde, Cameron elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra, John'un kalbi durdu. Hayatımın en travmatik deneyimi olarak tanımlanabilecek bu olayda, Cameron'ın kırk dakika boyunca onu kurtarmak için verdiği mücadeleyi izledim. Onun savaşını ve mücadelesini izlerken tüm ameliyat ekibi gözyaşları içindeydi.

Pes etmedi.

Sonunda yapabileceği bir şey kalmamıştı ve onu durmaya çağıran hemşireler oldu.

Elinde eldivenleriyle Elsie'ye yaklaşır ve başını öne eğer. Bir şeyler söyler ve Elsie şok içinde ellerini ağzına götürür. Başını öne eğer ve gözyaşlarına boğulur. Cameron onu kollarının arasına alıyor ve uzun bir süre sarılıyor. Gözyaşlarım barajı yıkıyor ve yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Etrafıma baktığımda Amber ve Zane'in de gözyaşları içinde onu izlediklerini görüyorum.

Böyle olmaması gerekiyordu.

İşlerin böyle gitmemesi gerekiyor.

Kuliste bekleyen iki kıdemli hemşire onlara yaklaşır ve Cameron'ın kollarından tutup bir ofise götürürler.

Cameron koridordaki bir koltuğa çöküyor ve dirseklerini dizlerine dayayıp hâlâ önlüğünü giymiş bir halde başını öne eğiyor.

Aman Tanrım. Yıkılmış

durumda. Acısı

hissediliyor.

Ortağı, diğer cerrah, olanları duyduktan sonra köşeden içeri girer. Elini Cameron'ın omzuna şefkatle koyar ve yanına oturur.

İkisi de sessizce oturur ve hiçbir şey

söylemez. Söylenecek ne var ki?

Bugün günün geri kalanında Cameron'ı görmedim. John öldükten kısa bir süre sonra eve gitti. Onu aradığımda da telefonuna cevap vermedi. Bu

sekizden sonra garaj yoluna girdim. Güvenlik kapısında bekçi arabaya yaklaştı. Kahretsin, bu saçmalığı unutmuşum.

"Alo?"

"Hey, Cameron'ı görmeye geldim," diyorum gergin bir şekilde. Muhtemelen beni içeri bile almayacak.

"Seni bekliyor muydu?" diye soruyor. "Hayır. İyi olup olmadığını görmeye geldim."

Güvenlik görevlisi kaşlarını çatıyor, şaşkın. "Adın ne senin?"

"Ashley Tucker."

Nöbetçi kulübesinde kayboluyor ve telefonu eline aldığını görüyorum. Bir süre sonra devasa kapılar açılıyor ve bana el sallayarak içeri girmemi sağlıyor. Arabayı park ediyorum ve gergin bir şekilde ön kapıya doğru yürüyorum. Kalbim göğsümde çok sert atıyor. Kapıyı açtım ve içeri girdim.

"Alo?" Sesleniyorum.

Etrafa bakındım ama kimseyi göremedim, ben de mutfığa girdim. Nerede o? Arka bahçede ışıkların yandığını görüyorum, bu yüzden kapıyı açıyorum ve tatil köyü benzeri havuz alanına doğru yürüyorum.

Cameron elinde bir bardak viski ile karanlıkta bir şezlongda oturmaktadır.

"Selam." Ona doğru yürürken hüzünle gülümsüyorum. "Merhaba," diye cevap veriyor.

Yanına oturdum. "İyi misin?"

Başını sallıyor.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum çünkü şu anda her şey yanlış.

Sonunda, "Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?" diye soruyorum. "Aç değilim," diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine.

Duygularını kontrol etmekte zorlanışını izliyorum. "Ameliyatta kaç hastayı kaybettiniz?"

"Beş," diye yanıtlıyor duygusuzca. Başımı sallıyorum.

"Beş fazla," diye ekliyor usulca.

Önümüzdeki havuza bakıyorum. Keşke onun acısını dindirmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. "Gitmemi istiyor musun?"

Başını sallıyor.

Onu izlerken alt dudakımı ısırıyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Fısıldıyorum. Gözleri önümüzde duran havuza odaklanmış durumda.

"Bana yaşadığım günü unutturabilir misin?" diye fısıldıyor hüzünle. Gözlerimi havuza dikiyorum. "Sanırım yapabilirim."

İçkisini yudumlarken dudaklarında bir gülümseme izi belirliyor.

"Sevdiğin bu esaret şeyinin neyle ilgili olduğunu bana göstermek ister misin?"

Gözleri bana kayıyor.

"Daha önce hiç yapmadım." Utangaçça gülümsedim. "Ama... bu senin aklını başından alır mı?"

Uyarılma, gözlerinde ateş gibi parıltıyor ve aniden, bunun iyi bir öneri olup olmadığını bilmiyorum.

"Olurdu," diye fısıldıyor karanlık bir sesle. Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyor ve elimden tutarak beni eve götürüyor ve yavaşça merdivenlerden yatak odasına çıkarıyor.

Odasına gidiyoruz ve gömleğimi başımın üzerinden kaydırıyor, sonra pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve ben karşısında tamamen çıplak duruyorum. Eğilip meme ucumu ağzına alıyor ve başım acıyla geriye atılana kadar beni sertçe ısıırıyor.

Ah kahretsin, sanırım sert sikişin gerçekten nasıl bir şey olduğunu öğrenmek üzereyim. "Yatağa uzan," diye emretti.

Yatağa diz çöktüm.

"Sırt üstü yat," diye emrediyor.

Lanet olsun. Yuvarlandım ve sırt üstü uzandım. "Denizyıldızı."

Bacaklarımı ve kollarımı açıyorum, o da gardırobuna gidip ipek, lacivert püsküllü iplerle dönüyor.

Cehennem. İşte başlıyoruz. Onu rahatlatmak için buraya geldiğimde aklımda olan bu değildi. Anal yapmayı denemeyecek, değil mi? Lanet olsun, kendimi neyin içine soktum? Boğazımdaki korkuyu yutuyorum ve bir kolumu yatağın bir direğine, diğerini de diğer direğe bağlıyor. Beni sıkıca çekiyor, böylece zorlukla hareket edebiliyorum.

"Bacaklar açık." Hırlıyor.

Hassiktir. Bacaklarımı açtım ve bir bacağımı bir yatak direğine, diğer bacağımı da diğer yatak direğine bağladım. Uzanabildiğim kadar uzandım.

Gözleri çıplak, yayılmış bedenimi tarıyor ve dudaklarını yalarken gülümsüyor. Tişörtünü başının üzerine kaldırıp pantolonunu indirirken yatakta etrafımda dönmesini izliyorum.

Çıplak ve güzel, kendine üç uzun vuruş yapıyor ve içimin takdirle sıkıştığını hissediyorum. Böyle bir şey yapmayı hiç hayal etmemiştim...

Ama dikkatini dağıtabilir ve acısını bir saatliğine dindirebilirim, buna degecek. Eğilip beni öpüyor -tüm diliyle, tüm emişiyle- ve başımı yastıktan kaldırıp daha fazlasını almaya çalışıyorum. Dudakları boynuma iniyor ve gözlerimin zevkle kapandığını görmesi için başımı tam zamanında çeviriyorum. Yanımdaki yatakta diz çöktüğü için her damarı ve kalın sikinin ucundan damlayan ön boşalmayı görebiliyorum.

Erimeye başladım.

"Sana doyamıyorum," diye fısıldıyor beni sertçe ısırmadan önce. "Vücudunun derinliklerinde olsam bile, yeterince yakın değil Ash."

Beni gerçekten ısırmaya başlıyor ve kirli sakalı tenimi yaktığı için çok acı veriyor.

Lanet olsun, onu hiç böyle görmemiştim.

Dudakları köprücük kemiğime, göğüslerime iniyor ve meme ucumu ısıyor. "Beni deli ediyorsun, Ashley."

Derinden emiyor ve ben acı içinde haykırıyorum, "Ah, Cam."

"*Ouch Cam yapma bana.*" Eğilip kalça kemiğimi sertçe ısırırken homurdanıyor. "Ne kadar acıtabileceğini öğrenmek üzeresin."

Eğildim ve bağların ısırığını hissettim. Tanrım, kendimi neyin içine soktum böyle? Kalça kemiğimi tekrar ısıyor ve ben debelenirken bağları çekiyorum. Bacaklarımın arasına gelene kadar başını daha da aşağı indiriyor. Nefesimi tutuyorum. Kıpırdamıyor ve bakması için etlerimi açıyor.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Bu, olmamız gereken yer için fazla samimi görünüyor. Ağzı üzerimde geziniyor ve gözleri zevkle kapanırken emiyor. Gittikçe daha sert emiyor ve ben de doğruluyorum, beni yatağa geri iterken ondan bir sırtıma kazanıyorum. "Boşalacaksın, Bloss. O kadar sert boşalacaksın ki canın yanacak."

Onu izliyorum, yarı korku içindeyim çünkü zaten acı çekiyorum, ama yarı tahrik olmuş ve ilgimi çekmiş durumdayım. Beni kucaklamaya, yalamaya, ısırmaya başlıyor ve beni bağlayan ipleri koparmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Neredeyse beni orgazma ulaştırıyor ama sonra buna izin vermiyor, son saniyede tekrar tekrar geri çekiyor.

"Cameron," diye bağıyorum. "Onu... bana... ver." Bağlarla boğuşurken nefes nefese kalıyorum. Özgür kalmalıyım. Şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem duygu olarak tanımlayabileceğim bir şekilde dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeye başlıyor ve ben bağları çekip orgazmın vücudumu doldurmasına izin verirken titriyorum. Bacaklarımı kapatma dürtüsüyle savaşıırken nefes nefese kalıyorum.

"Cameron..." Yalvarıyorum. "Çöz beni."

Dizlerinin üzerine yükseliyor ve üç parmağını sertçe içime sokuyor ve bedenim titriyor. Oh Tanrım. Beni çalıştırmaya başladı. Parmaklarıyla içeri, dışarı, sert, sert pompalıyor ve orgazmdan dolayı çok hassasım, dayanabileceğimi sanmıyorum. Bacaklarımı bir araya getirmem gerekiyor ve bağlarla mücadele ediyorum.

"Cameron..." Çırpınırken nefes nefese kalıyorum.

Dört parmağını sokuyor ve ben haykırıyorum. "Ah!" Bağıyorum. Parmak eklemlerine kadar içime girdi.

"Oh, bu güzel amcığın iyi bir egzersize ihtiyacı var. Onu sikmek için sabırsızlanıyorum." Beni çalıştırırken homurdanıyor. O hareket ettikçe vücudunun üst kısmındaki her kasın esnediğini görebiliyorum.

G noktama vuruyor ve gerçekten pompalamaya başlıyor. Sarsılmaya başladım. Lanet olsun. İçimden bir orgazm daha geçiyor ve bacaklarım onları kapatmam için bana yalvarıyor. "Cameron, lütfen..." Fısıldıyorum. "Çöz beni."

Açık ağızıyla karnımı şefkatle öpüyor. "Daha başlamadık bile bebeğim." Parmağı aşırı hassas klitorisimle usulca oynarken tenime karşı gülümsüyor. Çok ıslağım ve bu ona vücudum üzerinde bu şekilde tam kontrol sağlamak çok samimi geliyor.

Kaşlarım kalktı. Daha başlamadın mı? Bu da ne böyle? Tanrım, bu işkence... mümkün olan en iyi şekilde.

Üstümde yükseliyor ve karnıma oturuyor, sert aleti göbeğimin hemen üzerinde duruyor ve üzerimde sallanmaya başlıyor. Onu izliyorum, bronzlaşmış vücudu, hareket ettikçe dalgalanan kasları, daha yükseğe pompalarken beni izleyen karanlık, istekli gözleri... yüzümün üzerine gelene kadar, ağızımı sikiyle alay ediyor.

"Ne istiyorsun Ashley?" diye mırıldanıyor.

Onun üstümdeki görüntüsü ve seksimin zonklaması içimde bir yangın başlatıyor - hayata geçirme yeteneğim olduğunu bilmediğim bir yangın. İplerle boğuşuyorum ve onu yalamak için başımı kaldırıyorum ama o benden uzaklaşıyor.

"Yalamak yok." Hırlıyor. "Hepsini alacaksın."

Sikini ağızıma sokup ben öğürene kadar boğazımdan aşağı kaydırırken kaşlarımı çatıyorum.

Karanlık bir gülümsemeyle dışarı kayıyor ve bunu tekrar yaptığında kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Bir kez daha öğürüyorum.

"Cameron," diye fısıldadım. "Çok büyüksün."

"Eğer beni vajinal olarak alabiliyorsan, oral olarak da alabilirsin." İleri doğru itiyor. "Aç şu lanet boğazını." Hırlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken iplerle boğuşuyorum. O haklı. Bunu yapabilirim. Ağzımı açıp sakinleşmeye çalışıyorum ve o benim teslimiyetimi hissederek gülümsüyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor ağzımı yavaşça kullanmaya başlarken. "Buradan ne kadar mükemmel görüldüğünü biliyor musun?"

Bir ritim tutturuyoruz ve onu üstümde, teninde terden bir parıltıyla görmek bana çok fazla geliyor. Ona dokunmak istiyorum. Ona sarılmak istiyorum.

"Boşalacak mıyım?" diye fısıldıyor beni izlerken.

Gözlerim açıldı. Vay anasını. Eğer daha önce boğulmadıysam, şimdi boğulmak üzere olduğumu biliyorum. Başımı sallıyorum ve o da ellerini başucuna koyup ağzıma girmeye başlıyor. Onunla başa çıkmak için gözlerimi kapatıyorum. İçeri, dışarı, daha derine ve daha derine. Onun kaldırılamayacak kadar büyük bir adam olduğunu biliyordum ama bu yepyeni bir seviyeye ulaşıyor. Aceleyle gelirken haykırıyor... ve şaşırtıcı bir şekilde, baş işi tanrıları beni hepsini alma yeteneğiyle kutsuyor. Dudaklarımı yalıyorum ve yavaşça içime boşalırken ona gülümsüyorum.

Gözleri kararıyor ve vücudumdan aşağı doğru sürünerek kendini seksime doğru kaydırıyor. Başım yastığa düşüyor ve ipleri çekiştirirken inliyorum.

Her yerde; ağzımda, seksimde nabızı atıyor, boynum hâlâ onun bıyıkları yüzünden yanıyor.

Bu hayatımda yaşadığım en ateşli seks. Oh...

Buna ihtiyacım var.

Dizlerini açıyor ve yavaşça beni çalıştırmaya başlıyor. Becerilmeye ihtiyacım var. "Becer beni" diye yalvarıyorum.

Gülümsüyor ve hızını artırarak bana vurmaya başlıyor. Sert ve cezalandırıcı vuruşlar, bana burada uzanıp bunu kabul etmekten başka bir seçenek bırakmıyor. Hareket edemiyorum, sıkamıyorum. Tutamıyorum.

Çılgılık atıyorum ve vücuduma vururken pantolonunu indiriyor. Birden çekiliyor ve beni aceleyle çözüyor. Kendimi toparlamaya çalışırken nefes nefese kalıyorum, ama beni ters çevirip dizlerimin üzerine çekiyor, başımı yatağa doğru itiyor ve yatağın kenarında dururken arkamdan bana çarpıyor.

Ve sonra oluyor. Vücudum tüm kontrolü ona verirken beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Kalçalarımı tutup beni bir hayvan gibi sikerken beni ele geçiriyor.

Terden sıırılsıklam olmuştum, arkama sert bir tokat atıp başparmağını arkama soktuğunda ağzımda hâlâ meni vardı.

Lanet olsun.

Orgazm içime işlerken yatağa doğru çılglık atıyorum. Cameron kendi doruk noktası onu parçalara ayırırken derin bir gırtlak sesi çıkarıyor.

Bir süre hareketsiz ve sessiz kaldık. Ben şoktayım.

Neydi o?

Eğilip omzumu usulca öpüyor ve sonra başımı çevirip omzumun üzerinden dudaklarımı dudaklarının arasına alıyor. "İşte *bu...* on numaraydı..." diye mırıldandı. "Aferin kızıma, bebeğim."

Vücudum acı içinde gümbür gümbür atmaya başlarken dudaklarına karşı gülüyorum. Cameron Stanton ile sert seks, zevk ve acı terimlerinin ortaya çıktığı yerdir.

Aklımda hiç şüphe yok.

İlk partisine götürülmeyi bekleyen bir çocuk gibi salonumda dururken gün uzun sürdü. Bugün Cameron'ı bütün gün görmedim. Muayenehanesinde randevuları vardı. Ama öğleden sonra üçte bana mesaj attı ve beni bu akşam yemeğe çıkarıp çıkaramayacağını sordu. Tamamen özel bir yer bildiğini söyledi. Bu akşam yemekte ona Owen'dan bahsedeceğim... ve sanırım her şey yoluna girecek. Öğleden sonra aceleyle dışarı çıktım ve yeni bir elbise aldım. Saçımı ve makyajımı yapacak zamanım bile oldu. Dün gece hayvanlarla seks yaptıktan sonra, o kadar şefkatli ve sevecendi ki, yatakta birbirimizin kollarına uzandık ve saatlerce konuştuk.

O çok güzel bir adam ve ben ona aşışım. Aklımda hiç şüphe yok.

Kapıyı çalıyor ve sinirlerim midemde takla atıyor. Aceleyle açtım.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

Gözleri ayaklarıma ve tekrar yüzüme kayıyor ve seksi bir şekilde gülümsüyor. "Çok ateşli görünüyorsun." Hızlı bir adımla beni kollarına alıyor ve beni öperken geriye doğru itiyor.

Geriye doğru yürürken dudaklarına karşı kıkırdıyorum. "Bu selamlaşmayı sevdim"

Kanepeye oturuyor ve beni kucağına çekiyor. "Kız arkadaşımın günü nasıl geçti?" diye soruyor.

Kız arkadaş. Keşke. "İyiymi." Gülümsedim. "Seninki nasıldı?"

"İyiymi. Ortalama." Arsızca gülümsüyor. "Daha iyi olmak üzere."

Gülümsemesi bulaşıcıdır. "Nedenmiş o?" Sırıtıyorum.

"Çünkü ben..." Durdu ve spagetti kayışını omzumdan kaydırıldı. "Bu gece buraya döndüğümüzde bunu senden çıkaracağım."

Gülümsüyorum. "Bu gece burada mı kalacaksın?" "Arabada iş eşyalarım var."

Aptal gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Bu gece çok erkek gibi davranıyor.

Onu usulca öperim. "Pekala, bunu senin için değerli kılmam gerekecek, değil mi?"

I?"

"Yapacaksın." Ayağa kalktı ve beni elimden tutup çekti. "Gitmemiz gerek

yoksa geç kalacağız."

"Kimsenin bizi görmeyeceğinden emin misin?" diye sordum.

"Hayır ama yarın Jameson'la konuşmaya ve ona seninle görüşeceğimi söylemeye karar verdim."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Hayır Cam, başımın belaya girmesini istemiyorum."

"Y a p m a y a c a k s ı n ama stajyer olduğun için seni bırakıp gitmeyeceğim."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. "Sen değil misin?" diye soruyorum. Başını sallıyor.

"Hayır. Hadi gidelim."

Arabayı sürerken elim Cam'in kalçasındaydı ve ben Jameson'la ilgili sessizce çıldırıyordum. Yapılacak doğru şey bu mu? *Benden uzaklaşmak istemiyor.* Bu ilişkiyi bitirmek istemediği için heyecanlıyım ama başımı belaya sokacağım için de dehşete düşmüş durumdayım. Daha da kötüsü, önümüzdeki yarım saat içinde ona söylemem gerektiğini biliyorum.

Bir dizi süslü taş kapının önünde duruyoruz. Bir güvenlik görevlisi dışarı çıkıyor, eğiliyor ve arabanın içine bakıyor, sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Hey, Cam. Geç."

Kapılar açıldığında hayatımda gördüğüm en büyük malikane ortaya çıkıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Bu restoran da ne?" diye soruyorum.

"Burası bir restoran değil." Gözleri bana kaydı. "Burası kardeşimin evi. Bu gece ailemle tanışacaksın."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. Olamaz.

Ashley

ALARM ZILLERİ ÇALMAYA BAŞLAR. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Şu ana kadar Cameron'a oğlumdan bahsetmedim. Onun ailesini de bu işe karıştırmak hayal edebileceğim en kötü senaryo. Ya bana çocuğum olup olmadığını sorarlarsa? Ya bana hayatımla ilgili bir şey sorarlarsa?

Yalan söyleyemem. Onlara söylemek zorundayım. Önümdeki geceyi hayal ederken gözlerim dehşet içinde açılıyor. Cameron'a bu şekilde söylemek istemezdim.

Benden nefret edecek. Benden nefret edecek.

"Cameron..." Kekeledim. "Henüz aileyle tanışma aşamasına gelmediğimizi sanıyordum." Gözlerim korkuyla irileşiyor. "Buraya gelmek istediğini bana neden söylemedin?"

Seksi bir şekilde gülümsüyor ve kalçamı sıkıyor. "Çünkü çıldıracağını biliyordum."

Beynim teklerken ona bakıyorum. Çıldırmak yanına bile yaklaşamaz.

Büyük, dairesel bir araba yoluna girdiğimizde ve Cameron arabayı park ettiğinde midemin bulandığını hissediyorum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Artık sadece ona değil, ailesine de yalan söylüyorum... Bu artık bir şey.

Ben nasıl bir insanım? Aman Tanrım. Sadece eve gitmek istiyorum.

İki adam bize yaklaşıyor ve Cameron genişçe gülümsüyor.

"Max ve Parker, bu Ashley.

Ashley, bunlar Max ve Parker, kardeşimin ve ailesinin güvenlik görevlileri." Adamların ikisi de gülümseyip elimi sıkıyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Güvenlik mi? Kim bu insanlar?

Parker öne çıkıyor. "Ashley, ev politikası olarak telefonunu burada, güvenlik ofisinde bırakacaksın."

Cameron'a bakıyorum.

Cameron başını sallar. "Hayır, o iyi." "Hayır," diye yanıtlıyor Parker. "Protokolü ihlal etmiyorum."

Gergin bir şekilde çantamdan telefonumu alıyorum. "Sorun yok." Ona uzattım.

Arkamızdan bir erkek sesi "Buna gerek kalmayacak," diyor.

Hepimiz dönüp uzun boylu bir adamın kucağında küçük bir kızla bize doğru yürüdüğünü görüyoruz. Gülümsüyor. "Teşekkürler Parker, ama buradan sonrasını biz hallederiz."

Cameron gülümser ve adamın elini sıkar. "Bu Ashley." Beni gururla takdim ediyor. "Ve Ashley, bu kardeşim Joshua ve bu da Ellie."

Joshua gülümsüyor ve bunu gizleyip elimi sıkmadan önce beni hızlıca değerlendirdiğini görüyorum. "Merhaba Ashley. Merhaba de Ashley," diye utangaç küçük kıızı yönlendiriyor.

Onu izlerken gülümsüyorum. Owen gibi çekingen. "Merhaba." Tatlı tatlı gülümsüyor.

Joshua uzun boylu, Cam gibi 1.80 boylarında, siyah saçlı ve kaslı bir fiziğe sahip. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Kare bir çenesi, iki günlük gölgeleri ve delici mavi gözleri var ve beyaz bir tişört ile bir çift kargo pantolonu giyiyor. O da Cameron gibi muhteşem ama farklı, sert bir şekilde. Tanrım, bu ikisi küçükken kardeş olsalardı başlarına bela olurlardı. Vay anasını.

Joshua, kalçasında rahatça otururken kızını alnından nazikçe öpüyor ve eridiğimi hissediyorum. Süper alfa erkeklerin ve çocuklarının içlerindeki yumuşaklığı ortaya çıkarmasının tüm kadınların tüylerini diken diken eden yanı nedir?

Kalbim gerçekten sinirle çarpmaya başladı. Tanrı aşkına, burada güzel doktorum ve onun muhteşem, zengin kardeşiyle birlikteyim ve ben yalancı bir sürtükten başka bir şey değilim.

Lütfen Dünya, yut beni. Bununla başa çıkamam.

Beynimde söyleyecek akıllıca bir şey ararken Joshua'ya bakıyorum. Hayır, hiçbir şey bulamadım.

Bu ikisinin geldiği gen havuzu çılgınca.

Joshua sıcak bir şekilde gülümsüyor ve gözleri, gülümsemesi yüzünden okunan Cameron'a kayıyor.

Kaşlarımı çattım. Konuşmalarının bir kısmını mı kaçırdım? Kaçırılmış olabilirsin. Kalbim durmak üzereyken neredeyse hiçbir şey duyamıyorum. İyi ki yanımda bir kardiyolog var.

"Sonunda seninle tanışmak güzel Ashley." Joshua gülümsüyor. Ben de sahte bir gülümseme. "Ben de."

Evi işaret ediyor. "Lütfen içeri gelin ve eşim ve ailemle tanışın." Eve doğru yürür.

Cam'e hemen şimdi söylemeliyim, ailesine yalan söylemeden önce bunu yapmalıyım. Cameron kardeşini takip etmem için beni elimden tutup çekiyor ama ben olduğum yerde kalakalıyorum.

"Cam," diye fısıldıyorum.

Yüzünü bana dönüyor ve iki eliyle yüzümü kavırıyor. "Ne oldu, Bloss?"

Gözlerim onunkileri arıyor. "Daha birbirimizi tanımıyoruz bile. Ailelerle tanışmak için çok erken değil mi?" Fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve beni usulca öpüyor. "Hayır Ash. Öyle değil. Ailemle tanışması için buraya getirdiğim ilk kız olduğun için mutlu olacağını düşündüm."

Yüzüm düştü. "İlk kez mi?" Kaşlarımı çattım. "Cam... konuşmamız gerek." Dudaklarımı dudaklarının arasına alırken gülümsüyor. "Bizim de sevişmemiz gerek."

"Cam." Tanrım, tam bir seks manyağı. "Yeterince seks yapmadın mı?"

"Sana asla doyamayacağım," diye fısıldıyor beni usulca öperken. "Bu aklımdaki son şey." Gerçekten de öyle, yalan söylemiyorum.

Göz kırptıyor. "Hadi içeri girelim. Endişelenecek bir şey yok. Seni sevecekler. Sevilmeyecek ne var?"

Onu izlerken usulca gülümsüyorum. Beni burada ailesiyle tanıştırdığı için çok heyecanlı. Suçluluk duygum içimden bir yük treni gibi geçiyor.

O daha iyisini hak ediyor.

Ona gergin bir şekilde başımı sallıyorum ve o da beni eve giden patikaya yönlendiriyor. Ön kapıda iki güvenlik görevlisi daha var ve bize el sallayarak içeri girmemizi sağlıyorlar.

"Bu kadar güvenlik de neyin nesi?"

diye sordum. "Geçmişte bazı sorunlar yaşamışlar." "Ne tür sorunlar?"

Bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Gerçekten Joshua ya da Natasha Stanton isimlerini daha önce hiç duymadın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Bir kayanın altında mı yaşıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Belki." Kahretsin, eve gittiğimde bunu Google'da aramam gerekecek. Bu adam neden bahsediyor?

Mutfğa girmeden önce büyük bir fuayeden geçip evin arka tarafına doğru yürüyoruz. Aman Tanrım, ben de Cameron'ın evinin havalı olduğunu sanıyordum.

Uzun siyah saçlı güzel bir kız ortaya çıkar. Genişçe gülümsüyor ve Cam'i öpüyor. "Bu Ashley." Cam gururla gülümser. "Bu Natasha," diye tanıtıyor.

B a n a döndü ve sarıldı. "Burada olduğun için çok mutluyum, Ashley. Lütfen... içeri gelin."

Rahatlayarak gülümsedim. Normal biri ve bu kadar parayla hiç de beklediğim gibi biri değil. Yırtık, solmuş, dar bir kot pantolon ve siyah bir tişört giyiyor ve saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş. Neredeyse hiç makyaj yapmamış. Onu mutfğa kadar takip ettim. Dört fırını ve etrafında on tabure bulunan büyük bir taş ada tezgahı olan devasa bir mutfak. Tezgâhın ucunda sarışın, yakışıklı ve takım elbiseli bir adam oturuyor. Kahretsin... yine güzel bir insan. Baş edemiyorum.

Natasha etrafından dolanır ve elini arkasından iki omzuna koyar. "Bu Adrian."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Merhaba."

Gülümsüyor ve beni yanağımdan öpmek için ayağa kalkıyor, sonra da iki elimi birden tutup beni inceliyor. "Çok güzelsin, Ashley." Sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Öyle, değil mi?" Cameron arkamızdan söylüyor.

Olamaz. Çok iyiler. Bu daha da kötüleşiyor. Çok iyiler. Cameron'a dönüyorum ve o seksi bir şekilde gülümsüyor. Bana o bakışı atıyor ve eridiğimi hissediyorum. Natasha ve Adrian birbirlerine gülümsüyorlar ve Adrian göz kırpmıyor. Hepsi beni değerlendirirken kendimi biraz ucube gibi hissediyorum. Bu çok garip.

"Siz ikiniz ürkütücü olmayı bıraktığınızda, zavallı kıza bir içki ikram etmeye ne dersiniz?" Joshua mutfğa girip Natasha'ya arkadan sarılırken sorar.

Natasha gülümsüyor. "Bir içki ister misin, Ashley?"

Ellerimi önümde gergin bir şekilde sıkarken başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim, çok iyi olur."

"Ne istersiniz? Kırmızı mı, beyaz mı?"

Adrian ayağa kalkıyor. "Sanırım bu şampanyalı bir durum."

Yüzüm düşüyor. Bu daha da kötüye gidiyor. Başımı sallıyorum. "Bir de şu var," diye fısıldıyorum.

Birden üç çocuk koşarak odaya girer, iki kız ve onları tenis topuyla kovalayan bir oğlan. Topu sertçe fırlatır ve top en büyük kıza çarpar. Kız ciyaklar, topu alır ve ona geri fırlatır.

"Baba!" diye bağıyor. "Blake topla bize vuruyor."

"Blake," diye tersliyor Joshua. "Kes şunu."

Genişçe gülümserim. Başkalarının çocuklarının yaramazlık yapmasına bayılıyorum. "Gelin ve yeni arkadaşımızla tanışın," diye sesleniyor Natasha çocuklara.

Nerede olduklarını hatırlıyor gibiler ve hepsi sıraya giriyor. "Bu Jordana."

Gülümsüyorum ve o da elimi sıkıyor. Dokuz ya da on yaşlarında, annesi gibi uzun, siyah saçları ve aynı mavi gözleri olan güzel bir kız. "Merhaba. Sen Cameron Amca'nın arkadaşı mısın?"

Açık sözlülüğü beni şaşırttı. "Öyleyim. Tanıştığımıza memnun oldum, Jordana."

"Bu Ellie." Joshua gururla anons ediyor ve Ellie utangaç bir şekilde elimi sıkıyor. Oh, bu küçük tatlı bir şey.

"Ve bu da çılgın Blake." Cameron Blake'i kaldırır ve kanepeye fırlatır. Güreşmeye başladılar. Blake yedi yaşlarında sanırım.

"Üç çocuğun mu var? Çok meşgul olmalısın," diyorum Natasha'ya, üç çocuk kovalamaca oyunlarına geri dönerken.

"Ha." Sırıttıyor. "Benim beş çocuğum var." Şarap kadehini Adrian'a doğru kaldırıyor ve Adrian da geniş bir gülümsemeyle onunkini kaldırıyor. "İşte bu yüzden iyi şeyler içiyoruz," diye ekliyor.

Gözlerim büyüdü. "Beş mi?" Nefes nefese kaldım.

"İki yıl içinde en genç iki kişi." Kuru bir şekilde cevap veriyor. "Üç yaşında ve iki yaşında çocuklar. Neyse ki yataktalar."

Joshua başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. "Eğer aklını kaybetmek istiyorsan, bu kadar yakın iki çocuk sahibi ol," diye homurdanıyor.

Adrian bana bir kadeh şampanya uzatıp kendi kadehini hepimiz tokuşturana kadar havaya kaldırırken gülüyorum. "Doktor Ashley'e." Yumuşakça gülümsüyorum.

"Doktor olduğumu biliyor musun?" Kaşlarımı çattım. Cameron benim hakkımda mı konuşuyordu?

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Ashley." Adrian gülümsüyor.

"Çok ürkütücüsün Murph," diyor Joshua ve hepimiz gülüyoruz. "Boş ver onu Ashley. O hiçbir şey bilmiyor."

Gözlerim Joshua'ya takılıyor ve onun da Cameron'ın da ne kadar yakışıklı olduklarına inanamıyorum. İki kardeş nasıl hem bu kadar farklı hem de bu kadar benzer olabiliyor?

Cameron, Joshua gibi uzun boylu, geniş ve esmerdir, ancak Joshua'nın sert olduğu yerde Cameron kültürlüdür. Cameron zengin playboy görünümünü mükemmelleştirmiş.

Cameron yanıma geldi ve bardağını aldı. Elimi tutuyor, gözlerimiz buluşuyor ve eridiğimi hissediyorum. O yanımda olduğu sürece her şey yolunda.

Adrian

Cameron'ın Ashley'i izlediğini görüyorum ve gülümsüyorum. Kesinlikle aşık olmuş ve onun ağzından çıkan her kelimeye asılıyor.

Bu kızdan hoşlandım. Daha önce çıktığı herkesten farklı. Doğal olarak güzel, zeki ve esprili ve bunu ona geri veriyor. Cameron'ı hiç kimseyle böyle görmemiştim.

Sohbetimiz hafif ve doğaldı. Onunla anlaşmak çok kolay ve Natasha ile ilk tanıştığım zamanları ve Joshua üzerindeki etkisini hatırlıyorum. Akşam yemeği neredeyse hazır ve Natasha mutfakta telaşla çalışıyor. Joshua söyleneni yapıyor ve ona yardım ediyor. Cameron yanımda ve Ashley de onun diğer tarafında. Mutfak tezgahında oturmuş hala şampanya içiyoruz.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı Natasha?" Ashley sorar.

"Hayır, teşekkürler. Biz hallederiz." Fırından bir şey almak için eğildiğinde gülümsüyor ve Joshua'nın eli arkasına düşüyor, sadece onu çay havlusuyla uzaklaştırması için.

"Uslu dur." Kadın sırtıyor ve adam da patronun kim olduğunu göstermek için onu tekrar yakalıyor.

Gülümsüyorum. Ellerini ondan uzak tutamıyor.

"Adrian, tatlı olarak turta mı yoksa pasta mı yiyelim?" Natasha bana soruyor. "Turta," diye cevap veriyorum, Ashley ve Cameron dikkatimi dağıtıyor. Kendimi alamıyorum

Gözlerini onlardan ayırma.

Aralarındaki cinsel enerji hissediliyor.

Ashley'nin telefonundan bir mesaj sesi gelir ve okumak için eline alır, hemen kaşlarını çatar.

"Bu çok garip," diye mırıldanıyor kendi kendine. Dinlediğimi anlayabileceklerini sanmıyorum.

"Garip olan ne?" Cam elini kızın kalçasından yukarı kaydırırken sorar.

"Bugün telefon faturamı ödediğim için teşekkür eden bir mesaj aldım ama henüz ödemedim" diye fısıldıyor.

Cameron umursamaz bir tavırla, "Bu öğleden sonra ödedim," diye yanıtıyor.

Ne? Cameron parası konusunda çok bilinçli. Bu kız konusunda ciddi. Yüzü düşer. "Bunu neden yaptın?" diye fısıldıyor öfkeyle.

"Çünkü bunu ödeyecek paran olmadığını biliyorum," di y e fısıldıyor.

"Bu ne cüret?" diye tıslıyor.

Gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum ve dinlerken içimi yudumluyorum. "Sakin bana cüret etme. Sadece basit bir teşekkür gerekli," diye karşılık verir.

Dinlememeliyim, ama gerçekten kendime engel olamıyorum.

"Senin paran olması, benim de istediğim anlamına gelmiyor," diye fısıldıyor öfkeyle.

Bacağına vurup bize işaret ediyor. Dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Evet, turta harika olur, Tash. Krema ya da başka bir şey çırpmanı ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, bu iyi. Joshua bunu yapabilir."

Joshua başını sallar, kıvrılmış dudağıyla gülümser. "Kremayı çırp, Murph," diyor ağzından.

"Bana arka bahçeyi gösterebilir misin Cameron?" Ashley aniden ayağa kalkarak sorar.

Cameron dudaklarını büzüyor ve ben kahkahalarla gülmek istiyorum. Patlatmak için arka tarafa gidiyor.

Bu kızdan gerçekten çok hoşlanıyorum.

"Elbette." Bardağını alıp onu arka tarafa götürüyor ve ben de arkalarından kapıyı kapatmalarını izliyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum Natasha ve Joshua'ya. "Ona vermek için dışarı çıktı."

Natasha'nın yüzü düşer. "Ne? Neden?"

"Telefon faturasını ödemiş ve o da yeni öğrenmiş." Joshua kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kulak misafiri oldum."

Joshua gözlerini devirir. "Neden şaşırmadım ki?" diye mırıldanıyor başını sallayarak.

Natasha tezgâha geliyor. "Cameron bu kızdaki gerçekten hoşlanıyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Fısıldıyorum. "Kim?" Kaşlarını çatıyor.

"Bu Bayan Stanton."

Natasha yüzünü buruşturuyor. "Kim?"

"Cameron'ın yıllar önce Vegas'ta tanıştığı kızı hatırlıyor musun, telefonunu kaybetmiş ve ona ulaşamamıştı," diye cevap veriyorum. "Ona Bayan Stanton diyordu."

Natasha'nın gözleri açılıyor ve Joshua ile benim aramda gidip geliyor. "Bu o mu?" Nefes nefese kaldı. "O kıza kafayı takmıştı."

"Görünüşe bakılırsa hâlâ öyle," diye ekliyor Joshua.

Ağız açık kaldı. "Ve kader onları tekrar bir araya getirdi." Natasha elimi tuttu. "Aman Tanrım, işte bu Adrian. O aradığım kişi."

Genişçe gülümsüyorum ve kadehimi kaldırıyorum. Natasha kadehini benimkiyle tokuştururken ikimizi de heyecan kaplıyor.

Joshua gözlerini devirir. "Peri masalı saçmalıklarınla heyecanlanma. Cameron'ın 'doğru kişi' olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen o da diğerleri gibi iki buluşmada ondan bıkacaktır." İçkisini yudumluyor. "Daha yeni tanıştılar," diye ekliyor.

Natasha ona çay havlusuyla vurur. "Bir kez olsun nazik olur musun?" "Kibar oluyorum zaten. O benim lanet evimde, değil mi?"

Natasha'nın gözleri bana döndü. "Peki, bekle, Cameron'ın başı neden dertte?"

"Görünüşe göre telefon faturasını ödemiş."

Joshua bana donuk donuk bakıyor. "Ve bu bir sorun çünkü?"

"Olamaz, telefon faturasını ödeyemiyor. Hiç mi haberi yok?"

Natasha dehşete düşmüş bir halde fısıldar.

"Biliyorum, doğru," diye cevap veriyorum.

Joshua kaşlarını çatıyor. "Neden lanet telefon faturasını ödeyemiyor? Parası var."

Natasha gözlerini deviriyor. "Tanrım, Joshua, senin de hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Kızın kıcını tutup kalçalarına doğru sürüklüyor. "Bir dakika içinde telefon faturanı ödeyeceğim." Ona bir pompa veriyor. "Aletimle."

"Kremayı çırp," diye tersliyor kendini onun pençelerinden kurtarırken. "Onu bu hafta sonu davet etmelisin," diye ekliyorum. Natasha genişçe gülümsüyor ve kaşığı bana doğrultuyor. "Evet, yaparım." "Ben olsam yapmazdım," diye ekliyor Joshua. "Neden olmasın?" Natasha kaşlarını çatar.

"Annemizin de orada olacağını ve Cameron'ın muhtemelen hafta sonuna kadar bu hatunu unutacağını unutuyor musun?"

Natasha gülümsüyor. "Bence anneni idare edebilir." Yemeği tabaklara servis etmeye başlar.

Joshua sırtıyor. "Annemin sevgili Cameron'ını elinden almaya çalışan zavallı kıza acıyorum."

Natasha gözlerini deviriyor ve sonra bana bakıyor. "Ona sorayım mı, sormayayım mı?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle. Eğer onu buraya çağırdıysa ciddidir-"

"Ciddi değil," diye araya giriyor Joshua. "Siz ikiniz sakın olun."

Ashley

Çocuklar yattı ve biz de akşam yemeğini bitirmek üzereydik. Çok lezzetliydi. "Teşekkür ederim, çok güzeldi Natasha. Gerçekten harika bir aşçısın."

"Bana Tash de." Gülümsüyor. "Ve bunların hepsi sahte."

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. Daha önce bu kadar mükemmel gamzeler ve beyaz dişler gördüğümü sanmıyorum.

"Cephe mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Berbat durumdayım. Joshua yeterince kazandığı için şanslıyım, böylece bir temizlikçimiz, bahçıvanımız ve diğer her şeyimiz olabiliyor."

Minnetle gülümsüyorum. Belli ki paradan gelmiyor ve ne kadar şanslı olduğunu biliyor.

"Onlar olmadan ev tam bir kaos olurdu."

Bardağıma gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Peki ya sen Ashley? Bize kendinden bahset." Adrian gülümsüyor.

Kalbim sıkışıyor ve tereddüt ediyorum. "Tıpta son yılımdayım." Gözlerim Cameron'a kayıyor. "Cameron'ın stajyerlerinden biriyim, yani aslında onu hiç görmemem gerekiyor."

Joshua, karşılığında sırtan Cameron'a göz kırpmıyor.

"Vous serez le stagiaire le plus chanceux au monde pour me rendre visite"

Tercümesi: Benimle çıktığın için dünyanın en şanslı stajyeri olacaksın.

Gülüyorum ve karşılık veriyorum, "Ou le plus stupide, je ne suis pas encore terminé avec vous. Voyons ce que vous avez chanceux ce soir."

Çevirisi: Ya da en aptalı. Seninle işim henüz bitmedi. Bakalım bu gece ne kadar şanslı olacaksın.

Adrian ve Natasha'nın gözleri masanın üzerinde buluşur. "Alman mı?" Adrian sorar.

"Fransızca." Joshua sırtıyor. Oh, kahretsin. O da Fransızca konuşuyor. Joshua'nın az önce söylediklerimi anlamış olmasından utanarak başımı öne eğiyorum.

"Demek ikiniz yıllar önce tanıştınız?" Natasha ellerini çenesinin altına koyarak hülyalı bir şekilde gülümsüyor.

"Evet." Gülümsüyorum, utaniyorum.

Cameron ağzına bir kürek dolusu yemek atarken, "Beynimi sikti," diye ekliyor.

Natasha ve Joshua içkilerini yudumlarken masa kahkahalara boğulur.

Dehşet içinde ağızım açık kalıyor. "Ben yapmadım. Ben bakireyim!" Kıkırdıyorum. "C- Cameron," diye kekeledim. "Lütfen sofrada adabına dikkat et." Başımı sallıyorum. "Çok görgüsüzsün."

Cameron sırtıyor. "Bunu seviyorsun, Bloss."

Gözlerimiz kilitlendi. Haklı, onu seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum.

Ailesi bile çok güzel.

"Ama sonra..." Tereddüt ediyorum, şampanyamı yudumluyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Cameron." Kelimeyi vurgulamak için ellerimi kaldırıyorum. "Kayıp..." Genişçe gülümsüyorum. "Onun telefonu."

"O gece lanet telefonumu kaybettim." O da karşılık verdi. "Bana destek ol Stan. O gece telefonumu mu kaybettim?" diye sorar.

Joshua gülümser ve başını sallar. "Olumlu. O yaptı."

Masanın karşısındaki beni işaret ediyor. "Ve numaranı kaybettiğim için çok kızgındım."

"Dürüst olmak gerekirse biraz sevindim. Sanırım ucuz atlattım." Arsızca gülümsedim. Masa yine kahkahalara boğuldu.

Bu eğlenceli bir gece. Kendim olabiliyorum ve rahat hissediyorum.

"Eve döndüğümüzde hiçbir şeyden kaçamayacaksın," diye karşılık veriyor Cameron.

"Ash, hafta sonu bir yardım balom var. Gelmelisin." Natasha gülümsüyor.

Yüzüm düştü. "Oh. Um..." Cameron'a bakıyorum. Yüzü aydınlandı. "Evet! Tekrar gidebiliriz."

"Hafta sonu uzaklara mı gittin?" Adrian açıkça şaşırılmış bir halde soruyor. "Ash'i New York'a götürdüm."

Natasha ve Adrian'ın gözleri masanın öbür ucunda, dile getirilmemiş bir tür onaylamayla buluşur.

"Neden uçağa binmedin?" Joshua soruyor.

Cameron kaşlarını çatıyor. "Çünkü o zaman bir şey olurdu ve Ashley'nin kim olduğunu açıklamak zorunda kalırdım."

Joshua, Cameron'a bakar. "Sonra da onu üç gün sonra evime mi getirdin?" Kaşlarını kaldırıyor. "Bu çok mantıklı."

Bir kahkaha patlattım. Bu adamı sevdim. Cehennem gibi kuru. Kadehimi Joshua'nınkiyle tokuşturuyorum ve o da sırtıyor.

"Bana bu gece buraya geleceğimizi söylemedi," diye ekliyorum. Cameron içkisini yudumluyor ve masanın karşısında gülümsüyor.

"Buraya geleceğini ona neden söylemedin?" Natasha soruyor.

"Çünkü muhtemelen gelmezdi."

Masadakilerin dikkati tekrar bana döndü. "Neden gelmedin?" Adrian yine şaşırarak soruyor.

"Dürüstçe mi?" Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

"Evet, gerçekten mi?" Joshua cevap veriyor ve hepsinin cevabıyla gerçekten ilgilendiğini hissediyorum.

"Çünkü Cameron beni pek tanımıyor ve ben de kimseyi hayal kırıklığına uğratacak bir pozisyonda olmak istemedim. Özellikle de onu. Sanırım aileyle tanışmam için biraz erken oldu."

Joshua kaşlarını çatıyor, cevabım ilgisini çekiyor.

Cameron masanın karşısında usulca gülümsüyor. "Son derece dürüstsün, Bloss."

Gözlerimiz kilitleniyor ve ona doğru ancak manyetik olarak açıklanabilecek bir çekim hissediyorum.

"Peki gelecek misin?" Natasha gülümsüyor. "Hafta sonu mu?"

Gözlerim Adrian ve onun arasında gidip geliyor. "Kıyafet kuralı nedir?" diye soruyorum.

"Siyah kravat-"

"Ama bunun için endişelenmene gerek yok. Sana bir elbise alacağım," diye araya girer Cameron.

"Hayır, sorun değil." Yumuşakça gülümsedim. "Belki bir dahaki sefere gelirim, eğer sorun olmazsa. Yine de davet için çok teşekkür ederim."

Cameron'ın yüzü düşer. "Neden gelmek istemiyorsun?"

Tanrım. Neden bu kadar ısrarcı? "Sen ailenle git, döndüğünde görüşürüz." Gülümsedim.

"Hayır. Gelmeni istiyorum. Sana bir elbise alacağım,"

diye iddia ediyor. Kaşlarımı çattım. "Şimdi olmaz

Cameron." Tanrım, çok sinir bozucu. "Bana *şimdi olmaz deme*," diye tersliyor.

Ona ters ters bakıyorum. Bu para meselesi beni gerçekten kızdırmaya başladı. "Bana elbise almayacaksın. Elbisesiz de iyiyim."

"Ne var bunda? Onun parası var. Bırak sana bir elbise alsın," diye araya giriyor Joshua şarabını yudumlarırken.

Kaşlarımı çatarak dikkatimi ona yöneltiyorum. "Saygısızlık etmek istemem ama Joshua, çek git. Bu seni ilgilendirmez."

Joshua'nın yüzü şok içinde düşer ve Natasha ile Adrian kahkahalara boğulur.

Adrian masanın üzerinden elimi tuttu. "Seni seviyorum Ashley."

"Onlar için endişelenme, hiçbir fikirleri yok." Natasha gülümsüyor. "Bir erkeğin sana bir şeyler almasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorlar. Kendini sahiplenilmiş hissediyorsun," diye ekliyor.

Gülümsüyorum, anladığı için minnettarım.

"Başlangıçta buna alışmak benim için gerçekten zordu."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Hemen hemen aynı boydayız, değil mi?" diye soruyor.

Joshua'yı terslediğim için utanarak omuz silkiyorum. Gözlerim ona kayıyor ve onun da en az benim kadar şok olduğunu görebiliyorum. Tanrım, ben kaba bir kaltağım. Şampanya kadehimi bir yudumda boşaltıyorum.

"Adrian, Ashley'e uyacak bir sürü elbisem var, değil mi?"

Adrian genişçe gülümser. "Tabii ki."

Gözlerim Adrian'ı bulduğunda kaşlarımı çatıyorum. "Adrian ailenin stilisti." Natasha gülüyor. "Buralarda zevk sahibi olan tek kişi o."

Gülümsüyorum, yanaklarım hala alev alev yanıyor.

"Elbiselerimden birini ödünç al ve sonra kuru temizleme faturasını ödeyebilirsin." Natasha göz kırparak gülümsüyor.

Ben de sahte bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Göreceğiz," diye mırıldanıyorum.

Her nasılsa bugün Perşembe ve ben hala Cameron'a Owen'dan bahsetmedim. Her geçen gün daha da zorlaşıyor. Cameron bütün hafta benim evimde kaldı ve Owen'ın kapısını kapalı tutmama rağmen, bir noktada anlayacağını düşünmüştüm. Ama anlamadı.

Bugün Natasha ve Adrian beni işten aldılar. Öğleden sonra izinliydim ve Natasha'ya gidip bir elbise seçtik. İkisinin yanında kendimi bu kadar rahat hissetmem çok garip. Ben elbise üstüne elbise denerken onlar yatakta oturdular ve hangi ayakkabı ve çantayla ne giyeceğimi hesapladılar. Normaller. Ferahlatıcı derecede normal.

Sonra öğle yemeğine çıktık ve eski dostlar gibi gülüştük. Natasha'nın güvenlik görevlisi Max'in bizimle olması garipti. Adrian'ın bile bir koruması var. Adrian'ın eşcinsel ve güzel olduğu ortaya çıktı ve onunla iyi arkadaş olabileceğimizi görebiliyorum. Ve Natasha... şey, o çok sevimli ve samimi - Stanton çocuklarını tanımasaydık bile arkadaş olabileceğim türden bir kız. Joshua konusunda hala emin değilim. Orada ne olacağını sadece zaman gösterecek.

Yine de üzerimdeki baskı arttı. Sadece Cameron'a yalan söylemekle kalmadım, ailesi de beni hoş karşılamak için çok çaba sarf ediyor gibi görünüyor ve onlardan gerçekten hoşlanıyorum, bu yüzden şimdi onlara da etkili bir şekilde yalan söylüyorum.

Bu büyük bir karmaşa.

Telefonu elimde tutuyorum. Bu gece çalışıyorum ve Cameron'a henüz söylemedim. Akşam yemeği hazırladığı için bana gelmemi isteyen bir mesaj gönderdi. Takıldığımızdan beri her geceyi birlikte geçirdik. Numarasını çeviriyorum ve ilk çalışta cevap veriyor.

"Hey, Bloss. Elbise alışverişi nasıl gitti?" Sesi mutlu ve neşeli.

Sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ona tapıyorum. "Selam bebeğim. Tash'in gardırop alışverişi iyiydi. Sonrasında öğle yemeği için dışarı çıktık."

"Görünüşe göre onları parmağında oynatıyorsun."

Kıkırdıyorum.

"Natasha bu öğleden sonra beni aradı ve seninle işleri berbat etmememi söyledi."

Midem bulanıyor. Bu işi berbat edecek tek kişi benim. "Cam, bu gece gelemem."

"Neden olmasın?"

"Çalışıyorum."

"Ne?" Yapbozu bir araya getirirken tereddüt ediyor. "Kulüpte mi?" diye tersliyor.

Sinirlerimi yutuyorum. "Evet, saat 10'da başlıyorum."

"Hayır!" Bir an duraksadı. "Oraya gitmeni hiç istemiyorum." "Cam."

"Ashley, çok ciddiyim. Oraya gitmiyorsun. İstifanı hemen bildir."

Hırlıyor.

"Cameron, paraya ihtiyacım var."

"Orada çalışmıyorsun. Lanet kız arkadaşımı genelevde çalıştırmayacağım."

Kalbim göğsümde takla atıyor. "Kız arkadaş mı?"

Fısıldıyorum. "Evet, sen benim kız arkadaşımsın, buna alış artık." "Cam, beni dinle. Öylece gidemem."

"Ashley, Tanrı yardımcım olsun, bu gece oraya gidersen işimiz biter."

"Bu bir tehdit mi?" Şak diye söyledim.

"Bu lanet bir söz." Homurdanıyor.

Öfkesi bir saniyede sıfırdan ona çıktı.

"Cameron, bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Bu bar işi, başka bir şey değil." "O adi adamların sana bakmasını istemiyorum. Sen benimsin.

İstifanınızı bildirin."

Öfkem patladı. "Senin de o adi adamlardan biri *olduğunu* hatırlatmama gerek var mı Cameron? Aynı kulüpte üyeliği olan bir adam için işimi bırakamam. O kadar aptal değilim," diye bağıyorum.

Düşünürken bir süre sessiz kalır.

"İstifanı ver, ben de üyeliğimi iptal edeyim."

Gözlerim dolarken gözlerimi kapatıyorum. Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyor?

Bu işe ihtiyacım var.

"Cameron, bunu yapamam," diye fısıldadım. "Bu işe ihtiyacım var. Neden benimle gelip barda oturmuyorsun?"

"Lanet olası barda oturup diğerk erkeklerin sana salyalarını akıtmasını izlemeyeceğim. Sonunda birini öldürecekim."

"Cameron..." Yalvarıyorum.

"İstifa et." Sonra telefonu kapattı.

Kapıda durup kapıyı çalarken yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor. Saat 10.30.

Cameron kapıyı açıyor, yüzü rahatlıyor ve beni kollarının arasına alıp kendine yakın tutuyor. "İstifa ettim," diye fısıldadım. "Geri dönmeyecekim bebeğim." Hayatım buna bağılymış gibi ona sarılıyorum.

Beni öpüyor ve bu bana hediye ettiğı en güzel öpücük. Gözlerim anında yaşlarla doluyor.

Bu gece Cameron bana ona karşı olan duygularımı kesinlikle kontrol edemediğimi gösterdi. Beni terk edeceği düşüncesi dayanılmazdı.

Beni tekrar öpüyor ve ben onun kollarında eriyorum.

Bu gemiyi o sürüyor ve benim tek yapabildiğim dayanmak ve hayatta kalmayı ummak.

Ashley

Yan yatıyorum ve karşımdaki güzel adama gülümsüyorum. Birkaç tur seviştikten sonra çıplak ve onun yatağındayız.

Bu özel bir şey.

Onunla geçirdiğim her an kutsaldır.

İlişkimizin bitmesine neden olabileceğini bildiğim için bu gece işe gidemedim. Sahip olduğumuz şeyi asla bilerek sona erdiremem çünkü bunun nasıl bir hediye olduğunu biliyorum.

Gözleri beni izliyor ve parmaklarımı kirli sakallarında gezdirirken usulca gülümsüyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Yutkunuyor ve gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Sen," diye cevaplıyor sonunda.

Saçlarını alnından geriye doğru iterken gülümsüyorum ve onu dudaklarından nazıkçe öpüyorum. "Peki ya ben?"

"Yaptığın o yumuşak şey kafamı karıştırıyor," diye mırıldanıyor.

Genişçe gülümsüyorum. "Buna samimi sevişme denir,

Cam." Gözleri benimkileri arıyor. "Bu benim için yeni bir şey."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Benim için de yeni," diye fısıldıyorum dudaklarım onunkilere değerken. Bana sıkıca sarılıyor ve aramızdaki duygu o kadar güçlü ki, birbirimizi sadece iki yıldır tanıyor olmamıza rağmen aşk gibi hissettiriyor.

dakikalar.

Ama ne mükemmel bir iki dakika oldu. "Burada ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldıyor.

Kaşlarımı çatarak saçlarını alnından geriye doğru itiyorum ve onun bir tür iç mücadeleyle savaştığını izliyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce duraksıyor. "Bana bir şeyler oluyor. Deli gibi davranıyorum ve her şeyi benim istediğim şekilde yapmanı talep ediyorum."

"Ve?"

"Ve ben böyle biri değilim. Genelde kızların ne yaptığı umurunda olmaz." Onu usulca öptüm. "Birine yakın hissetmek seni neden korkutuyor?" "Çünkü kontrolüm yok."

"Bizi sandığından çok daha fazla kontrol edebiliyorsun Cameron."

"Sensiz bir gece geçirme düşüncesine bile dayanamıyorum," diye fısıldıyor bana sarılırken.

Gözlerim yaşardı. "Ben de yapamam. Bu gece neden istifa ettim sanıyorsun? Bunun bitmesini istemiyorum."

Bana bakmak için geri çekildi. "Özür dilerim. Sana gitmeni söylemek istemedim ama orada çalışmanı kaldıramıyorum."

Bir nefes veriyorum ve sırt üstü dönüyorum. "Sorun yok." Bir an düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse, geri dönmemi istememiş olman içimi rahatlattı." İç çekiyorum.

Dirseğinin üzerine doğru eğiliyor ve elini karnımın üzerine koyuyor. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi omzunun üzerinden ensesine doğru götürüyorum. "Eğer orada çalışmama aldırıyorsan, bu gerçekten umursamadığın anlamına gelir."

Beyni düşüncelerimi yakalarken gözleri benimkileri tutuyor. "Muhtemelen aramızdaki ilişkiyi mahvedeceğim, biliyorsun..." diye fısıldıyor.

"Tavuk gibi davranmayı bırakacak mısın?" Sırıtiyorum.

Bir süre beni izliyor ve sonunda gülümsüyor. "Haklısın. Muhtemelen bunu benden önce sen mahvedeceksin."

Ah dostum, keşke bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu bilseydi. Üstümde yuvarlanırken kıkırdıyorum.

"Bir fikrim var." Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"O da ne?" diye soruyor ağzı boynuma inerken.

"Bana şu çok iyi yaptığın hayvan şeyini göstermeye ne dersin?"

Gözleri zevkle açılıyor ve sert aletini karnıma doğru kaydırıyor. "Bu iyi bir fikir, Tucker."

Gülüyorum ve o da keskin bir hareketle içime kayıyor. "Bacaklar yukarı." Hırlıyor.

Bacaklarımı beline doladığımda gülüyorum ve o derinlere kaymadan önce geri çekiliyor. Gözlerim zevkten kapanıyor.

"Bu içki doldurmaktan çok daha iyi, değil mi?" diye fısıldıyor beni sertçe pompalarken.

Ben sıkarken kıkırdıyorum ve o zevkle inliyor.

"Siktir, evet," diye fısıldıyor kulağıma doğru.

"Beni sikmen gerek Cameron Stanton. Gerçekten sert. Hemen şimdi."

Gülüyor ve bedenini benimkinden kaldırıyor ve kollarını dikleştirerek kendisine söyleneni yapıyor.

Bugün Cuma gecesi ve Natasha'nın yarın akşamki yardım balosu için San Francisco'ya giden Stanton özel jetine biniyoruz. Kendimi Görevimiz Tehlike casus filminde gibi hissediyorum. Her yerde insanlar var ve uçağa ilk olarak Natasha ve Joshua ile birlikte çocuklar biniyor. Beş çocuk, iki dadı, görünüşe göre çocukların korumaları olan üç koruma var. Adrian, Cam, ben ve daha önce tanışmadığım Jarvis adında bir adam. Sonra altı güvenlik görevlisi daha var, Max ve geçen gece tanıştığım diğer adam. Çocukların hepsi *iPad'lerinde* sessizce oynuyorlar ve ben de şaşkınlıkla onları izliyorum. Uçmaya o kadar alışmışlar ki ürkmüyorlar bile ve heyecan verici çevrelerine hiç dikkat etmiyorlar.

"Çocuklar hep gelir mi?" Hepsinin uçağa binmesini izlerken Cameron'a soruyorum.

"Evet, her zaman. Onları asla başka bir şehirde bırakmazlar." "Ah." Kaşlarımı çatıyorum, dikkatim dağılıyor.

"Her zaman dadıları var mı?" Ben soruyorum. Geçen gece çok normal görünüyorlardı. Böyle bir şey olacağını asla tahmin edemezdim.

"Çalışıyorlar ama sadece böyle durumlarda geliyorlar. Tash evde insan olmasından hoşlanmıyor ama bazen onlara ihtiyaç duyuluyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Çocuklarınız için bir dadınız var mı?" Omuz silkiyor. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Annelerinin çalışıp çalışmadığı üzerine."

"Hmm," diye mırıldanıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde.

"Ben dadılarla büyüdüm," diye cevap veriyor. Gözlerim açılıyor. Bu yeni bir haber. "Gerçekten mi?"

B a ş ı n ı sallıyor ve elimi tutup arkasından öpüyor. "Babam çok seyahat ederdi ve annem... şey, her zaman dikkati dağınıktı."

"Oh.

Yani... sen de mi bu kadar paradan geliyorsun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Bu kadar değil, hayır. Ama evet, ben paradan geliyorum. Bunu biliyorsun."

Cameron bulmacasının bir parçası daha yerine otururken başımı sallıyorum. "Aslında yarın akşam ailemle tanışacaksın."

Gülümsüyor. "Gerçekten mi?" Bu düşünceyle midemde gergin bir kıpırtı hissediyorum.

Gülümsüyor, kolunu bana doluyor ve alnımdan öpüyor. "Evet, gerçekten."

Ona sarılırken ceketimi omuzlarıma doluyorum. Sadece Owen'ımı evde istiyorum. Etrafta bu çocuklar varken onu çok özlüyorum. Son birkaç gün onsuz korkunç geçti. Üç gün kaldı.

Korumalar kenara çekiliyor ve uçağa arkadan binmemiz sağlanıyor. Ortada bir yere oturuyoruz. Çocuklar, Natasha ve Joshua ön tarafta oturuyorlar ve çocukların sandalyeleri çoktan üzerlerine battaniyeler serilmiş, sessizce oyunlarını oynuyorlar.

Burası başka bir dünya. "Bana bu hayır kurumundan bahseder misin?" Fısıldıyorum. "Natasha ve Nicholas akıl sağlığı için bir hayır kurumu işletiyorlar." "Oh." Bir an düşünüyorum. "Nicholas kim?"

"O bizim arkadaşlarımızdan biri."

"Bugüne kadar otuz milyon doların üzerinde bağış topladılar." "Vay canına, bu inanılmaz." Gülümsüyorum. "Etkileyici."

"Tash bunun üzerinde gerçekten çok çalışıyor. Bu onun işi." "Onun ruh sağlığıyla ne ilgisi var?" diye sordum. "O bir psikolog."

Gözlerim büyüdü. "Bunu bana söylemedin mi?" Cameron omuz silkiyor.

"Sormadın ki." "Nerede çalışıyor?"

"Evlerinin yakınında kendi özel muayenehanesi var."

"Los Angeles'ta, geçen gece gittiğimiz yerde mi?"

"Hayır, Willowvale yakınlarında, onların mülkü. Çoğu zaman orada yaşıyorlar. LA sadece onların tatil evi gibi bir şey. Haftada sadece birkaç gün orada yaşıyorlar ve çocuklar okula gittiği için artık daha da az."

"Ne?" Fısıldıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" O malikane lanet bir tatil evi.

"Joshua haftanın bir günü Los Angeles'ta, diğer günler ise evden çalışıyor. Adrian onun CEO'su."

Ne oluyor be? "Yani şirketi Adrian mı yönetiyor?"

Kaşlarımı çattım. "Hemen hemen."

İnanamayarak başımı sallıyorum. Tanrım, bu tam bir saçmalık. Adrian'ın zeki biri olduğunu biliyordum ama milyar dolarlık bir şirketin CEO'su... Hiç bilmiyordum. Natasha bir psikolog ve Joshua öncü bir uygulama geliştiricisi. Cameron bir doktor. Jarvis ne iş yapıyor acaba? Zihnim Stanton klanının dinamiklerini yakalamaya çalışırken uçak gökyüzüne doğru havalanıyor.

İyi eğitilmiş ve güzel. Bu para derine akıyor.

Güneş, dün gece doğru düzgün kapatmadığımız perdelerin arasından sızıyor. Four Seasons'ın en üst katındayız. Stanton katı diyebilirim çünkü tüm kat güvenlik nedeniyle sadece bizim için rezerve edilmişti.

Diğer yarısının nasıl yaşadığına inanamıyorum. İnanılmaz görünen şey ise onların gerçekten çok iyi insanlar olması. Dün gece çocuklar yattıktan sonra Natasha ve Joshua'nın süitinde Adrian, Nicholas ve Jarvis ile akşam yemeği yedik. Pahalı şaraplar içtik ve güldük. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Sohbet doğal, zeki ve komikti ve sonunda insanlarımı bulduğumu hissediyorum... tam da her şeyi berbat etmenin eşiğindeyken.

Cameron uyuyor ve ben oturup bir süre onu izliyorum. Ne kadar güzel bir adam. Kardeşinden farklı. Adrian ve diğerleriyle olan ilişkisine bakarak daha uyumlu olduğunu söyleyebilirim ama sanırım bu doktorun bir özelliği. İnsanlarla uyum içinde olmak onun işi.

Ve benimle çok uyumlu.

Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hiç benim üzerime titreyen bir adamım olmamıştı ve o bunu yapıyor. Benim isteğim onun emridir. Bunun onun normal davranışı olmadığını biliyorum.

Diğerleri bana nasıl davrandığını görünce şok oldular. Dün gece geç saatte buraya döndük ve birlikte sıcak bir banyo yaptık. Çay içtik ve kendimi onun uçurumunun daha da derinlerine doğru kayarken hissettim. Ne yazık ki, şimdi gerçekten nasıl bir kayıpla karşı karşıya olduğumu biliyorum. Bu mutluluğu hiç yaşamadım, hayalini bile kurmadım. Dürüst olmak gerekirse böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu. Kalkıp tuvalete gidiyorum ve geri dönüp panjurları biraz açtığımda aşağıdaki sokağa bakıyorum. Sabahın erken saatleri ve güneş doğarken caddenin karşısında bir kamyon yük boşaltıyor. İşçilerin muhtemelen günün ilk işini boşaltmalarını izliyorum. Görünürde çok mutlu ve coşkuluyum ama içten içe sinirlerim kaynıyor.

Owen'ı özlüyorum.

Owen benim önceliğim. Onun için en iyisini yapmalıyım ve Cameron onu kabul etmezse çekip gideceğim... ve içimden biraz öleceğim çünkü ne kadar mutlu olabileceğimizi biliyorum. Tabii ki, muhtemelen çekip gitmek zorunda kalmayacağımı biliyorum çünkü Cameron benden uzaklaşacak. Bu düşünce içimi acıtıyor. 'O' kişiyle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeye nasıl devam edebilirdim ve sonra onu hayatımda nasıl göremezdim? Korku içime çökerken gözlerimi kapatıyorum.

"Günaydın, benim güzel Bloss'um," diye mırıldanıyor uykulu sesi.

Dönüyorum ve Cam'in yan yatmış bana baktığını görüyorum ve hemen yanına gidip oturuyorum ve onu usulca öpüyorum. "Böyle bir sabah selamıyla bir kızın gününü nasıl güzelleştireceğini iyi biliyorsun, değil mi?" Gülümsüyorum. Parmaklarımı dağınık buklelerinde gezdirip onları düzeltmeye çalışıyorum. "Yeni düzülmüş saçların var." Sırıtiyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Çünkü sürekli seninle sevişme halindeyim."

Kıkırdıyorum ve yanına uzanıyorum. Beni kollarıyla sarıyor ve mutluluk ve memnuniyetle derin derin içine çekiyor.

"Beni ailenizle tanıştırdığınız için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük." Arkamdan tutarken uykulu bir şekilde gülümsüyor.

"Bugün ne var?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum, ne istersen. Tash ve Adrian bu gece için bir şeyler organize edecekler ve Joshua da çocuklarla birlikte olacak, yani her şeyi yapabiliriz."

"Natasha ne yapacak?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Mekan boktan, bilmiyorum." "Ona yardım etmeliyim."

Gözleri kapalı inliyor.

"Evet, onlara yardım etmek istiyorum. Onu arayıp ne yapabileceğimi öğrenebilir misin?"

"Hayır, bebeğim. Bugün benimle kal."

Ayağa kalktım. "Hayır, sen Joshua'yla takıl. Ben yardım etmek istiyorum." Ayağa kalkıp Cameron'ın telefonunu aldım ve karıştırdım. Natasha'nın numarasını çevirdim.

"Hey, Cam," diye cıvıl cıvıl cevap veriyor. "Merhaba Natasha. Ben Ash."

"Oh, hey Ash."

"Bugün size yardımcı olabilir miyim diye merak ediyordum."

"Çok nazıksınız ama buna gerek yok. Bu boktan bir iş. Sadece masa falan hazırlıyoruz."

"Hayır, gerçekten. Yardım etmeyi çok isterim."

"Gerçekten mi?" Bir an düşünür. "Tamam, harika. Seni bir saat içinde alabiliriz."

"Harika, görüşürüz o zaman." Telefonu kapattım ve gülümsedim.

"Bugün beni gerçekten terk mi ediyorsun?" Cameron kaşlarını çatır. Ayağa kalkıp çaydanlığı açarken gülümsüyorum. "Kesinlikle öyle görünüyor."

Natasha, Adrian ve ben balo salonunun arka tarafında yerde oturuyoruz. Natasha ayakkabılarını çıkarmış ve her birimiz çoktan hak ettiğimiz meşrubatımızı içiyoruz. Saat öğleden sonra dört ve bütün gün kışımızı yırtarak çalıştık. Aptal koordinatör hastalandı ve onun yerine gelen kız hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden her şeyi biz yaptık. Her biri on kişilik yüz masa kurduk. Tam çatal bıçak takımı, tam masa düzenlemeleri... adını siz koyun, biz yaptık. Adrian, tereyağı bıçaklarını ve çatal bıçak takımlarını eksik bırakan beceriksiz personel yüzünden beş kez sinir krizi geçirdi. Masa çiçek aranjmanları Natasha'nın sipariş ettiği gibi değildi, bu yüzden o ve ben hepsini tekrar yaptık. İkimizin de parmaklarında yaklaşık bin gül diken var ve zorlandığımızda denizciler gibi küfredebileceğimizi kanıtladık.

"Bu gece gelemeyecek kadar yorgunum." Natasha iç geçirir. "Yatak kulağa çok ama çok hoş geliyor."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Aynen."

"Çok yoruldum. Bu işlev koordinasyonu çok fazla," diye kuru bir şekilde cevap veriyor Adrian.

Başımı arkamdaki duvara yaslıyorum. "Birazdan yemek yemezsem bayılabilirim," diye homurdanıyorum.

Natasha kahkahayı patlattı. "Seni kovalamanın yolu." Sanki bu onun suçuymuş gibi Adrian'a dirsek atıyor. "Cam'e seni beslemediğimizi bile söyleme."

Gülümsüyorum. "Yemek vardı. Sadece yemeye zamanım olmadı."

"Çok teşekkür ederim Ash. Sen olmasaydın bunu başaramazdık." Adrian elimi tutarken gülümsüyor.

Eve gidip hazırlanmak için enerji toplamaya çalışırken bir on dakika daha oturuyoruz.

Tash ayağa kalkarken, "Bu gece masada uyuyakalırsam, bu o aptal koordinatörlerin suçu," diye iç geçiriyor.

Adrian beni ayağa kaldırırken gülümsüyorum.

Natasha saatine bakar. "Ash, işi bitince kuaförümü ve makyajcımı odana göndereceğim. Altı gibi orada olurlar, tamam mı?"

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Buna gerek yok. Kendim de yapabilirim ama yine de çok teşekkürler."

"Saçmalık," diye tersliyor Adrian. Çıkışa doğru yürürken kolunu benim ve Natasha'nın omuzlarına doluyor. "İki kızımın da güzel saçlara ihtiyacı var."

Makyöz kız parlak kırmızı dudaklarımın sonuncusunu boyarken aynaya bakıyorum. Kendimi bir film yıldızı gibi hissediyorum. Üzerimde altın rengi, payetli, sırt dekolteli ve spagetti askılı bir elbise var. Saçlarım açık ve Hollywood bukleleri şeklinde ve makyajım bu dünyanın dışında. Bu elbiseyi giyeceğimi öğrendiğimde, ona uygun seksi krem iç çamaşırları bile aldım. Sinirlerim tepemde. Yorgunum ama heyecanlıyım ve bugün Cameron'ı çok özledim. Onu sadece on dakikalığına gördüm.

"Bu rujunuz, bu da üstüne süreceğiniz cila. Ve eğer biraz parlarsa gece boyunca tekrar uygulamak için pudra da burada." Modaya uygun makyaj yapan kız her şeyi uzatırken gülümsüyor.

"Tamam." Çantamı arıyorum. "Bunun için sana ne kadar borçluyum?"

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Her şey halledildi. Ödenecek bir şey yok."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Bu çok tuhaf görünüyor. "Emin misin?"

Başını sallıyor. "İyi eğlenceler." Ve bana son bir kez bakarak gülümsüyor ve banyodan çıkıyor. Dönüp bir kez daha arkamı kontrol ederken nefesimi üflüyorum. Yatak odasına, oradan da Cameron'ın elinde bir bardak viski, siyah takım elbisesi ve kravatıyla pencerenin önünde durduğu salona geçiyorum. Dönüyor ve gözleri vücudumda gezinirken seksi bir şekilde gülümsüyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye homurdanıyor çok iyi kullandığı o gel beni becer sesiyle.

Aptal gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

İncelemesini yaparken etrafımda daireler çiziyor ve bakışlarındaki sıcaklığı hissederken ellerimi gergin bir şekilde kalçalarımın siliyorum.

"Bu elbisenin neyle harika duracağını biliyor musun?" diye mırıldanıyor. "Ne?" Fısıldıyorum.

"Sikim ağzında."

Kıkırdıyorum. "Seks manyağı."

Saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru tarıyor ve köprücük kemiğimi usulca öpüyor. "Ben bir Ashley manyağıyım." Dudakları boynumda geziniyor ve sonra kulağımı öpüyor. "Çok güzel görünüyorsun, Bloss," diye fısıldıyor. "Bu gece kolumda olduğun için çok gururluyum."

Gözlerim anında yaşlarla doluyor ve o da kaşlarını çatıyor. "Neyin var?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. *Kes şunu.* "Gerçekten çok mutluyum Cam ve bunun sona ermesinden korkuyorum," diye fısıldıyorum.

Dudaklarımı dudaklarının arasına alıp beni usulca öperken gülümsüyor.

"Öyle değil.

Korkmayın."

"Aramızda bir şey olursa, çekip gitmeyeceğine söz ver," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Dili daha derine dalıyor ve sikişinin kalçamda sertleştiğini hissediyorum. "Bu kadar muhteşem olmayı bırak yoksa bu yatağın üzerine eğilip sertçe sikileceksin."

Gözyaşlarımı silerken gülümsüyorum ve birden bir şey hatırlar gibi oluyor. "Bugün sana bir şey aldım."

Kaşlarımı çattım.

Diğer odada kayboluyor ve elinde küçük, lacivert, kadife bir kutuyla tekrar ortaya çıkıp bana uzatıyor.

Bir süre kutuya baktım. "Ne var? Neden? I-"

"Sadece aç," diye araya giriyor.

Kutuyu açtığımda gözyaşı damlası şeklinde altın bir taşla sahip bir çift altın, filigran damla küpe buluyorum. Gözlerim açılıyor. "Cam, süslü küpelere ihtiyacım yok."

"Biliyorum ama süslü küpelerin olsun istiyorum."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Beni şımartıyorsun," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Hayatımda ilk kez şımartmak istediğim biri var.

Bırak ben yapayım."

Onu sevdiğimi söylemek istiyorum... ama çok erken ve bunu yapmayı düşünmeden önce ona Owen'dan bahsetmeliyim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Soyunma aynasına doğru yürüyorum ve onları giymeye başlıyorum. Arkamdan yaklaşıyor ve ellerini kalçalarımın koyarak boynumu arkadan öpmeye başlıyor. Aynada bizi izliyorum ve bunun benim Kùlkedisi anım olduğunu biliyorum - güzeller güzeli bir prens bana tapıyor. Bu anı sonsuza dek hafıza bankamda saklayacağım.

Bizi böyle hatırlamak istiyorum... aynen böyle.

Tak, tak.

Cameron gülümsüyor ve yüzüme son bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı açmaya gidiyor.

Ben Max. "Gitme zamanı."

"Hazır mısın, Bloss?" Cam sorar.

Başımı sallıyorum, gülümsüyorum ve koridora çıktığımda kadın her kapısında ve çıkışında nöbetçiler görüyorum. Gözlerim soru soran Cameron'a kayıyor. "Çocuklar bu gece burada dadılarıyla yalnız olacaklar. Etraflarında yüksek güvenlik var," diye mırıldanıyor elimi tutarken.

"Oh." Kaşlarımı çattım. Tanrım, para sahibi olmak buna değmez.

Natasha, arkasında Joshua ile birlikte odadan çıkar. Lacivert dantelli bir gece elbisesi giyiyor ve harika görünüyor.

Bana yaklaşıırken genişçe gülümsüyor. "Ashley, harika görünüyorsun."

Bir kahkaha patlattım. Nasıl bu kadar normal olabiliyor? Burada, güvenlik görevlileri tarafından kuşatılmış durumdayız ve o herkesin önünde F-bombaları atıyor.

"Sen de harika görünüyorsun," diye fısıldıyorum, beni incelemek için iki elimi de avuçlarının içine alırken.

Joshua bize yaklaşıyor, gülümsüyor ve başını sallıyor. "Joshua. Bak Ashley ne kadar güzel," diyor Tash.

"Muhteşem." Bana bir kez daha bakarken gülümsüyor.

"Ve hepsi benim," diye araya giriyor Cameron arsız bir gülümsemeye. Gülüyorum ve Natasha kolumu onunla birleştiriyor. Koridorda yürüyoruz, çocuklar da arkamızda, konuşuyorlar.

"Tüm bu güvenlikle nasıl başa çıkıyorsun?" Fısıldıyorum. Omuz silkiyor. "Sinir bozucu ama alışıyorsun." "Gerçekten gerekli mi?"

"Ne yazık ki evet. Joshua'da bazı deliller var ve geçmişte bazı olaylar yaşadık. Çocukların güvenliği konusunda takıntılı."

Soru sorarken kaşlarımı çatıyorum.

Başını iki yana sallar. "Tanrım, bu bambaşka bir Stanton hikâyesi. Bir gün sana anlatırım."

Asansöre biniyoruz ve Cameron elimi tutuyor. Joshua otelde kalan güvenlik görevlisiyle sohbet ediyor. Otelin fuayesine çıkıyoruz ve bir anda üç fotoğrafçı beliriyor. Birden kameralar yanıp sönmeye başlıyor ve bizi bekleyen siyah, süslü bir kiralık arabaya götürüyorlar.

Önce Natasha ve Joshua içeri alındı, ardından güvenlik fotoğrafçıları geri iterken ben arabaya tırmandım. Cameron içeri daldı ve kapıyı çarparak kapattı.

"Şerefsizler." Homurdanıyor.

"Bu da neydi böyle?" Kaşlarımı çattım.

Joshua gözlerini devirir ve Natasha gülümser. "Fotoğrafçılar."

"Ne için? Bu çok tuhaf. Ve çok ısrarcıydılar."

Joshua ve Cameron kıkırdamaya başlarken, Natasha sempatik bir şekilde gülümser. "Ne kadar canlandırıcı olduğun hakkında bir fikrin var mı Ashley?" Elimi kendi elinin içine aldı.

Burada benim bilmediğim daha büyük bir resim olduğunu fark ettiğimde sırtıyorum. "Hayır, pek sayılmaz." Eve döndüğümde bu ikisini kesinlikle Google'da araştırmam gerekiyor.

Onların hikayesi nedir?

Araba geceye doğru hızla ilerlerken, güzel küpelerimi kaybetmediğimi kontrol etmek için elimi kaldırıyorum ve Cameron yüzümü nazikçe öperken gülümsüyorum.

Cameron

Balo salonuna giriyoruz ve atmosfer elektrikleniyor. Tash işini biliyor ve bu balolar inanılmaz bir başarı. Tash ve Ashley

ve çok iyi anlaşıyorlar. Murph bile onu seviyor. "Ne içmek istersiniz?" Joshua bize soruyor.

"Ben bir Margarita alacağım," diye yanıtlıyor Tash.

"Ben de." Ash gülümsüyor. "En sevdiğim içki. Harika bir seçim." "Benim için viski," diye mırıldanıyorum.

Natasha gülümsüyor ve Ash ile sohbet etmeye başlıyorlar. Dikkatim dağıldı. Ashley'e ulaşmadan önce annemi bulmalıyım.

"Birazdan dönerim," diye fısıldıyorum Ash'in kulağına.

"Tamam." Gülümsüyor ve elimi sıkıyor. Joshua'yı bara kadar takip ettim. "Annemi gördün mü?"

Etrafına bir göz atar. "Hayır." Gözleri sessiz bir onaylamayla benimkileri tutuyor. "İyi fikir," diyor.

Babam kalabalığın arasından bize doğru yürürken gözüme çarpıyor. Gülüyorum, elini sıkıyorum ve onu kucaklıyorum. Babamı seviyorum. Bu gece burada olmak için Avustralya'dan geldi. Hiçbir etkinliği kaçırmaz. Uçağı sadece birkaç saat önce indi.

"Selam, baba."

Gülümsüyorum. "Oğlum nasıl?" O da sırıtıyor. "İyi.

Ashında harika."

Joshua babamızı görünce döner ve onu yakalar. İkisi birlikte gülüyorlar.

"Baba, tanışmanı istediğim biri var." Gülümsüyorum.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. Sanırım bunu ona ilk kez söylüyorum.

Onu kalabalığın arasından geçirerek odadaki en güzel kıza götürüyorum ve kız dönene kadar kolumu arkadan sarıyorum.

"Ashley, bu benim babam Robert."

Yüzü şaşkınlıkla düştü. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum." Onu iki yanağından öpüyor ve gülümsüyor, sonra dönüp Natasha'yı kollarına alıyor ve ona merhaba diyor. Üçü havadan sudan konuşurken etrafıma bakıyorum.

Annem nerede?

Birden kalabalığın arasından bize doğru yaklaştığını gördüm. Siktir et. Ashley ile tanışmadan önce onu yalnız yakalamak istedim.

"Cameron." Yaklaşırken gülümsüyor ve ben de onu kollarımla sarıyorum.

Annemi severim ama onun sıfır nezaketle edinilmiş bir tat olduğunu biliyorum.

Natasha'yı ve babamı öpüyor.

Gülümsüyorum. "Tanışmanı istediğim biri var." Şaşkınlıkla döndü.

"Bu Ashley, kız arkadaşım." Ashley'nin elini elime alıyorum ve annem kaşlarını kaldırıyor.

"Kız arkadaş," diye tekrarlıyor şaşkınlıkla. "Peki bunu bana ne zaman söyleyecektin Cameron?"

"Sana şimdi söylüyorum. Ashley, bu Margaret, annem."

Annemin gözleri Ashley'e kayıyor ve onu bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Ashley onun bakışları altında büzüşüyor ve koruyucu içgüdülerimin devreye girdiğini hissediyorum.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum." Ashley gülümsüyor.

Anne elini uzatıyor ve sahte bir gülümsemeyle Ash'in elini sıkıyor. "Ben de."

Ashley'in yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor ve babam annemin görgüsüzlüğünü sezerek araya giriyor.

"Ashley, ne iş yapıyorsun?" diye kibarca soruyor.

"Tıp son sınıf öğrencisiyim," diye uysalca cevap verirken gözleri grubun içinde benimkileri buluyor.

Öfkem yükselmeye başlarken gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

Eğildim. Onu duvara doğru çekerken kulağına "Bir kelime anne," diye fısıldıyorum.

"Ne oldu?" diye tersliyor.

"Ashley'e verdiğin o selam neydi öyle?" Şak diye söyledim.

Kaşlarını tiksintiyle çatıyor. "Birini bana kız arkadaşın olarak tanıtıyorsun ve benden mutlu aileleri oynamamı mı bekliyorsun? Unut gitsin. Biriyle görüşüğünü bana söylememeye nasıl cüret edersin? Bu kabalığın zirvesi. Seninle ilgili her şeyi bilmeliyim." Küçümsüyor.

"Sana çok açık bir şey söyleyeyim: Ashley benim için önemli ve ona iyi davranacaksın."

"Öyle bir şey yapmayacağım. Ucuz görünüyor. Nerede tanıştınız onunla? Bir karavan parkında mı?" Delici bakışlarımdan kaçmak için odanın etrafına bakındı.

"Dinle beni... Ciddiyim. Uslu dursan iyi edersin." Homurdandım.

Joshua yanıma geliyor ve annem gülümseyerek onu öpüyor. "Oh, Joshua, kardeşinle konuş. Tanrı bilir kimi yakaladı." Joshua gözlerini deviriyor. "Saçmalamayı kes anne. Ashley iyi biri."

"Onu tanımıyorsun bile." Küçümsedim. Yemin ederim, bir kez daha kaba davranırsa kendimi kaybedeceğim.

"Laflarına dikkat et Cameron," diye tersliyor. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Onunla yıllar önce tanıştım ve irtibatı kaybettik. Bana daha yeni geri döndü."

Sinsice gülümsüyor. "Bakalım ne kadar dayanacak, değil mi?" Kalabalığın arasından Ashley'e doğru yürür. "Kadınlar konusundaki sicilini biliyoruz."

Joshua gözlerini deviriyor.

"Yemin ederim, eğer Ashley'nin gecesini mahvederse, gitme vakti gelmiş demektir." Joshua sırtıyor. "Şu korumacılığa bak."

Annemin odanın öbür ucundaki Ashley ile konuşurken dişlerini çıkarmasını izlerken çenemi sıkıyorum.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sorar.

Bir kez başımı salladım. Ona karşı hissettiklerimi nasıl dile getireceğimi bile bilmiyorum. Omzuma vuruyor. "Bu o olabilir, dostum."

Alaycı bir kaş kaldırıyorum.

"Belki de aradığım odur." Alaycı bir şekilde sırtıyor.

"Siktir git, olur mu?" Kesin bir dille cevap veriyorum. Gruba geri dönüyor ve ben de durup hepsinin konuşmasını izliyorum.

Aradığım kişi o, tamam mı? Beş yıl önce biliyordum. Şimdi her zamankinden daha iyi biliyorum.

Gece eğlenceliydi ama sona ermek üzere. Ashley, Natasha ve Adrian sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi dans ediyor ve gülüyorlar. Barın yanındaki yerimden durup onları izliyorum.

"Gözlerini ondan alamıyorsun, değil mi?" Joshua soruyor. "Pek sayılmaz."

"O çok güzel."

"Biliyorum." İçkimi yudumlarken gülümsüyorum.

Bir süre onu izliyor. "Garip bir duygu, değil mi?" Nasıl hissettiğimi çok iyi bildiğini bilerek başımı sallıyorum.

Natasha'ya takıntılı ve hep öyleydi.

"Nasıl oluyor da bu kadar çok kadınla birlikte olup hiçbir şey hissetmiyorsun da sana her şeyi hissettiren bir kadınla tanışıyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Bir an düşünür.

"Bir gün çocuğun olana kadar bekle, dostum. O zaman tamamen boku yersin. Kalbin artık vücudunun içinde atmıyor bile. Onlara ait."

Kaşlarımı çatıyorum. Artık öyle hissetmiyorum.

Ashley dönüp beni görüyor ve yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. Yanına gitmem için parmağını oynattı. İçkimi bırakıyorum, bardağımı barın üzerine koyuyorum ve onu kollarıma almak için yürüyorum. Müzik eşliğinde yavaş bir vals yapıyoruz. Eğildi ve beni öptü. "Ne harika bir gece." Gülümsüyor.

"Öyleydi."

"Annen benden nefret ediyor."

"Annem herkesten nefret eder. Ona aldırış etmeyin." "Tash de öyle dedi." Umutla gülümsüyor.

Joshua gelir ve gruba katılır. Natasha'yı kollarına alır ve şefkatle öpüşürler.

Ashley onları izlerken gülümsüyor. "Tanrım, bu ikisi birbirlerine çok aşıklar, değil mi?"

Onları izlerken gülümsüyorum. "Çocukluklarından beri."

Yüzü şaşkınlıkla düştü. "Çocukken mi aşık olmuşlar?"

Birlikte gülmelerini izlerken başımı sallıyorum. "Çocukken aşık olmuşlar ve sonra birlikte olamamışlar. Yirmili yaşlarının sonunda yeniden bir araya gelmişler."

Ashely gülümsüyor içinde merak ediyorum olarak o saatler Onlar. "Sesler çok romantik."

"En inanılmaz aşk hikâyelerinden birine sahipler. Cehenneme gidip geldiler. Birbirlerine tapıyorlar."

Kaşlarını çatıyor ve sonra bana bakıp usulca gülümsüyor. "Sana tapıyorum."

Eğildim ve dudaklarını dudaklarıma aldım. "Eve gitmeye hazır mısın, Ashley Tucker, benim bütün gece sikicim?"

Yüksek sesle gülüyor ve ben de onu döndürüyorum.

"Böyle romantik bir cümleye nasıl karşı koyabilirim ki?" diye yanıtlıyor.

"Ben romantizm kategorisinde üçüncüyüm, unuttun mu?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Beş." Sırıtlıyor.

Müzik eşliğinde sallanmaya devam ediyoruz. "Beşe mi yükseltildim?"

Beni öpüyor ve sonra kulağımı ağzına doğru çekerek usulca gülümsüyor. "Belki bir yedi, ama kimseye söyleme," diye fısıldıyor. "Sokakta duyulmasını istemiyorum."

Gülüyorum. Bu kadın beni öldürüyor. "Seni eve götürmeme ne dersin? Sana onluk verebileceğimi bildiğim bir yere."

Dudaklarını yalıyor ve o kocaman güzel gözleri parlayarak bana gülümsüyor.

Bu gece kendimi bu kadının derinliklerine gömmeliyim. Sikeyim. Doyamıyorum.

Yeterince yaklaşıyorum.

Kalçalarımı öne doğru itiyorum ki onun için ne kadar sert olduğumu hissedebilsin. "Beni becermek istiyor musun Cam?" diye fısıldıyor seksi bir şekilde.

"İstediyimi biliyorsun."

Gözleri dudaklarıma kayarken gülümsüyor. "Bedenim senindir. Sadece onu almak zorundasın."

Kaşımı kaldırıyorum. Onun vücudunu istiyorum. Tüm vücudunu istiyorum. O güzel kıcı da hedef listemde.

"Eve gidiyoruz, Bloss. Akşam yemeğine ihtiyacım var."

Yatağın ucunda duruyorum. Çırılçıplak uzanmış beni bekleyen kızın görüntüsü karşısında sikim güm güm atıyor. Odayı sadece küçük bir lamba aydınlatıyor. Ashley takım elbisemi yavaşça çıkarmamı izlerken tahrik olmuş bir şekilde kıvranıyor. Önce ben onu soydum. Bütün gece bunu yapmak için bekledim. Gözlerim onunkileri tutarken papyonumu çözüyorum ve bir kenara atarken seksi bir şekilde gülümsüyor. Sonra gömleğimin düğmelerini tek tek açtım ve pantolonumu çıkardım. Hayatımda bir kadın için hiç bu kadar sert, bu kadar ateşli olmamıştım.

Bu fiziksel olduğu kadar zihinsel bir durumdur.

Yatağın kenarında dizlerimin üzerine çöküyorum. Beni bu şekilde hissettirebilen bu kadının her santimine tapmam gerekiyor. Bacaklarımı açıyorum ve pembe etini önüme seriyorum.

Mükemmellik.

Elimde olmadan parmağımı içeri kaydurdım ve etrafımda kenetlendiğini hissettim.

Sikim takdirle pompalanıyor.

"Cameron," diye inliyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve dile gelmeyen bir şekilde onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. "Biliyorum bebeğim," diye fısıldıyorum. "Biliyorum."

Başımı eğiyorum ve kokusunu derin derin içime çekiyorum, gözlerim coşkuyla kapanıyor. Dilim bir tat almak için dışarı fırlıyor, sadece onun bana verebileceği cennetten bir tat.

Daha derin yalıyorum ve sonra emmek zorundayım. Elimde değil. Onu sertçe emerken neredeyse vahşileşiyorum. Elleri başımın arkasına düşüyor ve zevkle inliyor.

Ona karşı gülümsüyorum. Çok uzun ve zor bir gece olacak.

Ashley

Kalbim göğsümde küt küt atarken evimdeki masada oturuyorum. Pazartesi akşamı. Evimdeyiz ve Cameron bize akşam yemeği pişirdi. Owen sabah eve geliyor ve Cam'e hemen söylemem gerekiyor. Birbirimizden ayrılamıyoruz ve daha önce hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim. Dün gece geç saatte uçtuk ve bugün çalıştık. Bugün ameliyattaydı, o yüzden onu göremedim. Onsuz geçen günler çok uzun. Artık her geceyi birlikte geçireceğimiz varsayılıyor. Doğal olan bu, doğru olan bu. Masanın üzerinden onu izlerken kalbim göğsümden çıkmak üzere.

"Cam, seninle konuşmam lazım." "Ne hakkında?"

Onu izlerken duraksadım. *Lütfen bunu iyi idare edin. Lütfen, lütfen bunu iyi idare edin.*

"Sana kendimle ilgili söylemediğim bir şey var."

Kaşlarını çattı. "Devam et."

Ağzım birden zımpara kağıdı gibi kurudu ve konuşamıyorum. Bunu nasıl söyleyebilirim?

"Bilmeni isterim ki bu benim kim olduğumu değiştirmez. Kim... kim olduğumuzu mu?" Kekeliyorum.

"Neden bahsediyorsun?" "Benim bir oğlum var."

Yüzü düştü. "Ne?" "Bir oğlum olduğunu söyledim."

Gözleri dehşetle açılır ve elindeki bardakla şiddetle ayağa kalkar. "Oğlum var da ne demek?" Hırlıyor. "Nerede o?"

"On iki gündür büyükannesinde. Yarın dönecek," diye aceleyle söze giriyorum.

Elini saçlarında gezdiriyor. "Kaç yaşında?"

Gözlerim yaşardı. "Dört yaşında."

Öfke yüzünü dolduruyor. "Biz birlikte olduktan sonra mı çocuk yaptın?" Başımı salladım.

Şarap kadehini duvara fırlatıyor ve kadeh her yere dağılıyor. "Cameron, sakın ol," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından. Daha önce hiç kimseyi

çok öfkeli.

Kapıya doğru fırlıyor. "Cameron, bekle!" Ağlıyorum.

"Ben çocuk yapmam, Ashley. Bunu bana nasıl söylemezsin?" "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez..."

Olduğu yerde durdu ve sanki ben bir aptalmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Bu her şeyi değiştirir." Paltosunu kaptığı gibi ön kapıdan dışarı fırlıyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Gözyaşlarım şok içinde yüzümden aşağı akıyor.

"Cameron," diye fısıldıyorum sessizliğin içinde. "Geri gel."

Ashley

AMAÇ TUHAF BİR ŞEY. Geçen hafta zamanımı bir adamla geçirdim ve sanki tam da yapmam gereken şey buymuş gibi hissettim - sanki kader devreye girmiş ve benim için her şeyi halletmiş gibi.

Ancak bu hafta zamanımı burada olmamın sebebi olan küçük bir adamla geçireceğim.

O benim amacım.

O benim dünyam. Düne kadar sahip olduğum hayali dünya sadece bir sis perdesiydi, mutluluğun optik bir yanılsamasıydı.

Cameron benim gerçekte kim olduğumu bile bilmiyor.

Geçen hafta bugün işten izin aldım. Şimdi LAX havaalanının kalabalık geliş salonunda oturmuş derin düşüncelere dalmış durumdayım. Bir saat erken geldim. Evde yerimde duramadım. Cameron dün gece geri gelmedi ve birkaç saat sonra aradığımda da telefonuna cevap vermedi.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum. Beni bu şekilde yargılamaya hakkı yok.

İstediklerini elde edemediği için öfkeyle şarap kadehini kırmaya hakkı yoktu.

Perişan, hayal kırıklığına uğramış ve en soğuk yatağымda uyuyamamış bir halde sabahladım ve en sevdiğim iki insanın bugün eve gelişini kutlamak için evimi baştan aşağı temizledim.

Benim halkım.

Benim gerçek insanlarım.

"Ashley'e kahve," diye sesleniyor kız.

Kahvemı alırken gülümseyip bir adım öne çıkıyorum ve sonra gidip pencerenin yanına oturup piste bakıyorum.

Onunla konuşmam gerek. Söyleyecek çok şey var. Telefonumu çıkardım ve bir süre ona baktım. Oyun oynamıyorum. Hatalıydım ve bunu biliyorum. Ona söylemeliydim ama aşık olmayı ya da hislerime karşılık vermesini beklemiyordum. Bilmiyordum.

aramızdaki bağı bu kadar hızlı gelişeceğini tahmin edemezdim. Tanrı aşkına, toplam on gün birlikte olduk. Her gün ona söylemem gerektiğini biliyordum ve her gün korkuyordum.

Bunu hak ediyorum.

İsmine tıkladım ve ara tuşuna bastım. Çalışıyor ve sonra sesli mesaja düşüyor. Aramayı reddettiğini bildiğim için gözlerimi kapatıyorum.

Yine de mesaj bırakıyorum. "Cameron, benim." Etrafıma bakınırken bir an duraksıyorum. "Seninle konuşmam gerek Cam. Birkaç şeyi açıklamam gerek." Gözlerim yaşardı. "Beni ara... lütfen," diye boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışıyorum. "Bu akşam işten sonra gelebilir misin?" Etrafıma bakındıktan sonra nerede olduğumu fark ediyorum ve gözyaşlarımı öfkeyle siliyorum. "Sonra görüşürüz, umarım." Telefonu kapatıyorum. Sönük bir nefes üflüyorum.

Başardım. Umarım yarın onu işte görmeden önce bu gece gelir.

"Anne!" Owen koşup kollarıma atlarken sesleniyor. Neredeyse ayaklarımı yerden kesecekken gülüyorum ve onu sıkıca kucaklıyorum.

"Ah, bebeğim. Seni çok özledim," diye fısıldıyorum onu yüzünün her yerinden öpmeye başlarken ve ona sımsıkı sarılırken.

Anında rahatladığımı hissediyorum ve iyi olacağımı biliyorum... çünkü hayatımda önemli olan tek erkek Owen.

Ayağa kalktım ve Jenna'yı kucakladım. "Seni özledim, Jen." Gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

Geride duruyor ve beni incelerken yüzümü kavırıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Olacağım."
Kaşlarını çattı.

Owen'ın çantasını ondan alıp omzuma atıyorum. "Konuşacak çok şeyimiz var evlat." Elini tutarken gülümsüyorum. "Hadi gidip bavulunu alalım."

Saat öğleden sonra 3 ve Owen'la el ele tutuşarak caddede yürürken dondurmamı yalıyorum. Natasha'nın elbisesini bana söylediği kuru temizlemeciye bıraktım. Bunu da aradan çıkarabilirim.

Owen ve ben bu öğleden sonra şehirde yolumuzu yiyoruz ve gülümsemeden duramıyorum.

O evde. Benim küçük adamım evde.

"Ashley?" Bir kadın sesi duydum.

Dönüyorum ve Cameron'ın annesi Margaret'in arkamda durduğunu görüyorum.

Sikeyim.

Yüzüm düştü. "Oh, merhaba, Margaret."

Gözleri Owen'a, sonra tekrar bana ve sonra tekrar Owen'a kayarken gülümsüyormuş gibi yapıyor. Oh lanet olsun. Görülecek onca insan varken.

"Sen olduğunu sanmıştım." Gülümsüyor. "Buralarda ne işin var?"

"Ah..." Tereddüt ediyorum. "Hafta sonu giydiğim elbiseyi kuru temizlemeciye bıraktım."

Owen'ı incelerken gülümsüyor, hesapçı gözleri tekrar bana dikiliyor. "Evet, ben de oraya gidiyorum."

"Seni gördüğüme sevindim Margaret," diye yalan söylüyorum. Bu kaltaktan uzaklaşmalıyım.

Cehennemden gelen kayınvalideye yepyeni bir anlam katıyor. "Peki bu kim?" Owen'a gülümsüyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu Owen." Tereddüt ediyorum.

"Benim oğlum." Kaşlarını çatarken ağzı açık kaldı. "Bir oğlun olduğunu fark etmemiştim."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Evet." Bana bakan küçük meleğe bakıyorum. "Dünyanın en iyi oğluna sahibim."

Owen ikimizin arasına bakarak neşeyle birbirine bağlı ellerimizi sallıyor.

"Ne kadar güzel," diye yalandan cevap veriyor.

"Seni gördüğüme sevindim Margaret, ama acelem var. Kusura bakma." Gülümsedim ve neredeyse Owen'ın kolunu yuvasından çıkaracaktım.

Benim uzaklaşmamı izlerken olduğu yerde hareketsiz duruyor. Köşeyi dönüyorum ve kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken arabaya doğru koşuyorum.

O kadın tam bir şeytan.

Cameron

Hastanede park halindeki arabamda oturuyorum. Çocuk hastanesinden yeni dönüyorum. Bu sabah reddettiğim sesli mesaja tıklıyorum ve dinliyorum.

Bu Ashley. Sesi ağır bir duyguyu da beraberinde getiriyor. "Cameron, benim." Bir duraklama oldu. "Seninle konuşmam gerek Cam. Birkaç şeyi açıklamam gerekiyor." Dinlerken nefesimi dışarı veriyorum. "Lütfen beni ara." Ağlıyor, sesini duyabiliyorum. "Bu akşam işten sonra gelebilir misin lütfen?" Burnumun kenarını sıkarak dinliyorum. Onu üzgün duymaya dayanamıyorum. "Sonra görüşürüz... Umarım." Hat kesiliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum.

Midem bulandı.

Bizim için planlarım vardı. Bir geleceğimiz olması için planlar... ve sonra o her şeyi zaten başka biriyle yaptığını ve kanıt olarak bir çocuk olduğunu söyledi.

Başımı sallıyorum ve yenilenmiş bir kararlılıkla dışarı çıkıp kapımı çarparak kapatıyorum.

Berbat bir gün geçirdim. Artık açıkça flört eden ve hastaların önünde söylediğim her şeye gülen Amber ile çalışmak zorundaydım. Onu boğmak üzereyim. Onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. Tanrı aşkına, ben onun patronuyum.

Resepsiyona doğru yürüyorum ve Mia'yı görüyorum. Asansöre binmek için hızla döndüm ama o beni gördü.

"Cameron?" diye sesleniyor.

Kahretsin. Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Merhaba."

O dar hemşire üniformasını giymiş, koca memeleriyle yüzüme bakıyor. "Nerelerdeydin? Birkaç haftadır senden haber alamıyorum."

Başımı garip bir şekilde kaşıyorum.

"Meşguldüm." "En sevdiğin kız için çok mu meşguldün?" Sırıttırıyor.

Gülümsüyorum. Mia tanıdığım en karmaşık olmayan kadın. Sevişiyoruz. Uzun zamandır sevişiyoruz. Bağlanmak yok. Duygu yok... olması gerektiği gibi. "Asla." Sırıtiyorum.

"Sonra görüşmek ister misin?"

Teklifini düşünürken dudaklarımı büzüyorum. "Havamda değilim Moo," diye cevap veriyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ne zamandan beri havanda değilsin?" "Bugünden beri." İç çekiyorum.

"Sizi havaya sokabilirim. Mükemmel bir stres gidericiyimdir."

Gözlerim yere düşerken gülümsüyorum. Belki de ihtiyacım olan şey budur? "Göreceğiz. Seni sonra arayabilirim," diye cevap veriyorum asansöre doğru yürürken.

Gülümsüyor ve heyecanla ayak parmaklarının üzerine çıkıyor. "Dört gözle bekleyeceğim," diye sesleniyor arkamdan.

Asansöre biniyorum ve kapılar onun üzerine kapandığında minnettar oluyorum. Asansörün arkasında el ele tutuşan yaşlı bir çift gülümsüyor ve ben de başımla onaylıyorum. Harika. Yaşlı insanlar. Mutlu, aşık yaşlı insanlar. Tam da ihtiyacım olan şey.

Eve gidip spor salonuna gitmek istiyorum. Bu gün yeterince çabuk bitemez. Ashley'nin bugün neden izinli olduğunu şimdi anlıyorum. Oğlunu havaalanından almak zorundaydı. İçimdeki öfkenin kaynadığını hissediyorum.

Ona o kadar kızgınlım ki, doğru düzgün göremiyorum. Onu tanımıyorum bile. Gerçekte kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Ben orada duygusal, dürüst ve acınası bir haldeyken o bana dişlerinin arasından yalan söylüyor.

Asansör açıldı ve koridordan ofisime doğru yürüdüm. İlişki olayını ilk kez denedim ve yandım, hepsi bu. Bunu bir daha yapmayacağım.

Seks bu saçmalıktan çok daha kolay.

Ofisime girdim ve oturdum. Telefonum çaldı ve ekrana baktım. Joshua.

Cevap veriyorum. "Hey."

"Hey, dostum. Eve giderken ofisime uğrayabilir misin?"

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Anlaşma için imzalamanı istediğim bazı şeyler var."

"Siktir, dostum. Çok kötü bir gün geçirdim. Yarına kadar bekleyemez mi?" Joshua ve ben bazı mülklere ortak yatırım yapıyoruz.

"Kıçında ne var?" diye soruyor.

"Yok bir şey. Yorgunum," diye çıktım.
"Sadece iki dakikalığına içeri gel. Evrakları hazırlayacağım."
Gözlerimi deviriyorum. "Peki." Telefonu kapattım.

İki saat sonra Joshua'nın en üst kattaki ofisine girdim.

Saat altıyı biraz geçiyor ve personelin çoğu bugünlük evlerine gitti.
Ben içeri girdiğimde masasında oturuyordu.

"Bir gün bile bekleyemeyen şu belge nerede?" Masasına otururken gözlerimi deviriyorum.

Joshua gülümsüyormuş gibi yapıyor ve köşedeki deri kanepeyi işaret ederken elinde kalem tutuyor. Annem orada oturuyor. İçeri girdiğimde onu görmedim.

"Anne?" Kaşlarımı çattım. "Üzgünüm, seni orada görmedim."

Ayağa kalkıyor, yanıma geliyor ve yanağımdan öpüyor. "Merhaba, sevgilim." Ellerini iki yanağıma da koyuyor ve bana bakıyor. "İyi misin canım?"

Midem bulanıyor. Duygularımı ondan asla saklayamazdım. "Evet, tamam." İç çektim.

Yanıma geliyor ve pencerenin yanında durup dışarı bakıyor. Joshua'ya kaşlarımı çatıyorum. *O ne yapıyor?*

Omuz silkiyor.

"Bugün Ashley'e rastladım, Cameron."

Çenem sıkılıyor ve gözlerim Joshua'ya kayıyor. "Sen mi yaptın?" Kesin bir dille cevap veriyorum.

"Evet. Natasha'nın elbisesini kuru temizlemeye bırakıyordu."

Gözlerim yere düşerken sessiz kalıyorum.

"Yanında bir çocuğu vardı. Oğlu."

Gözlerimi deviriyorum. İşte başlıyoruz.

Joshua soru sorar gibi kaşlarını çatıyor.

"Ashley'nin bir oğlu mu var?" "Evet. Daha dün gece öğrendim," diye cevap veriyorum.

Gözlerini genişletir. "Siktir," diye fısıldar kendi kendine. "Ashley'i ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sorar.

"Açıkçası düşündüğüm kadar iyi değil. Bir oğlu olduğunu bilmiyordum." Yanına gidip pencereden aşağıdaki caddeye bakıyorum.

"Çocuk senin, Cameron." Ona döndüm. "Ne?" Kaşlarımı çattım.

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Hayatım üzerine bahse girerim." "O değil. İmkânı yok. Bu çok saçma-" diye homurdanıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun anne?" Joshua araya girer. "Onunla daha önce tanıştın mı?" diye sorar.

"Evet, ama..."

"O zaman çocuk dört ya da beş yaşında olmalı? Ve o yaşta size tıpatıp benziyor."

Oda altımda dönmeye başladığında kaşlarımı çatıyorum. "Bu... bu mümkün değil," diye kekeliyorum.

"Size söylüyorum. Blake'in tıpatıp aynısı."

"O zaman belki de Joshua'nındır, çünkü prezervatif takmıştım," diye bağıriyorum. Sesi soluğu kesiliyor ve kollarını kavuşturuyor. "Üzgünsün."

"Peki bunun neden olabileceğini düşünüyorsun?" Bağıriyorum. "Bilmediğim bir oğlum olduğunu söylemek için beni kandırıyorsun." Başımı sallıyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Çok heyecanlandım."

Joshua'ya dönüyorum. "İmzalamam için bir şeyiniz var mı, yok mu?"

Joshua sersemlemiş bir halde yere bakarken başını sallıyor. O da benim kadar sarsılmış durumda.

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "İkinizle de sonra görüşürüz." Dışarı çıkıyorum ve yeraltı otoparkındaki arabama doğru ilerliyorum. Vücuduma sertçe pompalanan öfkeli kanın sesi kulakları sağır ediyor ve karanlık arabada oturup umutsuzca sakinleşmeye çalışırken başımı ellerimin arasına alıyorum.

Onunla Vegas'ta tam olarak ne zaman tanıştım?

Hesap yapmaya ve geriye doğru çalışmaya çalışıyorum. Ne kadar zaman önce olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yıllar, o kadarını biliyorum. Nasıl öğreneceğim? Bir an düşünüyorum ama beynim o kadar sarsılmış ki doğru düzgün düşünemiyorum. Telefonumu çıkardım ve onu aradığım zamanki ilanlara göz attım. Tarih 2012'ydi. Yaklaşık beş yıl önce, tam olarak.

Kaşlarımı çatıyorum. Annem Ashley'nin oğlunun dört ya da beş yaşında olduğunu söyledi.

Düşünürken bir süre karanlığa bakıyorum.

Hay sikeyim.

Arabamı çalıştırıyorum ve yavaşça otoparktan çıkıp garaj yolunun sonunda oturuyorum.

Şimdi ne olacak?

Ashley

Sokağa bakarken salonda volta atıyorum. Owen, Jenna ve ben akşam yemeğini yeni yedik ve Cameron'ı tekrar aramalı mıyım diye düşünüyorum. Oğlum salonda *Lego* oynuyor ve Jenna da onun yanında kitap okuyor. Midem bulanıyor.

Cameron neden beni aramıyor?

Evin önüne bir araba yanaşiyor ve ben de tül perdelerin arasından bakarak tanıdık *Aston Martin'in* park ettiğini görüyorum.

Kalbim daha hızlı atıyor. Vay anasını.

Hızlıca arka taraftaki salondan çıktım ve Jenna'nın ayağına vurdum. Kitabından başını kaldırdı.

"O burada," diyorum.

Gözleri büyür ve alt dudağını ısırır.

Ellerimi ağızma kapatıp evin önüne doğru yürüyorum ve perdelerin arasından dışarı bakıyorum. Cameron arabasında oturuyordu.

Kahretsin, ne yapmalıyım?

Sakinleşmeye çalışırken bir süre öylece duruyorum, ancak o arabadan inip kapıyı çarparak çıkıyor. Ne olduğunu anlamadan ön kapıyı açtım ve o merdivenlerin dibinde duruyordu.

Gözlerimiz buluşuyor ve pişmanlık beni sertçe tekmeliyor.

Acı içinde kaşlarını çatıyor. "O benim mi?"

diye fısıldıyor. Gözlerim yaşla dolarken

başımı sallıyorum. "Evet."

Bana boş boş bakıyor.

"Konuşmamız gerek Cam," diye

fısıldadım. "Sana söyleyecek hiçbir

şeyim yok."

Nefesim kesiliyor ve kapı arkamdan çarparak kapanıyor. Owen'ın dışarı çıktığını görmek için döndüm. Gözlerim Cameron'a dönüyor ve yüzü dehşet içinde düşüyor.

Owen babasına benziyor. Aynı kıvrıkcık siyah saçlar. Aynı gözler. Aynı ten.

Owen'ın başını okşuyorum. "Owen, bebeğim. Seni arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum."

Owen Cameron'a

gülümsüyor. "Bu Cameron."

"Merhaba Cameron." Owen mutlulukla gülümser ve Cameron'ın elini sıkamak için uzanır, Cameron onun elini tutup sıkarken gözyaşlarıyla savaşıır.

"Merhaba Owen," diye fısıldıyor.

Boğazımdaki yumru neredeyse beni boğacaktı.

Kapı tekrar çarpılır ve Jenna elinde arabanın anahtarlarıyla görünür.

"Owen'ı dondurma yemeye götüreceğim," diye anons eder.

Cameron'ın gözleri önündeki basamaklara sabitlenmiş, şokta.

"Jenna, bu Cameron," diye mırıldandım.

"Merhaba Cameron." Kadın sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba," diye başını kaldırmadan robot gibi cevap veriyor.

Owen ve Jenna arabaya binip uzaklaşmadan önce onu öpüyorum.

"İçeri gel. Lütfen. Konuşmamız gerek."

Gözleri nihayet benimkilerle buluşmak için yükseliyor, ama bu sefer öfkeyle parlıyorlar ve onunla yalnız kalmaktan biraz korkuyorum.

Eve giriyor ve salondaki yerini alırken

ben de onu takip ediyorum. "Konuşmaya başla," diye sessizce emrediyor.

Umutsuzluk gözyaşları gözlerimi doldururken başımı sallıyorum.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Başlangıca ne dersin?" Homurdanıyor.

Ses tonu karşısında sığıyorum. "Kızma," diye fısıldıyorum.

"Kızma mı? Kızma mı lan?" Kanepeyi tekmelerken haykırıyor.

"Size nasıl söyleyeceğimi bilemedim, yalan söyledim ve evraklarda çocuğum olmadığını söyledim. Ben... Ben başımı belaya sokmak istemedim," diye kekeliyorum aceleyle.

Gözlerini kapatır ve tiksintiyle başını sallar.

"Bu artık bizimle ilgili değil, Cam. Bu denklemde bizim bir önemimiz yok," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Bir oğlumuz olduğunu öğrendiğinizde, çocuğunuzun annesi olacağımı ve başka bir şey olmayacağımı biliyordum - çocuğunuzla birlikte ortaya çıkan bir psikopat." Yüzümü buruşturuyorum, gözyaşlarım hâlâ akıyor. "Artık sana umutsuzca aşık olan kadın olmayacaktım."

"Sakın buna cüret etme," diye bağılıyor beni işaret ederken. "Sakın bana beni böyle sevdiğini söyleme!"

"Ama ben Cameron'ı tanıyorum," diye ağlıyorum.

"Kafamı karıştırmayı bırak! O benim değil, olamaz. Prezervatif takmıştım. Oradaydım, hatırladın mı?"

"Biliyorum," diye hıçkırıyorum. "Bir tanesi kırılmış olmalı. Ben de iğne oluyordum. On altı haftalık hamile olana kadar ondan haberim bile olmadı."

Kaşlarını çatıyor, dinlerken yere bakıyor.

"Beş yıl boyunca taşıdığım utanç hakkında bir fikrin var mı? Çocuğumun babasının adını bile bilmiyordum," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Seninle iletişim kurmamın hiçbir yolu yoktu. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum." Başımı salladım. "Ailem adını bile bilmediğim bir adamdan hamile kaldığım için çılgına dönmüştü."

Boğazındaki yumruyu yutar.

"Cameron, sana söylemedim çünkü bir hafta boyunca yalnız kalmanı istedim." Ağladım. "Sadece bir hafta. Bencilce olduğunu biliyorum ama yaşadığım en mutlu on gündü."

"Yapma." Hırlıyor.

"Bu artık bizimle ilgili değil. Bu Owen'la ilgili."

Başını öne eğdi. "Bunu yapamam."

"Yapmak zorundasın."

"Hiçbir şey yapmama gerek yok."

"Evet, var. Owen'ın bir babaya ihtiyacı var, bu yüzden bir adım öne çıkacak ve baba olacaksın."

"Cehenneme git!" diye bağılıyor.

"Büyüme vakti geldi Cameron."

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Yaşadığım sürece bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Yüzüm allak bullak oluyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Son bir bakışla, aceleyle ayrılıyor ve kapıyı çarpıyor, kalbim fiziksel olarak göğsümü ağrıtıyor.

Dışarıda arabanın çalıştığını ve caddede çığlık attığını duyuyorum. Yüce Tanrım, bana yardım et.

Bir şey beni uykumdan uyandırdığında hava daha yeni aydınlanmıştı.

Bam, bam, bam.

Bu da ne böyle?

Sayıklıyorum ve sanki daha yeni uykuya dalmışım gibi hissediyorum. Zor bir gece oldu. Bornozumu alıp aşağıya iniyorum ve kapıyı çalan kişinin yanına gidiyorum.

Cameron mı?

Kapıyı aceleyle açtığımda karşımda bir şerif buluyorum. Yüzüm düştü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Ashley Tucker siz

misiniz?" "Evet."

"Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?"

Kaşlarımı çattım. "Bu neyle ilgili?" Masaya gidip cüzdanımı alıyorum ve ehliyetimi veriyorum.

"Burayı imzalayın lütfen." İmza satırını işaret ediyor.

İmzalıyorum ve bana zarfı verip gidiyor. Zarfı yırtıp açıyorum ve belgeyi çıkarıyorum.

Babalık ve DNA testi için mahkeme emri.

İçimden soğuk bir ürperti geçerken gözlerim yükseliyor. Çirkinleşmek üzere.

Ashley

Mutfak masasına oturdum ve derin düşüncelere dalmış bir halde kahve fincanıma üfledim. "Ne yapacaksın?" Jen soruyor.

Omuz silkiyorum. "İşe giderim, işimi yaparım." Bir an duraksıyorum. "Eliza'yı ara ve bar işimi geri almak için yalvar. Her zamanki gibi devam et." DNA testi için mektubu eline alıyor ve onuncu kez tekrar okuyor. "Yani bu gece tıp merkezine mi gitmen gerekiyor?"

Başımı salladım. "Bizimle orada buluşacak." Sönük bir nefes üflüyor ve başını sallıyor. "Kahretsin, bu korkunç." Sırıtiyorum. "Bu korkunç değil. Bu bir rahatlama. Korkunç olan oğluna babasının kim olduğunu söyleyememek." Gözlerimi açtım. "Bu korkunç." "Bugün onu işte gördüğünde ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen her zamanki gibi şımarık bir velet gibi davranmaya devam edecektir." "Peki ya sen ve o?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "O iş bitti. Dün gece ona onu sevdiğimi söylediğimde ve o da bunu yüzüme vurduğunda bu şans mahvetti."

Jen kaşlarını çatıyor ve masanın üzerinden elimi tutuyor. "Sadece şokta, Ash." "Umurumda değil." Kahvemi yudumluyorum. "Pek çok şey olabilirim Jen, ama zayıf onlardan biri değil."

Hüzünle
gülümsüyor.

"Bekâr bir ebeveyn olarak tıp fakültesini şans eseri bitirmedim. Bunu kendi başıma yapabilirim. Ondan hiçbir şey istemiyorum. Siktirip gidebilir."

Ellerini saçlarında gezdirirken, "Çok uzaklara, Ash," diye fısıldıyor. "Owen yarın anaokuluna başlıyor, unuttun mu?" Gülümsüyorum. "Bu demek oluyor ki

Kendine biraz daha zaman ayırabilirsin."

"Tanrım, bu aklımdaki son şey," diye mırıldandı çayına doğru.

"Sen yokken komşumuzla konuştun mu?"

Gülümsüyor. "Öyleydi aslında. Her gün birbirimize mesaj attık."

Gözlerim açıldı. "Gerçekten mi?"

Kıkırdıyor. "Evet, ama dün gece onu mahvetti." "Neden?"

"Bana bir penis fotoğrafı gönderdi. Neden erkekler aletlerini görmek istediğimizi sanıyorlar?"

Genişçe gülümsüyorum. "Çünkü onlar aptal ve penislerin güzel olduğunu düşünüyorlar." Başımı sallıyorum. "Görebilir miyim?" diye soruyorum.

Gözlerini genişletiyor. "Hayır. Sadece benim gözlerim için." Sırıtiyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Nasıldı?" "Müthişti," diye fısıldıyor ve ben gülüyorum.

"Neden bu gece oraya gidip bir aksiyon fotoğrafı çekmiyorsun?"

Gülümsüyorum.

Heyecanla gülümsüyor. "Belki." Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırtıyor. "Yine de bitlerimde ciddi bir lazere ihtiyacım var."

"Bugün bir randevu almaya çalışın."

"Evet, yapacağım." Bana bakıyor ve elimi tekrar avuçlarının içine alıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı sallıyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. İyi değilim. Hiç iyi değilim ama yığılıp kalamam. Bu artık Owen'la ve onun neye ihtiyacı olduğuyla ilgili.

İhtiyaçlarımın artık bir önemi yok.

Dr. Stanton'ın gelmesini beklerken diğer stajyerlerle birlikte koridorda bekliyorum. Karnımda bir ateş var, yanmaya başlayan bir kor. Bu sabah o kağıtları bana tebliğ ettiğinde, içimde bir kibrit çaktı.

Babası olduğunu söyleyerek beni sorgulamaya nasıl cüret eder? Gerçekten onu kandırmaya çalışacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyor? Belli ki benim gevşek olduğumu ve etrafta dolaştığımı düşünüyor. Altı yılda iki lanet adamla yattım ve sonra oğlumun babalığı hakkında yalan söyleyip söylemediğimi sorguluyor.

Aptal olduğumu
düşünüyor olmalı. Daha
çok aptal.

Burada sorgulanması gereken tek şey onun karakteri.

O iyi bir adam, diye bağıyor içimden bir ses ve ben bunun doğru olduğunu biliyorum. Umarım bir gün dost olabiliriz, ama şu anda çok büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Aslında, hayatımda hiç kimse tarafından bu kadar hayal kırıklığına uğratıldığımı hissettiğimi sanmıyorum.

Köşede beliriyor ve ona bakmak zorunda kalmamak için başımı eğiyorum.

"Herkesе günaydın." Rahatça gülümsüyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum herkesle birlikte, göz teması kurmadan. "Umarım hepiniz iyi bir gece geçirmişsinizdir?" diye soruyor.

Burun deliklerim alevlendi. Kapa çeneni ve turlara başla, göt herif.

"Dün geceki ateşli randevumdan dolayı biraz yorgunum." Amber aptalca gülümsüyor.

Tanrım, yalakalık. *Kapa çeneni.* Cameron'la açık açık flört etmesi sinirlerimi bozuyor.

Cameron'ın yüzünde bir gülümseme izi beliriyor ama sonra bunu gizliyor. "Mükemmel." Sırıttıyor. "En azından buralarda birileri ateşli randevular yaşıyor," diye ekliyor.

Grup gülüyor.

Ona bakma. Ona bakma. Sakın ona bakma.

Kıçına sıcak bir çubuk sokmama ne dersin, salak? Bu ateşli bir randevu sayılır mı?

Çünkü bu tamamen yapılabilir.

O turuna başlıyor ve ben de grubun arkasından takip ediyorum. O her zamanki esprili ve eğlenceli halini takınırken, ben burada kırık ve öfkeli kalbimden akan kanla boğuluyorum.

Gloria'nın odasına gidiyoruz ve Cameron arsızca gülümsüyor. "En sevdiğim kız bugün nasıl?" Gülümsüyor.

Kaşlarını çatıyor ve yalandan öksürüyor. "Bugün pek iyi değilim doktor."

Elini usulca kendi elinin içine alırken onun çizelgesini alır ve okur.

Gloria ona gülümsüyor. Gözlerimi tiksintiyle kaçırıyorum.

Beni tamamen görmezden gelirken onun burada herkesle bu kadar nazik ve eğlenceli olmasını izlemek katlanılması zor bir durum. Belki de Jameson'ın takımına transfer olmayı istemeliyim?

Evet, belki de bu iyi bir fikirdir. Bunun üzerinde düşünmem gerekecek. Sabah turları sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ve hep birlikte oturduğumuz her zamanki kuşluk kahvesi için kafede duruyoruz. Etrafımızdaki boş masalara bakıyorum ve başka bir yere oturmayı düşünüyorum ama bunun diğerlerinin dikkatini çekeceğini biliyorum.

Cameron sırada beklerken arkasında duruyorum. Amber onun yanında ve eğer dikkatli olmazsa, bu sürtüğe kral gibi vuracağım.

"Nereye gitmekten hoşlanırsınız Dr. Stanton?" Gülümsüyor. "Şehirde yeniyim ve biliyorsunuz... gidecek iniş yerleri bulmak çok zor?"

"Evet," diye yanıtlıyor, dikkati dağılmış bir halde. "Çoğunlukla arkadaşların evlerine ve özel partilere gidiyorum."

"Oh, gerçekten mi? Yaklaşan bir parti var mı?" diye soruyor parmaklarını saçlarında gezdirirken.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve gözlerimi deviriyorum. Lütfen, beni rahat bırak.

Bir Mac Truck kadar kurnaz. Kahvemi sipariş ediyorum ve resepsiyondan bazı hemşirelerin avluda oturduğunu görüyorum. El salladım ve gülümsedim.

Tanrı'ya şükür, kurtuldum. Gidip onlarla sohbet edeceğim. Kahvemi bekliyorum ve oraya gidiyorum.

"Merhaba Ashley," hepsi mutlu bir şekilde cıvıldıyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum. Bu dört kızı seviyorum. Yaşlılar, muhtemelen kırklı yaşların ortasındalar ve gerçekten iyiler. Hepsi evli ve çocuklu ve yıllardır hastanede çalışıyorlar. "Nasılsınız bakalım?" Otururken gülümsüyorum.

"Oh, güzel," diye yanıtlıyor Tracey. "Yine de lanet olası su tesisatı sorun çıkarıyor ve sıcak bir duş bir türlü gelmiyor."

"Olamaz." Kaşlarımı çattım. "Bu berbat bir şey."

"Sana bahsettiğim tesisatçıyı aradın mı?" Christine ona sorar.

Bir bakıyorum Cameron Amber'la derin bir sohbeta dalmış. Tesisat konuşmasına geri dönüyorum.

"Ortaya çıkmadı ve tüm o zamanı alıntı yaparak geçirdi. Bunu tuhaf buldum." Tracey başını sallar.

Cameron gülüyor ve ben dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki kan tadı alıyorum. Yemin ederim, her an kendimi kaybedebilirim.

"Dostum, şuna bakar mısın?" Tracey fısıldıyor.

Kadınların hepsi bakar ve bakmıyormuş gibi yaparlar.

"Kim?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Dr. Love." Christine gözlerini devirir ve çenesiyle Cameron'ı işaret eder.

Midem bulanıyor ve onlara dönüp baktığımda Amber'ın e l l e r i n i arkaya attığını ve hayatımda duyduğum en sahte kahkahayı attığını görüyorum.

"Sakın ona bulaşma, Ashley. O bir bela," diyor Christine bana.

Gülümsüyormuş gibi yapıp kahvemi yudumluyorum. Kendime engel olamıyorum. Sormak zorundayım. "Nedenmiş o?"

"Onardığından daha çok kalp kırıyor."

"Biraz oyuncu değil mi?" Ben soruyorum.

"En kötüsü. Bu hastanede hastadan çok hemşire görüyor. Bu hastanedeki bekar hemşirelerin hepsi ona aşık ve son oyunağı olarak kullanmak için aralarından birini seçiyor."

Kalp atışlarım güm güm atıyor.

"Onlara da bok gibi davranıyor," diye fısıldıyor Tracey. "Buna neden katlandıklarını anlamıyorum," diye fısıldıyor.

Tekrar bakıyorum ve tam o sırada Amber ve o tekrar gülüyorlar. "Onlara bok gibi mi davranıyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, onlara bunun sadece seks olduğunu, bu yüzden onu kendilerininmiş gibi kapmaya çalışmak gibi bir fikre kapılmamalarını söyler."

Kalbim önlüğümün altından bir su birikintisi halinde yere akıyor.

Kaç kadınla yattı?

Kaç kadın onun hakkında benim gibi hissediyor?

Ben sadece bir numaraydım.

Kahvemi yudumluyorum ama tadına bakmıyorum. Tat alma tomurcuklarım gururumla birlikte her saniye ölüyor.

Tanrım, bu bir karmaşa. Burada daha fazla oturamam. Onu orada kızla birlikte izlemeye dayanamıyorum, bu yüzden aceleyle ayağa kalkıyorum. "Sonra görüşürüz kızlar, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Kafeteryadan aceleyle çıkıp avluya indim. Kontrolü tekrar ele almalıyım. Hayatımın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Telefonumu çıkarıp Eliza'nın numarasını çeviriyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Merhaba, ben Eliza."

"Selam, Eliza. Adım Ashley." Hemen kendimi düzelttim. "Vivienne demek istedim."

"Merhaba canım."

"Eliza, geçen hafta seni zor durumda bıraktığımı biliyorum ama acaba işimi geri isteyebilir miyim, lütfen?"

Düşünürken sessiz kalıyor.

"Çok özür dilerim. Yeni bir erkek arkadaşım var ve onu memnun etmeye çalışıyordum. Aptalca bir karar verdim ve şimdi o da beni terk etti," diye geveledim.

"Oh, Ash." İç çekiyor. "Neden bir erkeğin işini belirlemesine izin veriyorsun ki?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım üzüntüyle. "Aptallık, sanırım."

Bir an düşünüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Bu işe ihtiyacım var. "Lütfen..." Yalvarıyorum.

"Tamam, Perşembe akşamı normal vardiyan için gel."

Üzülerek gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Bir saniye bekle, lütfen, Ashley."

Beklerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ash, az önce listeyi kontrol ettim ve Perşembe gecesi için senin vardiyanı çoktan doldurduk."

"Oh." İç çektim.

"Belki kapıda falan olabilirsin?" Alt dudağımı ısııyorum.

"Sadece bir gece, sonra bara geri dönebilirsin." Sessiz kaldım.

"Gerçekten esnek birine ihtiyacım var, Ashley." Kahretsin.

"Perşembe akşamı bana yardım edebilir misin, edemez misin?" diye soruyor. Kahretsin, yüzümü mahvettim.

"Evet, sorun değil," diye cevap veriyorum sonunda. "Harika, saat 10'da görüşürüz."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, Eliza. Gerçekten minnettarım."

Saat 18.10 ve Owen ile ben tıp merkezinin bekleme salonunda oturmuş Cameron'ı bekliyoruz. Tabii ki geç kaldı. Bizimle konuşmak zorunda kalmamak için zamanlamayı mükemmel ayarlamış.

Kalbim boğazıma düğümleniyor ama Owen yeterince mutlu, koltuğun üzerinde arabasıyla oynuyor.

Kapı açılıyor ve ben yukarı bakıyorum. Cameron'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve onaylarcasına bir kez başını sallıyor. "Merhaba," diyor soğuk bir şekilde.

"Merhaba." Gülümsüyormuş gibi yapıp Owen'a bakıyorum. "Cameron'a merhaba de, Owie."

Owen yukarı bakar. "Merhaba Cameron." Arsızca gülümsüyor.

Cameron onu gördüğünde yüzünde bir acı belirliyor ve yüzünü bir gülümsemeye zorluyor. "Merhaba, Owen."

Bekleme odasında karşımızda oturuyor ve dirseklerini dizlerine indirerek ellerini önünde kenetliyor.

Gergin.

Telefonumu çıkarıp internette geziniyormuş gibi yapıyorum; onun bunları yaşadığını görmemek için her şeyi yapıyorum. Owen dizlerinin üzerine çöküyor ve bir traktör sesi çıkarırken küçük yumruğunu yerde gezdiriyor. Cameron'ın gözleri kalkıyor ve sessizce onu izliyor. Ofisin kapısı açılır ve beyaz önlüklü bir adam dışarı çıkar. "Cameron Stanton?" Gülümser.

Cameron ayağa kalkıyor, gülümsüyormuş gibi yapıyor ve kolunu uzatıyor. "Bu Ashley," diye tanııştırıyor beni.

"Merhaba." Owen'a elimle işaret ettim. "Bu Owen."

Gülümser. "Merhaba, Owen. Araban çok güzelmiş." Owen gülümser. "Bu bir kamyon. Arabaların önünde kepçe olmaz."

"Oh, evet, şimdi anlıyorum." Kıkırdıyor.

"Lütfen, içeri gelin."

Üçümüz ayağa kalktık ve ofise doğru garip bir şekilde yürüdük. Cameron ve ben yan yana oturduk. Owen kucağıma tırmanıyor ve Cameron'a göstermek için arabasını kaldırıyor. "Bu mavi."

Cameron sırtıyor. "Bunu görebiliyorum."

"Bugün buraya DNA babalık testi için geldik, değil mi?" diye sorar adam. Cameron hemen "Evet," diye yanıtıyor.

"İkinizden de biraz saç ve tükürük örneği almamız gerekecek ve sonra bunları bilgisayarda tarayacağız."

"Sonuçların çıkması ne kadar sürer?" Cameron soruyor.

"Sonuçlar birkaç saat içinde elimizde olacak ve bu gece ikinize de e-posta ile gönderilecek."

Cameron kaşlarını çatıyor ve gözlerim onu bulduğunda dudaklarımı yuvarlıyorum. Kusacakmış gibi görünüyor.

Doktor Cameron'a bir çubuk uzatıyor. "Ağzınızın iç kısmını fırçalayabilir misiniz lütfen?"

Cameron başını sallar ve çubuğu ondan alır.

"İşte, Owen, Cameron'ın ne yaptığını izle. Sırada sen varsın," diyorum ona.

Owen konsantre olmuş bir şekilde Cameron'ın ağzının içini temizlemesini ve teknisyene vermesini izliyor.

Adam gülümsüyor ve çubuğu bana uzatıyor. Owen aniden herkesin onu izlediğini ve ilgi odağı olduğunu fark ederek gülüyor.

"Owen, ağzını aç lütfen," diyor Cameron.

Gözlerim Cameron'a kayıyor. *Oğluma ne yapacağını söyleme. Kes şunu*, kendimi düzeltiyorum. Bu çok zor.

Owen ağzını açıp yüksek sesle kıkırdıyor ve ben gözyaşlarımı tutuyorum. Keşke bu testin önemini ve onun için her şeyi nasıl değiştireceğini bilseydi.

"Ahh." Kıkırdıyor.

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Saçmalama, Owen. Bunu yapmanı istiyorum, lütfen."

Çubuğu ağzında gezdirmeme izin veriyor ve ben de uzatıyorum, adamın plastik bir torbaya koymasını izliyorum.

"Şimdi ikinizden de bir tutam saç."

Cameron yere bakarken dudaklarını yuvarlıyor. Teknisyenin bir parça saç kesip birkaç telini çıkarmasını ve torbaya yerleştirmesini izliyorum. Daha sonra yoluna devam ediyor ve kamyonetiyle oynarken Owen'a da aynısını yapıyor.

Cameron adamı izlerken derin bir nefes alır. "Bu test ne kadar doğru?" diye soruyor.

"Eğer %95'in üzerinde bir eşleşme varsa pozitif eşleşme olarak sınıflandırılır. Eğer %80'in üzerinde bir eşleşme varsa, bu bir aile eşleşmesidir, ancak bu ailenin bu üyesiyle pozitif bir eşleşme olması gerekmez ve daha fazla test yapılması gerekecektir."

Sinirlerim midemin derinliklerinde çırpınmaya başlarken başımı sallıyorum.

"Bunun başka bir aile üyesinin çocuğu olma ihtimali var mı?" diye sorar adam.

Cameron bu imaya sinirlenerek "Hayır," diye tersliyor ve ben de hemen başımı sallıyorum.

"Bu olumlu bir eşleşme," diye fısıldıyorum ve Cameron Owen'ı izlerken kaşlarını çatıyor.

"Tamam o zaman. Her şey tamamlandı. Şu andan itibaren yaklaşık üç saat içinde bir e-posta alacaksınız."

Cameron hemen ayağa kalkıyor ve ben Owen'ı kollarımla sıkıca kavrayıp ona bakıyorum. O da aşağı bakıyor. "Hoşça kal Owen," diye sesleniyor.

"Güle güle." Owen mutlu bir şekilde gülümser.

Bana doğru başını sallıyor ve aceleyle odadan çıkıyor. Gözlerim yaşardı. Bana bakamıyor bile, ben de teknisyene dönüp bakıyorum. Burada neler olup bittiğini çok iyi bildiği için sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Bu tür durumlar asla kolay değildir."

Başımı sallıyorum ve Owen'ın alnına bir öpücük konduruyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum üzüntüyle. "Zaman fark yaratır."

Tekrar başımı salladım ve ayağa kalkarak Owen'ı yere bıraktım. "Geç saatte geldiğin için teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

Elimi sıkıyor ve nazikçe gülümsüyor. "İyi şanslar."

Cameron

Joshua benim bardağımı viski ve buzla dolduruyor, sonra Adrian'inkini ve kendisinininkini doldurmaya devam ediyor. Ofisimde masamın etrafında oturuyoruz. Burada olmaları umurumda değil ama Murph sonuçları beklemesi için Joshua'yı Willowvale'den getirtti.

"Olumsuz. Negatif olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyorum, neredeyse kendi kendime. "Olumlu," diye yanıtlıyor Adrian. "Bu konuda yalan söylemezdi."

Joshua Adrian'a bakar. "Bu konuşmanın hangi kısmını kaçırdın, aptal? Cam bu konuda hiçbir şey bilmiyordu."

"Söylememek yalan söylemekle aynı şey değildir," diyor

Adrian sakince. "Saçmalık," diye çıkışıyorum.

"Katılıyorum," diye ekliyor Joshua. "Cam'e katılıyorum."

E-postamı tekrar yeniledim. Hâlâ bir şey yok. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Kendimi tutamıyorum. "Dört saat oldu."

E-posta geliyor ve gözlerimi kapatıyorum. İşte bu kadar. Sinirlerim tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştı.

E-postayı açtım.

Konu: Sonuçlar:

Test

Kime? Cameron Stanton

*DNA Eşleşme sonuçları. 99,9
eşleşme. POZİTİF eşleşme sonucu.*

*Owen Jack Tucker, Cameron Stanton'ın biyolojik
çocuğudur.*

Fiziksel acı içinde gözlerimi kapatıyorum.

Hepimiz bilgiyi işlerken oda sessizliğe gömülüyor.

**Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor ve boğazımdaki yumru acıyor.
Bu şekilde baba olmak istemiyordum. Aşık olmam, evlenmem,
sevdiğim bir eşimin olması, gebe kalmaya çalışmam ve sonra
hamilelik... doğum. Kendi çocuğumu tanımam gerekiyordu.**

Birden, kaçırdıklarım dayanılmaz hale geldi.

**Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıyorum ve yatak odama gidip
kapıyı arkamdan kapatıyorum.**

Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Ashley

Saat 10'daki vardiyamdan hemen önce Club Exotic'e girdim. Bu tarihteki en uzun gün. Dün gece sonuçlar geldiğinden beri her on dakikada bir telefonumu kontrol ettim. Cameron aramadı. Bugün onu hiç görmedim çünkü ofisinde randevuları vardı. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bundan daha fazlasını bekliyordum.

Test sonuçlarını kabul ediyor mu?

Burası dünyada olmak istediğim son yer.

"Vivienne," diye sesleniyor fedai arkadaşım. "Nerelerdeydin? Bana gittiğini söylediler?"

Tanıdık, dost bir yüz gördüğüm için minnettar bir şekilde gülümsüyorum. "Selam." Gözlerimi deviriyorum. "Keşke gitseydim, ama lanet paraya ihtiyacım var." İç çektim.

Kaşlarını çatıyor. "İyi misin? Gergin görünüyorsun."

El çantamı barın üzerine çarptım. "Hayatımın en kötü haftasını geçirdim."

"Ne oldu?"

"Çocuğumun babasını buldum ve onun olduğunu söyledim ve o artık benim patronum ve benden nefret ediyor... ve ben tamamen, tamamen boku yedim," diye aceleyle geveledim.

Yüzü düşer. "Lanet olsun. Bu çok telaşlı." "Biliyorum, değil mi?"

Sırıtiyorum.

"Sana bir içki hazırlamamı ister misin?"

Bara doğru bakıyorum. Uzun bir vardiyaydı ve gevşemem gerekiyordu. "Evet, lütfen. Aslında, duble olsun."

Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Hemen geliyorum, bebeğim."

"Eşyalarımı arka tarafa koyacağım. Bu gece nerede olduğumu biliyor musun?"

"Biraz kapı üzerinde düşünüyorum ve sonra belki dans ederim."

"Ne?" Yüzümü ekşitirken tersliyorum. "Ben dans etmiyorum, o bunu biliyor." Çantamı alıp omzuma atıyorum. "Yemin ederim, bu boktan işe ihtiyacım yok." Homurdanıyorum.

Gülüyor. "Sana üçlü yapmama ne dersin?"

Başımı salladım. "Buna ne dersin?" Arka odaya doğru yürüyorum. "Ve gelmeye devam etsinler."

Bir saat sonra kapıda erkekleri karşılıyorum ve dördüncü içkimi içiyorum. Bu şeyler roket yakıtı gibi ve sekiz saat sonra araba kullanmayı planlıyorsam hemen bırakmam gerekiyor.

"Merhaba, Club Exotic'e hoş geldiniz." Erkekler içeri girmeye başladığında gülümsüyorum. Yoğun bir gece ve gelen kalabalık erkek gruplarına yetişmekte zorlanıyorum.

Seksi müzik başlıyor ve başka bir kız benimle birlikte selamlamak için kapıya geliyor.

"Neden bu kadar meşgul?" Müzikten sesleniyorum.

"Tanrım, bilmiyorum. Bu gece herkes azgın," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Küçük arkadaşım bize iki içki daha getiriyor ve ben başımı sallıyorum.

"Daha fazla olmaz. Burada cidden sarhoş oluyorum."

"Ama sen rahatsın, değil mi?" Yüksek sesle gülüyor.

Kıkırdıyorum. "Evet, uzun zamandır ilk kez rahatladığımı itiraf etmeliyim."

Göz kırpıyor. "Buradaki işim bitti."

Kaçan kızların arasında kayboldu ve Stephanie bize doğru yürüdü. "Vivienne, gözlükleri toplamanı istiyorum."

"Elbette." Gülümsüyorum. En sevdiğim iş.

"Yine de bir dans üniforması giymen gerekecek." "Ne?"

Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Tüm bu adamlara bakacak kadar personelimiz yok. Etrafta bizden daha fazla görürlerse, öfke nöbeti geçirme ihtimalleri azalır."

Etrafımdaki şeffaf üstleri ve küçük külotlarıyla diğer kızlara bakıyorum.

"Barın arkasındaki kızlara da üstlerini değiştirmelerini söyleyeceğim. Çok sayıda dansçı olduğunu düşünürlerse daha iyi görünür" diye ekliyor.

"Ben değişmiyorum."

"O zaman gidip ofiste Eliza'ya söyleyebilirsin çünkü sana söylememi isteyen oydu."

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Tamam!" Kendimi tutamadım. Yemin ederim, yarın başka bir iş arayacağım.

Arkadan fırlayıp daracık bir pantolon giyiyorum ve deri üstümü çıkarıp yerine organze kısa bir üst giyiyorum.

Dönüp aynada kendimi kontrol ediyorum ve sırtıyırım. Dürüst olmak gerekirse bu üniformayla daha iyi görünüyorum. Fedai arkadaşım iki içkiyle daha çıkageliyor ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Beni eve bırakmak zorunda kalacaksın."

Gülüyorum. Arsızca gülümsüyor. "Anlaştık."

İçkilerimden birini alıp tepsime koyuyorum ve kulüpteki bardakları toplayarak etrafta dolaşmaya başlıyorum. Müzik gürültülü ve kadınlar seksi. Kanımdaki alkolün sıcaklığıyla etrafta dolaşırken gülümsemeye ve işime devam etmeye başlıyorum.

Burayı seviyorum.

Masadan bir bardak almak için eğildim ama başımı kaldırdığımda olduğum yerde donup kaldım.

Cameron kalabalık bir erkek grubuyla birlikte ayakta durmakta, her birinin elinde bir içki ve puro, yüksek sesle gülmekte ve eğlenmektedir.

Oda etrafımda dönmeye başladığında ayağa kalkıyorum.

Kaçış Salonu'nda, kapalı bölümde. Kahretsin... ve o benim gittiğimi sanıyor.

Arkaya doğru yürüyorum ve öfkem artmaya başlarken altıncı içkimi de yere atıyorum.

Kim olduğunu sanıyor bu? Bu işi bırakmamı istiyor, ama beni terk ettikten sadece dört gün sonra başkasıyla yatmak için burada.

Ben burada kalbi kırık bir haldeyim, o ise rastgele bir yabancıyla orgazm olmak için burada.

Hayatımda hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Hışımıyla kulübe geri döndüm ve arkamda bir el hissettim. "Hey, Vivienne."

Kıçımdaki eli tokatlıyorum ve şeytan bana dokunmuş gibi dönüyorum. "Sakin bana dokunma." Homurdanıyorum.

"Hey, bu gece neyin var, cehennem kedisi?"

O gece Escape Lounge'da bana bahşiş vermeye çalışan salak. "Dokunma bana," diye çıkıştım.

"Sana dokunmaktan fazlasını yapacağım. Seni sertçe becereceğim." Elim tutuyor ve beni Escape Lounge'a çekmeye çalışıyor.

Kolumu onun pençelerinden kurtarıyorum. "Çek ellerini üzerimden, pislik!" diye bağırdım.

Eğildi ve beni ısırmaya çalıştı, ben de yüzüne sert bir tokat attım. Geri sendeledi. Onu sertçe göğsünden itiyorum. "Bu dünyadaki son erkek olsan bile seninle seks yapmazdım," diye bağıriyorum.

Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Öyle mi?" Hırlıyor.

Fedailer geldi ve onu üzerimden çekti. Kalbim adrenalini iki kat hızla vücuduma yayarken kaçmak için kalabalığın arasından dolaniyorum. Kahretsin, bu adamdan nefret ediyorum.

Tepsiyi alıp tam zamanında dönüyorum ve Cameron'ın kucak dansı bölümünde deri bir koltuğa oturduğunu görüyorum. Pahalı takım elbisesinin içinde arkasına yaslanmış, mavi etiketli viskisini yudumluyor ve yarı çıplak bir kızın vücudunu onunkine sürmesini bekliyor.

Şımarık velet o.

İçimde bir şeyler koptu. Elimdeki tepsiyi en yakın masaya bırakıp arkasına geçiyorum. Yemin ederim, elime fırsat geçse Karindeşen Jack olup boğazını kesebilirdim. Usher'ın *Yeah* şarkısı çalıyor ve alkolden mi, adrenalinden mi, yoksa onu görmenin verdiği şanssızlıktan mı bilmiyorum ama beni incitmenin bedelini ödeyecek.

Yavaşça yürüyorum, önünde diz çöküyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Çenesi öfkeyle kenetleniyor ama kara gözleri tahrikle parlıyor. Alt dudağını yalıyor ve içimin sıkıştığını hissediyorum.

Beş dakikalığına benim olacak ve bana yaşattığı bir haftanın bedelini ödeyecek. Kucağına tırmandım ve bacaklarımı vücudunun üzerinde açtım, sonra eğildim

kulağını dişlerimin arasına alıyorum ve sertçe ısırıyorum. Keskin bir şekilde nefes alıyor.

Aleti altımda anında sertleşti. Aşağı uzanıp takım elbise pantolonunun içinden yakalıyorum.

Kaya gibi sert ve sikişmeye hazır.

Çenesi tekrar sıkılıyor ve ben eğilip göğüslerimi yüzüne sürerken ellerini tutup kıcıma yerleştiriyorum. Kalçalarımı seksi ritme göre hareket ettirirken beni sertçe kavırıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor.

Kalçalarımı döndürüyorum ve o da beni yakalayıp sikinin üzerine oturtuyor. İnleyip sırtımı kamburlaştırıyorum ve boşalıyormuşum gibi arkama yaslanmamı izlerken ağzı açık kalıyor. İki eli üstümün altından kayıyor ve göğüslerimi avucunun içine alıyor, meme ucumu ağzına almak için üstümü kaldırıyor.

Seksim zonklamaya başlarken onu izliyorum. Ona ihtiyacım var. Onu becermem lazım.

Kontrolsüzce kıvranmaya başlıyorum ve o da beni daha sert ezmek için kalçalarını kaldırmaya başlıyor.

"Öp beni." Hırlıyor.

Eğiliyorum ve saçlarım yüzlerimizi gıdıklarken dilim onunkine doğru kayıyor.

Ağzımın içinde inliyor ve öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor, elleri morartıcı bir güçle arkamı kavırıyor.

O gelecek.

Gelmeyecek.

Öpüşmeyi kesiyorum ve hemen ayağa kalkıyorum, terleyen yüzümdeki saçları silerken alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Yükünü başkasına boşalt, pislik." Küçümsedim.

Birden sinirlendi ve beni kolumdan yakalamak için ayağa kalktı. Beni dışarı sürüklüyor ve bir de bakıyorum ki beni yolun karşısına, arabasına doğru çekiyor.

"Arabaya bin," diye bağılıyor. "Sana bu lanet yeri terk etmeni söyledim!" "Sen de bana üyeliğini iptal edeceğini söylemiştin."

"Ashley, bin şu lanet arabaya."

"Hayır! Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

"Yok artık," diye bağılıyor. "Sen benim çocuğumun annesisin. Ne dersem onu yapacaksın."

Fedailer dışarı çıkıyor ve bana yardım etmek için yolun karşısına koşuyorlar. "Vivienne, içeri gel" diye sesleniyor içlerinden biri.

"Bin şu lanet arabaya Ashley, yoksa yemin ederim."

Gözlerim fedailer ve Cameron arasında gidip geliyor ve biliyorum ki eğer şimdi onun dediklerini yaparsam.... sonunda hep onun dediklerini yapacağım.... ve bana sonsuza kadar pislikmişim gibi davranacak.

Bu bir güç oyunu... ve Cameron Stanton az önce kaybetti. Dönüp kulübün olduğu yöne doğru yürüyorum. "Ashley," diye bağıyor.

Dönüp ona kuşu veriyorum, o da dönüp *Aston Martin'inin* ön camını yumrukluyor. Kırık cam sanatının örümcek ağına çarparken çatırıyor.

Adrenalinim tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken kulübün kapısından içeri giriyorum.

Vay anasını.

Az önce ne oldu?

Ashley

Hastanenin koridorunda duruyorum ve dün gece Cameron'ın kucığında kıvranıırkenki halim gözümün önüne gelince dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum.

Yükünü başkasına boşalt dedim. Ne tür bir pislik kadın bunu söyler? Tanrım, tüm zamanların en düşük seviyesine ulaştım.

O içkiler beynimden ağzıma giden filtreyi ortadan kaldırarak kadar güçlüydü.

Ona kucak dansı yapmamalıydım. Bunu ona asla söylememeliydim. Onun seviyesine indim ve dün gece tıpkı pis bir striptizci gibi davrandım. Onun gelmesini beklerken pişmanlık omuzlarıma çökmüştü. Ben orada olmasaydım Escape Lounge'da biriyle yatar mıydı? Zihnim dakikada bir milyon mil hızla koşarken midem bulanıyor. Artık kendim hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyorum.

Asansör açılıyor ve o beliriyor; gözlerim yavaşça onunkilerle buluşmak için yükseliyor. Bok gibi görünüyor. Hiç uyumadı mı?

Saçları dağınık, gözlerinin altında torbalar var ve teni solgun. Gruba yaklaşıyor. "Herkesе günaydın."

"Günaydın," diye seslenir herkes.

Sabah viziteleri için ilk dosyayı çıkarırken onu izliyorum ve yüzünü buruşturuyor. Kaşlarımı çatıyorum ve eline bakıyorum. Bir beyzbol eldiveni büyüklüğünde ve morun güzel bir tonu.

Kahretsin, dün gece ön cama yumruk atarken elini kırdı.

Tanrım, bir şey yapmam lazım. "Dr. Stanton, sizi biraz ofiste görebilir miyim lütfen?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi ve bir duraksamadan sonra "Evet" diye cevap verdi. Etrafındaki diğer stajyerlere bakıyor. "On dakika içinde turlara başlayacağız çocuklar. Bir kahve içmek isterseniz, buyurun."

Ofisini işaret etti. Onu takip ettim ve kapıyı arkasından kapattı.

Biz.

"Elin kırılmış," diye fısıldıyorum elini kaldırıp incelerken.

"Röntgen çektirmeniz

gerek." "Ben iyiyim."

Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini nazikçe çeviriyorum. Dikkatlice inceliyorum. Havaya uçurulmuş bir lastik eldiven gibi görünüyor. "İyi *değilsin*." İçimi çektim.

"Elim endişelerimin en küçüğü."

Gözlerim onu arıyor. "Cam, konuşmamız gerek." İç çekiyorum.

Elini izlerken başını sallıyor. Bana bakamıyor bile. "Hiç uyudun mu?"

"Birkaç güne kadar olmaz," diye mırıldanıyor.

Kalbim onun için acıyor ve onu kendime çekip sarılmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama bunun olup olmayacağını bilmiyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak yere bakıyor. "Hiçbir fikrim yok."

Empati kazanır. Kafasını toparlaması gereken çok şey var.

"Bugün öğle yemeği yiyebilir miyiz?" diye sordum.

"Viziteden sonra çocuk hastanesine gideceğim. Orada görmem gereken bir hasta var."

"Ben de gelebilir miyim? Belki kahve içmek için durabiliriz?" Umutla gülümsedim. "Ashley, sen çalışmayı bırakana kadar birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok.

Kulübe. Buna dayanamıyorum. Orada başka erkeklerle birlikte olduğun düşüncesine katlanamıyorum."

"Dün gece başka biriyle mi seks yapacaktın?" Kaşlarımı çattım.

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Tabii ki hayır. Başka bir kadın aklımdaki en son şey."

"O zaman orada ne yapıyordun?"

"Arkadaşlarımla içiyordum ve tam ayrılmak üzereydim." Düşüncelerini ifade etmeye çalışırken başını sallıyor. "Kucak dansı yaparım diye düşünmüştüm.

beni havaya soktu, böylece eve gittiğimde mastürbasyon yapabilir ve biraz gerginlik atabilirdim."

Onu izliyorum.

"Orada olmanı beklemiyordum Ash," diye utanarak cevap veriyor.

Kırık elini kaldırıp tekrar inceliyorum. Parmaklarımı yumuşak bir şekilde şişmiş derisinin üzerinde gezdiriyorum ve kaşlarını çatıyor.

Zavallı, güzel adamım acı çekiyor ve onu iyileştirmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

"Seni özliyorum," diye fısıldıyorum gözlerim onunkileri ararken. Acı içinde gözlerini kapatıyor. "Lütfen... yapma."

"Cam." Elini kaldırdım ve nazıkçe öptüm. "Birkaç röntgene ihtiyacın var. Sana göz kulak olmama izin ver."

Kapı çalınıyor ve birbirimizden uzaklaşıyoruz. Hemen masadan bir dosyayı destek olarak aldım.

"İçeri gel," diye sesleniyor.

Dr. Jameson kafasını kapıdan uzatıyor. "Cam, bir dakikan var mı?" Beni görünce gülümsedi. "Merhaba, Ashley."

"Merhaba." Gülümsüyorum. Cameron'a dosyayı veriyorum ve odadan çıkıyorum. "Ashley?" Cameron seslendi.

Dönüyorum. "Evet."

"Bu sabahki nöbetimden sonra benimle birlikte çocuk hastanesine gelme sırasının sende olduğunu unutma."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Tamam."

Dönüp gidiyorum. Sonunda konuşabiliyoruz.

Cameron'ı arabasına kadar sessizce takip ettim.

Bu kahve randevusunun nasıl gideceğinden emin değilim. Kendimi savunmasız ve muhtaç hissediyorum ve bu saçmalığı kesmem gerektiğini biliyorum. Öfkeli olmalıyım ama onu çok özliyorum. Ona sarılmak ve onu sevdiğimi söylemek istiyorum. İkimizi de kabul etmesi için ona yalvarmak istiyorum.

Ama olmayacağım. Ben asla o kadın olamam. Gururum buna asla izin vermez. Telefonuma bir mesaj geldi ve durup okudum.

Merhaba, Ashley. Ben Natasha:

**Bugün öğle yemeği yiyebilir miyiz?
Cameron'a söyleme!**

Gözlerim açıldı. Kahretsin.

"Ne zaman döneceğiz, Cam?" Önde yürürken ona soruyorum. Omuz silkiyor. "Birkaç saat sonra. Neden ki?"

"Öğle yemeği için buraya dönecek miyiz?"

"Evet, öğleden sonra on ikiden itibaren randevular için ofisimde olacağım, bu yüzden sizi çeyrek kala buraya bırakırım."

Gülümsüyorum. Bu işe yarayabilir çünkü ofise gittiğinde hâlâ onunla birlikteymişim gibi davranabilir ve saat birde buraya dönebilirim. Mesaj atıyorum.

Bu çok güzel olur: Seninle 12'de buluşabilir miyim?

Harris Caddesi'nde Zooms adında bir kafe mi var?

Bir mesaj doğrudan geri döner.

**Harika.
Görüşürüz o zaman.**

Arabasına yaklaşıyoruz ve ben parçalanmış ön cama bakıyorum. Hâlâ sağlam ama tamamen tahrip olmuş. Gözlerini devirdi ve sinirli bir şekilde arabaya bindi.

Arabaya bindim ve kapıyı çarptım. "Ön cama yumruk atmaya seni iten şey nedir?" Emniyet kemerimi takarken sordum.

Otoparktan çıkarken çenesini sıkıyor. "Ya ön cam ya da fedailerdi."

Kahretsin, bu kötü olurdu.

Trafiğe girdik. "O işe geri dönmeyeceksin, Ashley."

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "O işten nefret ediyorum Cameron.

Bunu bir seçilmiş gibi göstermeyi

bırak." "O zaman neden

yapıyorsun?" diye bağılıyor.

"Neden yapıyorsun? Sana neden yaptığımı söyleyeyim... oğlunun başını sokacak bir çatı için, işte bu yüzden yapıyorum!"

Bana ters ters bakıyor.

"Jenna'yı ben çalışırken Owen'a bakıcılık yapması için New York'tan buraya getirdim, kirayı benim ödemem şartıyla, böylece evden

çalışabilecek."

Yolu izlerken çenesini sıkıyor.

"Üç kişiye bakıyorum Cameron ve stajyer maaşı alıyorum. Maaşım sadece kira ve yemeği karşılıyor. Fatura yok, araba masrafı yok, anaokulu ücreti yok."

Bana kaşlarını çattı.

Öfkeyle başımı sallıyorum. "İki yüz bin dolarlık bir arabam yok. Milyon dolarlık bir emlak yatırım portföyüm yok. Haftadan haftaya yaşıyorum."

Direksiyonu çevirmeye çalışırken elini çarpıyor ve hemen acı içinde kıvranıyor. "Röntgen çektirmen gerek," diye çıkıştım.

"Konuyu değiştirmeyi bırak," diye bağıyor.

"Bana çocukmuşum gibi bağırmayı kes. Çalıştığım gerçeğine alışmalısın ve başka bir iş bulana kadar olduğum yerde kalacağım."

Arabayı sürerken başını sallıyor. "Oraya geri dönme yoksa cehennemi boylarsın."

Gözlerimi kısıyorum ve başımı sallıyorum. "Senin konuşma anlayışın bu mu? Öyle mi? Çünkü benim fikrim senin tam bir velet olman ve her emrine boyun eğmemi istemen."

Öfkeli gözleri bana kayıyor. "Velet mi?" diye bağıyor. "Sen bir annesin ve bir genelevde çalışıyorsun."

Başımı sallıyorum. "Ve sen bir aptalsın. Kahve içmeye gitmeye zahmet etme.

Konuşacak bir şeyimiz yok."

Arabayı park yerine çekerken "Evet, var" diye homurdanıyor.

Kollarımı öfkeyle önümde kavuşturuyorum. Bu lanet adam beni çileden çıkarıyor. "Çık dışarı." Arabadan inerken homurdanıyor ve kapıyı çarpıyor.

Bir an oturuyorum ve sonra kapımı açıyor. "Çık. Dışarı."

Gözlerimi kısıtım ve arabadan indim, o da kapıyı arkamdan çarptı ve bir kafeye girdi. O tezgâha gidip kahvelerimizi sipariş ederken ben de kafenin arka tarafında bir yere oturuyorum.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken bir nefes üflüyorum. Sakinleş. Sakinleşmek. Kalp atışlarım tavan yaptı.

Dünyada hiç kimse Cameron Stanton gibi kanımı kaynatma yeteneğine sahip değildir.

Karşıma oturuyor ve çenesi öfkeyle titrerken eli masaya çarpıyor.

Nasıl görünmeliyiz? O, üç parçalı pahalı bir takım elbise ve futbol topu büyüklüğünde kırık bir el içinde ve ben, patlamak üzere olan bir fişek.

"Bana kek aldın mı?"

"Evet, orospu turtası." O da karşılık veriyor. "Arsenik ilavesiyle." Sırtışıımı gizlemek için alt dudağıımı ısırıyorum.

Bir şey hatırlıyor. "Ah." Takım elbisesinin cebini karıştırır ve bir kâğıt parçası çıkarıp uzatır. "Bunu bu sabah yazdırdım. İmzana ihtiyacım var."

Kâğıt parçasını okudum ve kaşlarımı çattım.

Doğumlar, Ölümler ve Evlilikler İsim değişikliği için başvuru.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Adının değiştirilmesini istiyorum," diye kesin bir dille cevap veriyor.

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Tek endişelendiğin bu mu? Stanton adını taşıması mı?" Elimdeki kâğıt parçasını agresif bir şekilde masanın üzerinden ona geri itiyorum. "Onu tanımak için endişelenmeye ne dersin?"

"Bu konuda." Kahvelerimiz geldiğinde garson kıza gülümsüyor. Garson titreyerek kahveleri masaya bırakıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyoruz ikimiz de. Sonra benim kek parçamla geri döndü.

"Onu yarın sabah alacağım," diyor bana. Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

Gözlerini genişletiyor. "Onu karaborsada satmak için. Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ve kahvemi alıyorum.

"Onu hafta sonu için Willowvale'e, Joshua'lara götürüyorum."

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Hayır, değilsin." Gözlerimi açıyorum. Bunun olduğunu düşünüyorsa kafayı bulmuş demektir.

Şeytanın ta kendisiymiş gibi öne doğru eğiliyor. "Ne istersem yaparım. O benim oğlum ve onu görmemi engelleyemezsin."

Kanım kaynıyor. İşte bu kadar. "Onu henüz Stanton çocuklarıyla bir yere götürmüyorsun. Çok iradeli ve otoriterler. Onu canlı canlı yerler ve yabancı bir evde bununla başa çıkamaz."

Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"O tek çocuk, Cameron. O yumuşak, tatlı ve nazik, diğer çocuklar ise..." Başımı sallıyorum ve ifadelerimi düzeltmek için duruyorum. "Onlar çok güzel çocuklar ama onunla ilk tanıştığın an onu rahatsız olacağı bir duruma sokmanın zamanı değil."

"O iyi olacak."

Elimi masaya vuruyorum. "İşte tam da bu yüzden onu doğurmuyorsun. Bu *iyi olacak* tavrı senin ebeveynlik tarzın değil."

"Peki genelevde çalışmak?"

Etrafımızdaki masalara bakarken "Kes şu saçmalığı," diye çıkışıyorum.

Başka kimse duymasın diye eğiliyor. "Sana bir şey söyleyeyim, Ashley lanet Tucker. Onu hayatıma sen soktun. Bu konuda bana yalan söyledin ve sen..." Sandalyesine geri otururken duraklıyor. "Onu nasıl yetiştireceğim konusunda hiçbir söz hakkın olmayacak."

"Cehenneme gitmeyeceğim." Başımı sallıyorum. "Eğer kirlenmek istiyorsan Cameron, onu hiç görmeyeceksin."

Küçümseyerek gözlerini kısar. "Beni durdurmaya çalışman için sana meydan okuyorum."

İçimi bir korku dalgası kaplarken koltuğumda geriye yaslanıyorum. Owen'ın hayatında ilk kez başka biri onun için savaşıyor.

Bu hoşuma gitmedi.

Bundan hiç hoşlanmadım.

Sessizce otururken bir süre bunu düşündüm. "Yarın evime gelip onunla vakit geçirebilirsin."

Bana ters ters bakıyor.

"Arabanda arka koltuk yok, bu yüzden onu bir yere götüremezsin zaten." İçimi çektim.

"Ona söyleyeceğim,"
diyor. "Neyi
söyleyeceksin?" Ben
soruyorum. "Onun babası
olduğumu."

"Ne?" Tersliyorum. "Bir babası olduğunu sanıyor."

"O senin çıktığın bir adam. Onun babası değil." Küçümsüyorum.
Koltuğumda arkama yaslanıp nefes alıyorum. Tanrım, bu ne
karmaşa? "Tamam, söyle ona. Söyle ona ama ben de orada
olmak istiyorum."

Telefonum çalıyor ve ekrana baktığımda Owen'ın anaokulundan
aradıklarını görüyorum. "Bir dakika bekleyin. Owen'ın anaokulundan
arıyorlar," diye mırıldanıyorum cevap verirken.

"Merhaba."

"Merhaba Ashley, ben anaokulundan Katrina."

"Merhaba, Katrina. Bir sorun mu var?" diye
sordum. "Hayır, her şey yolunda."

Cameron izlerken rahatlayarak elimi göğsüme koyuyorum.

"Bu sabah fark ettim ki acil durum irtibat bilgilerini doldururken sadece kendini ve Jenna'yı yazmışsın."

"Evet, tamam mı?" Gözlerim Cameron'a bakıyor ve o da kaşlarını çatıyor. "Dört acil durum irtibat kişisine ihtiyacımız var. Akreditasyon politikası böyle."

Kahretsin. "Dört acil durum bağlantısına mı ihtiyacın var?" Gözlerim hâlâ Cameron'da. "Bir dakika bekler misin Katrina? Numaraları alacağım."

Telefonu yere bıraktım ve kapattım. "Anaokulu için iki acil durum kişisine ihtiyacım var. Kimi koyacağım? Şehirde sadece Jenna'yı tanıyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben."

Bir an düşünmesini izliyorum. "Ve Adrian," diye ekliyor.

"Emin misin?"

"Evet," diye tersliyor, sinirli bir şekilde. Telefonundaki numaraları açıp bana uzatıyor. Bir nefes veriyorum ve Katrina'ya geri dönüyorum.

"Cameron Stanton'ı ekleyebilir miyim lütfen?"

diye sordum. "Evet, tabii. Çocukla ilişkisi nedir?"

Midem bulanırken gözlerimi kapatıyorum. "O onun babası."

Bu ifadenin muazzamlığı ikimize de çarptığında Cameron sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve gözlerim tavana doğru yükseliyor.

"Sıradaki?" diye soruyor.

"Um." Bir an duraksadım. "Adrian..." Kahretsin, soyadı neydi?

"Murphy," diye fısıldıyor Cameron.

"Murphy," diye ekliyorum.

"Peki çocukla ilişkisi nedir?"

Gözlerimi kapatıyorum ve sönük bir nefes veriyorum. "Aile dostu," diye cevap veriyorum uysalca.

Ona numaraları verip telefonu kapattım.

Mike Tyson ile bir raundu kaybetmiş gibi hissediyorum. Bu durumun kontrolünü fiilen kaybettim ve gecenin bir yarısı toparlanıp kaçmak istiyorum.

Oturup sessizce pastamı yerken Cameron da tıpkı benim gibi derin düşüncelere dalmış görünüyor.

"Doğum günü ne zaman?" Cameron soruyor. Yumuşakça gülümsüyorum.

"Beş Ocak."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Beş yaşına mı giriyor?"

Başımı salladım.

"Seneye okula mı başlayacak?" "Evet."

Kaşlarını çattı. "Henüz okula kaydolmadı mı?"

"Bunun için daha çok zaman var. Daha Haziran'dayız." Kahvemi yudumlarken cevap veriyorum.

"Gideceği okul değil. Doğar doğmaz kaydolması gerekirdi."

"O bir devlet okuluna gidiyor, Cameron." Kaşlarımı çattım.

Yüzü dehşet içinde düştü. "Hayır, gitmiyor. Cesedimi çiğnemedem devlet okuluna gitmez."

"Neden olmasın?"

"Parasını ben ödüyorum, nereye gittiğinden sana ne?"

"Şımarık bir çocuk istemiyorum."

"Bu bir eğitim, Ashley."

"Babası bir şey diyorsa, kötü bir tavırla."

Çenesi titrerken bana ters ters bakıyor. "Beni dinle Ashley, hem de iyi dinle. Bu bir uyarıdır. O kulübe geri dönme. Benim çocuğumu yetiştiriyorsun. Owen'ın gelecekteki arkadaşlarının babaları o kulübe gidiyor ve ailemizi rezil etmene izin vermeyeceğim."

Arkama yaslandım, onun cüretkârlığı karşısında şok oldum. Bir süre onu izledim ve sonunda "Sen oraya git Cameron" diye cevap verdim.

Bana ters ters bakıyor.

Gözlerim doluyor. "İşte bu yüzden oğlumu sizin zengin çocuk kültürünüze yakın bir yerde istemiyorum. Benim dünyamda karına sadık kalırsın," diye fısıldıyorum. "Karını tüm kalbinle seviyorsun."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Onunla tanıştığımdaya, yapmak istediğim şey bu." Acı kalbimi delip geçiyor.

Bana bir baltayla vursaydı, daha az acırdı. Gözyaşları içinde onun bulanık yüzüne bakıyorum.

Hiçbir şeyim yok.

Ayağa kalkıyorum ve sandalyemi itiyorum. "Hadi gidelim." Hüzünle mırıldandım.

Bunun geri dönüşü yok, söyleyebileceğim hiçbir şey onun bu yorumunun acısını azaltamaz.

Ondan uzaklaşmam gerek.

Beni darbe darbe yok ediyor.

Natasha ile buluşmak için ayarladığım yer olan Zooms'un güneşli avlusuna doğru endişeyle yürüyorum. Barış için mi yoksa silahla mı geldiğini bilmiyorum ama Cameron'a söylemememi istediği için barış için geleceğini umuyorum.

Etrafımdaki kalabalık masalara bakıyorum ve bir kolun havalandığını görüyorum. Köşede oturan Natasha ve Adrian'a bakıyorum.

Kahretsin. Adrian burada. Kalbim iki kat hızlı atmaya başlıyor ve masaya doğru yürüyorum. "Merhaba." Sandalyeyi çekerken gülümsedim.

Adrian gülümsüyor ve ayağa kalkıp yanağımdan öpüyor. Natasha ayağa kalkıyor ve bana sarılmak için masanın benim tarafıma geliyor.

Gözlerimi omzuna yaslıyorum ve aptal gözlerim yaşıyor. Lanet olsun. Bana iyi davranma, uçurumun kenarındayım.

İkisi de bana acıyarak bakarken utanarak oturdum ve gözyaşlarımı sildim.

"Ben... Ben özür dilerim," diye kekeliyorum. "Bugün gülünç derecede kırılganım."

Adrian gülümsüyor ve elimi tutmak için uzanıyor. Sıkıyorum ve içimden aya doğru ulumak geliyor.

"İyi misin?" Tash endişeli bir şekilde fısıldar.

Gözlerimi tekrar siliyorum. "Biri bana iyi davranana kadar öyleyim." Gülüyorum. "O zaman nazik olmayı bırak."

Adrian arsızca gülümsüyor. "Tamam, naber sürtük?" diye soruyor ve biz gülüyoruz. "Oh Tanrım." Başımı sallıyorum. "Siz ikiniz benim bir parça iş olduğumu düşünüyor olmalısınız." İç çekiyorum.

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor Tash. "Ama neler olduğunu merak ediyoruz?"

Omuz silkiyorum. "Kısacası, hayatım koca bir boktan ibaret." İçimi çektim ve garson kız üç diyet *kola* getirdi.

"Oh, sizin için salata sipariş ettik. Sorun olur mu?" Natasha endişeyle sordu. "İşe çabuk dönmek gerektiğini biliyorduk."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve ikisinin arasına bakıyorum. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum..."

"Başlangıçta." Adrian elimi tutmaya devam ederken gülümsüyor on

un. Nefesimi üfledim. "Tamam, Cameron'la Vegas'ta tanıştım."

"Evet, oradaydım. Seninle o gece tanıştım," diye cevaplıyor Adrian.

Başımı salladım ve gülümsedim. "O adi herif, bir kıza vurmaya çalışırken

yanı ndan geçti.

Cameron'ı yakaladım ve onu bu adamla tanıştırdım.

sırf ondan kurtulmak için." İkisi de beni dinlerken gözlerim aralarında gidip geliyor. "Bu aramızda bir tür eğlenceli oyun başlattı. Bana karım diyordu ve bana ne yaptırabileceğine dair bahisler oynuyordu. Bana tamirci olduğunu söylüyordu, ben de ona yağ maymunu diyordum. Böyle aptalca şeyler işte."

"Oh Tanrım." Natasha gözlerini devirir.

Gülüyorum. "Eğlenceli biriydi ve hemen kaynaştık. Tam bir sürük gibiydim ve kendimi onun odasında bütün gece çılgınca seks yaparken buldum."

İkisi de bana boş boş bakıyor.

"Kendimi savunmak için söylüyorum, iki yıldır seks yapmamıştım ve... ve o da kuraklığı kıran kişiydi," diye kekeledim.

İkisi de gülüyor.

"Her neyse, birbirimizle Fransızca ve Almanca konuşuyorduk ve aramızda anında bir bağ oluştu. Numaramı aldı ve ertesi hafta sonu buluşmak için sözleştik." İçkimi elime alıp yudumluyorum. "Ama hiç aramadı-"

"Telefonunu kaybetti," diye araya giriyor Adrian.

"Daha geçen haftaya kadar bunu bilmiyordum," diye cevap veriyorum.

Dinlemeye devam ediyorlar.

"Her neyse, on altı hafta sonra kendimi gerçekten halsiz hissediyordum ve karnım şişmişti. Kendimi bok gibi hissediyordum, bu yüzden doktora gittim."

Gözleri buluşuyor.

"Hamile olduğum ortaya çıktı ve Cameron'dan önce ya da sonra iki yıl boyunca kimseyle seks yapmadığım için prezervatif kırılmış olmalıydı ve bebeğin ondan olduğunu biliyordum. Tek şey... onun gerçek adını bile bilmiyordum."

"Tanrım, Ash," diye fısıldıyor Natasha. "Ve sen bunu on altı haftaya kadar öğrenemedin mi?"

Başımı salladım. "Bu yüzden çocuğu doğurmak zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu."

Adrian dinlerken kaşlarını çatır.

"İkinci sınıf tıp öğrencisiydim ve tüm bu umutlarım ve hayallerim vardı." Bunu yüksek sesle söylemek beni çok duygulandırıyor ve gözlerim doluyor. "Ve sonra bu küçük melek hayatıma girdi. Owen."

Adrian gülümsüyor. "Bir fotoğrafınız var mı?"

"Evet." Heyecanla gülümsüyorum ve telefonumdan bir fotoğraf açıp uzatıyorum. Adrian elini ağzına götürüyor. "Aman Tanrım, Cameron'a benziyor." Telefonu Tash'e uzatırken nefesi kesiliyor ve o da fotoğrafı

incelerken gülümsüyor.

"Öyle. Doğası da ona benziyor. Arsız ve zeki.
Nazik."

Natasha gözyaşlarının arasından gülümser ama sessiz kalır.

"Her neyse, adını bile bilmediğim bir adamdan hamile kaldığım için ailem çok utandı."

Adrian'ın yüzü düşer.

"Bir gün oğluma bir sürük olduğumu söylemek zorunda kalacağımı bilerek beş yıl boyunca duyduğum utancı tahmin bile edemezsiniz."

"Sen bir sürük değilsin." Natasha'nın nefesi kesilir.

Omuz silkiyorum. "Kanat pudingin içindeydi, Tash. Benim adım yoktu." Adrian gözlerini deviriyor çünkü bunun doğru olduğunu biliyor.

"Beş yıl ileri sararsak, ülkenin diğer ucunda genç ve parlak bir cerrahstan staj teklifi aldım ve bunu nasıl karşılayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. En yakın arkadaşımın benimle gelmesini organize ettim, böylece ben çalışırken Owen'a bakabilecekti ve karşılığında kiramızı ve yemeğimizi ödeyecektim, böylece evden tam zamanlı çalışabilecekti."

"Ne harika bir fikir." Tash sırtıyor.

"Jenna harika." Gülümsüyorum. "Owen gelmeden önce yıllardır benimle birlikteydi ve onu kendi çocuğu gibi seviyor."

Yemeğimiz geldi ve hepimiz salatamızdan bir ısırık aldık.

"Buraya taşındık ve yarı zamanlı bir işe ihtiyacım vardı, ben de bir bara başvurdum." İkisi de dinlerken ve yemek yerken kaşlarını çatıyor.

"Ancak işi aldığımda Club Exotic olduğunu öğrendim."

Adrian'ın yüzü düşer.

"O da ne?" Tash sorar.

"Yüksek sınıf genelev," diye mırıldanıyor Adrian.

"Ben... Ben sadece barın arkasında çalışıyorum," diye kekeledim. "Başka bir şey değil."

Natasha rahatlamak için elini göğsüne koyar ve Adrian sahte bir şekilde alnını siler.

"İki vardiya için haftada yedi yüz dolar kazanıyorum ve Owen gittiğimi bile bilmiyor. Saat 10'da başlıyorum ve o uyanmadan eve dönüyorum."

"Yani bunu yapıyorsun ve hastanede mi çalışıyorsun?" Adrian kaşlarını çatı.

"Evet." Bir ısırık daha alıyorum. "Her neyse, hastanedeki ilk günümde form doldurmam gerekti ve bekâr bir anne olduğum için yargılanmak istemedim."

"Ve yargılayacaklardı," diye ekliyor Natasha.

"Evet, nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Ben sadece eşit muamele görmek istedim, anlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle."

Kaşlarımı çattım. "Yanında staj yaptığım cerrah olarak Cameron'la tanıştırıldığımda yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz."

Adrian inanamayarak başını sallar. "Şansımız nedir ki?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Beni yener."

Natasha içkisini alır ve yudumlar. "Bu ilginç bir hikâye."

Sırıttıyorum. "Sonra gerçekten aptalca bir şey yaptım."

"Ne?" Adrian kaşlarını çatar.

"Panikledim. Tüm formlarımda yalan söylediğim ve çocuğum olmadığını söylediğim için çıldırdım. İşte o zaman Cameron'ın bir meslektaşına çocuklardan nefret ettiğini söylediğini duydum."

Natasha kaşlarını çatıyor. "Cameron çocukları sever."

"Prezervatiflerin gelmiş geçmiş en büyük icat olduğunu söyledi."

Adrian gözlerini devirir. "Öyle derdi. Bu Cameron'ın söyleyeceği bir şey."

Bir nefes üfledim. "Ve sonra tüm zamanların en büyük pişmanlığını yaşadım. Onu hatırlamıyormuş gibi davrandım."

"Neden?" Natasha fısıldar.

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. O muhteşem ve mutluydu, bense kendimi onun hiç arayıp sormadığı bir ezik gibi hissediyordum. Çocuğuyla ortaya çıkmayacaktım."

Adrian tekrar elimi tuttu.

"Bunu bir erkeğe nasıl söylersin? Bu arada, birbirimizi beş yıldır görmediğimizi biliyorum ama... bir çocuğumuz var mı?"

"Kahretsin," diye fısıldar Natasha.

"Ve sonra daha da kötüleşti," diye ekliyorum. "Ona nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Bana mesaj atmaya ve beni takip etmeye başladı ve onun stajyeri olduğum için birbirimizi görmemize izin verilmiyordu."

"Nedenmiş o?" Adrian sorar.

"Hastane politikası," diye araya giriyor Natasha.

"Nasıl bir araya geldiniz?" Adrian kaşlarını çatar.

Gözlerimi deviriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu hikâyeyi yüksek sesle anlattığımda içim burkuluyor. Kulüpteydim ve tahmin edin oraya kim gidiyor?"

"Kim?" Natasha dehşet içinde kaşlarını çatar. "Diğer patronun mu?" "Cameron." Adrian iç geçirir. "Oraya gittiğini biliyorum."

Natasha dehşet içinde ona bakar. "Lanet Joshua oraya gidiyor mu?" Yüzünü buruşturur. "Hayır, taşaklarını bunun için çok

seviyor." Sırıttıyor ve bıçağını kaldırıp onları kesiyormuş gibi yapıyor.

Devam ediyorum. "Cameron mekana geldi, beni gördü, kendini kaybetti ve sonra kucak dansı istedi."

"Hayır," diye fısıldar Natasha. "Siktir git buradan."

Adrian'ın gözleri dehşet içinde açılır. "Bu gerçekten ilginç bir hikâye," diye fısıldıyor. "Ne yaptın sen?"

Ellerimi yüzüme vuruyorum. "Ona bir tane verdim." "Ne?"

Başımı salladım.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Natasha.

"Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım ve sonra Jenna annesi hasta olduğu için eve gitmek zorunda kaldı ve Owen çalışmaya devam edebilmem için on iki günlüğüne anneme gitti."

"Tamam." Natasha dinlerken kaşlarını çatır.

"Kulüpteki bir sonraki vardiyamda Cameron çıkageldi ve aramızdaki kimya gülünçtü. Öpüştük ve beni aceleyle kulüpten çıkarıp evine götürdü ve bütün gece çılgınca seks yaptık."

İkisi de hikâyeyi dinlerken gözleri fal taşı gibi açılır.

"Kendi kendime, sabah ona söyleyeceğim diye düşünüp duruyorum ama o beni hafta sonu için New York'a götüreceğini söylüyor çünkü beş yıl önce kaçırdığı hafta sonunu geri istiyor."

Natasha gülümser ve Adrian'a dirsek atar. "Bu biraz romantik. Kabul etmelisin."

Başımı sallıyorum. "Bu yüzden hafta sonunu onunla geçirmeye ve döndüğümüzde ona söylemeye içimden karar verdim. Tek şey, bütün hafta sonu deli gibi tatlı olması ve beni kütüphaneye götürüp beş yıl önce beni bulmaya çalışırken ilanlara koyduğu ilanı göstermesi."

Adrian içkisini yudumlarken kaşlarını kaldırıyor. "İşte bu romantik." Başını sallar.

Bir nefes üflüyorum. "Her gün ona söylemek daha da zorlaşıyordu ve her gün panikliyordum çünkü biz sadece..." İfadeyi düşünürken duraksıyorum.

"Aşık oldun," diye bitiriyor Adrian benim yerime. Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Aşık oldum."

"O da söyledi. Bana sana aşık olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Ne zaman?"

"San Fran'a döndükten sonraki Pazartesi günü. Tam olarak söylediği şeydi.

Ben bu kıza aşığım."

Hüzün beni ele geçirirken başımı ellerimin arasına aldım.

İkisi de sessizce oturup beni izliyorlar. "Sonra ne oldu?" Natasha sonunda soruyor.

"Ona bir oğlum olduğunu söyledim ve hayatınızda görebileceğiniz en büyük öfke nöbetini geçirdi. Bir bardağı duvara vurarak kırdı ve ben daha çocuğun ondan olduğunu söyleyemeden gitti."

"Lanet olsun." Adrian iç geçirir. "Bu tam bir karmaşa."

"Ve sonra bir şekilde öğrendi ve ertesi gece eve gelip kendini kaybetti."

"Margaret ona söylemiş," diye fısıldıyor Natasha.

Gözlerim ona kaydı. "Olamaz, nereden bildi?" Nefes nefese kaldım.

"Şuna baksana." Natasha başını sallıyor. "Cameron'a benziyor."

Sönük bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Dün gece işimi geri almak için yalvardım."

"Bekle, ne zaman gittin?"

"Cameron geçen hafta gitmemi istedi, ben de gittim." Adrian kaşlarını çatı.

"Ama gerçek şu ki paraya ihtiyacım var. Üç kişiye bakıyorum.

Ben de dün gece geri döndüm ve tahmin edin orada kim vardı?" Natasha gözlerini kısıyor. "O lanet yılan."

"Aynen benim düşüncelerim. Sadece, içtiğim için çakırkeyiftim ve onun başka kadınlarla birlikte olmasına o kadar kızmıştım ki... Gerçekten aptalca bir şey yaptım."

"Ne?" İkisinin de nefesi kesilir.

"Onun için tekrar kucak dansı yaptım ve sonra çıldırdı ve beni dışarı sürükledi. Arabasına binmeyince *Aston Martin'inin* ön camına yumruk atıp kırdı ve elini kırdı."

Adrian'ın gözleri neredeyse dehşetle yerinden fırlayacaktı. "Eli mi kırılmış?" Nefes nefese kalır.

Başımı salladım. "Ve az önce sabahı bağırarak ve eğer ikinci işimi bırakmazsam beni cehennemle tehdit ederek geçirdim. Owen hakkında her türlü talepte bulundu."

Adrian başını ellerinin arasına alır ve Natasha inanamayarak başını sallar.

"Söyleyecek sözüm yok," diye fısıldar Adrian.

"Var," diye cevaplıyor Natasha. "Lanet olsun."

Çaresizlik içinde başımı ellerimin arasına alıyorum ve Adrian sırtımı ovuyor. "Sadece kabullenmeye çalışıyor."

Natasha, "Joshua ve Cameron'ın babalık durumlarıyla ilgili bir sorunları var," diye cevap veriyor, Adrian'la bakışıyorlar. "Bu onlar için büyük bir tetikleyici ve eminim daha iyi olacaktır."

Hafta sonumu düşünürken üzgün bir şekilde içimi yudumluyorum. "Yarın Owen'ı görmeye gelecek."

Adrian ve Tash önce birbirlerine sonra da bana gülümsüyorlar. "İyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak."

Aston Martin'in garaj yoluna girişini izliyorum.

O burada.

"Owen?" Ben seslendim. "Bir ziyaretçin var."

Cameron

Motoru kapatıyorum ve eve bakıyorum. Tanrım, bu benim en kötü kabusum.

Kendiniz bile inanmıyorken bir çocuğa babası olduğunuzu nasıl söylersiniz?

Bunun doğru olduğunu biliyorum, kanıtım var ama yine de bir şekilde kötü bir rüyadaymışım gibi hissediyorum ve Ashley her an gülecek ve bana bunun bir şaka olduğunu söyleyecek. O zaman onu kollarıma alıp mutlu olmaya geri dönebilirim.

Ona bu kadar kızmayı bırakabilirim.

Ona kızmak istemiyorum... ama elimde değil. Bunu benden nasıl saklayabildi?

Telefonumu çıkarıyorum ve hastaneden bana ihtiyaç duyulduğunu, bir yerde olmam gerektiğini söyleyen acil bir mesaj bulmayı umarak içinde geziniyorum. Buradan başka bir yerde olmak istiyorum. Bunun nasıl olacağını hayal ederken direksiyonu ellerimle kavriyorum. Bir yabancı çıkıp gelse ve babam olduğunu söylese nasıl hissederdim? Onun hakkında ne düşünürdüm?

Zavallı çocuk. Hayatına ne boktan bir başlangıç. Doğru, işte bu. Bunu düzeltmem gerek.

Yenilenmiş bir kararlılıkla arabadan inip kapıya yöneldim ve kapıyı çaldım. Bir adam çimlerini biçmeye başlarken sokağa bakıyorum ve etrafıma bakıyorum. En azından yaşadıkları yer güzel bir mahalle.

Kapı aceleyle açılıyor ve Ashley karşımda duruyor. Saçlarını at kuyruğu yapmış ve hiç makyaj yapmamıştı. Kalbim göğsümde takla atıyor. O kadar güzel ki.

"Hey," diye itiyorum.

Gülümsüyor ve bu beni tam karnımdan vuruyor. "Selam, Cam. Geldiğin için teşekkürler. Lütfen içeri gel."

Tanrım, çok güzel kokuyor.

Onu eve kadar takip ediyorum ve etrafa bakıyorum. Aklımda o olmadan burada olmak çok garip geliyor. Daha önce buradayken ona o kadar odaklanmışım ki ev hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Ev gibi, güzel ve temiz ve New York'a döndüğünde sadece temel ihtiyaçlarıyla taşındığını ve geri kalan eşyalarını depoya koyduğunu söylediğini biliyorum. Mutfğa doğru yürüdü ve ne yapacağımı bilemeden onu takip ettim.

"Bir fincan kahve ister misiniz?" diye soruyor.

"Lütfen." Mutfak tezgahındaki tabureye otururken kaşlarımı çatıyorum.

O yaygara koparıyor ve ben rahatsız bir şekilde sessizce oturuyorum. Terlemeye başladığımı hissediyorum.

Dönüyor ve bana kahvemi uzatıyor. "Hala ona bugün söylemek istiyor musun?"

"Evet." Kahvemi yudumluyorum. "İlişkimize yalanlarla başlamayacağım." Gözleri gözlerimi tutuyor. "Bizim yaptığımız gibi mi yani?"

Kaşımı kaldırıyorum ve kahvemi yudumluyorum. "Yorum yok," diye mırıldanıyorum.

Nefesini dışarı üflüyor. "Özür dilerim, iğneleyici olmak istememiştim ve elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum."

Mutfak tezgahının üzerindeki küçük bir noktaya bakarken dudaklarımı büzüyorum. Onun gözlerine bakmaktan başka bir şeye odaklanmam gerekiyor.

Uzanıp elini ön koluma koydu. "Benim bu duruma alışmak için beş yılım oldu Cam ama senin olmadı. Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var. Daha kolay olacak, söz veriyorum."

Başımı salladım. "Umarım öyledir."

Garip bir şekilde gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Düşündüm ki belki ona söyleyebiliriz ve sonra, eğer biraz yalnız kalmak istersen, birkaç saatliğine dışarı çıkabilirim ve ikinizi burada yalnız bırakabilirim?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. Sinirlerimin titrediğini

hissediyorum.

Beni onunla yalnız bırakma.

**"Tamam," diye mırıldandım,
dikkatim dağılmıştı. "Ne
söyleyeceksin?"**

"Ne zaman?"

"Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bütün gece kafamda olası her senaryoyu düşündüm. Sanırım sadece ağzımdan kaçıracağım."

"Çok uyumlu biri Cameron ve gerçekten zeki. Eğer bu konuda üzgün olduğunuzu anlarsa, buna tutunacaktır."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Bunun için üzgün olduğumu mu düşünüyorsun?" Omuz silkiyor.

"Öyleymiş gibi davranıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Senden bir çocuğum olduğu için üzgün değilim. Bunun oluş şekline, çok şey kaçırmış olmama üzülüyorum. Senden değil de annemden öğrendiğim için öfkeliyim. Bunun beni nasıl hissettirdiğini tahmin bile edemezsin."

Pişmanlık içinde gözlerini kapatır. "Olaylar bu şekilde geliştiği için çok üzgünüm Cameron ve bana inanmadığını biliyorum ama seninle geçirdiğim haftadan pişmanlık duyamam. Daha önce bilseydin bunu asla yaşayamazdık. Beni, çocuğunuzla birlikte buraya gelen bir psikopat olarak anında reddedebilirdiniz."

Gözleri gözlerimi arıyor ve ne düşüneceğimi bilmiyorum... ya da nasıl hissedeceğimi?

Ortaya çıkan tek şey kör edici ihanet.

Başımı eğiyorum. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Bununla uğraşamam.

"Onu getirebilir misin, lütfen?" Ben soruyorum.

Gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor. Bu konuşmayı bitirmek istediğini biliyorum ama yapamıyorum.

Oraya gidemem. "Lütfen?" Israr ediyorum.

"Elbette." Mutfaktan çıkıp üst kata seslendi. "Owen, bir ziyaretçin var."

"Kim?" diye sesleniyor ve merdivenlerden zıplayarak inmeden önce koridorda koştuğunu duyuyorum. "Kim o?" diye soruyor onu mutfığa kadar takip ederken.

"Cameron." Sakince gülümsüyor.

Kahretsin... Keşke ben de sakın olsaydım.

Yüzü düşüyor ve sonra beni görünce gülümsemeye zorluyor. "Merhaba dostum." Ben de gülümsüyorum.

"Merhaba," diye yanıtlıyor.

"Kahve içiyoruz. Sana sıcak çikolata yapmamı ister misin?" Ashley ona sorar.

"Tamam." Gülümsüyor.

Yanıma bir tabure çektim. "Neden buraya oturmuyorsun?" Tabureye dokunuyorum.

Yukarı tırmanıyor ve tezgâha oturuyor.

Koyu renk saçları benimki gibi düzensiz ve kıvrıkcık. Aynı zeytin tenine ve şimdiye kadar gördüğüm en arsız gülümsemeye sahip. Yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Neler yapıyorsun?" diye sordum.

"Sesin komik geliyor." Sırıttıyor.

"Owen, terbiyeli ol lütfen." Ashley kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Sesin farklı."

Gülümsüyorum. "Bu benim aksanım. Ben Avustralyalıyım." Düşünürken kaşlarını çatıyor.

"Avustralya diyebilir misin?" Ben soruyorum.

"Avustralya," diye tekrarlıyor gün gibi açık bir şekilde. "Nedir o?" diye soruyor. "Bir ülke, benim evim." Gülümsüyorum.

Owen kaşlarını çatar ve meraklı gözleri Ashley'e dikilir.

Ashley ona, "Biliyorsun Owen, kangurular Avustralya'dan gelir," diyor.

"Oh." Bir an düşünür. "Kangurunuz var mı?"

Gülümsüyorum. "Hayır."

Ashley ona sıcak çikolatasını uzatır. "Teşekkür ederim." Tezgâhtan alırken gülümsüyor.

Ashley bir tabureyi diğer tarafa çekip oturuyor. Nefes alıyorum.

Yap işte.

"Yani... Owen." Durakladım. Hay sikeyim. "Ben... Bugün seninle konuşmak istedim." Çikolatasını yudumluyor ve dikkatle beni izliyor.

"Öyle görünüyor ki..." Kaşlarımı çatıyorum. Kahretsin, bu çok zor.

"Görünüşe göre sen doğduğunda bir karışıklık olmuş."

Owen kaşlarını çatıyor.

Ashley'e bakıyorum ve yeşilin soluk bir tonuna dönüşmüş görünüyor.

"Evet," diye devam ediyorum. "Bir karışıklık olmuş ve biz bunu yeni öğrendik."

Dinlerken çikolatasını yudumluyor. "Görüyorsun ya, ben senin babanım, Owen."

Kaşlarını çatıyor ve küçük kafasının içinde dönen bilgileri görebiliyorum. "Ama benim zaten bir babam var," diyor.

"Biliyorum. İki baban var."

Kaşlarını çatıyor ve önce Ashley'e, sonra da bana bakıyor. "Diğer babam sadece meşgul, hepsi bu. Geri gelecek."

Ashley'nin gözleri yaşlarla dolar ve alt dudaklarını ısırır.

"Biliyorum." Hüzünle gülümsedim. "Ama düşündüm de belki sen ve ben biraz takılabiliriz?"

Kaşlarını çatıyor.

"Sorun olur mu?" Ben sorarım.

"Ama bu nasıl oldu?" diye soruyor.

"Şey." Duraksadım. Kahretsin, burada ne diyeceğim? "Erm." Lanet olsun. "Yani, annenin yumurtası vardı." Küçük göğsünü dürtüyorum. "Senin ve benim tohumumuz vardı ve birlikte küçük bir bebek yaptık."

Düşünürken kaşlarını çatıyor. "Yumurta tohumu nasıl aldı?" Yukarı bakıyorum ve Ashley'nin sırtıttığını görüyorum.

"I..." Bir cevap düşünmeye çalışırken başımı sallıyorum. "Onu öptüğümde. Onu öptüğümde ona tohumu verdim."

Yüzü tiksintiyle düştü. "Annemi mi öptün?"

Başımı salladım. "Çok güzel bir kız ve kendimi tutamadım." Başımı kaldırdığımda Ashley'in yine gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görüyorum. "Ve Fransızca konuşuyordu," diye sırtarak fısıldıyorum başının üstünü okşarken. "Hiç Fransızca biliyor musun, Owen?" diye soruyorum.

Başını sallar ve bir an düşünür. "Patates kızartmasını bilirim."

Ben genişçe gülümsüyorum ve Ashley gülüyor.

"Evet, aynen öyle, Owie." Ashley gülümsüyor. "Tıpkı patates kızartması gibi." Sıcak çikolatasını içiyor ve bir süre düşünüyor.

"Bugün bana buraları gezdirirsin diye düşündüm, çünkü annemin yapması gereken bazı işler var. Sorun olur mu?" diye sordum.

Kaşlarını çatıyor ve gözleri Ashley'e kayıyor.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Cameron benim arkadaşım,

Owen. Çok hoş bir adam. Birlikte çok eğleneceksiniz. Çok şanslısın ki

bir babaya sahip olacağım."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve Ashley bunu hissetmiş olmalı çünkü tezgahın üzerinde elimi tutuyor ve kendimi sessiz bir teşekkür olarak elimi sıkarken buluyorum.

"Tamam." Omuz silkiyor.

Kaşlarımı çattım. "Tamam mı?" Şaşırarak soruyorum. Elbette bu kadar kolay olmayacak...

"Bekle, sana nasıl hitap edeyim?"

Owen soruyor. Yumuşakça gülümsüyorum. "Baba. Bana baba diyebilirsin."

Salonda yere oturup Owen'ın *Lego*'suyla oynamasını izliyorum. Kendimin küçük bir versiyonunun dünyayı anlamlandırmasını izlemek beni korkutuyor.

İki saattir onu izliyorum. Bütün gün onu izleyebilirim. "Bisiklete binmek ister misin?" diye sordum.

"Bisikletim yok."

Kaşlarımı çattım. "Bisikletin yok mu?"

"Hayır, çünkü yollarda tehlikeli." "Oh," diye cevap verdim.

"Kaykay almaya gidelim mi?"

"Kaykay nedir?"

Tanrım, daha da kötüleşiyor.

"Tamam, odana çıkalım, eldivenini al ve yakalamaca oynayalım."

Bana boş boş bakıyor. "Nasıl yakalamaca oynanacağını bildiğimi sanmıyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Topun ve eldivenin nerede?"

Omuz silkiyor ve ben ayağa kalkıyorum. "Bana yatak odanı gösterebilir misin?"

Ayağa kalktı ve ben de peşinden yukarı yürüdüm. Kapıyı açtı ve elini uzattı. İçeri girdim ve etrafa bakındım.

"Burası güzel bir oda."

Gülümsüyorum. "Öyle."

Yatağa uzandı.

Kitap raflarına doğru yürüyorum ve sahip olduğu tüm kitapları gözden geçiriyorum. "Bir sürü kitabın var."

"Annem her gece bana kitap okuyor."

Gülümsüyorum. "Öyle mi? İyi bir okuyucu mu?" Omuz silkiyor. "Tamam, sanırım."

Gülümsüyorum ve içine bakmak için oyuncak kutusunu açıyorum. Yumuşak oyuncaklar ve bebek saçmalıklarıyla dolu. "Peki... topların ve sopaların nerede?"

Omuz silkiyor. "Noel Baba bana onları getirmedi." Üzülerek gülümsüyorum. "Oh."

Etrafıma bakarken kaşlarımı çatıyorum. Burası şimdiye kadar bulunduğum en sıkıcı çocuk odası. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Evet." Yataktan aşağı atlarken gülümsüyor.

"Ayakkabılarını al."

Gardırobunu açıyor ve ben de arkasından bakıyorum. En altta iki küçük çift yalnız ayakkabı duruyor. Raflara bakıyorum ve sadece yarısı dolu.

Neredeyse hiç kıyafeti yok.

"Diğer ayakkabıların nerede, Owen?"

"İşte bu kadar." Gülümsüyor. "Bunlar dışarı çıkmak için iyi ayakkabılarım." Kahverengi bir çift elbise ayakkabısını işaret ediyor. "Bunlar da yürüyüşlerde giydiğim ayakkabılarım."

Gülümsüyorum. "Oh, güzel. Bu mantıklı." Başını okşuyorum. "Yürüyüş ayakkabılarını al."

Onları çıkarıp bana uzatıyor. Kaşlarımı çattım. "Bunları takabilir misin?" diye sordum.

Omuz silkiyor.

"Daha bağcıklarını nasıl bağlayacağını bilmiyor musun?" diye sordum. Başını sallıyor.

Gülümsüyorum. "Yatağa otur, ben yaparım." Etrafıma bakıyorum. "Çorapların nerede?"

"Üst çekmecemde."

Üst çekmecesini açtığımda üç küçük çift çorap ve birkaç çift külot buldum.

Suçluluk duygusu beni bir yük treni gibi çarpıyor. Gerçekten zor durumda.

Birden kendimi gelmiş geçmiş en büyük pislik gibi hissettim. Başımı sallıyorum ve aşağı inmeden önce ayakkabılarını ve çoraplarını giydiriyorum.

"Annem postacıdan gelen mektupları nereye koyuyor?" diye

sordum.

Owen bir an düşünürken kaşlarını çatıyor. "Yan masadaki çekmecedeyim."

"Neden arka bahçeye gitmiyorsun, seninle orada buluşuruz?" Ben sorarım.

"Tamam." O arka kapıdan koşarak çıkıyor, ben de yan masaya gidip çekmeceyi açarak postaları karıştırıyorum. Kahretsin, kira makbuzuna ihtiyacım var. Kurcalamaya devam ediyorum... Hiçbir şey yok.

Tezgâha gidiyorum, orada bir sepet dolusu mektup ve benzeri şeyler var. Onlara göz gezdirdim ama hâlâ bir şey yoktu. Kahretsin. Etrafa bakındım ve mutfak dolaplarının üstünde bir dosya gördüm. Onu indirdim ve bingo. Faturaların hepsi ödenmiş ve ödenmemiş bölümlere ayrılmış. Kiralık bir tane bulana kadar göz gezdirdim. Çıkarıp cebime atıyorum.

"Baba?" Küçük, boğuk bir ses dışarıdan sesleniyor.

Üzerimden sayısız duygu geçerken duruyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Tek bir kelime kulağa hiç bu kadar korkutucu ve aynı zamanda harika gelmemişti.

İşler ciddileşti.

Ashley

Öğle tatilinde oturup Gloria'ya kitap okuyorum.

Bugün Pazartesi ve hafta sonu şaşırtıcı derecede iyi geçti.

Cumartesi günü eve döndüğümde Owen mutluydu ve Cameron da bunu atlatmış görünüyordu.

Çarşamba günü tekrar görüşmek üzere sözleştiler.

Görünüşe göre Cameron öğleden sonra işten izin alıyor.

Mucizeler asla bitmez.

Bugün işte de dostça davrandık. Belki bu ortak ebeveynlik olayını yapabiliriz. Şimdi ofisine gitti ve Salı günü bütün gün ofiste olacak, o zamana kadar onu bir daha görmeyeceğim.

İçimden bir ses beni görmeye gelmesini diliyor ama artık bunun olmayacağını biliyorum. Olan oldu.

Dr. Anderson köşeden kafasını uzattı. "Ashley, bir dakikan varsa, işin bittiğinde seni görebilir miyim lütfen?"

Gülümsedim ve başımı salladım. Dr. Anderson, Cameron'ın sevimli doktor arkadaşı. Sürekli birlikte konuşup gülüyorlar ve iş dışında da bir arkadaşlıkları olduğunu biliyorum.

Ona söylemiş olmalı.

"Gloria, bugün onu orada bırakmamız gerekebilir, tatlım."

Gülümsüyorum.

"Tamam canım. Teşekkür ederim. Bu harikaydı. Yarın tekrar gelecek misin?"

Gülümsüyorum. Ona bir santim ver, o bir mil alacaktır. Elini kendi elime alıyorum. "Tabii ki." Dr. Anderson'ın koridorda beklediği yere doğru yürüyorum. Yakışıklılığıyla buradaki hemşirelerin yarısıyla da çıktığını tahmin edebiliyorum. "İçeri gel Ashley," diyor beni bir ofise yönlendirirken.

Kaşlarımı çattım. "Bu neyle ilgili?" Yüzümü ona dönüyorum.

Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Şimdi açık sözlü olduğum için beni bağışlayın ve umarım bunu yanlış anlamazsınız..."

Yüzüm düşüyor. Bana Cameron hakkında bir ders verecek.

"Ben Seb." Elimi sıkmak için elini uzatıyor ve ben de gülümseyerek elini sıkıyorum.

"Seb?" Ben

soruyorum.

"Sebastian."

Gülümsüyorum. "Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Sebastian." Şakayla karışık gözlerimi büyütüyorum. "Ben Ashley."

"Kim olduğunu biliyorum." Seksi bir şekilde gülümsüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Tamam, bu garip. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Seb?" "Cumartesi gecesi dışarı çıkmak ister misin?"

Ne dedin? Tanrım, bu hayatımda duyduğum en beklenmedik şeydi.

"Dışarı çıkmak mı?" Kaşlarımı çattım.

"Evet. Bir randevuda... benimle?"

Başımı garip bir şekilde kaşıyorum. "Bu hafta sonu yokum. Özür dilerim. Gelemem," diye yalan söylüyorum.

Tanrım... Sadece hayır de.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Tamam."

Gözleriyle gözlerimi tutuyor. Çok tatlı biri. "Başka bir zaman?"

Gülümsüyorum. "Elbette," diye yanıtlıyor. "Umarım sorarak haddimi aşmamışımdır?" "Hiç de değil." Gülümsüyorum. Tam tersine. Az önce bana çok daha

ihtiyaç duyulan güven artışı.

"Yani..." Tereddüt ediyor. "Sanırım bir dahaki sefere bana çıkma teklif etmeni bekleyeceğim." Gülümsüyor.

Kıkırdıyorum. "Tamam. Sen yap."

"Çünkü ısrarcı görünmek istemem." Sırıttıyor. "Güzel." Başımı sallıyorum.

"Ama bilirsiniz diye söylüyorum, ben mükemmel bir dansçıyım" diye ekliyor.

Arsız gülümsemesi bana da bulaşıyor ve kendimi aptal gibi gülümserken buluyorum. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Ve en iyi restoranları biliyorum."

Sırıttıyorum.

"Ve her gece boşum," diye ekliyor arsızca.

Başımı salladım. "Güle güle, Seb." Ofisten çıkarken sırtıttıyorum.

"Ara beni," diye sahte bir kız sesiyle bağılıyor ben ofisten çıkarken ve kahkahalarla gülüyor.

Bu beni çok mutlu etti.

Çarşamba akşamı saat 5'ten hemen önce otoparka giriyorum. Kırımızı ödemek ve yarınki öğle yemeği için birkaç yiyecek almak için buradayım. Telefonum çaldı. Arayan Jenna'ydı.

"Selam, bebeğim." Cevap verirken gülümsüyorum.

"Oh... Benim... Lanet... Tanrım," diye fısıldayarak kekeliyor. "Ne?" Kaşlarımı çatıttım.

"Cameron bu öğleden sonra arka koltuğunda bir araba koltuğu b u l u n a n yepyeni siyah bir *SUV Audi* ile geldi."

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Owen'a bazen onun evine gidebilmek için aldığını söyledi."

"Kahretsin," diye fısıldıyorum yoğun trafikte yolun karşısına geçmeye çalışırken.

"Ve şuna bakın, az önce Owen'la birlikte dışarı çıktılar ve alışveriş torbalarını getirip Owen'ın odasına götürüyorlar."

Suratımı asıyorum. "Alışveriş mi? Ne yiyeceği?" "Hayır. Owen için kıyafet."

"Ne?" Çıglık atıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Dükkânın yarısını ona almış," diye fısıldıyor.

"Neden? Delirdi mi?"

"Bilmiyorum ama bu da pahalı bir şey."

Tanrım, beni çileden çıkarıyor. "Owen'a parayla rüşvet v e r m e y e çalıştığına inanamıyorum. Tam bir salak."

Yanımdan geçen bir kadın kaşlarını çatıyor ve kullandığım dil karşısında başını sallıyor. "Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum.

"Muhtemelen sadece nazik olmaya çalışıyor," diye fısıldıyor Jenna.

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Onu şımartıyor. Tıpkı Cameron gibi şımarık bir velet olacak." Başımı sallıyorum.

Emlakçıya yaklaşıyorum. "Birazdan evde olurum," diye cevap veriyorum.

"Sana söylediğimi ona söyleme. Owen çok heyecanlı, bu yüzden nazik ol. Unutmayın, bu onun babası."

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Evet." Sönük bir şekilde iç çektim. "Uyarı için teşekkürler. Yakında görüşürüz."

Tanrı aşkına, ne kabus ama. Emlak ofisine girdim ve güzel resepsiyon görevlisini gördüm. "Merhaba, kiramı ödeyebilir miyim lütfen?" Cüzdanımı çıkarırken gülümsedim.

Gülümsüyor. "Tabii, Bellevue değil mi?"

Elimde kartımla dururken "Evet," diye cevap veriyorum.

Yazıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Kira kontratınızın sonuna kadar kiranız ödenmiştir."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Omuz silkiyor ve bilgisayar ekranını benim görebileceğim şekilde çeviriyor. "Pazartesi günü tamamı ödendi." Ekrandaki ödemeyi işaret ediyor.

"Kim tarafından?"

"Erm..." Birkaç şey daha yazıyor. "Stanton Holdings."

Ona ters ters bakıyorum ve eğer bu kadar kibar olmasaydı, sırf kötü haber getirdiği için suratına bir yumruk atmak isterdim. "Gerçekten mi?" Tersledim.

Gülümsüyor ve gözlerini açıyor. "Harika." Parmaklarını parlatıyor. "Sürpriz."

Ona ters ters baktım, bana bulaşma sürtük yoksa bugün sen de batarsın. Dönüp arabaya doğru fırladım. Çok öfkeliydim.

Eve gittiğimi hatırlamıyorum. Araba kullandığımı hiç hatırlamıyorum çünkü şu anda o kadar kızgınım ki önümü göremiyorum. Süslü *Audi*'nin yanındaki garaj yoluna girdim ve kanım kaynamaya başladı.

Onu öldüreceğim. Onu gerçekten öldüreceğim. Eve girdiğimde Jenna'nın koşarak dışarı çıktığını ve beni mutfığa sürüklediğini görüyorum.

"On iki aylık kirayı ödedi," diye fısıldıyorum.

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, Ash, bu harika."

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, öyle değil. Bu onun her şeyi yoluna koyma yöntemi."

"Ashley, kes şunu. Bunu karşılayabilir."

"Mesele para değil. Bunu yapabileceğini varsaymasıyla ilgili. Sormadı."

"Sakin ol," diye fısıldıyor.

"Sakinleşmeyeceğim!"

Bağırıyorum.

Elini ağzımın üzerine koydu. "Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil.

Owen çok heyecanlı."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Aman Tanrım, Jen, bu iş kontrolden çıktı." "Sakinleşecek. Sadece nazik olmaya çalışıyor Ashley. İzin ver ona."

Bir nefes veriyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Bir açıdan haklı olduğumu biliyorum. "Evet, tamam."

Kahretsin. Biraz rahatlamak için masaya oturdum.

On dakika boyunca orada oturuyorum, sonunda bir hamle yapmam gerektiğini anlıyorum. "Yukarı çıkıp merhaba demeliyim," diye mırıldanıyorum.

"Muhtemelen sen de onu öpmelisin. O muhteşem biri."

Gözlerimi deviriyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. "Çok komik." Gözlerimi büyütüyorum. "Aynı zamanda lanet olası bir pislik," diyorum.

Kıkırdıyor ve bana bir öpücük konduruyor.

Merdivenleri sürünerek çıkıyorum ve onların konuşmalarını ve gülüşmelerini duyabiliyorum, sonra Owen'ın neşeyle çığlık attığını duyuyorum.

"Daha yükseğe." Cameron kıkırdıyor.

"Daha yükseğe çıkamam." Owen'ın güldüğünü duyuyorum.

"Korkak olma. Evet, yapabilirsin." Cameron onu temin eder.

Ne halt ediyorlar bunlar? Kapıyı açtığımda Cameron'ı yerde yatarken, Owen'ı da yatağının üzerinde neredeyse tavana zıplarken buluyorum.

"Ne oluyor be?" Çığlık atıyorum. "Owen, kes şunu. Yatağına atlama!"

"Uh oh." Cameron gülüyor. "Parti kakacısı eve geldi."

Ağzım dehşet içinde açılıyor ve Owen yaklaşmakta olan çöküşümü hissederek zıplamayı kesiyor.

"Merhaba anne." Gülümsüyor ve Cameron'ı işaret ediyor.

"Babam burada." Cameron'a ters ters bakıyorum ve o da kaşlarını kaldırarak arsızca gülümsüyor.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu kuru bir sesle. "Owen, yatağın üzerinde zıplamayacaksın. Bu çok tehlikeli."

Cameron geniş bir gülümsemeyle başını sallıyor ve yerden kalkıyor. "Sen daha iyi bilirsin," diye çıkışıyorum.

"Başka ne yapması gerekiyor?"

İçim yangına benzin dökmek gibi kıvılcımlanmaya başlıyor. "Biraz kitap oku," diye çıkışıyorum. "Bilirsin, insan gibi."

"Anne, babam bana yeni kıyafetler almış." Owen heyecanla gülümsüyor. "Öyle mi?"

Owen gardıroba koşuyor ve kapağını açıp kazak ve kot pantolonları çıkarmaya başlıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel kıyafetlerdi.

"Ve ayakkabılar!" diye bağıyor. Koşup üç kutu alıyor ve bir çift siyah *Nike* yüksek topuklu ayakkabı ile iki pahalı çift koşucu ayakkabısı daha çıkarıyor.

Beynim donarken ona bakıyorum. Owen çok heyecanlı ve ben kim oluyorum da bunu ondan alıyorum? "Bu çok güzel, bebeğim," diye bağıyorum. "Sen şanslı bir çocuksun."

Owen başka bir şey hatırlar. "Oh!" diye bağıır. "Ve bir şapkam var." Yatağa doğru koşar ve Lakers şapkasını takıp ışıldar. "Çünkü babam artık Lakers'a gideceğimizi söyledi."

Bu sefer sevimliliği beni etkiliyor ve gülümsüyorum. "Teşekkür ettin mi bebeğim?"

"Teşekkür ederim." Kollarını şapşalca yanında sallarken gülümsüyor. "Bir şey değil, dostum." Cameron gülümser.

Bir an kollarımı kavuşturarak durdum ve ikisinin arasına baktım. "Kimin arabası bu?" diye soruyorum.

"Benim. Şey... bizim. Owen'la kalmak için aldım."

Kaşlarını çattım. "Ne?"

"Sen Owen'ı doğurduğunda arabayı alabilirsin, ben de Owen'ı doğurduğumda arabayı alacağım."

Zaman durmuş gibi ona bakıyorum. Ne kadar sıklıkla ona sahip olacağını düşünüyor?

"Oh." Söyleyecek sözüm yok. "Arabamın nesi var?"

"Araban bir bomba, anne," diye araya giriyor Owen.

Ona ters ters baktım. "Benim arabam iyi bir araba. Arabamda hiçbir sorun yok ve şu hak arama işini kesin bayım," diye çıkışıyorum.

Owen soluyor ve Cameron kaşlarını çatıyor.

"Zaten bir araba almam gerekiyordu ve Owen'ım yokken onu kullanmayacağım, böylece sen alabilirsin."

Başımı sallıyorum ve teşekkür etmem gerektiğini biliyorum ama edemiyorum. Kendimi bunu söylemeye ikna edemiyorum.

"Buna gerek kalmayacak. Owen ve ben benim arabamla gideceğiz," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum. Dönüp kapıya doğru yürüyorum. "Ben aşağıda olacağım." Dönüp onlara bakıyorum. "Ve yatağın üzerinde zıplamak yok."

"Owen ile on dakikalığına evime gelebilir misin?" Cameron sorar.

Kaşlarımı çattım.

"Eğer... eğer gelmek istemiyorsan, gelmek zorunda değilsin, ama sadece Owen'a evimi göstermek istedim."

Ona bakıyorum. Artık bir arabası var. İsteddiği zaman onu götürebilir. "Evet, geleceğim," diye cevap veriyorum. Oraya bensiz gitmiyor. Hayatta olmaz.

Cameron'ın evinin önüne geldik.

"İşte bu kadar." Dikiz aynasından Owen'a gülümsüyorum.

Tam o anda Owen'ın nefesi kesildi ve ben de gözlerimi devirdim. Lütfen, bu çok acınası.

Bu yeni araba kokusu onun heyecanını artırdı.

"Burası senin evin mi?" Owen hayretle fısıldıyor. "Evet. Oldukça havalı, değil mi?"

Arabayı park edip içeri giriyoruz, kendimizi gerçekten parti bozan biri gibi hissediyoruz. Owen çok heyecanlı, etrafta zıplıyor ve Cameron kendisiyle gurur duyuyor ve mutlu ev sahibi rolünü oynuyor.

Ben de mutlu olmalıyım. Anlık bir bağ kurdukları için mutlu olmalıyım, ama biraz kıskandığımı itiraf etmekten nefret ediyorum.

Owen en azından bana sadık davranabilirdi.

İçeri giriyoruz ve kalbim sıkışıyor. Burada son kez birlikte olduğumuzda aşık oluyordum ve Owen'ın nasıl hissettiğini tam olarak anlayabiliyorum.

Cameron eğlenceli biri ve sizi de eğlenceli hissettiriyor.

Owen'ın hayatında Cameron var ama benim yok. Bu benim için bencilce bir duygu mu?

Tanrım, evet. Öyle olduğunu biliyorum ama elimde değil. Çocukça bir aptal olduğum için kendimi içten içe tekmeliyorum. Cameron Owen'ı elinden tutup evin her odasını teker teker gezdiriyor. Etkilenmemiş bir şekilde onları takip ediyorum. Bu kadar iyi bir tur atmamıştım.

Sonra bizi üst kata çıkardı. "Burası benim odam." Owen'a gülümsüyor ve sonra bana bakıyor ve gözlerim yere düşüyor.

Hayatımın en mutlu gecelerinden bazılarını bu odada geçirdim.

"Ve burası da senin odan." Kapıyı açıyor ve kalbim sıkışıyor. Burası daha önce girdiğim oda, sadece şimdi laciverte boyanmış ve içinde tek kişilik bir yatak ve çocuk mobilyaları var. Çoktan yaptırmış.

Pencerenin üzerinde küçük kırmızı, beyaz ve mavi bayraklar asılı. Pencere kenarındaki koltukta da aynı kırmızı, beyaz ve mavi minderler var. Masanın yanında yerde büyük, kırmızı, yuvarlak bir paspas var.

Bu muhteşem.

Owen'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Burası benim odam mı?" diye fısıldıyor heyecanla.

"Beğendin mi?" Cameron soruyor, sesi umut dolu.

Buna dayanamıyorum. Gözlerim doluyor ve aceleyle odadan çıkıp Cameron'ın çalışma odasına doğru yürüyorum.

"Kes şunu, kes şunu, kes şunu," diye fısıldıyorum. Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum ama akıyorlar.

Birkaç dakika sonra Cameron içeri girer ve kapıyı usulca arkasından kapatır.

"Sorun ne?" diye fısıldıyor, endişeyle.

Acı içinde yüzümü buruşturuyorum. "Ona her zaman istediğim ama veremediğim her şeyi vermeni izlemek çok zor," diye fısıldıyorum.

Yüzü düşüyor ve beni kucaklıyor. "Ashley, bu bir yarışma değil." Beni göğsüne bastırdı ve ağlamama izin verdi.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ama öyle hissettirdiği kesin." Nefesini dışarı üflüyor.

"Öyle değil."

Elinden kurtuluyorum. "Neden kiramı ödedin Cameron?"

"Kulübe geri dönmek zorunda kalmayasın diye."

"Ne?" Kaşlarımı çattım, beklediğim cevap bu değildi.

"Geri dönmüyorsun, Ashley. " Soğukkanlılıkla cevap verir. "Cesedimi çiğnemedi o yere adımını atamazsın."

Birdenbire amacı netleşti: Beni kontrol etmek istiyor. Owen'ı ve beni kontrol etmek istiyor.

İçimi bir huzursuzluk kaplarken ondan bir adım geri çekiliyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin Cameron. Aramızdaki ilişkiyi bitirdiğinde bu hakkını kaybettin."

Çenesi sıkılıyor ve soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Cehenneme kadar yolum var."

Ashley

"Ne demek *istemiyorum*?" Öfkeyle ondan bir adım geri çekiliyorum. "Sana açıkça söylüyorum, geçen hafta seni memnun etmek için o işten ayrıldım çünkü bir geleceğimiz olduğunu düşündüm, ama şimdi öyle olmadığı çok açık. Hayatımda söz sahibi değilsin."

Bana ters ters bakıyor. "Evet, biliyorum."

"Yapamazsın." Tersledim. "Sana yarım bir oğul veriyorum. Sana vereceğim tek şey bu."

"Size bir şey söyleyeyim. Bir baba olarak benim görevim, oğlumun annesinin hizada olduğundan emin olmaktır."

"Sırada mı?" Bağırıyorum.

"Evet. Sıraya gir." Hırlıyor. "Ben sirk hayvanı değilim Cameron." "O zaman öyle davranmayı bırak!"

Başımı salladım. "Seni bencil orospu çocuğu. Bu tamamen seninle ve acınası imajınla ilgili."

Gözlerini kısıyor.

"Tahmin et ne oldu, Cameron? Ben bir barda çalışıyorum ve istersem Escape Lounge'da da çalışabilirim. Ne yapmayı seçtiğim seni hiç ilgilendirmez."

"Öyle değil mi?"

"Hayır, değil. O yüzden defol!"

"Seni uyarıyorum, Ashley. Eğer geri dönersen, ödeyeceğin cehennem azabı olacak."

"Git kendini becer," diye çıkışıyorum ve sonra kapıdan çıkıp Owen'ı koridorda dikilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve beni dinlerken buluyorum.

Yüzüm dehşet içinde düştü. "Oh, merhaba, bebeğim."

Cameron arkamdan çıkıp gözlerini kapatıyor ve pişmanlıkla başını sallıyor. "Bizim için endişelenme dostum. Sadece aptalca davranıyoruz. Bazen yetişkinler saçmalar." Yanımızdan geçip mutfağa geri döndü.

Lanet olsun. Ne kabus ama. Owen bunu duymamalıydı. Ne halt ediyorum ben? Onun karşısında daha büyük bir insan olup her şey yolundaymış gibi davranmalıyım. Dışarı çıktım ve Cameron'ın yanındaki tezgâha oturdum. Kalbim öfkeyle göğsüme çarpıyor.

"Bize sıcak çikolata yapar mısın lütfen baba?" Cameron'a açıkça soruyorum. Kızgın gözleri bana doğru parlıyor. "Elbette anne." Alaycı bir şekilde dudak büküyor.

Owen'a sahte bir gülümseme atıyorum ve küçük gözleri ikimizin arasında geziniyor. Cameron sıcak çikolata yapmaya başlıyor ve benimkine fare zehri koyma ihtimaline karşı dikkatle izlesem iyi olur diye düşünüyorum.

Bize sıcak çikolataları uzatıyor ve Owen mutlu bir şekilde sohbet ederken biz de içiyoruz, kısa süre sonra az önce olanları tamamen unutuyoruz. Yarım saat sonra, herhangi bir sorun olmadığından emin olduğumda Owen'a dönüyorum. "Gitsek iyi olacak bebeğim."

"Tamam." Tabureden atlar ve Cameron'a gülümser. "Cumartesi günü seni alırım." Cameron ona gülümser.

Owen yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başıyla onaylar ve Cameron gidip yeni arabanın anahtarlarını alır. Anahtarları havaya kaldırarak geri döner.

Gözlerimi kısıyorum ve ellerinden kapıyorum. Sırıttırıyor.

"Bu gece yatmadan önce anneme bir kaşık bal verir misin, Owen?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, ne kadar sinirliyim. "Ne için?" Owen soruyor.

"Onu biraz tatlandır." Gülümseyip bana göz kırptıyor ve gözlerini oymamak için elimden geleni yapıyorum.

"Güle güle Cameron," diye bağırlıyorum.

"Güle güle. Baba." Yolda yürürken Owen el sallıyor. Bu adam bir domuz.

Hangisi daha sinir bozucu bilmiyorum: Cameron'ın bana ulaşması mı yoksa bana ulaştığını bilmesi ve bununla oynaması mı?

Kafeteryada oturuyoruz ve ben bu lanet olası hastanedeki bütün sürtük hemşirelerin gözlerini ona dikmiş beni sikmelerini izliyorum.

Bir tanesi çok yakında düşecek ve acil servise gidecek.

Aklımda hiç şüphe yok.

Şık bir takım elbise içinde bacak bacak üstüne atmış oturuyor, herkes onun her sözüne takılıyor, esprili ve karizmatik davranıyor. Ben masanın diğer tarafında oturup kahvemi içerken onun kafasını masaya çivilediğimi hayal ediyorum. Ya da sırf onu kızdırmak için masasında başka biriyle seks yaptığımı.

Dürüst olmak gerekirse muhtemelen umurunda bile olmazdı, ama onun beni etkilediği kadar benim de onu etkileyebileceğimi hayal etmek güzel.

Bu gece çalışıyor olmam gerekiyordu ve gitmek için hiçbir isteğim olmamasına rağmen

-Artık kiram ödendiğine göre teknik olarak buna ihtiyacım yok, yine de gideceğim.

Kendi şartlarımla ve iyi ve hazır olduğumda ayrılacağım. Bu hafta zaten aradım ve işimi geri almak için yalvardım, bu yüzden aynı hafta içinde geri dönüp ayrılmayacağım. Bu çok utanç verici.

Dört ya da beş vardiya daha yapacağım ve sonra çizeceğim.

Ancak, bana tekrar o aptal kucak dansı üniformasını giydirmeye çalışırlarsa, oracıkta çekip giderim.

Siktir et, sadece bar işi. Bir mesaj geliyor ve okumak için telefonumu açıyorum. Şeytandan bahset. Eliza arıyor.

**Merhaba, Ashley,
Sana mesaj atmayı unutup duruyorum.
Pazar akşamı personel toplantısı ve teşekkür için tüm kızları yemeğe
çıkarcacağım.
Bize katılmanızı çok isterim.
Ayrıntılar için bu akşam
görüşürüz.
Eliza x**

Mesajdan çıkıyorum ve Cameron'ın sandalyesine eğilmiş, onunla konuşan ve baştan çıkarıcı davranan bir hemşire görmek için başımı kaldırıyorum. Cameron hemşirenin söylediklerini dinliyor ve çok dikkatli davranıyor.

Aptal sürtük.

Kanım kaynamaya başlıyor ve sırtıyorum. Cameron'ın Egzotik kızlarla sosyalleştiğini bildiğini düşünsenize. Çılgına dönerdi.

Sırf onu kızdırmak için gitmeliyim.

Tekrar bakıyorum ve esmer hemşire yüksek sesle gülüyor. "Çok komiksiniz Dr. Stanton. Beni öldürüyorsunuz." Gülüyor.

Onlara bakıyorum, deadpan. Tam bir dangalak. Telefonuma geri dönüp cevap veriyorum.

Gelmeyi çok isterim, Eliza.

Akşam görüşürüz.

Ashley.

Sırtıyorum. Bu ona beni kızdırmaya çalışmayı öğretecek... çünkü *bu* Ne yapmaya çalıştığını. Bu apaçık ortada.

İşe yaramıyor, göt herif. Seni daha çok kızdırabilirim...

Sadece beni izle.

Saat 9.45'te Club Exotic otoparkına giriyorum ve karanlıkta arabanın içinde oturuyorum. Tanrım, bu gece hiç böyle hissetmiyorum. Güneşliği indiriyorum ve bir süre aynadaki yansımama bakıyorum. Maskaramı temizlemek için parmaklarımı gözlerimin altında gezdiriyorum ve telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Önemli bir şey yok.

Dudak parlaticımı tekrar sürüyorum ve bir süre oturuyorum. Cam'in şimdi ne yaptığını merak ediyorum. Eskiden bana yaptığı gibi birine yemek hazırladığını hayal ediyorum.

Ve gülüyordum.

Dünyadaki en güzel, en sarhoş edici kahkahaya sahip. Çok vahşi ve kaygısız. Neredeyse çocuksu bir mutluluğu var... ya da en azından biz birlikteyken öyleydi. Hâlâ herkesle böyle, ama artık benimle değil. Bu iç karartıcı.

Hüzünlü bir nefes üfledim. İki hafta önce bu kez istifa ediyordum çünkü bir geleceğimiz olduğunu düşünüyordum ve gala balosu için ailesiyle birlikte San Fran'a gitmek üzereydik.

Şimdi sadece oğlunun annesiyim.

Kontrol etmek istediği kişi.

Zaman geçtikçe, gerçekten üzüldüğüm şeyin ne olduğu gerçeğiyle daha fazla yüzleşiyorum. Onu özlüyorum.

Benim için savaşmasını çok isterdim ama yapmayacağını biliyordum. Owen'ı öğrendiğinde her şeyin değişeceğini biliyordum. Hayal kırıklığıma rağmen haklıydım. Yine de harika bir baba ve sanırım bunun için minnettar olmalıyım. Bütün gün aralıklarla yağmur yağdı ve yollar ıslak ve gevrekli. Arabamdan inip işlek yoldan karşıya geçiyorum. Kulübe doğru yürürken olduğum yerde duruyorum ve içimi bir tedirginlik kaplarken kaşlarımı çatıyorum.

Girişte iki araba duruyor ve ben korkunç *Aston Martin*'i görüyorum. Ön cam sabitlenmiş ve Cameron kıcıyla arabaya yaslanmış durumda.

Alışlagelmiş pahalı takım elbisesini giymiş, hala iş kıyafetleri içinde. Yolda yürürken beni izlerken kollarını önünde kavuşturmuş.

Yüzü ifadesiz ama düşmanlığını buradan hissedebiliyorum.

Kulübe gelmek için burada değil. Tek amacı işe gelip gelmeyeceğimi görmek.

Ve işte buradayım.

"Merhaba." Sinirle yutkunuyorum ve Cameron'ın beni dışarı sürüklediği son vardiyamdan beri tetikte bekleyen iki fedaiyi görmek için kapıya bakıyorum.

O da kaşını kaldırıyor.

Ona doğru yaklaşıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Başını eğdi. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Midemde kelekler uçuşuyor. "Cameron, buraya çalışmak için geldim. Haber vermeden gidemem."

"Geçen hafta yaptın."

"Ve geçen hafta bana aşık olduğumu düşünmüştüm."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Ve bu hafta beni kontrol etmekten başka bir şey istemiyorsun. Ben senin kuklan değilim Cameron."

Gözleri gözlerimi tutuyor ama hiçbir şey belli etmiyor. Neden bu kadar sakın? Bu beni korkutuyor.

Neden bana bir şeyler üzerinde çalışmamızı istediğini söyleyemiyor?
Tekrar deneyebileceğimize söz vermiyor?

Neden bana çocuğunun annesinden başka bir şeymişim gibi davranıyor?
Lanet bir kuluçka makinesi.

Elimizde bir şey var sanmıştım. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

İçimi hüznün kaplıyor ve cesaretimi toplayıp onun yanından geçerek kulübün içinde kaybolurken gözlerimi kapatıyorum.

Bana bir işaret verin. Bizim için bir umut ışığı olduğuna dair bir işaret verin, size söz veriyorum, içeri girmeyeceğim.

Gözlerim onunkileri arıyor. *Cameron... lütfen...*

"Bu kadar mı?" Fısıldıyorum. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Gözleri benimkileri tutmaya devam ediyor. "Senden burada çalışmamı istedim ve nedenini de söyledim."

"Owen yüzünden..." Boğazımdaki yumruyu iterek gergin bir sesle söylüyorum. *Seni etkilediğini görmesine izin verme.*

"Evet," diye soğuk bir şekilde cevap verir. "Yumuşaklığımı zayıflıkla karıştırma Ashley. Bu senin felaketin olur."

Öfkem kontrolü ele geçirirken yüzümü buruşturuyorum. "Bu da ne demek oluyor, Cameron?" Başımı sallıyorum. "Beni tehdit mi ediyorsun? Bu mudur yani?"

"Evet." Arkasına yaslanır, ellerini pantolonunun ceplerine sokar ve bacak bacak üstüne atar.

"Beni neyle tehdit ediyorsun?" Omuz silkiyor.

Bu saçmalıktan bıktım artık. "Evine git Cameron." Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Neden gidip sürtük hemşirelerinden biriyle yatmıyorsun ve ona ne yapması gerektiğini söylemiyorsun? Benim aksime, eminim buna bayılacaktır."

Çenesi öfkeyle sıkılır ve gözleri öfkeyle parıldar.

Bu kadar. Benden bu kadar. Kalbim göğsümde küt küt atarken onun yanından geçip kulübün kapısından içeri giriyorum. Doğruca arka odaya yöneldim. Kalabalığın arasından geçerken arkamdan tutuluyorum ve arkamdaki eli tokatlamak için dönüyorum.

Onu görmek için kafamı kaldırdım. Haftalardır bana asılan aynı aptal pislik. "Git başımdan." Homurdanıyorum.

"Hayır." Sanki ona meydan okumuşum gibi gülümsüyor.

Başımı sallıyorum ve Eliza hemen yanıma geliyor. "Burada bir sorun mu var?" diye soruyor bana.

"Beni taciz etmeyi bırakmıyor. Bu yüzden gideceğim," diye çıktım.
Bana hemen gitmem için bir sebep ver. Sana meydan okuyorum.
Eliza ona ters ters bakar. "Vivienne'e bir daha yaklaşma yoksa üyeliğin sona erer, Judy."
Üst dudağını tiksintiyle kıvrıyor. "Üyeliğimi sonlandıramazsınız. Burada çok fazla nüfuzum var."
Eliza gülümser. "Oh, evet yaparım. Sadece beni izle."
"O buna değmez" diye cevap vermeden önce ikimizin arasına bakıyor. Küçümsedi. Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kalabalığın arasında kayboluyor.
"İyi misin canım?" diye soruyor elini üst kolumda gezdirirken.
Başımı sallıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse öyle değilim. "Bu adam beni korkutuyor. Beni rahat bırakmıyor. Her vardiyada benimle uğraşıyor."
Kalabalığın arasından geçerken onu izler. "Judy'ye aldırma. O benim listemde ve onu izliyorum. Başka bir kızı da taciz ediyor. Fedailer seni koruma görevini yerine getirmediği için üzgünüm."
Arkasından kaşlarımı çatıyorum.
"Seni tekrar rahatsız ederse bana haber ver, tamam mı?" Başımı salladım ve gülümsedim.
"Teşekkür ederim."
Nefes alıp arkadan çıkıyorum. İşe *koyulma* zamanı şartlar.

Alarm çalıyor. Bu sabah yatağa girdikten sadece beş dakika sonra beni uyandırmış gibi görünüyor. Owen yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Eve ancak sabah 4'te gelebildim. Şu an saat 6.15 ve kalkma vakti geldi bile.

Sayıklıyorum.
Yataktan sürünerek çıktım ve panjurlarımı açtım. Çok yorgunum ve kendimi bok gibi hissediyorum.
Sadece bir duş al ve işe git ve sonra uyumak için bütün bir hafta sonun var, diye kendime hatırlatıyorum.
Tanrı'ya şükür hafta sonu. Biraz kendime zaman ayırmaya ihtiyacım var. Uzun ve zor bir hafta oldu.
Kendimi güne hazırlamak için banyoya gidip duş alıyorum. Bunu daha fazla sürdüremem. İstifa edeceğim. Bu saçmalık, bir şeyi kanıtlamak için kendimi cehenneme atıyorum.

Onun kazanmasından nefret ediyorum.

Mutfak masasında oturmuş kahvaltımı ederken Owie sabah kucağıma sarılmak için aşağı iniyor.

"Günaydın, bebeğim." O yukarı tırmanırken gülümsüyorum.

"Günaydın anne." Küçük kollarını bana sararken gülümsüyor. "Bugün anaokuluna gidiyorsun." Gülümsüyorum. Bundan pek hoşlanmıyor ama biz

Gitme konusunda onu heyecanlandırmak için elimizden geleni yapıyoruz. "Bugün Jenna'yla kalabilirim," diye açıkladı.

Gözlerim masanın karşısındaki Jenna'ya dikiliyor ve o da kahve fincanını tutarken sırtıyor.

"Hayır, büyük okul için hazırlanman gerektiğini unutma."

Kaşlarını çatı.

"Ama bundan hoşlanmıyorum."

Gülümsüyorum. "Bir şans verersen seveceksin. Biraz daha dayan. Ayrıca, arkadaşın Alison bugün gidiyor."

Gözleri açılıyor. "Alison bugün gidiyor mu?" diye soruyor merakla.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Aha, ve o senin arkadaşın." Göğsünü gıdıklarken kıkırdıyorum. "Onunla bütün gün oynayabilirsin."

Küçük sevimli alt dudağını ısırırken gülümsüyor.

"Yola çıkmalısın Ash," diye mırıldanıyor Jen. "Geç kalacaksın."

Nefesimi dışarı üflüyorum. "En azından bugün Cuma."

"Değerlendirmelerim var. Yaşasın! Haydi bana," diye mırıldanıyor göz devirerek.

Ayağa kalkıp ikisini de öperken gülümsüyorum. "Bundan on iki ay sonra bu iş bitmiş olacak."

"Şükürler olsun," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Buzdolabından öğle yemeğimi alıyorum ve telefonumu şarjdan çıkarıyorum ancak dün geceki sayıklama halindeyken elektriği açmadığımı fark ediyorum.

"Kahretsin," diye bağıryorum, kendime kızarak. Jen ne yaptığımı bilerek gözlerini deviriyor.

Çantamı alırken, "Bana ihtiyacın olursa hastaneyi ara," diye mırıldandım. "Öğleden sonra eve dönerken Owen'ı alacağım, böylece sen de değerlendirmelerini yaptırabilirsin. Akşam yemeği için pizza alalım."

"Pizza, yaşasın." Owen kollarını havaya kaldırırken gülüyor.

"Kulağa hoş geliyor," diye sesleniyor arkamdan. "Seni seviyorum. İyi günler."

Park yerinden arabama doğru hızlı adımlarla ilerliyorum. En hafif tabiriyle çok telaşlı bir gündü. Cameron'ın iki acil ameliyatı vardı ve bütün gün onunla konuşmadım, gerçi odanın öbür ucundan bana attığı bakış yeterince korkutucuydu. Öğleden sonra ameliyata girdi ve fırsatını bulur bulmaz dün gece işe gittiğim için beni azarlayacağını biliyorum. Saatime baktım. 16.15. Kahretsin, lanet anaokulu 5'te kapanıyor. Acele etmem lazım. Hızımı arttırdım ve güç yürüyüşüne başladım.

Tanrı'ya şükür. Pizza, şarap ve bu gece yatak. Eve gideceğim için çok heyecanlıyım. Çok uzun bir hafta oldu. Arabama doğru yürüyorum ve arkamda birinin park ettiğini fark ediyorum, arabamın arkasındaki park alanının ortasına çekilmiş. Arabaya doğru gittim ve kilitli olduğunu gördüm.

Kaşlarımı çattım. Bu da ne böyle?

Etrafta şoförü arıyorum. Neredeler? Bu saçmalık için zamanım yok.

Sahibini bulmak için otoparkta bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Kim arabasını otoparkın ortasında birinin arkasına park eder ki?

Tanrı aşkına!

Bir adamın yaklaştığını gördüm. Harika, bu o... ama birkaç araba aşağıda park etmiş başka bir arabaya biniyor. Koşarak yanına gittim. "Affedersiniz, bu arabanın kime ait olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, anlamıyorum. Üzgünüm."

Sahibini arıyorum ama bulamıyorum.

Lanet olsun. Koşarak ofise gittim. "Affedersiniz, arabamın önünü kesen bir araba var ve dışarı çıkamıyorum," diye panik içinde bağıríyorum.

Sıkılmış görevli elindeki oyun dergisinden başını kaldırıp bakar. Adamım, bu adam tam bir salak.

"Hmm, hastaneye geri dönün ve plakalara bakmalarını söyleyin," diye kesin bir dille cevap verir.

"Ne? Bunun için zamanım yok. Oğlumu almak için anaokulunda olmalıyım..." Saatime baktım. "On beş dakika." Ah, kahretsin.

"Üzgünüm tatlım, yapabileceğim bir şey yok. Çekici çağırabiliriz ama onların buraya gelmesi genellikle bir saatten fazla sürer."

Arabama doğru koşarken "Peki," diye bağıríyorum. Bu cehennem gibi otoparktan nefret ediyorum. Onu alması için Jenna'yı aramam gerekecek. Lanet olsun. Ona öğleden sonra izin vermek istemiştim.

Bunun için havamda değilim.

Telefonumu çıkardım ve Jenna'nın numarasını çevirdim. Telefonumun ışığı yanıyor ve sonra kapanıyor.

Gözlerim dehşet içinde açıldı. Hayır. Hayır.

Aman Tanrım... Aman Tanrım. Paniklemeye başladım ve taksi durağına koştum, neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum. Saat 16.55. Anaokulu beş dakika içinde kapanacak ve kimse onu almaya gelmeyecek.

Beni bekleyen küçük yüzü gözümün önüne geliyor ve gözlerim doluyor. Taksi kuyruğu on kişi uzunluğunda. "Lütfen, önce benim gitmeme izin verin," diye yalvarıyorum. "Oğlumu beşten önce anaokulundan almam gerekiyor ve biri arabamın önünü kapatmış. Bu... bu acil bir durum," diye kekelıyorum. "Lütfen."

"Elbette." Nazik insanların hepsi gülümser.

Sıranın önündeki yerimi alırken "Çok teşekkür ederim," diye bağıyorum. "Lütfen acele edin. Lütfen acele edin," diye tekrar tekrar fısıldıyorum.

Taksi 5.10'a kadar gelmedi. "Bütün taksiler nerede?" Panikliyorum ve yanımdaki kadın sempatik bir şekilde kolumu ovuyor. "Onları aradınız mı?" diye soruyor.

"Telefonumun şarjı bitti," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından. Owen orada bekliyor ve ben ona ulaşamıyorum. Tek başına beni bekleyen son küçük çocuğun o olduğunu bilmek midemi bulandırıyor. Nasıl hissediyor olmalı?

"Benimkini kullanmak ister misin?" diye soruyor.

"Oh, lütfen." Telefonu ondan alıyorum ve hızlıca anaokulunun numarasını Google'da aratıp çeviriyorum. Çalışıyor ve sonra bir mesaj alıyorum.

***Merhaba, ABC
Öğrenme merkezine
ulaştınız.
Şu anda kapalıyız.
Lütfen sabah 8'den akşam 5'e kadar olan
çalışma saatleri içinde tekrar arayın,
Pazartesi'den Cuma'ya.***

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Aman Tanrım, bu telesekreter," diye bağıyorum.

Arkamdaki sıradaki bayan konuştu. "Gidip onu alması için kızımı aramamı ister misiniz? Nerede o?" diye soruyor endişeyle.

"Bu bir kabus. Zaten onu almasına izin vermezlerdi."

Bekledik, bekledik ve Jenna'yı arayamadım bile çünkü numarasını ezbere bilmiyordum. Neden telefonumu doğru düzgün şarj etmedim ki?

Sonunda bir taksi park yerine yanaşıyor ve herkes rahat bir nefes alıyor. "Önce benim gitmeme izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim," diye teşekkür ediyorum onlara.

"ABC Eğitim Merkezi... Russel Caddesi'nde..." diye kekeliyorum. "Ve lütfen hızlı sür. Çok geç kaldım."

Şoför başını sallayıp trafiğin içine giriyor ve ben tekrar saatime bakıyorum. Şimdi otuz beş dakika geciktim.

Ben berbat bir anneyim. Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Hayatımın en uzun on dakikasından sonra taksi Owen'ın anaokulunun önünde duruyor. "Burada bekleyin lütfen," diyorum şoföre, tam kadın ön kapıyı kilitlerken garaj yoluna doğru koşarken.

"Aman... Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Çok özür dilerim. Arabam yolda kaldı ve buraya gelemedi."

Bana baktı, etkilenmemişti. "Seni aramaya çalıştı ama telefonun kapalıydı. Owen'ın babası geldi ve onu aldı."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Ne?"

"Babasını aradık ve gelip onu aldı. Saat kaçta kapattığınızı biliyorsun." Saatine baktı. "Kırk beş dakika önce."

"Evet. Ben... Bunun için özür dilerim..." Kekeliyorum. Dönüp taksiye koşuyorum ve çantamı karıştırarak Cameron'ın adresini bir kâğıt parçasına yazıyorum. Kağıdı uzattım. "Beni buraya götür lütfen."

Araba Cameron'ın evinin önüne yanaşıyor ve ben yavaşça dışarı çıkıyorum. "Bir dakika bekleyin lütfen. Burada olup olmadığına bakmam gerek," diyorum şoföre.

Kapıya gittim ve zile bastım. Güvenlik görevlisi dışarı çıktı. "Cameron Owen'la eve gelmedi mi daha?" diye sordum.

"Evet, Ashley. Yaklaşık yarım saat önce eve geldi." Gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Garip bir şekilde gülümsüyorum, sonra dönüp taksi şoförüne parasını ödüyorum, uzaklara doğru giderken onu izlemek için etrafta dolaşmıyorum.

Cameron kendini kaybedecek ve ben gözlerimi kapatıyorum çünkü bunu hak ettiğimi biliyorum.

Ön merdivenlerden çıktım ve kapıyı çaldım. Owen zıplayarak camdan içeri bakıyor. "Merhaba anne." El sallıyor.

İçim rahatlarken gülümsüyorum. O güvende. Tanrı'ya şükür, güvende. Cameron kapıyı açtı ve bana ters ters baktı.

"Merhaba." Eğilip Owen'ı kollarıma alırken gülümsüyorum. "Çok özür dilerim. Yolum tılandı ve taksi bulamadım."

Cameron içeri girmem için kolunu uzatıyor, ben de utana sıkıla içeri giriyorum.

"Anne, babam beni aldı ve bugün ona bir resim yaptım." Mutlulukla gülümseyerek beni mutfığa götürüyor ve yaptığı resmi buzdolabının en üstündeki yerine yerleştiriyor.

Cameron lacivert takım elbise pantolonu ve beyaz bir gömlek giymiş. Kravatını ve takım elbise ceketini çıkarmış, gözlerim gömleğinin altından görebildiğim pazularına ve omuzlarına takılıyor.

Neden bu kadar muhteşem olmak zorunda ki?

Owen sıcak çikolata içiyor ve televizyonda çizgi film var. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordum.

Cameron Owen'a bakıyor.

"Yalnız," diye ekliyorum.

Merdivenleri işaret ediyor. "Hadi yukarı çıkalım."

Yutkunuyorum. Kahretsin. "Tamam." Owen'a dönüyorum. "Babanla biraz konuşacağım hayatım. Çizgi filmini izle ve sonra yola çıkalım, tamam mı?"

"Pekâlâ," diye sesleniyor, dikkati televizyona kaymış bir halde.

Cameron yukarı çıkıyor ve ben de yaramaz bir çocuk gibi onu takip ediyorum. Hay amına koyayım.

Yatak odasına doğru yürüyor ve kapıyı arkamdan kapatırken ben de onu takip ediyorum.

"Cameron, tam bir kabustu. Düşüncesiz bir pislik tarafından içeri alınmadım ve sonra lanet telefonum kapandı ve taksi bulamadım. Kimsenin numarasını ezbere bilmiyordum."

Bana ters ters bakıyor. "Sana ne kadar kızgın olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

"Biliyorum." Başımı sallıyorum. "Kendime kızgıyım."

"Orada tek başınaydı. Yüzünü görmeliydiniz. Çok endişeliydi."

Yüzüm düşüyor.

"Telefonun neden kapalıydı?"

"Çünkü fişe taktım ve güç noktasını açmayı unuttum."

"Çünkü uyumadın," diyor, sesi ürkütücü derecede sakın. "Uyumadan nasıl ebeveynlik yapmayı bekliyorsun?"

Gözlerim yaşla doldu. "Sadece bir hataydı."

"Hayır, Ashley. Bu lanet bir hata değildi. Dün gece kulübe gidip başka erkekler için soyunmak bir seçimdi. Bugün Owen'ı ihmal etmek de lanet bir seçimdi."

"Bunun dün geceyle hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyin dün geceyle ilgisi var!" diye bağıyor ve beni zıplatıyor. Gözlerim doluyor, yaşlar oluşuyor -suçluluk gözyaşları.

Ellerini kalçalarına koyuyor ve kendini sakinleştirmeye çalışırken başını öne eğiyor. "Senin neyin var bilmiyorum." Küçümsüyor. "Ama bir an önce kendine çeki düzen versen iyi edersin."

Aceyle odadan çıkıyor ve sözlerinin ağırlığı etrafımda dönerken hareketsiz kalıyorum.

Bunun olmasından nefret ediyorum. Bunun olmasına izin verdiğim için nefret ediyorum.

Yavaşça aşağı inip mutfığa döndüğümde Cameron'ın Owen'ı koltuktan kaldırıp kalçasına koyduğunu görüyorum. "Haydi, dostum. İkinizi de eve bırakacağım. Annem bu gece araba kullanacak durumda değil."

Gözlerim pişmanlıkla kapanıyor çünkü o haklı... Ben değilim.

Cameron

"Hangi günler anaokuluna gidiyorsun, Owie?" Gözlerim dikiz aynasında onunkileri bulduğunda soruyorum. Cumartesi sabahı ve onu bugün için yeni almıştım.

Ashley'nin selamlaması her zamanki gibi buz gibiydi ama umurumda değil. Ondan kurtuldum.

Benimle taşak geçiyor. Benden istediği kadar nefret edebilir.

"Salı ve Perşembe günleri," diye yanıtlıyor pencereden dışarı bakarken. "Ama bundan pek hoşlanmıyorum."

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

"Ryan bana kötü davranıyor."

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Oyuncaklarımı alıyor ve kovalamaca

oynamama izin vermiyor." "Peki, ona sadece oynadığını söyle."

"Dün bana sikime yumruk atacağını söyledi." Bu ne lan? "Ne?"

Tersledim. "Ne zaman söyledi bunu?"

"Alison kovalamaca oynayabileceğimi söyledi, sonra da oynarsam beni yumruklayacağını söyledi."

"Peki sen ne yaptın?"

Pencereden dışarı bakarken omuz silkiyor. "Sadece gittim."

"Annem ne dedi?" diye sordum.

"Dedi ki..." Hatırlamaya çalışırken tereddüt ediyor. "Kötü insanlardan uzak durmamı söyledi."

"Bunu uzun zamandır mı yapıyor?" diye soruyorum. Pencereden dışarı bakarken başını sallıyor.

"Owen, benim için bir şey yapmanı istiyorum," diyorum gözlerim onunla yol arasında gidip gelirken.

"Ne?"

"Bir dahaki sefere sana vuracağını söylediğinde, bunu yapmanı istiyorum." Elimi kaldırıp yumruk yapıyorum. "Bunu elinle yapacaksın ve başparmağını dış tarafa sokacaksın."

Kaşlarını çatıyor.

"Bunu benim için yapabilir misin? Bana elini nasıl yaptığını gösterir misin?" Yumruk yapıyor.

"Şimdi, başparmağını yumruğunun ön tarafına sok."

Yapıyor.

"Bir dahaki sefere sana vuracağını söylediğinde, önce sen ona vur. Kolunu geri çek ve yumruğunla burnuna olabildiğince sert bir şekilde vur."

Kaşlarını çatıyor.

"Zorbalar ancak senin karşılık vermeyeceğini bilirlerse sana sataşırlar, Owen."

Bana kaşlarını çattı.

"Saçmalıklara tahammül edemezsin, dostum. Biri sana vuracaksa, ona korkmadığını gösterirsin ve artık kaba davranmazlar."

Beni izliyor.

"Bir dahaki sefere bir şey söylediğinde bunu yap, sana söz veriyorum bir daha kötü davranmayacak."

Yüzünde bir gülümseme izi beliriyor. "Başım belaya girebilir."

"Fark etmez." Sırıttıyorum. "Saçmalıklara katlanmaktan iyidir." Arabayı park yerine çekiyorum. "Şimdi gidip yeni kaykaylarımızı alalım."

Gözleri heyecanla açılır.

"Sen ve ben bu sabah kaykay yapmayı öğreniyoruz. Kulağa nasıl geliyor, dostum?"

"Güzel." Arsızca gülümsüyor ve bana bir yumruk atıyor.

Genişçe gülümsüyorum ve yumruğumu arka koltuğa doğru uzatıyorum, o da kendi yumruğuyla vuruyor.

Oyun bitti. Bu çocuk beni şimdiden yakaladı.

Kapı çaldığında saat öğleden sonra 2'ydi. Owen ve ben saatlerdir garaj yolunda bir aşağı bir yukarı kaykay yapıyoruz. Aslında oldukça iyi ve doğal bir dengesi var.

Ailemin oğlumla tanışma vakti geldi ve dürüst olmak gerekirse bu garip hissettiriyor.

"İşte onlar, Owie." Gülümsüyorum.

Küçük elleri önünde gergin bir şekilde sıkılıyor ve ben onu rahatlatmak için gülümsüyorum. Ashley haklıydı, o çekingen. Ön kapıya gidiyoruz ve Joshua, Tash ve beş çocuğunu buluyoruz. Çocuklar top zıplıyor ve iki küçük oğlan her zamanki gibi güreşiyor.

Joshua'nın vahşi çocukları var ve sanırım Owen'la tanışana kadar ne kadar vahşi olduklarını fark etmemiştim. Bütün çocukların aynı olduğunu sanırdım. Annem ve Murph onlarla birlikte ve ben aceleyle kapıyı açıyorum.

"Merhaba," diye bağıyorlar ve Owen bacağımın arkasına sınıyor.

"Merhaba." Owen'ı arkamdan çekerken gülümsüyorum. "Bu Owen." Onu takdim ediyorum.

Joshua ve Natasha onu gördüklerinde yüzleri düşüyor ve Joshua anında boğuluyor. Owen'ın bana olan benzerliği tekinsiz. "Merhaba de, Owen." Gülümsüyorum.

Can havliyle elime yapışırken korkak bir gülümsemeye zorluyor kendini. "Bunlar Joshua Amca ve Natasha Teyze, bu Büyükanne ve bu da Murphy," diye tanıştırıyorum.

Hepsi bir adım öne çıkar ve teker teker elini sıkar.

"Babana benziyorsun." Joshua arsızca göz kırparak gülümsüyor. "Seni zavallı şey."

Annem eğilip onu kucaklıyor ve öpüyor. "O çok güzel, Cameron." Mutlu bir şekilde gülümser. "Onunla tanıştığım için çok mutluyum.

sen, küçük adam."

Owen onun elinden kurtulup hemen yanıma geliyor ve beni rahatlatmak için elimi tutuyor.

Natasha gülümsüyor ve gözleri yaşarırken elini göğsüne koyuyor. "Baban gibi naziksin, Owen." Gülümsüyor.

"Biz nazik değiliz, değil mi? Sertiz." Elini elimde sallarken sırıtiyorum.

"Bunlar kuzenleriniz. Jordy, Ellie, Blake, Joel ve Jackson." Tüm çocuklar yeni kuzenlerini özetlerken bir sıra halinde dururlar.

"Merhaba." Gülümsüyorlar ve Owen bacağımın arkasında daha derine siniyor.

"İçeri gelin. Öğle yemeğini hazırladık, değil mi?" Ona gülümsüyorum.

Çocuklar evin içinde çılgınlar gibi koştururken Owen sessiz kalır. Tüm bu hareketliliğe alışması biraz zaman alacak. Ailem çok hareketli.

Saat 17:00 oldu ve Joshua ile ben ateşin başında oturmuş bira içiyoruz. Tash içeride Murph ile birlikte, annem ve çocuklar ise etrafımızdaki bahçede kovalamaca oynuyorlar.

Başımı salladım. "Ona gitmemesini söylediğim halde oradaydı."

Joshua yüzünde öldürücü bir ifadeyle birasını yudumluyor. "Yani, şunu doğru anlamama izin verin. Bir yıl boyunca kirasını ödedin ve ona kulübe geri dönmemesini söyledin ve o yine de gitti mi?"

Küçümseyerek dudaklarımı yuvarlıyorum. "Evet."

Kaşlarını çatıyor. "Gerekçesi neydi?"

"Yemin ederim, sadece beni kızdırmak istiyor." Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Muhtemelen o gece Escape Lounge'da çalışmış ve biriyle yatmıştır. Ben nereden bileyim?"

Gözlerini kısar. "O bir fahişe mi?"

Başımı salladım. "Hayır." Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinden nefret ediyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ama onu orada istemiyorum. Bu kadar basit."

"Ama bana sadece iki hafta önce ona aşık olduğunu söylemiştin?" Kaşlarını çatı. "Onun doğru kişi olduğunu söylemiştin."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm ama sonra bunu bana söyledi ve yalan söyledi. Nasıl hissetmem gerekiyor?"

Ateşi izlerken derin bir nefes üflüyor. "Siktir, dostum."

Annem arka verandaya çıkıp çocukları çağırıyor ve gözlerimiz ona kayıyor. "Annem bu konuda ne dedi?" Joshua soruyor.

Başımı sallıyorum. "Ashley'den nefret ediyor."

Joshua sırtıyor. "Bunları bilmeden önce de ondan nefret ediyordu."

İçkimi yudumlarken gülümsüyorum. "Annem çıktığım herkesten nefret ederdi, doğru, ama..." Tereddüt ediyorum ve sırtıyorum. "Artık Ash için iyi bir sebebi var."

Ateş önümüzde dans ederken bir süre oturuyoruz.

"Ve şunu dinleyin, dün Owen'ı anaokulundan almayı unuttu. Gelmediğini ve telefonunun kapalı olduğunu söyleyen bir acil durum çağrısı aldım."

Joshua yüzünü buruşturur. "Ne oluyor be?"

"Biliyorum, değil mi? Bir önceki geceden dolayı darmadağın olmuştu ve onu alacağını unutmuştu."

Joshua önümüzde çıtırdayarak yanan ateşe bakıyor.

"Onu hizaya getirmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum, hissettiğim öfkenin yüzeye çıktığını hissederken.

"Evet, öyle. Ben olsam çocuklarımla bu saçmalığı yapmazdım" diye yanıtıyor.

Çocukların hepsi annelerinin ateşte kızartmaları için verdiği şekerlemelerle koşarak gelirler. Blake bir içecek kutusu alır ve ateşe atar.

Hepimiz patlayabileceği korkusuyla ateşten geri atlıyoruz.

"Ne halt ediyorsun sen? Blake, bunu neden yapıyorsun?" Joshua aniden ayağa kalkarken homurdanıyor.

"Ateşe bir şey atmayacaksın. Beni duyuyor musun?" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor.

Çocukların hepsi bir an durur ve Blake başını sallayarak "Özür dilerim," diye mırıldanır.

Daha sonra bu normal bir olaymış gibi devam ediyorlar ve güvenli olduğunu anladığımızda şekerleme kızartmaya devam ediyorlar. Göz ucuyla Owen'ın geride durduğunu görüyorum. Gözleri yaşlarla dolu ve küçük elleri göğsünün önünde sıkıca kenetlenmiş. Ayağa kalkıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum.

"Hey, sorun ne, Owen?"

Dehşete kapılmış bir halde bana sarılırken gözyaşları serbest kalıp yüzünden aşağı yuvarlanıyor. "Joshua seni korkuttu mu?" Onu kucağıma alırken usulca soruyorum.

Gözyaşları arasında başını sallıyor ve ben de onu başının üstünü öpmek için kendime çekiyorum. "Oh, bebeğim. Her şey yolunda. Ağlama."

Başını göğsüme koyuyor ve korkudan titrediğini hissedebiliyorum.

"Stan, koca bir goril gibi davranıp çocuğumu korkutmayı bırak," diye başımı salladım.

Joshua gelip Owen'ın saçlarını okşuyor. "Üzgünüm dostum, ama bazen Blake'e kendimi kaybediyorum. Bana aldırış etme. Çok yaramaz ve beni deli ediyor."

Oğlum kucağımda, bana sımsıkı sarılmış halde ateşin yanındaki yerime oturuyorum ve hayatımda ilk kez koruyucu içgüdülerimin devreye girdiğini hissediyorum.

Owen önce gelir. Ne pahasına olursa olsun onu korumalıyım. Dans eden alevlere bakıyorum.

Ne gerekiyorsa.

Ashley

Masaya oturdum ve iki haftadır ilk kez güldüm. Club Exotic'ten kızlarla dışarıdayım ve dürüst olmak gerekirse tam da ihtiyacım olan şey buydu. Akşam yemeğine çıktık ve bazı kızlar erkenden eve dönerken, birkaçımız şu anda bir barda kokteyl içiyoruz. Yine de yakında gitmem gerekiyor. Yarın çalışıyorum.

Bir grup erkek bütün gece etrafımızda dolaştı ve hatta az önce bazılarıyla dans ettik. Yeterince zararsız görünüyorlar.

"Gitmem gerek çocuklar." Gülümsüyorum. "Yarın çalışmak zorundayım."

"Bir tur daha kal." Kızlar protesto için başlarını sallarken uzun boylu adam "Bir tur daha kal." diyor.

Güldüm ve taburemden kalktım. "Teşekkürler, ama kalsın." Ayağa kalkarken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Lanet olsun, sarhoş gibiyim.

"Bize aldığın kokteyller zehirli," diye mırıldanıyorum gülerek. Kızların hepsi konuşmaya devam ediyor ama benim gerçekten gitmem gerekiyor. "Sonra görüşürüz çocuklar," diye mırıldanıyorum, ne kadar sarhoş hissettiğimden dolayı dikkatim dağılmış durumda.

Uzun boylu adam, "Sizi geçireyim," diye teklif ediyor.

"Hayır, sen benimle kal," diye mırıldanıyor kızlardan biri kolunu onunkine bağlarken. Adamın gözleri sevinçle parlıyor.

O da var.

Gülümsüyorum ve sarhoşlukla karışık bir renk cümbüşü içimi doldururken ön kapıdan çıkıp kaldırıma doğru yürüyorum. Tanrım, çok sarhoşum.

Taksi ararken topuklu ayakkabılarımla caddede sendeliyorum. Tüm arabaların sesi çok yüksek, sanki gürültü büyütülmüş gibi.

Her şey odağını kaybetmeye başladığında sokağın bir tarafına, sonra da diğer tarafına bakıyorum. Kendimi toparlamak için geri adım atıyorum.

Tanrım, eve gitmem lazım. Nasıl bu kadar sarhoş oldum? Caddede yürümeye devam ediyorum ve neredeyse ayağımı kaybederken sendeliyorum.

Ne oluyor be? Yıllardır bu kadar sarhoş olmamıştım.

Taksi durağına varıyorum ve kendimi ayakta tutmaya çalışırken tabelaya tutunuyorum. Genç bir kız endişeyle yanıma geliyor. "İyi misiniz hanımefendi?"

Görüşüm tünelleşmeye başladığında kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, değilim," diye mırıldanıyorum.

Görüşüm kararırken uzaktan onun boğuk sesini duyuyorum ve yerin altımdan kaydığını hissediyorum. Büyük bir baş dönmesi yaşıyorum ve başımı yere çarparak düşüyorum.

Karışıklık.

Acı.

Karanlık.

Cameron

Telefonum çalıyor ve saate bakıyorum. 10.45. Kahretsin, bahse girerim Gloria'dır. Telefonumu açıyorum ve ekranda hastanelerin numarası yanıp sönüyor. Başlıyoruz.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Dr. Stanton?" diye sorar garip bir ses. "Evet, kimsiniz?"

"Ben Acil Servis'ten Melissa." "Melissa." Bu çok garip. Acil servis beni hiç aramaz.

"Bu kadar geç aradığım için üzgünüm doktor, ama az önce ambulansla biri getirildi ve hemşirelerden biri onu sizin stajyerlerinizden biri olarak tanıdığını düşünüyor."

Yatakta doğruldum. "Ne oldu?"

"Aşırı dozda uyuşturucu aldığından şüpheleniliyor."

Elimi yüzüme sürüyorum. Kahretsin.

"Elimizde herhangi bir iletişim bilgisi yok ve aileyle temasa geçmeye çalışıyoruz," diye devam ediyor.

"Elbette, kayıtlarını araştırabilirim. Adı ne?" diye sordum.
"Umm." Ehliyeti okurken tereddüt ediyor. "Ashley Tucker."
Gözlerim açıldı. Ne oluyor lan? "O... O iyi mi?" Kekeliyorum.
"Şu anda bilinci yerinde değil."
"Hemen geliyorum."

Yatağın ucunda volta atıyorum. Çılgına döndüm.

Ashley altı saattir baygın. Toksikoloji raporlarına göre vücudunda uyuşturucu madde var ama henüz tam olarak ne olduklarından emin değiller. Dışarıda güneş yükseliyor ve hemşirelerin nöbet değişimi için viziteye başladıklarını duyabiliyorum.

Bu hayatımın en uzun gecesi.

Elini kendi elime alıyorum. "Lütfen iyi ol," diye fısıldıyorum, böylece beni sadece o duyabiliyor. Eğilip alnından öpüyorum. "Lütfen iyi ol Ash. Bebeğim, beni duyabiliyor musun?" Umutla soruyorum.

Tanrım, nasıl bu hale geldi? Uyuşturucu kullandığını bilmiyordum.

Yere yığıldığında neden yalnızdı ve yanında kim vardı?

Onun bilmediğim başka bir yönü var ve bundan nefret ediyorum.
Bir mesaj geldi. Jenna'dan.

Haber var mı?

Bir nefes veriyorum ve mesaj atıyorum.

Henüz yok.

Uyanır uyanmaz sana mesaj atacağım.

Bir mesaj geri döndü.

Onunla kaldığın için teşekkür ederim.

Bunun anlamı çok büyük.

Bir nefes veriyorum ve Ash'in elini tekrar elime alıyorum. *Lütfen iyi ol, bebeğim. Lütfen, lütfen, lütfen.* Ya ölürse? Ya kafasını o kadar sert çarparsa ve kalıcı hasar oluşursa?

Acı içinde gözlerimi kapatıyorum. Nasıl bu hale geldi? Hayatımın aşkı iki hafta içinde nasıl bir melekten uyuşturucu bağımlısı bir striptizciye dönüşür?

Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

Zavallı küçük Owen'ı düşündükçe içime sinsi, hastalıklı bir his çöküyor. Annesini çok seviyor. Ya ona bir şey olursa? Ona annesinin onu yeterince sevmediğini ve aşırı doz aldığını nasıl söyleyebilirim?

Elini elimde tutuyorum ve bir kabus saati daha geçerken karanlıkta oturuyorum.

Kaşlarını çatıyor ve ben umutla doğruluyorum. "Ash?" Saçlarını alnından geriye doğru siliyorum. "İyi misin bebeğim? Seni seviyorum, bana geri dön lütfen," diye fısıldıyorum.

Bu bir işkence. Daha ne kadar altında kalacak?

Gözlerini kapatıyor, yüzü gergin bir şekilde buruşuyor. "C-Cam?" diye fısıldıyor sessiz odada.

Gözlerimi kapatıyorum ve yanağını öpmek için eğilip onu kendime yakın tutuyorum. "Aman Tanrım, Bloss, üzerimde öleceğini sandım." Tutuyorum

uzun bir süre sıkıca sarılır ve sonunda onu dudaklarından usulca öper.

Benden çok farklı bir yarışta koştuğu bu kadar açıkken neden bu kadını bu kadar çok seviyorum?

"Ne oldu?" Kaşlarını çatıyor.

"Ne aldın?" Alnındaki saçları tararken fısıldıyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Aşırı dozda uyuşturucu almışsın."

Hatırlamaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Kiminleydin?" diye sordum.

"Kulüpten bazı arkadaşlarım," diye fısıldıyor.

Tiksinerek doğruldum. "Ne?" Orada çalışan arkadaşları mı var? Bu kadınlarla kendi isteğiyle mi takılıyor?

"Bazı adamlarla bir şeyler içtik." Hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor.

"Hangi ilaçları aldın, Ashley?" Öfkem kabarmaya başladığında tekrarlıyorum.

"Bazı kızlarda bir şey vardı." Başını sallıyor. "Ama bende yoktu. Yemin ederim yoktu."

"Adamlar kimdi?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor uykuya geri dönerken. "Ben... bilmiyorum."

Adrian

Joshua'nın ofisine girdiğimde onu masasında otururken buldum. Cameron pencereden dışarı bakıyor, derin düşüncelere dalmış.

"Ne var ne yok?" diye sordum. "Neden işte değilsin?" Cameron'a soruyorum. İkisi de takım elbiseli ve ciddi görünümleriyle gücün timsali gibiler.

Joshua ikinci kattan gelip onları görmem için zili çaldı. Cameron bana döndü. "Ashley dün gece aşırı dozda uyuşturucu almış."

Yüzüm dehşet içinde düştü. "Aman Tanrım. O... o iyi mi?" Çığlık atıyorum.

Başını sallıyor ve Joshua gözleri Cameron'a sabitlenmiş bir şekilde sandalyesinde bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

Cameron'ın çenesi öfkeyle sıkılır. "Kaçış Kulübü'ndeki kızlarla dışarıdaydı ve inkar etmesine rağmen biraz uyuşturucu aldı."

Joshua küçümseyerek dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirir.

Gözlerim aralarında gidip gelirken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "O iyi mi?"

"Onu bu sabah taburcu ettiler," diye soğuk bir şekilde yanıtlıyor. "Owen kimin elinde?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Jenna, onun arkadaşı."

"Gidip yardım etmen gerektiğini düşünmüyor musun?" Ben soruyorum.

Cameron'ın gözleri Joshua'nın kollarıyla buluşur. "Evet. Ben de tam olarak bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum."

İçimi rahatsız edici bir his kaplarken kaşlarımı çatıyorum. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Oğlunu korumak zorunda. Olan biten bu," diye tersliyor Joshua.

Cameron tekrar pencereye doğru yürür ve derin düşüncelere dalmış bir halde şehre bakar.

**"Başka ne seçeneğin var Cameron? Kontrolden çıktı.
Bir striptiz kulübünde çalışmak, onu almayı unutmak... Aşırı doz."
Beynim bu ikisinin ne düşündüğünü yakalarken kaşlarımı
çatıyorum.**

**Aman Tanrım, hayır... "Cameron, bekle. Bunu yapamazsın. Seni
asla affetmez," diyorum panik içinde.**

**Dönüyor ve meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Bu artık
Ashley'le ilgili değil Murph. Owen'la ilgili. Onun için en iyi olanı
yapmalıyım."**

"Ama onu seviyorsun," diye fısıldıyorum, dehşete düşmüş bir halde.

"Ben önce bir babayım," diye bastırıyor, belli ki acı çekiyor.

**Gözlerim Joshua'ya kaydı. "Bunu yapmasına izin veremezsin."
Natasha'yı aramak zorundayım.**

**Joshua bunun sonuçlarını düşünürken başını öne eğer. "Sadece
söyle, Cam," diyor Joshua kesin bir ifadeyle.**

Cameron uzaya bakarken ellerini takım elbisesinin ceplerine sokar.

Ne kadar zamandır burada birlikteydiler ve bunu düşünüyorlardı?

**"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" diye sordum. "Kesin şunu, her ne
düşünüyorsanız, kesin şunu."**

**Cameron'ın gözleri Joshua'nın kilerle buluşur. "Bana başka
seçenek bırakmadı." Joshua üzüntüyle, "Biliyorum," diye
yanıtıyor.**

"Hadi yapalım." Cam iç çeker.

**Joshua telefonu eline alıp birini arıyor, ben ise dehşet içinde öylece
durup izliyorum. "Alo, Max?" Joshua kaşlarını çatıyor ve bir süre
dinliyor.**

**"Owen'a göz kulak olmaları için Ashley Tucker'ın evine dört
koruma gönderin lütfen."**

Bir süre dinler.

"Onu gözünün önünden ayırma."

Tekrar dinliyor.

"Günün her saati."

Telefonu kapatıyor.

**Cameron başını öne eğer ve derin bir nefes
verir. Joshua başka bir numarayı çalar.**

"Amanda?" Bir süre dinler.

"Hukuk ekibini derhal ofisime gönderin." Ashley

Jenna ayaklarımın dibinde otururken ben yarı bilinçli bir halde salonda uzanıyorum. "Ve hiçbir şey hatırlamıyorsun?" Kaşlarını çattı.

"Bilmiyorum." Hatırlamak için elimden geleni yaparken başımı sallıyorum. "İçkime bir şey katan kızlardan biri miydi yoksa erkeklerden biri miydi bilmiyorum."

Baş ağrımın sıkıcı sızısı içime pompalanırken kaşlarımı çatıyorum.

"Çok şanslısın. Betona çok sert çarptın. Ölebilirdin Ash," diye fısıldıyor Jen.

Yüzümü buruşturuyorum. "Biliyorum." Başımı sallıyorum. "Tanrım, Jen, ne kâbus ama."

"Cameron çok endişelendi." Jenna cevaplıyor.

Yumuşakça gülümsüyorum. "Çok güzeldi. Beni öpüyordu ve bana sarılıyordu.

Uyanmadan önce beni sevdiğini söylediğini duymadığımı sanıyordu." Jen kaşlarını çatı. "Seni sevdiğini mi söyledi?"

Yumuşakça gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Öleceğimi falan düşünmüş olmalı."

"İkinizin bu işi çözmesi gerekiyor." Başını sallıyor.

"Biliyorum, onunla konuşacağım. Sadece ona en çok ihtiyacım olduğu anda geldiği için minnettarım."

Tak, tak, tak.

Jen kaşlarını çatı, ayağa kalkar ve telefonu açar.

"Merhaba." "Merhaba, Ashley Tucker burada mı?"

diye sorar bir erkek sesi. "Evet." Jenna kaşlarını çatı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ona vermem gereken bazı evraklar var."

Kaşlarımı çatıyorum ve yavaşça kapıya doğru yürümeden önce doğruluyorum. "Ben Ashley. Konu nedir?" diye soruyorum.

"Burayı imzalar mısınız lütfen?" Noktalı yeri işaret etti ve ben de imzaladım. Bana bir zarf uzatıyor ve dışarı baktığımda ön bahçemizde duran iki adam ve bir arabanın içinde iki adam daha görüyorum. Kim onlar?

Adam gitti ve ben ön tarafa yürüdüm. "Yardımcı olabilir miyim?" Çimenliğimin kenarında duran adama sordum.

Adam yaklaşırken başını sallayıp gülümsüyor. "Owen Stanton'a göz kulak olmak için buradayız."

Kaşlarımı çatı. "Ne için?"

"Babası talep etti. Sizi rahatsız etmeyeceğiz hanımefendi."

Bu da ne böyle? Bu çok garip. İçeri girip zarfı açtığımda içimi bir tedirginlik kaplıyor.

Mahkeme Celbi
Cameron Stanton Ashley Tucker'a nazire yapıyor
Cameron Stanton, Owen Tucker'ın
tam velayetini istiyor.

Tam velayet istiyor.
Aman Tanrım.

Ashley

Önümdeki kâğıt parçasına bakarken KAŞLARIMI çatıyorum.

"Nedir bu?" Jenna soruyor.

"I..." Dehşet içinde

fısıldıyorum. "Ne oldu?"

diye tekrar soruyor.

Hayal görmediğimden emin olmak için yüksek sesle okudum.

**Cameron Stanton Owen
Tucker'ın tam velayetini
istiyor**

**Geçici acil tedbir kararı
talep edildi**

**Los Angeles Adliye
Sarayı'nda 8th saat
10:00'da.**

Kapalı duruşma salonu başvurusu kabul edildi.

**Geçici emir gereklilikleri uyarınca yasal temsil gerekli değildir
tam davaya hazırlanmak için zaman sağlamak.**

**Tam velayet duruşması yirmi
sekiz gün içinde görülecektir.**

"Velayet istiyor," diye fısıldıyorum dehşet içinde.

"Ne demek istiyorsun?" Jenna kâğıtları elimden kaptı ve okudu.

Şok içinde koltukta oturur pozisyona düştüm.

"Ne oluyor be?" Jenna homurdanıyor. "O lanet olası bir aptal mı? Belli ki uyuşturucu almışsın. Sen uyuşturucu kullanmazsın!" diye bağırıyor öfkeyle.

Owen'ın benimle güvende olmadığını düşündüğü düşüncesi aklıma geldikçe acı içinde göğsümü tutuyorum.

Bunu nasıl yapabildi?

Başım dehşet içinde ellerime düşüyor.

"Kahretsin Ash, o yarın. Mahkeme yarın," diye nefes nefese kalır Jenna.

Ona baktım. Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Ne haltlar dönüyor?

Jenna pencereye gider ve etrafı saran adamlara bakar. "Bu adamlar senin Owen'la kaçmadığından emin olmak için buradalar."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum, ayağa kalkıyorum ve perdenin arkasından dışarı bakıyorum. "Sen ciddi misin?"

"Yoksa neden burada olsunlar

ki?" "Buna inanmıyorum," diye

fısıldıyorum.

"Şerefsizi telefona ver." Jenna telefonumu bulmak için koşarken homurdanıyor.

Kanepeye geri düştüm; bu bir uyarı. Kulüpten ayrılmazsam beni bu konuda uyarıyordu. Karşı konulacak bir adam olmadığını biliyordum, ama *bu?*

Bana telefonumu uzatıyor ve ben elimdeki telefona bakıyorum. "Onu aramayacağım. Oraya gidiyorum."

Küçümsenmiş bir annenin öfkesi cehennemde bile yoktur.

Tüm zamanların en düşük seviyesine ulaştım.

Kim olduğunu sanıyor bu?

Evinin kapısında zile basıyorum ve kapı hemen açılıyor. Beni bekliyordu.

Ön kapıya kadar yürüdüm ve o kapıyı açık bekledi. Onu geçip eve girdim.

"Lütfen, içeri gelin," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

"Bu da ne böyle?" Mahkeme kâğıtlarını ona doğru tutarken ağlıyorum. "Sakin ol."

"Sakinleşmek mi?" Çığlık atıyorum. "Beş dakika önce baba oldun ve ona benden daha iyi bakabileceğini mi sanıyorsun?"

Bana ters ters bakıyor. "Dışarıda uyuşturucu kullanmıyorum, Ashley." "Ben de yapmıyorum!"

Çığlık atıyorum.

"Kanat pudingin içinde. Dün geceyi nerede geçirdin? Nerede?" diye bağırır.

Kızgın gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum.

"Bütün gece hastanede başucunda oturdum ve hayatta kalman için dua ettim. Oğluma annesinin aşırı dozdan öldüğünü söylemek zorunda kalmamak için Tanrı'ya dua ettim."

"Uyuşturulmuştum," diye fısıldadım.

"Çünkü kendini bu duruma sen soktun!" diye bağırıyor. "Dün gece kiminleydin?"

"Kulüpten bazı kızlar."

"Kimdi o adamlar?" Hırlıyor. "Müşteriler miydi?"

Suçlama karşısında irkildim. "Ne?" Başımı sallıyorum. "Onlar daha yeni tanıştığımız adamlar. Önemli bir şey değildi. Bazı kızlar onlarla parti yapıyordu."

"Uyuşturucuyla mı?"

"Biraz kokain

düşürmüşler." "Sen mi

düşürdün?" Homurdanıyor.

"Hayır, Cameron. Yemin ederim, yapmadım." Öfkeyle başımı salladım.

"Bana mükemmel bir geçmişin olduğunu da söyleme, çünkü olmadığını biliyorum."

"Evde beni bekleyen bir çocuğum olduğunu bilseydim asla kokain almazdım."

"Aramızdaki fark bu..." Bağırıyorum. "Son beş yıldır sen dışarıda parti yapıp istediğin herkesle gönül rahatlığıyla *düzüşürken*, ben evde bir yandan bebeğine bakıp bir yandan da geçim derindeydim!"

"Ondan haberim yoktu Ashley, yoksa sana yardım ederdim," diye bağırıyor.

"Bana yardım et, Cameron!" Ağlıyorum. "Bu senin bana karşı olmanla ilgili değil."

"Böyle yapma o zaman. Burada kuralları siz koyarsınız."

"Nasıl?" Başımı sallıyorum. "Söylediklerini yapmayarak mı? Bu mudur yani? Mesele bu mu? Gerçekten bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Çalıştığın yerin ileride Owen'ın başına bela olmasını istemiyorum," diye tersliyor.

Tiksintiyle geri çekildim. "Seni çifte standartlı, zengin piç."

Gözlerini küçümseyerek kısıyor.

"O kulübe gidiyorsun." Göğsünü sertçe dürtüyorum. "O kulüpte kızlarla yattın ve onları bir hiçmiş gibi yargılayacak kadar taşaklısın." Alay ediyorum ve onu tekrar göğsünden itiyorum, ama elimi havada yakalıyor.

"Beni itme Ashley, yoksa ben de seni iterim." "Bu da başka bir tehdit mi, küçük zengin çocuk?" Alay ediyorum.

Elimi sıkıyor ve öne doğru bir adım atarak beni geri adım atmaya zorluyor. "Beni zorlama Ashley. Kazanamayacaksın." Hırlıyor.

Gözlerim yaşardı. Onun gücü beni korkutuyor. O beni korkutuyor.

"Hastanede beni sevdiğini söylemiştin," diye fısıldıyorum. Geri adım atıyor ve başını eğiyor.

"Bu doğru mu Cameron? Beni seviyor musun?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yavaşça yutkunuyor. "İstediğimi biliyorsun," diye nefes alıyor.

"O zaman bunu yapma." Gözyaşlarım yavaşça yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Onu benden alma."

Yüz hatlarında yumuşaklık beliriyor ve yüzümü ellerinin arasına almak için öne doğru adım atıyor.

"Bu geçici bir durum Ash." Gözleri benimkileri arıyor. "Sadece kendini toparlayana kadar."

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum.

"Sana söz veriyorum." İfadelerimi doğru kurmaya çalışırken duraksıyorum. "Sadece kötü bir hafta geçirdik. O tehlikede değil." Kalp ağrısından yüzüm buruştu. "Ben iyi bir anneyim, Cam."

Beni kucaklıyor ve vücudum gözyaşlarımın titrerken bana sarılıyor.

"Bunu halledebiliriz," diye fısıldıyorum omzuna.

"Bunu yapmak zorundayım Ash."

Kaşlarımı çatıyorum ve geri çekilirken elini bırakıyorum. "Ne?"

"Onu korumak için önlem almak zorundayım."
"Bunu gerçekten yapacak mısın?"
Gözleri benimkileri tutuyor. "Önce o gelmeli."
"Öyle, Cameron. O benim için her zaman önce gelir."
"Bu geçici bir durum," diye tekrarlıyor.
Dehşet içinde geri çekiliyorum. Beni sevse de sevmese de bunu yapacak.
Başımı salladım. "Cameron, yemin ederim bunu bana yaparsan seni asla affetmem."
"Böyle söyleme," diye fısıldıyor yüzünü acı kaplarken.
"O zaman *bunu yapma!*" Panik içinde ağlıyorum.
"Ashley, yapmak zorundayım," diye tersledi ve yenilenmiş bir kararlılıkla kapıya doğru yürüyüp açtı. "Şimdi... Gitmen gerek."
Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken başımı sallıyorum.
"Cameron. Hayır. Sana yalvarıyorum. Lütfen."
Beni engellemeye çalışırken gözlerini kapatıyor.
"Cameron, beni dinle," diye fısıldadım. "Bu işi çözebiliriz. Velayeti paylaşabiliriz."
"Ashley. Git buradan. Şimdi." Eliyle kapıyı işaret etti. Ona baktım. *Kim bu adam?*
"Yarın mahkemede görüşürüz," diyor duygusuzca. "Bu yüzden mi Owen'ın başında korumalar var?" diye soruyorum.
Gözleri benimkilerle buluşuyor.
"Gerçekten onu kabul edeceğimi mi düşünüyorsun?" Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken fısıldıyorum.
Utanç içinde başını öne eğiyor. "*Öyle mi?*"
"Artık ne yapacağını bilmiyorum. Geçen hafta bana bunu gösterdi. Başından beri bana yalan söyledin. Hastanedeki o ilk günden beri bana yalan söylemekten başka bir şey yapmadın. Kim olduğunu bilmiyorum, ne düşüneceğimi bilmiyorum, artık neye inanacağımı bilmiyorum."
Acı yüzümden geçiyor. Ondan hemen uzaklaşmalıyım. Bu acıya daha fazla dayanmam.
Gözlerim onunkileri tutuyor. "Buna inan Cameron," diye fısıldıyorum.
"Yaşadığım sürece seni asla affetmeyeceğim."
Dönüyorum ve göğsümün derinliklerinde paramparça olmuş kırık kalbimle kapıdan çıkıyorum.

"Herkes ayağa kalksın," diye sesleniyor katip.

Hepimiz ayaktayken, beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Los Angeles'ta küçük bir mahkeme salonundayım. Cameron odanın diğer tarafında duruyor.

İkimiz de yalnızız. Bu kapalı bir duruşma ve ikimizin de yasal temsilcisi yok. Büyük dava bir ay içinde ve ona hazırlıklı olacağım.

Savaşmadan pes etmeyeceğim. Ama kaybedersem, kaçacağım. Oğlumu kaybetmeyeceğim.

Burada sadece iki sekreter ve bir güvenlik görevlisi var.

Yargıcın gelmesini beklerken şöyle bir bakıyorum, Cameron'ın gözleri yere sabitlenmiş. Bana bakmaya bile cesaret edemiyor.

Suçlu hissediyor, hissetmeli de. Bu gördüğüm en korkakça hareket.

Ben onun çocuğunu büyütüyorum, o da bana böyle karşılık veriyor.

Kapı açılıyor, yargıç ortaya çıkıyor ve yer altımda sallanıyor. O yüzü tanıyorum.

Kulüpteki adam. Judy.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu yüzden ona Judy diyorlar.

Yargıç Judy. O bir yargıç.

Öfkeli gözlerim Cameron'a kayıyor ve o da başını daha da eğip derin bir nefes veriyor. Kulübe gittiğini biliyor. Ondan nefret ettiğimi biliyor.

Kaybedeceğim.

Kalbim çarpmaya başladı.

Olmak üzere olanları düşünürken gözlerim anında yaşlarla doluyor.

Yargıç oturup kâğıtları okuyor ve sonra başını kaldırıp beni görünce iki kez bakıyor. Gözleri Cameron'a kaydı ve kaşlarını çatı.

Cameron'ın geceyi benimle Escape Lounge'da geçirdiğini biliyor. Hatta bu onur için ona karşı teklif bile verdi.

O önündeki kâğıtları okurken ben sessizce otururken gözlerimi kapatıyorum. "Burada neler oluyor?" diye soruyor sonunda.

İkimiz de sessiz kalıyoruz.

"Bay Stanton, mahkemeye hitap edin" diye emretti.

Cameron ayağa kalkıyor. "Oğlumun geçici velayeti için başvuruyorum, Sayın Yargıç."

"Neden?"

"Evrakları okuyun," diye yanıtlıyor Cameron, bu adama duyduğu nefret her halinden belli oluyor.

"Var ve bunu senden duymak istiyorum. Sana hatırlatmama gerek var mı?"

benim mahkeme salonum mu?"

Bu adam çok kaba.

Cameron duraksıyor ve gözleri benimkileri buluyor. "Annesinin şu anda zor bir dönemden geçtiğini ve bir süre benimle kalmasının çocuğun yararına olacağını düşünüyorum. Bu geçici bir durum" diye ekliyor.

"Anlıyorum." Yargıç onu dikkatle izledi ve sonra gözleri bana kaydı.

"Bu hafta aşırı doz mu aldın, Ashley?"

"Uyuşturulmuştum, Sayın Yargıç," diye cevap verdim. "Bilerek uyuşturucu almadım. Bunu asla yapmam."

Gözleri bir an için beni değerlendirdi.

"Fuhuş mu yapıyorsun?" Sanki bilmiyormuş gibi... Yılan.

Ailenin arkasından her gece orada kızları beceriyorsun.

"Hayır," diye cevap verdim. "Kulübün başka bir bölümünde fahişelerin çalıştığı bir kulübün barında çalışıyorum. Bu yüzden böyle bir suçlamayla karşı karşıyayım," diye kararlı bir şekilde cevap veriyorum.

Soru sormak için kaşını kaldırdı. Detaylandırmamı isterse, onun bir müşteri olduğunun kayıtlara geçmesini çok isterim.

Agresif, adi bir müşteri.

Evrakları karıştırırken derin bir nefes alıyor. "Mahkemeden ne talep ediyorsunuz, Bay Stanton?"

Cameron, "Bayan Tucker'ın ruh halinden emin olana kadar geçici gözaltı," diye cevap verdi.

"Aklımda hiçbir sorun yok," diye tıslıyorum.

Yargıç gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Tıp öğrencisi misin, Ashley?"

"Öyleyim."

"Fuhuşla suçlanmanız halinde geleceğinizle ilgili sonuçları biliyor musunuz?"

Utanç içinde gözlerimi yere indiriyorum. "Biliyorum."

Cameron araya girerek, "Sayın Yargıç, Ashley'e barda çalışmayı bırakması için maddi destek teklif ettim, ancak şu ana kadar reddetti," dedi.

Yargıcın boncuk gibi gözleri yine gözlüklerinin üzerinden bakıyor. "Bu doğru mu, Bayan Tucker?"

Bir an duraksadım. "Evet, Sayın Yargıç."

Kaşlarını çatıyor, evrakları tekrar karıştırıyor ve sonra gözlerini aralıklı olarak ikimize dikeyor.

"Bu hafta Bayan Tucker'ın aşırı dozdan ölmesiyle ilgili olaylar ışığında, çocuğun güvenliği için Bay Stanton'a yirmi sekiz günlük geçici velayet vermekten başka seçeneğim olmadığını düşünüyorum. Ashley, bir sonraki duruşmadan önce uyuşturucu danışmanlığına katılacaksınız."

Kaşlarımı çattım.

Tokmağı vurur. "Mahkeme ertelenmiştir." Judy klasörünü kapatır ve odadan çıkmak için ayağa kalkar.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve önümdeki halıya odaklanıyorum.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Cameron'ın elini omzumda hissediyorum. Bir sempati teklifi olarak sıkıyor.

Fırçalıyorum ve meydan okurcasına ayağa kalkıyorum. "Sakın bana dokunma," diye fısıldıyorum. "Senden nefret ediyorum."

Cameron

Mutfak tezgahında oturmuş, bugünkü davayı düşünüyordum. Ashley yıkımın ötesindeydi ve kazandığım için, Owen'ın güvenliğini garanti altına alabildiğim için mutlu olmam gerektiğini bilsem de...

Bok gibi hissediyorum.

Ön kapı aceleyle açılıyor ve Natasha ile Adrian'ın seslerini duyuyorum. Anında gözlerimi deviriyorum.

İşte başlıyoruz.

Stan zaten benimle birlikte. Öğle vakti mahkemeden sonra işten doğruca buraya geldi. Ne kadar kötü durumda olduğumu biliyor.

Natasha ortaya çıkıyor ve beni görünce yüzü düşüyor. "Bu doğru mu?" diye soruyor, sesi korku dolu.

Joshua onun arkasından odaya girerken ona bakıyorum. Joshua onu yanağından öpüyor ama onun dikkati benim üzerimde sabit kalıyor.

"Cevap ver bana Cameron," diye tersliyor.

"Bana bunu yapmadığını söyle," diye yalvarıyor

Murph. Utanç içinde başımı öne eğiyorum.

"Ne oluyor, Cameron?" Natasha bağırıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Çocuğunu koruyor," diye araya giriyor Joshua.

"Buna ihtiyacı yok!" diye bağırıyor. "Ashley harika bir anne."

"Onu almayı unutuyor. Bir striptiz kulübünde çalışıyor.

bir dakika sonra da aşırı dozdan. Ne yapmam gerekiyor?" Kendimi savunmak için cevap veriyorum.

"Ona destek olman gerekiyordu."

"Çocuklarını asla unutmazsın."

Gözleri inançsızlıkla açıldı. Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Üç dadım var Cameron. Günün her saati güvenliğim var ve kardeşinle birlikte olduğumdan beri tek bir fatura bile ödemedim."

Joshua ve ben sessiz kalıyoruz.

"Siz ikiniz gerçekten aklınızı mı kaçırdınız?" Başımı eğiyorum.

"Elinden gelenin en iyisini yapıyor. Owen'ın yemek parasını ödemek için o lanet striptiz kulübünde çalışıyor ve şu anda size söyleyebilirim ki, hiç param ve desteğim olmasaydı, çocuklarıma istikrar sağlayan herhangi bir işi iki kez düşünmezdim."

"Sen orada çalışmazsın," diye homurdanıyor Joshua.

Natasha deli bir insan gibi ona saldırır. "Çocuklarıma bir yuva vermek için şeytanla bile yatarım ve bilmelisiniz ki gezegendeki her düzgün anne de aynısını yapardı," diye bağırıyor elini tezgâha vururken. "Siz ikiniz ayrıcalıklı hayatınızla gerçeklikten o kadar mı uzaklaştınız ki tüm merhametinizi kaybettiniz?"

"Belli ki öyle," diye mırıldanıyor Murph nefesinin altında. "Kapa çeneni Murph," diyorum sertçe.

"Hayır, yapmayacağım. Bu çok saçma Cameron," diye tersledi. "Bunu yapacağına inanamıyorum."

"Ne yapmam gerekiyor?" Bağırıyorum. "Ashley'nin arabada Owen'la dolaştığını, haftada iki kez sadece iki saatlik uykuyla hayatta kaldığını bildiğim halde bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun."

Hepsi sessiz kalır.

"Eğer direksiyon başında uyuyakalması nedeniyle bir araba kazasında ölürse ve ben bunu durdurabileceğimi biliyorsam... Kendimle asla yaşayamam," diye ağlıyorum.

Natasha başını ellerinin arasına alır. "Cam," diye fısıldar.

"Orada çalışmasını nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum. Başka seçeneğim yok," diye üzülerek cevap veriyorum. "Bu benim kontrolüm dışında. Bunu yapmak istememiştim."

"Doğru olanı yapıyorsun, Cam." Joshua üzgün bir şekilde iç geçirir.

Natasha yüzünü buruşturur. "Bana bu şekilde sırtını döner misin?" diye sorar Joshua'ya tiksintiyle.

"Seni bir haftadır tanıyor olsaydım ve sen bana hep yalan söylemiş olsaydın ve bu boku çocuğumla deneseydin... Lanet olası gerçek, yapardım." Homurdanıyor.

"O zaman sen de bir pislikisin," diye bağılıyor. "Buraya kadar, ben gidiyorum." Ön kapıya doğru fırladı. "Adrian?" diye seslendi.

Joshua gözlerini devirir, artık kendisinin de boka battığını bilmektedir.

"Geliyorum," diye seslenir Adrian. "Cam, sana söylüyorum, eğer bunu yaparsan Ashley temelli gider. Ona veda öpücüğü verebilirsin. Seni *asla* affetmeyecek." Son bir bakışla Natasha'nın peşinden kaybolur ve ön kapı ikisinin de arkasından kapanır.

Göğsümde korku yükseliyor.

Ev sessizliğe gömülüyor ve ben kardeşimle yalnız kalıyorum, her birimiz derin düşüncelere dalmış, kaybolmuş durumdayız.

"Bunu yapmak zorundayım," diye mırıldandım üzüntüyle.

Elini omzuma koydu. "İstediyini biliyorum dostum. Ben de aynısını yapardım."

Ashley

Saat akşamın altısına geliyor - Cameron'ın Owen'ı almaya geleceğini söylediği saat. Muhafızlar ön tarafta, evi çevreliyorlar.

Ev sessiz ve hüzünlü.

Tatile gideceği için mutluymuşum gibi davranmaya çalışırken Owen'ın bavulundaki son eşyaları da topluyorum.

Jenna odasında ağlıyor. İkimiz de bütün gün perişan haldeydik.

Owen'ın yüzüne bile bakamıyor.

Daha büyük bir insan olmalı ve oğlumun olanlardan korkmasına izin vermemeliyim.

O sadece bir bebek.

"Şapkam nerede?" Owen soruyor.

"Bavuluna koydum bile," diye fısıldıyorum. En sevdiği on kitabı alıp bavula, kıyafetlerinin üzerine koyuyorum.

"Yarın gelip beni alacak mısın?" Owen soruyor. "Ben de orada uyumak istediğimi sanmıyorum. Sen de yatıya kalabilir misin?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Hayır, bebeğim. Annen gelemmez." Bir an düşünüyor. "Ama ben nerede uyuyacağım?"

Gözlerim yaşla doldu. "Babanla uyuyacaksın."

"Ama onunla yatmama izin vermeyebilir." Kaşlarını çatıyor, endişeli.

"Yapacak." Gülümsüyorum. Eşyalarımı toplamaya devam ederken "Bana sorun olmadığını söyledi," diye onu temin ediyorum.

Owen kaşlarını çatar. "Gitmeyeceğim. Burada seninle kalmak istiyorum." "Gitmelisin bebeğim. Çok eğlenceli olacak," diye fısıldıyorum.

Siyah *Audi*'nin yanaştığını görüyorum ve duygularımı gizlemeye çalışırken irkiliyorum. Aman Tanrım. Bunu yapamam.

Bunu atlatmak için ihtiyacım olan gücü kazanmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Çığlık atmak, kavga etmek, ağlamak ve onu almaması için yalvarmak istiyorum ama bunun sadece Owen'ı üzeceğini biliyorum. Bunu küçük adamıma yapamam.

Cameron arabaya oturuyor ve ben bavulu yavaşça kapatıyorum. "Babam geldi," diye fısıldıyorum.

Owen yataktan atlıyor ve pencereden dışarı bakıp gülümsüyor. "Baba!" diye sesleniyor ve yatak odasından çıkıp aşağıya koşuyor, ön kapıdan çıkıp arabaya kadar. Cameron arabadan iner ve Owen'ı kucağına alır.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken üst kattaki pencereden izliyorum.

Cameron kafasını kaldırdı ve beni gördü. Yüzü düşüyor ve Owen'ın şakağını öpmek için başını eğiyor.

Bavulu aşağı indirip verandaya çıkıyorum. Artık elimde değil. Gözyaşlarım durmuyor.

Owen koşarak yanıma geliyor ve sıkıntımı görünce yüzü düşüyor. "Sorun ne anne?" Kaşlarını çatı.

"Sadece seni özleyeceğim, bebeğim." Eğilip onu kollarıma alırken gülümsüyorum.

Acıdan yüzümü buruştururken onu göğsümde sıkıca tutuyorum. Cameron sessizce izliyor.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Baban için iyi bir çocuk ol." Gömleğini ve pantolonunu düzeltiyorum.

Cameron'a dönüyorum. "Seninle uyuması gerekiyor... Senin yatağında," diye fısıldıyorum. "Tek başına korkuyor."

Cameron'ın perili gözleri benimkileri tutuyor.

"Seninle yatabileceğine söz ver," diye gözyaşlarımı zorluyorum.

Cameron başını sallıyor. "Söz veriyorum," diye fısıldıyor.

Owen'ı sıkıyorum ve sonunda onu bırakmam gerektiğini anlayana kadar sıkı sıkı tutuyorum.

"Babanla git bebeğim," diye fısıldadım.

Onu bir kez daha yakaladım. Bu dayanılmaz.

Cameron valizi benden alıyor ve yüksek sesle hıçkırmamak için alt dudağımı ısıriyorum. Owen'ın elini tutuyor ve onu arabaya doğru götürüyor.

Kalbim acırken ve gözyaşlarım yüzümden akarken izliyorum.

Arabayı açıp Owen'ı koltuğa oturtuyor ve kemerini bağliyor. Kendimi az önce vurulmuş gibi hissediyorum. Sert ve kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başliyorum ve Owen beni görmeden önce içeri girmem gerektiğini biliyorum. Sendeleyerek kapıdan içeri giriyorum ve kendimi kanepede cenin pozisyonuna getirip hıçkır hıçkır ağlamaya başliyorum.

Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamaz. Onu aldı. Bebeğimi aldı.

Acı dayanılmaz hale geldikçe haykırıyorum. Başımı şiddetle sallarken "Hayır," diye haykırıyorum. "Hayır, hayır, hayır."

Jenna'nın ellerini titreyen omuzlarımda hissediyorum. "Sorun yok Ash. Her şey yoluna girecek, bebeğim. Onu geri alacağız. Sana söz veriyorum, onu geri alacağız."

Paravan kapı çarpıyor ve ikimiz de Cameron'ın antrede durduğunu görmek için başımızı kaldırıyoruz.

"Planlar değişti," diye fısıldıyor perili gözlerle. "Owen artık burada kalacak. Hafta sonu gelip onu alacağım."

Yüzüm düşüyor.

Cameron ellerini iki yanında kenetler, ne diyeceğini bilemez. Başka bir şey söylemeden arkasını döner ve tam Owen ön kapıdan içeri girerken oradan ayrılır.

Bir an için Owen'a baktım, tamamen şok olmuşum. Az önce ne olmuştu?
Gözyaşlarımın arasından beceriksizce gülümsüyorum. "Bebeğim, hemen döndün mü?" Koşup onu kollarıma alıyorum ve rahatlayarak hıçkırıyorum.
Tanrıya şükür.

Ashley

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler.

Yalan söylediler.

Cameron oğlumu benden almaya çalışalı altı hafta oldu.

İnsanlığa olan tüm inancımı kaybedeli altı hafta oldu.

Stajımdan istifa ettim ve Dr. Jameson devreye girerek bana yanında bir iş teklif etti. Tüm kirli hikayeyi biliyor.

Cameron'ı artık işte çok az görüyorum. Medeni hukukumuz var ve velayeti Owen ile paylaşıyoruz. Cameron davadan vazgeçti ama mahkeme kararları gereği haftada bir kez uyuşturucu danışmanlığına gitmem gerekiyor.

Owen gözlerimin önünde çiçek açıyor ve babasını tüm kalbiyle seviyor.

Cameron onun için iyi. Bu konuda hiç şüphem yok. Daha önce

Cameron'ın yanındayken kıskanç ve gergindim... şimdi

Onu sadece küçümsüyorum.

Aşık olduğum nazik, komik adamın yerini bana gösterdiği güce aç milyoner aldı.

Stanton ailesi sıkı bir çemberdir. Eğer içerideyseniz, birbirlerine ölümüne sadıktırlar. Ama size karşı savaş ilan ederlerse kabus olurlar.

Ne yazık ki, para tüm savaşları kazanıyor.

Oğlum için korkuyorum, dönüşeceği adam için korkuyorum.

Onlardan biri olacak, bunu şimdiden görebiliyorum. Cameron bir ay önce yasal olarak adını Stanton olarak değiştirdi ve doğum belgesine Owen'ın babası olarak kendi adını ekledi.

O artık yüklü bir vakıf fonu ve zengin bir babası olan Owen Stanton.

Bunu küçümsüyormuşum gibi söylüyorum ama küçümsemiyorum. Olumsuz olmak istemiyorum. Owen'ın babasının kim olduğunu bilmediğim onca yıl boyunca, onu tüm kalbiyle koruyacak, onu benim kadar sevecek bir adamın hayalini kurdum.

Ve seviyor da. Cameron Owen'ı seviyor. Bu inkar edilemez. Paylaştıkları bağ doğal ve güçlü. Umduğum her şey bu.

Natasha harikaydı ve her şey olduğundan beri onu haftada en az bir kez görüyorum. Tüm bu olanlardan sonra bir dostluk kurmuş gibiyiz.

Benim bakış açımı anlıyor, ama Cameron'unkini de anlıyor. Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Cameron'ın ne yaptığını öğrendiğinde kıyamet koptu. Keşke Cameron aramızdaki her şeyi mahvetmeden önce onunla konuşabilseydi diye düşünmeden edemiyorum.

Bir yanım Cameron'ın Owen için en iyi olduğunu düşündüğü şey için savaşağını bildiğim için minnettar.

Hayatım kolaylaştı. Artık kulüpte çalışmıyorum. Her hafta çocuksuz olduğum üç günüm var. Bir spor salonuna yazıldım ve yeniden eğlenmek için kitap okuyorum.

Mutlu olmalıyım. Kiram ödendi. Oğlum mutlu.

Ama kendimi boş bir kap gibi hissediyorum, sanki kalbim sökülmiş ve yüksek hızda karıştırıcıya atılmış gibi.

Artık böyle hissetmek istemiyorum. Ondan nefret etmek istemiyorum. Sadece yaptığı şey yüzünden acı çekmeyi bırakmak istiyorum.

Bunu aşmam gerek. Hepsi geçmişte

kaldı. Tıpkı ona olan aşkım gibi.

Saat gece yarısı ve ben tek başıma oturmuş *Friends*'in tekrarını izliyorum.

Joey beni her zaman güldürebilir, ne olursa olsun.

Jenna yeni arkadaşıyla büyük bir aşk yaşamaya başladı ve şu anda benimle kaldığından daha fazla orada kalıyor. Onun adına mutluyum. İyi birini hak ediyor ve o da çok güzel.

Telefonumu kontrol ediyorum ve sönük bir nefes veriyorum. Mesaj yok.

Ayağa kalktım, televizyonu kapattım ve yatağa doğru yöneldim.

Yarın daha iyi hissedeceğim. Biliyorum hissedeceğim. Sabahlar her zaman çok daha aydınlık görünür.

Ne yazık ki yarın gece bu saatlerde şu anda hissettiklerimin aynısını hissedeceğimi biliyorum.

Boş ve yalnız.

Cameron

Gecenin bir yarısı telefon çaldı ve cevap vermek için kalktım. Bu çağrının geleceğini biliyordum.

"Merhaba." İç çektim.

"Merhaba, Dr. Stanton. Bu Maria."

Odaklanmaya çalışırken gözlerimi ovuşturuyorum. "Merhaba, Maria." Maria kardiyoloji bölümünün baş hemşiresi.

"Gloria son aşamalarında, efendim. Bu noktaya geldiğinde size haber verilmesini istediğinizi biliyorum."

"Evet," diye üzgün bir şekilde cevap verdim.

"Ben içeri giriyorum." "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum, giyiniyorum ve yarım saat sonra hastaneye varıyorum.

Saat sabahın üçü ve hava soğuk.

Bir hastaya veda etmek her zaman üzücüdür ama bu gece özellikle yalnız hissediyorum.

Çocuğu olmayan, kocası ve tüm ailesi ölmüş olan Gloria tamamen yalnızdır.

On dört haftadır tek bir ziyaretçisi bile olmadan hastanede yatıyor.

Her şey sona erdiğinde ailemin yanımda olmamasını hayal bile edemiyorum. Arabamı park ettim ve asansöre bindim. Gloria öleceğini biliyor. Veda etmeye geldiğimi bilecek.

Koridorda onun odasına doğru yürüyorum ve odada başka birini görünce kaşlarımı çatarak kapıya yaklaşıyorum.

Ashley de onunla birlikte ve konuşmalarını dinlerken bir an durup kapının yanında duruyorum.

"Yalnız ölmek istemiyorum," diye fısıldıyor Gloria.

"Yapmayacaksın." Ashley onun üzerine eğilip saçlarını yüzünden geriye doğru tararken gülümsüyor. "Seni terk etmeyeceğim. Sonuna kadar kalacağım."

Gloria'nın hüzünlü gözleri Ashley'inkileri tutuyor. "Söz veriyor musun?" diye fısıldar. Ashley gülümser ve Gloria'nın elinin arkasını öper. "Söz veriyorum."

Dinlerken yere kaşlarımı çatıyorum.

"Yakında kocanı göreceksin Gloria," diye fısıldıyor Ashley. Gloria gülümser. "Ne kadar harika." Yüzü düşer. "Yirmi yıl oldu-Onu görmeyeli iki yıl oldu."

"N a s ı l biriydi? Bana ondan bahset," diye teşvik ediyor Ashley, gerçekten meraklanmış.

"Nefes alıp veren en huysuz piçti." Dinlerken gülümsüyorum.

"Ama onu sevdim," diye fısıldıyor. "On beş yaşındayken onunla tanıştığım günden beri onu tüm kalbimle sevdim."

Ashley yumuşak bir iç çekişle, "Aradığın kişiyi bulduğun için çok şanslısın," diyor ve onun nazik sesini duymak için gerçekten dinlemem gerekiyor.

Gloria ona "Kendininkini bulacaksın," der.

Bir duraklama oldu. "Onu çoktan buldum."

"Öyle mi? Bu harika bir haber," diye fısıldıyor Gloria.

"Pek sayılmaz Gloria. Benim hikâyem pek iyi sonuçlanmadı. Korkarım mutlu sona ulaşamayacağım."

Dinlerken yutkunuyorum. Benim hakkımda mı konuşuyor? "Neden olmasın?" Gloria soruyor.

Dinlerken kaşlarımı çatıyorum.

"O beni benim onu sevdiğim gibi sevmedi." Duraklıyor. "Sorun değil. Ben biriyle mutlu sona ulaşacağım. Sadece *benimkiyle* olmayacak."

Midem bulanıyor. O da benim hissettiklerimi hissediyor. Bize yaptıklarımın dolayı kalbimde büyük bir pişmanlık var.

"Dışarıda bir sürü yakışıklı erkek var, Ashley."

Ashley kıkırdıyor. "Biliyorum. Çok yakında bir tane bulacağım. Belki biriyle bile çıkabilirim."

"Öyle mi?" Gloria'nın nefesi kesilir. "Keşke burada olsaydım da o."

Bir duraklama oldu ve ben köşeden bakıp Ashley'i usulca gördüm. Gloria'nın saçlarını yüzünden geriye doğru iterek ona sevgiyle bakıyor. "Seninle tanıştığım için çok mutluyum Gloria," diye fısıldıyor. "Buradaki günlerimi aydınlattın."

Boğazıma bir yumru oturuyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Bana kitap okur musun canım?" Gloria fısıldıyor. "Onur duyarım."

"En sevdiğim bölümü okuyabilir misin?"

"Tabii ki."

Kendimi toparladım ve odaya girdim. Gloria'nın gözleri parlıyor.

"Ah." Onun elini tutarken gülümsüyorum. "En sevdiğim iki kız burada birlikte. Bu gece şanslı bir adamım."

Ashley kitabından başını kaldırıyor ve uzun zamandır ilk kez beni gördüğünde gözlerinde rahatlama görüyorum.

Gloria'nın elini tutuyorum ve ona gülümserken elinin arkasını öpüyorum. Bakışlarım elinde kitapla oturan güzeller güzeli Ashley'imın üzerinde geziniyor. Yatağın diğer tarafına bir sandalye çekiyorum ve Gloria'nın elini tutuyorum, Ashley dökülmemiş gözyaşlarıyla okurken kelimeleri dinliyorum.

Kısa bir duraksamadan sonra Darcy ekledi. "Benimle oyun oynamayacak kadar cömertsiniz. Eğer duyguların hâlâ geçen Nisan'daki gibiye hemen söyle bana.

Sevgilerim ve isteklerim değişmedi, ama senden gelecek bir kelime beni sonsuza dek susturacak.

Seni çok seviyorum."

Ashley okumayı bitirdi ve ikimiz de yukarı baktık. Gloria sessizce gitti.

"Huzur içinde yat meleğim," diye fısıldıyorum.

Ashley başını öne eğerek ve sessizce ağlar. Ölüm çok zor.

Ashley

Koridordan kafeteryaya doğru yürürken Amber, "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Şunu dinle. Evine geri döndük ve etrafta takılıyorduk ve bana kendimi eğlenceli hissedip hissetmediğimi sordu."

Amber beni hastanenin güvenlik görevlisiyle olan son kaçamağı hakkında bilgilendiriyor. Beni çok etkiledi. Gerçekten buradaki tek eğlenceli şey o ve anlattığı hikayeler beni saatlerce eğlendiriyor.

Kollarımda dosyamla yürürken onu izliyorum. "Öyle mi?"

"Sonra dolaba gitti ve bu gerçek boyutlardaki şişme bebeği çıkardı."

"Hayır mı?" Fısıldıyorum.

"Biliyorum, değil mi?" Yürürken bana vuruyor. "Onu yanımdaki yatağa yatırdı ve bana ikimizle üçlü yapmak istediğini söyledi."

Ağzım açık kaldı. "Söyleyecek sözüm yok." Kafeteryaya gidip kahvelerimizi sipariş ederken başımı sallıyorum. Cameron'ın köşede Seb'le oturduğunu fark ediyorum ve bir masada yerimizi alırken el sallıyorum. Cameron bana bakıyor ve ben de gözlerimi kaçırıyorum.

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Buna inanmayacaksın."

Kıkırdıyorum. "Muhtemelen hayır."

"Benimle şehir merkezine gidiyor."

Gülüyorum ve sonra başımı sallıyorum. "İyy, gözümün önüne geliyor," diye mırıldanıyorum, dikkatim dağılmış bir halde.

Gözlerini deviriyor.

"Ve?" Kahve fincanıma karşı soruyorum. "İşte burada işler boka sarıyor."

Şaşkınlıkla güldüm. "Bir erkekle yatağa giriyorsun ve havaya uçuyorsun, piliç. Bu zaten berbat bir durum Amber."

"Bebeğin üzerine inmeye başladı."

Gülüyorum ve kendimi susturmak için elimi ağzıma kapatıyorum. Etrafıma bakıyorum ve Cameron ile Seb'in bize baktığını görüyorum.

"Söyleyecek sözüm yok," diye fısıldıyorum.

"Sonra şu rol yapma saçmalığına başladı, bana dili için sıramı beklemem gerektiğini, ilgilenmesi gereken başka amlar olduğunu söyledi."

Kahkahalarla gülüyorum. "Bu da ne böyle? Ne yaptın sen?"

Omuz silkiyor. "O kadar şok olmuştum ki orada öylece yattım ve onun lanet olası bir plastik bebeğe hırlamasını izledim."

Ağzım açık kalıyor ve başımı sallıyorum.

"Burası gerçekten kötüleştiği yer..." diye fısıldıyor etrafına suçlulukla bakarken.

Yine güldüm. "Bu hikâyeye inanamıyorum."

"Bebeği becermek için sıraya girmeye başladı."

Kaşlarını çattım. "Ne? Seni sikmeden önce bebeği mi sikecek?"

Başını sallıyor. "Evet, ikinci kez baştan savma yaptığımı düşünüyor."

Kahkahalarımı kontrol edemiyorum. "Cidden, bu çok komik." Kahvesini yudumluyor ve etkilenmemiş bir şekilde etrafına bakınıyor.

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

"Kendimi kaybediyorum ve bir şekilde bu sikik rol oyununa düşüyorum ve şimdi plastik hatundan önce beni sikmesini talep ediyorum."

Ağzım açık kaldı ve gözlerim kocaman oldu. "Buna inanamıyorum."

"Beni beceriyor ve sonra biz sevişirken bebekle konuşmaya başlıyor, *uzun sürmeyeceğini* söylüyor bebeğim. *Birazını senin için saklıyorum. Ben gelene kadar kendinle oyna.*"

"Ne oluyor be?" Tekrar kıkırdıyorum ve elimle ağzımı kapatıyorum. "Bu paha biçilemez."

"Ashley?" Seb sandalyemin arkasına yaslanırken gülümsüyor. İkimiz de suçluluk duygusuyla arkamıza yaslandık. Başımı kaldırdığımda Cameron ve Seb'in başımızda dikildiğini görüyorum.

Sandalyemde dönüyorum. "Selam." Ona gülümsedim. "Merhaba." Amber gülümsüyor.

Cameron rahatsız bir şekilde gülümser ve başını sallar.

"Randevumuz için beni neden hâlâ aramadın?" Seb bana şakacı bir şekilde gülümsüyor.

Cameron'ın yüzü anında düşüyor ve kaşlarını çatarak aramıza bakıyor.

Oh lanet olsun. Bu çok rahatsız edici. "Sana söyledim, seni aramıyorum," diye cevap veriyorum. "Bana her gün aynı soruyu soruyorsun, Seb." Ona başımı hafifçe sallıyorum.

"Günün birinde Bayan Tucker, sizinle birlikte şehri kırmızıya boyayacağım."

Gülüyorum ve gözlerim Cameron'a dikiliyor. Seb'e bakarken çenesi titriyor.

"Sen nasıl istersen." Sırıtiyorum. "Ben olsam nefesimi tutmazdım."

Cameron dönüp uzaklaşıyor ve Seb de onun peşinden gidiyor, ben de koridorda gözden kaybolduklarını görüyorum.

"Lütfen bana onunla neden çıkmayacağını açıkla." Amber kaşlarını çattı. "Hasta mısın sen? Adam muhteşem." Ateşimi ölçmek için elini alnıma koyuyor.

"Şişme amcığına geri dön piliç," diye tersliyorum kuru bir sesle elini iterken.

Boğazını temizliyor ve kahvesini içiyor. "Yani, beni beceriyor ve gerçekten çok iyi ve sonra işimiz bittiğinde merkeze gidip beni yalamak istiyor."

Kaşlarımı çattım. "İşini bitirdikten sonra mı?" "Uh-huh."

Yaltaklanıyorum.

"Bebekle tekrar edepsizce konuşmaya başladığında geri dönecek."
İnliyorum, kahkahalar atıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Daha sonra bebeği becermeye devam etti ve ben..." Duraklıyor ve kendinden iğrenerek başını sallıyor. "Cidden tahrik olmuştum."

Yüzüm düşüyor.

"Onu oyuncak bebeği sikerken izledim ve çok ateşliydi. Oyuncak bebekle seks yaparken beni öpüyordu ve size söylüyorum, hayatımın en ateşli deneyimiydi."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapacaksın? Onunla tekrar mı buluşacaksın?"
Dehşet içinde fısıldıyorum.

Kimsenin duymaması için etrafına bakınıyor. "Daha önce beni aradı ve bugün bana bir erkek bebek sipariş ettiğini, böylece ikisiyle üçlü yapabileceğimi söyledi."

Ağzım açık kaldı. "Resmen şoktayım," diye fısıldıyorum.

"Ben de öyle. Büyük penisli olanı aldığını söyledi, böylece onu gerçekten sürebilecekmişim." Yine şaşkınlıkla güldüm. "Buna ikinci kez yarım yamalak mı girecek?"

Omuz silkiyor ve kahvesini yudumluyor. "Kimin umurunda? Bu plastik üçlü seks olayı çok ateşli. Çok hoşuma gidiyor."

"Oh, Amber... beni öldürüyorsun." Kıkırdıyorum.

Cameron

Koridorda yürürken derin düşüncelere dalmıştım. Seb, Ashley'e çıkma teklif ediyordu.

Sarsıldım.

O benim.

Bana yetiştii. "Cumartesi akşamı dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

Hemşire odasında bir form imzalarken, "Ashley ile randevun olduğunu sanıyordum," diye cevap veriyorum.

"Hayır, henüz değil. Ama yakında yapacağım. Bana ısınıyor."

Okuduğum notlardan başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sana bunu düşündüren ne?"

Arsızca gülümsüyor. "Bana bakışı. Bunun için yalvarıyor. Çok ateşli," diye fısıldıyor.

Kontrolümü kaybetmemeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

Görmezden gel onu. Görmezden gel.

"Sanırım Ashley'nin bir erkek arkadaşı var," diye mırıldandım. "Hayır, ondan ayrıldı."
Gözlerim onunkilerle buluştu. "Bunu nereden biliyorsun?"
"Bana söyledi. Görünüşe göre gerçek bir pislikmiş. Ona çok kötü davranmış."
Öfkem şeffaflaşmaya başladığında derin bir nefes alıyorum. "İşe geri dönmeliyim." Hışımınla ofisime gidiyor, içeri giriyor ve duvara bakarken kapalı kapıya yaslanıyorum.
Onun etrafında olmak zor.
Başka biriyle birlikteyken onun yanında olmak dayanılmaz olacaktır.

Araba garajımın önünden çekiliyor ve siyah *Audi*'nin gözden kayboluşunu izliyorum. Ashley ve Owen beni eve bırakıp arabayı aldılar.

Önümdeki eve bakıyorum -evime- ve bu duygudan nefret ediyorum. İçimdeki bu boşluk hissinden nefret ediyorum.

Beni her terk ettiklerinde bunu anlıyorum.

Kalbim onların evinde onlarla birlikte yaşıyor ama bedenim burada tek başına yaşıyor.

Owen burada değilken sessizliğe dayanamıyorum.

Ashley'nin olmadığı boş yatağıma dayanamıyorum.

Haftada sadece üç gün mutlu olduğum gerçeğine katlanamıyorum ve o zaman bile sadece kısmen mutlu oluyorum çünkü o yanımda değil.

Hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu boşluk her geçen gün beni zehirliyor.

İçeri giriyorum ve doğruca barıma gidiyorum, kendime bir viski yapıyorum ve karanlıkta havuzumun kenarında oturuyorum. İç karartıcı kalp kırıklığı şarkılarından oluşan çalma listeme giriyorum ve Kaleo'nun kişisel favorisi geliyor. Aşağı doğru gidiyoruz.

*Peder söyle bana, hak ettiğimizi alıyoruz.
Ve aşağıya doğru
gidiyoruz. Aşağıya doğru
gidiyoruz.*

Tantrik blues müziği tekrar tekrar çalıyor ve kendimi aptal gibi içiyorum.

Düştüm, tamam. Kendimi nasıl toparlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Aşağıya doğru gidiyoruz.

Ashley

Cameron'ın garaj yoluna girdim.

Cumartesi günü öğleden sonra ve onları arabada hafta sonu için eve bırakıyorum. Bütün gün boyunca sokağımızda kaykay yaptılar.

Cameron'ın gözleri yolcu koltuğundan bana bakıyor ve sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi duraklıyor. Son zamanlarda bunu yapıyor; biz konuşmamızı bitirdikten sonra sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi duruyor. Evin anahtarlarını arka koltuktaki Owen'a uzatıyor. "Git ve evin kilidini aç, Owie. Bir dakika içinde orada olacağım."

Owen anahtarları elinden kapıyor ve beni öpmek için eğiliyor. "Hoşça kal anne." Arabadan atlarken gülümsüyor.

"Güle güle, bebeğim. İyi eğlenceler." Arkasından gülümsüyorum.

Ellerim direksiyonda, alt dudağım sıkıca dişlerimin arasında oturuyorum.

Cameron beni izliyor ve gözlerim sonunda onunkileri buluyor. "İçeri gelip bizimle yemek yemek ister misin?" diye soruyor, umutlu bir ses tonuyla. "En sevdiğinden yapabilirim."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Hayır, ama teşekkür ederim."

Usluca iç geçirmeden önce bir süre beni izliyor. "Benden daha ne kadar nefret edeceksin Ash?"

"Senden nefret etmiyorum."

Kaşlarını çatı. "Ama benden hoşlanmıyorsun."

Derin bir nefes veriyorum. "Ben sadece mutlu aile oyunu oynamak istemiyorum, Cam." Başımı sallıyorum. "Bırak artık. Lütfen."

"Arkadaş bile olamayacak mıyız?"

Ön camdan dışarı bakarken "Elbette," diye cevap veriyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek *eminim*? Beni susturmak için mi?"

"Yani, tabii, in arabadan. Seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Benden bu kadar. Sen benim arkadaşım değilsin Cameron. Sen benim oğlumun babasısın, başka bir şey değilsin. Bunu milyonlarca kez konuştuk. Bu konuyu açmayı bırak."

Ön pencereden dışarı bakıyor. "Vay canına," diye alaycı bir şekilde konuşuyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve dümdüz önüme bakıyorum. "Ne söylememi istiyorsun Cam?" Fısıldıyorum.

"Bana bağırmanı istiyorum. Beni yumruklamayı istiyorum. Her şey bana yaptığın bu buz kraliçesi muamelesinden daha iyidir. Buna dayanamıyorum."

Dudaklarımı büzerek başımı sallıyorum ve ona dönüyorum. "Hâlâ umursuyor olsaydım bunların hepsini yapardım."

Hüzünlü gözleri benimkileri tutuyor.

"Bilmiyorum, Cam. Üzgünüm ama istemiyorum. Hayatına devam et. Ben ettim."

"Merhaba, Ash," Cameron'ın derin ses seyahatler
aşağı ve Telefon. Bugün çarşamba, öğle yemeği
vakti.

"Selam, Cam."

Gülümsüyorum. "Bir
sorunum var."

Kaşlarımı çattım. "O da ne?"

"Abigail az önce beni aradı ve kocası hasta olduğu için bu hafta çalışamayacakmış."

Cameron sabahları çok erken çıktığı için Owen'ın olduğu günlerde bir dadısı var. Abigail Owen'ı kaldırıp güne hazırlıyor ve anaokuluna bırakıyor. Daha sonra onu alıyor ve Cameron eve gelene kadar ona bakıyor.

Onunla birlikte mülakat yaptık ve kendi yetişkin çocukları olan gerçekten hoş bir orta yaşlı bayan. Owen ona bayılıyor ve işler yolunda gidiyor.

"Sorun değil. O zaman bu hafta bırakırız, sen de haftaya devam edersin."

"Hayır," diye hızlıca yanıtlar. "Bu onu hafta sonuna kadar göremeyeceğim anlamına geliyor," diye panik içinde cevap verir.

Gözlerimi açtım. "Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Düşünüyordum da, geceleri onu kucağıma alabilirsem ve sonra sizin eve gelip onu yatağına yatırabilirsem, o da sizin evde uyuyabilir, böylece Jenna da orada olur."

Kaşlarımı çattım. "Evet, sanırım. Bu bir sorun olmamalı."

"Güzel. Onu beş gibi alırım, sekiz gibi de döneriz, olur mu? Tamam mı?"

"Tamam, olur. Görüşürüz o zaman."

Kapıdan içeri daldıklarında pazen pijamalarımın kanepede uzanıyordum. Owen, Cameron'ın omuzlarındaydı ve gülüşüp güreşiyorlardı.

"Alo?" Rahat pozisyonumdan sesleniyorum. Jenna erkek arkadaşıyla yemeğe çıktı.

"Hey, anne." Owen gülerek eğilir ve Cameron'la göz göze gelmeye çalışır.

"İşte bu kadar." Cameron onu kanepeye doğru çevirirken gülüyor. Owen zevkle ciyaklar ve daha sert güreşir.

Televizyondaki programı izlemeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Siz ikiniz gidebilir misiniz?" Başımı sallayarak iç geçiriyorum. "Benim güzel, sessiz oğluma ne oldu? Nereye gitti?" Kendi kendime soruyorum.

"Korkağın tekiydi," diye takılıyor Cameron.

"Sen bir korkaksın." Owen, Cameron'a tekrar saldırırken çığlık atıyor.

Mutfağa doğru güreşiyorlar ve sonra çöp kutusu devrilirken bir patlama sesi duyuyorum.

"İşte bu kadar!" Owen çığlık atıyor. "Şimdi seni fena benzeteceğim." "Oh, evet, sert çocuk. Getir bakalım."

Cameron zevkle gülüyor. Güreşirken ikisi de hırlıyor.

"Kesin şunu," diye bağıriyorum televizyondan.

Yemin ederim, onu bir hayvana dönüştürdü.

Tüm bu testosteron çok gürültülü. "Owen, neredeyse yatma vakti geldi," diye sesleniyorum.

"Tamam," diye karşılık veriyor.

"Baban bu gece sana kitap okuyacak," diye ekliyorum. Ha, içine çekti.

Bu gece onun gecesi.

He

psi "Wimpy'nin Günlüğü'nü okuyorum," diye sesleniyor

. Cameron. "Sen pısırık bir çocuksun!" Owen bağıırır.

"Sana pısırık bir çocuk vereceğim." Cameron hırlıyor ve Owen ciyaklıyor zevk.

Onları duymamak için televizyonun sesini açarken gözlerimi deviriyorum.

Merdivenleri greşerek çıkıyorlar ve birkaç dakika sonra duşun açıldığını duyuyorum ve sonunda huzur geri geliyor.

Bir fincan çay içiyorum ve nihayet kitap okumanın bittiğini düşündüğümde iyi geceler demek için yukarı ıkıyorum. Owen'ın kapısı kapalı ve ben dışarıda durup kapıya yaslanarak ikisinin konuşmalarını dinliyorum.

"Yarın atlamayı deneyeceğim," diyor Owen.

Dinlerken kaşlarını atıyorum.

"Evet, yapabilirsin. Sana söylemiştim," diye yanıtlıyor Cameron. Cameron konuşurken etrafı toparlıyor gibi görünüyor.

Sırıtıyorum. Ne halttan bahsediyorlar bunlar?

"Hey, baba, bizim şarkımızı al," diyor Owen.

"Ne... şimdi mi?"

"Lütfen?" Owen yalvarır.

"Tamam, sadece son bir kez."

Onları dinlerken gözlerimi kısıyorum ve sonra Cameron'ın telefonunda bir şarkı çaldığını duyuyorum. Daha önce radyoda duymuştum. Justin Beiber başka bir adamla İşpanyolca bir şarkı söylüyordu.

Cameron'ın sesi İşpanyolca şarkı söylemeye başladığında çınlıyor, ardından Owen katılıyor ve ortak sesleri mutlu bir şekilde çınlıyor.

Despacito.

Dinlerken başımı yarı aydınlık koridordaki duvara yaslıyorum.
Bu şarkıyı kaç kez birlikte söylediler?

Boğuk sesleri çınlarken karanlıkta usulca gülümsüyorum.

Kelimeleri biliyorlar ve İşpanyolca.

İşte bu kadar. Owen'ın sahip olmasını hayal ettiğim her şey burada.

Cameron onu seviyor. Tüm kalbiyle onu seviyor.

Yaşadığım onca şeyden sonra bile, oğlum nihayet mutlu olduğu için bu önemsiz ve hiçbir şey ifade etmiyor.

Gerçekten çok mutluyum.

Onları birlikte şarkı söylerken gözlerim yaşararak dinlerken, sahip oldukları ilişki için minnettarım.

Her zaman böyle olması gerekiyordu.

Ashley

TELEFON ÇALIYOR. Bugün Cuma gecesi ve Cameron'ın on dakika önce Owen'ı hafta sonu için almak üzere burada olması gerekiyordu.

Bugün hasta olduğunu söyledi ve iptal edilmesi gereken bir ameliyatı vardı. Yani ya gerçekten hasta ya da başka bir şeyler oluyor. Onu aramak istedim ama kendimi durdurdum. Bu beni ilgilendirmez.

Ekrana bakıyorum ve Cameron ismi yanıyor. Cevap verirken kaşlarımı çatıyorum.

"Merhaba."

"Merhaba Ash," diye fısıldıyor halsiz sesi.

"Neyin var?" Hemen soruyorum. "Hiçbir şey." Duraksıyor. "Sadece iyi değilim." "Sen iyi misin?"

"Evet." Tereddüt ediyor. "Yine de gelip Owen'ı alamam. Lütfen benim adıma ondan özür dile."

Kaşlarımı çatıyorum, bu garip. Hiçbir ziyaretini kaçırmazdı. "Neyin var senin?" diye sordum.

"Sanırım bir virüs. İyi olacağım."

"Sesin gerçekten hasta gibi geliyor."

"Üzgünüm, bu gece için planların olduğunu biliyorum," diyor.

Uzun zamandır ilk kez, Jenna ve ben bu akşam yemeğe ve geç saatte sinemaya gidecektik. Lanet olsun. "Sorun değil." İç çektim. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim." Bir şey söylemek ister gibi duraklıyor ve ben hatta bekliyorum.

O iyi mi?

"Ben... Ben seni sonra ararım," diye mırıldanıyor ve sonra telefonu kapatıyor.

Bir an elimdeki telefona baktım. Bu çok garipti.

"Bu gece gidemeyiz, Jen. Cam hasta," diye anons ediyorum mutfağa girerken.

"Siktir et," diye fısıldıyor nefesinin altında.

"Git ve ateşli bir seks yap. Senin yerinde olsam ben de öyle yapardım," diye mırıldanıyorum buzdolabını açarken. Şimdi pişirecek bir şeyler bulmalıyım. Lanet olsun. Bol şaraplı güzel bir geceye gerçekten ihtiyacım vardı.

"Bu berbat."

"Gelecek hafta gidebiliriz." İç çektim.

"Evet, tamam." Buzdolabının içindekileri incelememi izlerken sırtıyor.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceksin?"

İç karartıcı buzdolabının içine bakmaya devam ederken kaşlarımı çatıyorum. "Owen'ı pizza yemeye götürebilirim aslında." Omuz silkiyorum.

"Yemek yapma havamda değilim."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sorar.

"Hayır, sorun değil." Gülümsüyorum ve onu yanağından öpüyorum. "Git işini yap."

Kendi eğlencemizi kendimiz yaratacağız."

Bir buçuk saat ve pizza dolu kocaman bir mideden sonra, kendimi Owen arabadayken Cameron'ın garaj yoluna girmiş buluyorum.

Bir şeylerin yanlış gittiğini düşünmeden edemiyorum. Araması yanlıştı ve beni huzursuz hissettirdi.

Owen'ın annesi olarak işimin bir parçası da babasının güvende olduğundan emin olmak, diye kendimi haklı çıkarıyorum.

Onu kontrol etmemde garip bir şey yok. Sadece sorumlu bir anne oluyorum.

"Ne yapıyoruz biz?" Owen arka koltuktan sesleniyor.

"Umm, sadece babamı kontrol etmek istiyorum. O hasta ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Gülümsüyor, emniyet kemerini çözüyor ve ben daha motoru kapatmadan arabadan iniyor. Görevli gördüğünde kapıları açıyor ve ben de

içeri giriyorum.

ve ön kapıya kadar. Owen çoktan içeri girmiş. Kapı kilitlenmemiş olmalı.

"Baba," diye sesleniyor Owen mutfığa koşarken ve ben merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Burada kesinlikle bir terslik var.

Onu yatakta, titrerken ve ter içinde buldum. "Ne oluyor,

Cam?" Yanına giderken fısıldadım.

Gözlerini kapatıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor.

Elimi alınına koyuyorum ve şiddetli bir ateşle yanıyor. "Seni kontrol ediyorum. Neden beni aramadın?" Şak diye söyledim.

"Ben iyiyim." Titriyor.

"İyi değilsin. Bu sıcaklığı düşürmemiz gerekiyor. Ayağa

kalk." "Ben iyiyim." Tersledi.

Banyosuna girip duşu ılık ve serin bir akıntıya çeviriyorum. Owen kapıdan içeri girerken odasına geri dönüyorum. "Baba." Heyecanla gülümsüyor.

Cameron oğlunun kendisini bu şekilde görmesinden dolayı

dehşet içinde kaşlarını çatar. "Baban hasta, bebeğim.

Sakinleşmesi gerekiyor," diyorum ona.

Babasının yatakta titreyişini izleyen Owen'ın yüzü düşer.

"Hadi, onu kaldırmama yardım et." Cameron'ın kolunu tuttum ve onu çektim. "Cam. Duş almalısın ve ateşini düşürmeliyiz," diye ısrar ediyorum.

"Hiç ilaç aldın mı?" diye sordum.

Başını sallıyor.

"Doktor olduğumu sanıyordum." Başımı sallayarak kaşlarımı çattım.

"Ecza dolabın nerede?"

"Dolapta, alt katta." İç çekiyor.

Owen'a dönüyorum. "Babam yara bantlarını nerede

saklıyor?" diye soruyorum. "Mutfakta."

"Bana gösterebilir misin?"

Owen aşağıya iniyor ve ben de onu takip ederek Tylenol ile bir bardak su alıyorum.

Yukarı dönüp Cameron'a zorla yediriyorum, sonra onu kaldırıp banyoya götürüyorum. Kahretsin, sanırım onu acile götürmem gerekecek. Çok hasta. Ne tür bir virüs bu?

"Owie, git ve biraz çizgi film izle. Biz bir süre burada kalacağız."

"Yaşasın!" Owen alt katta kaybolurken sesleniyor ve ben televizyonun sesini duyuyorum

uzakta yanıyor.

Elimi duşun altına sokuyorum ve Cameron'a dönüp gözlerinin içine bakarken yüzünü tutuyorum. Neredeyse sayıklıyordu. "Cameron, iyi misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

"Duşa gir."

Ayakta durabilmek için elini duş perdesine uzatıyor. Kahretsin, bayılacak mı?

"Cameron," diye tekrarlıyorum. "Düşecek misin?"

Dik durmaya çalışırken başını düşürür ve destek için duvara tutunur.

"Duşta," diye ıkıştım. Lanet olsun. Eğilip boxer'ını bacaklarından aşağı indiriyorum ve soğuk suyun altına girene kadar onu duşa götürüyorum. Fayansları tutarken ayağa kalkıyor.

Havluları toplamakla uğraşırken ona "Bir süre orada kal," diyorum. Ona oturmasını söyleyecektim ama onu tekrar ayağa kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Onu suyun altında dururken izlerken banyonun kenarına oturuyorum.

Çıplak ve onu tanıdığımdan beri ilk kez tamamen savunmasız. Yirmi dakika boyunca o suyun altında dururken sessizce oturuyorum. Yatağındaki çarşafları değiştiriyorum ve sonunda duşa doğru yürüyüp tekrar alnına dokunuyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Parmaklarımın tersiyle yüzünün sıcaklığını kontrol ederken soruyorum.

"Ben iyiyim," diye sessizce cevap veriyor.

"Ne zamandır böylesin?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Dün gece kusarak uyandım. Bu durdu ama ateşim yükseldi."

"Cam." Başımı sallıyorum. "Bunun tehlikeli olduğunu biliyorsun. Neden beni aramadın?"

Utanmış gibi gözlerini kapatıyor. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Eğer ateşini dşremezsem seni hastaneye götüreceğim."

Yenilgiyi kabul ederken başını sallıyor.

"Hadi, yatağa dönelim." Ona bir havlu uzattım ve o da duştan ıktı. Onu havluya sarıyorum ve umutsuzca rahatlamaya ihtiyaç duyarak başını omzuma koyuyor.

Onu kucaklarken gözlerimi kapatıyorum ve içimi hastalıklı bir koruma Be duygusu dolduruyor.
n.

Kes şunu.

Kollarından çekip kuruladım, yatağa götürdüm ve yatırdım.
Aşağı. Gözleri hemen kapanıyor.

Tanrım, çok hasta.

Çarşafı üzerine çekiyorum ve bir süre onu izlemek için yatağın kenarına oturuyorum. Alnına dokunuyorum ve ateşi düşüyor gibi görünüyor.

Görünüşe göre bir virüsü var, ama biraz suya ihtiyacı var. Susuz kalmış.

Sonraki üç saat boyunca onunla oturuyorum ve uykulu bir bilince girip çıkarken her on dakikada bir ona su veriyorum.

Onu kontrol etmeseydim kim bilir neler olurdu? İyileştiğinden ve su içtiğinden emin olduktan sonra nihayet aşağıya iniyorum. Owen'ı iç çamaşırlarıyla kanepede, çizgi filmlere yüksek sesle gülerken ve doğrudan küvetten dondurma yerken buldum.

Kendi kendime gülümsüyorum, bu bekâr evinde yaptıkları şey bu mu? Owen'ın gözleri bana dikiliyor. "Babam kendini daha iyi hissediyor mu?" diye soruyor.

"Evet, uyuyor." Gülümsüyorum ve yanına oturup kolumu omuzlarına doluyorum. "Yine de bu gece burada kalabiliriz, sanırım... sadece emin olmak için."

Gülümsüyor ve havayı yumrukluyor. "Evet!"

Cameron

Ashley'nin sesinin mutfaktan geldiğini duyuyorum. "Owen. Sıcak çikolata ister misin? Çay yapıyorum."

Aşağıdan Owen'ın küçük sesini de duyabiliyorum, ancak ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Batmakta olan güneş panjurların yanından henüz görünüyor ve ben telefonumu almak için eğiliyorum.

Pazar günü. 17:00'de.

Siktir.

Hafta sonu nereye gitti?

Ashley ve Owen yanımdan bir an olsun ayrılmadılar. Ash bana göz kulak oldu ve eğer o gelmeseydi susuzluktan hastaneye kaldırılacağımdan hiç şüphem yok.

Yukarıdaki tavana bakarken nefes alıyorum. Tanrım, beni en kötü halimle gördü.

Çıplak, yumuşak ve ter içindeyken titriyordu.

Owen'ın kahkahasını duyuyorum ve dinlerken gülümsüyorum. Ashley onu kovalıyor ve evin içinde çığlık atıp gülüşüyorlar.

Ne harika bir ses.

Yavaşça kalkıyorum, duş almak için banyoya gidiyorum ve sonra onları yerde oturmuş, sırtlarını kanepeye dayamış, sıcak çikolata ve çay içerken, bir hayvan belgeseline dalmış halde bulmak için aşağıya iniyorum.

"Selam." Utangaç bir şekilde gülümsedim.

"İşte burada!" Ashley bana bakarken gülümsüyor. "Hayatta kaldın mı?"

Gözlerim onunkilere takılıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bu, iki aydan uzun bir süredir bana verdiği ilk gerçek gülümseme.

"Baba," diye sesleniyor Owen ve sıçrayarak bacağıma sarılıyor.

"Hey, dostum." Elimi kabaca saçlarına sürttüm. "Hafta sonunu mahvettiğim için üzgünüm."

Gülümsüyor ve tekrar annesinin yanına oturuyor.

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Teşekkürler Ash." Duraksıyorum. "Kaldığın için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

Gülümsüyor ve çayını yudumluyor. "Sorun değil. Geri ödeme olarak *Tampax*'ımı alman için seni gelecek ay eczaneye göndereceğim."

Sırıtiyorum.

"*Tampax* nedir?" Owen gözleri aramızda dolaşırken soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. İkisinin arkasındaki kanepeye uzanırken kuru bir sesle "Tuhaf kız şeyleri," diye cevap veriyorum. "Ne izliyoruz?" diye soruyorum.

"Mirketler," diye yanıtlıyor Owen. "Ama bu kız yaramazlık yaptı ve annesi sinirleniyor. Bu büyük bir aile kavgası," diye açıklıyor bir diğerinin etrafında dönmekte olan mirketlerden birini işaret ederken.

Ekranı izlerken sıırıtiyorum. Ne izlediğimiz ya da kimin ailesinin birbirine saldırdığı umurumda değil.

Benim olmadığı sürece.

Ateş fenerlerinin yansıması havuzun üzerinde titriyor. Güneş battı ve kokteyl garsonları etrafımda dönüyor. Carson'ın evinde bir partideyim.

Arkadaşlarım ve Joshua ile buradayım, ancak o akşam yemeğinde olan Tash ve Murph ile bir şeyler içmek için dokuz gibi ayrılacak.

Artık bu partilerde uzun süre kalmıyor. Tash ile evlendiğinden beri kalmadı.

Çok komik, biliyorsun. Onu her gün gördüğü halde neden onunla birlikte olmak için eve koştüğünü, neden ondan birkaç saatten fazla ayrı kalmaya dayanamadığımı hiç anlayamadım. Çocukları olduğunda daha da kötüleşti ve uzun bir süre onlar olmadan hiçbir yere gitmedi.

Şimdi anlıyorum.

Owen ve Ashley hayatıma girdiğinden beri bu partiler artık ilgimi çekmiyor.

Her on dakikada bir güzel kadınlar bana yaklaşıyor ve tek yapabildiğim, saat sekizde oğluma iyi geceler demek için zili çalmayı kaçırmadığımdan emin olmak için saatime bakmak.

Bana ne oldu böyle?

"Hey, Cam," diye sesleniyor arkamdan bir ses ve döndüğümde dar, dumanı üstünde altın rengi bir elbise giymiş Celeste'i görüyorum. Bana seksi bir şekilde gülümsüyordu.

"Merhaba." Gülümsüyorum ve selamlamak için eğilip yanağından öpüyorum. "Merhaba, Stan." Joshua'ya gülümsüyor.

Başını sallıyor ve kibarca gülümsüyor. "Merhaba."

"Bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misin? Birlikte vakit geçirmeyeli aylar oldu," diye umutla soruyor.

Gülümsedim, bunun *sevişmeyeli aylar olduğunu* gösteren bir kod olduğunu *biliyordum*.

Teklifi düşünürken gözlerimi kısıyorum. "Ah, evet. Belki daha sonra. Bir süre burada kalacağım."

Gülümsüyor. "Arayı kapatmaya hazır olduğunda beni aramaya gel." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Geleceğimi biliyorsun."

Yürüyüp gidiyor ve kalabalığın arasından süzülürken Stan'in ve benim gözlerimiz onu takip ediyor.

"Çok ateşli," diye mırıldanıyor.

Nefes veriyorum. "Evet, o iyi," diye cevap veriyorum, gözlerim kalabalığa bakarken sıkılmış bir halde.

Beni izlerken gözlerini kısıyor. "Son zamanlarda neyin var senin?"

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

Birasını yudumlar. "Şey..." Düşünürken dudaklarını büzüyor. "Seni aylardır bir kızla takılırken görmedim."

Bir içki alırken omuz silkiyorum. "Çünkü içmedim."

Kaşlarını çatıyor. "Ne zamandan beri?"

"Ashley'den beri."

Şok olmuş bir şekilde gözlerini açıyor. "Ashley'den beri kimseyle seks yapmadın mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum başımı sallayarak. "Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "Kimse bunu benim için yapmıyor." "Bu senin için bir rekor mu?"

Başımı salladım. "Evet. Seks yapmaya başladığımdan beri en kurak dönemim."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ashley ile **a r a n ı z d a** neler oluyor?"

Parmaklarımı iki günlük büyümemde gezdiriyorum. "Bilmiyorum. Sanırım bana tahammül ediyor."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Gerçekten rahatsız ediyor."

"İyi anlaştığınızı sanıyordum."

Omuz silkiyorum. "Owen'ın hatırı için bana iyi davranıyor. Gerçi geçen hafta sonu biraz farklıydı."

"Geçen hafta sonu ne oldu?"

"Hastaydım ve evime gelip hafta sonu boyunca bana baktı. Beni izlerken dinliyor."

"Sanırım hayatımda ilk kez resmen arkadaş zonuna düştüm."

Biramı yudumlarken gözlerimi büyüttüm.

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Ona kusmuğunu temizletmedin, değil mi?"

Gülüyorum. "Pratik olarak." Başımı sallıyorum. "Lanet olsun. Çok utanç vericiydi." "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Yapabileceğim bir şey yok."

Bir an düşünür. "Bak, seninle nasıl olduğunu bilmiyorum, benim ve Tash'ın hikayesini biliyorsun, onu yıllarca uzaktan sevdim... Ama bıraktığı boşluğu kimse dolduramadı."

Hüzünlü bir nefes üflüyorum. "Ben de bundan korkuyorum. Ya onun bana hissettirdiklerini başka hiç kimseyle hissedemezsem? Ya Ashley ile gerçekten birlikte olmam gerekiyorsa ve ben her şeyi berbat ettiysem?"

Bir süre sessiz bir şekilde beni izliyor.

"Bana güvenmiyor." Duraksıyorum ve omuz silkiyorum. "Neden güvensin ki?" "Ama o zaman onu tanıımıyordun. O zamanlar onu tanıımıyordun.

Oğlunuz için en iyisi."

"Biz bunu biliyoruz ama o bilmiyor." Düşünürken kaşlarını çatıyor.

"Ve daha da kötüsü, ya beni affetmesi için baskı yaparsam ve o affetmezse?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya onu daha da uzaklaştırırsam?" Omuz silkiyorum. "Şu anda, Ashley beni görmezden gelirken onunla bir odada olmayı, bu partideki en ateşli üç hatunla aynı yatakta olmaya tercih ederim. Başka bir kadın bir seçenek bile değil. Daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Dudaklarını büzdü ve bana baktı.

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Cidden çok kötü batırdım ve bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok." İç çekiyorum. "Eğer bir hamle yaparsam, boku yerim. Eğer bir hamle yapmazsam, boku yerim."

"Onunla konuşmayı denedin mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Evet. Beni her seferinde susturuyor ve ancak denemeyi bıraktığımdan beri bana zaman ayırıyor."

"Siktir." Derin bir nefes verir. "Bilmiyorum dostum."

Biramı yudumluyorum. "Belki de onu sistemimden atmam gerekiyordur. Herkesle yatarken onunla ortak ebeveynlik yapmaktan mutlu olabilir miyim?"

Joshua başını sallar. "Belki mi? Peki ya başka biriyle tanıştığında? Onun başka biriyle evlenmesini ve ondan çocuk sahibi olmasını izleyebilir misin?"

Ensemdeki tüyler diken diken olurken kaşlarımı çatıyorum. "Buna dayanamazdım," diye fısıldıyorum.

Tiksintiyle başını sallar. "O zaman lanet olası oyununu oyna ve onu geri al," diye bağıırıyor.

"Durum biraz karışık. Bir çocuk var... bizim çocuğumuz. Arkadaşlığımızı bozamam. Arkadaşlığı bozma riskini bile göze

alamam. Benimle göz teması kurması bile iki ayını aldı."

"Bu konuda karmaşık bir şey yok. Onu ya istersin ya da istemezsin. Bu kadar basit."

Onu izliyorum.

"O muhteşem, Cam. Başka bir salak gelip onu burnunun dibinden çalacak."

Bu düşünceyle çenemi öfkeyle sıktım.

Kahretsin... Buna dayanamadım.

"O şimdi Natasha ve Adrian'la birlikte, biliyorsun," diye mırıldanıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bu gece dışarıda mı? Onlarla mı?"

"Evet." Gülümsüyor ve yanımızdan geçen birine başıyla selam veriyor. "Bir saat içinde onlarla buluşacağım."

Zihnim tik tak etmeye başlarken onu izliyorum.

"Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğiniz var," diye devam ediyor.

"Hangileri?"

"Burada kalıp rastgele ateşli bir hatunu becerebilirsin." Birinci seçenekte kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ya da benimle gelir ve gerçekten istediğin kadın için savaşırsın."

Onun iki seçeneğini düşünürken gözlerim onunkileri tutuyor.

"Ne olacak?"

Ashley

Seksi ritmin sesi barın içinde yankılanıyor ve duvarda sıralanan güvenliğe bakıyorum. Natasha ya da Adrian olmak ve sürekli güvenlik tarafından takip edilmek nasıl bir şey olmalı? Cumartesi gecesi ve Adrian, Tash ve ben az önce güzel bir İtalyan yemeği yedik ve şimdi bir kokteyl bardayız.

"Sana sadece bunu söylüyorum." Natasha Margarita'sını yudumlarken bana hafifçe gülümsüyor. "Tekrar ata binip birileriyle çıkmaya başlamalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben erkeklerden sonsuza dek uzağım." Adrian'a bakıyorum. "Alınma Adrian ama sen sayılmazsın." Sırıtiyorum.

Sırıtiyor ve kadehlerimizi tokuşturuyor. "Biliyorum, erkek karşıtı bir adam gibiyim."

İçkime kıkırdıyorum. Az önce onlara Seb'in bana çıkma teklif ettiğini söyledim ve beni onunla çıkmaya teşvik ediyorlar.

Başımı tiksintiyle sallıyorum. Muhtemelen bu konuşmayı yapmak için fazla sarhoşum. "Cameron beni hayatım boyunca mahvetti. Başka bir adama nasıl güvenebilirim?"

Natasha sinirlenir. "Cameron iyi bir adam. O sadece geri adım atmayan güçlü bir adam."

İçkimi yudumlarken gözlerimi deviriyorum.

"O ve Joshua gerçekten haklı olduklarını düşünüyorlarsa, bunu kanıtlamak için ölümüne savaşacaklardır" diye ekliyor.

"Cameron'la aranızın açıldığı zamanı hatırlıyor musun?" Adrian Natasha'ya sorar.

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. Cameron ve Natasha her zaman çok sıkı fıkı görünürler, bunun olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Yaptık." Başını sallıyor. "Geçmişte bir sürü tartışmamız oldu. Joshua'ya davranış şeklim yüzünden benimle uzun süre konuşmadı."

"Joshua'ya nasıl davrandın?"

Gözlerini açıyor ve derin bir nefes veriyor. "Tanrım, nereden başlasam? Joshua ve ben ilişkimize çok alışılmadık bir başlangıç yaptık ve o çok baskın biriydi."

"Cameron gibi," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

"Evet." Kadehini kaldırıyor. "Aynen Cameron gibi. Her neyse, ayrıldık ve Joshua'nın kalbi kırıldı. Cameron buna karşı çıktı ve o da bana karşı olduğuna karar verdi."

Kaşlarımı çattım.

"Bu ikisinin olayı şu Ash, birbirlerine ölene kadar sadık kalacaklar. Onlardan daha yakın iki kardeş bulamazsınız. Ne yazık ki bizim için onlar aynı zamanda güçlü ve baskın erkekler."

Onu izlerken içkimi yudumluyorum.

"Eğer tüm kalpleriyle haklı olduklarını düşünüyorlarsa, pes etmezler. İstediklerini elde etmek için savaşır ve Tanrı onların yoluna çıkan kişinin yardımcısı olsun."

"Çocuğumu almak nasıl doğru bir şey olabilir?" Başımı sallayarak soruyorum.

"Şey, seni gerçekten tanımıyorlardı." Adrian kaşlarını çattı. "Cameron, Owen'ın başına bir şey gelseydi ve ihmalkâr davransaydı, kendini asla affedemeyeceğini söylemişti."

"Neden bana sadece iyi olup olmadığımı sormadı?"

Natasha düşünürken gözlerini kısar. "Babalıkla ilgili büyük bir tetikleyicileri var."

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum.

Omuz silkiyor. "Cameron'a sorun, bunu söylemek bana düşmez. Ama Owen'ın babalığı konusunda yalan söylediğin ortaya çıkınca ikisi için de alarm zilleri çalmaya başladı. Sen de bu konuda tamamen masum değilsin."

Adrian, "TC'yi de unutmayın," diye ekliyor.

"Tanrım, evet." Natasha tiksintiyle başını sallıyor. "Joshua'ya bir keresinde bir fahişeye çekilmiş görüntüleri milyonlarca dolar karşılığında rüşvet olarak verildi."

Gözlerim açıldı. "Ne?" Çığlık atıyorum.

Başını iki yana sallar. "Bu yüzden senin de kulüpteki o adi sepete atılacağın düşüncesine katlanamadı. Eğer daha sonra ortaya çıkarsa, Owen'ın bir genç olarak bu utancı yaşaması düşüncesine katlanamadı."

"Bunu neden söylemedi ki?" Neredeyse bağıracaktım.

"Çünkü o gururlu bir adam. Güvensizliklerini gündeme getirmeyecektir," diye yanıtıyor.

İçkimi yudumlarken başımı sallıyorum.

"Cameron iyi bir adam, Ashley," diye yanıtıyor Natasha. "Geçmişte ne yapmış olursa olsun, o sırada gerçekten Owen'ın çıkarlarını gözettiğini düşünüyordu."

Söylediklerini düşünürken bir an oturuyorum.

"Şeytandan bahset." Adrian gülümsüyor.

Kafamı kaldırdığımda Joshua'nın kalabalığın arasından yürüdüğünü ve Cameron'ın da onu takip ettiğini görüyorum.

Gözlerimiz kilitlendi.

Bana attığı bakış tüylerimi diken diken ediyor.

Seni istiyorum, seni alıyorum ve teslim olman için seni becereceğim. Sessizce çığlık atıyor.

Tüylerim diken diken oldu. Uzun zamandır bana bu şekilde bakmamıştı ve doğrusu bunun gücünü unutmuştum.

Kalabalığın arasından bize yaklaşmasını izlerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Yüce Tanrım, Cameron Stanton burada ve bana bakışı başımın belada olduğunu söylüyor.

Büyük. Lanet olası. Bela.

Ashley

JOSHUA yanımıza gelip Natasha'yı öpüyor, Adrian'ın sırtına bir tokat atıyor ve sonra beni yanağımdan öpüyor. "Merhaba." Natasha'nın yanına oturmadan önce kibarca gülümsüyor.

"Merhaba." Ben de beceriksizce gülümsedim. Cameron'ın için için yanan bakışlarından uzaklaşmak için içkimi elime alıyorum.

Cameron sonunda hareket edip Tash'i öpüyor, Adrian'ın elini sıkıyor ve sonra arkama geçip eğilerek yanağımdan öpüyor. "Hey, Bloss," diye kulağıma fısıldıyor, böylece başka kimse duyamıyor.

Kahretsin. Bana öyle deme.

"Merhaba." Beceriksizce gülümsüyorum. İki elini çıplak omuzlarıma koyarak arkamda duruyor. Tenime bastırıldığı parmaklarının sıcaklığı yakıcı ve ellerinin arasında omuz kaslarımı hafifçe sıkarak tüylerimin daha da diken diken olmasına neden oluyor.

Lanet olsun.

Bir tabure çekip yanıma oturuyor ve vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepkiyi bilerek sırtlıyor.

Kesin şunu, goosebumps, sizi hain piçler.

"Kuku partisi nasıldı?" Tash içkisini yudumlarken soruyor.

Cameron'a bakıyorum. "Kuku partisi mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Yüksek sesle gülüyor -o kaygısız, güzel kahkahası- ve bu sesle karnımın döndüğünü hissediyorum.

"İyiymi." İçkisi geldiğinde sırtıyor. Garsondan içkisini alırken "Teşekkür ederim," diyor.

"Sıkıcı. Burada sizinle olmayı tercih ederdim," diye mırıldanıyor Joshua birasını eline alırken.

"Bunu söylemeye gerek yok." Adrian sırtıyor. "Bu seni neden şaşırttı?" Tash ekliyor. "Kuku partisi de neyin nesi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Adrian gözlerini devirerek, "Talep üzerine amcık," diyor. Başımı sallıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Artık her şeyi duymuştum.

Cameron gülüyor. "Çok kalitesiz bir amcık ama."

Ağzım açık kaldı. "Seni nasıl ve neden tanıyorum ki?" Kekeliyorum.

"Birlikte bir çocuğumuz var. Hatırladın mı?" Arsızca gülümsüyor. "O dört yaşında

yaşında ve tıpkı babası gibi delicesine yakışıklı..." Sırtıyorum.

"Hepsi şans eseri oldu."

Gözleri zevkle dans ediyor. "Benimle tanıştığında süper insan spermine sahip olduğumu bilmeliydin."

Masa gülüyor.

"Şimdi hepsini duydum," diye homurdanıyor Adrian.

"Süper insan spermin mi var?" Tekrar ediyorum. "Lütfen? Beni rahat bırak."

İçkisini yudumluyor. "Evet. Dokunaçları olmalı, yoluna çıkan her şeyi bir tür Ninja Kaplumbağa gibi parçalıyor."

"O zaman her yerde yüzlerce Ninja Kaplumbağa spermi çocuğunuz var demektir?" Sırtıyorum.

Yüzü düşer ve titriyormuş gibi yapar. "Hayır. Sadece bir tane. Ninja güçlerim sadece ve sadece senin için saklandı."

Joshua küçük bir kahkaha atarak, "İyi kurtarış," diyor.

Cameron'ın gözleri benimkilerde biraz fazla oyalanınca gülümsüyorum. Joshua, Tash, ve Adrian başla konuşmak hakkında bir şey başka Cameron'ın gözleri küçük siyah elbiseme takılıyor.

"Bu arada muhteşem görünüyorsun," diye fısıldıyor gözleri vücudumda gezinirken ve omzumdaki spagetti askıyı düzeltmek için uzanıyor.

Bana bakmaya devam ederken yanaklarım ısınıyor.

İçkisini alıp bir yudum alırken, "Owen yatağında, mışıl mışıl uyuyor," diyor.

"Onu aradın mı?"

"Evet, tam da yatmaya gidiyordu. İyi geceler demek için aradım."

Gözlerimiz birbirimize sabitlendi. Gerçekten içmeyi bırakmalıyım. Bana hafıza kaybı yaşıyor.

Joshua'nın diğer ikisine bir hikâye anlattığını görüyorum ve Natasha'nın gözleri bana bakarken keyifle dans ediyor. Soru sorarcasına kaşlarımı çatıyorum. Ne hakkında konuşuyorlar?

"Seni dans pistinde döndürmeme ne dersin?" Cameron seksi bir şekilde gülümser.

"Hayır, teşekkürler," diyorum çabucak. Beni kollarının arasına almasına imkân yok.

"Dans kategorisinde on numara olduğumu biliyorsun."

Sırıtiyorum. "Artık bir derecelendirme sistemin yok,

Cam." "Yok mu?"

"Hayır."

Yüzü düştü. "Neden olmasın?"

"Sormana gerek var mı?" Cevap veriyorum, deadpan.

Bir an beni izlerken yüzü ciddileşiyor. Sanki konuşmayı hangi yöne götüreceğini düşünüyormuş gibi duraksıyor. "Hazır mısınız?"

"Neye hazırsınız?" Kaşlarımı

çattım. "Benimle

konuşmaya."

"Cam..." İç çektim.

"Beni *kamufle* etme." Elini masanın altından bacağıma koyuyor. "Odadaki fili ele almak istiyorum Ash. İki aydır burada ve tartışılması gerekiyor."

"Cam." Gözlerimi kapatıyorum. "Bırak gitsin. Hiçbir şey söylenmesine gerek yok çünkü hiçbirini duymak istemiyorum."

"Buradan gidiyoruz." Natasha gülümsüyor.

"Oh." Gözlerim onlara kayarken yüzüm düşüyor.

Adrian, Joshua ve Tash ayaktalar ve Joshua'nın Cam'e göz kırptığını görüyorum. Cameron'ı izlemek için döndüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Cam içkisini yudumlarken, "Ash'i eve sağ salım götüreceğim," diyor.

Tash ve Adrian beni öpmek için yanıma geliyorlar ve ben daha bir kelime bile mırıldanmadan, tamamen gözden kaybolana kadar kalabalığın içinde yürüyorlar.

"Bu anı oldu. Ne oldu orada?" "Joshua'dan beni seninle yalnız bırakmasını istedim."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü seni tamamen kendime istedim."
Gözlerim onunkileri tutuyor. "Neler oluyor burada?"
Kucağımdaki elimi tutuyor. "Bir şans daha istiyorum."
Kaşlarımı çatıyorum. Ne oluyor lan?
"Bana bir şans daha vermeni istiyorum Ash." Öne doğru eğildi ve dudaklarımı nazikçe öptü. "Birlikte çok iyiyiz, Bloss."
Çabucak geri çekiliyorum. "Hayır, Cam." Başımı sallıyorum. "Ne hal t ediyorsun sen?"
"Bir öpücük almak için elimden geleni yapıyorum."
Gözleri benimkileri arıyor. "Olmuyor Cameron."
"Neden olmasın?"
"Çünkü sana güvenmiyorum."
Yüzü düşüyor ve parmaklarımı kaldırıp arkalarından öpüyor. "Lütfen böyle söyleme," diye fısıldıyor.
Beni yavaşça öpmesini izliyorum ve başımı sallıyorum. "Sana uygun olduğunda duygularımı musluk gibi açamam."
Gözleri benimkileri tutuyor.
"Verdiğin zararın geri dönüşü yok Cameron," diye cevap veriyorum üzüntüyle. "Artık bunu düzeltmemiz için hiçbir umut yok. O zamanlar seni uyarmıştım. Şimdi... Sana karşı eskisi gibi hislerim yok."
Yüzü düşüyor ve başını eğiyor. Kendimi suçlu hissederek elini sıkıyorum.
"Gerçekten doğru şeyi yaptığımı sanıyordum Ash," diye fısıldıyor.
"Öyle olduğunu biliyorum," diye üzüntüyle cevap veriyorum.
Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve sessiz kalıyor.
"Ama kararlarını güce dayandıran biriyle birlikte olamam." Kaşlarını çatıyor.
"Bana patronun kim olduğunu göstermek için Owen'ı benden almaya çalıştın." Gözleri benimkileri tutuyor. "Mesele uyuşturucu değildi."
"Öyle olmadığını biliyorum. Her zaman benim kulüpte çalışmamla ilgiliydi."
"Owen'ın bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalacağı düşüncesine katlanamazdım."
"O zaman benimle konuş. Bana duygularını anlattın ve yetişkinlere yakışır bir şekilde gitmemi istedin."
Dinlerken kaşlarını çatıyor.
"Bana gitmem *için* uyarıda bulunmuyorsun. Kendi istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmıyorsun. İşleri halletmenin yolu bu değil,

Cameron. Senin her zaman istediğini elde eden güçlü bir adam olduğunu biliyorum-" "Değilim," diye araya giriyor.

Kaşlarımı çatıyorum. *Oh, lütfen.* "Cam, senin kutsanmış bir hayatın oldu. Zekan var ve tıp fakültesine girdin. Yakışıklısın, bu yüzden kadınları elde ediyorsun. Paran var, bu yüzden asla endişelenmene gerek yok. Her şeyin kontrolü sende ve sen böyle çalışıyorsun."

Kaşlarını çatıyor.

Hüzünle gülümsüyorum. "Ve bu senin için harika." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ama eğer tekrar bir araya gelirsek, bu gücü eninde sonunda beni kontrol etmek için kullanacağını biliyorum."

"Yapmazdım."

"Sen yapardın." Başımı salladım. "Nasıl olduğunu bile bilmiyorsun."

Başını tiksintiyle sallar. "Sen neden bahsediyorsun? Ben nasılım?"

"Buna hakkın var."

Arkasına yaslandı, küstahlığıma sinirlendiği belliydi. "Bu çok saçma. Ben değilim."

"Öyle değil misin?" Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Peki ya şimdi, Cameron? Tekrar denememiz gerektiğine karar verdin ve ikinci bir şansı hak ettiğini düşünüyorsun."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"O yanını sevmiyorum Cam. O yanını asla sevmeyeceğim. Hayatımı bu şekilde yaşamayacağım."

Beni izlerken arkasına yaslanıp yavaşça nefes alıyor. Kızgın ve karşılık vermek istiyor, bunu anlayabiliyorum ama bana bağırmmak için elinden geleni yapıyor.

"Sen de bana yalan söyledin Ashley. Bana Owen'dan bahsetmedin." "Önce seni tanımaya çalışıyordum," diye fısıldadım.

"Sana güvenemezdim. Önce sen güvenimi kırdın," diye fısıldıyor sinirli bir şekilde. "Sonra da kiranı ödediğim ve sana para teklif ettiğim halde kulübü terk etmedin..."

Onu izliyorum.

"Ne düşünmem gerekiyordu?" diye soruyor.

"Bilmem ki? Belki de herkese emir veremeyeceğinizi ve ne yapmaları gerektiğini söyleyemeyeceğinizi. *Eğer istediği buysa, kendi zamanında gitmesine izin vermeme ne dersiniz?*"

"Her şey seninle ilgili değil Ashley. Bunu Owen için yaptım. Büyüdüğünde senin orada çalıştığın ortaya çıkarsa bunun sonuçlarını hiç düşündün mü?"

Kaşlarımı çattım.

"Bunu bir düşünün. Uzun uzun düşün. Gelecekte Owen'ı korumak için her şeyi yaptım ve seni incittiğim için üzgünüm ama hemen gitmeni sağlamak için yapabileceğim tek şey buydu."

Onu izlemeye devam ediyorum.

"Bu kızlarla ve içkine ilaç katan pislik adamlarla takılmaya başlamıştın. Sırada ne var? Bir sonraki vardiyayı atlatmak için biraz kokain mi çekeceksin?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, içkine biraz kokain katıp seni Escape Lounge'da bir gece geçirmeye ikna etmelerine ne kadar kaldı, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha ve sen farkına bile varmadan tam anlamıyla birinci sınıf bir fahişe olmana?"

"Hiçbir zaman o noktaya gelmedi."

"Her çalışan kız başlangıçta bunu söyler."

"İki kez kucak dansı yaptım Cameron, ikisi de senin içindi."

Sert gözleri benimkileri tutuyor. "Ben daha oraya varmadan seni nasıl kucak dansı üniformasının içine soktular Ashley?"

Kaşlarımı daha sert çatıyorum.

"Seni bunun iyi bir fikir olduğuna ikna ettiler. Sadece bu vardiya için bunu giy ve sorun çıkmasın. Bu kulüpler böyle çalışır. Sizi her seferinde biraz daha zorlarlar. Farkında olmadan sınırlarınız giderek daha da zorlanır ve iş arkadaşlarınızın hepsi bunu yaptığı için bu yeni norm haline gelir."

Midem bulandı. Haklıydı, sınırlarımı zorlamışlardı ve ben bunu fark etmemiştim bile. Bana yaptırdıkları şeylerin yarısını asla yapmayacağıma yemin etmiştim.

"Sen oraya git Cameron. Oraya kadınlar için gidiyorsun. Oraya seks için gittiğinde senin tarafından yargılanmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor ve yüzümü avuçluyor. "Davadan önce üyeliğimi iptal ettim. Ne kadar ikiyüzlü davrandığımı biliyordum ama Owen'ı korumak için bunu yapmak zorundaydım." Eğildi ve dudaklarımı usulca öptü. "Ve bunu böyle görmediğini biliyorum ama ben de seni koruduğumu sanıyordum," diye fısıldıyor gözleri gözlerimi ararken.

Karmakarışık kafamın içinde bir sürü duygu yuvarlanırken gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum.

"Owen'ı ben almadım Ash. Sadece sana bir ders vermek için bir hafta benimle kalmasına izin vereceğimi itiraf ediyorum. Sana kendinden daha fazlasını düşünmen gerektiğini öğretmek için."

Kaşlarımı çattım.

"Ama ben yapamadım..." diye fısıldıyor. Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Beni affetmene ve hayatımda olmana ihtiyacım var," di y e nefes alıyor. "Seni geri istiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Senden beri kimseyle birlikte olmadım Ash. Başka bir kadınla birlikte olma düşüncesine katlanamıyorum."

Gözlerim onu arıyor. Tanrım, ona inanmayı çok istiyorum.

"Kalbimi sana bırakmışken nasıl başka bir kadınla birlikte olabilirim?"

Gözlerimi kapatıyorum ve bir anda tüm savunmamı yerle bir ediyor.

"Cameron," diye fısıldıyorum.

Başımı kendine doğru çekip alnımdan öpüyor.

"Sadece bunu düzeltmek için bir şans istiyorum. Owen doğduğunda ikinizin de yanında olamayarak her şeyi berbat ettim. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum, Bloss. Yanında olmadığım için bana kızdığını biliyorum. Ve onunla tek başına harika bir iş çıkardın. O mükemmel."

Gözyaşlarımın arasından onu zar zor görebiliyorum ve boğazımdaki acı dolu yumruyu yutuyorum.

"Ama Owen'ı kaçırdığım her bir gün için kendime kızan benim. Ne yaparsam yapayım o zamanı geri getiremem."

Gözlerimdeki yaşları siliyorum.

"Belki de bu yüzden çılgına döndüm, aklımı kaybettim ve işi mahkemeye kadar götürdüm." Omuz silkiyor. "Belki de oğlum üzerinde sahip olduğun güce içerledim. Belki de şu ana kadar hayatında hiçbir konuda söz sahibi olmadığım gerçeğine içerledim."

Tanrım, ne karmaşa.

"Cam." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "Seninle tekrar bir ilişkiye başlayamam." Başımı sallıyorum.

"İstemiyorum."

Gözlerim onunkileri arıyor. "O zaman ne istiyorsun?"

"Beni affetmeni istiyorum. Gözlerinin içine bakabilmek ve tiksintiyle gözlerini benimkilerden kaçırdığını görmemek istiyorum. Yeniden taze bir başlangıç yapmamızı istiyorum."

Teklifi aklımdan geçerken başımı öne eğiyorum.

Eğilip yanağımdan öpüyor, parmağıyla çenemi kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağlıyor.

"Sana hiçbir şey için söz veremem," diye fısıldıyorum gözlerim onunkileri ararken.

"Sadece affetmen yeterli ve her şeyin sonunda dostluktan başka bir şeyimiz kalmasa da olur çünkü en azından denedik. Sadece benden nefret etmene dayanamıyorum."

Elini elime sıkıştırıyor ve gözleri usulca parlıyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak ve ona hüznü bir gülümseme sunmak.

"Şimdi evime gidip sevişmek ister misin?" diye soruyor birasından bir yudum almak için uzanırken.

İçkimi yudumlarken boğuluyorum. "Cameron," diye bağırdım. "Bu güzel konuşmayı tamamen mahvettin."

Gülüyor ve iki elini de havaya kaldırıyor. "Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum." "Şaka yapmıyordun!" Kalçasına vurdum.

Gözlerini kısar. "Yine de bunun harika olacağını kabul etmelisin. Seksin nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

Yüksek sesle gülüyorum ve başımı sallıyorum.

"Seks olmayacak Cameron." İçkimi kadeh kaldırmak için kaldırıyorum ve o da bira şişesini bardağıma koyuyor. "Arkadaşlığa," diyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve o güzel, arsız gülümsemesiyle gülümsüyor. "Dostluğa, affetmeye ve yeni başlangıçlara."

Gözlerimiz birbirimizin gözlerinde oyalanıyor ve sanki uzun zamandır ilk kez eski Cameron'ı görüyorum.

O birasını içmek için başını arkaya eğerken ben kokteyli yudumluyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bakışlarından yayılan dumanı hissedebiliyorum.

Tanrım, çok seksi. Neden bu kadar seksi olmak zorunda?

Bu hiç adil değil.

Ve benden beri seks yapmadı, dokuz hafta önce. Vay canına, sonunda gerçekleştiğinde müthiş bir seks seansı olacak.

Acaba şu anda masanın altında sertleşiyor mudur?

Kes şunu, seni seks

manyacı. Belki de

gitmeliyim... Evet.

Gitmeliyim ve bu kadar itici olmamalıyım.

Tekrar kollarına ya da yatağına atlamıyorum. Sadece ilerliyorum, hepsi bu ve bu otomatik olarak yeniden bir araya geleceğimiz anlamına gelmiyor.

Kaldığımız yerden. Bu sadece, şimdi ona çeşitli acı türleriyle işkence etmenin yollarını hayal etmeyeceğim anlamına geliyor.

Başparmağımla kapıyı işaret ediyorum. "Ben..." Duraksıyorum. Tanrım, gerçekten gitmek istemiyorum ama beni soyundurup yatağına sırt üstü yatırmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyor. Burada kalırsam ve onunla içmeye devam edersem bunu yapacağını zaten biliyorum. Bu bir anlaşma.

Vajinam tamamen mahvolurdu. Yine de bu bir şey olmaz mıydı?

Onu üstümde, çıplak ve sert bir şekilde hayal ediyorum ve bacaklarımın arasında bir uyarılma zonklaması hissediyorum. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve biliyorum ki o da benimle aynı şeyi hayal ediyor.

"Neden gitmek istiyorsun, Bloss?" diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Nefesim kesildi. *Bana öyle bakmayı kes.* Zekice bir cevap veremeyince omuz silkiyorum.

"Ben... Ben muhtemelen..." Dilinin alt dudağını yalamak için dışarı fırlayışını izlerken sesim kesiliyor.

"Benim yanımdayken kendine güvenmiyor musun? Öyle mi?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde sorar.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Sen, Cameron Stanton, şişirilmiş bir egoya sahiptin." Sırıttırıyor.

"Gerçekten senin sikini yalamak için yalvaracağımı mı düşünüyorsun?" Fısıldıyorum.

Gözlerini kapatıyor, başını göğse kaldırıyor ve inliyor. "Bana bunu söyleme bile. Yemin ederim patlamak üzereyim."

"Cameron." Sırıttırıyor. "Eve gidiyoruz."

Ayağa kalkıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Şimdi de sen konuşuyorsun." "Yani... Evime gidiyorum."

"Bu işe yarar. Oraya gidebiliriz."

"Cameron," diye mırıldandım. "Evime gelmiyorsun."

Elimi tutup kaldırırken ve arkasından öperken seksi bir şekilde gülümsüyor, gözleri gözlerimi tutuyor. "Hadi gidelim." Beni kalabalığın arasından geçirip kulübün dışına çıkarıyor ve oradan geçen bir taksiye elini kaldırıyor. Bir mucize eseri taksi durdu.

Ona döndüm ve gülümsedim. "Sonra görüşürüz." "Güle güle," diye fısıldıyor.

"Merhaba." Arka koltuğa tırmanırken gülümsedim. "Beni Rosemont'a götürebilir misiniz lütfen?"

"Elbette." Taksi şoförü gülümser.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve Cameron'a el sallamak için camdan dışarı bakmadan, arabanın diğer tarafına tırmanıyor.

Gözlerim açılıyor. "Cameron," diye fısıldadım. "Sadece eve sağ salım gittiğinden emin olmaya çalışıyorum."
"Eve kendi başıma gidebilirim," diye çıkışıyorum.

"Sessiz olun lütfen." Gülümsüyor ve taksi trafiğe çıkarken yolu izliyor.

On dakika sonra arabayı garajın önüne çekti ve ben endişeyle Cameron'a baktım.

"Biraz burada bekleyebilir misiniz? Ben onu içeri götüreceğim" diye soföre sorar.

Peşimde o varken gergin bir şekilde garaj yolunda yürüyorum.

Anahtarı kapıya sokuyorum ve o arkamda duruyor. Çok yakın... o kadar yakın ki nefesini boynumda hissedebiliyorum ve bu çok... Tanrım. Hayır. Dur.

Kapıyı açıp yüzümü ona dönüyorum. O ileri adım atıyor ve ben geri çekiliyorum. O ileri doğru yürümeye devam ediyor ve ben de en yakın duvara yaslanana kadar geri geri yürüyorum.

"İyi geceler öpücüğü, Bloss?"

Sert vücudu beni kısırmış durumda ve sunduğu her şeyi hissedebiliyorum.

Bütün hava ciğerlerimi terk ederken ona bakıyorum. "Cameron..." Fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Lanet bir öpücük alana kadar gitmiyorum," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Gözlerim dudaklarına kayarken kaşlarımı çatıyorum. "Neden bu kadar otoriter olmanız zorundasın?" Fısıldıyorum.

Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde çekiyor.

Ağır çekimde, ağzının benimkine inişini izliyorum. Dili açık dudaklarımda usulca geziniyor ve gözleri zevkle kapanıyor.

Vay anasını.

Sonra üzerime çıktı. Dili daha derinlere inerken kalçaları beni duvara yaslıyor. Sert aleti beni kısırdı. Saçlarımı kavrayışı sıkılaşıyor ve neredeyse acı veriyor ve vücudumdaki her bir uyuyan hücrenin yeniden ateşlendiğini hissediyorum.

Başımı geriye çekerek eğiliyor ve dilini boynumdan çeneme doğru gezdiriyor.

Yüce Tanrım.

Dudakları dudaklarımı emiyor ve yemin ederim bu şeytanın öpücüğü. Saf günah.

Vücudum onun vermek istediğı egemenliğe ihtiyaç duyarak titriyor. Seksi bir şekilde sırtıyor ve bana bakarken dudaklarını yalıyor. "İyi geceler o zaman, Bloss. Sabah onda seni ve Owen'ı alacağım. Hazır olun."

Dönüyor ve taksiye atlamadan önce patikada rahatça yürüyor.

Kalbim göğsümde sert bir şekilde atarken onun karanlığa doğru uzaklaşmasını izliyorum.

Vay anasını.

Bu kadar itidal yeter.

Tamamen sıçtım.

Ashley

"BABAM BURADA," diye sesleniyor Owen penceredeki yerinden heyecanla.

Kalbim sara nöbeti moduna girerken "Tamam," diye karşılık veriyorum. Yüce Tanrım, bugün neler olacak? Owen için yeni kıyafetler almaya gidiyoruz. Bir büyüme atağı geçirdi ve hiçbir şey ona uymuyor. Sonra da öğle yemeği yiyip Jordana'nın doğum gününü kutlamak için Stanton'lara aile yemeğine gideceğiz.

Onunla tam bir gün.

Cameron Stanton'a aşırı yüklenme.

Ve tüm gün boyunca onu istemiyormuş gibi davrandım. Onu istememem gerektiğini bilmeme rağmen.

Artık resmileşti. O gerçek bir seks tanrısı. Dün gece yattıktan sonra saatlerce dudaklarını dudaklarımda hissettim ve bu, bir saat boyunca aynaya bakıp yansıma aptalca gülümsedikten sonraydı.

Bütün gece bunu düşündüm ve gördüğüm kadarıyla üç seçeneğim var. Ya umutsuzca kollarına düşüp ona sonsuz aşkımı ilan edebilir ve ömür boyu onun paspası olabilirim. Ya da onun tekliflerini tamamen reddedip Owen dışındaki tüm bağlarımı koparabilir ve belki de başka biriyle yoluma devam etmeye çalışabilirim. Ama dürüst olmak gerekirse, bu sadece yüzüme inat burnumu kesmek değil mi? Nihai amaç, belki bir gün birleşik, mutlu bir aile olabilmemiz için bunu çözmeye çalışmak değil mi?

Ya da üç... Soğukkanlı davranmaya çalışabilirim, onu bir süre terletebilirim ve umarım biraz güven kazanabilirim, sonra belki... Bilmiyorum... nasıl olduğuna bakarım

gider mi?

Banyomdaki aynaya koşup kendime bir kez daha bakıyorum. Erken kalkmışım ve bal sarısı saçlarımı omuzlarımın hemen altından sarkacak şekilde düzeltmişim. Kısa kollu, kalın, krem rengi yünlü bir elbise giyiyorum. Düz ve vücuda oturan bir elbise, bacaklarımın ortasına kadar iniyor. Üzerime tam oturuyor ve fazla zorlamadan seksi görüldüğünü düşünüyorum. İçimden gelen sinir bozucu küçük bir ses bana bunun onun en sevdiği elbise olduğunu hatırlatıyor.

Kahretsin, bunun onun en sevdiği elbise olduğunu bildiğimi bildiği halde neden giyiyorum?

Acınacak haldeyim.

Lanet olsun, onun nefret ettiği bir şey giymeliydim. Şimdiden soğukkanlı davranmadığım için tiksintiyle gözlerimi kapatıyorum. Bir nefes çekiyorum ve aşağı inmeden önce dudak parlatıcımı tekrar sürüyorum. Cameron ve Owen'ı ön kapının yanında durmuş beni beklerken buluyorum. Cameron'ın gözleri yukarı bakıyor ve merdivenlerden indiğimi görünce sevgiyle parlıyor

Ordu yeşili kargo pantolonu ve siyah V yaka tişört giymiş, fermuarı açık, kabarık spor bir yelek giymiş. Her zamanki pahalı, modaya uygun kıyafeti. Koyu renk saçları asi, dağınık buklelerden oluşuyor ve iri dudakları gel beni becer'in çekici bir tonunda.

Gergin bir şekilde gülümsedim. "Günaydın."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Annen bugün çok güzel görünüyor, değil mi Owie?" Seksi bir şekilde gülümsüyor.

Owen abartılı bir şekilde gülümsüyor ve başını sallıyor. Merdivenlerin dibine geldiğimde Cameron yanıma geliyor ve elimi tutuyor. Elimin arkasını usulca öperken gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Gerçekten mi? O sadece çok...

Owen'a bakıyorum ve gözleri şaşkınlıkla aramızda gidip gelirken kaşlarını hafifçe çatıyor.

Bu tür bir şey için uygun ebeveyn görgü kuralları nedir? Ne kadar çok fazla ve çocuğunuzun önünde garip olmadan flört edebilir misiniz? Cameron'ın burada aşırıya kaçtığından eminim.

Elimi Cameron'ın tutuşundan çekiyorum. "Hadi gidelim. Owen'ı ürkütmek istemeyiz, değil mi?"

Gözlerimi Cameron'a dikiyorum ve o da arsızca gülümseyip bana göz kırpmıyor.

Erkeklerle alışveriş yapmak berbat bir şey.

"Buna ne dersiniz?" Bir tişört tutuyorum ve Cameron ile Owen başlarını sallayıp burunlarını kıvırıyorlar.

Gözlerimi deviriyorum. "Neden seçtiğim hiçbir şeyi beğenmiyorsun?" diye soruyorum.

Owen, babasının mağazada gezdirdiği alışveriş arabasında otururken omuz silkiyor. Bir saatten fazladır buradayız ve sadece bir kazak seçtik.

"Çünkü tarihin en dandik kıyafetlerini seçiyorsun." Cameron iç geçiriyor. "Bu gömlek sosyal intiharı garantiliyor."

"Öyle değil." Elimdeki gömleğin yakasını yeniden düzeltiyorum ve Owen'a doğru tutarken gülümsüyorum. "Bak ne kadar tatlı görünüyorsun, bebeğim?"

Cam tiksintiyle yüzünü buruşturur. Owen gözlerini devirir ve başını sallar.

Tiksintiyle rafa geri koyuyorum. "Siz ikiniz bir şey seçin," diye çıkışıyorum. "Seçtiklerimin reddedilmesinden bıktım."

"Pekâlâ." Cameron kaşlarını çatıyor. Görevini ciddiye alır ve etrafına bakınırken el arabasını uzaklara doğru iter. Owen da arabasının oturduğu yerden giysi raflarını taramaya başlar.

Onları takip ediyorum, karnımın guruldaması dikkatimi dağıtıyor. "Açlıktan ölüyorum," diye ilan ediyorum.

Cameron dikkati dağılmış bir halde, "Yiyebileceğiniz bir şeyler getirdim," diyor.

Ona donuk donuk bakıyorum, o da omzunun üzerinden bakıp sırtıyor.

"Pis piç," diyorum ağzımdan.

Göz kırptıyor ve bakmaya devam ediyor. "Peki ya bu?" diyor raftan bir kazak alıp havaya kaldırırken.

Ona bakıyorum ve yüzüm dehşet içinde kalıyor. Siyah bir kapüşonlu ve önünde büyük beyaz bir göz var. Gözbebeği parlak renklerle dolu. Uzun, ince bir beden.

"Evet, baba!" Owen heyecanla sesleniyor. "Bu tamamen iğrenç."

"Biliyorum, değil mi?" Cam gülümser. Yumruğunu kaldırıyor ve Owen kapalı yumruğuyla yumruğa vuruyor.

Aman Tanrım. Tiksintiyle gözlerimi deviriyorum. Bu erkekler kulübü olayı gerçekten kontrolden çıkmaya başladı.

"Evet, Owen, iğrenç görünüyor. Sanki biri üzerine kusmuş gibi, iğrenç," diye mırıldandım.

"Alabilir miyim baba?" Owen yalvarıyor.

"Elbette, dostum." Cameron onu arabaya atar.

Ona bakıyorum, soğukkanlı bir şekilde. "Dört yaşında olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, o zaman neden onu seksen yaşındaymış gibi giydiriyorsun?" Cam mırıldanıyor, bir çift asker yeşili dar kot pantolon görünce dikkati dağılıyor. Gülümseyerek Owen'a uzatıyor ve Owen'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Evet, bebeğim." Cameron onları arabaya koyarken gülümsüyor. "Bunları siyah yüksek topuklu ayakkabılarla giyebilirsin," diye talimat veriyor Cameron.

"Evet!" Owen heyecanla haykırıyor. "Göz küreli kazakla mı?" "Bu iğrenç," diye onaylıyor Cam.

"Çok havalı." Owie gülümser.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım tiksintiyle. "Seni bu kıyafetle hiçbir yere götürmüyorum."

Cameron, "Kaykay parkına giderken bunu giyebiliriz," diye cevap verir.

"Evet," diye bağırır Owen.

Kaşlarımı çattım. "Onu paten parkına mı götürüyorsun?" "Tabii ki."

"Yarım borudan aşağı iniyoruz." Owen gururla gülümsüyor. Benim gözlerim açılıyor. "*Yarım borudan aşağı mı iniyorsunuz?*" Çığlık attım.

Cameron, Owen'ın şapkasının tepesine hafifçe vurur. "Sana bunu ona söylememeni söylemişim," diye fısıldar.

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Ona bana bir şeyler anlatmamasını mı söylüyorsun?" "Evet ama ona yolda kaydığımızı söylemedim baba," diye ekliyor Owen. "Cameron Stanton!" "Cameron Stanton!" diye bağırıyorum. "Ne oluyor be? Yolda paten mi kayıyorsun?" Cameron şapkasının tepesine bir fiske daha vuruyor. "Koca ağız."

Yarım saat ve son moda bir tasarımcı defilesine uygun kıyafetlerle dolu bir arabadan sonra deneme odalarına doğru yol alıyoruz. Cameron Owen'ı kaldırıp içeri sokuyor ve birlikte deneyecekleri kıyafetleri düzenliyor.

Geri çekilirken sırtıyorum. Owen konusunda bana yardım edecek başka birinin olması çok güzel. Jenna harika biri, ama ben her zaman onun yerini almaya çalışıyorum çünkü çok fazla şey yaptığı için kendimi suçlu hissediyorum.

Cameron ile istediği kadar gitmesine izin verebiliyorum ve hiçbir suçluluk hissetmiyorum.

Deneme odasındayız ve Cam Owen'la konuşmak için perdenin arkasından kafasını uzatıyor. "Bu pantolonu önce bu üstle dene." Onu izlerken bir dakika duraklıyor. "Yardım etmemi ister misin?"

"Yapabilirim," diye yanıtlıyor Owie.

"Tamam, tamam." Cam perdenin arkasından çıkarken başını sallıyor.
"Bu yardım istememe olayı da ne?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bunu bana da yapıyor."

Telefonum çaldı ve Andrew'un adı ekranda belirdi. Kahretsin. Umarım annesi iyidir. Henüz gidip onu görecektir zamanım olmadı. "Ben Andrew."

Cameron kaşlarını çatı. "Eski sevgilin mi?"

Cevap verirken başımı sallıyorum.

"Merhaba Andrew." "Merhaba Ash.

Nasılsın?"

Gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Annen iyi mi?" Beni dikkatle dinleyen Cam'e bakıyorum.

"O iyi." Duraklıyor. "Zamanı tükeniyor." Yüzüm düştü.

"Çok üzgünüm." İç çektim.

"Seni soruyor Ash. Seni ve Owen'ı görmek istiyor."

Bir nefes veriyorum ve gözlerim Cameron'a dikiliyor. "Evet, tabii ki. Önümüzdeki hafta sonu New York'a gelebilirim," diye cevap veriyorum.

Cameron kaşlarını çatıyor.

"Baba. Bitirdim," diye bağıyor Owen.

Cameron, Owen'a bakmadan yeni pantolonu perdenin arkasından içeri sokuyor. Gözleri bana yapışmıştı.

"Bu harika olur." Andrew rahatlamış bir şekilde iç geçirir.

"Sorun olmazsa Cumartesi günü onu görmemizi ayarlayabilirsin." Bir an düşündüm. "Cuma gecesi uçabiliriz."

"Teşekkürler Ash," diye yanıtıyor. "Seni görmek güzel olacak."

Cameron beni bir şahin gibi izliyor. "Öyle olacak." Rahat davranmaya çalışarak gülümsüyorum. "Görüşürüz o zaman."

"Baba, ben bitirdim," diye sesleniyor Owen.

Cameron perdeyi geri çeker ve içeri bakar. "Mükemmel, bunları kesinlikle alıyoruz. Şimdi kotları da dene," diye mırıldanıyor, dikkati dağılmış bir halde.

"Önümüzdeki hafta sonu New York'a gitmem gerekiyor," diye açıklıyorum. "Annesi iyi mi?"

Cameron soruyor.

Başımı salladım. "Beni ve Owen'ı görmek istiyor."

Bir süre düşündükten sonra başını sallıyor. "Tamam, gelecek hafta sonu New York'a gidiyoruz."

Kaşlarımı çatı. "Ne demek *biz*?"

"Gerçekten de ailemin bensiz New York'a gitmesine izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Bu cümlede sadece bir şey duydum: *Ailem*.

"Cameron." Kaşlarımı çattım.

Öne doğru yürüyerek beni soyunma odasına geri itti. "Owen'a yardım edebilirim." Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Onun yakınlığı yüzünden beynim çalışmayı durdurunca kaşlarımı çatıyorum.

"Birkaç yatak odası olan bir aile süiti tutabiliriz," diye ekliyor anlaşmayı tatlandırmak için. "Benimle bir yatak odasını paylaşmak zorunda bile kalmazsın."

Beni ikna etmeye çalışırken kollarımı önümde kavuşturuyorum.

"Cuma gecesi biz gideriz, Cumartesi günü sen gidip onları görürsün, Pazar günü de hayvanat bahçesine falan gideriz. Sadece üçümüz." Umutla gülümsüyor

Ona bakarken sırtıyorum. "Bunu yapar mıydın?" diye soruyorum.

Gülümsüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Tabii ki yaparım. Sen benim kızsınsın. Kızım için her şeyi yaparım." Eğiliyor ve yüzümü tutarken dudaklarımı dudaklarının arasına alıyor. Öpücük şefkatli, tatlı ve uzun süreli. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyorum.

"Bir bebek daha mı yapacaksın?" Owen anımızı bölerek soruyor.

İkimiz de başımızı kaldırdığımızda Owen'ın iç çamaşırlarıyla bizi izlediğini görüyoruz.

"Evet, öyleyiz," diye homurdanıyor Cameron, sinirli bir şekilde. "Neden burada yarı çıplaksınız?"

"Çünkü kıyafetleri içeri getirmedi," diyor küçük elini tavırlı bir şekilde kalçasına koyarken. "Konsantre olmalısın baba, biliyorsun."

Dört yaşında bir çocuğun babasını azarlamasını görünce kıkırdıyorum. Cameron gözlerini deviriyor ve görevine devam etmek üzere soyunma odasına geri dönüyor.

"Bir düşüneyim," diye sesleniyorum arkasından.

Cevabımı zaten biliyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Görünüşe göre hepimiz New York'a gidiyoruz... birlikte.

Öğleden sonra Jordana'nın doğum günü yemeği için Natasha ve Joshua'nın evine gidiyoruz. Eğlenceli bir gün geçirdik. Öğle yemeği için dışarı çıktık ve öğleden sonra Cam'in evine geri döndük. Onlar yolda kaykay yaparken ben kanepede biraz kestirdim. O savaşı çoktan kaybettim.

Cameron bugün beni üç kez öptü. Bir kez soyunma odasında, bir kez öğle yemeğinden sonra Owen arabaya bindikten sonra otoparkta ve bir kez de

evinin mutfağında.

Bu şimdiye kadarki en iyi öpücüktü ve uyarılmışlığının kanıtı sakinleşene kadar gidip bir süre kilerde saklanmak zorunda kaldı.

Ona geri dönen dik bir tepeden aşağı kayıyormuşum gibi hissediyorum ve ayaklarımın altındaki kayalara tutunmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, beni aşağı çeken yerçekimini durduramıyorum.

O çok güzel - Cameron'la ilgili her şey çok güzel ve sadece dört öpücükten sonra, bana yaşattığı onca cehennem için onu nasıl affettiğinden emin değilim.

Onun yaptıklarını nasıl unutabilirim?

Ancak dün geceki gerekçeleri çok içten görünüyordu ve doğru şeyi yapmaya çalıştığına gerçekten inanmak istiyorum.

Ailesi.

Olacağımız şey bu. Eğer tüm bunları atlatır ve diğer tarafa geçebilirsek, bir aile olacağız. Ne kadar harika.

Her zamanki güvenlikten geçip eve doğru ilerliyoruz. Ön kapı ardına kadar açık ve çocuk kahkahalarının tanıdık sesi çınlıyor. Owen Cameron'ın elini sıkıca kavlıyor. Diğer Stanton çocuklarıyla birlikte koşuşturmaya başlamadan önce ısınması her zaman on dakikasını alır.

Bu çocuklar şimdiye kadar tanıdığım en iradeli çocuklar ve ne gariptir ki Owen onlarla birlikteyken onların gücünün bir kısmını alıyor gibi görünüyor. Artık karşılık veriyor ve kimsenin saçmalıklarına katlanmıyor. Bu hafta anaokuluna çağrıldım çünkü görünüşe göre Owen zorba bir çocuğun burnuna yumruk atmış. Çok utandım ama Cameron bunu bir zafer olarak gördü. İlginçtir ki çocuk o zamandan beri bir daha ona yaklaşmadı.

Sanırım Stanton'ların gençliğinde de durum böyleydi. Joshua doğal olarak güçlü bir iradeye sahip ve Cameron da doğal olarak Owen gibi, ancak kardeşleri gibi güçlü karakterlerle büyüdüğü için o da hesaba katılması gereken bir güç haline geldi. Natasha, en büyük Stanton olan Scott'ın tıpkı Joshua'ya, en küçükleri Wilson'ın ise tıpkı Cam'e benzediğini söyledi.

Cameron elimi avuçlarının arasına alıyor ama ben onu bırakıp başımı hafifçe sallıyorum.

Soru sorarken kaşlarını çatıyor.

"Henüz değil," diye fısıldıyorum. Kendim bile ne olduğunu bilmezken aramızda neler olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorum.

Kaşlarını çatıyor ve kızgınlıkla başını hafifçe sallıyor. Geniş mutfak ve aile odası alanına doğru yürüyoruz ve herkes ortaya çıkıyor.

Adrian, Tash, Josh, Jarvis, Nicholas ve... oh hayır... Margaret oradalar. Cameron'ın annesi şezlongda oturuyor. Cameron'a Owen'ın oğlu olduğunu söylediğinden beri onu görmemiştim.

Bu eğlenceli olmalı... değil!

Bizi gördüklerinde gülümsüyorlar. Herkesin dikkati bize dönerken "Merhaba" diye sesleniyorlar.

Owen kalabalığa "Annem ve babam bir bebek daha yapıyor," diye anons ediyor.

Gözlerim açıldı. Aman Tanrım, hayır. Yüzümdeki kan çekiliyor.

Oda sessizliğe gömülür ve Cameron Owen'ın şapkasının tepesine bir fiske vurur. "Koca ağız," diye mırıldanıyor. "Öpüştük, hepsi bu," diyor Cameron hepsine. "Sadece öpüştük. Owen, bunu anlayacaksın," diye tersliyor.

Joshua başını sallıyor ve oda kahkahalara ve gevezeliklere boğuluyor. Gözlerim Margaret'a kayıyor. Soğuk, hesapçı gözleri gözlerimi tutuyor ve ben onun bakışları altında büzülüyorum.

Vay anasını, bu kadın tam bir şeytan. Açıkça öfkeli.

Sinirlerimin titrediğini hissediyorum ve Cam sessiz bir destek gösterisiyle elini sırtımın küçük kısmına koyuyor.

"İçeri gel, içeri gel." Tash gülümseyerek süzülüyor ve beni kucaklıyor.

Herkes konuşmalarına geri dönerken ben gergin bir şekilde içeri girip mutfığa doğru yürüyorum.

"Neler oluyor?" Tash kimsenin duymaması için fısıldıyor. Heyecanla kolunu bana doluyor.

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum. "Dün gece özür diledi ve öpüştük, hepsi bu.

Kendimden bile emin değilim," diye ekliyorum.

"Aman Tanrım, çok heyecanlıyım. Biraz şarap al. Kutlama yapıyoruz," diye fısıldıyor elimi avuçlarının içinde sıkarken.

Gülümsüyorum. Bu kızı seviyorum. Dünyadaki tüm paraya sahip ama yine de çok normal. Bugün onunla sokakta karşılaşmış olsaydım, parmağındaki kocaman taş dışında parası olduğunu asla bilemezdim... ve tabii ki güvenlik görevlileri.

Arkadan bir patlama sesi geliyor ve ardından çılgınlıklar başlıyor.

Blake bisikletini büyük bir seramik tencereye çarptı ve şimdi ağlıyor. Herkes onun yardımına koşuyor, ben de kendime bir kadeh şarap koymaya gidiyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Margaret'in soğuk sesi arkamdan tıslıyor. Ne?

Kalbim küt küt atmaya başlarken ona dönüyorum.

"Pardon?" "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Hırlıyor.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Bir adım öne çıkıyor. "Gerçekten de oğlumu tuzağa düşürmenin doğru yol olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kimseyi tuzağa düşürmedim."

"Planın bu, değil mi? Seni küçük servet avcısı. Hamile kalacaksın ve Cameron'ın imparatorluğunun yarısını talep etmek için buraya geleceksin."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Hayal görüyorsun. Beni yalnız bırak, Margaret. Sana söyleyecek bir şeyim yok." Ona sırtımı dönüyorum çünkü dönmezsem hayatımı kaybedeceğimi biliyorum.

"Dinle beni, seni yalancı küçük cadı," diye devam ediyor arkamdan. "Oğlumun hayatından hemen şimdi çıkıp gidiyorsun. Senin gibi bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacı yok ve o senin banka desteğin ya da özgürlük biletin değil."

"Bu ne cüret?" Cameron arkamızdan homurdanıyor ve ikimiz de şaşkınlıkla dönüyoruz.

Cameron yanıma geldi ve kolunu bana doladı. "Onunla bir daha asla böyle konuşma. Beni anlıyor musun?" diye bağıyor.

"O... o senin için iyi değil, Cam," diye kekeleyor endişeyle. "O bir servet avcısı. Bilerek hamile kaldı ve sonra da buraya gelip taleplerde bulunuyor."

Cameron ona yaklaşır. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım... Ashley'nin peşinde olan benim. Tam tersi değil. Her şeyi berbat eden benim ve eğer istediğim gibi olursa, yakında bana geri dönecek ve senin bununla hiçbir ilgin olmayacak." Natasha ve Joshua tekrar içeri girerler ve bağırış çağırışlara yaklaşırken kaşlarını çatırlar.

Cameron annesine ters ters bakar. "Ashley'e bir daha saygısızlık etmeye cüret edersen, bana ve Owen'a da saygısızlık etmiş olursun ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi özür dilesen iyi olur." Hırlıyor.

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye tersliyor.

"Margaret," diye araya giriyor Natasha. "Kes şunu. Ashley benim arkadaşım ve ne yapması gerekiyordu? Cameron'la iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu. Onunla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Natasha, o seni de kandırdı. Bilerek hamile kaldı. Bu bir kaza değildi," diye bağırır Margaret.

"Bu kadar yeter anne." Joshua alay eder.

"Özür dile," diye bağırır Cameron.

"Hayır," diye bağıyor.

"İşte bu kadar." Cameron homurdanıyor. "Owen'ı al, Ashley. Biz gidiyoruz. Bu saçmalığa katlanmayacağım."

"Hayır," diyorum sakince, gözlerim Margaret'inkileri tutarken. Oda sessizliğe gömülüyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Margaret gözlerini kısar ve meydan okurcasına çenesini kaldırır.

Kollarımı önümde kavuşturuyorum ve sırtıyorum. "Beni yanlış anlıyorsun Margaret. Ben pek çok şeyim ama zayıflık bunlardan biri değil."

"Bu ne cüret? Burası *benim* oğlumun evi."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Oh, buna cesaret edebilirim. Bu Owen'ın aile zamanı ve o buradayken ben de oğlumla kalacağım. Eğer bundan hoşlanmıyorsan, bu çok kötü."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Beni sevmek zorunda değilsin Margaret," diyorum sakince. "Ama oğlumun büyükannesi olarak seni sevmek için elimden geleni yapacağım..... her ne kadar sen bunu giderek zorlaştırsan da." Göz ucuyla bakıyorum ve Natasha sırtıyor.

"Şimdi, dramatizminizi azaltmanızın bir sakıncası yoksa, Jordana'nın doğum günü için buradayım. Git ve başka bir yerde olay çıkar."

Oda sessizliğe gömülüyor ve Cameron'a dönüp onu dudaklarından hızlıca öpüyorum. "Arka tarafta olacağım, bebeğim." Sonra dönüp kapıdan çıkıyorum.

Natasha kıkırdarken Joshua'nın "Tabii ki," diye mırıldandığını duyuyorum. Sırtıyorum ve arkama bakmadan dışarı çıkıyorum.

Siktir git, seni yaşlı köstebek. Senin saçmalıklarını dinlemeyeceğim ve geri adım atmayacağım.

Her şeyi kendi yöntemimle yaparım.

Ashley

Cameron'dan gelen mesajı okuyorum ve sırtıyorum. Perşembe öğle yemeği vakti. Bütün hafta flört ettik ve Owen'ı bırakırken bana verdiği hızlı öpücükler dışında hiç yalnız kalmadık. Pazar günü Natasha'larda yediğimiz aile yemeği resmi olarak yeniden denediğimizi pekiştirdi. Yemekten sonra onun evine gidip uzun uzun konuştuk ve bir şeyler denemeyi kabul ettim. Owen televizyon izlerken biz kanepeye uzandık. Cameron hiçbir şey için zorlamadı çünkü hazır olmadığımı biliyordu. Aramız iyi ve sanırım sonunda hayatıma devam etmeye hazırım. Bunu hissedebiliyor.

Dün gece seni özledim.

Kafeterya masasının üzerinden ona bakıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Amber'la oturmuş, onun gevezeliklerini dinliyor ama bir yandan da bana mesaj atıyor. Ben de cevap yazıyorum.

Bana duygusal mı davranıyorsun, Stanton?

Sırtıyor ve cevap yazıyor.

Tamamen.

Bu konuda ne yapacaksın?

Ben de mesaj atarım.

Duruma göre değişir.

Bir cevap doğrudan geri döner.

Neyin üzerine?

Cevabını okudum ve cevap yazdım.

**Bu konuda ne yapmamı
istiyorsun?**

Bana bakıyor ve cevap yazıyor.

**İkimiz de aşırı sperm yüklemesinden ölmek üzere olduğumu
bildiğimize göre, sanırım neye ihtiyacım olduğunu zaten biliyorsun.**

Gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Tanrım, bu son
derece uygunsuz bir kafeterya davranışı, ama onunla mesajlaşmak çok
eğlenceli. Cevap yazıyorum.

**Bana ne istediğini söyle? Detayları istiyorum.
Tüm kirli detayları.**

Bir kaşını kaldırıyor ve cevap vermeden önce koyu renk gözleri
dudaklarıma düşüyor.

**Sırt üstü, çıplak, bacaklarını bana açarak başlamak istiyorum.
Dilimle her santimini içime
çekmek istiyorum.
Ne kadar kötü olduğunu bilemezsin.**

**Seni tatmam gerek.
Senin içinde olmaya ne kadar çok ihtiyacım var.**

Bu iş görür. Gözlerinde ateş gibi dans eden arzuyu görmek için başımı kaldırıyorum ve vücudum uyarılmayla karıncalanmaya başlıyor. Bana bu şekilde baktığında, sanki tenime dokunuşunu şimdiden hissedebiliyorum. Başka bir mesaj geri dönüyor.

**Jenna'ya bu gece Owen'a bakmasını söyle.
Buraya gel.
Geceyi benimle geçir.**

Sırıtiyorum ve cevap yazıyorum.

Üstüne mi geleyim, altına mı?

Seksi bir şekilde gülümsüyor.

**Altına gireceksiniz ve sonra
üstüne çıkacaksınız.
Sana ihtiyacım var.**

Aman Tanrım. O güzel, büyük aleti sürdüğümü hayal ediyorum. Tanrım, çok uzun zaman oldu.

Dokuz hafta.

Onun bana dokunmadığı dokuz hafta bir ömür gibi geliyor. Cevap yazıyorum.

**Ne yapabileceğime
bakacağım. xoxo**

Cameron'ın kapısını çaldığımda saat dokuzu geçiyordu.

Buraya gelmeden önce Owen'ın yatmasını bekledim. Eğer buraya onsuz geleceğimi bilseydi, çok fena olurdu. Cameron kapıyı boxer şortuyla ve başka hiçbir şey giymeden açtı. Gülümsüyordu.

Ben. Ona kesinlikle geleceğimi söylemedim ama söylediğim için mutlu olduğuna eminim. Gözlerim onun geniş, kaslı göğsüne ve yontulmuş karın kaslarına takılıyor.

Kalbim göğsümde takla atıyor. O kadar mükemmel ki.

"Bayan Tucker," diye nefes alıyor ve öne çıkıp yüzümü ellerinin arasına alıyor. Eğilip beni öperken gözleri gözlerimi tutuyor. Her şeyi emiyor ve hükmediyor.

Kalçaları bana sürtünürken dudaklarına gülümsüyorum ve sert vücudunu takdir ederek seksimin sıkıldığını hissediyorum. Elimi tutuyor ve beni kabaca evin içine sokuyor, kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor.

Mutfağa doğru yürüdü ve beni tezgâhın üzerine oturttu. Elbisemin içinde bacaklarımı açıyor ve ellerini çıplak kalçalarımın üzerinde gezdiriyor.

Bana bakarken tüylerim diken diken oluyor. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor musun?" diye fısıldıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum. Dokuz haftadır ilk kez yalnızız. Bu tehlikeli olabilir.

Saçlarımı avuçlarının arasına alıyor, başımı geriye çekiyor ve beni öpüyor. Dili açık ağzımın içinde kayıyor ve dudaklarına karşı iç çekiyorum.

Gözlerim kapanıyor ve inliyorum. Tanrım,
buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Ağzı boynuma düşüyor ve beni o kadar sert ısıırıp emiyor ki yarın işaretleneceğimi düşünüyorum ama umurumda değil. Beni işaretlemesini istiyorum.

Bana sahip çıkmasını istiyorum.

Ağzı göğsüme düşüyor ve elbisemin içinden meme ucumu ısıırıyor. Haykırıyorum. "Ah, Cam," diye fısıldıyorum başının arkasını tutarken.

"Beni acıtma, Bloss. Bu gece olmaz," diye fısıldıyor göğsüme doğru. "Sert ve derin istiyorum. Bu gece ah yok."

Lanet olsun. Direk konuya girelim o zaman.

Midem korkuyla titriyor çünkü bunu kastettiğini biliyorum. Tıpkı söylediği gibi, beni sert ve derin öpüyor. Dudakları köprücük kemiğimin ve göğsümün üzerinde hararetle geziniyor. Beni tekrar tezgâhın üzerine itiyor ve eşyalar havada uçuşuyor. Ah, kahretsin. En azından önce bir kadeh şarap içebilir miyiz?

Elbisemi kaldırıp külotumu çıkarırken arkama yaslanıyorum. Bir saniye daha bekleyemez. Tavana bakarken nefesimi tutuyorum. Bana böyle baktığında bu çok samimi görünüyor. Parmaklarıyla beni ayırıyor, yavaşça eğilerek dilini etimde gezdiriyor.

Vay anasını. "Ohh," diye ağlıyorum

Gözleri kapanıyor ve beni sevgili hayatım için yemeye başlıyor, sert emişler ve ısırmalar. Tek yapabildiğim geniş omuzlarına tutunmak. "Tanrım, Cameron, önce yatağa gidemez miyiz?"

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve... Kahretsin, şimdiden boşalacağım.

Dili son savunmalarımı da yıkarken beni ayrı tutuyor. Titreyip ağzına boşaldığımda haykırıyorum.

Kremimi yalarken gözleri kararıyor ve sırtım mutfak tezgâhına doğru yükseliyor.

Vay anasını. Lanet olsun.

Kalçamı ısırtıyor ve ben neredeyse tezgahdan fırlıyorum. "Sikimi ağzına almanı istiyorum, Bloss." Hırlıyor.

"Lanet olsun, Cam, bizi yatak odasına götür. Sen bir seks manyağısın. Merhaba, bu arada," diye nefes alıyorum.

"Bunu başından beri biliyordun." Sırıttıyor. "Ve merhaba." Elimini tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Ne olduğunu anlamadan beni merdivenlerden yukarı, yatak odasına sürüklüyor.

Elbisemi omuzlarımdan çekiyor ve gözleri vücuduma kayıyor. Takdirle gülümsüyor. "Çok güzelsin amına koyayım."

Gülümsüyorum çünkü beni güzel hissettiriyor.

Yavaşça sütyenimi çıkarıyor ve sonra beni halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktürüyor. "Bacaklarını aç." Hırlıyor.

Önünde diz çökerken bacaklarımı açıyorum ve o da boxer şortunu indirirken gülümsüyor.

Kocaman siki serbest kalıyor ve büyüklüğünü görünce nefesim kesiliyor. Lanet olsun, o şeyi nasıl saklıyor?

Başımın arkasını tutuyor. "Aç," diye fısıldıyor.

Gözlerim onunkileri ararken ağzımı açıyorum ve o da ağzıma giriyor. Derinlere kayıyor ve ben öğürüyorum, o da dilimi etrafında hissedince zevkle başını geriye atıyor. Ben onu almak için çabalarken o başımın arkasını tutuyor.

"Rahatla," diye nefes alıyor. "Bunu yapabilirsin. Buna ihtiyacım var." Eli başımın arkasında şefkatle geziniyor ve ben başımı sallıyorum. Buna gerçekten ihtiyacı var. Kendimi sakinleştirmem gerekiyor. Çenemi gevşetiyorum ve o yavaşça çekilip boğazımın derinliklerine doğru kayarken gözlerimi kapatıyorum.

Tanrım, daha önce hiç onun gibi bir adamla birlikte olmamıştım. Her yönden cinsel olarak baskın.

Beni götürme şekli.

Onu almamı sağlaması.

Bana bakıyor ve parmaklarının tersini yanağıma sürerken usulca gülümsüyor.

"Şu anda ne kadar mükemmel görüldüğünü biliyor musun?" diye nefes alıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve inliyorum.

"Siktir, evet." Dışarı çekip eve geri kayarken homurdanıyor. Seksim zonkluyor ve ona ihtiyacım var. Beni doldurmasına ihtiyacım var.

Tamamen.

İki eli başımın arkasında, kendini bir ritme sokuyor ve hangisinin daha ateşli olduğunu bilmiyorum: Şu anda ona sahip olduğum gerçeği mi, yoksa güzel vücudunun açık ağızımda gezinmesi mi? Bana biniyor. Aleti daha da derinlere iniyor ve sonunda ağızıma hızla boşalırken vücudunun sarsıntısını hissediyorum. Aman Tanrım. Yakınlığı engellemek için gözlerimi kapatıyorum ve ne olduğunu anlamadan beni ayağa sürüklüyor ve bacaklarım tamamen açık bir şekilde yataktayım.

Parmakları yavaşça cinsel organıma giriyor ve ben ağızım doluyken yutkunmaya çalışıyorum.

Parmaklarıyla beni yavaşça pompalarken siki hâlâ sert. Önce bir tane, sonra iki, sonra üç tane kullanıyor ve vücudum onun iddiasıyla titriyor. Dördüncüyü soktuğunda acıyla yüzümü buruşturuyorum ve beni sadece olacaklara hazırladığını biliyorum.

"Aç," diye fısıldıyor. "Açmanı istiyorum."

"Cam..." Korkuyla fısıldıyorum. "Cam, sakın ol."

"İki aydır düşündüğüm tek şey buyken nasıl sakinleşebilirim?" Üstüme çıktı ve derin bir hamleyle içeri girdi.

Vücudum çırpındıkça sarsılıyor ve bacaklarımı şilteye yaslıyor.

"Bu sakin hepsini alacaksın." Dışarı kayıyor ve bana sertçe çarpıyor. "Hepsini. Şimdi." Daha derine çarptı ve ben haykırdım.

Vay anasını.

Sonra bana sertçe veriyor. Uzun, sert, derin itişler beni onun altında çırpınmaya zorluyor, yarım onun vahşetinden kaçmaya çalışıyor ve yarım da büyüdükçe zevk dalgasına biniyor.

Hiç bu kadar sert, bu kadar hızlı, bu kadar mükemmel sikilmemiştim.

Kendini bedenimden uzak tutuyor ve gövdesindeki her kasın kasıldığını görebiliyorum. Ter içindeydi ve aman Tanrım.

Bu gülünç derecede iyi bir seks, umutsuzca ihtiyacı olan bir seks. Onunla başa çıkmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

Hala ağzımda onun tadını alabiliyorum.
Bacaklarımı omuzlarına doğru çekiyor ve ağır bir inilti çıkarıyor.
"Sikeyim. İyi hissediyorsun." Daha sert iterken inliyor.
Eğilip meme ucumu ağzına alıyor ve ısırıyor. Sarsılıyorum ve aceleyle boşalıyorum ve o da bana çarpıyor, sertçe boşalırken haykırıyor.
Başını eğip beni şefkatle öpene kadar nefes nefese kıpırdamadan yatıyoruz. "Seni seviyorum, Ashley Tucker," diye fısıldıyor.
Gözlerim doluyor ve dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Seni daha çok seviyorum," diye fısıldıyorum.

Birbirimizin kollarında derin bir mutluluk içinde kalıyoruz. Saatlerdir sevişiyoruz ve ilk hayvani seksten sonra sevişme terimini gevşekçe kullanmıyorum. Cameron tatlı, nazik ve sevgi doluydu. Her şeyin ötesinde, çok ama çok baygındı.

Böyle hissettirmesi gerekiyordu.
Başımı onun çıplak göğsüne yaslıyorum, dudakları alnıma değiyor.
"Gitmeliyim bebeğim," diye fısıldıyorum.
Kaşlarını çatıyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Ne oldu? Neden?"
"Owen uyandığında orada olmalıyım. O uyandığında ben hep oradayım."
Üstümden sırtıttığını hissediyorum. "Sen çok iyi bir annesin Ash." Gülümsüyorum.
"Böyle bir dangalak olduğum için beni nasıl affettin?" diye fısıldıyor.
"Geriye dönüp baktığımda sana yaptıklarına dayanamıyorum."
Omuz silkiyorum. İyi bir insan olsaydım, ona her şeyin yolunda olduğunu, unutulduğunu söyledim. Ama bunu asla yapmayacağım. Yaptığı şey iyi değildi. Asla iyi olmayacak ve onu affetmiş olsam da asla unutmayacağım.
Sadece ilerlemem gerekiyor.
"Bana eski sevgilinle olan durumdan bahseder misin?" diye soruyor.
Nefesimi üfledim. "O gerçekten iyi bir adam. On yıl boyunca birlikte çalıştık ve iyi arkadaştık." Dün gibi hatırladığım için duraksıyorum.
"Hamile kaldığımda ve seni bulamayacağımı düşündüğümde, Owen'ın babası olmayı teklif etti."
Cameron kaşlarını çatıyor. "Çıkmaya başlamadan önce bile mi?"

"Benden her zaman gizliden gizliye hoşlanmıştı ve bunu teklif ettiğinde sonunda onun ne kadar sevimli bir adam olduğunu gördüm. İlk başta reddettim ama kısa bir süre sonra onunla çıkmaya başladım."

Cameron kaşlarını çatı. "Yani çocuğuma hamileydin ve onunla yatıyordun."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım, hayır. Sadece takıldık ve Owen yaklaşık dört aylıkken ilk öpücüğümüze kadar aramızda hiçbir şey olmadı."

Beni dikkatle izliyor ve daha önce hiç böyle bir arkadaşlığı olmadığını biliyorum, bu yüzden muhtemelen anlamakta zorlanıyor.

"Biz gerçekten sadece iyi arkadaşık, biliyor musun? Asla çıkmaya başlamamalıydık." Bir an durup düşünüyorum. "Tutku ya da birbirimizle birlikte olmak için yakıcı bir arzu yoktu. Sadece... rahattık."

Dinlerken sessiz kalıyor.

"Owen büyüdükçe ve Andrew'un işleri arttıkça Owen'a ayıracak daha az zamanı oluyordu ve ben de onunla yatmamak için bulabildiğim her bahaneyi uyduruyordum. Eğer gerçek mutluluğu bulmak istiyorsam bunun sona ermesi gerektiğini biliyordum. İkimiz için de, anlıyor musun?"

Cameron parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Sonunda cesaretimi topladım ve onu terk ettim. Gerçekten üzücü bir dönemdi çünkü birbirimize gerçekten değer veriyorduk." Hüzünle gülümsüyorum. "En iyisi buydu. Biz gerçekten sadece arkadaşız. Ama annesi çok güzeldi ve Owen'a karşı çok çok iyiydi. Onu kendi torunu gibi kabul etti."

Sonunda anlamış gibi başını sallıyor.

"Sadece doğru olanı yapmak ve gidip onu görmek, ölmeden önce onunla ve ailesiyle biraz zaman geçirmek istiyorum."

"Biz de bunu yapıyoruz." Bir an duraksıyor. "Andrew benim kim olduğumu biliyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, ama ona söyleyeceğim. Çok üzülecek çünkü her zaman ona geri döneceğimi umduğunu biliyorum."

Doğruluyorum ve o da bana sarılıyor. "Gerçekten gitmeliyim, Cam." Eğilip açık ağzını öpüyorum ve dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalanıyor. Bu gece yeni bir yakınlık seviyesine ulaştık.

Sevişiyorduk, sevişiyorduk, bir yandan da birbirimize ilan-ı aşk ediyorduk. Beni ne kadar özlediğini kaç kez söyledi bilmiyorum.

Ya da bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Burası cennet.

"Tamam, gitsek iyi olur o zaman." Ayağa kalkarken iç geçiriyor. "Biz mi?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Ash... Kollarımda sen olmadan bir gece daha geçirmeyeceğim. Birine karşı bu şekilde hissetmem otuz üç yılımı aldı ve artık yalnız uyumaktan bıktım. Şu andan itibaren seninle uyuyacağım. Her gece."

Güzel yüzüne bakıp gülümsüyorum ve parmaklarımı kirli sakallarında gezdiriyorum. "Cam." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "Sadece bu sefer doğru yapmak istiyorum."

Dirseğinin üzerinde dinlenmek için yukarı çıkarken kaşlarını çatıyor.

"Ne demek istiyorsun?" "Her şeyi yanlış yoldan yaptık. Vegas'ta seviştik daha isimlerimizi bile değiştirmeden."

Gülüyor ve beni üzerine çekiyor. "Çünkü sen bir seks manyağısın, Ashley Tucker, benim bütün gece sikicimsin." Beni ısırtıyor ve ben kaçmaya çalışırken kıkırdıyorum.

Kollarından çekiliyorum ve ona bakmak için doğruluyorum. "Ben ciddiym, Cam. Çıkmak istiyorum. Aramızdaki sürekli güç mücadelesi olmadan seni tanımak istiyorum. New York'ta yaptığımız gibi eğlenmek istiyorum. Hayatımın en güzel hafta sonuydu."

Yumuşakça gülümsüyor ve başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Bugün seni sevdiğimi söyledim mi?" diye fısıldıyor gözleri gözlerimi ararken.

Sırıyorum. "Sadece birkaç bin kez."

Gülümsüyor ve beni çabucak öpüyor. "Hadi eve, oğlumuzun yanına gidelim," diye nefes alıyor yataktan kalkarken. "Tüm ailemin aynı evde uyumasını istiyorum."

Hani şu erkek arkadaşlarına şaşkın şaşkın bakan çılgın sürtükler var ya?

Ben de onlardan biriyim.

Resmen diğer tarafa geçtim.

Cameron havaalanında bagajlarımızı düzenlerken Owen ve ben sırada bekliyoruz. Andrew'un annesini görmek için New York'a gidiyoruz. Cameron lacivert takım elbisesini giymiş, doğrudan işten gelmiş. Koyu renk, dalgalı

Saçları, erkek mükemmelliğinin timsali. Kültürlü, seksi, komik ve harika bir baba. Yani, bir erkekte başka ne istenebilir ki?

Öldüm ve playboy cennetine gittim ve hala onun benim olduğuna - aslında Owen'ın babası olduğuna - lanet olası evrenin bir şekilde kendini topladığına ve bir kez olsun teslim ettiğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Cameron uçak biletlerini ve oteli ayarladı, bu sabah işe gitmeden önce Owen'ın valizini hazırladı. Andrew'a gidebilmem için diğer taraftan bir araba kiraladı.

Her şeyi düşünmüş. Cameron o kadar yetenekli ki bu beni biraz korkutuyor. Diğer ilişkilerimde hep yetişkin olan bendim ama o otomatik olarak bu rolü üstlendi. Ben sinir bozucu ikinci çocuk gibi bir şeyim. Düşünmeme gerek yok çünkü onun zaten her şeyi düşündüğünü biliyorum. Bizi sıraya sokuyor.

"Obtenez votre sac à dos, Owe."

Tercüme: Sırt çantası al, Owen.

Owen Cam'i izlerken kaşlarını çatıyor ve Cam çantasını işaret ediyor. "Obtenez votre sac à dos, Owen," diye ikinci kez tekrarlıyor Cameron.

Owen sonunda ne dediğini anlıyor ve sırt çantasını alıyor, ben de sırtıyorum. Cam Owie'ye Fransızca öğretiyor, onunla sürekli diller arasında gidip geliyor ama Owen Cam'in istediği kadar kolay öğrenemiyor. Bir şeyleri on kez tekrarlamasını izlemek çok komik. Terminalden geçip bekleme salonuna giriyoruz. "Barda bir içki içelim, Bloss," diyor eli arkamda etrafa bakarken. "Bir bardak kırmızı ister misin?"

Gülümsüyorum. "Tamam."

Etrafına bakınıyor ve sonra beni ona hayranlıkla gülümserken yakalıyor. Kaşlarını çatı.

"Her şeyi organize ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

Eğiliyor ve çenemi elinde tutarken beni öpüyor. "Kızım için her şeyi yaparım." Gözlerimiz kilitleniyor ve kalbimin küt küt attığını hissediyorum.

Bu adamı seviyorum.

"İğrenç," diye inliyor Owen. "Öpüşmeyi kes artık."

Kıkırdıyorum ve Cameron onu işaret ediyor. "Davranışlarına dikkat et." Gözlerini oğluna dikeyor.

Owen'a bakıyorum ve parmaklarımı asi saçlarında gezdiriyorum. "Saçlarınız kontrolden çıkmış bayım." Kaşlarımı çatıyorum.

"Bukleler kızları tavlıyor," diye cevaplıyor Owen gelişigüzel. "Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.
"Babam kızları bukleler alır dedi."
Cameron'a bakıyorum ve sırtıyorum. "Şimdi mi?"
"Evet, çünkü kafedeki kadın babamın saçını beğeniyor, böylece kahve için para ödemek zorunda kalmıyor. İşte o zaman bana buklelerin kızları tavladığını söyledi."
Sırtıyorum ve Cameron'a başımı sallıyorum.
Cameron kaşlarını çatıyor ve Owen'ın şapkasının tepesine hafifçe vuruyor. "Kocaman bir ağzın var."
Owen yüzünü buruşturur ve babasına arsızca gülümser. Cameron gözlerini devirir. "Ben bir duble alacağım." Bara doğru yöneliyor.
"Kıvırcık saçların orada kız tavlama iyi olur," diye arkasından sesleniyorum.
Kaybolurken başını sallıyor.

Cameron

Annesinin saçını yapan Owen'ın yanındaki kanepede oturuyorum. Annesi onun önünde yerde oturuyor ve Owen kuaförcülük oynarken çok iyi konsantre oluyor.

Ashley, katlandığı işkenceli kuaförlük prosedürleri yüzünden acı içinde yüzünü buruşturuyor ve içkimden bir yudum almadan önce gülümsüyorum.

Bunun benim ideal Cuma gecem olacağını kim bilebilirdi?

Bunun beni mutlu edeceğini kim bilebilirdi ki?

Kız arkadaşım çocuğumuz tarafından saç çekilirken ben pijamalarımı giymiş maç izliyorum.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Bu hayatımın en büyük ters köşesi.

Owen saçını at kuyruğu yapmaya çalışırken saç bağıyla boğuşuyor, ve Ashley'nin kafası tekrar geriye çekilir. "Ah, Owen. Canımı acıtırırsun," diye inlerken elini saçlarına koyar.

Kıkırdıyorum ve Owen'a göz kırpyorum, sonra eğilip beş tutam saçımı tutup sertçe çekiyorum.

"Ouuuuch," diye ağlıyor. "Bu çok saçma olmaya başladı."

Owen kıkırdıyor ve ben uzanıp saçını tutuyorum ve tekrar çekiyorum. "Ahhh. Owen! Burası tüm zamanların en kötü kuaför salonu."

Gülmemi engellemek için dudağımı ısıriyorum ve Owen kıkırdarken küçük elini ağzına kapatıyor.

Tekrar tutup sertçe çekiyorum ve bu sefer çığlık atıp hızla dönerek beni yakalıyor.

"Cameron!" diye bağıyor.

Gülüyorum ve Owen kapalı yumruğunu benimkiyle tokuşturmam için havaya kaldırıyor.

Ashley ayağa kalkar ve ellerini kalçalarına koyar. "Bu çok acıttı, biliyor musun?"

Ona bakarken gülümsüyorum. İki orantısız domuz kuyruğu kafasının üzerinde duruyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Yaramaz bir okul kızı gibi görünüyorsun." "Başım çok ağrıyor." Kafa derisini ovalarken kaşlarını çatıyor.

"Bir dahaki sefere babam saçını yaptıracak," d i y e mırıldanıyor banyoya girerken.

Yatağıma uzanıp telefonumdan haberleri okuyorum.

Owen diğer odada uyuyor ve Ashley duştan yeni çıktı. Onun ve Owen'ın yarın Andrew'la dışarı çıkacak olmasından korkuyorum ama büyüklük bende kalsın diye uğraşıyorum. Banyodan köşeyi dönüyor ve ben şaşkınlıkla telefonumu düşürüyorum.

İki seksi, uzun saç örgüsü çıplak omuzlarından sarkıyor. Taktığı tek şey benim iş kravatım. Yenilebilir görünüyor.

"Ceza için buradayım efendim," diye seksi bir şekilde nefes alırken gözleri benimkileri tutuyor.

Aletimin takdirle seğirdiğini hissediyorum. "İçeri gel Ashley ve kapıyı arkandan kapat," diye sakince cevap veriyorum. "Kilitle."

Sırıttırıyor ve kapıyı arkasından kapatmak için dönüyor. Kapıyı kilitledikten sonra gelip önümde duruyor. Gerginmiş gibi davranarak parmaklarını önünde oynatıyor.

"Sınıfta yaramazlık yapmanın sonuçlarını biliyor musun?" diye soruyorum. "Evet, efendim," diye fısıldıyor.

"Nedir onlar?" Ben soruyorum.

"Beni cezalandırmanıza izin vermek zorundayım, efendim."

Vücudum uğuldamaya başladı. "Bugünkü cezanın ne olacağını biliyor musun?"

Birlikte hareket ederken utangaç bir şekilde başını sallıyor.

Battaniyeleri geri çekip ona sertleşmiş sikimi gösteriyorum. Gözleri korkmuş gibi açıldı.

Karanlık bir şekilde gülümsüyorum. "Buraya gelmeli ve bu siki sürmelisin, Ashley," diye fısıldıyorum.

Korkmuş gibi yaparak gözlerini açıyor. "Sınıfımdaki yaramaz kızlara böyle olur."

Muhtemelen gerçekten korkmuş olmalı, çünkü bu alışılmışın dışında bir şey. "Bunu nasıl yapacağım efendim?" diye fısıldıyor.

"Sana göstereceğim."

"Acıyacak mı?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Kısa bir süre için, evet."

O kaşlarını çatarak olarak o düşünüyor. "Ne vardır ve diğer seçenekler ceza için mi, efendim?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Ya üstüme çıkarsın..." Hayal ederken dudaklarımı yalıyorum. "Ya da kışını sikerim. Seçim senin."

Kararını düşünürken gözleri büyüyor ve kaşlarını çatıyor.

Lütfen kışını sikmeme izin ver bebeğim. Bunun ne kadar sıcak ve sıkı olacağını düşününce vücudum gerçekten canlanmaya başladı.

"Ne olacak?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Ata bineceğim, efendim," diye fısıldıyor.

"Aferin kızıma." Gülümsüyorum ve kucağıma okşuyorum. "Şimdi üstüme çık." Bana doğru yürüyor.

"Yanımdaki yatağa diz çök ve bir bacağı at."

Yavaşça söyleneni yapıyor ve ben gülümsüyorum.

"Dizlerinin üzerine çök ki seni hissedebileyim."

Üstümde dizlerinin üzerine çöküyor ve parmaklarımı seksinde gezdiriyorum.

Sırılsıklam.

"Bugünkü cezayı dört gözle bekliyor musun Ashley?" Nefes alıyorum.

I olabilir Koku onu ve I nefes al
derinden olarak o sarhoş eder Kan dolaşımım.

"Evet, efendim," diye fısıldıyor.

Çıplak vücudu ağızımdan birkaç santim uzakta duruyor ama dilimi tutuyorum ve parmaklarımı parlayan dudaklarının arasından geçirerek seksine doğru itmeye başlıyorum.

"Bunu daha önce yaptın mı Ashley?" İki parmağımı sokuyorum ve inliyor. "Sana daha önce kimse dokundu mu?" Dizlerinin üzerinde ona bakarken soruyorum.

"Hayır efendim," diye fısıldıyor gözleri zevkle kapanırken.

Onu sıkı çalıştırıyorum ve onun uyarılma sesi duyulabilecek tek ses.

Sikim minnettarlıkla ağlamaya başladı.

O çok ateşli.

"Bugün gerçek bir hazırlık için zamanımız yok. Yemek zili yirmi dakika içinde çalacak."

"Evet, efendim," diye inliyor ben onu sertçe pompalarken.

Sikimin tabanını tutup dik tutuyorum, sonra kalçalarını kavrayıp onu üzerime yönlendiriyorum.

"Kendini onun üzerine bırak, Ashley," diye mırıldanıyorum uyarılmışlığımla. Bu oyunu oynarken çok sert patlayacağım. Çok ateşli.

"Ellerini omuzlarıma koy."

Ellerini nazikçe omuzlarıma koyuyor.

"Seni aşağı kaydıracağım ve bir dakikalığına canın yanacak..." Uyarıyorum.

Omuzlarımı tutarken başını sallıyor.

Onu yavaşça aşağı çekiyorum ve o çok sıkı. Sikeyim. Gözlerim kapanıyor. Ona doğru ilerlemeliyim.

"Kendini gevşetmek için bir o yana bir bu yana hareket et Ashley."

Bir o yana bir bu yana kıpırdanıyor ve biz biraz daha içeri giriyoruz. Gözleri kapanıyor ve ağızı açık kalıyor. "Bu doğru mu efendim? Doğru mu yapıyorum?"

"Aferin kızıma," diye nefes alıyorum. "Aynen öyle." Meme ucunu ağızıma alıp emiyorum. "Bacaklarını biraz daha aç." Onun dolgun, mükemmel göğsüne karşı inliyorum.

Bacaklarını biraz daha açıyor ve ben de onu biraz daha aşağı çekiyorum. Sıkılığı acıtıyor ve ben ona çarpmamaya konsantre oluyorum.

Çok istiyorum.

Başparmağımı klitorisinin üzerine sürüyorum ve o da gözlerini kapatıyor. "Bu seni açacak, Ashley."

Gözleri benimkileri ararken usulca inliyor.

"Hoşuna gitti mi?" Ona bakarken fısıldıyorum.

B a ş ı n ı sallıyor ve ben de başparmağımı şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirerek hızlanıyorum.

Kalçaları benimle birlikte hareket etmeye başladı ve açılmaya yakın olduğunu biliyorum.

Yu

ka "Bu nasıl bir his Ashley?"

rı. İnliyor. "Çok iyi, efendim." Kalçaları daha hızlı dönmeye başlar, vücudu

kontrolü ele almak.

Canını yakmamak için dudaklarını ayırıyorum ve bir elim kalçasında, onu daha büyük bir güçle kendime doğru çekmeye başlıyorum.

"Aç kapıyı, Ashley. Bırak gireyim."

Çıglık atıyor ve ben de onu sertçe aşağı çekerek daha derine iniyorum. Kalplerimiz göğüslerimizde çarparken hareketsiz kalıyoruz. "Şimdi öp beni, Ashley."

Kaşlarını çatıyor ve eğilip dudaklarımı nazikçe dudaklarının arasına alıyor. Onu sikimin üzerinde öne doğru kaydırıyorum ve titriyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Onu ileri geri sallarken soruyorum.

Dudaklarıma gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Sen çok edepsiz bir kızsın," diye fısıldıyorum.

"Bana nasıl sevişileceğini öğretin, efendim," diye nefes alıyor. Kahretsin, bir erkek ne kadarını kaldırabilir?

"Nasıl sikişileceğini öğrenmek ister misin bebeğim?" Nefes alıyorum. Başını sallıyor. "Evet, lütfen."

Onu kaldırdım ve tekrar sikimin üzerine oturttum. İnliyor ve başı geriye düşüyor.

Yukarı ve aşağı, o güzel göğüslerin etrafta zıplamasını izlerken onu sert bir şekilde çalıştırıyorum.

Daha mükemmel bir şey görmedim.

"Efendim," diye inliyor gözleri kapalı. "Çok derinsiniz. Ne kadar derin olduğunu hissedebiliyor musun?"

Tanrım... Yaklaştım.

"Onu bana verin, efendim. Kötü bir kız oldum. Bir sonraki dersimden önce sert bir şekilde cezalandırılmam gerekiyor."

**Bu kadar.
Kısıtlama gitti.**

Onu kaldırıyorum, sertçe yere çarpıyorum ve ben daha fazla tutamayana kadar yukarı aşağı zıplıyorum. Denerken yüzümü buruşturuyorum ama bu çok zor, o çok iyi.

Onu yere çarpıyorum ve içine derin bir şekilde boşalırken ürperiyorum ve tam zamanında, kendi orgazmı nihayet geldiğinde inliyor.

Bir süre oturduk ve ben başımı salladım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bu çok ateşliydi."

Seksi bir şekilde gülümsüyor ve zihni hala fantezi rolündeyken üzerimden iniyor. "Sınıfa dönmem gerekiyor, efendim."

Onu izlerken sırtıyorum. "Bugün iyi kızdın Ashley. Cezanı iyi çektin."

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "Bundan sonra sınıfta yaramazlık yapacağım, efendim."

"O zaman mümkün olan en sert şekilde cezalandırılacaksın," diye cevap veriyorum.

Gülümsüyor. "Buna güveniyorum." Bununla birlikte banyoya giriyor ve duşu açıyor.

Yatağa geri düşerken
gülümsüyorum. Ashley Tucker,
benim bütün gece sikicim.

Ashley

"Uzun sürmeyecek, söz veriyorum." İç çekiyorum.

Cameron kaşlarını çatar. "Bütün öğleden sonra onunla birlikteydin. Bu gece neden geri dönmek gerektiğini anlamıyorum."

"En sevdiği yemeği pişirmemi istiyor."

Cameron başını sallar.

Öğleden sonrayı Andrew'un ailesiyle geçirdikten sonra Owen'ı Cameron'ın yanına bırakıyorum. Bir şekilde, bu akşam annesine yemek hazırlamaya zorlandım. "Hayır diyemezmişim gibi hissettim. Onun için pişirebileyim diye tüm malzemeleri o aldı," diye ekliyorum.

"O zaman senin yerine ben hayır diyeyim," diye tersliyor Cameron.

Gözlerimi deviriyorum. "Başım çatlayacak gibi ağrıyor. Gitmek bile istemiyorum." "Öyleyse gitme." Başını tiksintiyle sallıyor.

"Bu gece yalnız kalmaman için Owen'ı geri bıraktım. Birkaç saate gelirim. Siz ikiniz akşam yemeği için dışarı çıkın, ben de tatlı için evde olurum."

"Peki," diye tersliyor. "Akşam yemeği için nereye gitmek istersin Owie?"

"McDonald's." Owen umutla gülümser.

Cameron vidalar yukarı onun yüz. "Bu değil oluyor.Biz başka bir yer bul."

Gülümsüyorum ve ikisini de yanaklarından öpüyorum. "İkinizle de yakında görüşürüz."

Bulaşık makinesinin sesi yüksek ve kendimi sersemlemiş hissediyorum. Etrafıma bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Ne oluyor be? Neredeyim ben? Doğrulduğumda kendimi Andrew'un annesinin kanepesinde, üzerimde örme bir battaniyeyle buluyorum.

Ha?

Ne oluyor be?

Gün ışığı.

Son hatırladığım şey, yemekten sonra film izlediğim. Bir dakika bekle.

Dehşetin şafağı.

Aman Tanrım.

Ayağa fırladım. "Ne... saat kaç?" Mutfaktan çıkan Andrew'un annesine kekeleyerek bakıyorum.

"Yedi oldu, aşkım."

"Ne? Pazar günü mü? Pazar günü mü?" Çılgılık atıyorum. "Ne

oluyor be? Bütün gece uyudum mu?" Aman Tanrım, aman

Tanrım. Dehşet içinde başımı tutuyorum.

"Sana verdiğim baş ağrısı hapları yüzünden o kadar kendinden geçmiştin ki bir ışık gibi söndün. Seni uyandıracak cesareti kendimde bulamadım."

Ağzım açık kaldı. Çantamı ve anahtarlarımı aldım. Kapıdan çıkarken "Sonra görüşürüz," diye bağıryorum. Çantamı karıştırıp telefonumu buluyorum ve çıkarıyorum.

Cameron'dan on yedi cevapsız arama, sonuncusu sadece iki saat önce.

Kontrol ettim ve sessizde.

Gözlerim kapanıyor. Aman Tanrım. Bu nasıl olabilir?

Çıldırarak. Gözlerim yaşıyor ve numarasını çeviriyorum.

Ara

ba. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Eski erkek arkadaşına gittim ve eve dönmedim.

Bu çok kötü
görünüyor. Sesli
mesajını aldım.

**Merhaba, Cameron Stanton'a ulaştınız.
Mesaj bırakın.**

Hayır, hayır, hayır, hayır.
Cehennemden çıkmış yarasa gibi sürüyorum ve trafik ışıklarına
geldiğimde tekrar deniyorum.

**Merhaba, Cameron Stanton'a ulaştınız.
Mesaj bırakın.**

Eve gelmediğimde beni beklediğini hayal ettiğimde gözlerim yaşıyor.
O ne düşünmeli?
Gözyaşlarımdan yolu zar zor görebiliyorum ve onları öfkeyle
uzaklaştırıyorum. Deli gibi araba kullanıyorum, bir yandan da çılgınca onu
aramaya çalışıyorum.

**Merhaba, Cameron Stanton'a ulaştınız.
Mesaj bırakın.**

"Ahh, aptal sesli mesaj," diye bağıryorum. "Aç şu lanet telefonunu."

Yarım saat boyunca trafikle savaştım.

Otele varıyorum ve yükleme alanına park ediyorum, sonra fuayeden
geçip asansörün düğmesine basıyorum. "Hadi, hadi, hadi," diye fısıldıyorum.
Geldiğinde içine atlıyorum ve gözyaşlarım serbestçe akarken yüzümü
buruşturuyorum.

Bu bir felaket.

Kendi katıma çıkıyorum ve uzun koridorda koşarak kapıyı itip açıyorum.
Kalbim sıkışıyor.
Oda boş. "Cameron?" Ben sesleniyorum. "Owen?"
Eşyaları gitmiş. Sehpanın üzerinde bir şey fark ettim ve yanına koştum.

Tek uçak biletim bir notla birlikte orada duruyor.

**Eve erken döndük.
Burada da kalabilirsiniz.**

Ashley

ELLERİM AĞZIMA GİTTİ. Gitti.

Beni burada, New York'ta bıraktı.

Onu havaalanında yakalamaya çalışmalıyım. Odaya göz gezdiriyorum. Sinir bozucu bir şekilde, eşyalarımı toplamam gerekiyor. Bu saçmalık için hiç vaktim yok. Etrafta koşturup banyodan banyo malzemelerimi ve kıyafetlerimi alıyorum. Ayakkabılarımı yerden alıp çantama atıyorum ve fermuarını iki kat hızla çekiyorum.

Beni burada bıraktığına inanamıyorum.

Andrew'un annesine lanet olsun. Hepsi onun suçu. Neden beni uyandırmadı ki? Ne yaptığını çok iyi biliyordu, yaşlı yılan. Andrew dün gece bizimle yemeğe bile gelmedi. Gitmesi gereken bir nişan partisi vardı. Orada yalnızdım.

Odaya son bir kez baktıktan sonra kapıdan çıkıyorum ve midemde derin bir korku hissiyle koridorda koşmaya başlıyorum.

Bu bizim için olabilir. Bu gerçekten olabilir. Ben her şeyi berbat ettim ve onun yaptığı ilk şey ne oldu?

Owen'la birlikte kaçıyor.

Ben de ona çok kızgınım. Ne cüretle çekip gider?

Ne kadar şımarık bir velet! Durumu böyle mi kontrol ediyor? Beni dışlayarak mı?

Asansöre bindim ve düğmeye dört kez bastım. Kimi kandırıyorum ben? Eski sevgilimle buluştuktan sonra eve gelmedim.

Ne bekliyordun, seni aptal?

Cameron - İki saat önce.

Bavullarımızı kapatıp yatağın üstüne yerleştiriyorum.

Çok kızgınım.

Aşık bir köpek yavrusu gibi oturdum ve otel odasında onu bekledim.

Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi, bir çukurda ölmüş olabileceğini düşünerek bütün gece endişeyle bekledim.

Onunla birlikte. Eski sevgiliyle.

Geçmişini paylaştığı bir adam.

Bu düşünceyle gözlerimi kapatıyorum. Buna dayanamıyorum ve midem bulanıyor.

Daha önce hiç aşık olmamıştım. Ashley için hissettiklerimin yakınından bile geçmedim.

Ve bana böyle davranıyor. Bana duyduğu saygı bu kadar.

Duygularım üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolüm yok ve mutluluğum için başkasına güvenmeye dayanamıyorum. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Benden bu kadar. Cehenneme kadar yolu var.

Döndüğünde burada olmayacağım.

Onun köpeği olacak başka birini bulabilir.

Owen'ı uyandırdım. "Hadi dostum. Eve, Los Angeles'a gitmeliyiz."

Uyandığında kaşlarını çatıyor. "Hayvanat bahçesine gideceğimizi sanıyordum?" diye mırıldanıyor.

"Planlar değişti. Seni başka bir zaman hayvanat bahçesine götüreceğim," diye cevap veriyorum son eşyalarımı da çantama yerleştirirken.

Telefonumu elime alıp bir kez daha kontrol ediyorum. Arama yok, mesaj yok.

Ya bir kazada yaralandıysa? Midemdeki hastalıklı, gergin his yeniden çalkalanıyor. Pencereye gidiyorum ve güneş doğarken şehre bakıyorum.

Neredesin?

Onunla birlikte bilinçaltım da cevap veriyor.

Uyanmaya çalışan Owen'a bakıyorum. Saat daha sabahın 6.30'u.

Seks yaptıktan sonra uyuyakalmış. Tek mantıklı açıklama bu. Acı içinde gözlerimi kapatıyorum. Bundan nefret ediyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. "Owen. Kalk," diye bağıyorum.

Ben çantaları kapının yanına dizerken o banyoya gidiyor ve giyiniyor. Çantamdan Ashley'nin uçak biletini çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. İçim burkularak ona bir not yazıyorum.

Eve erken döndük.
Burada da kalabilirsiniz.

Keşke gitmeden önce güvende olduğunu bilseydim. Ya ona bir şey olduysa?

Tanrım, bu boktan nefret ediyorum. Başımı iğrenerek ellerimin arasına aldım. "Acıktım." Owen esniyor.

"Kahvaltıyı havaalanında yapabiliriz."

"Annem nerede?" Kaşlarını çatı.

"Um." Bir cevap düşünmeye çalışıyorum. "Andrew'la birlikte. Daha sonra evde olacak."

Owen bilgiyi işlerken kaşlarını çatır.

Bir nefes veriyorum ve her şey bitene kadar toplanmaya devam ediyorum. Keşke ayrılmadan önce onun iyi olduğunu teyit edebilseydim.

Ya ona bir şey olduysa? Kalbim soruyor.

Olmadı, seni aptal, diye cevaplıyor aklım. "Gidelim, Owen."

Bavulları alıyorum ve o da beni koridorda takip ediyor. Lobiye indiğimizde telefonumu elime alıyorum ve kapıcı bir taksi çağırıyor.

Arabaya bindik. "Nereye?" diye soruyor şoför. "Havaalanına," diye cevap veriyorum.

Trafiğe çıktı ve telefonum çaldığında yolculuğa başladı. Ashley.

Cevap vermemek için kendimi zor tutarken kaşlarımı çatıyorum.

Owen yanımdayken ona karşı kendimi kaybetmeyeceğim.

Sesli mesaja düşüyor ve tamamlandığında dinliyorum.

"Siktiğimin sesli mesaj," o çığlıklar içinde a

Panik. "Oh benim Tanrım, Cameron. Çok özür dilerim. Biraz baş ağrısı hapı aldım ve

beni bayılttı. Andrew'un annesinin kanepesinde uyandım. Çok özür dilerim. Şimdi geliyorum." Telefonu kapattı.

Kan basıncım yükseliyor. Hissettiğim öfke inanılır gibi değil ve kanımı kaynatıyor.

Aptal olduğumu mu düşünüyor? "Annem miydi o?" Owen soruyor. Başımı sallıyorum, düşüncelerimin içinde kayboluyorum.

"Onsuz gittiğimiz için çok kızacak." Ona bakıyorum ve sonra tekrar yola dönüyorum.

"Eve gelmeyebilir. Burada kalabilir." Kaşlarını çatıyor, endişeli bir sesle konuşuyor.

Pencereden dışarı bakarken elini elime alıyorum. Telefon tekrar çalıyor ve dinlemeden önce sesli mesaja yönlendiriyorum.

Ashley'nin sesi çılgıncaydı. "Aman Tanrım, Cameron, affet beni. Seni seviyorum. Yola çıkıyorum."

Pencereden dışarı bakarken boğazıma bir yumru oturdu.

Varlığımın her zerresi ondan mümkün olduğunca uzakta olmak istiyor, ancak biliyorum ki gidip Owen'ı alırsam, bizim için her şey bitecek.

"Annemi bekleyemez miyiz?" Owen soruyor. "Uzun sürmez. Her zaman yavaş olduğunu biliyorsun."

Zihnim aşırı hızlanırken pencereden dışarı bakıyorum. Ona inanıyor muyum?

Ona güveniyor muyum?

Yaşadığımız her şeyi düşünüyorum. Her şeye rağmen, bir şekilde bana tekrar güvenmeyi öğrendi.

Onun çocuğunu aldım ve o beni affetti.

Derin düşüncelere dalmış bir halde başımı tutarken dirseğimi kapıya yaslıyorum.

Onu görmek istemiyorum... ama eğer geri dönmezsem...

Ashley

Asansör nihayet fuayeye açılıyor ve ben koşarak dışarı çıkıyorum, kapıcının yanına geldiğimde bavulumu arkamdan sürüklüyorum. "Bir taksiye ihtiyacım var, lütfen," diye panik içinde bağıriyorum.

Kapıcı beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşlarını çatıyor. "İyi misin?" Başımı sallıyorum ama ciddiyetle söylüyorum, tam bir

Çöküşün eşiğindeyim.

"Bir dakika sürmez." Bana bir taksi çağırmak için caddeye çıktı ve ben de taksi durağında bekledim.

Ne felaket.

"Hadi, hadi," diye mırıldanıyorum çılgınca etrafa bakarken. "Nerede bu lanet taksiler?"

Her şey çok iyi gidiyordu. Neden her şeyi berbat ettim ki? Bir taksi geldi ve bir de ne göreyim.

Cameron arka koltukta Owen'la oturuyor.

Yüzüm düşüyor ve taksiden inip kapıyı çarparken bana ters ters bakıyor. Owen'ı çıkarmak için etrafta dolaşıyor.

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

Geri geldi.

Bavulları bagajdan çıkarıyor ve ben de olduğum yerde bekliyorum.

Duygusuz bir şekilde yanına geliyor. "Seni herkesin içinde boğmadan önce hemen odaya çık," diye fısıldıyor.

"Aman Tanrım, Cameron, ben... ben çok üzgünüm," diye kekeliyorum gözyaşlarım barajı yıkarken. "Yemekten sonra biraz baş ağrısı hapi aldım ve..." Kelimelerimi daha hızlı çıkarmaya çalışırken başımı sallıyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu sabah kanepede uyandım."

Cameron bana bakıyor, ölü gibi.

"Ve telefonum sessizdeydi," diye ekliyorum.

Gözlerini kısıyor ve asansöre doğru fırlıyor. Owen ve ben küçük köpek yavruları gibi peşinden koştuk.

Biniyoruz ve asansör görevlisi önde duruyor ve dümdüz karşıya bakıyor.

Cameron arkada duruyor ve ben de ona bakıyorum. "Uyandığımda ve ne olduğunu anladığımda hissettiğim dehşet hakkında hiçbir fikrin yok." Başımı sallıyorum. "Ve sonra buraya geldim ve sen gitmiştin," diye devam ediyorum. Elini tutuyorum ve o da elimi koparıyor.

"Benimle konuşmayı kes. Sana çok kızgıyım." Cameron homurdanıyor.

Owen ön taraftaki asansör görevlisinin yanında durur ve kollarını sallayarak ona aptalca gülümser. Asansör görevlisi Owen'a bakar ve sırtır.

"Ama Cam... geri döndün." Rahatlayarak gülümsedim. "Benim için geri döndün."

Tanrı'ya şükür geri döndün," diye fısıldadım.

Cameron bana bakıyor, ölü gibi.

Gözyaşlarımla arasından deli bir insan gibi genişçe gülümsüyorum. "Bu ilerlediğimiz anlamına geliyor. Beni gerçekten seviyorsun."

"Kendini aşılıyorsun. Bugün senden nefret ediyorum."

"Yalancı." Sırıtiyorum.

Owen kollarını sallarken hala asansör görevlisine aptalca gülümsüyorum. "Annem ve babam kavga ediyor," diye anons ediyor.

Görevli, bize karşı saygılı davranırken Owen'a kaba davranmamaya çalışarak başını hafifçe sallıyor.

"Bazen hep öpüşüyorlar ama bugün babam annemden nefret ediyor," diye devam ediyor.

"Owen," diye tersliyor Cameron.

"Çünkü annem diğer babamla dışarı çıktı ve bütün gece eve gelmedi."

Görevli utanarak başını öne eğiyor.

"Owen Stanton. Herkese her şeyi anlatmayı kes!" Cameron tersledi.

Owen gözlerini genişletir. "Sanırım bugün de benden nefret ediyor. Çok huysuz, değil mi?" diye ekliyor.

Görevli sırıtışını gizlemek için başını öne eğiyor.

Cameron bıkkınlıkla başını sallıyor.

Kollarımı Cameron'a doluyorum ve o kolları iki yanında sabit dururken göğsüne gülümsüyorum.

"Sizi seviyorum, Bay Stanton." Onu hızla her yerinden öpmeye başlarken gülümsüyorum. "Ve benim için geri döndünüz ve bu bizim için bir ilerleme. Sanırım Andrew'un annesi bana tuzak kurmaya çalıştı ve ona çok kızgınım," diye devam ediyorum.

Onu öpmemem için yüzünü benden uzaklaştırıyor ve bunun için bir süre öfkeleneyeceğini biliyorum.

Önemli değil. O geri geldi.

Bizim için hâlâ umut var.

Güven kazanılır.

Ve yavaş yavaş Cameron bunu hak etti. Sanırım bizim için dönüm noktası New York'ta benim için geri dönmesiydi.

İnanılmayacak kadar öfkeliydi ama yine de geri geldi.

Kendini kaybetti ve bir hafta boyunca benimle konuşmadı.

Ama o kaldı.

Her gece bir aile olarak birlikte kalıyorduk ve benimle konuşmamasına ve bunun bir işkence olmasına rağmen yatağımdaydı ve kendimi güvende hissediyordum.

Bu on iki hafta önceydi ve küçük ailemiz artık bir rutine girdi. Cam'in Owen'a baktığı geceleri onun evinde, benim Owen'a baktığım geceleri de benim evimde geçiriyoruz. Cam hepimiz için yemek yapıyor ve espri anlayışıyla bizi gülmekten kırıp geçiriyor. Jenna ve Cameron çok iyi anlaşıyorlar ve hayat şaşırtıcı derecede güzel. Tabii ki ikimiz arasında günde en az bir kez güç mücadelesi yaşanıyor. İtiraf etmeliyim ki genellikle Cameron kazanıyor, çünkü artık onunla kavga etmekten rahatsız olamıyorum.

İşlerin bu hale gelmesi çok komik. Küçük şeylere takılmayı bıraktım.

Amber ve stajyer grubumuzla birlikte hastane kafeteryasındaki masada oturuyorum.

Cameron gelip Dr. Jameson'la birlikte yanıma oturdu. Elimi tutuyor ve kendi kişisel selamlamasıyla nazikçe sıkıyor. Artık herkes bizi biliyor. Cameron durumu açıklamak için hastane yönetim kuruluna gitti ve onlar da izin verip kuralları esnetti.

Cameron'ın tüm stajyerlere gönderdiği, çıktığımızı, bir geçmişimiz olduğunu ve bir çocuk paylaştığımızı belirten bir e-posta almak garip geldi.

Onlara söyleyen kişi olmak istiyordu. Dürüst ve açık sözlü olmanın en iyisi olduğunu düşündü. Bunu başka bir yerden ucuz bir dedikodu olarak duymalarını istemiyordu.

Amber'ın yazıyı okuduğunda verdiği tepkiyi izlemek çok komikti. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve koluna sert bir yumruk attı. Çürük bile vardı. Şu anda güvenlik görevlisi ve onların iki şişme yatak partneriyle tam bir sapkın ilişki içinde. Birine sadık kalırken üç kişiyle yatıyor. Güzel bir düzen ve onlar için işe yarıyor.

Cam'i başka biriyle ya da başka bir şeyle seks yaparken ve orgazm olurken izleyebileceğimi hiç sanmıyorum.

Nabızları atmasaydı bile yine de kıskanırdım.

Telefon numarasını bile değiştirdi, böylece geçmişteki güzellikleri artık onunla iletişime geçemeyecek. Ondan bunu hiç istemedim, o sadece yaptı.

Cameron beni her Cuma akşamı bir randevuya götürüyor. Sadece çocuğunun annesi olmadan da birileriyle çıkmak ve birbirimizi tanımak istediğimi söylediğimi hatırladı ve bana istediğimi vermek için elinden geleni yaptı.

Cuma geceleri cennettir ve onu tamamen kendime alırım. Seksi giyiniyorum ve kokteyller içiyoruz, şık restoranlara gidiyoruz, dans ediyoruz, gülüyoruz ve tabii ki masanın üzerinde bayılıyorum. Alaycı bir üslupla dillere girip çıkıyoruz ve birbirimizin beyin gücüne meydan okuyoruz.

Ben hala beynimin üstün olduğunu düşünüyorum ve o hala aynı fikirde değil.

Bazen Tash, Josh ve Adrian da geliyor ama Cam sadece ikimizin olmasını seviyor.

Benimle geçirdiği yalnız zamanı çok kısıtlı olduğu için korumacı davranıyor ve ben de onu bu yüzden daha çok seviyorum.

Cumartesi sabahları hep acı çekiyorum çünkü sonuçlarına katlanmadan onun gibi iemiyorum. O ve Owen mahallede kaykay yapıyor ve sabah gazeteleriyle dönmeden önce uyumama izin veriyorlar.

Hayat güzel. Çok iyi. Rüya gibi iyi.

Hala her gün ona, güzel bir baba olan bu güzel adama baktığımda kendimi imdikliyorum. Beni sevdiğine inanamıyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Masadakiler teker teker kalkıp görevlerinin başına dönüyor ve Cam geride kalıyor. Her zaman yaptığı gibi beni iki dakika yalnız istiyor.

Kahvesini yudumluyor ve masanın karşısında Cheshire kedisi gibi gülümsüyor.

"Neye sırtıyorsun, Stanton?" Ayağımla takım elbise pantolonunun içinden kaval kemiğine hafifçe vururken gülümsüyorum.

Seksi gözleri benimkileri tutuyor. "Sadece bu gece sevişmek için sabırsızlandığım ateşli bir piliç."

Kahvemi yudumlarken homurdanıyorum. "Kemik mi?" Kaşlarımı kaldırarak konuşuyorum. "Gerçekten mi?

Az önce kemik mi dedin?"

Sinsi bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Lisedeki sevişmelerin beklemek zorunda. Bu gece acilde çalışacağım, unuttun mu?" Hastane politikası, tüm stajyerlerin acil serviste asgari bir saat çalışmasını öngörüyor. Tecrübe kazanmamıza ve hastanenin personel ihtiyaına yardımcı oluyor. Bu gece için görevlendirildim.

Kaşlarını çatıyor ve sonra gözlerini deviriyor. "Evet, doğru." Kahvesini yudumlar. "Kahvaltıdan önce sevişmek o zaman."

Ben genişçe gülümsüyorum ve onun yüzü de benimkini yansıtıyor. "Romantizm skorunu üçte tutmaya gerçekten niyetlisin, değil mi?" Cevap veriyorum.

Arsızca kıkırdıyor. "Normal olsaydım benden hoşlanmazdın."

Dili alt dudağını yalamak için dışarı çıkarken gözlerim onun seksi ağzına kayıyor.

"Muhtemelen hayır," diye fısıldıyorum. "En çok senin içindeki yaramazlığı seviyorum." Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Ashley Tucker, benim bütün gece sikicim," diye nefes alıyor.

Etrafımızdaki masalara göz gezdiriyorum. "Terbiyeli olun, Dr. Stanton. Korumam gereken bir itibarım var."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ben de öyle."

Elimi masanın altından kalçasına koydum. "Dinleyin, Dr. Love: Siz bana kahvaltıda nasıl kemik servisi yapacağınızı hayal etmeye devam edin, ben de işime döneyim. Sabah üçte görüşürüz."

Ayağa kalktım ve sandalyemi geri ittim. "Eve dikkatli git, Bloss."

Gülümsüyorum ve elimi omzuna koyarak kulağına eğiliyorum. "Seni seviyorum." Gülümsüyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Sevilmeyecek ne var?"

Başımı sallıyorum ve yüksek sesle gülüyor - iliklerime kadar işleyen o kaygısız, güzel kahkahası. "Güle güle Cameron." Başımı sallıyorum ve işime geri dönüyorum.

Garaj yoluna girdiğimde saat sabahın dördü.

Vardığında kapılar hemen açıldı. Güvenliğin benim eve dönmemi beklediğini biliyorum. Arabamı kilitliyorum ve parmak izimi ön kapı tarayıcısına yerleştiriyorum. Kilit açılıyor ve kapı açılıyor. Bir gün anahtar gerekmeyen bir evde kalacağım kimin aklına gelirdi ki?

Mutfağın ışığı yanıyor ve içeri girip çantamı yere atıyorum.

Tezgâhın üzerinde bir not duruyordu.

Yemeğin dolapta, ateşli şey.

Gülümseyerek çamaşırhaneye giriyorum, önlüklerimi çıkarıp doğrudan çamaşır makinesine atıyorum.

Bunu ikimiz de yapıyoruz. Bu bir alışkanlık. Hastaneden eve döner dönmez, mikroplar eve ya da Owen'ın yakınlarına yayılmadan önce önlüklerimiz hemen yıkanır. Özellikle acil servis nöbetlerinden sonra. Bornozumu giyip mutfığa dönüyorum, televizyonu açıyorum ve buzdolabını açıyorum. Tavuk satay kızartması. Nefis. Gülümsedim. Cameron benden çok daha iyi bir aşçı. Yemeğimi ısıtıyorum ve sabahın erken saatlerinde saçma sapan bir televizyon karşısında sessizce yemek yerken Facebook'ta geziniyorum. Bu kadar uzun süre meşgul olduktan sonra bu yarım saatlik sakinleşme zamanına ihtiyacım var. Hâlâ vızıldıyorum.

Sonunda odamıza çıkıyorum ve prensimi yan yatmış mışıl mışıl uyurken buluyorum. Yanına gidiyorum ve onu izlerken nazıkçe yanağından öpüyorum.

Koyu renk saçları yastığın üzerine yayılmış ve nefes aldıkça göğsü inip kalkıyor. İri dudakları yarıya kadar ayrılmış ve siyah, kalın kirpikleri uyurken dalgalanıyor.

Ona bakmak bile yüzüme bir gülümseme getiriyor. Arsızlığı ve yaramaz çocuk kişiliği benim ve Owen'ın hayatının ışığı. Onu izlerken elimi saçlarında gezdiriyorum ve çok ihtiyacım olan sıcak bir düşün ardından arkasındaki yatağa tırmanıp sırtına sarılıyorum.

"Hey, Bloss," diye fısıldıyor uykulu bir şekilde kolumu kendine doğru çekerken.

Sırtından öpüyorum. Yanağımı tenine sürterken "Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyorum. Hiçbir yer benim için onun kadar evim değil.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor usulca, gözleri hâlâ kapalı.

"Evet." Tekrar sırtını öpüyorum. "Bu gece kolay bir vardiyaydı."

Acil serviste çalışmam konusunda endişeleniyor. İlk birkaç vardiyasında her seferinde biri ölüyor gibiydi ve sanırım bu onu ömür boyu travmatize etti.

Tam uykuya dalıyordum ki, minik ayak sesleri odaya girip Cameron'ın yattığı tarafa doğru ilerledi.

"Baba," diyor Owen usulca.

Cameron tek kelime etmeden örtüleri geri çeker ve Owen sürünerek içeri girer. Cam başının üstünü öpüyor. "İyi geceler, dostum. Şimdi uyu," diye fısıldar uykulu bir şekilde.

Gülümsüyorum. Owen artık neredeyse her zaman Cameron'ın yattığı tarafa gidiyor çünkü büyük yumuşak Cam'in onu içeri alacağını biliyor. En

azından ben onu kendi yatağına geri götürmeye *çalışıyorum*. Artık bunu her gece yapmıyor, muhtemelen yedi gecenin üçünde yapıyor. Her zaman bu saatlerde oluyor ve bana değil Cam'e gidiyor.

Karanlıkta kolumu Cam'e dolayarak uzanıyor, iki erkeğimin uyurken çıkardıkları derin nefes seslerini dinliyor ve göklere her gün şükrediyorum. Sonunda eve geldim.

"Kapıyı kapat bebeğim." Owen'ın arabanın arka koltuğuna tırmanışını izliyorum. Dün gece geç saatlere kadar çalıştıktan sonra sabah izinliyim ve onu anaokuluna bırakacağım. Radyoda nefret ettiğim bir şarkı çaldığında arabayı yoldan çekip yola çıkıyorum. Kanalı değiştirmek için düğmeye basıyorum.

Owen heyecanla, "Benim ve babamın şarkı listesini çal," diye öneriyor. Gözlerim onu aynada bulduğunda kaşlarımı çatıyorum. "Çalma listen var mı?" "Evet, dört numara."

Dört numaralı çalma listesine gelene kadar göz gezdiriyorum ve çal tuşuna basıyorum. Seksi ritim başlıyor.

"Bu senin şarkın anne."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Babam bunun senin şarkın olduğunu söyledi."

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum. Çalan şarkı Fifty Cent'ten *Candy Shop*. O gece Escape Club'da podyumda yürüdüğüm şarkıydı. Bunu nasıl hatırlıyor ki?

Zihnim o geceye geri dönerken köşeyi dönüyorum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor ve Cameron'ın şarkıyı çalma listesine yüklediğini görüyorum.

O adamı seviyorum.

"Evet, babam bunun senin şarkın olduğunu söyledi çünkü lolipop emmekte çok iyiymişsin," diye devam ediyor Owen.

Gözlerim şişti.

Cameron. Ne oluyor lan?

Elimde olmadan, geniş bir gülümsemeye kapılıyorum. Bana ara sıra Baş Hanım diyor ama çocuğumuza lolipop bilgisi vermek çok ileri gitmek olur.

Başımı sallıyorum ve kıkırdamaya başlıyorum, sonra kahkahayı patlatıyorum. Bu adam beni öldürüyor.

Beyninde neler olup bittiğini asla bilemeyeceğim.

Arabayla giderken seksi sözleri dinliyoruz ve aklıma bir fikir geliyor.
Sizi şekerçi dükkanına götüreceğim, tamam mı, Dr. Stanton.
Ellerimde pamuk şeker olacaksın.

Cuma gecesi.

Cameron sözleri yüksek sesle söylerken beni dans pistinde döndürüyor.

Bir kokteyl barındayız ve en sevdiğimiz restoranda Cuma gecesi akşam yemeği randevumuzdan sonra buraya geldik.

Ben onu izlerken gülümsüyorum, o ise daha fazla güç vermek için şarkı söylerken kaşlarını çatıyor.

Beni tekrar döndürdüğünde gülüyorum ve parmaklarımı iki günlük büyümesinde gezdirip ona hayranlıkla bakıyorum.

Bana gülümsüyor ve usulca öpüyor. "Neye bakıyorsun, Tucker?"

Başımı salladım. "Duyduğum en kötü şarkıcı."

"En kötü şarkıcı mı?" Yüzünü buruşturuyor. "Ben en iyi dansçıyım."

Beni döndürdü ve dans eden başka bir çiftin içine uçtum,

Ben vurdukça yana doğru sendeliyorlar.

"Aman Tanrım, ben... ben çok üzgünüm," diye kekeliyor Cameron.

Adam gözlerini Cameron'a diker ve dans etmeye devam etmek için partnerine döner.

Cam beni kendine çekiyor ve göğsüne yaslanıp kıkırdıyorum. "Ne zaman dans etsek beni birinin içine uçuruyorsun," diye fısıldıyorum.

Beni kendine yakın tutuyor ve bana seksi bir şekilde bakıyor. "Yolumdan çekilmeliler, ben burada ölümcül bir silahım." Beni öpüyor.

"À plus d'un titre," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Tercüme: Birden fazla şekilde.

Gözleri kararıyor. "Allons à la maison, ma belle bombe Bloss."

Tercümesi. Hadi eve gidelim, benim güzel Bloss bombam.

Müzik eşliğinde sallanmaya devam ederken gülümsüyorum. Birkaç dans daha ettikten sonra beni dans pistinden alıp asansörlere doğru sürüklüyor.

Zil çalıyor ve o sırtırken gözlerim ona kayıyor. Olamaz.

"Bilirsiniz, küçük şeyler küçük zihinleri eğlendirir," diye fısıldıyorum.

Kapılar açılır ve asansörde üç kişi olduğu görülür. Alaycı bir şekilde kaşını kaldırır.

"Bilemem. Benim de yok." Elimi tutup asansöre doğru yürüyor ve arka tarafta yerimizi alıyoruz.

Bir an için bana baktı. "Biliyor musun, bunu gerçekten yapmamalıyız. Sonuçta sen benim çocuklarımın dadısısın," diye herkesin duyabileceği şekilde anons ediyor. Asansördeki diğer insanlar dinlemiyormuş gibi yaparak başlarını öne eğiyorlar.

Sırıyorum. Her seferinde. Asansöre her bindiğimizde.

"İstediğim maaş zammını bana vermeliydi," diye cevap veriyorum.

Gözleri benimkileri tutarken muziplikle dans ediyor.

"O zaman ödemelerimi kendi ellerimle yapmak zorunda kalmazdım," diye ekliyorum ellerimi kalçalarımın götürürken. "Yine de karının uzakta olmasına bayılıyorum. Onun elbisesinin içinde iyi görünüyor muyum?"

Arkamdaki bir kadın nefes nefese kaldı.

Gözleri vücudumda gezinirken seksi bir şekilde gülümsüyor. "Elbisesinin içinde iyi görünüyorsun, ama kocasının altında görüneceğin kadar iyi değilsin" diye karanlık bir şekilde cevap veriyor

Gülmemek için başımı eğiyorum ve o da elimi sıkıyor.

on

un. "Tiksindim," diye fısıldıyor arkamızdaki kadın kocasına.

"İğrenç olacak, tamam mı?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"İğrenç derecede kirli."

Elini tekrar sıktım. Aman Tanrım... Sırada ne var? Bu boku nereden buluyor?

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağılıyor kadın kapı açılıp beni dışarı çekerken. İkimiz de kahkahalara boğulduk ve antrede tökezleyerek sokağa çıktık. Sonra beni köşeye doğru sürükledi ve üzerime atladı. Beni bir ara sokağın duvarına yapıştırdı, dudakları dudaklarımı yakıyor, sert ereksiyonu bana kötü şeyler vaat ediyor -tıpkı az önce asansördeki herkese söylediği gibi iğrenç şeyler.

"Bir gün asansördeki biri Facebook'a 'Bu adi herifi tanıyor musun' başlığıyla bir fotoğrafınızı koyacak."

"Ya da dadısı." Gülüyor ve dudaklarımı emmek için başını eğiyor. Dilinde bu gece belli bir keskinlik var. Çok sevdiğim o sert ruh hali içinde.

"Seninkine gitmeden önce benim evime dönebilir miyiz?" diye nefes alırken uyarılması kontrol edilemez hale gelmeye başlar.

"İyi fikir," diye mırıldanıyorum kalçalarıyla beni sertçe sıkarken.

Bu *seni gürültülü bir şekilde becermek istiyorum demek.*
Caddeye döner ve kolunu yenilenmiş bir kararlılıkla havaya kaldırır.
"Taksi!"

Yirmi dakika sonra Cameron beni evine götürüyor ve karanlıkta merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Ve tesadüfe bakın ki benim de onu bekleyen küçük bir sürprizim var. Öğleden sonra buraya geldim ve o Owen'la benim evimdeyken eşyaları hazırladım. Yiyecek bir şeyler almam gerekiyormuş gibi davrandım.

Yatak odasına girdiğimizde duvara dayalı büyük bir ayna ve önünde bir koltuk görüyoruz.

Odaya bakarken kaşlarını çatıyor. "Bu gece sizin için küçük bir sürprizim var, Dr. Stanton." Sırıtiyorum.

Onu sandalyeye götürüyorum ve aynanın önüne oturtuyorum. "Birazdan dönerim," diye fısıldıyorum şefkatli bir öpücükle.

İkinci gardıroba giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Artık eşyalarımınla doluydu ve ihtiyacım olan kıyafeti aldım. Tiffany'den kucak dansı uniformalarından birini ve kulüpten koyu renk bir peruk ödünç aldım. Onları çabucak giydim ve sonra tıpkı onun için ilk dans ettiğim geceki gibi sıcak pembe rujumu sürdüm.

Telefonumda şarkıyı buluyorum ve aynada kendime bakıp kıkırdıyorum. Böyle bir şey yapacağım kimin aklına gelirdi ki?

Cameron Stanton beni deli ediyor.

Geri dönüyorum ve önünde duruyorum. Keskin bir nefes alıyor. Kısa, deri, karamel hotpantolon, kahve, diz üstü çizmeler ve organze transparan bir üst giyiyorum. Uzun, koyu renk peruğumu da unutmamak gerek.

Tıpkı kulüpte onun için dans ettiğim iki olay gibi, sadece bu sefer yalnızız ve benden ne isterse alabilir.

Tıslayarak onaylıyor ve arkasına yaslanıp pantolonunun içindeki ereksiyonu yeniden düzenliyor. "Kahrolası evet," diye fısıldıyor.

Önünde diz çöküyorum ve telefonumdan play tuşuna basıyorum. Seksi ritim çalmaya başladı.

Gözleri açılıyor.

"Biri bana iyi lolipop emdiğimi söyledi," diye fısıldıyorum.

Yapboz parçalarını birbirine yapıştırırken gözleri büyüyor. "Owen'ın koca bir ağzı var."

Onu sandalyede agresif bir şekilde öne doğru çekip bacaklarını ayırırken kıkırdıyorum.

Ağır çekimde, gözlerim onunkileri tutarken pantolonunun fermuarını açıyorum. Beni izlerken ağzı açık kalıyor ve parmak uçlarının arkası yüzümün tozunu alıyor.

"Bu gece size nasıl hizmet edebilirim, efendim?" Sikini öperken fısıldıyorum. Onaylayarak esnetiyor.

Uzunluğunu yalıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, o çok ateşli. Bu güzel vücut tamamen benim ve bundan sonuna kadar faydalanmak niyetindeyim.

Dilimi ucunda gezdiriyorum ve gözleri beni hiç bırakmıyor, sanki bunun gerçek olduğuna inanmak için her anını izlemek zorundaymış gibi.

Dilimle onu kızdırmaya devam ediyorum, onu tamamen ağızıma almak dışında onu çıldırtmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Nefesi kesiliyor ve koltuğun üzerinden ağızıma doğru kalkıyor. Gözleri aynayla benim aramda gidip geliyor.

Bacaklarını daha da ayırıyorum ve taşaklarını avucumun içine alıyorum. Sonundan ön boşalma sızıyor.

Tanrı'nın kadınlara armağanı.

"Em beni," diye inliyor sonunda. "Em beni, Ashley."

Gözlerim onunkileri ararken sikine karşı gülümsüyorum.

"Yap beni." Şarkı tekrar tekrar başlıyor.

Gözleri zevkle parlıyor. Hükmedilmek istediğimi biliyor. Beni nasıl istiyorsa öyle almasını istiyorum.

Sikini ağızıma sokuyor ve başımın arkasından tutarak beni üzerine doğru itiyor. Hmm, tadı çok güzel.

Arkasına yaslanıp aynadan bizi seyrederken, zevkten gözleri kapanmadan önce beni üzerine itiyor. Tanrım, şimdiden yaklaştı. Hissedebiliyorum.

Elimden geldiğince sert emiyorum ve bu onun için neredeyse acı verici olmalı.

Sonunda inliyor ve başını arkaya atıyor. "Putain d'enfer, tu fais si bien, bébé." İnliyor.

Çevirisi. Lanet olsun, bunu çok iyi yapıyorsun, bebeğim.

Gözlerim kapanıyor. Fransızca edepsizce konuşmaya başlar başlamaz, ben yok oluyorum. Zihin ve beden aşırı yükleniyor.

O izlerken eli şefkatle saçlarımı okşuyor.

Ağzım sertçe emerken elimle onu okşamaya başlıyorum ve vücudu benimle buluşmak için koltuktan kalkarken zevk içinde kıvranıyor.

"Sür beni." Homurdanıyor. "Şimdi sikime bin."

Ben cevap veremeden beni kaldırdı ve şortumu yırtıp üstümü omuzlarımdan aşağı yırttı. Yüzümü aynaya çeviriyor ve beni geriye doğru çekerek bacaklarımı açıyor, sonra da tek bir hamlede beni içine alıyor.

Kıpırdamadan duruyoruz, gözlerimiz aynada birbirimize kilitlenmiş, orgazmlarımızı engellemeye çalışırken nefeslerimiz titriyor. Çaresizce bunu yapmak istediğim kulüp günlerine geri döndüm.

Elleri kalçalarımı kontrol ediyor ve beni açmak için etrafında döndürüyor.

Aynada çıplak bedenimi onun zevki için yayılmış görmek çok ateşli. Kalın sikinin vücuduma girdiğini görmek.

Buna asla doyamayacağım, altımdaki bu güzel adama doyamayacağım.

Bu güzel aleti ve beni ona ne kadar yaklaştırdığını.

Beni kaldırıp tekrar yere indiriyor ve gözlerimi kapatmaya zorluyor. "Bacaklarını aç, Bloss. Buna ihtiyacım var bebeğim."

Hırlıyor.

Önümde bu görüntü varken iki pompa bile dayanabilir miyim bilmiyorum. İki eliyle leğen kemiğimi kavırıyor ve beni kaldırıp sertçe aşağı indirmeye başlıyor. Boynumu ısırtıyor ve ben haykırıyorum.

Aynada omzumun üzerinden beni izliyor. Bu gülünç derecede ateşli.

Bizi görmek onu teşvik ediyor ve beni kuvvetle yukarı aşağı zıplatmaya başlıyor.

"Dizler yukarı." Hırlıyor.

Kahretsin, onu bu şekilde alabilir miyim bilmiyorum. Çok büyük.

"Cam..." Fısıldıyorum.

Ayak bileklerimi tutarken, "Dizlerini kaldır Ashley," diye bağırtıyor.

Dizlerimi yukarı kaldırıyorum ve içimde derin daireler çiziyor. Vücudum titriyor ve yaklaşan orgazmımı hissederek bana sertçe biniyor. Yukarı, aşağı, içeri ve dışarı, ve oh çok iyi.

Sürtünme beni parçalıyor, yakıyor - onun siki içimi dışına çıkarıyor.

Zıplıyorum ve beni derinden tutmak için omuzlarımı arkadan kavırıyor. Orgazmım vücudumu delip geçerken haykırıyorum ve o da başını geriye atıp vücudu kendi doruk noktasına ulaşırken gırtlaktan gelen bir sesle inliyor.

Beni çeviriyor ve omzumun üzerinden yumuşak ve şefkatli bir şekilde öpüyor. Ona karşı gülümsüyorum.

Anında mükemmellik.

"Umarım acı çekme havasındasındır, Bloss." Gülümsüyor.

Kıkırdıyorum ve beni kaldırıyor. Beni yatağa yatırıp daha derinlerime girdiğinde vücudu hâlâ benimkinin içindeydi.

Dudakları boynuma düşüyor. "Zor bir gece seni bekliyor."

Cameron derin düşüncelere dalmış, bulmacasını tamamlarken elimi kalçasına koyup oturuyorum. Owen ön tarafta diğer çocuklarla oynuyor.

Joshua, Adrian, Natasha, tüm çocuklar ve üç dadı ile birlikte Vegas'a giden Stanton özel uçağındayız. Jenna bile Cameron'ın ısrarı üzerine geldi; birbirlerinden gerçekten hoşlanıyorlar. Çocuklar meşgul olacaklar, bu yüzden Tash, Jenna ve ben gecelerden birinde şehre ineceğiz. Dürüst olmak gerekirse pek istekli değildim ama Tash ve Jenna beni ikna etti. Evde kalmayı tercih ederdim ama onlar kız kıza bir gece geçirmek istediler.

Jenna ve Tash, Tash'ın evimize yaptığı ziyaretler sayesinde birbirlerini tanıdılar. Sıkı arkadaş oldular.

10AK Gece Kulübü

Barda Tash ve Jenna'yı beklerken kalabalık kulübün içinde duruyorum. Güvenlik her zamanki gibi sıkı. Natasha'nın korumaları asla uzakta değil. Etrafıma bakındığımda onları duvar dibindeki yerlerinde görüyorum.

"Hey, yakışıklı. Dans etmek ister misin?" diye sorar bir adam.

Etrafa bakındım. Kahretsin, kızlar nerede? "Ah, hayır teşekkürler." Gülümsüyorum. "Sadece arkadaşlarımı bekliyorum."

"Ama çok seksi görünüyorsun." Kolumu tutuyor ve ben de onu tuttuğu yerden çekiyorum. "Hayır dedim, teşekkürler," diye çıkışıyorum.

"Senin sorunun ne?" Küçümsüyor.

"Sorun değil. Sadece dans etmek istemiyorum." Lanet olsun. Defol git, dangalak.

Cameron ortaya çıkıyor. Tanrıya şükür. Adamın yanında duruyor ve endişeli olduğumu hissederek aramıza bakıyor. "Burada bir sorun mu var?" diye sordu.

"Kimsin sen?" diye tersliyor adam.

Etrafıma bakmaya başladım. İhtiyacın olduğunda lanet güvenlik görevlileri nerede?

"Seni ilgilendirmez," diye tersliyor Cameron.

Lanet olsun. Etrafa baktım. Güvenlik mi? Merhaba? Burada sana ihtiyaç var.

"Bu ölü bok senin kocan mı?" Kaşlarını çatıyor.

Lanet olsun. "Hayır, bu benim..." Cevap vermeye başlıyorum ama Cameron'a döndüğümde onu elinde bir yüzükle diz çökmüş halde buluyorum.

Gözlerim açıldı.

"Gerçekten kocan olmak istiyorum." Bana gülümsüyor. "Bu sefer Vegas'ta işler farklı olacak."

Dünyam durdu.

Tam olarak böyle tanıştık, tam olarak aynı yerde. Tüylerim anında diken diken oldu ve romantik puanı tavan yaptı.

Cameron'ın gözleri bana bakarken şefkatle parlıyor, bekliyor ve bekliyor.

Natasha ve Jenna'ya baktığımda Joshua, Adrian ve grupla birlikte durduklarını görüyorum. Hepsi izliyor ve genişçe gülümsüyorlar. Natasha ve Jenna oldukları yerde bir aşağı bir yukarı zıplıyorlar. Bunu çok iyi biliyorlardı.

Bunların hepsi planlanmıştı.

Bu gerçekten oluyor mu?

"Beş yıl önce içgüdülerime güvenip seni doğruca kiliseye götürmeli ve o gece evlenmeliydim." Cameron umutla gülümsüyor.

Onu diz çökmüş halde izlerken boğazıma bir yumru oturdu. O mükemmel. Bu mükemmel.

Tanıştığımız yer.

"Benimle evlenir misin, Ashley Tucker?"

Başımı sallıyorum, gülüyorum ve sonra onu öpmek için eğiliyorum. Kalabalık etrafımızda tezahürat yapıyor. Öpüşürken yüzlerimiz birbirine çarpıyor ve gülümsememin yanaklarımı çatlatacağını düşünüyorum. Ayağa kalkıyor ve yüzüğü yavaşça parmağıma kaydırıyor. Mutlu gözyaşlarımdan yüzüğü zorlukla görebiliyorum.

Büyük -aslında aptalca büyük- ve ona tekrar bakmadan önce bakmak için elimi uzatıyorum.

"Bana cevap vermedin," diye fısıldıyor kollarını bana sararken. Beni usulca öpmeye başladığında dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Yüksek sesle söyle," diye sessizce yalvarıyor.

"Evet, seninle evlenirim." Gülüyorum. "Sen umabileceğim en iyi sahte kocasın."

SON

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım,
Geleceğe iki sayfalık bir bakışla bu hikayenin hakkını veremezdim... o
yüzden okumaya devam edin
önümüzdeki beş yıl içinde

Dr. Stantons

Sonsöz

DR STANTONS EPILOG BÖLÜM 1

Cameron - İki hafta önce

Ashley masada karşımda otururken kokteyl bardağına gülümsüyor ve ben eridiğimi hissediyorum.

Bu kadın benim ölümüm olacak. Her gün ona ne kadar uzun süre bakarsam bakayım, asla yeterli olmuyor.

"Tatlı yiyecek miyiz?" diye soruyor menüyü açarken. "Sen benim tatlımsın," diye cevap veriyorum onu izlerken.

Tekliflere göz atarken gülümsüyor ve seksi bir kaşını kaldırıyor.

Cuma gecesi randevu gecesi ve o tamamen benim. Uzun bir hafta oldu. Sağ günü ameliyatta bir hastamı kaybettim ve her zaman olduğu gibi Ash parçalarımı toplamak için oradaydı.

Onsuz ne yapardım bilmiyorum. O ve Owen hayatıma girmeden önce nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum bile.

Yalnızlık çekmiş olmalıyım, çünkü artık onlar benim tüm dünyam.

"Hmm, bu benim. Karamela soslu yapışkan hurmalı puding."

Gülümsüyor.

"Yapışkan hurmalı puding kulağa gerçekten çok hoş geliyor," diye cevap veriyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve sırıtıyor.

"Eve gidip yapışkan hurmalı puding yiyelim mi?" Fısıldıyorum.

İçkisini yudumluyor ve bardağa karşı sırıtıyor. "Seninkini alabilir miyim?"

Kıkırdıyorum. "Kesinlikle hayır."

Arsız gülümsemesini bastırmak için alt dudağını ısırıyor ve menüyü yeniden açıyor. "Benim yapışkan randevum menüde yok Cameron." Ayağımı incik kemiğine sürtüyorum. "Ben öyle olmadığını söyleyene kadar."

Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki kimya titreşiyor. Gülümsüyor ve tekrar menüye bakıyor. "Oh, bu kulağa hoş geliyor." Okurken işaret ediyor. "Kremalı ricotta ve lezzetli limon loru, zengin cannoli hamurunun üzerinde çiseleyen krema ile."

"Hmm, evet." Kaşlarımı çattım. "O benim." Gülümsüyorum. "Çiseleyen kremayı yalamaya bayılırım."

Ashley menüsünün üzerinden sırtıyor. "Çünkü sen bir hayvansın." Şarap kadehimi elime alıyorum ve ona göz kırparak gülümsüyorum.

Seksi bir şekilde gülümsüyor ve kadehini bana doğru kaldırıyor.

"Bien que rien ne goûte aussi bien que votre crème."

Gülümsüyorum. *Çevirisi: Hiçbir şeyin tadı senin kreman kadar güzel olmasa da.* "I've en a eu pour toi ici, bébé," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Tercümesi: Burada senin için biraz var, bebeğim.

Sikim karıncalanmaya başladı. Benimle edepsizce konuşmasına dayanamıyorum.

Başladığı anda her şey biter. "Hadi eve gidelim."

"Yapmayalım." Masanın üzerinden elimi avuçlarının içine alıp öperken gülümsüyor. "Seni haftada bir gece kendime alıyorum ve her zaman seks yapmak için eve koşuyoruz çünkü birbirimize doyamıyoruz."

Sırtıyorum. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Parmağımı ağzına götürüp emiyor ve ben onu izlerken neredeyse olduğum yerde kıvranıyorum. Sikim güm güm atmaya başladı. Parmağımı tekrar emiyor ve gözleri zevkle kapanıyor. "Ne kadar sevildiğini biliyor musun Cameron?"

Boğazımda bir yumru oluşuyor, bunu söylediği için değil, doğru olduğunu bildiğim için.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve elimi öpüp masaya geri koyduktan sonra kendi elinde tutuyor.

Eve

t.

Ben

de.

Menüyü tekrar incelemesini izlerken kaşlarımı çatıyorum ve daha

**nce hiç hissetmediğim tuhaf bir duygu kaplıyor içimi.
Bana "evet" dediğini duymak istiyorum.**

Sis dağılınca kaşlarını çatıyorum ve zihnim birden berraklaşıyor.
Neyi bekliyorum ben?
Aradığım kişi o. O olduğunu biliyorum.
Menüsünden başını kaldırıp seksi bir şekilde gülümsüyor. "Neyin var?" diye soruyor.
Şarabımı yudumluyorum. "Bir sorun olduğunu düşündüren nedir?" Cevap veriyorum.
"Sinek yutmuş gibi görünüyorsun."
Başımı arkaya atıp gülüyorum. Keşke ne düşündüğümü bilseydi.
"Böcek yutmayı bırakıp o koca ağzını masanın altında kullansan daha iyi olur," diye mırıldanıyor okumaya devam ederken. "Gerçekten yapman gereken şey bu."
Kendimi masanın altında ona oral seks yaparken hayal ediyorum ve sikime biraz yer açmak için sandalyemde yer değiştiriyorum. "Acele et ve tatlıyı sipariş et. Yaklaşık on beş dakika içinde alt kattaki otoparkta sikileceksin."
Karanlık bir şekilde gülümsüyor ve dudaklarını yalıyor. "On olsun."

Asansöre giriyoruz ve ön tarafa dönüyoruz. Arkamızda üç kadın ve orta yaşlı bir çift var.

Ashley bana bakıyor ve ben de sırtıyorum.

Oyun başlasın.

"Kocanız bu gece kaçta evde olacak?" Herkes duyabilsin diye yüksek sesle sordum.

"Bilmiyorum, o senin baban. Sen ona sor," diye cevap veriyor. Önündeki kapılara bakarken çenesini meydan okurcasına eğiyor.

Yüzümü asmamaya çalışırken gözlerimi öne çeviriyorum. "İsterdim, ama karısının içinde taşaklarına kadar olacağım."

Gülmemek için umutsuzca çabalarken başını öne eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor arkamızdaki kızlardan biri. arkadaşına dirsek atıyor.

"Dinle." Bana doğru baktı. "Kardeşine bizden bahsedemezsin. Seni de becerdiğimi öğrenirse hiç hoş olmaz."

Başımı eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ne sürtük ama," diye fısıldıyor kız arkadaşına.

Kızla yüzleşmek için döndüm. "Babamın karısı, ağabeyimin metresi ve benim ateşli küçük sikiş arkadaşım hakkında böyle konuşmasan olur mu?"

Üç kızın gözleri dehşet içinde açılıyor ve Ashley elini ağzına götürüp kahkahayı basıyor. Bu bulaşıcı bir şey ve kendimi tutamayarak ben de gülüyorum. Kapılar tam zamanında açıldı ve elini tutup onu otoparka doğru çektim.

Arabamızın park edildiği arka köşeye doğru yürümeye başladık. "Bu kötü bir taneydi." Gülüyor. "Baban ve kardeşin." Başını sallıyor. "Böyle şeyleri nereden buluyorsun?"

"Babayı sen başlattın." Kızını tutarken gülüyorum. "Kardeşim ek bir bonus oldu."

Anahtar kilidine bastım ve Aston Martin'imın ışıkları yandı. Ash yolcu tarafına gidiyor ve ben de onu takip edip hızla arabama yaşıyorum.

Öpüşüyoruz ve elleri boynuma ve saçlarıma doğru yükseliyor. Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve Tanrım, bu kadın beni deli ediyor. Takım elbise pantolonumun fermuarını açıyorum ve bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Seni arabamda becermek konusunda şaka yapmıyordum," diye homurdanıyorum.

Gözleri genişler ve otoparkın etrafına bakar. Yarı karanlıktır ve etrafta kimse yoktur.

"Burada mı?" diye fısıldıyor.

"Buraya." Yolcu tarafına geçtim ve koltuğu gidebildiği kadar geriye ittim.

Ashley suçlulukla otoparkın etrafına bakıyor. "Şimdi sikimin üstüne çık," diye homurdanıyorum.

Elbisesini biraz yukarı sıyrırken kıkırdıyor. "Krema yalayan bir sapıksınız, Dr. Stanton," diye fısıldıyor üstümde kucak pozisyonuna geçerken ve kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor.

Külotunu yana çekiyorum ve parmaklarımı etinde gezdiriyorum.

Sıcaktan yanıyor ve sırılsıklam. "Evet," diye tışlıyorum. Hmm. "Siktir, iyi hissediyorsun." Sikimi dudaklarının arasından ileri geri kaydırıyorum ve sert bir darbeye onu üzerime çekiyorum.

Ağızı mükemmel bir 'O' şekline giriyor ve gözlerini kapatıyor. İki eliyle arkamdaki baş dayanağını tutuyor.

Bu küçük alanda büyütülmüş... onun hissi. Ona karşı hissettiklerim.

Ağzlarımız umutsuz bir ihtiyaç içinde birbirine çarpıyor. "Bacaklarını yukarı kaldır," diye itiyorum.

Biraz debeleniyor. "Lanet vites kolu yoluma çıkıyor." Dizine sertçe vuruyor. "Ah!" diye bağıyor. "Eğer babanın ve kardeşinin arkasından beni becereceksen, en azından bir panelvan alabilir misin?"

Yüksek sesle gülüyorum ve kalça kemiklerini tutuyorum. "Bitti." Onu kaldırıp tekrar üzerime yatırıyorum.

"Sen çok kötü bir adamsın Cameron Stanton," diye üstümden nefes alıyor.

"Ve sen de mükemmel bir üvey annesin."

Çarşamba öğleden sonra ve ben Joshua ve Adrian'ın ofisine yeni varıyorum.

Haberlerim var ve öğleden sonrayı bana ayırmalarını istedim.

"Selam." Joshua'nın ofisine girerken gülümsedim.

Murph kanepede dizüstü bilgisayarının başındadır ve etrafına kağıtlar saçılmıştır; Joshua ise elinde bir golf sopasıyla pencerenin yanında durmuş, golf topunu küçük sahte bir deliğe sokmaktadır.

Joshua'ya "Sıkı çalışıyorsun, görüyorum," diye mırıldanıyorum. Selamlamak için Murph'ün eline vuruyorum.

Joshua dikkati dağılmış bir şekilde, "Siktir git, ben böyle düşünüyorum," diye cevap verir. Golf topuna yavaşça vurur ve top deliği bir mil farkla ıskalar.

"Sen gördüğüm en kötü golfçüsün," dedim ona.

"Biliyorum, değil mi?" Murph gözlerini deviriyor.

Joshua, "Daha iyisini yaptığını görmek isterim," diye yanıtlıyor.

"İsterdim ama çalışmakla çok meşgulüm," diyor Adrian, soğukkanlılıkla. "Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyorum.

"Evet." Joshua kaşlarını çatıyor. "Yine ne yapıyoruz?"

Bunu yüksek sesle söylemek için kendimi hazırlarken derin bir nefes alıyorum. "Ashley'e nişan yüzüğü alıyoruz."

Adrian'ın gözleri heyecanla açılır. "Aman Tanrım!" diye çığlık atarak koltuktan atlıyor. Joshua yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve elimi sıkmadan önce sırtıma sert bir tokat atıyor. "Tebrikler, dostum." Gülüyor.

"Bu çok erken." Adrian beni kucağına çekerken gülümsüyor. "Henüz evet demedi."

Sinirlerim midemde dans ederken gözlerim açılıyor. "Evet diyecek, değil mi?" Dehşet içinde kaşlarımı çatıyorum. Hayır diyebileceği düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemiştir.

Joshua cüzdanını ve anahtarlarını alırken "Onun yerinde olsam yapmazdım," diye şaka yapıyor. "Ömür boyu seninle sıkışıp kaldığını düşünsene."

Penceredeki yansımamda saçlarımı düzeltirken "İkiniz de öylesiniz," diye cevap veriyorum.

Gözlerimi deviriyor. "Biliyorum. Bizi her gün kızdırıyorsun."

Adrian güler ve ellerini yüzüne götürür. "Aman Tanrım, hangi yüzüğü alıyoruz?"

Omuz silkiyorum.

"Peki, hangi şekli seviyor?"

Tekrar omuz silkdim. "Bilmiyorum. Şekiller var mı?"

"Peki, ne tür bir elmas alıyoruz?" Kaşlarını çatıyor, tedirgin.

"Bilmiyorum, değil mi? Orada ne var?"

Joshua gözlerini kapatır ve burun kemiğini sıkar. "Murph'e kredi kartını ver, sen ve ben öğleden sonra bara gidelim. Bunun cehennem gibi olacağını hissediyorum."

"Cezbedici." Sırıtiyorum. "Hayır, bunu doğru yapıyorum. Ve soruyu benim sormam için bir yol bulmalıyız."

Adrian düşünürken gözlerini kısar. "Evet, kesinlikle mükemmel olmalı."

"Bana saatlerce dizdirdiğin o lanet ışıkları hatırlıyor musun Stan?" Gitmemiz için kapıyı açarken sordum.

Gülümsüyor. "İşe yaradılar." Kapıdan çıkıyoruz.

Adrian kuru bir sesle, "Evet, Natasha'nın evet demesinin tek nedeni peri ışıkları," diye mırıldandı. "Siz ikiniz çok aptalsınız."

Joshua kapıda bekleyen iki korumaya "Öğleden sonra alışverişe çıkıyoruz," diyor. "Bugün arabalar bizi belli bir mesafeden takip etsin lütfen."

"Elbette efendim," diye yanıtlıyor koruma, aşağıdaki diğer korumalarla telefonda konuşurken.

"Ben kullanacağım," diyorum ve dışarı çıkıp asansöre biniyoruz.

"Audi'yi mi getirdin?" Adrian şaşkınlıkla soruyor.

"Evet."

"Ama... senin Owen'ın yok."

Mutlu bir şekilde omuz silkiyorum. "Ben artık bir aile babasıyım. Artık gösterişli bir araba kullanmama gerek yok."

Joshua sırtıyor. "Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?"

Dört saat içinde yüzüncü kuyumcuya giriyoruz ve derin bir nefes alıyorum. Murph ve Joshua dolaplara bakarken ben de elimde üç hediye çantasıyla etrafta dolaşıyorum.

Ash'e henüz bir nişan yüzüğü bulamadım ama ona bir çift elmas küpe, elmas 'O' kolyeli bir bilezik ve Jenna'ya da Owen'a çok iyi baktığı için bir kolye aldım.

Daha önce hiç bir kıza mücevher almamıştım. Dürüst olmak gerekirse biraz eğlenceli. "Bak, konsantre olur musun?" Joshua tersledi. "Bu

Bugün baktığımız son dükkan. Eve gitmek istiyorum. Bu saçmalıktan bıktım artık."

"Hmm..." Etrafıma bakarken mırıldanıyorum.

"Sadece beğendiğiniz tarzı bulun ve sonra bir tane yaptıralım. Bence en iyi fikir bu" diye öneriyor Joshua.

"Peki ya bu?" Adrian kare kesimli bir elmas yüzüğü işaret ediyor.

"Evet." Düşünürken dudaklarımı büzüyorum. "Yuvarlak olanları seviyorum." Adrian gözlerini kısıyor. "Ashley pembe altın takıyor, değil mi?" "Bilmiyorum, farklı bir renk gibi."

Joshua cam dolabın içinden bakarken "Evet, pembe altın takıyor," diye yanıtlıyor. "Saati de pembe altın."

"Pembe altını nereden biliyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Çünkü Natasha'nın yüzüğünü bulmadan önce yıllarca aradım ve şimdi her şey hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum."

Adrian gözlerini devirir. "Golf topunun deliğe nasıl sokulacağı hariç."

Joshua'nın gözleri Adrian'a kayar. "Golf toplarını akıllı kıçların ağzına boğulana kadar nasıl sokacağımı biliyorum," diyor kuru bir sesle.

"Bu hoşuna giderdi. Ağzına aldığı ilk top olmayacağına eminim," diye mırıldanıyorum, dikkatim dağılmış bir halde.

Adrian sırtıyor.

Hepimiz dolapları incelemeye devam ediyoruz.

"Ona nerede sormalıyım?" Yüksek sesle düşünüyorum.

Adrian ellerini havaya kaldırdı, hareketliydi. "Öyle romantik bir şey olsun ki ayakları yerden kesilsin."

"Hmm."

"Kamala'ya gidebilirsin," diye öneriyor Joshua. Yaltaklanıyorum. "Hayır, orası senin yerin."

Adrian camdan bakıyor. "Neden onu egzotik bir yere uçurmuyorsun?"

Dudağımı kıvırıyorum. "Duygusal bir şey istiyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Sadece onun alacağı bir şey."

"Eyfel Kulesi mi?" Joshua kaşlarını kaldırır. "Siz ikiniz birbirinizle sürekli Fransızca konuşuyorsunuz, tam bir otuzbirci gibi."

Gülümsüyorum. "Bu harika olabilir."

"Peki ya New York'ta kütüphanede ona gazete ilanını gösterdiğin yer?" Adrian gülümser.

"Bu iyiydi."

"Neden gazeteye bir ilan vermiyorsun?" Joshua omuz silkti.

Düşünürken ellerimi ceplerime sokuyorum. New York bana o gece eve gelmediği zamanı hatırlatıyor.

New York artık benim için sonsuza dek mahvoldu. Bu korkunç anıyı hatırlayınca midemin bulandığını hissediyorum.

"Siktir et bunu. Hadi bara gidelim." Joshua iç çeker.

Adrian, "Biraz araştırma yapıp geri döneceğiz," diye ekliyor.

Başımı salladım. "Evet, bu noktada sakız makinesinden bir yüzük alıyor olabilir. Bu boktan nefret ediyorum."

Günlerden Salı ve ben işten eve dönerken Owen'ı anaokulundan yeni almıştım ve arabaya atladık. "Günün nasıldı, dostum?" Dikiz aynasına bakıp gülümsüyorum.

"Güzel," diye yanıtlıyor camdan dışarı bakarken ve trafiğe çıkıyoruz. "Akşam yemeği için McDonald's alabilir miyiz?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Sanırım makarna ya da onun gibi bir şey yiyeceğiz." Owen yüzünü buruşturuyor. "Ev yemeklerinden bıktım."

Trafiğe girip çıkarken sırtıyorum. "O boku pişirmek zorunda kalana kadar bekle," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Annem evde olacak mı?" diye soruyor.

"Aha." Bir seyahat acentesi gördüm ve kenara çektim. Bütün hafta sonu romantik bir evlenme teklifi için beynimi yorduktan sonra elimde hiçbir şey yoktu. Romantizm sektöründeki üç puanımı sonuna kadar hak ediyorum. "Evet, birazdan evde olur. Bu gece geç saate kadar çalışmıyor," diye cevap veriyorum.

"Bu gece boya kalemleriyle banyo yapabilir miyim?"

"Hayır. Bu şeyler çok saçma." Owen doğum günü için çok eğlenceli olması gereken banyo boya kalemleri almıştı ama tek yaptıkları üst kattaki iki banyoyu mahvetmek ve salondaki lanet halıyı lekelemek olmuştu. "O aptal şeyleri çöpe attım. Yaptıkları pisliği hatırlıyor musun?"

Pencereden dışarı bakarken gözlerini deviriyor. "Noel Baba nasıl olsa bana daha fazlasını getirecek," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Gülümsüyorum çünkü tıpkı annesi gibi küçük, alaycı bir tavrı var. Arabayı park ederken, "Buna güvenme dostum," diyorum. "Benim bir

Noel Baba'ya yardım hattı. O ve ben çok sıkı fıkıyız." İki parmağımı birleştirip görmesi için havaya kaldırıyorum.

Arabadan iniyoruz ve seyahat acentesine girerken onun elini tutuyorum. Kapının üzerinde bir zil var ve geldiğimizi haber vermek için çalıyor.

"Evet. Merhaba." Kız arka odadan gelirken gülümsüyor.

"Merhaba." Ben de gülümsüyorum. Kahretsin. Motor ağzına bakıyorum, kim bakıyor

dikkatle bize bakıyordu. Bunu çok iyi düşünemedim, değil mi? "Noel zamanı tatile gitmek için bir yer arıyorum," diye yalan söyledim.

"Tabii. Çocuk dostu bir yer mi?" Gülümsüyor.

Owen ona sırtıyor ve kollarını heyecanla sallıyor.

Hmm, lanet olsun. "Evet, çocuk dostu," diye

onayhyorum.

"Disneyland her zaman harikadır. Hiç g i t t i n mi?" Owen'a gülümsüyor.

Gözleri parlıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Gidebilir miyiz baba? Yapabilir miyiz?"

"Hmm... Sorun olmazsa birkaç broşür alacağım."

"Tamam, tabii, broşürleri neresi için istiyorsun?"

Owen'a bakarken gözlerimi kısıyorum. "Bir yerde..." Duraklıyorum.

Bilerek gülümsüyor. "Ön taraftaki küremizi gördün mü?" diye soruyor Owen'a.

"Oh." Hemen kürenin yanına gider ve ona dikkatle bakmaya başlar.

"Hiç çocuk dostu olsun istemiyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor.

"Kesinlikle hayır," diye fısıldıyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Romantik bir evlenme teklifi yeri."

Genişçe gülümsüyor ve elini göğsüne koyuyor.

Ona boş boş bakıyorum. *Sana sormuyorum.* "Herhangi bir önerin var mı?"

"Bende bir sürü var. Bana e-posta adresinizi verin, yarın size gideceğiniz yerlerin bir listesini göndereyim."

"Harika." Cüzdanımı çıkardım ve tam bir kartvizit çıkarıyordum ki büyük bir gürültü ve patlama duydum ve dehşet içinde başımı kaldırdım. "Owen!" Seslendim.

Kıpırdamadan duruyor,
gözleri kocaman. Lanet
olsun.

Owen küreyi öyle bir döndürdü ki, küre yerinden çıktı ve pencereye doğru uçarak yüzlerce parçaya ayrıldı.

Küçük yüzü düşüyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Sorun yok." İçimi çektim. "Sadece bir kazaydı."

Yüzünü buruşturuyor ve utanç içinde ağlamaya başlıyor. "Çok özür dilerim," diye mırıldandım. "Küre için sana ne kadar borçluyum?"

"Değiştirilebileceğinden pek emin değilim." Korkuyla kaşlarını çattı. "Patronumundu, rahmetli eşinden bir hediyeydi."

"Oh, lanet olsun." İç çektim.

"Biliyorum," diye fısıldıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve mahcup.

Telefonum çalıyor ve Bloss ismi ekranımda beliriyor. "Bir dakika izin verir misiniz lütfen?" Aramaya cevap veriyorum. "Hey, Bloss."

"Selam, Cam. Az önce bir avukat aradı."

"Neden?" Zavallı kızın parçalanmış kürenin parçalarını toplamaya çalıştığını görmek için başımı kaldırıyorum. Burnumun kenarını sıkıyorum ve dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum. Artık seyahatimi buradan ayarlamam gerekecek.

"Beni acilen görmek istediler ve telefonuma bir mesaj bıraktılar" diyor.

"Ne hakkında?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Ne olduğunu düşünüyorsun?" Omuz silkiyorum.

"Hiçbir fikrim yok."

"Bunun açtığınız mahkeme davasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, bebeğim. Bana numarayı mesaj at, ben de onları arayıp öğreneyim."

"Oh, yapabilir misin? Hâlâ isteyim." "Evet."

"Neredesin?" Gülümsüyor.

"Owen'la birlikteyim, boku kırıyorum." İç çekiyorum.

Gülüyor, şaka yaptığımı sanıyor. Bu bir tatbikat değil. Burada gerçekten bir şeyler kırıyoruz. "Bir saat içinde görüşürüz."

"Güle güle," diye cevap veriyorum.

Zavallı kıza dünyanın değerini düşündüğü kadarını ödedikten ve zahmeti için bir seyahat ayarlamaya söz verdikten sonra eve gidiyoruz ve Owen için televizyonu açıyorum, böylece ofisime gidip avukatı arayabiliyorum. "Merhaba, Lanvin Solicitors," diye cevap veriyor resepsiyonist.

"Evet, merhaba." Gözlerimi kısıyorum. "Bugün sizden cevapsız bir arama aldım ve merak ediyordum da acaba neyle ilgili olduğunu bana bildirebilir misiniz, lütfen?"

"Bir dakika. Adı neydi?"

Kaşlarımı çatıyorum çünkü muhtemelen bana hiçbir bilgi vermeyeceğini biliyorum. "Ashley Tucker."

"Oh." Duraklıyor ve klavyesinin tıkladığını duyabiliyorum. "Ben onun kocasıyım," diye cevap verdim. Şey... umarım yakında olurum.

"Ah, evet. İşte burada. Bayan Tucker'ın ofise gelmesi gerekiyor, lütfen."

Kaşlarımı çattım. "Ne ile ilgili olduğunu sorabilir miyim?" "Bir vasiyette adı

geçiyor."

"Kimin?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Gloria Newton."

Gülümsüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Gloria... güzel Gloria. Eminim Ash'e kitap koleksiyonunu bırakmıştır.

"Bu harika. Gelecek hafta bir ara gelebilir miyiz lütfen?"

"Elbette. Pazartesi öğleden sonra?"

"Son randevunuz neydi?" diye sordum. "Beş buçuk."

"Tamam, Ashley içeride olacak o zaman. Aradığınız için teşekkür ederiz."

Telefonu kapattım ve kendi kendime gülümsedim. Ashley'nin o telefonu açmadığına sevindim.

Onun için gerçekten güzel bir sürpriz olacak.

"Yani?" Yemek masamızın üzerinden Ash'i izlerken tereddüt ediyorum. "Bizim için bir gezi rezervasyonu yaptırmayı düşünüyordum."

"Evet. Disneyland," diye heyecanla tükürüyor Owen. Ash kaşlarını kaldırıyor ve yemeye devam ediyor.

Ayağa fırlıyorum ve yan masadan bir yığın broşür alıp ona uzatıyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. "İstediğin yeri seçebilirsin."

Onlara bakar ve nefes verir. "Uzaklara gidecek zamanım yok, Cam. Gelecek yıl bir şeyler yapabiliriz." Tabagındaki son lokmayı da alıyor.

"Gelecek yıl mı?" Kaşlarımı çattım. Lanet olası bir yıl bekleyemem. "Tatile çıkmaya hakkın var, biliyorsun."

Başını iki yana sallar. "Şu anda uzaklara gitmek istemiyorum. Zaten zamanımın yarısını bir tatil köyünde geçiriyorum." Etrafımızdaki evi işaret ediyor. "Bulduğumuz yerde çok şanslıyken uzaklara gitmemize gerek yok."

"Belki bir hafta sonu yapabiliriz?"

"Cam, sınavlarım, işim, çocuğum, anaokulum ve her gün yapmam gereken milyonlarca şey var. Özür dilerim. Şu anda hiç vaktim yok. İstersen sen ve Owen Disneyland'e gidebilirsiniz." Gülümsüyor. "Sadece ikinizle baş başa vakit geçirmek güzel olurdu."

Ayağa kalkıyor ve tabakları lavaboya götürmeden önce yanağına bir öpücük konduruyor. "Yine de teşekkürler."

Kaşlarımı çatıyorum. O evden çıkmazken ben nasıl romantik bir şey düşünebilirim ki?

Puanım bire düşüyor.

Beynimi zorlarken broşürlere göz gezdiriyorum.

Belki de ona asansörde sormalıyım. En azından hayır derse bir skeçmiş gibi davranabilirim.

Esniyor. "Bir duş alacağım ve sonra kanepeye uzanıp hiçbir şey yapmayacağım," diye duyuruyor.

"Owen ve ben bulaşıkları yıkayacağız." İç çekiyorum, meşgulüm. Zavallı şey çok yorgun. Çok fazla çalışıyor. Stajyer olduğumu hatırlıyorum, cehennem gibiydi.

Merdivenlerden yukarı kayboluyor ve ben kafamı kaşıyarak broşürlere göz atıyorum.

"Gitmek istemiyor, Owie." İç çekiyorum.

"Vegas'a giderdi."

Gözlerim şaşkınlıkla ona bakıyor. "Neden Vegas'a gitsin ki?"

"Çünkü orası onun en sevdiği yer."

"Vegas neden onun en sevdiği yer?" Kaşlarımı çattım.

"Çünkü seninle orada tanıştı ve sen ona benim tohumumu verdin." Gülümsüyorum. "Öyle."

"Bir gün yeterince parası olduğunda beni oraya götüreceğini söyledi."

"Öyle mi, şimdi?"

Gülümsüyor ve sonra başını sallayarak gözlerini açıyor. "Ama kızları öperken hiç tohum vermiyorum."

Yüksek sesle güldüm. "Umarım öyle değildir, Owen Stanton. Sen dört yaşındasın!"

DR STANTONS EPILOG BÖLÜM 2

Ashley

Cam beni yavaşça öperken kalbim hızla çarpıyor ve bedenimden çıkıp üzerimden yuvarlanarak yanımdaki yatağa düşüyor.

"Hmm." Mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Günaydın, Bayan Tucker."

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. "Neden beni her sabah böyle uyandırmıyorsunuz, Dr. Stanton?"

"Oğluna sor," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Anaokulundan önce ebeveyn pornosu görmek istemediğinden eminim."

Kıkırdıyorum.

Saat sabahın 5'i ve çocuksuz bir sabahla kutsanmış durumdayız. Owen bütün gece yatağında uyudu.

"Ameliyat bugün mü?" Ben soruyorum.

Uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturuyor. "Evet, tam bir gün." Yan dönüyor ve kolunu başımın altına koyarken şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bugün neler yapıyorsun, Bloss?"

"Acil servisteyim." Bacağımlı onunkinin üzerine atarken iç çektim.

Tiksintiyle dudağını kıvrıyor. Acil serviste çalışmak için özel bir tür insan olmalısın. Cam ve ben öyle insanlar değiliz. Yani, bazı açılardan iyi. Deneyim paha biçilmez ama çok telaşlı ve vardiyanızda ne olacağını asla bilemiyorsunuz. Uyuşturucu bağımlıları, araba kazaları, bıçak yaraları, her yerde polis... genellikle korkunç bir şeyler oluyor. Acil serviste asla iyi bir şey olmaz.

"Saat kaçta bitiriyorsun?" diye soruyor.

"Yediye kadar olmaz." Göğsünden öpüyorum. "Bu akşam randevu gecesini kaçırmamızın bir sakıncası var mı? Eve döndüğümde, dışarı çıkmak yapmak isteyeceğim son şey olacak."

Alnımdan öpüyor. "Pizza, şarap ve sıcak banyo o zaman." "Seni seviyorum." Gülümsüyorum.

Sırıttırıyor ve başımı öpüyor. "Sevilmeyecek ne var?"

Ayağa kalktım ve onu yatağa doğru iterek üzerine eğildim. "Böyle karşılık vermemeliydin Cameron."

Arsızca gülümsüyor. "Çok fazla söylersem duymaktan bıcarsınız."

Dudaklarını öpüyorum ve gözlerim onu arıyor. "Bana beni sevdiğini söylemenden asla bıkmam."

Gözleri kararıyor ve aniden beni çevirerek bir kez daha üstüme çıkıyor. Kaygan bir hareketle tekrar içeri kaymayı başardı. "Sanırım bu geceki seksimi şimdi alacağım, teşekkürler." Boynumu ısırtıyor. "Bu gece yarım yamalak görünüyor."

Aletini içimde esnetirken gülüyorum.

Kapı kolu dönüyor.

"Lanet olası bacak alarmı," diye

fısıldıyor Cameron. Kıkırdıyorum.

"Bu evde ne zaman biri bacağını kaldırmaya çalışsa, bir alarm çalışıyor ve o aniden ortaya çıkıyor," diye kulağıma hırslıyor.

"Baba?" Owen sesleniyor. "Kapı kilitli." "Siktir

et," diye fısıldıyor Cameron üzerimden

yuvarlanırken.

Kıkırdıyorum ve geceliğimi üzerime geçirip kapıyı açıyorum.

"Günaydın, Owie'm."

Ellerini kalçalarına koyarak kaşlarını çatıyor. "Kapı neden kilitliydi?"

"Emin değilim. Muhtemelen yanlışlıkla kilitledim," diye mırıldandım. ve duşu aç.

Owen yatağın yanına gider. "Beni içeri al."

Cameron yatağın üstünü okşar. "Battaniyelerin üstüne uzan dostum. Altı çok sıcak."

Elimi suyun altında tutarken gülümsüyorum. Babasının o battaniyelerin altında yapış yapış, sıcak bir karmaşa olduğunu bilmiyor.

Owen battaniyelerin üzerine uzanır ve bir süre babasına sarılır. "Neden gidip gösterilerini yapmıyorsun, Owie?" Ben sesleniyorum. Cam'in Hazırlanmaya başla.

"Evet, tamam," diye karşılık veriyor Owen yataktan atlayıp aşağıya koşmadan önce.

Etrafıma bakıyorum. Lanet olsun. Burada hiç havlu yok. Koridorda yürüyüp çamaşır makinesine gidiyorum ve döndüğümde Cam duşta. Ona sırtıyorum ve elimi kalçama koyuyorum.

O suyu soğuk seviyor.

Ben suyu sıcak severim.

Seksin dahil olmadığı duşlarda ikimiz de musluk ısınısını değiştiriyoruz.

"İlk duşu sen alabilirsin," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Seksi bir şekilde göz kırıyor. "Teşekkürler, Bloss." Sabunu alır ve kendini yıkamaya başlar. "Sakıncası yoksa."

"Üç dakikanız var," diye sesleniyorum. Yatak odasına dönüyorum, yatağı topluyorum ve panjurları açıyorum. Bir dakika sonra Cam, beyaz havlumu beline sarmış halde beliriyor. Geniş göğsü ve karın kasları yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Her gün bu adamla uyandığım için çok şanslıyım. Çamaşır makinesinden bir havlu daha alıyorum ve duşa giriyorum.

Cam tıraş oluyor ve ben suyun altında dururken dikkatle onu izliyorum.

Etrafını saran beyaz kabarık havlusuyla bir film yıldızı gibi görünüyor. Konsantre olurken usturayı yavaşça yanağından aşağı kaydırıyor. Bunu yaparken onu kaç kez izlersem izleyeyim, her seferinde beni büyülüyor.

"Birkaç hafta sonra Vegas'ta bir işim var," diyor.

Elime şampuan döküyorum. "Oh, tamam."

"Benimle gelmek isteyebileceğini düşündüm," diyor usturayı cildinin üzerinde gezdirirken kayıtsızca.

"Ne zaman?" Ben soruyorum.

Tıraş bıçağını sıcak suyun altında duruluyor. "Emin değilim. Birkaç hafta mı?

Sanırım bir hafta sonu boyunca."

Bir yere gitme, toplanma, sosyalleşme, bavulları boşaltma gibi zahmetli işleri düşündükçe yüzümü buruşturuyorum... Ahh. Dürüst olmak gerekirse, tam zamanlı çalışmak ve anne olmak bile yeterince yorucu. "Hayır, sorun değil bebeğim. Sen git ve eğlen. Owen ve ben evde kalacağız."

Usturası yüzünden aşağı kayarken bakışları bana kayıyor ve havada duruyor. "Şey, hayır. Senin gelmeni istiyorum."

Şampuanı başımın etrafına sürüyorum. "Gelmiyorum, Cam. Ne kadarlığına gidiyorsun?"

Jileti tekrar suyun altında duruluyor. "Siz ikiniz gelmezseniz ben de gitmeyeceğim," diye tersliyor, sinirlenerek.

"Bebek gibi davranmayı bırak." Saçımı duruluyorum. "Elini tutmama ihtiyacın yok."

"Bilirsiniz, çoğu kadın erkek arkadaşları onları götürmeye çalıştığında heyecanlanır."

"Heyecanlıyım. Sadece çok meşgulüm." Cevap veriyorum.

Gözlerini deviriyor ve sessizce tıraş olmaya devam ediyor. "İşin beni sinirlendirmeye başladı," diye mırıldanıyor. "Nasıl olur da bir hafta sonu için gelemeyecek kadar yorgun olabilirsin? Bu çok saçma."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Pardon?"

Çenesi öfkeyle titriyor ve bana ters ters bakıyor.

"Bu saçmalığa başlama Cameron. Bütün gün iş yerinde peşimde koşturan üç sekreterim ve on stajyerim yok. Ben lanet olası koşuculardan biriyim! Gün ışığından gün batımına kadar durmam. Gitmek istediğim zaman giderim." Duştan çıktım ve havluyu başıma sararak yatak odasına yürüdüm. "Bana sürekli ne yapacağımı söylemeyi bırak."

Şımarık velet.

Tıraş olmaya devam ediyor ve ben de aşağı inmeden önce aceleyle giyiniyorum.

"Kahvaltıda ne istersin, Owen?" Ben

sesleniyorum. "Fruit Loops."

"Fruit Loops yemeyeceksin," diyorum ona

kararlılıkla. "Neden?" diye karşılık veriyor.

"Çünkü onlar lanet bir besin grubunda değil!" Bağırıyorum. Hay sikeyim. Bu evdeki erkekler bugün çileden çıkarıyor.

"Tanrım. Sakin ol," diye sesleniyor.

"Bana böyle söyleme!" Bağırıyorum. "Babanın söylediklerini taklit etmeyi bırak."

Bana sakin olmamı söyleyemezsin. Bu saygısızlık olur."

Yulaf ezmesini yapıyorum ve onunla birlikte masaya oturup bir fincan kahve içiyorum.

Beş dakika sonra Dr. Stanton merdivenlerden indi.

Ona Dr. Stanton diye hitap etmiyorum, çünkü McDreamy kostümünü giydiği anda aramızdaki tüm dinamik değişiyor.

Bir anda elinde oyuncak oldum.

Yanımdan geçip gidiyor, sessiz bir özür olarak elini omzuma koyuyor ve ben kendimi kahveme sırtırken buluyorum.

"Yulaf ezmesinden nefret ederim." Owen iç çeker.

"Owen. Abur cubur konusundaki bu tavrın nereden geliyor bilmiyorum ama böyle gidersen bir daha asla alamayacaksın."

Gözlerini kâseye dikeyor ve Cameron gülümsemesini gizlemek için başını eğiyor.

"Ama..." diye başlıyor.

"Owen. Annene cevap verme, şimdi kahvaltını yap," diyerek Cameron onun sözünü kesti.

Owen başını öne eğer ve sessizce yemeğini yer.

Cameron kahvesini ve sabah protein karışımını hazırladıktan sonra alınımdan öpüyor. "Benim gitmem gerek. Akşam görüşürüz, Bloss."

"Hoşça kal, bebeğim." Nefesimi üflerken iç çekiyorum. Elini tutuyorum ve dudaklarından usulca öpmek için onu geri çekiyorum. Sırıttırıyor ve bu sabahki ateşli davranışım karşısında kaşlarını kaldırıyor.

Owen'ı öpüyor. "Bu gece görüşürüz, dostum."

"Hoşça kal baba." Owen ona gülümsüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kapıdan çıkıyor. Sportif Aston Martin'inin garaj yolundan aşağı inişini ve otomatik kapıların açılış sesini duyuyorum. Sadece onun stajyeri olduğum zamanları ve iki yüz bin dolarlık arabasının ne kadar egzotik görüldüğünü hatırlıyorum. Şimdi içinde seks yapmanın gerçekten çok zor olduğu küçük, gösterişli bir şey olduğunu bildiğim için hiç etkilenmiyorum.

"Bugün yatağın ters tarafından mı kalktın anne?" Owen masumca soruyor.

Sırıttırıyorum ve parmaklarımla onun vahşi saçlarını evcilleştirmeye çalışıyorum. "Belki."

Önümdeki anjiyogram raporuna bakıyorum. Hiçbir anlam ifade etmiyor. Acil servise kalp krizi şüphesiyle getirilen otuzlu yaşlarının başında bir adamla aynı odadayım.

Korkuyor ve korkmakta da haklı.

Kalbi yapması gerekenin yakınından bile geçmiyor. "Peter, değil mi?" Sempatik bir şekilde gülümsüyorum.

Paniklemiş gibi çok hızlı başını sallıyor ve nefesini tutmakta zorlanıyor.
"Sorun yok. Sakin ol." Gülümsüyorum. "Artık emin ellerdesin."

Kan örneklerini okuyorum ve göğüs röntgenlerinin üzerinden geçiyorum.
Daha sonra elektrokardiyogram ve anjiyogramın üzerinden geçiyorum.

Sonuçları hiç mantıklı değil ve burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir uzman çağırmam gerekiyor.

"Peter, ikinci bir görüş almak için arayacağım."

Gülümsedim. O da başını sallıyor. "Bir sorun mu var?"

Kaşlarını çattı.

Gülümsüyorum ve ön kolunu okşuyorum. "Halledemeyeceğimiz bir şey değil, merak etme. Biraz uyumaya çalış. Ben yokken gelip seninle kalması için bir hemşire çağıracağım." Perdeyi geri çekiyorum. Yanımdaki yatağı hazırlayan hemşireye, "Affedersin Tammy," diyorum. "Ben üst katı ararken Peter'ın yanında kalacak birine ihtiyacım var, lütfen."

"Elbette." Gülümsüyor, içeri giriyor ve Peter'ın elini kendi elinin içine alıyor. "Eminim ilginç bir gün geçiriyorsundur." Gülümsüyor.

Peter nefesini toplamaya çalışırken öksürür ve başını sallar.

Hızlı adımlarla telefona gittim ve kardiyoloji bölümünü aradım. "Alo? Ben acil servisten Dr. Tucker. Buraya bir kardiyolog gelebilir mi lütfen?"

"Elbette. Neredesin?"

"E26'da."

"Tamam, teşekkür ederim. Jameson'ı göndereceğim."

Telefonu kapattı. "Teşekkür ederim," diyorum minnetle.

Peter'ın odasına geri döndüğümde panik atak geçirdiğini gördüm.

"Peter. Benim için rahatlamayı istiyorum," diyorum hemşire oksijen tüpü takarken.

maske takmış. Nefes almaya çalışırken ağır ağır soluyor.

Kahretsin... Acele et, Jameson.

Seb acil servisten içeri giriyor ve ben perdeden dışarı fırlıyorum. "Seb." Döndü. "Oh, hey, Ash."

"Bana biraz yardım edebilir misin lütfen?" *Çıldırarak üzereyim, yardım edin dercesine* gözlerimi açıyorum. Bilinçli bir şekilde başını sallıyor ve beni odaya kadar takip ediyor.

"Bu Peter," diye tanıştırıyorum onları. "Peter iş yerinde fenalaştıktan sonra ambulansla getirildi."

"Merhaba, Peter." Seb elini sıkarken gülümsüyor. Çizelgesini ve sonuçlarını Seb'e uzatıyorum ve aslında benim zaten yapmadığım bir şeyi yapamayacağını biliyorum, ama sadece yardım gelene kadar yanımda birinin olmasını istiyorum. Seb ne yaptığını biliyor ama yine de çizelgeyi inceliyor.

Sonuçları okurken kaşlarını çatıyor ve gözleri bana kayıyor.
"Jameson aşağı iniyor." Sakin davranmaya çalışarak gülümsüyorum. "Güzel," diye mırıldandı, dikkati dağılmıştı.
"Mavi kod hazır mı?" "Sorun ne?" Peter korkuyla fısıldıyor.
Gülümsüyorum. "Her şey yolunda, Peter. Benim için sakın ol." İki hemşire içeri giriyor ve yaklaşan felaketi hissederek telaşlanıyor.
Mavi kod bir resüsitasyon ekibi. Onlara çoktan haber verdim. "Evet, mavi kod hazır," diye cevap veriyorum sinirlerim midemde zıplamaya başlarken.
"Şey, Peter..." Seb durumu hafifletmek için konuyu değiştirmeye çalışır.
"Dr. Tucker sizinle ilgilendiği için kendinizi çok ayrıcalıklı hissetmelisiniz."
Peter maskesine nefes verirken başını sallıyor ve ikimizin arasına bakıyor. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye fısıldıyor.
"Bir gün, Dr. Tucker aklını başına toplayıp ezik erkek arkadaşını terk ettiğinde, biz de olacağız."
Peter gülümsüyor ve ben de sırtıyıyorum.
Perde geri çekiliyor ve Cameron önümüzde duruyor. Koyu mavi ameliyat önlüklerini giymiş ve belli ki ameliyat arasında.
Gözlerim dehşetle açıldı. Az önce bunu duydu mu?
Seb'e ters ters bakıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Öyle mi?" diyor soğuk bir şekilde.
Kahretsin. Evet. Duymuş.
Mükemmel zamanlama.
Seb soluyor ve ben terlemeye başlıyorum.
"Merhaba. Benim adım Dr. Stanton." Çenesi sürekli kasılırken çizelgeyi eline alır ve okur. Sonunda gözleri Peter'a dikilir. "Bana bugün size ne olduğunu anlatın, efendim."
Peter olanları anlatır ama Cameron raporunu okumakla meşguldür. Sayfaları ileri geri çeviriyor, kan tahlillerini ve röntgenleri gözden geçiriyor.
Hepimiz nefesimizi tutmuş onun prognozunu bekliyoruz. İki hemşire de beklerken yaptıkları işi bırakıyor. Cam Peter'ın nabzını ölçüyor, kaşlarını çatıyor ve tekrar ölçüyor. Sonra gözleri hemşireye kayıyor. "Hemen kardiyak kanada naklini ayarlayın."
"Evet, Dr. Stanton."
Dosyaya tekrar bakar ve kaşlarını çatar. "Mavi kod verin lütfen."

Midem bulanıyor. Cam, Peter'ın her an kalp yetmezliğine gireceğini düşünüyor. Benim kalbim de çarpmaya başladı.

Otuz saniye içinde oda hemşirelerle dolup taşıyor ve Peter'ı özel kanada götürmek üzere iki görevli geliyor.

"Neler oluyor?" Peter fısıldıyor.

"Sorun yok, Peter. Benimle geliyorsun, böylece sana göz kulak olabilirim." Cameron sakın bir şekilde elini tutarken ona güven veriyor. "Sonuçlarınla ilgili biraz endişeliyim ama emin ellerdesin."

Peter'ın yüzü düşer.

Seb bunu kaçış planı olarak görür. Kaçmaya çalışırken "Sonra görüşürüz," diye fısıldar.

Cameron ona ters ters bakar. "O kadar hızlı değil." Homurdanıyor.

"Ofisime. Şimdi!" Gözlerim açıldı.

Cameron topuklarının üzerinde döner ve Peter'ın yatağını koridorda takip eder. Seb gözlerini büyütür ve sonra utangaç bir şekilde onu takip eder.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Kahretsin. Panik içinde etrafıma bakındım. Ne yapacağım ben?

Beş dakika boyunca, bir plan düşünmeye çalışırken odada volta attım.

Bir dosya alıp hemşire odasına gidiyorum. "Bu raporu yukarı götürmem gerekiyor," diye yalan söylüyorum.

"Elbette."

Asansörlere doğru hızlıca yürüyorum ve sonra Cameron'ın ofisine g i d e n iki mil uzunluğundaki koridora çıkıyorum.

Kapıyı çalmaya gidiyorum ama elim havada donuyor. Cameron'ın bağırdığını duyabiliyorum ama Seb'in cevap olarak ne dediğini duyamıyorum. Seb bir şey söylüyor mu ki?

Ne oluyor lan?

Başımı kapıya doğru uzattım.

"Kendimi açıkça ifade edebildim mi?" Cameron bağıyor. Seb'in "Crystal," diye cevap verdiğini duyuyorum.

Kapı telaşla açılıyor ve ben geri sığıyorum. Cameron beliriyor, soğuk gözleri gözlerimi tutuyor ve sonra sakince koridorda Peter'a doğru yürüyor.

Seb ortaya çıkıyor ve ikimiz de durup Cameron'ın köşede kayboluşunu izliyoruz.

Birbirimize bakıyoruz ve tek kelime etmeden ikimiz de işimize geri dönüyoruz.

Bu çok garipti.

Saat 17:00. ay molasındayım, telefonumda geziniyorum. Natasha'dan cevapsız bir ağrı aldım, ben de onu geri aradım.

"Hey, Ash."

"Merhaba." Gülümsüyorum. "Nasılsın? Ne var ne yok?"

"Joshua bana Vegas'a gelmek istemediğini söyledi. Neden gelmeyeyim?"

Kaşlarımı attım. "Ne... Vegas mı? Gidiyor musun?"

"Evet. Erkeklerin bekarlığa veda gecesi var ve biz de çocukları getirip kızlar için bir gece dzenleyebileceğimizi düşündük."

Kaşlarımı attım. Kahretsin... Gerçekten gitmek istemiyorum. "Evet, pek hevesli değilim." İçimi ektim. "Şu anda çok meşgulüm, Tash. Sen git ve eğlen."

"Oh." İ ekiyor. "Sensiz gitmek istemiyorum. Neden Jenna'yı da getirmiyoruz?" diye sorar. "O da bir hafta sonu kaçamağı yapabilir ve jette onun için de bir sürü yer var."

Kaşlarımı atıyorum çünkü lanet olsun, Jenna'nın gerçekten bir hafta sonu tatiline ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Çok heyecanlıydı.

"Oh, çok eğleneceğiz ve Cumartesi gecesi üçümüz dışarı çıkabiliriz. Dadılarım da gelecek, böylece çocukların hepsi iyi olacak," diye devam ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, bir düşüneyim. Gerçekten ilgilenmiyorum."

"Oh, lütfen," diye yalvarıyor. "Dışarıda bir geceye çok ihtiyacım var ve Adrian da geliyor."

"Adrian geliyor mu?" Hmm, cazip gelmeye başladı.

"Cam'le konuşayım, yarın sana dönerim." İ ektim. "Tamam, bebeğim. Lütfen gel." Telefonu kapattı ve ben başımı salladım.

Ben kesinlikle gitmiyorum.

Saat 21:00 ve Cam henüz işten eve dönmedi. Sekreteri saat 16:30'da beni arayıp ameliyatta olduğunu söyledi. Bu bir şeylerin planlandığı gibi gitmediğinin kodu. Haftada üç gece Cam'in evinde, üç gece de benim evimde kalıyoruz, böylece Jenna Owen'a bakmaya devam edebiliyor.

sabahları ve öğleden sonraları. Cameron sürekli burada kalmayı ve dadının ekstra çalışmasını tercih ederdi ama ben Owen'ın Jenna ile mümkün olduğunca çok vakit geçirmesinin önemli olduğunu düşünüyorum. Benim dışımda, doğduğundan beri hayatında olan tek istikrarlı kişi o.

Cameron'ın kötü gününe hazırlık olarak mahzenden en sevdiği kırmızı şarabı aldım bile.

Seb'i ofisinde kızarttıktan sonra Cam'i bütün gün görmedim ve Owen'ı daha yeni yatağına yatırdım. Babası yatmadan önce evde olmadığı için mutlu değil. Sadece altı ay önce babasının kim olduğunu bile bilmemesi gerçeküstü görünüyor.

Otomatik kapıların açıldığını duyuyorum ve gülümseyerek ağır kristal bardaklarımızı koyu kırmızıyla dolduruyorum. On beş saatlik ameliyattan sonra çok yorulmuş olmalı.

İçeri giriyor ve önlüklerini çıkarmak için çamaşırhaneye doğru yürüyor. "Hey," diye sesleniyor duşa doğru giderken.

"Merhaba," diye arkasından sesleniyorum.

Onu bu kadar geç saate kadar ayakta tutan ne oldu merak ediyorum. Ona yalnız başına gevşemesi için biraz zaman vereceğim.

On dakika sonra bir çift ipek boxer şortla yeniden ortaya çıktı. "Merhaba, Bayan Tucker."

Gülümsüyorum. Bu gece sesinde o ton var - *seni gerçekten sert bir şekilde becermek üzere olduğum* derin ton.

"Merhaba." Karnımda kelekler dans ederken gülümsüyorum. Kısmen Seb'e kızgın olduğunu bildiğim için, kısmen de kötü bir gün geçirdiğini bildiğim için... ama çoğunlukla şu anda yarı çıplak, mutfakta dururken çok seksi görüldüğü için dans ediyorlar. Gözlerim gövdesinden aşağıya, dalgalı karnına ve ipek şortunun içinde kaybolan V kaslarına kayıyor. Gözlerim onunla buluşmak için yükseliyor.

Şarabını yudumluyor ve kaşlarını çatarak onaylıyor, bardağına bakarken dudaklarını yalıyor. "İşte bu."

Gülümsüyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Günün iyi geçti mi?" Buzdolabına dönüyor ve içeri bakıyor.

"Yemeğin fırında," diyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, tencereyi çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken. Bir tabure çekti ve güveçten bir lokma aldı. Dadımız Madeline, geç kalacağımızı bildiği için bizim için hazırlamıştı. O yapmaz

Cameron normalde yemek yapmayı sever ama arada sırada bize yardım eder. Çiğnerken kaşlarını çatıyor ve tabağına bakıyor. "Nedir bu?"

Gülümsüyorum. Pek hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. "Bir çeşit gulaş."

"Hmm." Yüzünü buruşturdu ve ağzına bir lokma daha koydu.

Ağzını. "İlginç," diye mırıldanıyor.

Sessizce yemek yerken onu izlerken kıkırdıyorum. "Bugün Sebastian'la ne oldu?" diye soruyorum.

Gözleri benimkilere dikiliyor ama sonunda cevap verene kadar yemeye devam ediyor. "Ne zamandır seninle flört ediyor?"

"Seb sadece Seb gibi davranıyor, Cam. Bir şey demek istemediğini biliyorsun.

o."

"Bundan hoşlanmadım."

Şarabımı yudumluyorum. "Ona ne söyledin ki?" diye soruyorum. "Seni ilgilendiren bir şey değil."

Kaşlarımı çattım. "Benim hakkımda mıydı, Cam?"

"Hayır. Bana saygısızlık etmesiyle ilgiliydi." Bir an duraksıyor.

"Ve sen."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana gözlerini devirerek bakma Ashley. Buna katlanmayacağım." Yemeğinden bir ısırık alırken hırlıyor. "Eğer sana bir daha haddini aşan bir şey söylerse, bu iş tamamdır."

"Birlikte olduğumuzu biliyor, Cam." Kaşlarımı çattım.

"Ve diğer insanların ilişkilerine ne kadar saygı duyduğunu biliyorum." Homurdanıyor.

Gülümsüyorum ve elimi kalçasına sürüyorum. "Kıskandığında çok tatlı oluyorsun, biliyor musun?"

Şarabını yudumluyor. "Ben

kıskanmam." "Gerçekten mi?"

Sırıtiyorum,

Gözlerini deviriyor ve yemeye devam ediyor. "Bu yemek de ne?" Yüzünü buruşturuyor.

Gülüyorum çünkü gerçekten çok kötü. "Owen gibi konuşuyorsun." "Hiç yedi mi?" Kaşlarını çatıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Sonunda tost yedi."

"Onu suçlamayın." Çiğnerken kaşlarını çatıyor. "Çok daha güvenli bir seçenek." "Natasha bugün beni aradı."

Başını sallıyor ve yemeye devam ediyor. "Ne söylemek zorunda kaldı?"

"Bana onlarla Vegas'a gideceğini söylememiştin." Omuz silkiyor. "Fark eder mi?" Şarabını yudumluyor. "Vegas'a gidebilecek tek kişi ben olmalıyım."

seni bir yolculuğa çıkmaya ikna edecek kadar önemli." "Cam." Kaşlarımı çatıttım. "Sadece çok yorgunum."

Bana baktı. "Neden Ash? Neden benimle plan yapmak istemeyecek kadar yorgunsun?"

Ona bakıyorum ve nedense çok duygulanıyorum. Gözlerim yaşıyor.

"Sen değilsin," diye fısıldıyorum.

"Ash." Yüzü düştü. "Neyin var bebeğim?" diye soruyor nazıkçe. Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken omuz silkiyorum. "Sanki..." Duraksadım. "Ne gibi?"

"Sanki uzun süre tek başıma çok cesur ve güçlü olmak zorundaymışım gibi." Kaşlarımı çatıyorum çünkü bunun bana bile saçma geldiğini biliyorum.

Beni izlerken kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Artık yükün yarısını sen çektiğin için vücudum rahatlamaya ve dağılmaya karar verdi." Gözümdeki bir damla yaşı siliyorum. "Kendimi güçsüz hissediyorum, Cam. Yorgun ve güçsüz hissediyorum ve beş yıl boyunca uyuyabilirim."

Beni izlerken usulca gülümsüyor.

"Ve ben... Ben bundan hoşlanmıyorum çünkü her şeyi bir arada tutan benim," diye kekeliyorum.

Gülümsüyor, ayağa kalkıyor ve beni kucaklıyor. "Artık bir şeyleri bir arada tutmana gerek yok, Bloss." Beni usulca dudaklarımdan öpüyor. "Artık ikimizi bir arada tutmak için buradayım."

Gözyaşlarımdan arasından gülümsüyorum. "Söz mü?"

Beni usulca öpüyor ve yüzümü incelerken parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Söz veriyorum."

Ellerimi geniş omuzlarına koydum.

"Gelecek hafta sonu Vegas'a gelir misin?" diye fısıldıyor. Gülümsüyorum. "Gerekirse."

"Güzel." Beni usulca öpüyor. "Şimdi, kendini zayıf hissettiğini biliyorum, ama neyse ki bu benim hislerime çok iyi eşlik ediyor." Kıçımı sertçe kavırıyor ve ben yüksek sesle gülüyorum. "Şimdi ellerin ve dizlerin üzerinde yatağımıza çık, çünkü önümüzdeki haftaya kadar becerilmek üzeresin."

Kıkırdıyorum ve gözlerimi siliyorum. "Evet, patron."

DR STANTONS EPILOG BÖLÜM 3

Ashley

Arabayı sürerken Cameron'a bakıyorum. "Bana bu randevunun tam olarak ne hakkında olduğunu açıklar mısın?" Kaşlarımı çatıyorum. "Kelimesi kelimesine."

"Yok bir şey." Elini kalçamdan yukarı kaydırıyor. "Bu sadece Owen'ın doğum belgesindeki değişiklikleri tamamlamak için bir formalite."

Ön camdan dışarı, yağmurlu yola bakıyorum. "Oh, tamam."

Parmaklarının arasında kalçamı sıkıyor. "Uzun sürmez, sanmıyorum."

Pazartesi öğleden sonra ve geçen hafta beni arayan avukatı görmeye gidiyoruz. Trafiği aştıktan sonra ofise varıyoruz ve gösterişli siyah kapılardan el ele geçiyoruz.

Resepsiyonist bilgisayarından başını kaldırıyor. "Merhaba." Gülümsüyor ve Cameron'a iki kez bakıyor. "Ashley Tucker?"

Başımı sallıyorum ve boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum. Avukatlar beni hep ürkütür.

"Oturun, bir dakika sürmez. Size bir bardak su ya da kahve getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler." Koltuğa çöktüm ve gergin bir şekilde ofisin etrafına bakındım.

Cam elimi kucağına aldı.

Ofisin kapısı açılıyor ve kibar görünümlü yaşlı bir kadın gülümsüyor. "Ashley Tucker?"

"Evet." Gergin bir şekilde ayağa kalktım.

Elini ofisine doğru uzattı. "Bu taraftan canım." Güven vermek için Cam'in elini tutuyorum ve içeri girip büyük maun masasına oturuyoruz.

Karşımdaki koltuğa otururken çantamı kucağımda sıkıca tutuyorum. "Şimdi. Bugün neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

"Doğum belgesi mi?" Fısıldıyorum.

Cam genişçe gülümsüyor. "Ona neden burada olduğunu söylemedim." Gözlerim soru sorarcasına ona kayıyor.

Avukat genişçe gülümser. "Ne kadar hoş." Ayağa kalkar ve büyük dosyalama sisteminden bir klasör çıkarır. "Ashley, yakın zamanda müvekkillerimden biriyle arkadaş olmuştun."

Kaşlarımı

çattım.

"Gloria."

Gözlerim açıldı.

"Ve Gloria vasiyetinde senin adını verdi."

Cameron'a bakıyorum ve o da genişçe gülümsüyor. "Bunu biliyor muydun?" Arsız kaşlarını kaldırıyor ve ben başımı sallıyorum. *Ne oluyor be?*

Büyük klasörünü çıkarıp açtı. "Gloria size Jane Austen kitaplarından oluşan koleksiyonunu bıraktı."

Ağzım açık kalıyor ve anında gözlerim doluyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Ciddi misin sen?" Çantamı karıştırıp bir mendil bulmaya çalışıyorum. "Bu inanılmaz." Cam'e dönüyorum ve o da bana sırtıyor. "Bu benim için çok özel. Çok teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Onları ne zaman alabiliriz?"

Beni izlerken gülümsüyor. "Sana bıraktığı tek şey bu değil canım." Kaşlarımı çattım.

"San Diego'da üç yüz dönümlük bir arazi ve Burbank'ta bir ev var."

Gözlerim büyüdü. "Pardon?" Yüzümdeki kan çekiliyor. Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet, sahip olduğu her şeyi sana bıraktı."

Gözlerim tekrar yaşıyor ve orada şaşkın şaşkın oturan Cameron'a bakıyorum.

"Ciddi misin sen?" Fısıldıyorum.

"Tamamen." Evrakları karıştırıyor. "Bunu yasal hale getirmek için imzalamanız gereken bazı evraklar var."

Başımı öne eğdim. "Ben sadece onun arkadaşıydım. Doğru kişiyi bulduğuna emin misin?" Fısıldıyorum.

"Olumlu. Bir kırbaç kadar zekiydi ve son günlerini harika geçirmesini sağladınız. Detayları ayarlamak için ölmeden altı hafta önce benimle temasa geçti."

"Gloria..." Fısıldıyorum.

Cameron duygularının etkisiyle başını öne eğiyor. Bu başka bir şey.

"San Diego'daki ev on yıldır ziyaret edilmedi, bu yüzden ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." İmzalamam gereken yerlerin üzerine X işareti koyduğu bir yığın evrakı uzatıyor. İmzalarımı atarak yoluma devam etmeye başladım.

Bu gerçekten oluyor mu?

"Burbank'taki ev de hastaneye yatana kadar yaşadığı yerd, yani içindeki her şey sizin."

Elimdeki kalemle ona bakıyorum. "Buna inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

Elimin daha fazla dayanamayacağını düşünene kadar imzalıyorum, imzalıyorum ve imzalıyorum. Nihayet kırk beş dakika sonra bana iki anahtar seti ve iki tapu senedi veriyor.

Açık elimdeki anahtarlara bakıyorum, sonra Cameron'a bakıyorum ve beni usulca dudaklarımdan öpüyor. "Tebrikler bebeğim," diye fısıldıyor.

"Cameron, bu çok fazla."

"Hayır, değil." Kolunu bana dolayarak gülümsüyor ve beni kapıdan dışarı çıkarıyor. "Gloria'yı sevdiğin için bunu hak ettin."

"Cam, ben onun miras alacak arkadaşı değildim."

Beni öpüyor ve usulca gülümsüyor. "Biliyorum, ama her gün ona *Gurur ve Önyargı*'yı okurken seni dinledikçe sana biraz daha aşık oldum."

Gözyaşlarının arasından ona bakıyorum ve o da beni kucaklıyor. "Hadi eve gidelim, Bloss." Kıkırdıyor. "Senin evin mi benimki mi?"

Vegas

Cameron Owen'ın çantasını karıştırıyor. "Bu çantayı bu gece diğer odada kalırken yanında götürmelisin, Owen."

Own televizyonda çizgi film izlerken "Hı-hı," diye cevap verir.

Cameron düşünürken alnını ovuşturur.

Cam'in deli gibi oradan oraya koşuşturmasını izlerken sırtıyorum.

Owen ve ben kraliçe yatakta uzanmış, tamamen tembel ve motivasyonsuz bir şekilde

Cameron bekarlığa veda gecesi için ayrılmadan önce bizi organize etmeye çalışıyor. Cumartesi öğleden sonra saat 4:00 ve Vegas'taki lüks süitimizdeyiz. O da gitmek üzere.

"Battaniyeni unutma," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine çantaya koyarken.

Diğer odaya doğru güçle yürür ve sonra kafasını kaşıyarak yeniden ortaya çıkar. Kendi kendine mırıldanır ve tekrar kaybolur.

Owen'a sokulurken "Babam çıldırıyor," diye fısıldıyorum.

Owen başını sallıyor ve şovlarını izlemeye devam ediyor.

"Bu gece kaçta çıkıyorsun?" Cam tekrar görüldüğünde bana soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

"Peki, planlar nedir?" Kaşlarını çatıyor.

Tekrar omuz silktim. "Bilmiyorum. Plan falan yok."

"Planın yok mu?" diye tekrarlıyor. "Planın olduğunu sanıyordum." Yanına gidip Owen'ın iPad'inin şarjını kontrol ediyor ve bir yandan oynatırken bir yandan da fişe takıyor. "Ne zaman gideceğini söylemiştin?"

"Oh, umurumda değil, yatakta kalabiliriz. Olabilir mi, Owie?" Owen'ı gıdıklıyorum ve pençelerimden kaçmaya çalışırken gülüyorum.

Cameron ona "Owen, bu gece iPad'ini almayı unutma, böylece diğer çocuklar kendi iPad'lerindeyken sen de oynayabilirsin" diyor.

"Tamam. Oda servisi alabilir miyiz, anne?" Owen heyecanla soruyor. "Hadi biraz milkshake ve patates kızartması alalım."

Gülümsüyorum.

"Evet." Owen havayı yumrukluyor.

"Ash, Tash hepinizin ne zaman çıkacağını söyledi?" Cam ellerini kalçalarına koyarken tekrar soruyor. "Ne yaptığınızı bilmek istiyorum."

"Bilmiyorum." Kaşlarımı çattım. "Kimin umurunda? Oraya ne zaman varırsak varırız."

Bana düz bir şekilde bakıyor.

"Senin derdin ne?" Sırıtiyorum. "Bugün neden bu kadar gerginsin?"

"Ne? Ben gergin değilim. Sen gerginsin." Diğer odada kayboldu.

Tekrar odaya.

Gülüyorum. "Evet, bu yüzden bu sabah volta atmaktan halıyı yıprattın."

"Volta atmıyorum," diye sesleniyor sinirli bir şekilde.

Geri geliyor ve yatağın ucunda durup bir süre beni izliyor.

Özel yakışıklı kot pantolonunu, lacivert blazer ceketini ve beyaz gömleğini giyiyor. Saçları her zamanki gibi koyu, dağınık bukleler halinde ve güzel kare çenesi tüm ihtişamıyla parlıyor.

"Çok güzel bir adamsın Cameron Stanton." Gülümsüyorum.

Kaşlarını çatıyor ve boğazındaki yumruyu yutuyor, gözleri benimkileri arıyor. "Beni seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Aşk gibi mi, aşk? Ciddi bir aşk gibi."

Gülümsüyorum. "Aşk bokunun olabileceği kadar ciddi." "Güzel. Güzel," diye fısıldıyor kendi kendine.

"Şu yaramaz kelimeyi söylemeyi kes, 'bok'!" Owen iPad'inde oynarken kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim," diye kekeliyor Cam. "Ama sen de söyleme lütfen." "İyi misin, Cam?" diye sordum.

"Evet. Neden olmayayım ki?" Kaşlarını çatı.

"Çünkü kusacakmış gibi görünüyorsun."

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve acil bir durum varmış gibi aniden gitmek için dönüyor. "Tamam, gitmeliyim."

Onu kucaklamak için ayağa kalkıyorum ama o hemen geri çekiliyor.

"Gitmeliyim, Bloss." Beni çabucak öpüyor ve sonra Owen'ı öpüyor.

"Akşam görüşürüz."

"Hoşça kal, Cam." Gülümsüyorum.

Kapıya doğru yöneliyor ve sonra geri dönüyor. "Bu gece nereye gittiğimi bilmek istemiyor musun?" Kaşlarını çatıyor.

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyorum.

"Vegas, sanırım. "Esprili," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Gülümsüyorum ve göz kırpmıyorum. "O benim. Esprili cadı."

Başını sallayıp koridorda kayboluyor ve ben telefonu açıyorum. "Alo, oda servisi mi?"

Cameron

Saat 19:00'u biraz geçmişti ve ben Joshua ve Adrian'la bir bardaydım. Bekarlığa veda gecesi hikayesine uymak için başka bir yerdeymişiz gibi davranmak zorunda kaldık. Birkaç kadeh içtik ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Rahatlayacak mısın?" Joshua sırtıyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hayır diyebilir, biliyorsun."

"Hayır demeyecek." Adrian gözlerini deviriyor.

"Düşünsene. Kalabalık bir kulüpte herkesin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve o bana hayır diyor." Midem bulanırken kaşlarımı çatıyorum ve viskimi bardağından boşaltmak için başımı arkaya eğiyorum.

Joshua gülüyor. "Yine de biraz komik olurdu, değil mi?" "Çok komik," diye cevap veriyorum.

Adrian kıkırdar.

"Cidden, bu saçmalık. Ben... Çarşamba gününden beri kendimi hasta hissediyorum," diye kekeleyorum. "Belki de evlenmem gerekiyordur." Terin vücudumu ısıttığını hissederken başımı sallıyorum. "Belki de evren bana bunun aptalca bir fikir olduğunu söylüyordur." Burnumun kenarını çimdikliyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum. "Ya bunu berbat edersem ve beni terk ederse?" Gözlerim dehşetle açılıyor. "O zaman boşanmış olurum," diye fısıldıyorum dehşet içinde.

"Sakin olur musun? Kalp krizi geçireceksin," diye yanıtıyor Adrian.

"Neden bir insan birden fazla kez evlenir ki? Bu tam bir saçmalık." Kaşlarımı çatıttım.

Joshua bardağına sırtıyor. "Bir daha asla evlenmem."

"Gerçekten mi?" Adrian kaşlarını çatar.

"Hayır." Bir an düşünür. "Natasha benim için o. Eğer ona bir şey olursa, bunu başka biriyle tekrar yapmam. O benim tek karım olacak."

"Bunu söyleyemezsin. Nicholas'a bak," diye yanıtıyor Adrian. "Bunu söyledi ve sonunda tekrar evlendi. Şanslı piç."

"Hmm." Joshua kaşlarını çattı. "O artık burada olmasa bile ben onun kocası olurum."

Kalbim göğsümde sertçe atmaya başlıyor. "Biri bana hemen bir duble viski getirsin. Bu saçmalıkla uğraşamam."

Joshua güler ve bara gitmek için ayağa kalkar. "Bana yüzüğü göster," diye sorar Adrian.

Cebimi karıştırıyorum ve siyah kadife kutuyu çıkarıp açıyorum.

Üç karatlık, mükemmel beyaz bir elmasın gururla durduğu pembe altın. Adrian genişçe gülümsüyor. "Bunu bulmakla iyi yaptık."

"Umarım öyledir, bir hafta sürdü. Sence beğenecek mi?" diye sordum. "Bayılacak."

"Daha büyük bir tane isterdim," diyorum onu incelerken.

"O zaman işe giderken giyemez," diye yanıtıyor Adrian. "Onun her zaman giyebileceği bir şeye sahip olmasını istiyorsun. Sadece özel günlerde değil."

Başımı salladım. "Evet, sanırım."

Telefonum masanın üzerinde dans ediyor ve ekranda Bloss ismi yanıyor. Gülümsüyorum ve cevap veriyorum. "Selam, seksi şey."

"Oh, Cammy," diye mırıldanıyor.

Hmm. Adrian'a bakıyorum ve o da soru sorarcasına kaşlarını çatıyor. Bana sadece sarhoşken Cammy der.

"Vegas'ın harika bir fikir olduğunu söylemek için aradım."

"Kokteyl mi içiyorsun? Kaç kadeh içtin?" Ben soruyorum.

"Çok değil ama aman Tanrım, çok iyi vakit geçiriyorum. Buradaki Amalfi Kıyıları inanılmaz."

Elimi telefonun üzerine koydum. "Harika. Kafayı bulmuş," diye fısıldıyorum.

Adrian şaşkınlıkla elini ağzına götürür ve güler. "Seni seviyorum," diye mırıldanır.

"Neredesin, Bloss?" diye sordum.

"Oh." Diğerlerine sorduğunu duydum. "Neredeyiz biz?"

"Üçüncü kattaki kokteyl barda," diye arka planda Natasha'nın sesini duyuyorum. "Sevimli barmenin yanında."

Gözlerimi deviriyorum.

"Üçüncü seviyede." Ashley hıçkırıyor. "Garson gerçekten çok tatlı, Cam."

Sırıtiyorum. Çok iyi sarhoş olmuş. Ashley'nin sarhoşken bana yakışıklı erkekleri gösterme alışkanlığı var.

"İyi eğlenceler," diye cevap veriyorum.

Bütün kadınların aptal okul kızları gibi kıkırdadığını duyuyorum. "Beni Vegas'a getirdiğin için teşekkür ederim, Cam." Gülüyor. "Bu, şimdiye kadarki en iyi şey!"

Telefonu kapattım ve saatime baktım. "Daha dört saatimiz var ve o şimdiden sarhoş!" Kendimi tutamıyorum.

Joshua masaya geri gelir ve tepsideki altı içkiyi masanın üzerine koyar.

"Bu tam bir felaket," diye homurdanıyorum. "Neymiş o?" Joshua kaşlarını çatıyor.

"Kızların kafası güzel."

Adrian'a bakar ve ikisi de kahkahayı patlatır.

"Bu hiç komik değil. Daha dört saatim var ve o şimdi sarhoş. Saat on bire kadar dayanamaz. İki saat sonra uyuyor olacak."

Joshua taburesine oturur. "En azından hayır derse sorduğunu hatırlamayacak." İçkisini yudumlar. "Daha az garip."

"Tanrı aşkına," diye fısıldadım.

"Peki, hadi onu öne alalım." Adrian kaşlarını çattı.

"Hayır. İlk tanıştığımız günle aynı saatte ve aynı yerde olmalı."

Düşünürken içkilerini yudumlarlar.

"Ve saat on birde ona asılmak için sıraya girmiş bir adamım var," diye ekliyorum.

Adrian gözlerini devirir. "O zamana kadar ona elli kere asılacaklarına eminim. Onun gibi ateşli bir hatunun ilgi istemesine gerek yok, özellikle de aptalca sarhoşsa."

Joshua telefonunu çıkarır. "Max'i arayacağım." Numarayı çevirir, hoparlöre alır ve masanın ortasına oturur.

"Hey, patron," diye cevap verir Max.

"Kızlar şu anda ne yapıyor?" Josh soruyor. "Barda oturmuş, bir çeşit pembe kokteyl içiyorlar." "Sarhoşlar mı?" Joshua kaşlarını çatır.

"Çakırkeyif. Kokteyl garsonu onları ikiye katlarken onlarla sohbet ediyor."

Joshua'nın etkilenmemiş gözleri bana kayıyor ve Adrian yüksek sesle gülüyor.

"Harika!" Şak diye söyledim. "Bu gerçekten harika." Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Neredesin, Max?" diye soruyorum.

"Üçüncü kat, kokteyl bar."

**"Tamam, Teşekkürler, Max," Joshua cevaplar
Açıkça. "Sen var o kokteyl garsonunu bayıltmak
için izin istiyorum."**

**"Anlaşıldı." Telefonu
kapatıyor. Bardağımı
boşaltıyorum.**

Joshua gözleri benimkileri tutarken sırıttıyor.

"Tamam." Adrian ellerini kaldırdı. "Bir planım var."

Joshua gözlerini deviriyor. "İşte başlıyoruz." İç geçirir.

"Kumarhaneye doğru yürüyormuş gibi yaparız ve yanlışlıkla kızlara çarparız. Sen diğer ikisine onu ayıltmalarını söylerken Joshua ve ben Ashley'nin dikkatini dağıtırız."

Düşünürken gözlerimi kısıyorum.

"Aslında bu iyi bir fikir," diye yanıtlıyor Joshua. "Bir şeyler yemesi gerekiyor."

"Evet," diye ısrar ediyor Adrian. "Kızlara onu yemeğe götürmelerini ve bir süre içmeyi bırakmalarını söyle, sonra her şey yoluna girer." Ellerini havaya kaldırır. "Basit. Kriz önlendi."

"Tamam!" Şak diye söyledim. "Şu içkileri bitir de gidelim."

On beş dakika sonra kızların bulunduğu kokteyl bara giriyoruz. Onları görmeden önce duyuyoruz. Üçü de barda oturmuş, yüksek sesle gülüyorlar, her birinin önünde egzotik görünümlü pembe bir kokteyl var.

Joshua ve Adrian onlara doğru yürüyorlar ve ben de yavaşça onları takip ediyorum.

Bu kötü bir fikirdi. Evde özel olarak teklif etmeliydim. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Evet. Başka bir zaman yapacağım.

Oğlanlar selamlaşmak için kızları yanaklarından öpüyorlar ve ben düşünürken geri çekiliyorum.

Sadece ikimiz evdeyiz, baskı yok.

İki elin belime dolandığını hissediyorum ve güzel kızımın bana gülümsediğini görmek için aşağı bakıyorum. Neşesi bulaşıcı. "Merhaba." Gülümsüyorum.

Bana aptalca gülümsüyor. "Merhaba aşkım."

Gözlerim onunkileri tutuyor ve o anda tüm korkularım dağılıyor.

Bunun doğru olduğunu biliyorum.

Seviyorum, Ashley. Ashley'i her zaman seveceğim.

"İyi vakit geçiriyor musun?" Onu usulca dudaklarından öpüyorum. "Sen burada olduğun için iyiyim."

Elimi arkasına doğru dolaştırıyorum. "Çok kötü bir yalancısın. Lobiden güldüğünü duydum."

Kollarını boynuma doluyor ve göğsüme sokuluyor, ben de gözlerimi Natasha'ya dikiyorum.

Natasha kıkırdıyor ve başının belada olduğunu hissederek alt dudağını ısıyor. "Oh, Ash. Gel de bana içtiğin içkiyi göster."

Adrian

kokteyl menüsünü tutarken onun dikkatini dağıtıyor.

Hızla Natasha ve Jenna'ya doğru yürüyorum. "İkinizle özel olarak konuşmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Evet?" Natasha çok yüksek sesle

haykırır. "Şşşt!" Çıtlatıyorum.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye sesleniyor

Jenna. "Oh, ben de," diye fısıldıyor Tash suçlulukla.

Joshua kıkırdıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Bir Mack kamyonu kadar incelikliler.

Köşeyi dönüp saksı bitkilerinin arkasına geçiyoruz ve Natasha'yı yüksek topuklarının üzerinde sabitlemek için tutuyorum. "Ne halt ediyorsun sen?" Fısıldıyorum. "Ashley sarhoş."

Natasha'nın gözleri abartılı bir şekilde büyür. "Öyle mi? Gerçi sadece dört içki içtik."

Ona ters ters baktım. "Sen de öylesin!"

Konsantre olmaya çalışırken topuklarının üzerinde sendeliyor. "Bu doğru. Sanırım olabilirim. Oops." Beni işaret ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ve saatime bakıyorum. "Hâlâ üç buçuk saatimiz var. Onu ayıltmalısın."

"Evet," diye fısıldar Jenna. "Var." Olduğu yerde bir aşağı bir yukarı zıplamaya başlar. "Çok heyecanlıyım, ölebilirim."

"Onu hemen ayıltmazsanız ikiniz de kesinlikle öleceksiniz," diye çıkışıyorum.

Natasha kıkırdıyor ve Jenna'yı işaret ediyor. "Hepsi onun suçu. Sevimli barmen onunla flört ediyor ve içkilerimizi süper sert yapıyordu."

Jenna gülüyor. "Onun numarasına ihtiyacım var."

"Aman Tanrım. Sen de öyle," diye fısıldıyor Natasha çok yüksek sesle.

"Kapa çeneni!" Tersledim. "Odaklan amına koyayım. Tek bir işin var. Ashley'i 10:30'da 10AK gece kulübüne ayık bir şekilde götür!"

"Evet, efendim." Natasha Jenna ile kollarını birleştirirken kıkırdıyor.

"Onu yemeğe çıkar ve içmesi için su sipariş et. Artık alkol yok,"

diye ısrar ediyorum.

"Evet," diye yanıtlar Jenna. "İyi fikir." Yanağımdan öpüyor. "Ben işimin başındayım Cameron. Merak etme. Ben hallederim."

Hmm. Jenna diğer ikisinden daha az sarhoş görünüyor.

Natasha yüzünü buruşturuyor ve elini kalçasına koyuyor. "Peki, Ashley'e daha fazla içki içmemesini nasıl söyleyeceğiz?"

"Bilmiyorum. Bir yolunu bul!" Fısıltıyla homurdanıyorum.

Köşeyi döndüğümde Ashley'nin Joshua ile güldüğünü görüyorum. Yukarı bakıyor ve gözlerinde muzip bir bakışla bana sırtlıyor. Bunun büyük bir rezalet olduğunu biliyor ve çok komik olduğunu düşünüyor.

"Gitmeye hazır mıyız?" diye sordum. "Sanırım kızlar şimdi akşam yemeği için dışarı çıkıyorlar."

"Evet," diye ağzından geçiriyor

Natasha. "Açlıktan ölüyorum." "Ben de," diye onaylıyor Jenna.

Ashley yüzünü buruşturur. "Gerçekten mi? Hiç aç değilim. Yemek yemek hile yapmaktır. Vegas'ta kimse yemek yemez."

Joshua ve Adrian kahkahayı patlatıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Bu gece benim ölümüm olacak.

10AK NIGHTCLUB - 11pm

Ashley ile konuşan adamı kalbim göğsüme çarparak izliyorum.

İşte bu kadar.

Herkes köşede ve güvenlik görevlileri de duvarın yanında.

Cebimdeki yüzüğü sıkıca kavradım.

Sikeyim.

Hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Ashley'nin arkadaşlarını aramaya başladığını görüyorum. Gitme zamanı.

Lanet olsun!

Onlara doğru ilerliyorum. "Burada bir sorun mu var?" diye sordum. "Sen kimsin?" diye alay ediyor adam.

"Seni ilgilendirmez," diye cevap verdim.

Ashley etrafta güvenlik görevlilerini aramaya başlar.

"Bu ölü bok senin kocan mı?" diye soruyor adam.

Ashley gerginleşirken diğerlerini arıyor. "Hayır bu öyle." Onu izlerken kalbim hızla çarpıyor ve dizlerimin üzerine çöküp Yüzüğü çıkar.

Bana dönüyor ve gözleri açılıyor.

"Gerçekten kocan olmak istiyorum." Ona umutla sırtıtıyorum. "Bu sefer Vegas'ta her şey farklı olacak."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ben usulca gülümserken içimden yabancı bir duygu geçiyor.

Keşke bu anı şişeleylebilseydim.

Yerlerinde zıplayan arkadaşlarımıza bakıyor.

"İçgüdülerime güvenip seni doğruca kiliseye götürmeli ve o gece seninle evlenmeliydim," diye fısıldıyorum.

Şok içinde ellerini ağzına kapattı. "Benimle evlenir misin, Ashley Tucker?"

Gülüyor ve beni öpmek için eğiliyor. Kalabalık etrafımızda tezahürat yapıyor.

Yüzlerimiz birbirine yapışmış durumda ve heyecanla bana sarılıyor. Ayağa kalkıyorum ve yüzüğü yavaşça parmağına geçiriyorum. Bakmak için elini uzatıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Bana cevap vermedin," diye fısıldıyorum onu kollarımla sararken. "Yüksek sesle söyle."

"Evet, seninle evlenirim." Gülüyor. "Sen isteyebileceğim en iyi sahte kocasın."

Kollarını bana doladığında dudaklarımız buluşuyor ve hiç şüphesiz dünyanın en şanslı erkeği olduğumu anlıyorum.

DR STANTONS EPİLOG BÖLÜM 4

Ashley

Sabah güneşi panjurların arasından süzülüyor ve penceremizin dışındaki kuşların cıvıltısını duyabiliyorum. Oda yarı karanlık ve Cam'in uyurken çıkardığı nefes sesleri duyulabilecek tek şey. Elimi uzatıyorum ve parmağımdaki nişan yüzüğüne bakıyorum, yüzümde geniş bir gülümseme belirliyor.

Buna inanamıyorum.

Buna gerçekten inanamıyorum.

Evleniyorum ve herhangi biriyle değil, hayallerimin erkeği Cameron Stanton'la evleniyorum - her kadının hayallerindeki erkekle.

Bunu nasıl başardım? Vegas'ta sadece sürtükçe, ateşli bir ilişki yaşayacağımı sanıyordum ve bir şekilde hamile kaldım... mükemmel bir erkek örneğine dönüşen birine.

Şansımız neydi?

Bir zamanlar bu kadar yanlış olan her şey nasıl oldu da bu kadar doğru hale geldi?

Cam'in bana Vegas'ta, aynı yerde, aynı zamanda, ilk tanıştığımız senaryoda mükemmel bir evlenme teklifiyle evlenme teklif etmesinin üzerinden bugün bir hafta geçti. Yedi keyifli gün geçirdim ve Cam'le her zaman aramız iyi olsa da, bu hafta bir dönüm noktası oldu gibi hissediyorum.

Birbirimize doyamıyoruz.

Gerçekten.

Arabada okul çocukları gibi öpüşüyoruz. Onsuz hiçbir yere gitmek istemiyorum ve o da bana dünyadaki tek kadınmışım gibi bakıyor. Sanki aramızda yeni, daha derin bir samimiyet seviyesine ulaşılmış gibi. Bu hafta herkese evleneceğimizi söylerken çok gururluydu. Onun karısı olmak için sabırsızlanıyorum.

Evleniyoruz!

Artık bunun gerçekten sonsuza dek süreceğini, her şeyin değiştiğini ve bir şekilde daha da derinleştiğini biliyoruz gibi geliyor.

Elimi yüzüme yaklaşıyorum, yüzüğümü inceliyorum ve gülümsüyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel şey. Biraz büyük olsa da tam olarak benim seçeceğim şeydi. Cameron yeterince büyük olmadığından endişeliydi.

Tipik Cameron.

"Şu yüzüğe bakmayı keser misin?" Cameron boğuk bir şekilde fısıldar.

Dönüyorum ve onu usulca dudaklarından öpüyorum. "Yapamam." Geri dönüp tekrar inceliyorum. "Bana evlenme teklif ettiğine hâlâ inanamıyorum."

"Hmm," diye mırıldanıyor uyuklu bir şekilde, gözleri kapalı. "Bana anal seks yapmanı başka nasıl sağlayabilirim ki?"

Şok içinde ağzım açık kaldı ve kahkahayı patlattım. "Ne zaman romantizm puanınız yükselse, o aptal koca ağzınızı açıp puanınızı sıfıra düşürüyorsunuz."

Gözleri hâlâ kapalıyken gülümsüyor. "Şey..." Elini başının arkasına götürüyor. "Kıçını kocan için sakladığını söylemiştin."

Kıkırdıyorum ve onun büyük, aptal dudaklarını öpüyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Ve ben hedef odaklı bir adamım, biliyorsun."

Gülüyorum. "Sanırım benimle tanıştığın ilk gece bana hedeflerinden bahsetmiştin." Gülümsüyorum ve yüzüğüme bakıyorum. "Sahte evliliğimizi tamamlamak istediğin zaman."

Üstüme çıkmak için hızla dönüyor. "O zaman bana kendini kocan için sakladığını söylemiştin." Koyu renk gözleri dudaklarıma düşüyor.

"Henüz kocam değilsin," diye fısıldadım.

Eğiliyor ve alt dudağımı dişlerinin arasında yakalayıp kendine doğru çekiyor. "Çok yakında senin kocan olacağım." Aşağı uzanıp parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve sonra gözleri gözlerimi tutarken iki parmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor. Sırtım onaylarcasına yataktan kalkıyor.

Onun beni izlemesini izliyorum.

Yüzümü merakla izlerken kalın parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı doğru hareket ettiriyor. Dudakları kulağıma gidiyor ve sertçe ısıyor. Dişlerini tenimde hissettiğimde irkiliyorum.

"Karın olduğumda benimle ne istersen yapabilirsin," diye nefes alıyorum.

Gözleri tahrikle parıldıyor. "Niyetim bu," diye fısıldıyor. "Ve her bir santimini çok seveceksin." Üç parmağını agresif bir şekilde içeri sokuyor ve ben zevkle inliyorum. Beni önce sert, sonra daha sert çalıştırmaya başlıyor ve ben onun kalın, güçlü parmaklarına binerken yatak sallanıyor.

"Hoşuna gitti mi, Bloss?" diye fısıldıyor yüzümü izlerken. "Benim pis küçük nişanlım."

Gülümsüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, bu işte çok iyi.

G noktası... her seferinde.

Okşuyor, pompalıyor ve beni iyice gererek zevkten ağzımın açık kalmasına neden oluyor. "Oh..." İnliyorum, bacaklarım talimat almadan daha da açılıyor. Ona daha derinden ihtiyacım var. "Tanrım," diye inliyorum. İki dakikadır bana dokunuyor ve ben bir saniye daha dayanamıyorum.

Ona şimdi ihtiyacım var.

Battaniyenin altından kayıyor ve gözlerim açık kapıya takılıyor. "Cam, kapı," diye nefes alıyorum.

Gittikçe alçalıyor ve dişleriyle kalça kemiklerimi ısıyor. Yataktan atlıyorum ve ellerimi başının arkasına götürüyorum. Bacaklarımı geniş omuzlarının üzerine atıyor ve dudaklarını seksime değdiriyor. Derin derin nefes aldığını duyuyorum ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. Kahretsin, çok ateşli. Sonra gerçekten şehre gitmeye başlıyor. Uzun, derin yalamalar beni kızdırıyor, ardından yavaşça emiyor ve sonra klitorisimi kemiriyor... mükemmel üçlü.

Tekrar ve tekrar.

Cameron Stanton oralın kralı.

Dünya üzerinde bu teknikle bir dakika içinde orgazm olmayan bir kadın yoktur ve ben de farklı değilim.

Bedenim kontrolünü kaybederken nefesim titremeye başlıyor ve parmaklarım içgüdüsel olarak onun saçlarında geziniyor.

Diliyle birlikte parmaklarını da ekliyor ve hepsi bu kadar. Tutamıyorum.

Aşırı duyusal yüklemeye başa çıkmaya çalışırken bacaklarımı yukarı kaldırıyorum. "Aç şu lanet bacaklarını!" diye homurdanarak bacaklarımı tekrar yatağa çarpıyor.

Bir derin yalama daha ve orgazm içimden geçerken tüm vücudum ileri doğru sarsılıyor. Ben tepki veremedim bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırdı ve bana çarptı.

"Siktir, evet," diye fısıldıyor kulağıma.

Beni öpüyor ve dudaklarında kendi tuzlu uyarılmamın tadını alabiliyorum, kirli sakallarında hissedebiliyorum ve kutsal lanet olsun, bu adam çizelgelerin dışında.

Sonra bana sertçe biniyor. Derin, cezalandırıcı vuruşlar. Vücudu benimkinden ihtiyacı olanı alırken tek yapabildiğim ona tutunmak. Konsantre olurken terler teninin tozunu alıyor ve saçları alnına dökülüyor.

Kendine daha iyi kontrol sağlamak için dizlerini açıyor ve gerçekten bana bırakıyor.

Kahretsin, kapı. Tekrar ona bakıyorum. "Kapı, Cam," diye fısıldıyorum.

"Kapa çeneni ve sık beni," diye homurdanıyor. Bileğimi öpmek için başını çeviriyor.

Aleti beni neredeyse ikiye bölerken ayağımı şefkatle okşadığını görmek duyusal bir aşırı yüklenme. Kendimi tutmak için gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bak," diye fısıldıyor çenemden tutup yüzümü kendine doğru çekerken. "Bunu hissediyor musun Ash?" Beni sertçe pompalıyor. "Bir daha hissedeceğin tek penis bu olacak." Bileğimi bir kez daha usulca öpüyor.

Oh, Tanrım...

Tutamıyorum. Orgazmım içimi parçaladığında ileri atılıyorum ve vücudu benimkine boşalırken o da derinlerde duruyor.

O üzerime düşüyor ve ben tavana bakıyorum. İkimiz de ter içindeyiz ve ağır nefes alıyoruz. "Kıçını bu kadar sert sikmek için sabırsızlanıyorum." Omzuma karşı alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Gözlerim açılıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum Cameron Stanton, kışımı asla o kadar sert sikmeyeceksin," diye mırıldanıyorum kuru kuru.

Kendini dirseğinin üzerine kaldırdı ve bana baktı. "Karım. Benim kışım. Benim yöntemimle." Sessiz bir meydan okumayla kaşını kaldırıyor.

Gözlerimi büyütüyorum ve başımı sallıyorum. "Romantik puanının şu anda eksi iki olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Beni dudaklarımdan şefkatle öpüyor. "Romantik bir puana ihtiyacım yok çünkü sana tam burada on puan verebileceğimi biliyorum." Aletini içimde esnetiyor. "Senin bir seks manyağı olduğunu da biliyorum." Arsızca göz kırpmıyor. "Yani, bu benim lehime çalışıyor."

"Çarşafların arasında ölçüyü kaçıırıyorsun." Sırıttıyorum, çünkü yatakta gerçekten gülünç derecede iyi. "Aslında ölçülemez."

Yatağın üzerinde yanıma düşmeden önce o güzel kaygısız kahkahasını atarken yavaşça içimden çıkıyor. Kolunu başımın altından geçiriyor ve vücudumun yarısını kendi vücudunun üzerine çekiyor. "Peki, o zaman... Hayatımın amacının her zaman ölçülemez bir alete sahip olmak olduğunu düşünürsek..." Alnımdan öpüyor. "Buradaki işim bitti."

"Eksi beş," diye cevap veriyorum.

Yüksek sesle gülüyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Kapa çeneni yoksa seni yine beceririm, Tucker."

"Daha ne kadar var?" Owen arka koltuktan sızlanıyor.

Cam gösterge panelindeki Google Haritalar'a bakarken "Çok uzun değil dostum," diye yanıtlıyor. Uzun, çok uzun bir süredir kırsalda seyahat ediyor gibiyiz, gözlerimizin görebildiği kadarıyla yeni otlaklar.

Bugün Cumartesi ve Gloria'dan bana miras kalan mülkü görmek için San Diego'ya gidiyoruz. Yani, *bize* miras kalan mülk.

Kasabadaki diğer eve bakmaya henüz zamanımız olmadı ama nedense en çok görmek istediğim ev burası.

"Peki, yarın?" Cam öyle diyor. "Evet mi?" Cevap veriyorum.

"Gidip birkaç düğün mekanına bakabiliriz diye düşündüm." "Bunu yapmak için çok vaktimiz var."

Gözleri bana kayıyor. "Pek sayılmaz. Zaten bir yere girmekte zorlanacağız."

Ona baktım. "Ne? Önümüzdeki yıl için bir rezervasyon yok mu?" Gözlerimi deviriyorum. O ve şu lanet organizasyon fetişi.

"Neden bahsediyorsun sen? Gelecek yıl mı? Gelecek ay evlenmek istiyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ne? Bu çok saçma."

"Ne zaman düşündün?" Kaşlarını çatıyor.

"Tanrı aşkına, gelecek ay olmaz," diye mırıldandım. "Evlenmeden önce en az beş kilo vermek istiyorum. Ne gelinliğim ne de başka bir şeyim var."

Tiksintiyle başını sallar. "Hiç kilo vermiyorsun. Kendine gel, kadın. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Bu biraz şirin. Ona gülümsüyorum ve o da uzanıp elimi tutuyor, düşünürken elimi kucağına koyuyor.

"En az on iki aya ihtiyacım var,
Cam." "Hayır."

"Ne demek *hayır*?" diye sordum.

"Ben şimdi evlenmek istiyorum. Neden on iki aya ihtiyacın olsun ki?"

"Bir elbise almam, bir mekân bulmam ve her şeyi organize etmem gerekiyor." Başımı sallıyorum. "Bu çok bunaltıcı ve zaten ne kadar zaman fakiri olduğumu biliyorsun."

Bir an düşünür. "Şey." Omuz silkiyor. "Ben organize ederim. Sen sadece mekânı ve elbiseni seç. Geri kalan her şeyi ben yaparım."

Diğer her şeyi yapacak mı? Sanki!

Adrian'ı bu iş için çoktan ayarladığını biliyorum. Adrian, Vegas'tan döndüğümüz Pazartesi sabahı renk paletlerini konuşmak için beni aradı. "Diğer her şeyi Adrian'ın yapacağını söylemiyorsun değil mi?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Murph'ün düğünleri falan sevdiğini biliyorsun." "Saçmalama baba," diye sesleniyor Owen arka koltuktan.

"Özür dilerim," diye yanıtlıyor gözlerini devirerek. Owen'ın duyamayacağı şekilde, "Lanet *olsun*," diyor.

Sırıttıyorum. İki ayakkabılı oğlunun onun dilinden anladığını görmek gerçekten çok eğlenceli.

Bir süre araba kullanıyoruz ve beyninin dakikada bir milyon mil hızla çalıştığını görebiliyorum. "Sadece mekânı seç, Adrian ve ben her şeyi organize edeceğiz." Gözleri benimkileri buluyor. "Tek yapman gereken bir elbise almak ve o gün gelmek. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

"Acelen ne?" Ben soruyorum.

Gözleri sürekli yolla benim aramda gidip geliyor. "Eh, artık yaptım. Bana kalırsa biz çoktan evlendik."

Zaten evliyim.

Genişçe gülümsedim. Bu şimdiye kadar duyduğum en mükemmel bilgi değil mi?

"Biz evli değiliz, Cam." Gülümsüyorum.

Eli kalçamdan yukarı ve elbisemin altına kayıyor. "Benim için yeterince erken olamaz, Bloss."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Genişçe gülümsüyorum.

Dikiz aynasından oğluna bakarken alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Evet. Arabadaki herkes beni seviyor. Ben bir rock yıldızıyım."

"Oh, adamım." Owen iç geçiriyor. "Yine o harika şeyi yapıyor anne." Gülüyorum. "Evet, öyle Owen."

Haritacı kadınıımız bize "*Variş noktası solunuzda*" diyor ve Cameron arabayı yavaş bir dönüşe geçiriyor.

"Burası mı?" Cam uzun araba yoluna bakarken kaşlarını çatıyor.

Kâğıtları karıştırıyorum ve adresi alıp okuyorum. "Evet, işte burası."

Etrafına bakınırken kaşlarını çatıyor.

Önümüzde otlakların içinde kaybolan uzun çakıl taşlı bir araba yolu ve aşağıya doğru sarkan küçük bir plaketi olan eski bir posta kutusu var.

Pemberley

"Pemberley nedir?" Cameron kaşlarını çatır.

Kâğıtları karıştırıyorum. "Bilmiyorum." Evrakları tekrar okudum. "Oh, bak, mülkün adı." Omuzlarımı heyecanla yukarı kaldırıyorum ve Cam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Oh, Cam. Bay Cam'in adı bu. Darcy'nin malı."

"Oldukça havalı," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Araba yoluna sapıyoruz ve uzakta kaybolan uzun çakıl taşlı araba yolundan yukarı çıkmaya başlıyoruz. Görebildiğimiz kadarıyla yeşil tarlalar ve arazinin her tarafına tek tük dikilmiş büyük meşe ağaçları var.

"Burası çok güzel." Etrafımdaki yemyeşil kırlara bakarken şaşkınlıkla gülümsüyorum.

"Bak anne," diye sesleniyor Owen heyecanla. "Şu kocaman tırmanma ağacına bak."

Devam ederken gülüyorum. "Burası çok uzun bir araba yolu." "Kesinlikle öyle!" diye bağırıyor.

Gitmeye devam ediyoruz ve ben kendimi Noel sabahı küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Cameron'ın elini tutup kendime çektim. "Bu çok heyecan verici, Cam."

Gülümsüyor ve elimin arkasını öpüyor. Buna bayılıyor. Owen ve ben koltuklarımızda zıplıyoruz.

Sonunda bir ev görünür, ama uzaktan seçilmesi zordur. "Ev bu mu?" Görmeye çalışırken boynumu eğiyorum.

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyor Cam konsantre olurken.

"Onu göremiyorum. Göremiyorum," diye sesleniyor Owen arka koltuktan.

Cam, "Yakında orada olacağız dostum, o zaman görebilirsin," diye yanıtlıyor.

Yaklaştıkça, daha da netleştikçe, araba sessizleşiyor. Yeşil teneke çatılı beyaz bir ev, iki katlı ve etrafını saran büyük bir verandası var. Zamanında görkemli bir evmiş gibi görünüyor. Zamanında diyorum çünkü şu anda kesinlikle harap görünüyor.

Cam arabayı durduruyor ve hepimiz oturup bir süre ona bakıyoruz.

Vay canına.

Cam'in gözleri sanki bir şey söylemekten korkuyormuş gibi bana kayıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve yavaşça arabanın kapısını açıyorum.

Anahtarları alıyorum ve Owen arabadan çıkıp ağaca doğru zıplıyor.

"Owen. Lütfen benimle kal," diye sesleniyor Cam.

Verandanın bazı yerlerinde aşınmış geniş döşeme tahtaları var. Direklerin üzerinde boya kalmamış ve çok kirli oldukları için pencerelerden içeriyi göremiyorsunuz.

"Burası içeri girmek için güvenli mi?" Cam kaşlarını çatır.

Omuz silkiyorum. Pencereden içeri bakarken, "On yıldır buraya kimsenin gelmediğini söyledim," diye cevap veriyorum. Omuz silkiyorum. "Hadi gel." Anahtarları alıp kapıyı açmaya çalışıyorum ama anahtar uymuyor. Bir tane daha, bir tane daha deniyorum ama olmuyor.

"İşte, ver onları bana. "Cam anahtarları alıyor ve kapının kilidini açmaya çalışırken karıştırıyor. Owen'ı kucağıma alıp kalçama koyuyorum. Araziye bakmak için geri dönüyoruz ve nefesim kesiliyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraya sahip, yeşil tepeler ve uzaktaki dağlar. Çok güzel meşe ağaçları ve daha önce hiç hissetmediğim bir huzur var. "Tanrım, burası çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Böyle düşünmene sevindim," diye mırıldanıyor Cam kapıya vururken. Gürültülü bir gıcırtyla açıldı. Üçümüz korkmuş çocuklar gibi içeri bakıyoruz.

Cameron'ın gözleri dehşetle açılıyor ve ben aptalca bir gülümsemeye başlıyorum. Fuaye büyük ve kocaman bir aile odasına açılıyor, merdivenler de ön tarafta. Kötü... gerçekten kötü. Döşeme tahtaları çökmüş ve duvarlar eğilmiş. Aile odasının ortasında, tavanın bir kısmı düşmüş ve yere çakılmış gibi görünüyor. Neyse ki hiç mobilya yok. Her yer alçıpan dışında bomboş.

Cameron hemen Owen'ı benden alıyor. "Bunun daha ileri gitmek için güvenli olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyor.

İçeri girip aile odasını dolaştım. Resmi bir yemek odası ve ne olduğundan emin olmadığım bir oda daha var. Mutfak arka tarafta ve genişçe gülümsüyorum. Parlak yeşil ve korkunç. Gloria'nın zamanında burada yemek pişirdiğini hayal ediyorum. Sol tarafta, merdivenin arkasında üç oda daha var ama bunların ne için kullanıldığını dair hiçbir fikrim yok.

"Büyükmüş." Kaşlarımı çattım.

Cameron kalçasında Owen ile sessizce beni takip ediyor. "Bu iğrenç," diye sesleniyor Owen.

Cameron kuru bir sesle, "Evet, Owen, burası iğrenç," diye mırıldanıyor. "Burası kusma hissi uyandıran, iğrenç yerlerden biri. Eski ve küf kokuyor."

Merdivenlere doğru yürüdüm. "Acaba üst katta ne var..."

"Ashley, merdivenlerin güvenli olduğunu sanmıyorum," diye sesleniyor Cameron. "Bak, biri kayıp."

İkinci basamakta kereste eksikti ve ben de üzerinden atlayıp ikişer ikişer basamakları çıkarak büyük bir koridor, altı yatak odası ve kırık dökük bir banyo buluyorum. Belli ki çatıda bir sızıntı var çünkü koridordaki duvarlarda kahverengi lekeler var. Halı yıpranmış ve içinden döşeme tahtaları görülebiliyor.

Ebeveyn yatak odasına giriyorum ve pencereden aşağıdaki güzel çayırılara bakıyorum, arka tarafta büyük, mavi taşlı bir ahır görüyorum. "Cameron buraya gel. Bunu görmelisin" diye sesleniyorum heyecanla.

"İstediğimi sanmıyorum," diye sesleniyor.

Onun ve Owen'ın yavaşça merdivenlerden yukarı çıktıklarını duyuyorum, gelip beni ana süitte bulmadan önce eve bakıyorlar.

Pencereden dışarı bakarken gülümsüyorum. "Bak..." Heyecanla işaret ediyorum.

Cameron ahıra bakıyor ve gülümsemeye çalışıyor. "Arazi çok güzel," diye mırıldanıyor. Etrafına bakınıyor. "Yine de ev için en iyisinin bir buldozer olduğunu düşünüyorum."

Gülümsüyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Hayatta olmaz," diye fısıldıyorum. Kaşlarını çatıyor.

"Bu evi onarmak zorundayız. Gloria ve kocasının sahip olduğu gibi eski ihtişamına geri döndürmeliyiz." Gülümsüyorum, umutla doluyorum.

Başını sallıyor. "Ash, hiçbir inşaat şirketi bunu üstlenmez. İş çok büyük."

Pencereden bakıyorum ve sırtıyorum. "Hayır Cam, her şeyi kendimiz yapacağız."

Bana boş boş bakıyor.

"Ne kadar eğleneceğimizi hayal edebiliyor musun? Bu evi kendimiz yapmak istiyorum. Sadece ben, sen ve Owen."

"Bu çok saçma." Etrafına tiksintiyle bakar. "Böyle bir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Gülümsüyorum ve kollarımı ona ve Owen'a doluyorum. "Oh, bu mükemmel."

Etrafına bakınırken kaşlarını çatıyor. "Ashley..." Gözleri odada dolaşırken kendini durduruyor. "Söylediğim için üzgünüm ama bu ev korkunç."

"Hayır, tam tersi Cam; çok güzel." Kollarımı iki yana açarken gülümsüyorum. "Bu evi ne kadar muhteşem yapabileceğimizi hayal edebiliyor musun?"

Burnunu kaldırıyor. "L.A.'de kendinize ait mükemmel bir eviniz var."

"Mükemmel bir ev istemiyorum, Cam. Uğruna çalışmak zorunda olduğum bir ev istiyorum.

Kendim hayata döndürebileceğim bir şey."

Cameron'ın gözleri dehşet içinde açılır. "Hiçbir tadilat bunu düzeltemez Ash. Özür dilerim. Heyecanlı olduğunu biliyorum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Çok heyecanlandım."

"Bununla mı?" Başını sallıyor. "Ash..." Owen'ı yere bırakır ve kapıya doğru yürür. Kapıyı geri ittiğinde menteşelerinden kurtulup büyük bir gürültüyle düşüyor ve o da geri sıçrayarak yoldan çekiliyor. "Burası çok tehlikeli," diye ağlıyor.

Owen ve ben kahkahayı patlattık.

"Tam bir züppesin." Pencereden dışarı bakarken gülümsüyorum. "Hadi, gidip ahıra bakalım." Onlar beni takip ederken aşağıya iniyorum ve arka kapıdan çıkıyoruz. Evden yaklaşık iki yüz metre uzakta, yemyeşil bir otlağın karşısında büyük, mavi taşlı bir ahır var. Büyük, paslı bir asma kilitle kilitlenmiş. "Anahtarlar nerede?" diye sordum.

Cameron kaşlarını çatır ve anahtarları cebinden çıkarır. Yavaşça tüm anahtarları denemeye başlar ve sonuncusu çalıştığında kapıları yavaşça açar.

Çatı büyük, koyu renkli, ahşap kirişlerle açık, zemin ise taş. "Oh, bu inanılmaz," diye soluk soluğa kaldım.

Cameron ahırın etrafına bakıyor, soğukkanlı. "Burası çok kötü."

Güldüm. "Hadi kasabaya dönelim, kamp malzemeleri alalım ve bu gece burada kalalım." Umutla gülümsüyorum.

"Evet!" Owen ciyaklıyor.

"Yapmayalım," diye mırıldandı Cameron. "Burada kalmam için bana yeterince para ödeyemezsin. Neler olabileceğini Tanrı bilir." Etrafına bakınırken ayağının önündeki bir taşı tekmeliyor. "Burası Amityville Korku Evi'nin bir bölümü değil, biliyorsun."

Gülüyorum ve etrafıma bakarken elimi ağzıma götürüyorum. Burada gerçekten çıldırıyor.

"Baba..." Owen onu düzeltir.

"Owen!" Cameron sabrının son santimini de kaybederken tersliyor. "Ben yetişkin bir adamım ve istediğim zaman küfür edebilirim. Burada küfür etmesine izin verilmeyen tek kişi sensin. Beni düzeltmeyi bırak."

Owen gözlerini bana dikeyor. "Tanrım," diye fısıldıyor nefesinin altından. "Bu gece kalabilir miyiz, Cam?" Umutla gülümsüyorum.

Ahırdan çıkıp eve doğru yürümeye başlarken "Kesinlikle hayır," diye cevap verir.

"Neden olmasın?" Ben ararım.

Yüzünü bana dönüyor ve parmaklarıyla sayıyor. "Nereden başlasam Ashley? Elektrik yok, akan su yok, banyo yok. Eşyalar menteşelerinden düşüyor. Burası bir ölüm tuzağı!"

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani?"

Gözleri büyür. "Bu korkunç bir şey. Burada kalamam ve sizin de burada kalmanıza izin vermeyeceğim." Ön tarafa doğru yürümek için döner. "Bu üçüncü dünyadan daha kötü."

"Gelecek hafta sonu buraya geri geleceğim," diye sesleniyorum.

Arabamızın kapısını açarken "Harika," diye bağııyor. "Owen ve ben Los Angeles'taki düğünümüzü ayarlarken sen de bunu yap." Gözlerini deviriyor. "Sanki evde yapacak bir şeyimiz yokmuş gibi." Başını tiksintiyle sallıyor.

"Tamam." Arkasından seslenirken gülümsüyorum. Kapıyı kilitleyip arabaya binmeden önce eve bir kez daha bakıyorum.

Cameron bana boş boş bakıyor.

Büyük eski eve gülümsüyorum. "Gelecek hafta sonu görüşürüz, Pemberley," diye sesleniyorum. "Hoşça kal," diye ağlıyor Owen.

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldanıyor Cameron arabayı çalıştırırken. "Hadi gidip biraz kahve bulalım."

DR STANTONS EPILOG BÖLÜM 5

Ashley

Kibirli düşün planlamacısı, "Burası da alacakaranlıkta kokteyl servis ettiğimiz yer," diyor erik ağızlı aksanıyla.

"Ah, evet, çok güzel." Cameron etrafına bakarken coşkuyla gülümsüyor.

Huysuz bir çocuk gibi ikisinin de arkasından yürüyorum. Bahçeler mükemmel. Her şey mükemmel. Ama bugün Pazar ve şu anda günün altıncı düşün mekanındayız.

Hepsi mükemmel derecede güzel olsalar bile züppe, kibirli, gösterişçi ve özentidirler.

Cameron dönüp elini bana uzatıyor, ben de elimi tutuyorum. "Bu güzelmış, Bloss." Umutla gülümsüyor.

"Evet." Etrafıma bakarken etkilenmemiş bir şekilde iç çektim.

"Bunun nesi var?" Cameron onaylamadığımı hissederek fısıldıyor.

Omuz silktim ve etrafıma bakındım. "Yok bir şey, sorun yok."

"İyi mi?" Cam gözlerini devirirken tekrarlıyor. "Bu iyi değil. Bu inanılmaz."

İç çekiyorum. "Sen öyle diyorsan."

"Ve burası da resmi akşam yemeğinden sonra çadırdaki dans edilecek yer." Ağaçları işaret ediyor. "Ağaçlar geceleri peri ışıklarıyla canlanıyor. Çok romantik ve görülmeye değer bir manzara." Bize başka bir şey göstermek için süslü bir bahçe yolunda yürümeye devam ederken mırıldanıyor.

Kaşlarımı çattım. "Görülmesi gereken gerçek bir manzara mı?" Onun arkasından konuşuyorum.

Cameron sırtlıyor ve kıcımlı tokatlıyor. "Kes şunu. Uslu duracak mısın?" diye fısıldıyor.

Ortasında bir bar, masa ve sandalyelerin bulunduğu dairesel özel bir açıklığa geliyoruz. "Ve burada da puro barımız var." Gülümsüyor.

Cameron'ın gözleri parlıyor. "Puro barı mı? Oh, bunu sevdim."

"Konuklarınızın seçebileceği iki yüzün üzerinde farklı puro çeşidinin yanı sıra sadece onur konuklarınıza özel olacak özel içkilerimiz de var."

Gözlerimi deviriyorum. Daha önce hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım. Bize başka bir patikada başka bir şey göstermek için dönüyor. "Gidebilir miyiz?"

Fısıldıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor Cameron. "Burayı seviyorum." "Burada evlenmeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Nefret ediyorum."

"O zaman bir yer seç Ashley," diye fısıldıyor yüzüne yapışmış sahte bir gülümsemeyle. "Bugün seni götürdüğüm yerlerin hiçbirinde yanlış bir şey olmadı. Eğer burası seni heyecanlandırmazsa, neresi heyecandırır hiç bilmiyorum."

"Beni getirdiğin bu tuhaf yerlerden herhangi birinde evlenmektense, bir nikâh dairesinde evlenmeyi tercih ederim."

Elimi tutuyor ve kadın neden bu kadar uzun sürdüğünü görmek için döndüğünde gülümsüyor. Ön tarafa geri dönüyor.

"Şey..." Cameron fısıldıyor. "Owen ve ben güzel bir düğün günü istiyoruz.

Bunun için nikah dairesine gerek yok."

Gözlerimi deviriyorum ve yüksek sesle nefes veriyorum. "Sen bir yer seç o zaman." Kaşlarını çatıyor. "Neden zorluk çıkarıyorsun?"

"Neden züppelik yapıyorsun?"

Onun yüz düşünüyor. "Nerede yap sen istiyorum için olsun Evli misin? Siktiğimin McDonald's'ı mı?"

"Bu saçmalıktan daha iyi!" Tersledim. "Owen'ın da McDonald's'ı daha çok seveceğini biliyorum."

Cameron gözlerini devirir ve buranın ne kadar mükemmel bir yer olduğuna dair bir sonraki saçmalığı dinlemek için ilerler.

Ağızdan çıkan her kelimedenden nefret ederek arkalarından yürümeye devam ediyorum.

Düğün mekanı seçmenin bu kadar sancılı olacağını kim bilebilirdi?

Salı günü öğleden sonra. Tam işten çıkmış, otoparktan arabama doğru yürüyordum ki telefonum çaldı.

"Merhaba Ashley, bu Marissa," diyor nazik ses, bariz bir gülümsemeyle.

"Merhaba, Marissa." Gülümsüyorum. Marissa, Cameron'ın asistanlarından biri. Onunla birlikte ameliyata giriyor.

"Dr. Stanton az önce sizi arayıp sırtının ağrıdığını ve bu akşam saat sekizde eve bir masaj terapistinin geleceğini, dolayısıyla masajı ofisinde yaptıracığını bildirmemi istedi."

Kaşlarımı çattım. "Oh."

"Terapistin kendisinden birkaç dakika önce gelmesi ihtimaline karşı önceden aramamı istedi." Cameron'ın ameliyatta uzun süre kambur durmaktan sırtı çok ağrıyor ama masaj terapisine genellikle Cuma öğleden sonra gidiyor. Gerçekten ağrıyor olmalı.

"Evet, sorun değil, uyarı için teşekkürler." Güldüm. "Aslında bu harika bir fikir. Cameron'a ondan sonra bana da bir tane ayarlayıp ayarlayamayacağını sorabilir misin lütfen?" Diye soruyorum. Sırtım bu hafta da cehennem gibi gergindi.

"Evet, tabii ki. Güle güle."

Arabaya ulaşip eve doğru yola koyulduğumda telefonum Bluetooth aracılığıyla tekrar çalıyor. "Alo," diye cevap veriyorum.

"Merhaba, yine ben," diyor

Marissa. "Merhaba, Marissa."

Gülümsüyorum.

"Umm..." Duraksıyor. "Dr. Stanton masaj terapistinin bu gece bunu yapamayacağını ama yarın için size bir yer ayarlayacağını söylemek için sizi aramamı istedi."

"Oh, tamam, endişelenme," diye cevap veriyorum. "Teşekkür ederim." Köşeyi dönüyorum ve aramayı sonlandırıyorum. Oh, pekala. Lanet olsun. Bu gece bir masaj yaptırabilirdim.

Akşam 7:50'de kapı çaldı. Cameron henüz ameliyattan çıkmamıştı ama masaj terapisti gelmişti.

Kapıyı açıyorum ve gözlerim açılıyor. Birdenbire salaş kıyafetim yüzünden kendimden utandım.

"Merhaba." Uzun boylu, kaslı sarışın gülümsüyor. "Ben Steven. Cameron için geldim."

Kocaman bir adam ve kolunun altına sıkıştırılmış bir masaj masası ile tamamen beyaz kıyafetler giyiyor. Masaj yağı gibi kokuyor.

Vay anasını. O sadece çok...

"Ne?" Oh. Utanç içinde başımı salladım. "Lütfen... içeri gelin." Koridoru işaret ediyorum. "Sanırım ofise yerleşmeniz gerektiğini söyledi."

Sanki yoldan çıkmış düşüncelerimi biliyormuş gibi gülümsüyor. Çenesinde bir gamze var ve onu koridorda takip ederken kendimi aptalca gülümserken buluyorum.

Vay canına, bu adam çok seksi.

"Sadece burada mı?" diye seksi bir şekilde soruyor.

Şuna bakar mısınız? Lanet olası iyi niyetli seksi masöz. Var olduklarını kim bilebilirdi ki?

"Evet." Nerede olduğumu hatırlayarak gülümsüyorum.

Kapıların açıldığını duyuyorum ve adamımın evde olduğunu anlıyorum. "Cameron bir dakika sürmez." Odadan çıkarken gülümsüyorum. "Memnun oldum Steven," diye sesleniyorum.

Cameron ön kapıdan giriyor ve beni dudaklarımdan hızlıca öpüyor. "Üzgünüm, Bloss. O burada mı?"

"Evet, ofisinizde."

Çamaşırhaneye gidiyor, önlüğünü çıkarıyor ve çamaşır makinesine atıyor. "Hızlı bir duşa ihtiyacım var." Etrafına bakınır. "Owen nerede?"

"Oh, erken yattı. Kanepede uyuyakaldı."

Cameron'ın yüzü hayal kırıklığıyla kaplanır ve külotuyla ofisine doğru yürür. "Sadece hızlı bir duş, dostum. Beş dakika sürmez."

Steven'in "Tamam," diye cevap verdiğini duyuyorum.

Cam ofisten çıkarken kapıyı kapatır ve zıplayarak merdivenlerden yukarı çıkar.

Dışarı çıktım ve çaydanlığı açtım. Bu gece masaj yaptırmayacak olmam gerçekten çok yazık.

Çayımı hazırlarken kaşlarımı çatıyorum. Bir dakika bekle.

Eminim Cameron bu gece masaj yaptırap yaptıramayacağımı bile sormamıştır. Masaj yaptırmamı istemiyor çünkü Steven çok seksi.

Sırıtiyorum. İlginç.

Bir buçuk saat sonra, çok uykulu ve rahatlamış bir Cameron Steven'ı ön kapıya kadar geçirir. "Teşekkür ederim." Gülümsüyor.

Sonra kanepede yanıma geldi ve ben de ayağa kalkıp kollarımı boynuna doladım. "Hey, bebeğim." Beni kollarının arasına alırken usulca gülümsüyor.

"Yemek yedin mi?" Dudaklarından öperim.

"Hmm, evet. Eve dönerken arabada biraz suşi yedim." Başını omzuma koyarken iç geçiriyor. Gerçekten çok yorulmuş.

"Bu gece neden masaj yaptıramadım?" diye sordum.

"Masaj yaptırabilirsin," diye yanıtlıyor arkamı yoklarken. "Sadece onun tarafından değil."

Gülümsüyorum. "Neden olmasın?"

Cameron kaşlarını çatıyor. "Onun ellerinin senin üzerinde olmasını istemiyorum." "Neden? Yakışıklı olduğu için mi?"

"Sana dokunmuyor. Tartışma bitmiştir." Elimden kurtuldu ve merdivenlere doğru döndü.

"Bu çok saçma," diye arkasından sesleniyorum.

"Bu adamların nasıl olduğunu bilirim. Senin gibi ateşli bir piliç mi? Elleri her yerde olurdu."

Ağzım açık kaldı.

"O benim kızıma dokunamaz." "O zaman neden ona gidiyorsun?"

"Çünkü o en iyisi."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Cameron, ciddi misin?"

"Ölümcül."

Başımı sallayıp kapıyı kilitliyorum, sonra ışıkları kapatıp yukarı çıkıyorum ve Cam'i çoktan yatmış buluyorum. Öfkeyle yorganı yırttım. "Bu hayatımda duyduğum en saçma şey."

"Saçmalık. Natasha'ya Sydney'deki seksi masaj terapistini sor."

"Ne olmuş ona?" Yatağa girdiğimde sinirleniyorum.

"Piliçleri kemiriyor. Masajlarının sonunda onlara mutlu bir son veriyor."

"Yok."

"Öyle de. Masaj yaptıran piliçleri siken koca bir salon." "Oh... erkekler için olan diğer masaj salonları gibi mi demek istiyorsun?" Ona sırtımı dönerken alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Bu saçmalığı uyduruyorsun. Nasıl

Bunu bilebilir miydin?

"Natasha sarhoş oldu ve Josh'a mutlu sonla biten bir masaj yaptırdığını söyledi."

Joshua'nın çılgına döndüğünü hayal ederken gözlerim açılıyor ve kıkırdamaya başlıyorum. Bunu ona sormam gerekecek.

"Şey, sadece sırtım gergin. Rahat bir sonla biten bir masaj istiyorum" dedim.

"Sana dokunmayacak, Ashley. Asla. Hayatına devam et."

Karanlıkta sırtıyorum. Onu kızdırmak eğlenceli. "Ben Steven'ı masaj terapisti olarak alamıyorsam, sen de kadın asistan alamazsın."

"Oh, Tanrım." İç geçiriyor. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Şey..." Sırtıyorum. "Bir asistanla kaçıp onu depoda becerebilirsin, ben nereden bileyim?"

"Özellikle etkilendiğim asistanları işe almıyorum. Ben aptal değilim, Ashley. Patatesini aldığın yerden etini alamazsın."

Şok içinde ağzım açık kaldı ve sırt üstü yuvarlandım. "Az önce bana patates aldığın yerden et almadığını mı söyledin? Yani çalışmak patates mi? Ve et de vajina mı?"

"Uyudum. Şimdi git uyu." Rahatlamaya başladığında nefes verir. "Ve eğer Steven'ı bir daha aklına getirmeye cüret edersen sırtını kendim kırarım."

Karanlığa gülümsüyorum.

"Gülme, canın yanacak." Tekrar nefes verir. "Çok."

Ön kapının önüne bir yük daha bırakıyorum. "Tamam, sandalyeler, uyku tulumları, hava yatakları, pompa ve yiyecek var. Başka neye ihtiyacımız var, Owen?" Yüksek sesle düşünüyorum.

Owen geniş bir gülümsemeyle omuz silkiyor.

"Oh, temizlik malzemeleri." Gidip depodan süpürge, paspas ve temizlik bezlerinin yanı sıra kova ve spreyleri alıyorum. Ben her şeyi alıp yanından geçerken Cameron kanepede uzanmış gazete okuyordu.

"Gelmeyeceğine emin misin Cameron?" Ben soruyorum.

Cumartesi sabahı ve Owen ile ben Pemberley'deki gecemiz için hazırlanıyoruz. Cameron çamura saplanmış gibi davranıyor ve bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyor.

"Hayır." Kağıdının üzerinden sesleniyor. "Ben dinleniyorum. Pemberley bana göre değil." Sıkıntıyla sayfayı çeviriyor. "Hafta sonundayız, biliyorsun."

Sırıttıyorum. "Pemberley'de elektrik ve su şu anda açık, yani bu iyi bir şey."

"Hmm."

"Babam olmadan orası korkutucu olacak mı anne?" Owen küçük gözleri aramızda gidip gelirken soruyor.

Omuz silkiyorum. "Hayır, bunu yapabiliriz dostum. Biz güçlüyüz. Yarın gece döndüğümüzde babamla görüşürüz."

Cameron elindeki kâğıdın üstünden bana bakıyor, ben de ona sırtımı dönüp sırtıttıyorum.

Pemberley'e kadar ona ters psikoloji tedavisi uyguluyorum. Owen'a, "Babamın burada bir gece yalnız kalması iyi olacak," diyorum.

Koca amcık. Burada yalnız olmaktan nefret ediyor.

Owen babasına doğru yürür ve elini tutar. "Sen gelemez misin baba?"

"Hayır, dostum." Cameron iç çeker, açıkça suçlu hissetmektedir.

Eşyaları hazırlamaya devam ederken sırtıttıyorum. "Owen, git ve kazağını al. Bu gece kamp ateşi yakacağız. Çubuklarda kızartmak için marshmallow aldım."

"Evet!" Owen heyecanla ağlıyor. "Odunu nereden bulacağız?"

"Henüz bilmiyorum. Biraz buluruz." Owen heyecanla üst kata koşar. "Evi yakın," diye cevap verir Cameron kesin bir dille.

Her şeyi arabaya yüklemek için dışarı çıkarmaya başlarken gülümsüyorum. Her şeyi arabaya yerleştirmem üç sefer sürdü. "Tamam, bu kadar. Gidelim, Owen."

"Evet." Owen dışarı koşar.

"Veda etmeye geliyor musun bebeğim?" Ön kapıdan çıkarken Cameron'a sordum.

Elindeki kâğıdı yere atar, kendini koltuktan kaldırır ve arabaya doğru yürür.

"Gerçekten bensiz gideceğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

Arka koltukta oturan Owen'a küçük deri iş eldivenlerini fırlatırken, "Gelmek istemediğine inanamıyorum," diye cevap veriyorum.

"Bunlar ne?" diye soruyor heyecanla.

"İş eldivenlerin. Sana iş botları da aldım, koca oğlan." Gözleri heyecanla açılır. "Harika."

Cameron kaşlarını çatdı. "O evde çalışmasını istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "İşte tam da bu yüzden gidiyoruz Cameron, babasının parası olmasının her şeyi bedavaya elde edeceği anlamına gelmediğini öğrensin diye."

Cameron bana bakıyor, ölü gibi.

"İnşa ettiğimiz ve yenilediğimiz şeylerle gurur duymasını istiyorum." Cam'e usulca gülümsüyorum ve o da kaşlarını çatıyor. "Bu nihai aile hobisi gibi bir şey. Birlikte başarabileceğimiz bir şey."

Cameron aşırı dramatik bir şekilde gözlerini devirir.

"Ve sen de bu ailedensin Cameron." Demek istediğimi vurgulamak için gözlerimi büyütüyorum.

Başını sallıyor. "Hiç kürek paketiniz var mı?" "Ne için?" Ben soruyorum.

"Mezar kazma!" diye tersledi. "Bana on dakika ver." "Eşyaların zaten arabada." Genişçe gülümsedim. Bana ölü gibi bakıyor. "Az önce benimle oyun mu oynadın?"

"Bir keman gibi." Onu usulca dudaklarından öpüyorum ve o da başını sallıyor. "Tam bir baş belasısın, Tucker."

"Ama beni seviyorsun, değil mi?"

"Maalesef." İçeri girdi ve on dakika sonra duş almış ve kolunun altında bir kasa şarapla hazır bir şekilde yeniden ortaya çıktı. "O cehennem çukurunda kalacaksam alkole ihtiyacım var."

"Çoktan toparlandım ve arabaya bindim." Şakağıma vuruyorum. "Düşünmek için buradayım..."

Bir kaşını kaldırıyor ve seksimi işaret ediyor. "Peki ya dans için aşağısı?" Owen'ın arabasının kapısını çarparak kapatıyor. "Bu hafta sonu tek amacım o hava yatağını senin vücudunla patlatmak." Arabaya biniyor ve çalıştırıyor. "Owen ve ben seni burada bırakmadan bin Tucker."

"Anne, neredeyse başlama vakti geldi. Gel bak," diye sesleniyor Owen heyecanla.

Adamlarımın öğleden sonra yaptıkları işleri görmek için ahırdan çıkıyorum ve genişçe gülümsüyorum. Alacakaranlık ve bütün gün çalıştık. Ahırını süpürdüm ve temizledim. Bu gece burada uyumaya karar verdik. Evden çok daha iyi durumda ve yağmur yağarsa çatının kesinlikle akmayacağını biliyoruz. Taş duvar ve zemin kaya gibi sağlam. Yataklarımızı hazırladım.

ve uyku tulumları, ve ben sadece pencereleri bitiriyorum. "Vay be." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Etkileyici."

Owen ve Cameron birlikte bir ateş çukuru inşa ettiler. Bir alanı temizlediler, taşları topladılar ve sonra onları dikkatlice dört yüksekliğinde bir daireye yerleştirdiler. Etrafına üç katlanır sandalye yerleştirdiler ve üç uzun kızartma çubuğu ile marshmallowlar ön ve ortada hazır.

Pencere temizleme bezlerimi yere atıp ateşin yanına oturuyorum.

Cameron'ın yüzü düşünürken düşüyor. "Hiç kibritimiz var mı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu inşa etmeye başlamadan önce düşünmedin mi?" diye soruyorum.

"Hayır." Cameron elini yüzünde gezdirirken iç geçiriyor.

Owen'ın küçük omuzları hayal kırıklığı içinde çöküyor.

"İzci kız olduğum için şanslıyım," diye takılıyorum. Malzeme çantama gidip evden getirdiğim çakmağı çıkarıyorum. Her şeyi düşündüm... Umarım. Çakmağı Cameron'a uzatıyorum ve o da çıranın etrafına sıkıştırdıkları kâğıdı yakıyor ve çıra yavaşça havalanmaya başlıyor.

Owen gözlerini kocaman açarak, "Anne, hemen babamla benim ateşle bir fotoğrafımızı çekip Jenna'ya gönder," diyor.

Cameron kendisiyle gurur duyan bir gülümsemeyle gülümsüyor. Telefonumu çıkarıyorum. "Harika fikir, Owie."

Cameron kolunu Owen'ın omuzlarına doluyor ve ben uzaklaşırken poz veriyorlar.

Owen daha sonra küçük katlanabilir sandalyesine oturur ve ateşi izler, kulaktan kulağa gülümserken bacakları neşeyle sallanır.

Cam onu sessizce izliyor ve düşündüğünü görebiliyorum. Gözleri bana kayıyor ve usulca gülümsüyor.

Sanırım oğlunun ateş yakmaktan ne kadar gurur duyduğunu izlerken bir 'aha' anı yaşadı. Gelip kamp sandalyesinde yanıma oturuyor, elini kalçama koyuyor ve dudaklarımı öpüyor. "Seni gerçekten seviyorum."

Ona karşı gülümsüyorum. "Sevilmeyecek ne var?"

"Telefonunu ver anne." Owen talep ediyor. "İkinizin bir fotoğrafını çekeyim."

Cam ve ben gülümserken Owen şipşak yapıyor.

Şekerleme kızartıp casusluk oynuyoruz ve reçelli tost da yapıyoruz. Daha güzel bir gece geçirdiğimi hiç sanmıyorum. Cam ve ben bir şişe kırmızı içtik ve o ve Owen taş, kağıt, makas oynarken ben bacaklarımı onun bacaklarına dolamış oturuyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu hayatımda geçirdiğim en rahat

çok uzun bir süre. İnternet yok, televizyon yok, dikkat dağıtıcı hiçbir şey yok. Duyulabilen tek ses ateşin ara sıra çıkardığı çıtırtılar. Otlığa ve eski eve bakıyorum ve Gloria'nın cennette bizi izleyip izlemediğini merak ediyorum.

Eminim gülümsüyordur.

Bana Bay Darcy'mi bulacağımı söyledi ve ben de buldum. Onunla evleniyorum ve o da burada, aynı çiftlikte, belki de onun Bay Darcy'siyle oturduğu yerde.

Arkama dönüp iki oğlumun özgürce gülüşünü izliyorum ve duygulanıp gözlerim doluyor.

Uzun zamandır ilk defa her şey yerli yerine oturmuş gibi hissediyorum.

Oğlum, işim, müstakbel kocam ve bu ev... Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hissediyorum ve belki de kırmızı şarabın etkisiyledir ama şu anda burada, bu çiftlikte tek kuruşum olmadan mutlu bir şekilde yaşayabilirim.

Burada isteyebileceğim her şeye sahibim.

Ateş sönüyor. Geç oldu. Saatlerdir etrafında oturuyoruz. "Haydi. Yatma zamanı, bayım," diyor Cam Owen'a.

Ayağa kalkıp pijamalarımızı giymek için ahıra doğru ilerliyoruz ve ben kapıyı kapatıyorum. Owen hava yatağına dalıyor ve Cameron yatağın ucunda durup ellerini kalçalarına koyarak etrafımızı inceliyor. "Burası güvenli mi lan?" diye fısıldıyor nefesinin altından.

"Evet," diye sesleniyor Owen heyecanla. "Bu yatak hasta!"

Ben hava yatağına tırmanıp uyku tulumuma girerken Cameron telefonunun ışığı açık bir şekilde ahırın çevresinde yürürken kıkırdıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben arıyorum.

"Fare arıyorum. Özellikle gecenin bir yarısı kulağımın çiğnenmesini istemiyorum. Ama seninkine hoş geldiler. Biraz otoplasti yaptırabilirsin."

Gülüyorum ve yatağa uzanıyorum. Bir bakıyorum, Owen çoktan uykuya dalmış. Bugün bütün o taşları taşımaktan bitkin düşmüştü. On dakikalık bir araştırmadan sonra Cameron yanımdaki uyku tulumuna giriyor ve ışığını bir kez daha etrafta parlatmak için oturuyor.

"Rahatlayacak mısın?" Uykulu bir şekilde iç çektim.

"Lanet olası Amityville Horror. İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor. "Bu ahırda ne yaşadığını kim bilebilir?"

"Artık var," diye fısıldıyorum.
Derin bir nefes verir. "Seni sevdiğim için şanslısın, Bloss." Uzanıyor.
"Bu boku başkası için yapmazdım."
Gözlerim kapalı, genişçe gülümsüyorum. "Biliyorum."

"Her şeyi dışarı çıkararak başlayalım diye düşünüyordum," diye açıklıyorum.

Cameron bana bakarken kaşlarını çatıyor. Elleri kalçalarında, deri iş eldivenlerinin içinde ve hafta içinde ona gizlice aldığım yeni çelik burunlu botlarını giymiş.

Owen ön verandada kamyonlarıyla oynuyor.

"Ne demek istiyorsun?" Yerdeki tüm alçı levhalara bakarken kaşlarını çatıyor. "Ne... bütün bunlar mı?" Moloz yığınının işaret ediyor.

"Evet." Bir parça alıp dışarı çıkardım ve evin yanındaki çimlerin üzerine koydum.

İçeri girdiğimde Cameron'ın şaşkın yüzüyle karşılaştım. "Ne? Bu evi kendimiz soyacağımızı mı sanıyorsun?"

"Uh-huh." Alçı levhadan bir parça daha alıyorum ve tekrar içeri girmeden önce dışarıda kayboluyorum.

"Ashley, bu iş bizim için çok büyük. Eğer bu deliği açmaya bu kadar kararlıysan, bunu yapması için başka birine ödeme yaparız."

"Hayır, yapmayacağız." Bir parça daha alıp dışarı çıkarıyorum. "Her şeyi kendimiz yapıyoruz, Cameron."

"Yıllar sürer." Kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Yani? Yıllarımız var, değil mi?" Bir parça daha alıp dışarı çıkarıyorum ve içeri girerken gülümsüyorum. Orada gizlice panik atak geçiriyor.

"Dayan, dayan." Ellerini kalçalarına koydu. "Yani, gerçekten bu evi kendimiz yenileyebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Evet." Gözlerimi deviriyorum. "Beni hiç dinliyor musun?" İnanmayarak başını sallıyor. "Nasıl?"

Başka bir alçı levha parçası alıyorum. "Orada durup seyrederek değil, orası kesin." Onu dışarı çıkarıyorum ve geri döndüğümde sırtıtıyorum.

"Lanet olası bir ahırda uyumayacağım Ashley. En azından bir banyoya ihtiyacım var," diye talepte bulunur.

"Banyoları profesyonelce yaptırabilirsiniz," diye kabul ediyorum bir parça daha alçı levha alırken. "Her şeyin parasını ödemek için diğer evi satabiliriz."

Cameron bana boş boş bakıyor, elleri hâlâ kalçalarında.

"Sen banyoları düzenle. Bir tesisatçı bul, fayansları ve armatürleri seç, ben de alçı levhaları temizleyeyim." Bir parça daha alıyorum.

"Sen... Sen ciddi misin?" diye kekeliyor. Başımı sallıyorum.

Kaşlarını çattı. "Peki, burada bir tesisatçıyı nereden bulacağım?"

Ona bakıyorum, soğukkanlı bir şekilde. "Sen bir kalp cerrahısın Cameron. Bu işi çözecek kadar zeki olduğuna eminim." Bir sonraki alçı levha parçasını taşıyorum. "Ahırda da bir banyo istiyorum, lütfen!" Sesleniyorum.

"Ne için?"

"Orayı bir misafirhane yapıyorum, böylece arkadaşlarımız kalabilir."

"Lanet olsun," diye mırıldandığını duyuyorum ve altımı ısıtıyorum. Gülümsememi saklamak için dudağımı. Tekrar içeri girdim.

"Yani düzenlemem gereken dört banyo var. Dört banyoyu nasıl düzenleyeceğim?"

Burada kahkahalara boğulmamak gerçekten çok zor. "Bir liste yazarak ve belki de Google'da banyo tadilatını araştırarak başladım."

Ben alçıpanımı çıkarmaya devam ederken bana ters ters bakıyor. "Düğünden sonraya kadar beklemek zorunda kalacak."

"Birkaç esnafı organize etmeyi beceremiyorsanız, bırakın gitsin." Alçı levhaları toplarken iç çektim. "Ben yaparım."

"Ben halledebilirim," diye tersliyor.

"Hallediyor gibi görünmüyorsun."

"Ben de seninle evlenmenin en zor yanının evlenme teklif etmek olacağını sanıyordum..." diye mırıldandı.

Ona döndüm. "Hayır, Cam." Ellerimi kalçalarıma koydum. "Senin için en zor şey beni hamile bırakmak ve çocuklarımıza bakmak olacak." Gözleri gözlerimi tutuyor ve usulca gülümsüyor. "İşte bir plan." Yanıma geliyor, alnımdaki saçları geriye doğru tarıyor ve beni usulca öpüyor. "Bir evi yenilemek kolaydır, Cam." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu olacak. Bunu kendimiz yapmış olmak çok ödüllendirici. Zor olacağını biliyorum ama

Buraya çocuklarla geldiğimizi hayal edebiliyor musun? Ev bitmiş olacak ve bir havuzumuz olacak. Atları ve motosikletleri olacak ve tüm bunları bizim yaptığımızı bilecekler."

Beni kollarında tutarken evin etrafına bakıyor. "Her şey çok bunaltıcı Ash."

Gülümsüyorum. "Neyin bunaltıcı olduğunu biliyor musun Cam?" "Ne mi?"

"Tek başına bir bebek sahibi olmak. Babasının kim olduğunu bilmemek. Bana bunalmaktan bahsetme çünkü bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Boğazındaki yumruyu yutar ve bir nefes üfler. "Sen sert bir piliçsin."

Genişçe gülümsüyorum. "Öyleyim, o yüzden canını yakmadan önce şu lanet alçıpanı kaldırmaya başla." Arkasına şaplak atıyorum. "Şimdi!"

Nihayet Pemberley'e son bir kez baktığımda saat 17:00'ydi. Cameron ve ben bugün aile odasını ve alt katın yarısını temizledik. Çok yorulduk.

Owen ağaçlara tırmandı ve her şeyin içine girdi. Üçümüz de çok kirliyiz.

Eşyalarımızı almak için ahıra doğru yürüyoruz ve Cameron eşyalarını yükleyip dışarıda kaybolurken durup etrafımı içime çekiyorum.

Bu taş ahırını seviyorum. Her şeyini seviyorum.

Aklımdan bir düşünce geçiyor ve ahıra geri dönmeden önce çevredeki padoklara bakmak için dışarı çıkıyorum. Yeterince büyük, yaklaşık otuz metre uzunluğunda ve on beş metre genişliğinde, ama... hayır, bu mümkün olamaz.

Olabilir mi?

Cameron kapıdan tekrar görünür.

"Cam." Alt dudağımı gergin bir şekilde ısıırıyorum. Bunu nasıl söyleyeceğim? "Sanırım nerede evlenmek istediğimi biliyorum."

"Nerede, Bloss?" diye mırıldanıyor,

dikkati dağılmış bir halde. "Burada. Bu taş ahırda."

Yüzü dehşet içinde düştü. "Ciddi olamazsın."

DR STANTONS EPILOG BÖLÜM 6

Ashley

Umutlu bir şekilde gülümsüyorum. "Tamamen."

Başını iki yana sallar. "Belli ki bir tür toz kaynaklı sanrı nöbeti geçiriyorsun. Arabaya bin." Son çantalarımızı da aldı. "Owen, arabaya bin lütfen," diye sesleniyor. "Nerede o?"

Dışarı çıktığımızda Owen'ın bir ağaç gövdesinden aşağı hızla kaydığını görüyoruz. Cameron'ın gözleri açılıyor. "Dikkatli ol!" diye sesleniyor telaşla.

"Bak, Cam." Elini tuttum ve onu içeri götürdüm. "Sadece beş dakika beni dinle, lütfen. Sadece beş dakika."

Gözlerini deviriyor.

Ahırın arka tarafını gösteriyorum. "Misafirler için arka tarafa güzel bir banyo koyabiliriz." Ön tarafı gösteriyorum. "Ön tarafa, ayakta durup evlenebileceğimiz halı kaplı bir açıklık koyabiliriz. Ortada bir koridor oluşturmak için bir halı olabilir ya da dışarıda büyük meşe ağacının altında evlenebiliriz." Ona bunu anlatmaya çalışırken ahırın önüne doğru koşuyorum. "Güzel koltuklar kiralayabiliriz, mumlar, ışıklandırma, müzisyenler ve peri ışıkları da olabilir. Belki beyaz sandalyeli yuvarlak masalar? Yemek şirketi tutabilir ve çimenlerin üzerinde yıldızların altında bir kokteyl bar kiralayabiliriz." Heyecanla etrafıma bakıyorum. "Bir sürü taze çiçek." Yerimde hoplayıp zıplıyorum. "Çok harika olabilir."

Bana boş boş bakıyor.

"Ve bahçeler... Orada saksı bitkileri ve süslü bir girişle çalışan bir aramız olabilir. Muhtemelen şuradakilerle aynı fiyata mal olur.

Baktığın havalı yerler." Omuz silktim.

Etrafına bakınır ve derin bir nefes verir. "Misafirlerimiz buraya kadar gelmek istemeyecektir, Ashley."

"Önemli olanlar gelecektir ve eğer gelmek istemezlerse, o zaman zaten onlardan kurtulmuş oluruz."

Elini kendi elime aldım. "Cam, bu çiftliği henüz sevmediğini biliyorum..." Gözlerim onunkileri arıyor. "Ama yapacaksın. Söz veriyorum, evleneceksin. Ve benim için, bizim için duygusal olan bir yerde evlenmek istiyorum. Elli yıl sonra bile hala seveceğimiz bir yerde."

"Benimle evlenmek yeterince büyük bir duygu değil mi?"

Hüzünle gülümsüyorum. "Tabii ki öyle." Etrafıma bakıyorum ve nefes veriyorum. "Haklısın. Bunu istemiyorsan sorun değil." Omuz silkiyorum. "Anlıyorum." Gülümsüyorum ve son çantalarımızı alıyorum. "Bu ortak bir karar olmalı, Cam. Bu senin de düğünün ve eğer istersen mekan aramaya devam edebiliriz."

Arabaya doğru yürüyorum ve çantaları bagaja atıyorum, sonra Owen'ı araba koltuğuna bağlıyorum. Cameron ahırda kalıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Söylediklerimi düşününce etrafta dolaştığını biliyorum.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Çakıl taşlı garaj yolunda yürüyor ve ben arabada oturup onu izlerken etrafına bakınıyor.

"Babam ne yapıyor?" Owen iç geçiriyor. "Eve giderken McDonald's'a uğrayabilir miyiz? Açlıktan ölüyorum. Nugget istiyorum."

Cam'in kendi iç değerlendirmesini yapmasını izlerken gülümsüyorum. "Evet, bebeğim. Big Mac alacağım," diye cevap veriyorum.

Cameron sonunda arabaya binip kapıyı çarpıyor ve gözleri bana kayıyor. "Tam bir baş belasısın, Tucker." İç geçiriyor.

"Bu hayır demek değil." Umutla gülümsüyorum. Arabayı çalıştırıyor.

"Bu bir evet de değil."

Cameron

Denemekte olduğum beyaz gömleğin düğmelerini ilikliyorum. Çarşamba öğleden sonra ve ben bir erkek giyim butiğinde Joshua ve Adrian'la birlikte düğün için takım elbise bakıyorum. Bu, önümüzdeki birkaç hafta içinde üçümüzün aynı anda işten izin alabileceği tek zamandı. Jenna yakında Owen'ı bırakacak.

"Peki, bu kadar kötü olan neydi?" Adrian kapının arkasından sorar.

**"Sen gerekir bkz. Bu Çiftlik, Murph. Yapacaksın. var a
"lanet olasıca conniption."**

"O kadar da kötü olamaz."

Joshua soyunma odasından, "Evet, bu takım iyi," diye sesleniyor.

"Üzerinde kalsın. Görmek istiyorum," diyor Murph ona.

"Kötüden de kötü, bu..." Yeterince kötü bir kelime bulmaya çalışırken başımı sallıyorum ama yok. "Bu buldozer malzemesi."

"Ve Ashley cidden bunu yapmanı mı istiyor?" Adrian şaşırarak sorar.

"Evet." Takım elbisemin pantolonunu yukarı çekip fermuarını çekerken gözlerimi deviriyorum. "Bir şey için çok çalışmamız ve bunun bir aile projesi olması gibi bir şey."

"Önce gri kravatlar lütfen," diye sesleniyor Adrian.

Başımı sallıyorum ve sandalyeden gri kravatı alıyorum. "Owen ve benim için iyi olacağını düşünüyor," diye cevap veriyorum.

İkisi de giyinirken sessiz kalırlar.

"Owen'ın paralı bir babası olduğu için şımarmasına izin vermeyeceğini ve maddi olmayan şeylerin değerini bilmesini istediğini söylüyor... ya da öyle bir şey." Kravatı boynuma doluyorum ve ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Bu kravat nasıldı?" diye soruyorum.

"Ha," diye haykırır Adrian. "O kızı seviyorum ve bu bir kravat. Bekle. Bağlayacağım."

"Evet, madem bu kadar çok seviyorsun, o zaman Old McDonald Had a Farm'ın bu kötü versiyonunda evlen!" Tersliyorum. "Neden sevdiğini anlıyorum ama cidden, bu çok ileri gidiyor."

Joshua'nın soyunma odasında kıkırdadığını duyuyorum. "Blake bu şarkıya bayılıyor," diye kıs kıs gülüyor.

"Şimdi de ahırda evlenmek istiyor..." Devam ediyorum. "Ve orayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum, bu yüzden orada yapmasına izin vermezsem kendimi kötü hissedeceğim." Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Burada duvara karşı sikiliyorum..." Mırıldanıyorum. "Yaparsam da lanet olsun, yapmazsam da lanet olsun."

"Yaşlı kadının adı neydi? Ona bu evi bırakanın?" Joshua sorar.

"Gloria," diye cevap veriyorum.

Joshua gülüyor. "Yani Gloria sana bir zafer deliği bıraktı ve sen de alıcısın."

Adrian kıkırdar. "İyi bir tane."

"Siktir git," diye çıktım. "Tamamen doğru olmasına rağmen." Ceketimi omuzlarımın üzerine çekiyorum. "Kıçım sikildi. Ve başka bir sorun daha var..." Ekliyorum.

"Şimdi ne olacak?" Adrian sorar.

"Eğer düğünü çiftlikte yaparsak... düğün gecemizi nerede geçireceğiz?" İçinde bulunduğum çıkmaz karşısında başımı sallıyorum. "Birlikte geçireceğimiz ilk gece için onu güzel bir yere götürmek istiyorum. Düğün gecemi bir ahırda lanet olası bir şişme yatakta geçirmeyeceğim."

İkisi de talihsizliğime gülüyorlar.

"Şey..." Adrian bir an düşünür. "Ebeveyn odasını dekore edebilirsin."

Önerisini değerlendirirken kaşlarımı çatıyorum.

"Aman Tanrım. Evet. Bunu onun için gizlice kendiniz yapın ve düğün gecesi bir hediye olarak ona sürpriz yapın."

Bu ihtimal karşısında kaşlarımı kaldırıyorum.

"Büyük brownie puanları. Hem de çok büyük," diyor Joshua. "Bunu onun için yaparsan çıldırır."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Mutlu eş, mutlu hayat, Cam..." Joshua mırıldanıyor.

Hmm. Sanırım bunu onun için yapmak güzel olurdu. *O yapardı* Sevdim.

Hepimiz aynı anda soyunma odasının kapılarını açıyoruz ve aynanın önünde sıraya girmek için mağazaya adım atıyoruz. Adrian genişçe gülümsüyor ve Joshua sırtıma bir tokat atıyor. "İşte bu, koca oğlan."

Adrian kravatlarımızı sabitliyor ve hepimiz tekrar yansımalarımıza bakıyoruz. "Yelekli mi yeleksiz mi?" Ben soruyorum.

Adrian kravatımla uğraşırken "Yelek," diye yanıtlıyor. "Ama seninki beyaz olacak," diye ekliyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Beyaz yeleği pek sevmem, güvercin gibi hissederim. Bence siyah."

"Siyah yelek, siyah papyon," diye yanıtlıyor Adrian. "Tamam, peki papyonlar nerede?" diye soruyorum.

"Baba!" Owen koşarak dükkâna girip kollarıma atlarken

sesleniyor.

"Hey, dostum." Onu yakalayıp mükemmel küçük başını öperken gülüyorum. "Takım elbiseni denemeye hazır mısın?" Kaburgalarını gıdıklarken soruyorum.

"Uh-huh." Owen aptalca gülümser. Joshua ve Adrian ile el sıkışarak selamlaşır.

"Hey, koca adam." Joshua onun saçlarını şefkatle okşar.

Jenna beni görünce heyecanla ellerini ağzına götürdü. "Muhteşem görünüyorsun, Cam." Gülümsüyor.

"Merhaba, Jenna." Soyunma odamın kapısının arkasındaki askıda asılı duran küçük siyah takım elbiseyi kaldırırken sırtıyorum. "Bunu deneyecek miyiz, Owen, böylece düğünümüze hazır olabiliriz?"

"Evet!" Owen heyecanla haykırıyor. "Annem bizi bunların içinde çok sevecek."

Ashley

Cameron viskisini yudumlarken seksi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bana öyle bakma Bloss, tabii masanın altına girip sikimi yalamayacaksan."

Kaşımı kaldırıyorum ve bardağıma gülümsüyorum. Cuma gecesi randevu gecesi ve erkeğim çok yaramaz bir ruh halinde.

Gözlerinde o bakış var... sevdiğim bakış.

Bütün hafta düğün hakkında konuşmadık. Konuyu açmamaya çalışıyorum. Onu zorlamak istemiyorum. Evi yenilemek benim için yeterli ve düğünümüzü nerede yapacağımız konusunda söz sahibi olmaya hakkı var.

Belki Los Angeles'taki evi de bir seçenek olabilir diye düşünüyorum. O gösterişli düğün mekanlarına gerçekten katlanamıyorum. Bu hafta çocuklarla birlikte gidip damatlığını aldığını biliyorum ve ben de mucizevi bir şekilde bir elbise buldum.

İlk denediğim buydu. Adrian dün gece bir tasarımcıyla özel bir randevu ayarladı. Natasha ve Jenna da benimle geldi. İlk *olduğu* için almadım... ama bütün gün onu düşündüm.

Klasik olarak kadınsı ve Cam'in buna bayılacağını biliyorum. Jenna ve Natasha nedimelerim olacak. Her şey yerli yerine oturuyor, tek halledilmesi gereken lanet olası mekan.

Koyu renk gözleri dudaklarıma kayarken Cameron "Gitmeliyiz" diye fısıldıyor.

Saatime baktım. "Daha erken."

"Evet, ama sabah erkenden yola çıkmamız gerekiyor." Kaşlarımı çattım. "Neden? Yarın

nereye gidiyoruz?"

Seksi bir şekilde gülümsüyor.

"Pemberley." Gözlerim

büyüdü. "Pemberley mi?"

Sırıttırıyor ve beni izlerken parmağını seksi büyük dudaklarının üzerinde ileri geri gezdiriyor. Baştan çıkarıcılığını seksime kadar hissediyorum. "Hazırlanmamız gereken bir düğün var."

Ağzım açık kaldı. "Yani...?"

Gülümsüyor. "Evet, yani." Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. "Benimle Pemberley'de evlenir misin, Ashley Tucker?"

Gözyaşları içinde ona bakıyorum ve başımı

sallıyorum. "Uh-huh." "Altı hafta," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Altı hafta mı?"

"Altı hafta içinde evleniyoruz. Davetiyelerin bu hafta gönderilmesi gerekiyor." "Bunun yeterli bir süre olduğunu sanmıyorum Cam," diye kekeleyorum. "Evlenmeye hazır olamayacağım.

işten izin al."

Koyu renk gözleri benimkileri tutarken ayağını kaval kemiğimde gezdiriyor. "Jameson'la programını kontrol ettim ve altı gün izin alabilirsin. Düğünden önceki Cuma ve sonraki hafta da balayımız için."

Yarı şok olmuş bir halde onu izliyorum. "Balayına mı gidiyoruz?"

Gülümsüyor. "Evet, balayına gidiyoruz. Bir ahırda evleniyor olmamız kendimize bir hafta ayırmayacağımız anlamına gelmiyor."

Sırıttırıyorum.

"Ve bu yapabileceğim tek hafta, Bloss. Önemli bir ameliyatım yok ve diğer her şeyi yeniden planlayabilirim. Altı hafta."

"Ama..." Kaşlarımı çattım. "Ama..." Başımı sallıyorum. "Yapacak çok şey var. Zamanımız olmayacak. Pemberley tam bir felaket."

"Ben halledebilirim. Kar altında olduğunu biliyorum. Adrian ve ben halledebiliriz.

o."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Bir an düşünür ve sonra kaşlarını çatar. "Şey, ben umut."

Gülüyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve elimi tutup avucumu öperken dudaklarını yalıyor. "Ve bu gece Bayan Tucker, bana şimdiye kadar yaptığınız en iyi kafa işini istiyorum."

Beni öpüşünü izlerken içimin karıncalanmaya başladığını hissediyorum.

"Sikin ağzımdayken ne yapacaksın?" Fısıldıyorum. Gözleri tahrik olmuş gibi parlıyor. "Evi havaya uçuracağım."

Düğüne üç hafta kaldı

Cameron'ın omzunda kocaman bir odun parçasıyla otlakta yürüyüşünü izliyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Küçük çırağı Owen da omzunda küçük bir odun parçasıyla onu takip ediyor.

Babasını idol olarak görüyor... Ben de öyle.

Cameron bu mülkü düğünümüze hazır hale getirmek için her hafta sonu canını dişine takarak çalıştı. Bir zamanlar mükemmel olan elleri şimdi su toplamış durumda.

Her gece ateş yaktık, marshmallow kavurduk ve ardından ahırda hava yataklarımızda kamp yaptık. Buraya ve temsil ettiklerine her geçen saat daha da aşık oldum. Kendisi açıkça itiraf etmese de Cameron'ın da artık buraya bağlı olduğunu biliyorum. Geçen hafta hastanenin kafeteryasında doktor arkadaşına evle ilgili planlarını anlatırken gururlu bir ses tonuyla konuşmasına kulak misafiri oldum. Bu hafta sonu, gerçekten kullanabileceğimiz güzel banyolarımızın olduğu ilk hafta sonu. Nihayet tamamlandılar ve armatürlerin hepsi beyaz mermer ve tasarım pirinç armatürlerden oluşuyor. Cam her şeyi organize etti.

Ne yazık ki üst kat tesisatçılar tarafından güvensiz bulundu, bu yüzden artık girilmesi yasak bir bölge ve etrafı çevrili. O kabusu düğünden sonra halledeceğiz. Uzaktan bir kamyon sesi duyuyorum. "Geldi çocuklar," diye sesleniyorum.

Owen ve Cameron padoktan geri dönüyorlar ve biz de kamyonu karşılamak için ön tarafa gidiyoruz. Dört yüz bitkinin yanı sıra yeni çimler de geldi. Adam kamyonun arkasını açıyor ve ağzım açık kalıyor. "Neden...?" Gözlerim Cameron'a kayıyor. "Bu... bu çok saçma bir bitki sayısı," diye kekeliyorum.

Cameron kaşlarını çatar. "Çok fazla görünüyor, değil mi?" Gözleri bana kayıyor ve omuz silkiyor. "Bilmiyorum, web sitesi ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu söyledi."

"Yarın bunları dikmemize yardım edecek kaç kişi var?" Gülüyorum.

"Joshua, Natasha ve çocuklar. Murph ve Ben. Max ve iki muhafız." Omuz silkiyor. "Hepsi bu kadar." Kaşlarını çatar. "Başka kime sorabilirim?" diye mırıldanıyor kendi kendine.

İki adam değerli bitkilerimizi kamyonun arkasından indirirken elimi ağzıma götürüp gülümsüyorum. "Bu işi halledeceğiz." Gülümsüyorum. Komik olan şu ki, bu işi kendimiz yapmamız konusunda bu kadar kararlı olduğum için, herkes tadilat böceğine yakalanmış gibi görünüyor. Joshua ve Natasha geçen hafta sonu geldiler ve Natasha ahır temizlememe yardım ederken Joshua

Cameron da çitleri onarıp boyadı. Adrian'ın da bazı planlamalar için hafta boyunca Cam'le birlikte dışarı çıktığını biliyorum. Gülmek zorunda kaldım. Cam bana eve dönerken Adrian'ın yapılacaklar listesi yazdığını ve yapılması gerekenler yüzünden o kadar strese girdiğini anlattı ki, Cam onu rahatlatmak için bir bara girip yarı sarhoş etmek zorunda kalmış.

Cameron kamyonu boşaltmaya yardım etmeye başlıyor ve bir süre onu izliyorum. Üzerinde beyaz boyayla kaplanmış gri tasarımcı eşofman altı ve daha önce çiviye takıldığı için omzu yırtılmış beyaz bir Ralph Lauren gömlek var. Büyük iş botları aşınmış ve kirlenmiş. Owen'ın üstü başı çamur içinde ve daha altı hafta önce babasının onu bu halde görse öleceği tuhaf kıyafetler giyiyor. Cameron'ın saçları çılgınca. Bukleler kızları cezbeder.

Oh, kesinlikle öyle.

Bitkilerden ikisini alıp diğerleriyle birlikte sıraya koyuyorum. Hadi şu işi bitirelim.

Düğünden önceki Çarşamba günüydü ve ben hastanenin koridorunda bir hastayı kontrol ediyordum. Sevgili müstakbel eşimi bir grup stajyerle birlikte vizit yaparken görüyorum.

Kalbim göğsümde takla atıyor. Hâlâ midemi titretiyor.

Lacivert takım elbisesini giymiş, beyaz gömleğini ve gri kravatını takmış, saçlarını da o çok sevdiği koyu, dağınık ve mükemmel görünümüne kavuşturmuş. İri, kaslı vücudu hastanedeki her hemşirenin arzusu. Onunla ilgili her şey güç çığlıkları atıyor... *ve o tamamen benim.*

Köşeyi dönerler ve Cam seksi bir şekilde gülümser. "İşte burada, güzel Ashley Tucker."

"Merhaba, Ashley." Stajyerlerin hepsi gülümsüyor. "Bu hafta sonu için iyi şanslar," diyor içlerinden biri.

"Şansa ihtiyacı yok," diye cevaplıyor Cameron sakince. "Benimle evleniyor." Elini kravatında gezdiriyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Şansa gerek yok."

Stajyerlerin hepsi gülüyor ve ben de sırtıyorum. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum bana iyi dileklerde bulunan stajyere. "Yine de, sanırım senin şansını alacağım." Gözlerimi büyütüyorum. "Buna ihtiyacım olacak."

Yine gülüyorlar.

"Son vizitlerimi yapıyorum ve sonra gidiyorum."

Gülümsüyor. Eriyorum.

Cameron haftanın geri kalanında Joshua ve Adrian'la birlikte Pemberley'e gidip Cumartesi gününe hazırlanmak için izin aldı. Adrian bütün hafta düğün planlamasının tüm ihtişamıyla oradaydı.

Bizim için ne hazırladıklarını Tanrı bilir ama Cameron halinden oldukça memnun görünüyor.

Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Adrian ve Joshua ile dinlememe izin verilmeyen gizli telefon görüşmeleri ve kilitli ofis çekmecesinde tuttuğu klasörler dolusu fotoğraf var.

Cameron Stanton'ın eski oyuncu halini tanıyan tüm kadınlar onu şimdi kendi düğününü planlamaktan büyük heyecan duyarken görebilselerdi ne düşünürlerdi?

Kim bilebilirdi ki?

Böyle olmayı hayal ettiğini hiç sanmıyorum. Ben de bunu kesinlikle tahmin edemezdim. Yine de kontrol manyağı eğilimleri yatışıyor, çünkü tam olarak ne istediğini seçebiliyor.

Ahırda ne olduğu umurunda değil.

O, Owen ve bakan orada olduğu sürece, gerisi sadece anlamsaldır.

İstedığı her şeye sahip olabilir.

Düğün Günü - 14:00

Aynadaki yansıma bakarken derin bir nefes veriyorum. Bal sarısı saçlarım aşağıya inmiş ve yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış. Elbisem omuzdan açık ve beyaz dantelden yapılmış, uzun kollu ve vücuda oturan bir korsajın yanı sıra geniş bir saten kuşak ve tam bir organize eteğe sahip.

Beyaz.

Düğünümde beyaz giyeceğimi hiç düşünmemiştim ama ilk aşkımla evleniyorum, bu yüzden uygun olduğunu düşündüm.

Bu elbise aşırı abartılı, bir peri masalı elbisesi. Ama ne var biliyor musun? Bu benim peri masalım ve her saniyesini içime çekiyorum.

Duvak takıyorum ve makyajım muhteşem. Kiraladığımız kadın çok iyi bir makyaj uzmanı.

Natasha odaya girip elimi tuttuğunda yüzü gülüyor. Gözleri yaşaran anneme dönüyorum. "Jenna," diye sesleniyor. "Jenna," diye sesleniyor.

hazır."

Jenna içeri girer ve ş a ş k ı n l ı k t a n çenesi düşer. "Ash, çok güzel görünüyorsun," diye fısıldar.

Gözlerim doluyor ve ellerim göğüs kafesimde gezinirken yansımama bakmak için aynaya dönüyorum.

"Evlenmeye hazır mısın, bebeğim?" Natasha fısıldıyor. Yansımama gülümsüyorum. "Emin ol hazırım. Hadi gidelim."

DR STANTONS EPILOG BÖLÜM 7

Ashley

Limuzin Pemberley'nin ağaçlarla çevrili garaj yoluna yanaşıyor, arabalar stratejik bir şekilde ön taraftaki padokta sıra sıra park edilmiş durumda. Sinirlerimin midemde dans ettiğini hissediyorum.

"Umarım her şey yolundadır," diye fısıldıyorum. Fikri ortaya attığımdan beri ilk kez çiftliğin herkesin beklentilerini karşılaması konusunda endişeliyim. Tanrım, bu gerçek bir felaket olabilir.

Zavallı Cameron. Onu bu kadar baskı altına sokarak ne düşünüyordum ki?

Adrian, Joshua ve Cam'in hafta boyunca her şeyi zamanında yetiştirmek için zamanla yarıştıklarını hayal ediyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Çok sıkı çalışıyorlardı.

Burası harika görünüyor.

Meşe ağaçlarından tek tük beyaz organize spreyle sarkıyor. Çimlerin hepsi yeni biçilmiş ve çitler canlı bir beyaza boyanmıştır.

Gardenyalar araba yolunu kaplıyor ve evin etrafına beyaz bir perde çekilerek evin görünmesi engelleniyor. Çevredeki yeşillığe uyum sağlaması için paravan boyunca saksılar içinde büyük palmiye ağaçları yer alıyor.

Evi örtbas edeceğini biliyordum.

Burası tıpkı Cameron'ın sevdiği havalı mekanlardan birine benziyor, ama aslında yüz kat daha iyi.

Adrian ve Joshua'nın ahırın dışında durduğunu görüyorum ve araba durduğunda gülümsüyorum. Adrian lacivert bir takım elbise giymiş, Joshua ise en iyi

erkek kıyafetleri.

Joshua başını kaldırıyor ve arabaya el sallarken gülümsüyor.

"Şu ateşli kıza bak." Tash erkeğini görünce iç geçirir. "Miyav."

"Joshua'yı bir haftalığına bize ödünç verdiğin için teşekkürler," diye fısıldıyorum elini elime alırken.

Etrafına bakınırken, "Meşgullermiş gibi görünüyor," diyor.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Jenna. "Burası harika görünüyor. Zavallı piçler parmaklarını kemiğe kadar çalıştırmış olmalılar."

Hepimiz kıkırdıyoruz.

İnsanlar etrafta vızıldamaya başladı ve uzaktan birinin bağırdığını duyabiliyorum, "Herkes salona. Gelin geldi."

Kalbim güm güm atmaya başladı.

"İşte bu, bebeğim." Babam elimi tutup arkasından öperken gülümsüyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Tanrım, sadece resmi kısmın bitmesini istiyorum. Herkesin önünde yürüyeceğim için çok gerginim." Elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Ya tökezlersem ya da başka bir şey olursa?"

Tash sempatik bir şekilde gülümser. "Üzülmeceksin. Rahatla."

Arabanın kapısı açılıyor ve fotoğrafçı beliriyor. Fotoğraf çekmeye başlıyor ve ben de gülümseyip sakın görünmek için elimden geleni yapıyorum, ancak içim gergin bir bekleyiş içinde zıplıyor.

Cameron'la evleniyorum.

Dakikalar içinde.

Kameraya gülümserken kalbim duygularla dolup taşıyor.

Tıklıyor, tıklıyor, tıklıyor ve sonunda daha fazla dayanamıyorum. "Bu kadar yeter." Gülümsedim. "Artık evleniyorum."

Arabadan iniyorum ve iki nedimeme bakıyorum. Benim elbisemin basit bir versiyonunu giiyorlar, sadece soluk bir limon rengi. Dantel bir korsaj ve organze bir etek ile kapaklı kolları var, ancak onlarınki benimki kadar dolgun değil. Zamansız, elli yıl sonra fotoğraflara bakıp hala sevebileceğim bir şey istedim.

Koridora doğru bakıyorum ve gülümsüyorum. Arabadan ahıra kadar uzanan mavi taştan bir yol döşenmiş. Yolun her iki tarafına beyaz çiçekler ekilmiş ve beyaz ve limon gülleriyle kaplı beyaz ahşap bir kemer var.

Oh, bu çok özel.

Sakın ağlama. Sakın ağlamaya kalkma!

Koridorda hıçkır hıçkır ağlayan o deli kızlardan olmayacağım.
Yoksa öyle miyim?

Lütfen, Tanrım, hayır.

Tash bana çiçeklerimi uzatıyor -Owen'ın seçmeme yardım ettiği beyaz ve limon çiçeklerinden oluşan bir aranjman- ve ben derin bir nefes alıyorum. "İşte bu," diye fısıldıyorum.

Natasha ve Jenna beni yanağımdan öpmeden önce mutlulukla ısıldıyorlar.

"Hazır mısın?" diye soruyor yer göstericilerden biri. Başımı sallıyorum. "Olabileceğim kadar hazırım."

Yer gösterici ahırdaki birine başıyla selam veriyor ve birkaç dakika sonra piyano müziği çalmaya başlıyor. Gelin Marşı. Cam ve Adrian'ın bu şarkıyı seçtiklerini hayal ettiğimde gülümsüyorum.

Bu adamı seviyorum.

Önce Natasha mavi taş patikadan aşağı yürüyor, Jenna da yavaşça arkasından geliyor. Bir nefes veriyorum ve kolumu babamınkine bağlıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun, bebeğim." Alnımdan öperken gülümsüyor. "Teşekkürler baba," diye fısıldıyorum boğazım düğümlenirken.

Yoldan salonumuza doğru ilerlemeye başlıyoruz. Kalbim göğsümde sert bir şekilde takla atıyor. Her adım bir mil gibi geliyor ve koşmak istiyorum.

Cameron'ın kollarına doğru olabildiğince hızlı koşmak istiyorum.

Arka taraftaki çift kapıya geldik. Konukların hepsi ayakta durmuş beni izliyor, gelmemi bekliyorlar.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Kırmızı halı koridoruna bakıyorum ve orada, sonunda duruyor.

Ellerini önünde birleştirmiş ve beni görünce seksi bir şekilde gülümsüyor.

Eridiğimi hissediyorum.

Siyah bir takım elbise giyiyor ve papyon takıyor. Daha önce hiç onun kadar güzel görünen bir adam görmemiştim ve yüzümü geniş bir gülümseme kaplıyor. Owen beni görünce heyecanlanıyor ve Cameron onu kucağına almak için uzanıyor.

İkisi de huşu içinde beni izliyor.

Yavaşça iki oğluma doğru yürüyoruz.

Cameron beni izlerken yumuşak bir şekilde gülümsüyor, umutsuzca duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyor ve sefil bir şekilde başarısız

oluyor.

Gözleri yaşlarla doldu.

Sonunda onlara ulaşıyorum ve Cam Owen'ı tekrar yanına yatırıyor. Babam Cameron'ın elini sıkıyor ve benim elimi de ona uzatıyor. Cameron sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi eğiliyor ve yüzümü avuçlayarak beni usulca öpüyor. Ben ona gülümsüyorum, o da bana sevgiyle bakıyor.

Birbirimizi üç gündür görmüyoruz.

"Biri bunu kameraya çekecek mi?" Carson neşeyle seslenir.

Kalabalık gülüyor.

"Bana duygusal mı davranıyorsun, Stanton?"

Fısıldıyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Muhtemelen."

Ellerimi ellerinin arasına alıyor ve birbirimize bakıyoruz.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş durumda ve o gözyaşlarıyla savaşıırken ben de aptalca bir gülümsemeye savaşıyorum.

Bakanın söylediği hiçbir şeyi duymuyorum ya da ahırdaki **h e r h a n g i** birine dikkat etmiyorum; neye benzediğini bile bilmiyorum.

Çünkü tek görebildiğim o.

Bana bakarken gözleri aşkla doluydu. Bu güzel adam. Benim parlak zırhlı şövalyem.

Bakan Cameron'la konuştuğunda hayallerimden kopuyorum. "Benden sonra tekrar et."

Nefesimi tutuyorum.

"Ben, Cameron John Stanton, seni, Ashley Rose Tucker, yasal eşim olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zengin günde fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayıracaya kadar seninle evleniyorum." Yüzüğü parmağıma geçirirken gülümsüyor, ben de gülümsüyorum ve olduğum yerde biraz zıplıyorum.

Kalabalık

kıkırdıyor. Şimdi

sıra bende.

"Ben, Ashley Rose Tucker, seni, Cameron John Stanton, yasal olarak kocam olarak kabul ediyorum. Bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zengin günde fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayıracaya kadar sana sahip olacağım ve seni elimde tutacağım." Altın kordonu Cameron'ın parmağına geçirirken konsantre oluyorum.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

İkimiz de gülüyoruz ve Cam yüzümü tutup beni usulca öpüyor. Bu bir düğün öpücüğü. Bunu *çok* çalışmıştık.

Biraz emme, biraz dil ve bir sürü mükemmel.

Biz öpüşürken kalabalık alkışlıyor. Owen dışlanmış hissederek

Cameron'ın bacağına vuruyor. Cam eğilip onu kaldırıyor ve üçümüz
öpüşüyoruz.

kollarını birbirlerine
doladılar.
Ailem birleşti.

Güzel düğün resepsiyonunda şaşkınlıkla dolaşıyorum. Buraya inanamıyorum.

Cam bunu nasıl başardı?

Ahır, taze çiçekler ve mumlarla kaplı büyük dairesel masalarla muhteşem bir resepsiyon salonuna dönüştürülmüştür. Arka köşede bir piyano ve bir keman çalıyor. Dışarısı bir film sahnesi gibi. Büyük meşe ağacının dalları peri ışıklarıyla kaplanmış. Her tarafa stratejik olarak yerleştirilmiş büyük beyaz koltuklar ve bir kokteyl barı var ve burada bir sunucu şimdiye kadar gördüğüm en lezzetli kokteylleri hazırlıyor. Etrafta ateş fenerleri yanıyor ve garsonlar ellerinde şampanya ve kanepelerle etrafta dolaşıyor. Ailemiz ve arkadaşlarımızın hepsi burada.

İki elin kalçalarımın dolandığını ve ardından yumuşak dudakların kulağıma bastırıldığını hissediyorum.

"Merhaba, Bayan Stanton." Cameron bana gülümsüyor.

Gülüyorum ve kollarında dönüyorum. "Cam, bu çok güzel. Çok teşekkür ederim." Onu usulca öpüyorum ve hayranlıkla etrafıma bakıyorum. "Kesinlikle mükemmel."

Adrian yanıma geldi.

"Çok teşekkür ederim, Adrian. Bu inanılmaz," diye fısıldıyorum. "Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzel."

Adrian yanağıma öpüyor, etrafına bakıyor ve gururla çenesini kaldırıyor. "Öyle, değil mi?"

Cam'in saçında beyaz bir boya lekesi görüyorum ve parçayı kulağının arkasına sıkıştırırken kıkırdıyorum.

"Saçında boya var." Gülümsüyorum.

Adrian'a bakarken kuru bir sesle, "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyor. "Bu çok sertti. Bunu bir reality televizyon programı için filme almalıydık."

Adrian kaşlarını kaldırır. "Gerçekten öyleydi. Dün öleceğimi sandım. Hâlâ burada olduğumuz için şanslıyız. Ama en azından ellerini cebinden çıkarabiliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum ve o da ellerini çekiyor. Tırnak etlerine beyaz boya bulaşmış. Şok içinde ağzım açık kaldı ve haykırdım

Gülüyorum.

Adrian kuru bir sesle, "Zamanımız ve terebentinimiz tükendi," diye mırıldandı. "Bu korkunç bir şey."

"Stan'in bacaklarını gördün mü?" Cameron gülüyor.

"Olamaz." Elimi ağzıma götürürken gülüyorum. "Joshua'nın bacaklarının nesi var?"

"Boyayla kaplıydı," diye cevaplıyor Cameron. "Ama son terebentini ben aldım çünkü evlenecek olan bendim. Biraz daha getirmesi için birini gönderdik ama çok geçti; onlar dönmeden fotoğrafçılar geldi."

Kalbim eriyor ve kollarımı ikisine de doluyorum. "Burada her şeyi sizin yapmış olmanız benim için çok anlamlı." Gözlerim doldu.

Cameron gözlerini devirerek, "Şimdi ağlıyor," diye cevap veriyor. "Dünyadaki en harika adamla evleniyor ve bir damla gözyaşı dökmüyor. Öğrendiği anda her tarafımız boya ve *bomla* kaplanıyor."

Adrian tırnaklarına bakarken, "Ben de cenin pozisyonuna geçip bu boya için ağlamak üzereyim," diyor.

Hepimiz gülüyoruz ve Adrian saatine bakıyor. "Pasta ve konuşmalar beş dakika sonra." Hemen düğün planlayıcısı rolüne geri dönerken kalabalığın arasından geçip gidişini izliyoruz ve ben de kollarımı kocama doluyorum.

"Çok teşekkür ederim, Cam." Onu usulca öpüyorum. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor. "Evet, biliyorum. Bu yüzden yaptım." "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Öyle olsa iyi olur." Bana gülümsüyor. "Hadi gidip düğün pastamızı keselim."

Pastayı kestik, babam ve Joshua konuşmalarını ve kadeh kaldırmalarını yaptılar ve çay kaşıkları şampanya kadehlerine vurmaya başladı. Herkes onun konuşmasını bekliyor.

Cameron gergin bir şekilde dudaklarını yuvarlar ve ayağa kalkar.

Owen gelip kucağıma oturuyor ve babasına bakıyor.

Cam düşüncelerini toparlarken elini şefkatle onunkinin üstüne koyar.

Joshua mikrofonu ona uzatır ve Cam derin bir nefes verir. *Oh, gergin.*
Onu izlerken gülümsüyorum.

"Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Uzun bir yolculuk olduğunu biliyoruz ama Ashley ve ben gerçekten minnettarız." Diğer tarafında oturan Joshua ve Adrian'a döner. "En iyi iki adamıma." Bir süre onları izledikten sonra dudaklarını büzerek duygusallaşılıyor ve başını öne eğiyor.

Joshua başını sallar ve Adrian gururla gülümseyerek onu izler. "İkinizi de mümkün olan en kısa sürede yeni en iyi arkadaşlarla takas edeceğim." Cam

Kendine geldiğinde kaşlarını çatıyor. "Eskiye atıp yeniyi almak benim yeni mantram."

Kalabalık kahkahalara boğulur. Cameron'ın söyleyeceği bir şey.

Elini Joshua'nın omzuna koyar. "Ciddi bir not olarak..." Duraklıyor ve boğazındaki yumruyu yutuyor. "Her zaman yanımda olduğunuz için ikinize de teşekkür ederim." Duygularını ifade edemeyerek başını tekrar öne eğiyor ve ben de gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

Joshua sırtarak ona, "Lanet olası amcık," diye fısıldıyor.

Cameron umutsuzca kendini toparlamaya çalışırken başını sallıyor.

Dikkatini bana çeviriyor ve usulca gülümsüyor. "Ashley. Benim güzel karım."

Kalabalık gülümser ve alkışlar, o da birasından bir yudum alır ve sonra sessiz bir kadeh kaldırmak için birasını kaldırır.

Düşünürken kaşlarını çatıyor. "Senin için üç sayfalık büyük bir konuşma hazırlamıştım." Kaşlarını çattı. "Ama ne hissettiğimi anlatacak hiçbir kelime yok." Tekrar kaşlarını çatar ve yutkunur.

Gözlerim daha da yaşardı. Burada gerçekten mücadele ediyor.

Gülümsüyor ve konuklara bakıyor. "Hepiniz hikâyemizi biliyorsunuz. Vegas'ta tanıştık ve ben ona umutsuzca aşık oldum." Anlatmak istediğini vurgulamak için elini kalbinin üzerine koyuyor.

Kalabalık gülüyor.

"Telefonumu kaybettim ve onu bulmanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden ertesi hafta sonu New York'a gittim, umutsuzca her düşünceme musallat olan bu kadını bulmayı umuyordum."

Kalabalık coşuyor ve ben gülümsüyorum.

Bu hikayeye bayıldım.

"Onu bulmak için ilanlara bile ilan verdim." Bana gülümsüyor ve ben de öpmek için elini tutuyorum. "Ama..." Arsızca gülümsüyor. "Çok şaşırdım, beni geri bulmak istemedi." Gözlerini açıyor ve elini uzatıyor. "Biliyorum. Şok edici, değil mi?"

Carsen, "Kurşundan kaçıyordu," diye seslenir ve herkes güler.

Elimi tutuyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Sonra kader devreye girdi ve stajyerlerimden biri olması için onu ülkenin öbür ucuna gönderdi. Yıllar sonra hayalimdeki kız o hastane kapılarından girip ofisime geldiğinde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz."

Yüzü ciddileşiyor ve başını öne eğiyor. "Ve kendimin bu mükemmel küçük versiyonuyla tanıştım." Oğlumuzun başını okşuyor. "Adı Owen."

Owen babasına gururla gülümsüyor ve benim görüşüm bulanıklaşıyor.

Cam düşüncelerini ifade etmeye çalışırken kaşlarını çatıyor. "Biliyorsun... Mutlu olduğumu sanıyordum. Her şeyi çözdüğümü sanıyordum. Ta ki Ashley, Owen'la birlikte hayatıma tekrar girene ve gerçek mutluluğun ne olduğunu öğrenene kadar." Bana gülümsüyor. "Birdenbire başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. O ve Owen benim her şeyim oldular."

Kalabalık bayılıyor.

Bana bakıyor. "Seni seviyorum, Ashley." Beni usulca öpmek için eğiliyor ve ben de dudaklarına gülümsüyorum. Ayağa kalkıyor ve kadehini havaya kaldırıyor. "Bayan Stanton'a ve dünyanın en iyi oğluna," diye sesleniyor.

Owen'ın gözleri heyecanla parlıyor.

Kalabalık alkış ve tezahürat için ayağa kalkar. "Bayan Stanton'a ve dünyanın en iyi oğluna."

Bir şarkı başlıyor ve Cameron gülümseyerek elimi tutuyor. "Benimle dans eder misin, Bloss?"

Ayağa kalkıyorum ve beni dans pistine götürüyor, ikonik melodi çalarken beni kollarına alıyor.

***"Bilge adamlar sadece aptalların acele ettiğini söyler,
Ama sana aşık olmaktan kendimi alamıyorum."***

Şarkıyı duydum ve yüzümde bir gülümseme belirdi. "Elvis mi?" diye soruyorum.

"Kraliçem için kral." Gülümsüyor ve müzik eşliğinde sallanırken beni usulca öpüyor.

Birdenbire odada yalnız kaldık. Ondan başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi göremiyorum.

"Başardık." Mükemmel yüzünü incelerken parmaklarımı elmacık kemiğinde gezdiriyorum. "Gerçekten evlendik, Cam."

Beni çok hızlı döndürüyor ve ayağımız kayıyor, neredeyse düşüyorduk. Yüksek sesle güldüm. "Berbat bir dansçısın."

Arsız bir kaş kaldırıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, Bloss." Beni tekrar döndürüyor.

"Evet, biliyorum." Artık *aşk sarhoşu* teriminin nereden geldiğini biliyorum. Burada aşktan aşırı doz alacakmışım gibi hissediyorum. Cameron Stanton kafasındayım. "Ben dünyanın en şanslı kızyım," diye fısıldıyorum ona.

Yaramaz gözleri benimkileri tutuyor. "Bu doğru. Sen öylesin." Göz kırıyor. "Şüphesiz tüm zamanların en iyi kocası olacağım." Beni tekrar döndürüyor ve neredeyse bir kez daha düşüyoruz.

Göğsüne doğru gülüyorum.

"Sizi eve götürüyorum Bayan Stanton," diye fısıldıyor kulağıma, sesindeki o şeytani tonla. "Hayatımın geri kalanına karımla birlikte başlamaya hazırım." Bir an duraksıyor. "Hey. Bu kafiyeli oldu." Kaşlarını kaldırıyor. "Gördün mü? Artık evli olduğuma göre, doğal olarak şiirler uyduruyorum. Bu şeyler dilimden dökülüyor. Bu kesinlikle romantizm puanımı yükseltecek. Sen şanslı bir kadınsın."

Gözlerimi deviriyorum ve kıkırdıyorum. "Bana bir saat ver." Onu usulca öpüyorum. "Gitmeden önce herkesi görmek istiyorum."

Owen Cameron'ın bacağına dokunuyor ve Cam onu bizimle dans etmesi için kaldırıyor. Bizi kendi etrafımızda döndürüyor ve Owen zevkle ciyaklıyor. "Neredeyse yatma vakti, dostum." Cam onun başını öperken gülümsüyor. Owen abartılı bir şekilde başını sallıyor ve küçük gözlerini ovuşturuyor.

"Nerede kalıyoruz bu arada?" Ben soruyorum.

Cameron omuz silkiyor. "Yolun aşağısında döküntü bir otel. Bilmiyorum, henüz görmedim."

Kıkırdıyorum.

Owen aramıza bakarken yüzü düşüyor. "Peki ya ben?" Bitkin ve kırılgan. "Çöplüğe gelebilir miyim?" diye fısıldıyor o küçük endişeli sesiyle.

"Evet. Sen de öyle. Seni dumpy'nin dışında bırakamayız. Sen çöplük kralısın." Cam, Owen'ın kaburgalarını gıdıklıyor ve Owen kıkırdarak kaçmaya çalışıyor.

Kaşlarımı çattım.

Cam omuz silkiyor. "Gerçek bir aile olarak ilk gecemizde Owen'ın yanımızda olmasını istiyorum." Beni çabucak öpüyor. "Başka bir odada, merak etme," diyor.

Owen başını rahatlamış bir şekilde babasının omzuna koyar.

Genişçe gülümsüyorum ve onu usulca öpüyorum. "İşte seni bu yüzden seviyorum."

Başını benimkine yaslıyor ve gülümsüyor. "Bir an önce gitmeliyiz Bloss, yoksa Owen'la beni arabada uyurken bulacaksın. Bu düğün saçmalığı çok yorucu."

Gülüyorum. "Tamam, yarım saat o zaman."

Bir buçuk saat sonra arkadaş çevremizle son kez vedalaşıp limuzinin arkasına tırmanıyoruz. Şoför arabadan inerken herkes gülüyor ve tezahürat yapıyor, araba arkasına bağlanan teneke kutulardan dolayı tıkırdıyor ve tıngırdıyor.

"İşte başlıyoruz." Pencereden konuklarımıza el sallarken gülümsüyorum. Araba yavaşça garaj yolundan çıkıyor, köşeyi dönüyor ve düğündeki herkesin görüş alanından çıkıyor ve sonra araba duruyor.

Kaşlarımı çattım. "O ne yapıyor?" Cam omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Kapı açılır ve şoför elini uzatır. "Gideceğiniz yere vardık, Bay ve Bay Stanton," diyor.

Ne? Cameron'a bakıyorum ve Cheshire kedisi gibi gülümsüyor. "Cam?" Kaşlarımı çatıyorum. "Neler oluyor?"

Beni çabucak öpüyor. "Owen ve benim sana bir sürprizimiz var, Bloss." Gözlerim önümüzde duran eve kayıyor.

"Arabadan in." Gülümsüyor.

"Oh." Arabadan inmek için ayak sürüyerek karşıya geçiyorum ve o da paravandaki beyaz kapıyı açıyor.

Aman Tanrım. Ellerim ağzıma gitti. Ön veranda yeniden döşenmiş ve hava tahtaları yeni beyaza boyanmış. "Bunu sen mi boyadın?" Nefesim kesildi.

Cam başını sallar. "Başladık ama zamanımız kalmadı." Beni ön kapıya doğru çekiyor ve kapıyı açıyor. İçeri bakıyorum. Her şey örtülmüş ama merdivenler yeniden ahşapla kaplanmış.

Gözlerim büyüdü. "Evi sen mi açtın?" Fısıldıyorum.

Cameron gülümsüyor ve kucağında uyuklu oğluyla beni elimden tutarak merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Üst kata vardığımızda, koridordan aşağıya baktığımda ana süitten bir ışık geldiğini görüyorum. Kapıya büyük kırmızı bir fiyonk yapıştırılmış.

Cameron gururla beni koridordan geçiriyor ve yatak odasının kapısını açıyor.

Ağzım açık kalıyor ve iri gözlerim şok içinde ona kayıyor. Yatak odası bitmiş... ve *sadece* bitmekle kalmamış, tamamen harika olmuş.

"Ne?" Etrafıma bakındım ama önce nereye bakacağımı bilemedim.

"Cameron..." Fısıldıyorum. Gözlerim anında yaşlarla doluyor. Etrafım güzel krem rengi duvarlar ve pelüş bir halı ve pencerelere asmak için kahve renkli perdeler taktı. Işığa bakıyorum. "Bir avize," diye fısıldıyorum.

Perdelerle aynı renkte, yastıklı yatak başlığına sahip büyük bir kral yatak duvara yaslanmış. Pencerenin yanında da iki güzel kanatlı sandalye ve sedir var.

"Bunu sen mi yaptın?" Fısıldıyorum. "Bunu benim için mi yaptın?" "Evet."

Gözyaşlarım akıyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Oh, dahası da var." Cam bir kapıyı açarken gülümsüyor. "Krem rengi mermerden güzel bir banyo da var."

"Cameron..." Fısıldıyorum. Etrafımdaki mükemmel odaya bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bunu nasıl yapmış olabilirsin?"

"Stan, Murph ve benim aramda bir sürü çekişme oldu," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Üçünün bu hafta burada köle gibi çalıştığını hayal ettikçe gülüyorum.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Müteahhit banyoya ve gömme dolaba yer açmak için bitişik yatak odalarından birini yıktı, sonra banyo ve sıva işlerini profesyonel olarak yaptırdık ama geri kalan her şeyi biz yaptık." Etrafına bakıyor ve gururla gülümsüyor. "Karı koca olarak birlikte geçireceğimiz ilk gecenin özel bir yerde olmasını istedim." Gözleri benimkileri arıyor. "Beğendin mi bebeğim?"

Dudaklarını şefkatle öpüyorum. "Oh, bayıldım. Seni seviyorum." Onu tuttum ve sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Oh, odanı da biraz düzenledik, Owie. Ama henüz bitmedi." Bizi en yakın yatak odasına götürüyor ve kapıyı açıyor. Genişçe gülümsüyorum. Oda sıvalı ve ortasında tek kişilik bir yatak var.

"Henüz boyayacak vaktimiz olmadı." Omuz silkiyor.

Kollarımı boynuna doladım ve yüzünün her yerini öpmeye başladım. "Seni seviyorum."

Cameron gülümsüyor ve boynumu öpüyor. "Yat, koca oğlan." Oğluna gülümsüyor.

Cam onu yatırdığında Owen yarı uykulu haldeydi ve üstünü örtmeden önce ayakkabılarını çıkardı. O tamamen uykuya dalana kadar bir süre yatağın altında oturuyoruz ve sonra parmak uçlarımızda dışarı çıkıyoruz.

Cameron yatak odamızın kapısını dikkatlice kapatıyor ve kilidi tıklıyor. Gözleri benimkilere dikiliyor.

Kalbim göğsümde takla atıyor.

"Bütün gece tek düşünebildiğim bu elbiseyi üzerinden çıkarmaktı," diye fısıldıyor yanıma gelirken. Dudakları dudaklarımı alıyor; eli çenemi yerinde tutarken dili yavaşça dudaklarımın arasında geziniyor. "Bugün ne kadar güzel görüldüğünü biliyor musun?" Dudaklarını boynuma indiriyor ve beni sertçe ısırtıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve zevkle gözlerimi kapatıyorum. "Çok mükemmelsin," diye homurdanıyor.

Gözlerim kapıya kayıyor. "Kapı kilitli mi, Cam? "Evet."

Elleri arkama düşerken boynumu ısırtıyor.

Geri çekildim ve önünde diz çöktüm. Gözleri tahrik olmuş gibi parlıyordu. Takım elbise pantolonunun fermuarını açmaya başlıyorum ve ona bakıyorum. "Gelinliğimin içinde yeni kocamın sikini emmek istiyorum," diye fısıldıyorum onu boxer'ının üzerinden öperken.

Gözleri gözlerimi tutarken seksi bir şekilde gülümsüyor. "Siktir, evet." Beni izlerken alnındaki saçları şefkatle geriye doğru tarıyor.

Külotunu indiriyorum ve mükemmel bir manzarayla karşılaşıyorum. Ön ejakülat ucunda boncuklanıyor ve ben yavaşça yalayarak çıkarıyorum.

Keskin bir nefes alıyor.

Onu derinlere çekiyorum ve o gözlerini kapatıyor. Kendini sabitlemek için elini berjer koltuğun arkalığına koyarken dizlerinin güçsüzleştiğini hissediyorum.

Onu daha derine ve daha derine götürüyorum, onu kuvvetle pompalarken elim dilimi takip ediyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Bu çok iyi." Başını arkaya yatırıyor ve ben onu iyice becerirken pantolonunu indiriyor. Benim için bunca emek harcadı ve şimdi ben de onun için kendi emeğimi harcayacağım.

"Ash..." diye mırıldanırken yüzü geriliyor. "Bir fotoğrafa ihtiyacım var." "Ne?" Sikiinin etrafında fısıldıyorum.

"Gelinliğinle sikimi yalarken çekilmiş bir fotoğrafını istiyorum." "Sen bir sapıksın." Onu tekrar derinlere alıyorum. "Kameranı al."

Gülümsüyorum. "Evet," diye fısıldıyor. Kamerayı yerinde tutuyor ve ben onu çekerken

Derin derin ona bakıyorum ve o da fotoğrafı çekiyor. Bir tane daha çekiyor, sonra bir tane daha ve sonra kamerayı bırakıp huşu içinde beni izliyor. Gözleri kararıyor.

"Karımı becermem gerek," diye fısıldayarak homurdanıyor.

Kıkırdıyorum. "*Sevişmek* mi demek istiyorsun? Bence evli insanlar sevişir Cameron," diye takılıyorum.

Beni ayağa kaldırıp kendisinden uzaklaştırırken başını sallıyor. Fermuarı yavaşça indirdi.

"Hayır. Bu lanet evde sevişmek yok," diye fısıldıyor dudakları boynumun tozunu alırken. Elbisemi arkadan aşağı kaydırıyor ve beyaz düğün iç çamaşırlarımı görünce tıslıyor: beyaz bir sütyen ve korse, eşleşen bir g- string ve jartiyer kemeri. Çoraplarım uyluk hizasında ve beyaz.

Gözleri vücudumdan aşağıya iniyor ve tekrar yüzüme gelmeden önce cinsel organımda dinleniyor. "Eğer benimle romantizm için evlendiyseniz, Bayan Stanton, korkarım ki büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız." Parmağını göğüslerimin arasından aşağıya, sonra da cinsel organıma doğru kaydırıyor. Külotumun üzerinden küçük daireler çizerek beni okşuyor ve sonra tüm eliyle sertçe cinsel organımı kavrayıp beni sıkıca kavıyor.

"Bu vücut artık benim," diye mırıldanıyor. Külotumu yana kaydırıyor ve üç parmağıyla beni içine alıyor.

"Ahh..." Başımı arkaya atarken inliyorum.

"Sevişmeyeceğiz, Ashley." Kalın parmaklarıyla beni sertçe pompalıyor ve gözlerim kapanıyor. "Sert sikişeceğiz. Gece gündüz, gece gündüz."

Boynumu agresif bir şekilde ısıyor ve bacaklarım neredeyse kopacak.

Pantolonunu indiriyor ve yatağa uzanıyor. "Üstüme çık ve bu siki sür."

Sütyenimi çıkarmak üzereydim ki eliyle dur işareti yaptı.

"İç çamaşırı ve peçenin kalmasını istiyorum." Gözleri seksime kayarken dudaklarını yalıyor. "Bu gece karımı becereceğim."

DR STANTONS EPILOG BÖLÜM 8

Ashley

Küçük ayakların pıt pıt sesi beni uykumdan uyandırıyor ve derin bir nefes alıyorum. Sabahın erken saatleri ve güneş perdelerin arasından yeni yeni görünüyor.

"Baba," diyor Owen sessizliğin içinde. Cameron uyumaya devam ediyor.

"Baba," diye tekrar sesleniyor.

"Hmm." Cameron kaşlarını çatar ve battaniyeleri geri çeker. Oğlu kollarına tırmanıyor ve Cam başının üstünü öpüyor. "Uyumaya devam et, dostum," diye fısıldıyor halsizce.

Gülümseyerek kolumu Cameron'ın üzerine koyuyorum ve parmaklarımın arkasını Owen'ın yüzüne sürüyorum. "Günaydın benim güzel Owie'm," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde gülümseyerek.

"Günaydın anne," diye fısıldıyor o boğuk sesiyle. Yarım saat daha sessizlik içinde yatıyoruz.

"Baba, acıktım." Owen geriniyor.

Cameron'ın gözleri kapalı kalır. "Şşşt," diye fısıldar gözleri hâlâ kapalıyken. "Annemi uyandırma; o çok yorgun."

Owen sinirli bir şekilde, "Annem çoktan uyandı," diye cevap veriyor.

"Ha?" Cameron beni gözlerimi açmış halde görünce dönüp gülümsüyor. "Vay, vay, vay. Bu Bayan Stanton'ın ta kendisi değil mi?" Elini belime doluyor ve beni usulca öpüyor. "Hâlâ uyuduğunu sanıyordum." Gülümsüyor.

"Hayır, uyumana izin veriyordum."

Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi dudaklarıma gülümsüyor. "Dün evlendik."

Gülüyorum. "Ne güzel. Yaptık." Kalkıp bornozumu giyiyorum, perdeleri açıyorum ve güzel odama bakıyorum. Yatağımın başucunda üçümüzün çerçeveli bir fotoğrafı bile var. "Bu odaya bayıldım, Cam." Başımı sallıyorum. "Her şeyini seviyorum. Ne seçtiğine, nasıl yaptığına. Kendin yaptığın gerçeğini."

Cam etrafına bakarken gururla gülümsüyor. "Hmm, ben de."

Sırıtiyorum; bu odayı sevdiği için ona takılmayı çok isterdim... ama yapmayacağım.

"Bunu nasıl başardın?" diye sordum.

"Büyük zorluklarla," diye iç geçiriyor, gözleri hâlâ kapalı. "Baba, gerçekten çok açım." Owen kaşlarını çatı.

"Ayağa kalk."

Cameron genellikle sabahları Owen'ın üzerine titrer.

Ancak bugün zavallı adam bitkin düşmüş durumda.

"Baban yorgun, bebeğim. Ben kahvaltını getireyim," diye cevap veriyorum. Cameron esniyor. "Henüz gelmedi; zili çalmam gerekiyor." "Ha?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Yolun aşağısındaki otel bahçede tam kahvaltı hazırlıyor, ama bunun için zili çalmam gerekiyor." Uykulu uykulu esniyor. "Sana bir şey pişiremem çünkü henüz bir mutfagımız yok."

Owen'ın gözleri dehşet içinde büyür; acıkmaya başlamıştır. "Peki, bu ne kadar sürecek?"

Cam, "Sırt çantana müsli ve muz koydum, Owen," diye yanıtlıyor.

"Hadi, kahvaltı gelene kadar sırt çantanı alalım." Gülümsüyorum.

Cameron ayağa kalkıyor ve uykulu bir şekilde boxerını giyiyor.

"Yatakta kal, Cam," diyorum.

"Hmm, hayır." Pencereden dışarı bakıyor. "Fıskiyeleri bitkilerimizin üzerine koymam gerekiyor."

"Ne?" Kaşlarımı çatıttım.

"Bir hafta boyunca dönmeyeceğiz ve öleceklerinden endişeleniyorum." İç geçiriyor. "Bu öğleden sonra balayına gidiyoruz, unuttun mu?" Unutkanlığım karşısında başını sallıyor.

"Ay balına mı geliyorum?" Owen sorar.

"Hayır. Blake, Natasha ve Joshua ile kalacağını unutma," diyor Cameron. "Sana büyük bir hediye getiriyoruz." O

vurgulamak için gözlerini genişletiyor. "Kocaman."

Owen gülümser. "Evet, doğru. Hasta." Heyecanla havayı yumrukluyor.

Cameron pencereden dışarı bakıyor. "Şimdi bahçeyi iyice ıslatmam gerekiyor. Üç saat içinde yola çıkacağız, tamam mı?"

Başımı eğip yere bakarak gülümsüyorum. "Bu benim algıladığım bir bahçe takısı mı, Bay Stanton?" Alay ediyorum.

Gözleri bana bakıyor ve onu yakaladığımı çok iyi bildiği için sırıtıyor.

"Şey..." Gözleri tekrar dışarıya kayıyor. "Bütün bunları hiçbir şey için çalışmıyorum" diye cevap veriyor.

Duvara yaslanırken kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Cameron Stanton'ın gece kulüplerini bahçecilikle takas edeceğini kim bilebilirdi?"

Gözleri muziplikle dans ediyor. "Bu hafta birkaç tohum daha ekeceğim."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Eğer şanslıysan."

"Şansa gerek yok," diye karşılık veriyor. "Artık bir karım var. Onunla ne istersem yapabilirim."

Gülümsüyorum. "Öyle mi?"

Elini kaldırıp kaşlarını kaldırarak parmağındaki altın bandı gösteriyor ve ben de genişçe gülümsüyorum. "Bu çok seksi bir el."

Beni kollarına aldı. "Benim seksi bir karım var." "Eww.

Öpüşmeyi kes. Sadece muz istiyorum," diye tersliyor

Owen.

"Owen." Cameron sabrını kaybederek iç geçirir. "Annene bir muz vermek istiyorum. Git ve sırt çantasını bul lütfen. Şimdi."

Owen kaşlarını çatıyor ve sırt çantasını aramak için odasına yöneliyor ve Cameron beni öpüyor. Başımın arkasını kavrarken derin, agresif bir dil. Baskın bir mükemmellik, tüm vücudum karıncalanıyor.

"Seni bir haftalığına yalnız bırakmak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde, alt dudağımı dişleriyle çekip sertçe ısıtıyor.

Sarsıntıyla sıçradım. Sonra odadan çıkıyor ve ben az önce çıktığı kapı aralığını izliyorum. Vücudum onun anlık dokunuşunun verdiği tahrikle zonkluyor.

Kocamla baş başa bir hafta... ve içinde bulunduğu ruh hali... Sanırım korkmalıyım.

Başımı Cam'in omzuna yaslarken uykulu bir şekilde gülümsüyorum. Paris'teki balayımıza giden bir uçaktayız... başka bir sürpriz.

Cameron bulmaca çözüyor ve Owen'dan ayrılma konusunda sinirlerini yatıştırmaya çalıştığını biliyorum; daha önce hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmamıştı. Biz ayrılırken Owen ağlamaya başlayınca her şeyi iptal edeceğini düşündüm.

"O iyi olacak Cam," diye iç geçirdim.

Cam bulmacaya konsantre olmuş gibi yaparken başını sallıyor. "Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Belki de Jenna'yla kalması daha iyi olurdu?"

"Gündüzleri Jenna'yla kalıyor ama geceleri Tash'la kalmasını istediğini söylemiştin çünkü yanında sürekli korumaları var," diye cevap veriyorum.

"Biliyorum." Düşünürken kalemini

oynatıyor. "Sadece bir hafta."

Başını salladı. "Biliyorum."

Onu izlerken gülümsüyorum. "Daha önce de gecenin bir yarısı Tash ve Josh'la yatağa girmişti, onlar için bir sakıncası yok." Yumuşakça gülümsüyorum. "O çok emin ellerde."

"Küçük bir çocuk için bir hafta uzun bir süre," diye mırıldanıyor.

"Cameron, o iyi olacak," diye onu rahatlatıyorum. "Kuzenleriyle vakit geçirecek ve bu birlikte yalnız kaldığımız ilk hafta. Hiç."

Kaşlarını çattı. "New York'a gittik."

"Evet. Ve her an beni terk edeceğini bildiğim için bütün bu süre boyunca sinirden hasta oldum."

Kaşları çatılıyor. "Bu ebeveynlik işini tek başına nasıl yaptın?"

Omuz silkiyorum. "Zordu." Bir an düşünüyorum. "Ama bir gün Owen'ın bana babasının kim olduğunu soracağını bilmek kadar zor değildi." Düşünürken gözlerimi kısıyorum. "Ve ona cevabı söyleyemeyeceğimi bilmek çünkü bilmiyordum bile."

Cam başını sallar. "Siktir, Ash. Bu ne büyük bir kabus olurdu."

Düşünürken hüznle gülümsüyorum. "Biliyor musun, Owen'ın bebekliğine ve hatta hamileliğime dönüp bakıyorum ve sanki... Duraksadım.

"Ne gibi hissediyorsun?" diye soruyor.

"Hamile olmaktan zevk bile almadığımı hissediyorum. Çok korkuyordum ve sürekli para ve tıp fakültesi hakkında endişeleniyordum."

Cam'in yüzü düşüyor ve kolunu bana dolayarak alnımdan öpüyor.
"Gelecek hamilelik farklı olacak, Bloss. Söz veriyorum."

Gülümsüyorum ve sonra
kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Sence ne zaman bir bebeğimiz daha olabilir Cam?"

Kaşlarını çatı. "Bir süre beklemek isteyeceğini düşündüm. Bu konuyu açıp seni baskı altında hissettirmek istemedim," diye yanıtlıyor.

"Owen yakında beş yaşına girecek ve daha fazlasını istersek," diye omuz silkiyorum, "korkarım kardeşleriyle arasındaki yaş farkı çok büyük olacak ve o zaman yakın olamayacaklar."

"Ne zaman istersen, bebeğim." Beni kendine yakın tutarken yüzüme karşı gülümsüyor. "Zaten sahip olduğum aileden memnunum, ama bana kalsa bu yolculukta seni hamile bırakmaya çalışırdım. Yine de pratik yapacağım tabii ki" diye mırıldanıyor.

Şok içinde ona baktım. "Ne? Şimdi de bebek mi? Gerçekten mi?"

"Yapabilir miyiz?" Düşünürken dudaklarını büzüyor. "Ama... Owen'a sahip olmak için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini biliyorum, bu yüzden ne zaman olacağına sen karar vereceksin. Ne zaman hazır olursan o zaman olacak."

Göğsüne karşı gülümsüyorum. "Kaç çocuk istiyorsun Cameron?" Bu konu hakkında konuşmak komik geliyor.

"On iki," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

"On iki mi?" Gülüyorum. "Öyle bir şey olmayacak, sana hemen söyleyebilirim." "Tamam, altı."

"Altı mı?" Başımı sallıyorum. "Sarhoş musun sen?"

Cameron gülümsüyor ve dudaklarını öpüyor. "Seninle sarhoş oldum."

"Cam." Başımı sallıyorum. "Bebekler dağınıktır, ağlarlar ve uykusuz geceler geçirirler."

Gülümsüyor. "Ve eğer bana Owen'ın verdiği hissin aynısını verirlerse, o zaman hadi bakalım."

Gözlerim onunkileri tutuyor. *Bu adamı seviyorum.* "Biliyor musun Cameron, bazen söylediğin şeyler... ve beni ve Owen'ı ne kadar çok sevdiğin... eğer gerçekten isteseydin muhtemelen sadece bana bakarak beni hamile bırakabilirdin," diye fısıldıyorum.

"Seninle seks yapmayı bu yöntemi denemeyecek kadar çok seviyorum," diye kuru bir şekilde yanıtlıyor.

"Sen bir hayvansın." Gülümsüyorum.

Kalemmini alır ve bulmacasına geri döner. "Bu sizi Bayan Hayvan yapar," diye cevap verir okurken. "Aslında bunu mezar taşıma yazın. Burada Bay Hayvan yatıyor, Bayan Hayvan'ın kocası, sakso çekmeyi seven." Bir kaşını kaldırıyor. "Hmm, hoşuma gitti."

Gözlerimi deviriyorum. "Bulmacanı çöz, aptal." Omzunun üzerinden bakıyorum ve bir sonraki soruyu okuyorum. "Vostok 6," diye mırıldandım.

Camerons'ın gözleri bana kayıyor ve kaşlarını çatarak soruyu yüksek sesle okuyor. "Valencia Tereshkova tarihi uzay uçuşunu hangi araçla yapmıştır?" Gözlerini bana dikti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bir kere okumuş olmalıyım."

"Beynin gerçekten tahrik edici, biliyor musun?" Dudaklarını yalıyor. "Dikkat etsen iyi olur yoksa seni hamile bırakırım."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Sana meydan okuyorum," diye fısıldıyorum.

"Cesaret güçlü bir kelime... Ben hedef odaklı bir adamım, biliyorsun." Soru sormak için bir kaşını kaldırıyor.

Gözlerim dudaklarına düşüyor. "Ben de öyle duydum."

Beni yavaşça öpüyor. "Meydan okuma kabul edildi. Görevim artık çok açık. Zeki karımı becermek ve ona süper insan spermimi enjekte etmek."

"Aman Tanrım." Yüksek sesle gülüyorum. "Romantizm puanını olabildiğince düşük tutmaya kararlısın, değil mi?"

Seksi bir şekilde göz kırpmıyor ve viskisini yudumluyor. "Emin olabilirsin, bebeğim."

Caddede el ele yürüyoruz.

Bu tüm balaylarının balayı. Gülümsemeden duramıyorum. Paris'te yemek yedik ve güldük. Uyumak, istediğimiz zaman seks yapmak, geç saatlere kadar uyumak, kokteyl içmek, gezmek, Fransızca konuşmak... gerçekten gerekli olduğunda.

"Paris'i seviyorum." Gülümsüyorum.

"Paris seni seviyor," diye cevaplıyor Cam kayıtsızca. "Hadi eve gidelim ve öğleden sonrayı yatakta geçirelim."

"Kulağa çok hoş geliyor."

Gözleri benimkilere kayıyor ve karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Otelimize dönmeden önce birkaç kadeh bir şeyler içmek ister misin?"

Etrafımızdaki kalabalık caddeye bakarken "Hayır," diye cevap veriyorum. "Hadi eve gidelim."

Bir eczanenin önünden geçiyoruz. "Bir dakikalığına buraya girmem gerekiyor." Beni elimden tutup içeri çekti.

Gerçekten konsantre olamıyorum ve sadece onu takip ediyorum. "Ne arıyorsun?" O belirli bir şey ararken soruyorum.

"Bence öyle olmalı..." Kaşlarını çatar ve bir sonraki koridora gidip etrafına bakınır. "Aha." Raftan büyük bir şişe alır ve sonra bir şey aramaya devam eder ve sonra raftan başka bir şişe alır.

"O da ne?" diye sordum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Kayganlaştırıcı." Ne?

Gözlerim açılıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Sikeyim.

"O içkiyi istemediğine emin misin?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Evet, belki isterim," diye mırıldanıyorum.

"Belki de birkaç tane içmelisin." Gözleri dudaklarıma düşüyor.

"Rahatlamam gerekecek. Karımın yumuşak ve esnek olmasına ihtiyacım var."

Çifte lanet.

İki saat ve birkaç kokteyl sonra odamıza daldık. Cameron son iki saattir benimle edepsizce konuşuyor ve bana doğru üflerse orgazm olacağımdan oldukça eminim. Dudaklarımız kilitlendi ve beni geriye doğru götürdü.

"Biliyor musun Cam, düşünüyordum da." Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, tamamen meşgul.

"Acıdı mı?" diye mırıldanıyor göğsüme karşı.

Sahte bir kahkaha attım. "Çok komiksin." Karnımdan aşağıya doğru inerken başının üst kısmını tutuyorum.

"Biliyorsun..." Kalça kemiğimi ısırdığında duraksıyorum ve ağzım açık kalıyor. "Bunu gerçekten istemiyorum Cameron."

Beni sertçe ısırdı.

"Seks hayatımızı olduğu gibi seviyorum. Değiştirmek istediğimi sanmıyorum. Bozuk olmayan bir şeyi düzeltmeye çalışmazsın... değil mi?"

Ayağa kalkıyor ve gözleri benimkileri tutuyor. "Bu tartışmaya açık değil, Ashley." Sesi, tahrik olduğunda aldığı o baskın tona düştü.

Kaşlarımı çattım.

Parmağını çenemin altından geçiriyor ve yüzümü onunkinden sadece milimetre uzakta olacak şekilde kaldırıyor. "Sen benim karımsın."

Tüylerim diken diken oluyor.

"Ve o güzel kışını sikmek istiyorum."

İçimi bir korku dalgası kaplarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Ve benim olanı alıyorum. Bugün."

Kaşlarımı çatıyorum. "İstemediğimden değil ama... sen gerçekten büyüksün Cam," diye fısıldıyorum. "Bu beni korkutuyor."

"Seni hiç incittim mi, Bloss?"

Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun." Beni öpüyor, sert dudakları ve yumuşak diliyle, uyarılmamın pompalanmaya başladığını hissediyorum. "Seni seviyorum." Beni tekrar öpüyor. "Her şeyini istiyorum." Öpüşmelerimiz umutsuzluğa dönüşüyor. "Beni memnun etmek ve ihtiyacım olanı bana vermek istemeni istiyorum."

Bedenimin ona boyun eğdiğini hissedebiliyorum. "Güven bana," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Öpüşmemiz yavaş, yumuşak ve mükemmel ve lanet olsun ona bunu vermek istiyorum.

Bu bizim balayımız.

"Ya acımaya başlarsa?"

"Acıyacak... ilk başta acıyacağını biliyorsun." Üstümü omuzlarımdan kaydırıp yere atıyor ve sütyenimi çıkarıp onu da atıyor. Meme ucumu emiyor, acıdan irkilmeme neden olacak kadar sert. "Ama bazen biraz acı çok, çok iyidir," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Önümde dizlerinin üzerine çöküp önce eteğimi, sonra da külotumu indirirken gözlerimi kapatıyorum.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve derin derin nefes alıyor. Gözlerim zevkle kapanıyor.

"Çok güzel kokuyorsun bebeğim," diye fısıldıyor. Bacağımı omzunun üzerine gelecek şekilde kaldırıyor ve açık etimi yalıyor. Beni kemiriyor, yalıyor ve ısıyor; ayakta kalmaya çalışırken omuzlarını kavriyorum. "Yatağa geç Bloss," diye fısıldıyor.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ve beni elimden tutup götürüyor. "Uzan," diye fısıldıyor.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan tişörtünü başının üzerine kaldırıyor. Bacaklarım kendiliğinden açılmak istiyor ve beklentiyle kıvranıyorum.

Kot pantolonunu ve ardından külotunu aşağı kaydırıyor ve bacaklarının arasında ağır bir şekilde asılı duran devasa sert penisini görmekte ödüllendirildim.

Yavaşça kendini okşamaya başlar. "İşte böyle olacak, Bloss. Seni ısıtacağım. Sonra da seni yağlayacağım." Kaşlarımı çattım. "Evet," diye fısıldadım.

"O zaman seni ellerinin ve dizlerinin üzerine yatıracağım."

Kalbim göğsümde küt küt atarken ona bakıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "O zaman seni tekrar yağlayacağım."

Nefes alamıyorum.

Kendini okşuyor ve ağzım kuruyor... O kadar ateşli ki.

"Ve seni sikmem için bana yalvaracaksın."

Başımı sallıyorum, ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Zor nefes alıyorum. "Bir kere başladım mı, durmam."

Korkmuş gözlerim onunkileri tutuyor.

"Beni anlıyor musun Ashley?"

Başımı salladım.

Sikelim.

Gelip yatağa yanıma oturuyor, bacaklarımı aralıyor ve parmak uçlarını seksimin dudaklarında gezdiriyor. Açık bedenime bakarken "Ne kadar güzel bir amcık," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve usulca inliyorum.

Üç parmağını agresif bir şekilde sokuyor ve irkiliyorum; beni daha sert, daha sert ve daha sert pompalıyor ve sırtım yataktan çıkarken haykırıyorum.

On dakika boyunca, gözlerim görmeyene kadar sert parmaklarıyla üzerimde gezindi.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, bebeğim. Seni tatmam gerek." Kaşlarımı çattım. *Ne?*

"Yap şunu," diye homurdanıyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve o da arkamdan gelip bacaklarımı açıyor. "Dirseklerinin üzerine çök, Bloss."

Dirseklerimin üzerine düşüyorum ve o da üç parmağını tekrar seksime sokuyor.

İçeri...dışarı...içeri...dışarı. Daha sert, daha sert ve daha sert, yatak sallanıyor ve vücudum zevki yaşarken düşünemiyorum.

Sonra dili sırt açıklığını yırtıyor ve başımı yatağa bırakıyorum.

Aman Tanrım... Bu çok fazla.

Duyular aşırı yüklendi.

Parmakları beni sertçe pompalarken, dili şefkatle üzerimde geziniyor.

"Gelme," diye homurdanıyor.

Ne?

"Cam," vücudum ileri geri sallanırken nefes nefese kalıyorum.

"Boşalacağım. Dayanamıyorum."

Parmaklarını çıkarıyor ve bedenim bir yığın halinde yatağa yığılıyor.

"Dizlerinin üzerine çök!" diye homurdandı.

Dizlerimin üzerine kalkıyorum ve beni tekrar yalamaya başlıyor, bacaklarım titriyor ve kendimi tutamıyorum. Onu bacaklarımın arasından görebiliyorum ve sikinden ön boşalma damlıyor.

Çok tahrik oldu.

"Becer beni, Cameron," diye inliyorum. "Şimdi sik beni."

Memnuniyeti yüzünden okunuyor ve ayağa kalkıp kayganlaştırıcıyı alıyor, eline döküyor ve tüm seksime ve arkama sürmeye başlıyor.

Masaj yapıyor, masaj yapıyor ve çok iyi hissettiriyor ve sonra parmağını derinlere kaydırıyor ve nefesim kesilirken gözlerim açılıyor.

Bir elim beni omzumdan tutarken, diğer elim yavaşça beni sürmeye başladı.

Başımı eğip inliyorum.

İçeri, dışarı, ve etrafta ve etrafta.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu-

"İşte bu, bebeğim," diye fısıldıyor. "Çok iyi hissettiriyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve sanırım çift görüyorum. Vücudum onu bir ritme sokmaya başlıyor.

Oh.

Benim.

Lanet

olsun.

Tanrım.

Sonra sikini girişime doğru ittiğini hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir eliyle kalçamı kavırıyor ve diğer eliyle kendini içime doğru yönlendiriyor.

Ah, lanet olsun.

Yüzümü buruşturuyorum.

"Rahatla bebeğim," diye

fısıldıyor.

Bacaklarımı daha da ayırıyor.

"Rahatla bebeğim, sana zarar vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum, başımı eğiyorum ve kendimi rahatlatmaya çalışıyorum ve o beni sertçe ileri itiyor ve yatağa çiviliyor.

İçimi yakıcı bir acı kaplıyor ve yüzümü yatağa gömüyorum. "Ash."

Omzumu öpüyor. "Ben de varım bebeğim." Sırtımı öpüyor.

"En kötüsü de bu." Ben nefesimi kontrol etmeye çalışırken omzumu ısıyor. "Öp beni," diye yalvarıyor. Başımı çeviriyorum ve omzumun üzerinden usulca öpüşüyoruz, şefkatli ve güzel.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Öyle olsa iyi olur."

Kıkırdıyor. "Hareket edeceğim, Bloss." Yavaşça çekilip eve geri kayarken kalçalarımı okşuyor. Arkama ve vücudlarımızın birleştiği yere biraz yağ döküyor. "Siktir," diye inliyor. "Bu başka bir şey." Yavaşça dışarı kayıyor ve yağ basıncın bir kısmını serbest bırakıyor ve bu sefer kolayca eve kayıyor.

Etrafıma uzanıyor ve tekrar çekilirken parmak uçlarıyla yağlı klitorisimin üzerinde dolaşmaya başlıyor ve vücudum titriyor. "Oh, hoşuna gitti," diye arkamdan kulağıma fısıldıyor. "Benim güzel karım sikimle dolmaya bayılıyor. Şu anda ne kadar ateşli görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" diye inliyor. Beni kuvvetle pompalıyor ve ben haykırıyorum. Bir eli kalça kemiğimin üzerinde açımı ayarlıyor ve iki parmağı da seksimin derinliklerinde, beni sertçe sürmeye başlıyor.

Gözlerim kafamın içinde geriye doğru yuvarlandı.

Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim.

Derin...çok derin.

Ve şaşırtıcı derecede samimi. Bu hiç de beklediğim gibi değil.

Tenlerimiz sertçe tokatlaşıyor. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve omzunun üzerinden beni öpebilmek için başımı geriye atıyor. Beni agresif bir şekilde kucağına çekiyor ve ben onun baskın ellerinde macun oluyorum.

Her yerde, ağzımda, seksimde, kıkımda. Eli uzanıyor ve göğüs ucumu sıkıyor ve işte bu kadar, daha fazla dayanamıyorum. Bir orgazmıla sarsılıyorum.

"Siktir!" diye bağılıyor ve sonra beni kaldırıp tekrar tekrar üzerine çarpıyor. "Siktir, siktir, siktir." Kendini derinden tutuyor ve vücudu patlarken sarsılıyor.

Başını omzuma bırakıyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Ter içindeyiz ve ikimiz de nefes almakta zorlanıyoruz.

İhtiyacı olan şeyi almasına izin verdiğim için bana sessizce teşekkür ederken boynumda yumuşak öpücükler bırakmaya başladı.

Vücuduna sırt üstü uzanırken gülümsüyorum. "Sanırım az önce lobide bir kadını hamile bıraktın," diye nefes alıyorum.

Üstümde gülümsediğini hissediyorum. "Sanırım öyle." Usulca öpüşüyoruz. "Sen harikasin." Beni yine usulca öpüyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor yüzümü incelerken.

"Biliyorum. Oldukça harikayım." Nefes nefese kalırken onu tekrar öpüyorum. "Sanırım evlenmeye değerdı."

Gülüyor ve beni kaldırıp yatağa fırlatıyor. "Kapa çeneni yoksa yine yaparım."

DR STANTONS EPILOG BÖLÜM 9

Ashley

18 ay sonra

Derin nefes alıyorum ve gülümsüyorum.

"Neye gülüyorsun, Tucker?" Cam kaşlarını kaldırdı.

"Hiçbir şeye." Omuz silkiyorum. "Aptalca mutluyum."

Cameron kırmızı şarabını yudumluyor ve seksi bir şekilde gülümsüyor. "Bugün işi yeni bitirdin, bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Tebrik ederim."

İki elimle ağır hamile karnımı ovuyorum ve Cameron'ın gözleri beni izliyor ve sonra dudaklarıma doğru yükseliyor. "Ne kadar güzel bir hamile olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Tüylerim diken diken oldu. "Daha önce vücudumu beğendiğini sanıyordum." Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağını yalıyor.

"Hoşlanıyordum." Gözleri gözlerimi tutarken duraksıyor. "Ama bu..."

İfade etmeye çalışırken kaşlarını çatıyor. "Ama bu yeni vücudun beni bambaşka bir seviyede tahrik ediyor. Cidden alamıyorum

Yeterince lanet olsun."

"O zaman beni eve götürsen iyi olur koca oğlan," diye fısıldıyorum.

Randevu gecesi ve son on sekiz aydır her şey rüya gibiydi.

Tıp diplomamı aldım ve tam zamanlı olarak hastanede çalışıyorum.

Owen kibirli özel okuluna başladı ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum.

Ama harika bir okul ve gerçekten çok seviyor. Çok güzel küçük arkadaşlar edindi.

Jenna yan komşusu olan erkek arkadaşının yanına taşındı ve olabildiğince mutlu.

Ve ben... ben hala Cameron Stanton'la sarhoşum... kocamla. İkimiz için işler daha da iyiye gidiyor, tabii bu mümkünse.

Hamile kalmamız neredeyse bir yıl sürdü ve içten içe biraz endişelenmeye başlamıştım. Sonunda gerçekleştiğinde ve Cameron'a söylediğimde, iki saat boyunca şok içinde hamilelik testine baktı. Bir anda her şey gerçek olmuştu.

Pemberley'in yarısı bitti. Çoğu hafta sonu oraya gidiyoruz ama haftada sadece bir tam günde yapabileceğiniz çok şey var.

Yeni mutfak tamamlandı, Owen'ın yatak odası ve yaşam alanlarının çoğu bitti. Şu anda kalan yatak odaları üzerinde çalışıyoruz, ancak birkaç haftadır gidemedik ve bebek gelene kadar da gidemeyeceğiz. Kadın doğum doktorumdan çok uzakta ve Cameron sessizce çıldırıyor.

Dört hafta sonra doğum yapacağım ve kocamanım. Benim için sevimli küçük bir göbek yok, tüm ihtişamımla hamileyim.

Neyse ki Cameron benim yürüdüğüm zemine tapıyor. Sanki Owen'a hamileliğimi kaçırdığı için bunu telafi etmeye çalışıyor.

İçkisini bitirir. "Gidelim o zaman, Bloss. Senin için planlarım var." Ayağa kalkıp elimi tutuyor ve ben de dar siyah elbisemle paytak adımlarla asansöre doğru ilerliyorum.

Bana bakıyor ve ben başımı eğiyorum.

İşte başlıyoruz.

Kapılar açılır. Arkada üç orta yaşlı kadın ve yan tarafta genç bir adam var. İçeri giriyoruz ve yüzümüzü kapılara dönüyoruz.

Son skeci aklına geldiğinde yere sırtlıyor ve sonra başını kaldırıp görevine konsantre olarak ciddileşiyor.

"Lütfen karıma seni hamile bıraktığımı söyleme," diye yüksek sesle yalvarıyor. Gülmemek için yanağımın içini ısıırıyorum. *Bu adam gerçek mi?*

Tanrım, bu nasıl görünmeli? Ağır hamileyim. Uyum sağlamaya çalışırken dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Tanrı aşkına, ben senin karının kişisel asistanıyım. Eninde sonunda öğrenecek."

Arkamızdaki bayanların hepsi nefesini tuttu.

Cameron başını öne eğiyor ve gözlerini kapatıyor. "Ofisinin deposunda geçirdiğim onca zaman hiç yaşanmamalıydı," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. "Yanlış olduğunu biliyordum ama geri dönmekten kendimi alamadım. Bu gece bile tekrar seks yapmamalıydık. Uyuşturucu gibisin. Güzel, sikilebilir bir uyuşturucu."

Gözlerimiz birbirimizin gözlerinde oyalanıyor ve kalbimin göğsümde çırpındığını hissediyorum. Yalan söylerken bile bunu benim için yapıyor.

"Onu benim için bırak," diye yalvarıyorum. "Her şeyi yaparım. Lütfen."

Alt dudağını sertçe ısıırıyor ve kaşları çatılıyor. "Yapamam, ikizlere hamile ve seninle aynı hafta doğum yapacak, bunu biliyorsun. Bebek partisine gittin ve sana vaftiz annesi adını verdi. Spermim süper güçlüyse elimden bir şey gelmez."

Gülmek için alt dudağımı ısıırıyorum. "Ama ben seni seviyorum," diye ağlıyorum.

"Sikimi seviyorsun; merak etme, onu her zaman alabilirsin" diye teklif ediyor. "Seni lanet olası pislik!" diye homurdanıyor arkamızdaki kadın ona vururken

açık bir el ile kafanın arkasına.

Bir kahkaha patlattım ve Cameron saldırısına devam ederken saklanmak için eğildi. "Nasıl." *Şaplak*. "Cesaret." *Şaplak*. "Sen." *Şaplak*. "Ona bu şekilde davran." *Şaplak, şaplak, şaplak*.

"Bana vurmayı kes!" Cameron ağlıyor.

Asansördeki adam şok oldu, ben de karnımı tutup gülmekten yerlere yattım.

"Siz yakışıklı erkeklere bir ders verilmesi gerekiyor," diye homurdanıyor ve onu tekrar sertçe tokatlıyor. "Hepiniz kontrolden çıkmış pisliklersiniz."

Kapı açıldı ve Cameron koşarak dışarı çıktı. Ben hâlâ ellerim dizlerimde gülmeye devam ediyorum. Cameron'a saldıran kadın bana "Seni bir yere bırakmamı ister misin canım?" dedi.

Gülüyorum. "Hayır, çok teşekkür ederim. Sorun değil."

Cameron yanıma gelip elimi tutuyor ve ben de ayağa kalkıyorum. Kadın ona ters ters bakıyor.

"Sorun yok. O benim kocam," diye açıklamaya çalışırken kekeliyorum. "Sadece şakalaşıyorduk." Kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettiğimde omuzlarımı silkiyorum. "Özür dilerim."

Üç kadının yüzleri düşer ve bakışlarını değiş tokuş ederler. "Sadece şaka mı yapıyordunuz?" diye mırıldanır, dehşete düşmüş bir halde.

Cameron ve ben ikimiz de başımızı salladık. "Özür dilerim." Cameron yüzünü buruşturdu. Alyansını göstermek için elini kaldırdı. "Bu yaptığımız garip bir şey. Diğer insanlar bizi duysun diye asansörlerde yalan söylüyoruz. Bebeğim, karım." Karnımı okşuyor. "Çok mutluyum bebeğim, dört hafta kaldı. Başka bir kadın yok... Söz veriyorum."

Kadın bize boş boş baktı. "Zavallı bebek, siz iki çatlak anne babaya sahipsiniz."

Yüzüm kızarıyor ve okullu kızlar gibi kıkırdıyorum. "Beni savunduğun için teşekkürler," diye teklif ediyorum.

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Onun çocuğuna sahip olmakta iyi şanslar. İkiniz de birbiriniz kadar aptalsınız." O ve arkadaşları lobiye doğru fırladılar. "Hayatım boyunca bundan daha saçma bir hobi duymadım!" diye sesleniyor omzunun üzerinden telaşla.

Cameron gözden kaybolurken onu izliyor. "Bu kadını yakında *America's Most Wanted*'da göreceğiz." Kaşlarını kaldırıyor. "Çok vahşi!"

Yine güldüm. "Ve sen bir aptalsın."

Yarım saat sonra Cameron beni soyarken yatağımızın ucunda duruyorum. Karanlık, sadece lamba ışığı bizi çevreliyor.

İlk hamileliğimde hiç kimse benimle sevişmemiştii ve bu daha derin yakınlık seviyesi beni bağımlı hale getirdi.

Elbisemi yavaşça aşağı kaydırıyor ve ben dikkatlice elbisemden çıkarken onun omuzlarına tutunuyorum. Dudaklarımı dudaklarına almak için ayağa kalktı.

Öpüşüyoruz, yumuşak ve şefkatli ve elimi kasıklarının üzerinde kaydırırken pantolonunun içinden ereksiyonunu hissedebiliyorum.

Etrafıma uzanıp sütyenimi çıkarıyor, başparmağını meme ucumun üzerinde ileri geri gezdirirken dolgun göğsümü avucunun içine alıyor.

"Nasıl hissediyorsun, Bloss?" diye fısıldıyor boynuma doğru.

Gözlerim kapanırken gülümsüyorum. "Bu *seninle seks yapabilir miyim demek?*" Nazik olmak için elinden geleni yapıyor... ancak tutkunun sancıları içinde ikimiz de fena halde başarısız oluyoruz.

"Harika hissediyorum," diye fısıldıyorum. "Erkeğim için hazırım."

"Hmm." Uyarılmışlığı yeni bir seviyeye çıkarken boynumu ısıtıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp karnımı şefkatle öpmek için eğiliyor.

Beni yatırırken elimi tutuyor ve sonra ağır çekimde gömleğini çıkarışını izliyorum. Geniş kaslı gövdesini, dağınık siyah saçlarını ve o güzel yırtık karnını görmekle kutsanıyorum.

Koyu renk gözleri benimkileri tutarken yavaşça fermuarını indiriyor, pantolonunu ve külotunu aşağı çekip çıkarıyor. Koyu renk saçları tam gözlerinin üzerine düşüyor ve dudakları mükemmel derecede dolgun.

İçim zonklamaya başladı.

O kadar güzel ki, içi de dışı da.

Yanıma uzanıyor ve uzun bir süre öpüşüyoruz, nazik, yavaş ve telaşsız ve eğer bu hamilelik bana bir şey öğrettiyse, o da Cameron Stanton'ın sevişmekten daha iyi seviştiğidir.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Elleri arkamdan çeneme, göğüslerimin üzerinden aşağıya ve karnıma doğru dolaşıyor.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Artık tapınılmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Bedenim onun tapınağı.

Tanrım, bazı geceler duramıyoruz. Sanki normalde yaptığımız kadar sert gitmediğimiz için ateşi tam olarak söndüremiyoruz. Bu yavaş, sıcak, ıslak bir yanık... uzun süre devam ettirebileceğimiz bir yanık.

Hormonal uyarılmamın zirvesindeyim ve o mutlu bir şekilde her isteğimin yerine getirildiğinden emin oluyor. Beni yan çeviriyor ve arkamda hışırdıyor. Sonra vücudunu yavaşça benimkine doğru kaydırırken üst bacağımı ön kolunun üzerine kaldırıyor.

Nefesim kesildi.

Gözlerim zevkle kapanıyor ve başım omzuna düşüyor.

Yavaşça girip çıkıyor, daha derine, daha derine ve Tanrım bu çok iyi hissettiriyor.

Eli koruyucu bir şekilde hamile karnımın üzerinde, dudakları boynumda ve vücudu yavaşça benimkine doğru pompalanırken, yeni bir tür mutluluk yaşıyorum.

Buna mükemmellik denir.

Banyo ışığı beni uyandırıyor ve yuvarlanıyorum; sanki daha yeni uyumuşum gibi hissediyorum. Cam kalkmış, duş almış ve gün için giyiniyor. Odaya geri dönüyor ve beni görünce gülümsüyor. "Üzgünüm bebeğim, seni uyandırdım mı?"

"Hayır," diye iç geçirdim.

Yatağın kenarına oturuyor ve saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor. "İyi misin?" Eğildi ve beni usulca öptü. "Bütün gece dönüp durdun."

"Evet, iyiyim," diye mırıldanıyorum. "Sadece rahat edemiyorum." Saate bir göz atıyorum. "Erken kalkmışsın," diye fark ediyorum.

"Evet." Ayağa kalkar ve ayakkabılarını alır. "Bugün dörtlü bypass ameliyatım var."

Onu izlerken sahte bir gülümseme takınıyorum. İş yerinde her gün ne kadar baskı altında olduğunu hayal bile edemiyorum.

İnsanların hayatı kelimenin tam anlamıyla onun ellerinde.

"Uzun bir gün olacak." Ayakkabılarını giymeye devam ediyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa Adrian hazır bekliyor, tamam mı?"

"Hiçbir şeye ihtiyacım olmayacak, Cam." Ona doğru yan döndüm. "Daha dört haftam var."

"Evet, Jameson Pazartesi günü tatilden dönene kadar sakın ol lütfen."

Gülümsüyorum. Cameron doğumu kaçırmamaya kafayı takmış durumda. İlk çocuğunun doğumunu zaten kaçırmıştı. Çok gergin olduğu son birkaç haftaya kadar, bunun onu gerçekten ne kadar etkilediğini bilmiyordum.

"Sana söz veriyorum. Jameson Tahiti'den dönene kadar doğum yapmayacağım," diye söz veriyorum. "Owen'ın doğumunu geciktirdim. Daha çok zamanımız var."

Ayağa kalkıp bir süre beni izliyor. "Murph seni yemeğe çıkarmak için geliyor."

Uykulu bir şekilde gülümsedim. "Beni kontrol etmek mi istiyorsun?" "O da var," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

"İşinize gidin, Dr. Stanton." Parmak uçlarımla el sallıyorum. "Git bir hayat kurtar." Beni usulca öpüyor. "Güle güle, Bloss," diye fısıldıyor.

"Seni seviyorum."

"Hmm." Parmaklarımı kirli sakalında gezdirirken uykulu bir şekilde iç geçiriyorum, hmm... güzel kokuyor. "Ben de seni seviyorum."

Owen odaya giriyor. "Baba."

"Hey, dostum." Cam oğlunu kucağına çekerken yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Annenle yatağa gir."

Battaniyeleri geri çekiyor ve Owen uykulu bir şekilde içeri giriyor. Cameron onu içeri sokuyor ve Owen bana sarılıyor ve ben de onun küçük başını öpüyorum. Owen'ın gece ziyaretleri çok daha seyrek olsa da, yine de bazen oluyor.

Sanırım Cameron aslında onun bizimle uyumasını tercih ediyor. Owie'yi gördüğünde battaniyeleri o kadar çabuk yırtıyor ki, neredeyse gülünecek bir şey.

Son bir bakışla odadan çıkıyor ve ben sırtıma sarılan iki küçük kolla rahatsız uykuma geri dönüyorum.

"Haydi, Owie, okul çantanı al," diye sesleniyorum merdivenlerin dibinden.

Karnımı tutuyorum ve irkiliyorum. Tanrı aşkına... Çok rahatsızım.

Bu bebek olabilecek en sadist pozisyona geçti... tam omurgamın üzerine.

Hareket ettirmeyi umarak karnımın bir tarafını itiyorum. *Bunu* söylüyorum çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. İkimiz de sürpriz olsun istediğimiz için bebeğin cinsiyetini henüz bilmiyoruz.

Owen merdivenlerden inerken gülümsüyor ve yanımdan geçerken karnımı okşuyor. Artık benimle pek konuşmuyor, karnımla konuşuyor. Ağabey olacağı için çok heyecanlı.

Cam ve Owen arasında, bu bebek çok şımartılacak. Okula doğru yola çıktık ve ben arabanın içinde bırakma şeridine oturdum. "Bugün seni okula bırakmayabilirim, Owie." Karnımı ovuyorum. "Sırtım biraz ağrıyor."

"Sorun değil anne." Eğildi ve yanağımdan öptü. "İyi günler dilerim." Gülümsüyorum.

"Tamam." Arabadan atlıyor ve sırt çantasıyla okulun ön kapısından koşarak geçiyor.

Midem kasılıyor ve sonra gevşiyor. Oww! O da neydi öyle?

İçimi huzursuz bir his kaplıyor. "Öyle değil." Kendi kendime yüksek sesle konuşuyorum.

Bir nefes veriyorum ve trafiğe geri dönüyorum.

Doğum olduğunu düşünsene? Cam ameliyattan çıkamaz çünkü yedeği yok,

Hayır...değil...endişelenme...bunun için çok erken.

Eve geldim ve duş almaya karar verdim. Soyunuyorum ve içeri adım atarken tekrar oluyor. Midem kasılırken kaşlarımı çatıyorum ve birkaç saniye sonra serbest kalıyorum.

Acı vermiyor... Nedir bu? Braxton

Hicks... evet... tabii ki. Sadece

Braxton Hicks.

Vücudum doğuma hazırlanıyor, hepsi bu. Sıcak suyun altında dururken gülümsüyorum ve ağrıyan sırtımda çok rahatlatıcı bir his veriyor, çıktıktan sonra yatağa bile dönebilirim.

Neredeyse bir saat boyunca suyun altında duruyorum, çünkü gidecek hiçbir yerim yok ve acele etmek zorunda olmamak çok iyi hissettiriyor. Yedi yıl önce tıp fakültesine başladığımdan beri hiç aceleye getirilmemiş bir duş aldığımı sanmıyorum.

Karnım geriliyor ve gevşiyor, ama hiç ağrılı değil, bu yüzden bunun doğum olmadığını biliyorum... sadece Braxton Hicks.

Duştan çıkıp üzerimi giyindim ve yatağa uzandım. Bugün kendimi gerçekten keyifsiz hissediyorum.

Ev telefonunun çalmasıyla uyandım ve kaşlarımı çattım. Bu garip, kimse ev telefonunu aramaz. Yatağımın başucundaki masaya gidip cevap veriyorum.

"Alo?"

"Aman Tanrım. Nerelerdeydin?" Adrian soruyor. "Ne?"

"Yarım saattir seni aramaya çalışıyorum; paniklemeye başlamıştım."

Yuvarlanıyorum; karnım sıkışıyor ve ağrıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Sikeyim.

"Neyin var?" Elimi karnıma sürterken kaşlarımı çatıyorum.

Bugün olmaz bebeğim. Baban burada değil.

"Öğle yemeği için nereye gitmek istersin?" Adrian soruyor. "Şimdi bir yer ayırtacağım."

"Sadece bir şeyler almak ve burada yemek ister misin?" "Oh, tamam." Bir an duraksıyor. "Sen iyi misin?"

Gözlerimi kapatıyorum ve boşuna endişelendiğimi biliyorum. "Sadece biraz sırtım ağrıyor. Balina olmak insana bunu yaptırıyor," diye şaka yapıyorum.

"Oh." Bir an düşünür. "Pekala, yakında görüşürüz."

Yavaşça kalkıp odanın içinde dolaşıyorum.

Tamam, bu doğumun erken evreleri olsa bile, ki değil... ama eğer öyleyse... Cameron bebek doğana kadar ameliyatı bitirmiş olacak Her neyse. Saate bakıyorum.

Saat 11'de.

Kahretsin, büyük ameliyatları normalde en az on iki saat sürer ve sabah 7'de başlayacaktı... yani bu gece saat sekiz ya da dokuzda çıkmasını bekliyoruz.

Telefonumu çıkardım ve cevabını zaten bildiğim saçma bir soru yazdım.

Doğum nasıl yavaşlatılır

Cevapların ortaya çıkmasını bekliyorum.

Mesanenizi boşaltın. Sol tarafınıza doğru eğilerek uzanın; bu belirti ve semptomları yavaşlatabilir veya durdurabilir. Sırt üstü düz yatmaktan kaçınınız; bu kasılmaların artmasına neden olabilir. Birkaç bardak su için,

çünkü dehidrasyon kasılmalara neden olabilir.

Tamam, sol tarafıma uzandım ve sakinleşmeye çalıştım. Doğum sancısı bile çekmiyorum. Sadece aptalca davranıyorum, bunu biliyorum. Aşırı dramatik olmayı bırak.

Tekrar Google'da arattım.

Gizli evre, aktif doğum başlamadan önce birkaç gün veya hafta sürebilir. Bazı kadınlar bu evrede sırt ağrısı veya kramp hissedebilir.

Bazı kadınlar birkaç saat süren kasılma nöbetleri geçirir ve bu kasılmalar durup ertesi gün tekrar başlar. Bu normaldir.

Güzel, bu normal. Harika. Gördün mü, endişelenecek bir şey yok. Tekrar aradım ve kaşlarımı çattım.

Preterm doğum, 37. haftadan önce çok erken gerçekleşen doğumdur.

Hamilelik. Erken doğumunuz varsa, sağlık uzmanınız şunları yapabilir

kasılmalarınızı durdurmaya ve sizde ve bebeğinizde sağlık sorunlarını önlemeye yardımcı olabilecek bazı tedaviler önerir. Bu tedaviler erken doğum eylemini durdurmanın garantisi değildir.

Lanet olsun. Arıyorum.

Gebeliğin 36. haftasında doğan bebek için sorunlar.

Cevap geri geliyor.

36. haftada sağlık komplikasyonları riski önemli ölçüde azalır.

**Risk, 35 haftalıkken doğan bebeklerde
bile çok daha düşüktür.**

Ancak geç prematüre bebekler hala risk altındadır:

Solunum Sıkıntısı Sarılık

Düşük Doğum

Ağırlıklı

Yenidoğan Yoğun

Bakım Ünitesine

Kabul

Gelişimsel Gecikmeler/Özel İhtiyaçlar

Patent Duktus Arteriozus

RDS, 36. haftada doğan bebekler için açık ara en büyük risktir. Erkek bebekler kız bebeklerden daha fazla sorun yaşıyor gibi görünüyor.

Siktir... Sakin ol... Böyle bir şey olmayacak. Ama aktif doğuma girersem, en kısa zamanda hastaneye gitmeliyim ki durdurmayı deneyebilsinler.

Tamam. Tamam, planımız bu.

Midem tekrar sıkışıyor ve yüzümü buruşturup karnımı ovuyorum.

"Orada kal ve uslu bir bebek ol, lütfen?" Fısıldıyorum. "Bugün olmaz. Henüz pişmedin."

Bir saat boyunca karnım sıkışıp kasılırken yan yattım. Başka bir şey olmadı, o yüzden bekleyip göreceğim. Eğer hastaneye çok erken gidersem beni eve gönderirler.

Telefonum çaldı, arayan Adrian'dı. "Alo?"

Cevap veriyorum. "Kahve ya da başka bir şey ister misin?"

"Şimdi gelebilir misin lütfen?" Ben soruyorum.

"Ne oldu?" Sesi kaşlarını çatmış gibi geliyor.

"Sanırım kasılmalarım var ama emin değilim. Eğer öyleyse, mümkün olduğunca çabuk hastaneye gitmeliyiz," diye aceleyle söylüyorum.

Hat sessiz kalıyor.

"Adrian?" Ben soruyorum.

"Buradayım," diye mırıldanıyor. "Sadece sessiz bir panik atak geçiriyorum." "Sen de ben de."

"Yoldayım, bebeğim." Telefonu kapatıyor.

Uzanıp kendimi biraz daha sakinleştirmeye çalışıyorum ve yirmi dakika sonra Adrian'ın Corvette'inin garaj yolunda kükreyerek ilerlediğini ve kapının şiddetle çarptığını duyuyorum. Sonra onun sesini duydum. "Ashley! Neredesin?" diye sesleniyor.

"Buraya," diye geri sesleniyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve koşarak yatak odasına giriyor. "Aman Tanrım, neler oluyor?"

Gülümsüyorum, o da gelip yatağa yanıma oturuyor ve elimi tutuyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Kıkırdıyorum. "Göründüğünden çok daha sakinsin. Buraya gelirken hız cezası mı yedin?"

Gözlerini açıyor. "Sanki umurumda?" Başını sallıyor ve karnımı okşuyor. "Ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen aşırı dramatik davranıyorum." Duraksıyorum. "Dün gecedan beri sırtım ağrıyor ve şimdi de midem kasılmaya başladı."

Dinlerken kaşlarını çatıyor.

"Ve Google'da araştırdım; eğer doğum sancısı çekiyorsam biraz yavaşlatmak için hastaneye gitmem gerekiyor."

Adrian'ın gözleri dehşet içinde açılır. "Sen bir doktorsun, Ashley. Doğum sancısı çekip çekmediğini nasıl bilmezsın?"

"Çünkü acı çekmiyorum," diye çıkışıyorum. "Rahatsızım."

"Ah. Doğru." Bir an düşünürken alt dudağını ısırır. "Peki, hastaneyi arayalım ve ne diyeceklerine bakalım."

Başımı salladım. "Pekala."

Telefonundaki numarayı Google'da aratıyor. "Konuşmak ister misin?" "Evet." Elimi telefona uzattım ve o da bana uzattı.

Telefon çalışıyor. "Alo, doğumhaneyi bağlar mısınız lütfen?"

Diye soruyorum. "Tabii, şimdi aktarıyorum."

Tekrar alıyor. "Alo, doğumhane."
"Alo, ben Ashley Tucker."
"Merhaba Ashley," diye yanıtılıyor hemşire.
Yüzümü buruşturuyorum. "Muhtemelen drama kraliçesi oluyorum, ama iki saattir Braxton Hicks yaşıyorum."
"Ne kadar uzaktasın, Ashley?" "Otuz altı hafta."
"Tamam. Suyun geldi mi ya da kırıldı mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır."
"Tamam o zaman. İçeri gelebilir misin, böylece neler olduğunu görebiliriz?" Başımı salladım. "Tamam." Duraksadım. "Sence doğuruyor muyum?"
"Muhtemelen hayır, canım. Merak etme. Suyun gelmediği sürece her şey yolunda gidecektir."
Gülümsedim ve başımı salladım. "Pekâlâ, yoldayım."
Telefonu Adrian'a geri verdim. "Ne dediler?" Kaşlarını atıyor.
"Suyum gelmediği sürece sorun yok."
Elini göğsüne koyar. "Oh, Tanrı'ya şükür." Elimini tutup beni yataktan çekti ve ben de paytak paytak banyoya doğru yürüdüm, gitme dürtüsü hissettim ve sonra *bam*.
Keskin bir patlama hissediyorum.
Suyum patladı... her yer sular altında kaldı. Gözlerim büyüdü. "Siktir! Adrian!" Seslendim.
"Ne?" diye sesleniyor. "Suyum geldi!"
"Ne?" diye bağılıyor. Koşarak banyoya giriyor ve ne kadar çok olduğunu görünce yüzü dehşete kapılıyor. Kendini toparlamadan önce iki elini ağızına götürüyor. "Sorun yok," diye sakın bir şekilde konuşur. "Her şey yolunda." Telefonunu çıkarır ve bir numara çevirmeye başlar.
Gülüyorum; yüzündeki dehşet ifadesi paha biçilemez. "Kimi arıyorsun?" diye sordum.
"Cameron," diye tersler. Elini takım elbisesinin cebine sokarak adım atmaya başlar. "Cameron ameliyatta." Başımı sallıyorum. "Saatler sürecektir." Yüzü düşüyor.
"Onu aramama izin ver." Telefonumu elime aldım ve asistanının numarasını çevirdim. İlk alışta cevap verdi. "Merhaba Ash!" diye selamlıyor.
Yüzümü buruşturuyorum çünkü bunu gerçekten yüksek sesle söylemek istemiyorum. "Bir sorunumuz var."

"O da ne?" diye
mırıldanıyor. "Suyum
geldi." "Oh. Siktir!" diye
cevap veriyor.

Gülümsüyorum; daha önce küfür ettiğini hiç duymamıştım.

"Sence ne kadar sürecek?" Ben soruyorum.

"Tanrım, Ash." Tereddüt ediyor. "Telefonu ona vereceğim."
Ameliyathaneye girdiğini duyuyorum; ameliyathanenin arka tarafındaki
hemşire masasında oturuyor. Telefon sessizleşiyor; eliyle telefonu kapatmış
olmalı.

Birkaç dakika sonra. "Hey, Bloss," diye cevap veriyor Cameron
sakince. "Hoparlördesin bebeğim," diye hatırlatıyor bana. Gözlerimi
kapatıyorum. Bu, ameliyattaki on kişinin de onun söylediklerini
duyabileceği anlamına geliyor ama elleri ameliyata bağlı ve telefonu
tutamıyor.

"Cam." Yüzümü buruşturdum. "Sadece suyumun geldiğini ve Adrian'la
birlikte hastaneye gittiğimizi söylemek için aradım."

"Siktir," diye homurdanıyor.

"Kasılmalar ne kadar aralıklarla oluyor?" diye sakince soruyor.

"Mesele de bu, henüz aktif doğumda olduğumu sanmıyorum. Sorun
yok, paniğe gerek yok."

"Ağrın yok mu?" diye
soruyor. "Sadece sırt
ağrısı."

"Ne zamandır sırt ağrınız var?"

"Bütün gece." Gözlerim büyüdü. "Bu..." Sesim kesiliyor. Bana dün
geceden beri doğum sancısı çektiğimi söyleme.

"Ash?" Cam sorar.

"Hastaneye gideceğim ve seni sonra arayacağım, tamam mı?" Onu
rahatlatmaya çalıştım.

"Aman Tanrım," diye cevap verir. "Dikkatli sür, lütfen."

"Sence ne kadar süre ameliyatta kalacaksın, Cam?" Sormaktan nefret
ediyorum ama bilmem gerek.

"En az iki saat," diye yanıtlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve neredeyse kalp atış hızının telefondan
yükseldiğini duyabiliyorum.

"Sorun değil, bundan çok daha uzun sürecek," diye onu
rahatlatıyorum. "Sadece buraya sağ salım gel. Adrian'ı telefona
ver," diye soruyor.

Adrian'a telefonu verdim ve gidip üstümü değiştirdim ve hala amniyotik

sıvı sızdırdığım için bir ped taktım.

Lanet olsun.

"Evet." Adrian'ın cevabını duyuyorum. "Evet, biliyorum," diye yanıtıyor. "Cameron. Bunu biliyorum amına koyayım." Adrian tersliyor. "Evet, biliyorum!" Bir süre dinler. "Sadece acele et ve operasyonunu bitir, olur mu!" Adrian talep ediyor.

Gülümsüyorum; Adrian'ın hoparlöre çıktığından haberi yok. Bu ikisi strese girdiklerinde hep birbirlerine bağırırlar. Cameron'ın tüm stajyerlerinin ve hemşirelerin onu dinlediğini ve ne düşünüyor olabileceklerini hayal ediyorum.

"İyi," diye tersler Adrian. "Evet! Biliyorum!" diye bağırır.

Banyodan çıktığımda Adrian'ın gözlerini devirdiğini ve Cameron'ın konuşmasını dinlerken elini kalçasına götürdüğünü görüyorum. Derin bir nefes verdi. "Yakında görüşürüz." Telefonu kapatıyor ve hemen rolüne girip sakın bir gülümseme taklidi yapıyor. "Gitmeye hazır mısın, piliç?"

"Evet." El çantamı aldım.

Etrafına bakınıyor. "Hastane çantan nerede Ash?" Kaşlarını çatır.

"Tanrım, buna inanamıyorum." Başımı sallıyorum çünkü her şeyi unutuyorum.

Bir an düşündüm. "Cameron sana hastane çantasını almanı hatırlattı mı?"

Sırıttırıyor. "Evet."

"Sana başka ne söyledi?" Kaşlarımı çatıyorum çünkü bugünlerde kocam benim yerime yapmadan düşünemiyorum gibi görünüyor.

"Owen'ı almak ve seni sakın tutmak için Jenna'yla birlikte organize olmak."

Başımı salladım. "Doğru." Şimdi çok terleyen Adrian'a bakıyorum. "Bu iş bizde, Adrian. Gerekirse bunu Cam olmadan da yapabiliriz." Çantamı alıyorum. "Ve yapabiliriz de."

Adrian bayılacakmış gibi görünüyor. "Biliyorum," diye mırıldanıyor.

Yakıcı bir ağrı midemi delip geçiyor ve eğilip karnımı tutuyorum.

"Neler oluyor?" Adrian ağlıyor.

"Kasılma," diye mırıldandım. "Oh, bu gerçek bir tane." İrkildim.

Midem sertçe sıkışıyor ve acı çok güçlü. "Hastaneye gitmeliyiz Adrian... hem de hemen."

"Çabuk mu?" diye kekeliyor kocaman gözlerle. "Ne kadar çabuk?" "Bu ilk kasılma değildi."

Bana boş boş bakıyor, anlamıyor.

"Bu bir 'işler istediğimden daha hızlı ilerliyor' kasılmasıydı."

Adrian ellerini başının üstüne koyar. "Ne yapmalıyım?" "Beni hastaneye götür."

Cameron

Gözlerimi kapatıyorum ve düzensiz kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışıyorum. Büyük bir kalp ameliyatının ortasındaiken soğukkanlılığımı kaybetmenin sırası değil.

Odadaki herkes sanki konuşmaya korkuyormuş gibi sessizliğe gömüldü. "Hanna," diye sesleniyorum.

"Evet, Doktor?"

Hanna benim asistanlarımdan biri. "Peter Martin'i telefona bağlar mısın lütfen?"

"Evet, tabii ki."

Peter, Los Angeles'taki diğer hastanelerde çalışan bir kalp cerrahı. Ben çalışmaya devam ediyorum.

Hanna bana geri döndü. "Peter Martin Londra'da bir konferansta."

Gözlerimi kapatıyorum. "Hamish'i bağlayın lütfen."

Hamish, muayenehanemizin taşra bölümünü yöneten bir meslektaşımız. "Evet, Doktor." Tekrar ortadan kayboldu ve ben ameliyatıma devam ettim.

"Hatta, Doktor," diye sesleniyor Hanna ve onu hoparlöre veriyor.

"Merhaba," diyorum.

"Hey sikik muşta," diye sesleniyor gür sesiyle.

"Ben ameliyattayım Hamish, sen de hoparlördesin," diye çıkışıyorum. Herkes gülüyor.

"Oops, özür dilerim millet," diye sesleniyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bir sorunum var." "Ne oldu?"

"Ashley doğum yapıyor ve ben de baypasın ortasındaıyım." "Kahretsin," diye cevap verdi. "Bu bir sorun."

"Buraya inebilir misin?"

"Bu öğleden sonra tamamen doluyum." "Randevularınızı iptal edin."

Sessiz kalıyor.

Alt dudağımı ısırdım. "Ameliyatı bitireceğim ama bir şey olursa diye burada birine ihtiyacım var."

Bir an düşünür. "Evet. Tamam. İki saat içinde orada olurum."

"İki saat mi?" Şak diye söyledim.
"Oraya gitmek bu kadar sürer."
"Bir uçağa bin. Sana özel bir uçak kiralayacağım," diye kekeledim.
"Bir havaalanına girip diğerinden çıkmak o kadar uzun sürer... arabayla gidersem daha çabuk olur."
Kahretsin.
"Pekâlâ." Bir an duraksadım. "Hemen gidebilir misin?" "Evet." İç geçiriyor. "Yola çıkıyorum."
Bir nefes veriyorum ve hemşire alnımdaki teri siliyor. Oda sessizleşiyor ve herkes sinirli. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin nefes alıyorum. "Hanna," diye sesleniyorum.
"Evet, Doktor."
"Ashley ile telefonla irtibat kurabilir misiniz, lütfen ve herhangi bir değişiklik olursa bana haber verin, bunun dışında buraya konsantre olmam gerekiyor."
"Evet, tabii ki." Bir an duraksıyor. "Onu şimdi arıyorum."
Kalbimin atışını yavaşlatmaya çalışırken tekrar nefes alıyorum.
Sorun değil, oraya gideceğim... kader bir doğumu daha kaçırmama izin verecek kadar acımasız olamazdı.
Bekle, Bloss... bekle.

Ashley

"Ahhhhh!" Arabanın içinde yığılmış bir şekilde otururken sesleniyorum.
Adrian'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak ve deli gibi araba kullanıyor. Kırk beş dakikadır trafikte sıkışıp kaldık. "Sorun yok Ash. Geçti." Beni yatıştırmaya çalışıyor.
"Bu hiç iyi değil!" Bağırıyorum.
Direksiyonu sıkıca kavrayıp agresif bir şekilde şerit değiştirirken başını sallıyor. Arkadaki araba korna çalıyor ve o da onlara ters ters bakıyor.
"Oh, harika, bizi bir yol magandasına öldürt, neden yapmıyorsun?" Kekeliyorum.
"Şu anda birinin bir şey çektiğini görmek istiyorum." Tekrar şerit değiştiriyor. "Adrenalin seviyemin bununla bir ilgisi varsa, onları kesinlikle alabilirim."
Kasılmalarım azalırken gülüyorum ve başımı tekrar koltuğa koyuyorum.

Bir süre sessizlik içinde araba sürüyoruz. "Tamam, bana nefes nefese kalmaktan bahset" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Görünüşe göre acını kontrol ediyor."

Gözleri benimle yol arasında gidip geliyor. "Nefes almamız lazım. Sen nasıl yapıyorsun? Göster bana."

Kısa aralıklarla üflüyorum ve doğum öncesi derslerinde öğretilenleri gösteriyorum.

"Bunun gibi mi?" Pratik yapıyor ve ben kahkahayı patlatıyorum.

"Evet. Bunun gibi." İrkildim. "Oh, işte bir tane daha geliyor!"

Sesleniyorum. Adrian'ın gözleri korkuyla açılıyor ve nefes nefese kalmaya başlıyor.

Yüzümü acı içinde buruştururken gülüyorum. "Çok gülünç görünüyorsun." "Benimle yap Ash!" diye bağılıyor, abartılı bir şekilde üfleyerek

direksiyon simidine doğru.

O manyak gibi sürerken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve sonunda sakinleşiyoruz. "Gördün mü, bu daha iyiydi." Kendisiyle gurur duyan bir gülümseme takınıyor.

Ağır ağır nefes alırken başımı koltuğa yaslıyorum. "Umarım Cam başarır." Ona hüznle gülümsüyorum. Sempatik bir tavırla elimi tutuyor ve kaldırıp arkasından öpüyor. "Başaramazsa da sorun değil, ben varım."

Gülümsüyorum.

Jenna New York'ta, Tash ise Willowvale'de. "Tash'i arayabilir misin?" diye sordum.

"Evet, tabii." Arabanın Bluetooth'undan onun numarasını tuşlar. "Selam bebeğim," diye cevap verir.

"Selam, Tash," diye sesleniyorum.

"Ash? Sorun ne?" diye tersliyor.

"Doğuruyor," diye sesleniyor Adrian. "Los Angeles'a git!"

"Aman Tanrım. Daha çok erken." Çılgılık atıyor. "Cameron nerede?" "Ameliyatta."

"Oh, kahretsin," diye mırıldanıyor. "Joshua!" diye sesleniyor. "Ashley doğum yapıyor." "Tash, Jenna'yı arayıp Owen'ı okuldan alması için Okul, lütfen?" Adrian soruyor. "B u oldukça beklenmedik ve biraz da çılgınca bir durum."

"Ahhh!" Başka bir kasılma içimden geçerken ağlıyorum.

Adrian gözleri benimle yol arasında gidip gelirken nefes nefese kalmaya başlıyor. "Pant, pant, pant!" diye bağılıyor.

Natasha kahkahayı patlatır. "Lütfen bana arabada kamera olduğunu söyle."

"Yakında görüşürüz," **d i y e** sesleniyor Adrian ve sonra bunu komik bulmasına sinirlenerek telefonu yüzüne kapatıyor.

Koltuğa yaslanırken gülümsüyorum. "Bunun oldukça komik olduğunu kabul etmelisin."

Direksiyonu kavrarken bana donuk donuk bakıyor. "Çok komik."

Hastaneye yanaşıyoruz ve o arabadan atlıyor. "Ben arabayı park ederken biri bize yardım edebilir mi lütfen?" diye sesleniyor yoldan geçen bir hemşireye.

"Elbette," diye **s e s l e n i y o r** . Hemen bir tekerlekli sandalyeyle dönüyor ve Adrian alçak arabasından inip tekerlekli sandalyeye binmeme yardım ediyor.

Hemşire gülümseyerek, "Dur tahmin edeyim," diyor.

"Hamile misiniz?" "Evet," diye tersliyor Adrian.

"Arabayı park ediyorum Ash." "Tamam."

Gülümsüyorum.

Hemşire, "Ben onu yukarı çıkarırım," diye cevap verir.

Doğumhaneye gidiyoruz ve hemşireler bana yardım edip beni bir odaya ve yatağa götürüyorlar. Hemen bebek telsizini karnıma yerleştirdiler ve hepimiz izlemeye başladık.

"Sadece otuz altı haftam var. Henüz gelemem," diye fısıldıyorum korkuyla. "Otuz altı hafta iyidir Ashley, bunu biliyorsun."

"Burada yalnız mısınız?" diye soruyor başka bir hemşire.

"Cameron ameliyatta," diye üzüntüyle cevap veriyorum. "Yetiştirmesi için biraz yavaşlatabilir miyiz?"

Hemşirelerin ikisi de sempatik bir şekilde gülümser.

Adrian koridordan son sürat koşarak gelir ve odanın önünden geçer.

"Affedersiniz efendim!" diye sesleniyor bir hemşire. "Nereye

koşuyorsunuz?" "Ah." *Pantolon*. "Ashley." *Pantolon*.

"Stanton."

"Buradayım, Adrian!" Sesleniyorum.

Bir kasılma daha geldiğinde yüzümü buruşturuyorum ve monitörü izliyorum.

"Oh." Hemşire gülümserken gözleri monitöre yapışıp kalıyor. "Bu büyük bir şey. Sanırım neler olduğuna bir göz atmamız gerekiyor."

Kasılmayı atlatıyorum, sonra pantolonumu çıkarıyor ve Adrian'a bakıyorum. Başparmağıyla kapıyı işaret ediyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" Şak diye söyledim.

Bacaklarımı açıyor ve Adrian'ın yüzündeki kan çekilmeye başlıyor.

"Bu tarafa gel," diye teselli ediyor hemşire.
"Vajinalarla arası pek iyi değil," diye
soluyorum. Hemşire sırtıyor. "Ben de öyle
düşünmüştüm."
Beni inceliyor. "Kocan ne kadar kalacak demiştin Ash?"
"Emin değilim. Neden?" Kaşlarımı çattım.
"Sekiz santimetre genişlemişsin, hayatım. Bebek çok yakında burada
olacak." Önce ona, sonra Adrian'a baktım. Yeşilin soluk bir tonundaydı.
Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Cam'i ara."
Numarasını çeviriyor. "Alo, Hanna, ben Adrian. Cameron'la
konuşmamız gerekiyor, lütfen," diye sorar.
"Neler oluyor?" Cam cevap verir.
"Sekiz santimetre genişledi," diye cevaplıyor Adrian. "Buraya gelmen
gerek.
Şimdi!"
"Neredeyse bitirdim, yedek cerrahım yeni geldi. Yirmi dakika
uzaklıktayım." Duraklıyor. "Ash'i giydir."
"Merhaba."
"Hey, Bloss," diyor nazikçe.
Telefonda gülümsüyorum; onun sesini duymak bile beni
ağlatıyor. "İyi misin, bebeğim?"
Gözyaşlarıma rağmen
başımı sallıyorum. "Evet,"
diyebildim sadece.
"Dayan tatlım, geliyorum."
Başımı sallıyorum ve başka bir kasılma geldiğinde gözlerimi
kapatıyorum. Doktorum odaya girdi. "Doktor geldi."
Cameron, "Onu giy" diye soruyor.
Telefonu doktora uzattım. "Ben Cameron."
Kaşlarını çatıyor ve telefonu alıyor. "Alo?" Bir süre dinler. "Neden?
Neredesin?" diye sorar. "Bir dakika. "Telefonu bırakıp bana bir iç ses verdi
ve sonra tekrar telefona sarıldı. "Neredeyse ıkmaya hazır. Elimden geleni
yapacağım. Çok hızlı ilerliyor." Telefonu bana geri verdi.
"Hey, Bloss. Geliyorum, bebeğim."
Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanmaya başlarken başımı
sallıyorum. Başaramayacak. Başaramayacağını biliyorum.
"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.
"Ben de seni seviyorum. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."
Telefonu kapatır.

Ağlamaya başlıyorum, hüngür hüngür ağlıyorum ve Cameron'ı burada istiyorum.

Neden, neden o kadar gün içinde bugün?

Gözlerim açılıyor ve sonra onları kapatıyorum.

"Ne oldu?" Adrian kaşlarını çatıyor.

"İtmem lazım."

Cameron

Eldivenlerimi çıkarıp ameliyathaneden koşarak çıktım. Asansör düğmesine üç kez basıyorum.

"Hadi, hadi." Ağır çekimde izliyorum, ayağım hızlı hızlı vuruyor.

"Lütfen, lütfen başarayım," diye fısıldıyorum nefesimin altında. Kapı açılıyor ve içeri koşup kapıyı kapatma düğmesine basıyorum.

Dördüncü seviye: Annelik.

Dördüncü kata çıkış şimdiye kadar gördüğüm en yavaş yolculuktu. Sonunda zemine açılıyor ve koridorda koşarak teslimat odasına gidip kapılardan içeri dalıyorum.

"Nerede o?" Ağlıyorum.

"Doğum süiti iki, solda."

Koşarak odaya girdiğimde güzeller güzeli Ashley'imi yatakta gördüm, yüzü acı içindeydi ve kendini tutmaya çalışıyordu.

"Buradayım Ash!" Ağlıyorum.

Gözyaşlarının arasından bana bakıyor; saçları terden ıslanmış ve nefes nefese kalmış. Hiç bu kadar güzel birini görmemiştim.

"Ah, bebeğim," diye fısıldıyorum ona doğru koşup saçlarını alnından geriye doğru tararken.

Dudaklarını öperken gülümsüyorum ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana yapışıyor.

Doktor, "Bir sonraki kasılmada ıkınmanı istiyorum Ashley," diyor. Onu usulca öpüyorum. "Bunu yapabilirsin."

Yüzünü buruştururken başını sallıyor.

Kendimi desteklerken bacağına geride tutuyorum.

"Hazırlan, Bloss." "Ben gidiyorum," diye mırıldanıyor

Adrian.

"Sakin bir yere gitmeye kalkma!" Ashley çığlık atıyor.

"Gerçekten mi?" diye fısıldıyor. Arka duvara gidiyor ve sanki hareket etmeye korkuyormuş gibi sessizce duruyor.

Bir hemşire bir bacağını, ben de diğer bacağını tutarken kasılma geliyor ve olabildiğince sert ıkınıyor. Başını gördüğümde gözlerim açıldı. Kasılma duruyor ve bebeğin kafası içeri giriyor.

"Bunu yapabilirsin Ash, hadi," diye ısrar ediyorum.

Kendini tekrar toparlamaya çalışırken başını sallıyor. Kasılma geliyor ve olabildiğince sert ıkınıyor. Yüzü kıpkırmızı olur ve acı içinde haykırır.

"Görebiliyorum, çok yakın," diye fısıldıyorum. "Hadi, Bloss, hadi." Büyük bir itme hareketi yaptı ve kafa dışarı çıktı.

Pantolonunu indiriyor ve ben genişçe gülümsüyorum. "Bir tane daha, bir tane daha," diye mırıldanıyorum elimi sıkıca kavrararken.

Tekrar ıkınıyor ve bebek dışarı kayarken çığlık atıyor. Kan ve mukus ve... sessizlik.

Nefesimi tutuyorum; hemşire bebeği kaldırıp havluyla ovuyor ve sonunda çığlık atmaya başlıyor.

"Oh, Tanrıya şükür!" Ashley ağlıyor. "Bir kız," diye duyurur doktor.

Göbek bağıını kestim ve doktor onu Ash'e vermeye gitti. Ashley, "Onu önce babasına verin lütfen," diyor.

Kalbim göğsümden fırlarken gözlerim onunkileri arıyor.

Doktor onu bana uzatıyor ve ben ona bakıyorum.

Şok oldum. Neredeyse başaramadığım için şok oldum. Başardığım için şok oldum. Bu güzel küçük insanı yarattığımız için şok oldum.

O kadar mükemmel ki, gözlerini odaklamaya çalışırken bana bakıyor.

Gözyaşlarımın arasından onu görebilmek için gözlerimi kırıştıyorum ve onu Ash'in yanına götürüp eğilerek güzel karımı öpüyorum. Küçük kızımızın başında birbirimize sarılıyoruz.

"Başardın. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum," diye hıçkırıyor.

"Ona ne isim vereceksiniz?" diye soruyor hemşire. Gözlerimiz buluşuyor ve gülümseyip başını sallıyor. "Sophia Anne Stanton," diye fısıldıyorum.

Öpüşürken Ashley dudaklarıma gülümsüyor. "Owen geldi." Adrian gülümseyerek söylüyor. "Onu getirebilir

misin lütfen?" Ashley soruyor.

Adrian ortadan kaybolur ve hemşire Ash'i temizler. Dakikalar sonra Owen'la birlikte döner. "Owie, gel ve küçük kardeşinle tanış." Onu kucağıma alıyorum ve ne diyeceğini bilemez bir halde ona bakıyor.

"Çok güzel değil mi?" Hayretle fısıldıyorum.

Genişçe gülümsüyor ve sanki kendinden memnunmuş gibi küçük dilini dışarı çıkarıyor. Hemşire bebeği Ash'in göğsüne tutuyor ve bebek yavaşça emmeye başlıyor. Yumuşakça gülümsüyorum.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim; duygu seline kapıldım ve yine gözlerim doldu.

"Ne yapıyor bu?" Owen kaşlarını çatar.

"İçiyor," diye fısıldadım. "Bebekler sütü böyle içer."

Owen'ın yüzü dehşet içinde düşer. "İğrenç!" Kaşlarını çatıyor. "Bu çok iğrenç!"

Oda kahkahalara boğuldu ve ben başımı salladım.

Sadece Owen.

Ashley- Dokuz yıl sonra

Cam'i izlerken mutfak penceresinde duruyorum. Çocuklarla birlikte bahçeye çıkmış, onları su balonlarıyla kovalıyor. Saklanıyorlar, ancak Owen şezlongda oturmuş, küçük kız arkadaşıyla telefonda sohbet ederken onu izliyor.

Cameron dahil beş çocuğumuz var. O hala büyük bir çocuk ve hiçbir şey değişmedi.

Owen on beş yaşında, Sophia dokuz yaşında, Zander yedi yaşında, Spencer beş yaşında ve Juliet on sekiz aylık. Cameron'ı Owen'la izlerken kalbimin eridiğini düşünmüştüm; onu bir de beşiyle görmelisiniz.

Pemberley'deyiz ve ne gariptir ki burası artık Cameron'ın dünyadaki en sevdiği yer. Eve eklemeler yaptık ve hala daimi olarak L.A. Owen büyüdüğü ve sosyal bir hayatı olduğu için Pemberley'e gitmek giderek zorlaşıyor.

Bir gün Cam ve ben burada kalıcı olarak yaşayacağız. Keşke çocuklarımız sonsuza kadar bu yaşta kalabilseler. Joshua ve Natasha'nın çocukları şu anda onlu yaşlarının sonundalar ve onlara taş çıkartıyorlar. Los Angeles'a kalıcı olarak geri döndüler ve çocukların hepsi Joshua'nın ofisinde çalışmaya başladılar. Görünüşe göre Adrian ve Joshua'yı griye gönderiyorlar. Ofisteki tüm erkekler Jordana'nın peşinde ve Blake de

her şey etekle. Cameron ve ben bunun komik olduğunu düşünüyoruz... çünkü biz değiliz. Sıra bize geldiğinde korkuyorum.

Cameron başını kaldırıp pencereden onu izlediğimi fark ediyor ve seksi bir şekilde gülümseyerek bahçeye doğru ilerliyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını arkamdan doluyor ve beni öpüyor.

"Permet de se faufile au lit."

Çevirisi: Hadi gizlice yatağa gidelim.

Boynumu ısıtıyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışırken gülümsüyorum.

"Hayır." Dönüyorum ve beni kollarının arasına alıyor. Ona bakıyorum ve beni öpüyor.

usulca. "Biliyor musun, bir çiftlik çocuğu için gayet iyisin." Ellerim arkasına gidiyor ve onu sıkıyorum. Erkeğimin her şeyi hâlâ muhteşem; yaşlandıkça daha da güzelleşiyor.

Bana seksi bir şekilde gülümsüyor. "Sana bir çiftlik çocuğunun gerçekten neler yapabileceğini göstereceğim."

"Baba!" Juliet

sesleniyor. Gözlerini deviriyor.

"Baba!" Zander bağılıyor. "Nereye gittin sen?"

Yanaklarına hava üflüyor ve pencereden dışarı bakıyor, sonra aklına bir fikir gelince genişçe gülümsüyor. Eğilir ve sürünerek mutfaktan geçip eve geri döner.

"Ne yapıyorsun?" Koridorda ön kapıya doğru sürünürken soruyorum.

"Önden saldıracağım. Sen sadece benim destekçimsin."

Sırıttım. "Çok teşekkürler."

"Bir şey değil. Her zaman," diye yanıtlıyor.

Evin yanından gizlice geçip onlara doğru koşmaya ve nereden geldiği belli olmayan su bombaları atmaya başladığını pencereden izliyorum. Çocukların hepsi çığlık atıp kaçıyor.

Güzel vahşi kahkahası çiftliğin her yerinde yankılanıyor. Hayat güzel.

Ben dünyanın en şanslı kızıyım.

SON

**The Stopver'a bir göz atmak için
okumaya devam edin 26 Eylül 2019'da
çıkacak**



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.